Coperta şi fotografia : Filip GOMA
Editor: Rodica Elena Lupu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GOMA, PAUL
JURNAL 13, 2005 / Paul GOMA
Editura ANAMAROL, Bucureşti, 2007
ISBN: (13) 978-973-8931-41-1

Autorul multumeşte prietenilor care au contribuit la tipărirea
Jurnalelor 12, 13, 14

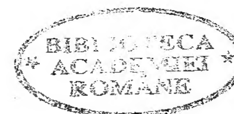
PAUL GOMA

JURNAL 13

2 0 0 5

Editura ANAMAROL
2007

I A N U A R I E

Sâmbătă 1 ianuarie 2005

Iată-mă şi în cel de al 70-lea an (calendaristic). Incredibil la un membru al neamurilor noastre, reunite.

Seara de revelion am petrecut-o cu Ana. Am mâncat puţin-puţin, am băut puţin-puţin. Să ne mai fie, începînd din acest an, şi bine!

Luni 3 ianuarie 2005

În fapt azi începe 2005. Fiindcă e prima zi lucrătoare a anului...- aşa mi-a spus mie cineva.

Şi dacă acest şoc emoţional - catastrofa din Oceanul Indian, tsunami-ul devastator - va ameliora rasa umană? Nu mult - însă oricât de puţin, tot se va observa?

Marţi 4 ianuarie 2005

Deţinutii de la cutare penitenciar din nordul Franţei au "contribuit" şi ei. Impresionant este faptul, nu că au promis că vor da, la "pécule" - sumă adunată din ce îi atribuie administraţia pentru munca prestată în închisoare (termenul trimite la "sclav" care adună ban cu ban, ca să se răscumpere) - ci... valoarea ei: 2, 3, 4 euro... Neînsemnată pentru alţii, imensă pentru cei care nu scontează pe un ajutor din afară...

Dezbatere din ce în ce mai aspră: dacă turiştii fac bine, frecventînd zonele nu foarte atinse de tsunami sau nu fac bine. Prima categorie răspunde în două maniere: 1) ei, europenii, rămânînd acolo, continuă să plătească - deci astfel îi ajută pe localnici; 2) răspuns prin întrebare: ce să facă: să întrerupă - sau anuleze - concediul?, nu toţi "vacanţiştii" sunt bogaţi, unii au adunat ban cu ban, ani de zile, ca să-şi plătească "visul tropical".

Şi aceştia au dreptate(a) lor. Dar au dreptate şi cei care judecă: un european, un alb, nu poate rămâne pe loc după o astfel de catastrofă a localnicilor cărora le-a fost distrusă măcar pentru un deceniu ţara/ ţările, peisajul, economia (în cazul în care ajutoarele promise în febra batajului presei vor fi acordate) - decât dacă îşi caută pe cineva din familie, dispărut. Şi dacă se decide să rămână ca să fie de folos sinistraţilor, fie prin meserie, fie prin disponibilitatea de a se dedica semenilor în suferinţă.

Este observabilă o desemnată grăbit: "variantă a sindromului Stockholm" - nu şi a "sindromului Auschwitz" pus, abuziv alături de primul. Prin sentimentul de culpabilitate al supravieţuitorului, exprimat astfel: «De ce eu am scăpat de moarte, când întreaga familie a mea a dispărut?»

Culpabilitate, da - însă în acest caz nu are ce căuta trimiterea la Stockholm, unde a funcţionat altceva: complicitatea (silită, condiţionată) a victimei cu călăul, a ostatecilor cu teroriştii. Culpabilitate, da şi în cazul Auschwitz-ului, însă numai în al supravieţuitorilor evrei : de ce ei au mărturisit abia după 5-10-60 ani? - întrebare la care, deocamdată nu am răspuns; fiindcă îmi spun că oroarea trăită nu interzicea mărturia.

Însă nu a funcţionat (vorbesc, în continuare de culpabilitate) la ne-evrei, atât la victimele lagărelor naziste, mai ales la victimele lagărelor comuniste. "Reţinerile" ne-evreilor de a mărturisi patimile lor şi ale colegilor lor nu venea deloc din "culpabilitate"; nici din grozăvia infernului prin care trecuseră şi care le-ar fi şters memoria - ci din *frică*; frica de represalii: supravieţuitorii lagărelor naziste, odată liberaţi după 3-4 ani, în general în 1945 - nu o aveau: regimul care îi martirizase nu mai exista; pe când cei din lagărele comuniste, "liberîndu-se", nimeriseră din închisoarea-mică în terifianta închisoare-mare.

Presupun că va fi existat şi o altă cauză a întârzierii publicării mărturiilor supravieţuitorilor evrei care au devenit referinţe: Primo Levi, Elie Wiesel, Kosinsky. Probabil nu era încă definit "programul" de comunicaţie al comunităţii. Fiindcă este omeneşte de neconceput ca un om scăpat din iad să tacă, să-şi ţină gura, să-şi pună botniţă condeiului - mai ales că acel om (la Vest de Cortina de Fier) nu era terorizat de frica de represalii, ca supravieţuitorul iadului comunist.

...Şi nu-mi dă pace motivaţia acelor turişti occidentali care nu vor să-şi întrerupă (ori anuleze) concediul-la-mare.

Nu-l dau ca exemplu pe Blair (criticat pentru că nu şi-a întrerupt concediul în Egipt), ci pe cele puse de mine pe hârtie (în **Jurnal I-II-III**): Dan Cristea. Eram la mare, la Doi Mai, se anunţase invadarea Cehoslovaciei (la 22 august 1968) eu mersesem la Mangalia să cumpăr bilet de tren de întoarcere la Bucureşti... Dan Cristea, deşi mă însoţise la Mangalia - a refuzat să plece de la mare: *să-şi strice concediul*?

Joi 6 ianuarie 2005

Ieri mi-a parvenit *Jurnalul literar* (noiembrie-decembrie 2004). Sunt publicate trei texte: replica lui Mircea Stănescu dată lui Laszlo, o indignare a lui Negrescu-Suţu şi o alta a lui Florescu. Cum s-a întâmplat, cum nu, fragmentul din jurnalul meu pe 2004 vorbea taman despre "asta".

Tot ieri: făcînd oarecare ordine pe masă, în am dat în mormanul de hârtii peste un plic FNAC conţinînd 3 CD-uri cu Ada Milea. Nu mai

ţin minte cine mi le-a adus, nu ştiam cine-i Ada Milea. Ascultînd cu un sfert de ureche primul, am dat peste o voce gravă şi foarte, excesiv de moldovenizată - mi-am zis că o fi cântăreţul basarabean Stratan. Ei bine... nu era un el, ci o ea.

Sunt mult peste 30 ani de când mă entuziasmasem - şi îl înregistrasem - pe Cezar Ivănescu. Nu ştiu dacă Ada Milea (născută în 1975) va fi auzit vreodată baladele cântate ale lui Cezar; nici dacă Cezar va fi cunoscînd "pastilele" (unele sub un minut) ale Adei Milea. Oricum, în capul - şi în urechea mea - cei doi se aseamănă mai mult decât ar vrea ei. Amândoi sunt autorii muzicii, autori ai textelor, amândoi le interpretează. La Cezar este evidentă "balada" venind de la trubadurii francezi ; la Ada Milea este evidentă... totalitatea muzicii populare, poporane, contimporane, ţigane - o ironie în texte depăşită doar de sarcasmul... duios şi (eu sunt sensibil la acest "amănunt) capacitatea fenomenală de a "rosti" moldovineşte, oşeneşte, ţigăneşte, ungureşte, americăneşte.

Mi-a luat văzul auzului această persoană.

Vineri 7 ianuarie 2005

Nu mă simt în apele mele. Poate fiindcă nu mai am ce lucra - am stricat cam tot ce era de reparat. Pe de altă parte: aşteptarea răspunsului de la Polirom. Întârzierea lui poate semnifica un refuz al seriei propusă de mine - sugerată de Dan Petrescu.

Nu, nu e "productiv" să aştepţi răspuns de la editură. Prefer aşteptarea - şi ne-venirea! - iubitei. Aceea fiind a dracului de productivă...

Sâmbătă 8 ianuarie 2005

Aceeaşi stare de tensiune: aşteptarea. Din pricina ei nu pot face nimic, nu mă pot gândi la altceva. S-ar crede că sunt obişnuit cu aşteptarea. Da, atâta m-am obişnuit, încât acum, la bătrâneţe, m-am... dez'.
(...)

Miercuri 12 ianuarie 2005

Ieri am avut o intensă "conversaţie" e-mailată cu "Redacţia" de la Polirom, în chestiunea **Culorii**... Se paginează. Va avea în jur de 560 pagini. Ioana Alupoaie spune că în partea a doua a rămas integral "fişierul trimis de Domnul Filip". Bine ar fi. S-a întors Lidia Bodea de pe unde a fost plecată. Probabil azi vom relua dialogul. Dacă nu pleacă iar...

Dan Petrescu: el nu a putut să-şi publice la Polirom volumul de scrisori către Liviu Antonesei. Lupescu i-a explicat că nu vrea să-şi ridice în cap scriitoricimea română. **Scrisorile** i-au ieşit la Paralela 45, fără contract... Încă nu primise nici un exemplar de autor - dar îmi va trimite

unul imediat ce... Această proastă veste m-a făcut să fiu mai puţin nemulţumit de Polirom. Dar unde mă trezesc eu? Polirom este tot în România! Ah, cum uită omul...

După "discuţia" de azi cu Lidia Bodea (cea care tare bine ar fi să fie...), voi şti dacă îi trimit lui Niculiţă sacoşa cu hârtie...

Seara: Lidia Bodea mă anunţă: *nu voi avea serie de autor.*

Mda. Chiar aşa: cine-oi fi eu să am o serie? Că nu voi avea pretenţia să mă compar cu Culianu! Despre *Suplimentul cultural* (promisiune repetată în decembrie trecut) Lidia Bodea tace cu o înţelepciune de româncă autentică - din Ţara de Sus. Zic eu că nu m-a afectat răspunsul Poliromului - mă apăr cum pot, prin copilărescul: «Nici n-am nevoie!»

Joi 13 ianuarie 2005

Mare veste-mare - ne-o anunţă Bush, buşă-de-aur: Căutătorii de aur americani - cum ar veni: "armele de distrugere în masă" pentru care Buşul cu pricina a pornit războiul împotriva Irakului - nu au găsit nimic.

Ei şi? Bush explică: "Tot e mai bine fără Saddam!"

Da, domnule. Dar parcă şi mai bine era *(şi)* fără Bush.

De mirare ar fi fost ca alegerile din Palestina să fie respectate de Israel. S-au pornit cu atacurile - nu doar împotriva "teroriştilor", ci şi - indirect - împotriva lor. Cum? Israelul a cerut ruşilor să nu mai furnizeze rachete sirienilor, fiindcă le cumpără palestinienii şi trag în paşnicii israelieni!

Sâmbătă 15 ianuarie 2005

Ai zice ca asta aştepta Sharon: un atentat pus la cale de palestinieni iresponsabili (şi dacă manipulaţi?), ca să suspende discuţiile şi să-i închidă definitiv pe nenorociţii aceia în lagărul Ghaza.

În nopţile din urmă - chiar şi în zilele...- am dormit mult; şi tot obosit sunt. Ştiu care-i motivul: vârsta. De două săptămâni am intrat în al 70-lea an! De necrezut. Cum de am ajuns până aici? Cum de le-am făcut Manoleştilor, Liicenilor, Blandienilor, Pleşilor, Adameştenelor, Monicilor - etc etc - una ca asta: să nu mor?

E-he, băieţi dragi şi dragi fete: mai aveţi de aşteptat.

(Am mai scris asta în ultima zi a anului 2004 - o s-o mai scriu).

Duminică 16 ianuarie 2005

Deschidere spre gol.

Nu am ce lucra, ce face, ce strica.

Am scris textul folosind material din jurnal:

UNDE NI SUNT...?

Paris, 16 ianuarie 2005

În 12 noiembrie 2004, la Bucureşti, s-a anunţat :

"Comisia Internaţională pentru Studierea Holocaustului în România" - sub supravegherea ambasadorilor SUA şi Israelului în România - a tras con- cluzia prin Elie Wiesel:

"*Holocaustul în România a fost posibil ca urmare a antisemitismului cu rădăcini adânci în istoria politică şi culturală a ţării*" (s.m.).

Redactorii "concluziilor" fideli gândirii lor teroriste bolşevice, au comunicat "concluzia", urmînd ca într-un viitor ceţos alţii să caute premisele. După profund-gânditorii holocaustologi, antisemitismul la români este de găsit "în istoria politică şi culturală a ţării".

Iată un model de abuzivă *înjumătăţire a adevărului*. Deci noi, românii ne asumăm *partea de vină în martirizarea şi uciderea evreilor începînd din 27 iunie 1941* ("Pogromul de la Iaşi"), evreii însă nici nu vor să audă - corect: nu ne permit să deschidem gura pentru a vorbi şi noi despre *martirizarea, uciderea românilor, cu un an mai devreme, începînd din 28 iunie 1940, în Basarabia şi în Bucovina de Nord ocupate de bolşevici* - cu exact un an mai devreme - apoi din 23 august 1944, câteva bune decenii, în restul României ocupate de ruşi.

Aceia dintre membrii "comisiei" cu care am avut de a face (ei m-au atacat în presa din România, din America, din Franţa, din Israel, din Basarabia, iar eu, neavînd acces, m-am exprimat prin eseul **Săptămâna Roşie**, tipărit, şi prin internet) m-au acuzat, neţinînd seama de scrisul meu - pe care unii, ca Shafir au mărturisit că nu-l citiseră! (iar G. Andreescu, după ce îl condamnase, vorbise de... două cărţi, confundînd ţitlul cu subtitlul)- de "negaţionism", mai mult sau mai puţin "trivial" şi de, cum altfel: "antisemitism"; deocamdată nu şi de "tuberculozism". Unii, mai... îngăduitori, au mormăit cu un sfert de gură că, într-adevăr, nu contestasem crimele românilor, victime: evreii, însă... le "justificasem" (crimele!), pretinzînd că românii, în 1941, se răzbunaseră, "sub pretextul că, în 1940 câţiva evrei ar fi comis fapte reprobabile..."

Or procedînd astfel, *negaţioniştii evrei* dovedesc a nu cunoaşte noţiunea (deci realitatea) numită *dialog*; confirmă bănuiala devenită certitudine că s-au obişnuit, în ultima jumătate de secol, să monologheze; să dikteze; să acuze, să condamne - ca apoi să ceară despăgubiri. Faptul că au fost persecutaţi, că au fost masacraţi - şi ei, dar nu doar ei! - nu le conferă dreptul de a se prezenta ca victime eterne, absolute ca supravieţuitori de profesie; nu îi absolvă de păcatul crimelor comise de ei, de pildă cele începînd din 1917 în Uniunea, slujind bolşevismul, din 1948 în Palestina, servind sionismul. De când au o ţară, israelienii au încetat de a mai fi "popor ales", au devenit ca ne-aleşii: egoişti, răi, xenofobi, nedrepţi cu *goi*-ii, brutali, mincinoşi, terorişti-de-stat (şi de partid). Cu o aroganţă insuportabilă, ei, deţinători de decenii ai armei atomice, ţipă de fiecare dată când o ţară musulmană este bănuită ca deţine "arme de distrugere în masă" (ca Irakul, de ei denunţat americanilor, care au pornit la război cu acest

pretext, motivul fiind *petrolul*), dar doamne-fereşte să sufle un cuvânt despre posesoarele nuclearizate comuniste: China, Coreea de Nord.

"Rădăcinile antisemitismului..." Să fie de găsit doar în "istoria politică şi culturală a ţării" (România)? Nu **şi** în *istoria economică,* a ei, începînd de la 1835?; nici în *istoria antigoismului, a antiromânismului evreilor,* manifestat cu violenţă încă din 1866, când ne pârau Alianţei Israelite, Franţei, Angliei?; şi în 1878, când am fost şantajaţi cu neacordarea independenţei câştigată pe câmpul de luptă, dacă nu capătă cetăţenia română toţi evreii intraţi ilegal în ţară?; nici în 1916-1917, în timpul ocupaţiei germano-ungare a Bucureştiului şi a sudului României: *colaborare cu duşmanul, pe timp de război?* Nici în iunie 1940, în timpul ocupaţiei Basarabiei şi a Bucovinei?; nici între iunie 1940-iunie 1941, alt - teribil pentru ne-evrei - *colaboraţionism al evreilor cu ocupantul sovietic;* al treilea: din 23 august 1944 *colaboraţionismul generalizat (gras autorăsplătit) cu ocupantul rus?*

"Holocaustul în România" să se fi manifestat el "*din senin*" (acuzaţie ceva mai puţin gravă decât cea adresată fioroşilor polonezi: "care supseseră antisemitismul impreună cu laptele de la sânul maicii lor"). "Din senin", în exact 27 iunie 1941, prin "Pogromul de la Iaşi"? Au oare, cu un an mai devreme nu existase un 28 iunie (1940) - acela cu adevarat din-senin-manifestat, fiindca Armata Română primise ordin să nu opună rezistenţă în timpul evacuării tragice din Săptămâna Roşie, iar civilii refugiaţi nu aveau cu ce se opune, "norodului truditor", lăudaseră pre Domnul că nu fuseseră, ca atâţia alţii, ucişi pe loc ori luaţi prizonieri de război într-un război care nu exista ?

Nu se jenează defel holocaustologii când falsifică documente, când inversează cronologia evenimentelor, când prezentă efectul drept cauză? De ce s-ar jena, dacă noi i-am obişnuit să aibă în faţă o adunătură de muţi?, de mutanzi?, de piteştizaţi?

Membrii Comisiei - "internaţionale":

- Prof. Elie WIESEL, Preşedinte
- Radu IOANID, Vicepreşedinte
- Tuvia FRILING, Vicepreşedinte
- Mihai IONESCU, Vicepreşedinte
- Ioan SCURTU, Institutul N. Iorga, Consilier de Stat, Administraţia Prezidenţială, Coordonator Secretariat
- Victor OPASCHI, Consilier de Stat, reprezentant al Preşedintelui României în Comisie
- Viorel ACHIM, Institutul "N. Iorga"
- Lia BENJAMIN, Centrul pentru Istoria Evreilor din România
- Liviu BERIS, Reprezentant al Asociaţiei Evreilor din România, Victime ale Holocaustului
- Irina CAJAL MARIN, Federaţia Comunităţilor Evreieşti din România
- Adrian CIOFLANCA, Institutul "A.D. Xenopol", Iaşi

- Ioan CIUPERCA, Universitatea "Al.I. Cuza", Iaşi
- Alexandru ELIAS, Federaţia Comunităţilor Evreieşti din Romania
- Alexandru FLORIAN, Institutul pentru Studii Social-Democrate
- Vasile IONESCU, Organizaţia Rromilor
- Corneliu Mihai LUNGU, Arhivele Naţionale
- Andrei PIPPIDI, Universitatea Bucureşti
- George VOICU, Universitatea Bucureşti
- Jean ANCEL, Israel, Institutul "Yad Vashem"
- Colette AVITAL, deputat (Knesset)
- Andy BAKER, American Jewish Committee
- Randolph BRAHAM, CUNY, US
- Mihai Dinu GHEORGHIU, Universitatea Paris II, Franţa
- Hildrun GLASS, Germania
- Dan MARIASCHIN, Vicepresedinte B'Nai B'Rith
- Paul SHAPIRO, US, USHMM
- Michael SHAFIR, RFE/RL, Israel
- William TOTOK, Germania
- Leon VOLOVICI, Israel...

Privesc lista celor din "Comisie": nu-l văd pe Andrei Oişteanu, membru eminent al numerosului şi criminalului clan Răutu, neobosit vânător de "fascişti antonescieni", de "negaţionişti"; nu-l aflu nici pe Andrei Cornea, apărător fără condiţii şi justificator al politicii teroriste a Israelului şi a Statelor Unite din ultimul cincinal, cu tot cu părintele său "liberalul" bolşevic Paul Cornea; nici pe eternul tovarăş Teşu nedespărţit de carnetul-negru în care îi pune-bine pe duşmanii poporului cu ameninţarea: «Ordonanţa, Ordonanţa!» - au oare de ce? Aceşti bravi macabei să fi fost înlocuiţi în ultimul moment cu doi-trei *goi* figuranţi-activi (ca toţi proaspeţii convertiţi, mai catolici decât Rabinul-General) - ca Pippidi, M.D. Gheorghiu, Totok? Dar unde o fi D. C. Giurescu? - să fi lins el pe degeaba ceea ce a lins? Dar Gabriel Andreescu? Dar Dan Pavel? Dar Laszlo Alexandru, dar Pecican? Dar Buzura, Doctorul Honoris Causa de la Ierusalim, răsplătit pentru isprava înalt culturala (şi patriotică! - israeliană) de a fi trimis la topit un volum de documente care probau fără tăgadă ***şi*** responsabilitatea evreilor în tragedia generală? Dar Breban, dar Ţepeneag cu stindardul pe care scrie, citeţ: "Ed. Reichman"? Dar Marta Petreu cu I. Vartic, ucenici-ascultători ai înţeleptului tovarăş Ion Ianoşi?

Să mă încred în "Comisia internaţională", cea care nu va putea comite injustiţii, doar este alcătuită din intelectuali, iar intelectualul, este cinstit cu sine şi cu ceilalţi, este informat, nu minte, nu trădează, nu insultă, nu...- doar propune, dezbate, dialoghează civilizat...?

Să-i iau pe rând pe intelectualii din comisie? Începînd cu Elie Wiesel, profesionist al minciunii, acuzator impenitent?; să continuu cu R. Ioanid, traficant de documente, negator senin al unor adevăruri istorice, altfel un

strălucit laş, un cultivat incult, un necititor al textelor incriminate, în schimb... producător de "citate" inexistente, fabricate neglijent, el netemîndu-se că vreun ***goi*** ar dori să se sinucidă, contrazicîndu-l, dovedindu-i că a minţit neruşinat? Mergînd mai departe cu agitaţii în borcan: A. Florian (demn fiu al nedemnului Radu Florian); calpuzani ca Ancel, ca Braham?, specialişti în "toaletarea" textelor (Jurnalul lui Sebastian) ca Volovici?

Cum aş putea?

Şi cum aş putea, auzind-citind: "Comisia internaţională" alcătuită exclusiv din evrei şi din filoevrei fără condiţii, credincioşi fără a cerceta, să nu îmi aduc aminte de altă... "internaţională", sinistra "Comisie Aliată de Control" din 1944-1948, înfiinţată de ocupanţi în scopul de a-i vâna-recupera-siberiză pe românii refugiaţi din Basarabia şi din Bucovina, consideraţi "cetăţeni sovietici"- comisie în care "Aliaţii" erau... ruşii; doar ei?

Să fiu crezut: sunt revoltat, nu pentru ca mi-aş fi făcut vreo iluzie că ultimele texte ale mele **Basarabia** si **Săptamâna Roşie** ar fi putut avea un efect lămuritor, eventual încurajator în apărarea părţii noastre de adevăr. Dar m-a surprins-îndurerat halul nici măcar minim-moralian al consângenilor noştri de a accepta fără crâcnire orice nedreptate, orice umilinţă, orice batjocură, orice minciună: în schimbul unei burse, al unei călătorii, al unei invitaţii la un colocviu (şi nici măcar : nu totdeauna au fost momiţi cu avantaje, ci, după obiceiul părinţilor, bunicilor, strămoşilor, profesionişti din negura veacurilor ai arvunei ne-cerute - deci ne-onorate), au ajuns să "recunoască-cinstit-ca-la-Piteşti" că mamele lor sunt curve, că taţii lor au mâncat copii cruzi (dar consolîndu-se în strictă intimitate: «Şi ce dac-am zis, eu ştiu adevărul: că mama nu-i curvă, tata nu-i mâncător de copii - dar dacă aşa *se cere...;* şi,-n plus, *s-ar putea să se dea* câte ceva...").

Îl arăt cu degetul meu de turnător-al-turnătorilor atât pe Buzura, lepră bătrână, cât şi pe mai-junele M.D. Gheorghiu - care, prin forţa lucrurilor (a vârstei) nu a putut mânca rahatul ceauşist - dar să nu ne pierdem speranţa, tovarăşi! Tinerii români sunt leit fiii, nepoţii românilor cu piept de aramă, deci: ce naşte din român - slugă este! De ce ne-am mira-revolta constatînd că tinerii-din-ziua-de-azi nu sunt capabili să spele grelele păcate ale părinţilor ci, prin tradiţie, la rându-le, mănâncă, ei (cu gura lor!) obştescul produs : nu ca pe timpuri, vulgarul/barbarul rusesc, ci tehnologizatul/ rafinatul americano-israelian - unde mai pui că, pe-bază-de-el, *se dă* - ce s-o da, numai *să se dea...* - atât că ra' tot 'hat rămâne.

Chiar să nu existe printre cele peste douăzeci de milioane de români *un om normal*, care să judece *normal*, să găsească *anormal de unilateral* "Raportul" şi "concluziile" lui false, abuzive, dictatoriale?; să fi uitat românii tot ce ştiau, tot ce citiseră? Sau puţin le pasă de adevăr, au ajuns să-şi spun că oricum, tot nu vor fi luaţi în seamă, deci mai înţelept e să tacă, pentru a nu-i provoca pe dom' sergenţii care ne păzesc din 23 august 1944? (pe noi, basarabenii, bucovinenii, din 28 iunie 1940).

Dar unde ni sânt intelectualii, în frunte cu scriitorii? Unde ni sânt directorii de conştiinţă? Unde analfabeţii civic, mutanzii muţi până la 22 decembrie 89 fix, dar-însă-totuşi din acea clipă gureşi nevoie-mare - altfel alfabetizaţi în cursul-rapid din Piaţa Universităţii?;

Unde ni sunt martirii de puşcărie, anticomuniştii, patrioţii, cei care au... rezistat terorismului comunist româneşte, adică îndurînd şi tăcînd - pâna la 22 decembrie 1989, iar de-atunci, cu un curaj legendar povestesc ce n-au uitat - şi plâng: nu de revoltă, doar de obidă?;

Unde ni sânt apărătorii demnităţii naţionale? Unde ni sunt apărătorii adevărului în contra minciunii instituţionalizate, globalizatoare?

Şi unde "vocile" celor care acum câţiva ani încercaseră să rostească partea lor de adevăr, însă, nepregătiţi documentar şi mai ales psihologic pentru a răspunde unor atacuri brutale, acuzatoare, mincinoase - s-au speriat, au fost băgaţi în boale - iar de atunci tac chitic? Unde ni sânt vânjoşii N. Manolescu, G. Liiceanu, D. Tudoran? Ei, dragă-doamne, sunt şi directori de conştiinţă ai naţiei, nu doar reprezentanţi de frunte ai culturii... (în fine, cultura specifică românilor, cea vajnic rezistentă comunismului). De ce nu li se mai aude glasul? Au fost amuţiti de prima răsteală a evreilor? S-au cutremurat, apoi aplatizat-turtizat-curs-evaporat, sub acuzaţia de "antisemitism"? Dar ei, intelectuali fiind (iertare: *fuseseră*) capabili de discernământ, ar fi trebuit să ştie ce e adevărul, ce e minciuna, să susţină un punct de vedere, să participe la un dialog. De ce, acum tac, ascunşi sub ţol, că ei nu ştiu nimica, să fie lăsaţi cu nevoile-şi-neamul lor, că, uite, ei sunt bolnavi de ficat şi au de plătit pensii alimentare?

De ce? *De frică.* Aşa au trăit sub Ceauşescu, aşa au supravieţuit sub Iliescu, aşa vor vegeta sub Băsescu: *cu frică.* Tremurînd, prin tradiţie, din negura veacurilor. Aşa au făcut românii istoria: "tot tremurînd, tot aşteptînd..."

Aşteptînd - ce? Să vină americanii? Să ne facă ei dreptate, cum fac dreptate palestinenilor, afganilor, irakienilor, în curând şi iranienilor? Să ne bage ei - americanii - în Europa, după ce, în urmă cu 60 ani, la Yalta, ei, americanii ne alungaseră din ea, dîndu-ne pe mâna Asiei ruseşti?

De ce nu se găseşte un singur român normal, care, ridicat pe două picioare, să rostească *şi* adevărul nostru, al comunităţii româneşti, pentru a răspunde neadevărurilor totalizatoare, calomniilor scuipate de slujnicarii "Comisiei internaţionale"? Dar cine să fie acela:

Prinţul Lichelelor Liiceanu? Să apere Liiceanu cauza naţiei sale? Care naţie? Dar ce are el cu naţia română - el are cu naţia sa de negustori de carte, cu naţia clanului său de olteni 'oţi?;

Ce să-i pretinzi unui Pleşu, diversionist de clasă, subtil vânzător de sine şi de frate, legendar autor al Tratatului *Despre* **Î***ngineri?*;

Ce să-i ceri lui Manolescu, magistru legitimator al ilegitimului Iliescu imediat după mineriada sângeroasă? Să "combată", el, de capul lui, recenta teză

a stăpânului său, Tovarăşul Ion, potrivit căruia a fost "holocaust" în România; numai românii sunt vinovaţi faţă de evrei, în schimb (!) evreii totdeauna au fost personificarea Imaculatei Concepţii, în viaţa lor nu mâncaseră usturoi, nici Românie nu vânduseră-trădaseră-mulseseră, cale de peste un secol, iar începînd din 28 iunie 1940, doamne-fereşte să se fi comportat cu noi, basarabenii şi bucovinenii (de la 23 august 1944 cu toţi românii) ca cei mai feroci dintre ferocii, barbarii komisari bolşevici? - ba chiar din contra?!

Unde ni sunt celelalte voci-autorizate în rostirea adevărului?

Fiindcă am vorbit de scriitori - ca cei mai chemaţi - dacă aş lua "Dicţionarul scriitorilor români", să-i înşir după alfabet?

Inutil. Nici unul din cei în viaţă nu ar avea normalitatea scriitoricească de a protesta.

Dar cei recent dispăruţi? S-ar fi schimbat ceva dacă mai trăiau Marin Preda, Bogza, Jebeleanu, Deşliu, Nichita Stănescu, A. E. Baconsky, Eugen Barbu, Petru Dumitriu, Ivasiuc, Titus Popovici? Dar clasicizaţii: Arghezi, Bacovia, Barbu, Blaga, Camil Petrescu, Călinescu, Sadoveanu, Eftimiu - cum ar fi reacţionat la o astfel de închinare? Ei, cum: ca înaintaşii, ca urmaşii...

Un singur literator şi-ar fi ridicat glasul: Eminescu.

Şi-l chiar ridicase, dar protectorul său Maiorescu neputînd să-l "rezonabilizeze", l-a internat în azil - astfel închizîndu-i gura.

În noiembrie 2004 Iliescu Ion s-a făcut grav vinovat faţă de poporul român, faţă de naţia română, declarîndu-se de acord cu toţi termenii diktatului unor notorii falsificatori de istorie, insolenţi, mincinoşi, calomniatori ai României şi ai românilor, zapcii neruşinaţi ca R. Ioanid, Shafir, Oişteanu, Braham, Ancel - cu, în fruntea lor arhicunoscutul traficant al adevărului : Elie Wiesel (vezi-i interviul în care, acum, neagă faptul de a fi refuzat să viziteze, în 2002, Memorialul Victimelor Comunismului de la Sighet!), autonumit "preşedinte al Comisiei".

Iliescu... Nu mai este preşedinte, însă, înainte de a nu mai fi, ne-a făcut-o: şi cu Tratatul cu Rusia şi cu Diktatul Holocaustic.

Acest răufăcător, acest trădător al României şi al românismului a fost proslăvit, în 1990, de directori de opinie ca Buzura, Eugen Simion, Sorescu, Pleşu, Hăulică, Breban - ce să mai vorbim de N. Manolescu, legitimatorul ilegitimului, prezentat ca "Om cu *o* mare", la nici o săptămână după Mineriada Sângeroasă din 13-15 iunie 1990! Deşi în timpul mandatului (!) său România a fost crunt jefuită de securişti şi de activişti, care puseseră mâna pe tezaurul statului iar românii au devenit şi mai săraci şi mai disperaţi - în Anul Domnului 2000, cvasitotalitatea intelectualităţii rezistentculturale române, în frunte cu Anele Ipătescu ale cumpenei dintre milenii, au iniţiat-semnat APELUL RUŞINII, ascuns sub explicaţia nesfârşit de inteligentă: "Votaţi împotriva dictaturii", carevasăzică î m p o t r i v a improbabilei, virtualei dictaturi de dreapta a contracandidatului - însă p e n t r u dictatura reală, exercitată cale de 4 ani de zile, a candidatului bolşevic Iliescu.

Cine a semnat atunci "Apelul GDS" - publicat în revista *22 din* 5-11 dec. 2000? Iată numele celor mai răsăriţi:

- Gabriela Adameşteanu
- Ana Blandiana (nu a semnat direct, ci ca... autopreşedinte al PEN)
- Doina Cornea
- Anca Oroveanu
- Adriana Babeţi
- Smaranda Vultur
- Carmen Muşat
- Marta Petreu
- Ruxandra Cesereanu
- Rodica Palade
- Aura Christi
- Magda Cârneci
- Monica Spiridon
- Mariana Celac
- Sanda Cordoş - şi încă altele, anticomuniste din... ilegalitate;

Deasemeni bărbaţii feroci "opozanţi" antibolşevici:

- Paler
- Pavel Cîmpeanu
- Oişteanu
- Mihai Şora
- Doinaş
- Liiceanu
- Pleşu
- Manolescu
- Eckstein Kovacs Peter
- Alex. Ştefănescu
- I.B. Lefter
- Cassian Spiridon
- M.H. Simionescu
- Dimisianu
- Victor Neumann
- Valeriu Stancu
- Pavel Şuşară
- Michael Astner
- Ion Vădan
- Vasile Gogea
- Dan Oprescu (!)
- Andrei Cornea
- Andrei Codrescu
- Mircea Martin

- Antonesei
- Stelian Tănase
- Leonard Oprea
- Mihăieş
- Tismăneanu
- Gavriluţă
- Paleologu
- Iorgulescu
- Patapievici (!!)
- Sorin Alexandrescu (!!!)
- Negrici... -

Aceştia-acestea - şi încă alţii, cvasitotalitatea intelighenţilor tricolori - au făcut, în 2000 campanie pentru... Iliescu. După ce făcuseră campanie pentru alt trădător al ţării: Constantinescu.

(Obiceiul de a face-liste l-am învăţat de la evrei. Întru neuitare).

De ce nu se trezesc măcar în al 24-lea ceas Adormiţii noştri directori de Inconştiinţă?

Ştiu de ce:

Fiindcă, după obicei, în al 25-lea (ceas), la împărţeală, vor fi primii, jurînd cu mâna pe inimă că ei fuseseră mereu treji-rezistenţi - prin (arpagi)cultură.

Paul Goma

Luni 17 ianuarie 2005

Aseară am transmis prin internet textul de mai sus,- în prima lui variantă - spre cei a căror adresă e-mail o aveam.

Dracu' m-a pus să îl trimit şi Mariei Sipoş. Pe dată mi-a răspuns, arătîndu-se în dezacord cu anume calificative, cuvinte; cu faptul că o menţionez pe Blandiana - că nu ea era, atunci, preşedinte PEN, ci... Adameşteanu... Singura obiecţie adevărată: nu pusesem data! Eu, care... În fapt, îmi dădusem seama de această anomàlie (ei, da) imediat ce terminasem de trimis textul...

Miercuri 19 ianuarie 2005

Zile pline-ochi:

Mai întâi: mi-a venit de la Polirom, pentru corectură, în pdf, **Culoarea+Bărbosul**. Jumătate de zi m-am luat în serios, am citit cuvânt cu cuvânt (literă cu literă) şi am scos pe o listă greşelile. Aşa am dus-o până pe la orele 2 noaptea. La trezire (ora 5), nu am mai făcut decât să zbor peste text - nici nu aveam mijloace: ochii mi se duseseră dracului!

Am făcut lista corecturilor, am re-copiat "**Nota autorului**" din 2002, precum şi nota de încheiere a «Bărbosului» - absente - şi le-am re-trimis la Polirom. Răspunsul Lidiei Bodea mi s-a părut ne-limpede; i-am scris, acum aştept ziua de azi, cu lămuririle.

Pe de altă parte: Textul trimis ("Unde ni sunt...?") apoi re-textul a provocat valuri - în ambele sensuri: fie foarte-de-acord, fie foarte-în-dezacord. Bietul Mircea Stănescu: şi-a luat sarcina ingrată de a-i alfabetiza pe colegii săi mai tineri, istorici doctoranzi la Paris, într-adevăr, de o ignoranţă agresivă (şi activă) de neimaginat... Ei nu sunt, ca ceilalţi de vârsta lor: ignoranţi... cinstiţi, ci analfabeţi trimişi la studii în Occident, unde să înveţe, nu istoria-patriei, ci corect-abjectismul - citeşte: cum să apere "linia"; cum să combată oricare altă "linie" care ar fi... politic-incorectă, în primul rând să apere cu-ghearii-şi-cu-dinţile holocaustologia, nu ca istorie a unei tragedii, ci ca ideologie, ca Biblie a unei "linii". Am cunoscut, am cunoscut câteva exemplare din acestea - mai cu seamă de sex gingaş; care, bruscamente se prefăceau în asexuate, în roboate (plural-feminin - gramatical numai - de la *robot)*. Câteva - la prima vedere fuseseră fiinţe omeneşti, ba chiar gagicuţe futabile. Vrei să-ţi spun o taină? Ţi-o: dintre aceste doctorande-la-istorie erau şi trei basarabence. Nici ele nu ştiau cine ştie ce carte, ba se vedea că fac parte dintr-o comunitate profund mancurtizată de ruşi, de bolşevismul cubic al tovarăşilor profesori de marxism-*stalinism* - omologi sau chiar neamuri ale "românilor" Tismăneanu, R. Florian. Dar basarabencele mele (cum să nu fie ale mele?) s-au arătat - şi au continuat a fi deschise ca nişte flori, sensibile la cele ce aflau, nou. Dar oare aflau "ceva nou" sau doar nimeni din jurul lor nu prinsese în cuvinte acea *istorie*? Şi auzind de la mine câte ceva, nu aflau, ci li se confirma ceea ce ştiau, cu măruntaiele.

Se pare că înregistrează oarecari succese-pe-tărâm (Stănescu, nu doctoranzii-la-Paris).

Lidia Bodea mă anunţă că nu a fost greşeală: **Nota autorului** la **Culoarea**... nu va fi publicată ; nici **Încheierea**. Să fi decis ea singură? Când? De (foarte) curând, pentru că textul se afla demult în editură (şi în lectură). Să fi fost - ea - decisă de Lupescu? Lupescu de către Oişteni? Oricum: cartea va fi fără cap, fără coadă. Deci: nu trebuie să se ştie că Liiceanu mi-a trimis-o la topit în 1990, imediat ce o scosese în librării - cu complicitatea Adameşteancăi şi a Monicăi Lovinescu ! Doar şi Lupescu este editor - concurent, însă nu "duşman". Ci complice.

În asemenea momente îmi vine să renunţ la editarea pe hârtie, să rămân internetizat!

Joi 20 ianuarie 2005

M-am trezit pe la 3,30 dimineața, am găsit un mesaj de la Mariana Sipos: interviul lui Stejărel Olaru a apărut în *Ziua* de azi (așa!). L-am găsit bun. Să vedem dacă nu cumva are să se îngroape și el în nămol.

Îl trec aici:

ZIUA - ANCHETE - Joi, 20 ianuarie 2005

Actiunea Goma

Scriitorul anticomunist cere judecarea securistilor care l-au torturat. Istoricul Stejarel Olaru a depus, la 10 ianuarie, in numele lui Paul Goma, la Parchetul de pe langa Inalta Curte de Casatie si Justitie a Romaniei o plangere impotriva a 13 ofiteri de securitate implicati in hartuirea sa. Cel mai notoriu nume este Nicolae Plesita, fost ofiter DIE, care, afirma Goma, "nu numai ca m-a insultat, injuriat, dar m-a batut indelung in ziua de 1 aprilie 1977, de fata cu subalternii sai". Olaru, autorul mai multor carti despre sistemul represiv al Securitatii ne explica, intr-un interviu pentru ZIUA, demersul cunoscutului anti-comunist.

"Plesita ar trebui sa stea dupa gratii, nu sa dea interviuri"

Care este esenta demersului lui Paul Goma? Victimele Securitatii nu au depus plangeri prin care sa denunte activitatile criminale comise impotriva lor de catre Securitate. Iar Parchetul nu se poate autosesiza in astfel de cazuri. Paul Goma m-a imputernicit pe mine sa depun aceasta plangere penala impotriva unor fosti ofiteri de Securitate care l-au anchetat, fiind date 13 nume. Este vorba de Achim Victor, e vorba de Gheorghe Goran, e vorba de Plesita, de Stanescu, de Coman. Este revoltator ca Plesita sa stea astazi la casa lui de vacanta din Arges si sa dea interviuri, in timp ce oameni care au suferit de pe urma unor decizii luate de el nu primesc nici macar scuze. In mod normal, generalul Plesita ar trebui sa fie audiat de Parchetul militar, nu numai in cazul Goma. Unul ca Plesita ar trebui sa fie acum dupa gratii, si nu sa dea interviuri. Iar plangerea penala a lui Goma asta urmareste: anchetarea si condamnarea acestora.

In plangerea penala se spune ca acesti oameni trebuie sa fie verificati si chemati la audieri. Este treaba Parchetului militar sa ii identifice. Nu trebuie decat sa apeleze la Serviciul Roman de Informatii care le poate da imediat detaliile acestea. Unii dintre ei poate au si murit.

De ce a fost acum depusa aceasta plangere?

Schimbarea regimului in Romania in decembrie 2004 presupune si schimbarea de vointa politica in a se rezolva asemenea cazuri. Se vorbeste acum foarte mult de o noua lege a lustratiei, se discuta acum de solutia "sigiliului dublu" pentru a rezolva divergentele dintre Consiliul National pentru Studierea Arhivelor Securitatii (CNSAS) si SRI. Si s-a considerat ca este un moment potrivit pentru a face o astfel de plangere, care nu poate fi prescrisa. Pentru ca este vorba de rele tratamente impotriva umanitatii.

"Un proces al comunismului nu va mai putea avea loc"

Ar putea fi demarate si alte procese pornind de la acesta? S-ar putea crea premisele pentru un proces al comunismului?

Nu cred ca un proces al comunismului va mai putea avea loc. Nu cred ca o lege a lustratiei mai poate fi votata de Parlamentul Romaniei. O lege a lustratiei in Romania ar fi fost binevenita in primii ani, in 1990. Dar, la ora actuala este foarte greu de elaborat o astfel de lege, pentru ca nu ar avea sustinere politica. O lege a lustratiei si un proces al comunismului astazi ar presupune, daca luam noul Parlament al Romaniei, ca cel putin o treime din parlamentari sa paraseasca functiile. Sunt convins ca in jur de 80-100 de oameni au fost colaboratori ai fostei Securitati si au desfasurat actiuni de politie politica fara sa fi fost identificati.Ce sa mai lustrezi, pe Ion Iliescu? L-am avut presedinte pentru trei mandate.

Sa luam doar conflictul etern aproape, care exista intre CNSAS si SRI. Aici este vorba si de vointa politica. Din punctul meu de vedere, Radu Timofte ar trebui demis imediat. Din momentul in care presedintele Traian Basescu a castigat alegerile, schimbarea lui Timofte ar trebui sa fie una dintre prioritati. Nu trebuie sa uitam din ce partid vine Timofte. Nu trebuie sa uitam ce a fost Timofte pana sa fie sef al SRI. Cu Radu Timofte la conducerea SRI, un om de neincredere pentru actualul regim, este evident ca informatiile pe care Presedintia le primeste saptamanal de la SRI, vor fi fost citite si de oameni ca Ion Iliescu. Schimbarea lui Timofte ar trebui sa se produca in cat mai scurt timp.

Carlos, tinta colaterala

Pornind de la acest demers al lui Paul Goma, s-ar putea ajunge la o schimbare a perspectivei asupra ceea ce a insemnat Securitatea?

In cererea pe care am facut-o, se spune: "consider ca urmarirea mea informativa si incercarile de eliminare fizica a persoanei mele dupa ce am parasit Romania si m-am stabilit in Franta fac parte din acelasi plan de represiune initiat, supravegheat si executat de Securitate, in colaborare cu structuri informative din alte tari si organizatii teroriste, cum a fost cea condusa de Ramirez Ilici Sanchez, zis Sacalul sau Carlos". Noi stim ca exista un dosar Carlos la Parchetul militar. El ar fi trebuit deschis de mult, pentru ca, din informatiile pe care le am, institutiile juridice din Franta, Germania si Elvetia, au solicitat autoritatilor romane in 1990, printr-un schimb de scrisori sa deschida acest dosar. Dosarul "Carlos" s-a deschis de-abia in 1996, ignorandu-se aceasta cerere. Prin plangerea penala formulata de Goma, noi dorim sa dam un impuls instrumentarii acestui dosar. Noi nu-l putem condamna pe Carlos. Insa Romania poate sa ajute aceste tari - Franta a inchis dosarul, dar Germania si Elvetia au in continuare dosare deschise - sa-l condamne pe Carlos. Cum? Punand la dispozitie informatii prin care se demonstreaza ca Securitatea l-a sustinut financiar pe Carlos, cu armament, cu case conspirative, i-a dat informatii, misiuni, misiuni pe care le-a desfasurat in aceste tari. Daca dosarul "Carlos" ar merge pe un fagas normal, persoane care au facut parte din Securitate si au colaborat cu Carlos, vor

fi trimise in judecata. Printre acestia, si Plesita.

Ar putea veni Paul Goma in Romania?

Paul Goma va veni in Romania in momentul in care Romania nu va mai fi condusa de fosti comunisti. Inca nu e cazul, chiar si dupa alegerile din decembrie 2004.

Interviu realizat de Ana DINESCU

Vineri 21 ianuarie 2005

Forum-ul "Acţiunea Goma" de *Ziua* a totalizat 134 intervenţii.

Trebuie neapărat să scriu o pagină măcar (măcar în jurnal) despre acest mijloc de expresie-exprimare, încurajînd, cultivînd analfabetismul, vulgaritatea, înjuria, băgarea în vorbă. Ai impresia că te afli într-o crâşmă unde oameni beţi, cu limbă groasă, emit sunete: râgâituri, icnituri (de tip Lăncrănjan), băşinături - mai rar cuvinte... Cum altfel dacă bravii noştri "se exprimă" sub pecetea anonimatului (98% dintre ei-ele, căci sunt şi reprezentante ale sexului gingaş...). Înainte, când nu exista nici internet, nici "libertate de expresie", persoanele grozav de gureşe de azi tot pe anonimă o trăgeau - dar atunci ca să reclame pe un coleg, să aranjeze pe un vecin, să-l puie bine la Cadre, să-l toarne la Secu - de să crape capra aceluia, nu a lui, proprie şi personală. Apoi: din cele 134 de intervenţii la "Forum" doar vreo 5 au fost la obiect (respectînd tema), restul: ceartă, interpelare, sictireală, râgâituri, insulte. Cât despre limba-română... acelaşi procentaj de profund analfabeţi. Cei mai... serioşi (dintre neserioşi) au fost cei care tot cereau amănunte unui general de securitate, intrat pe fir întru diversiune grosolană; cum ar face să intre şi ei în... "contraspionaj" - ei, da, ferocii anticomunişti ajunşi în America (pe la Portland!) îşi căutau o slujbuliţă corespunzătoare - unde în altă parte decât în Securitate, de la o vreme dată cu var şi purtînd firma: "SRI"?

Am terminat - în sfârşit! - textul "Unde ni sunt...?".

Incolo - ale bătrâneţii necazuri.

Un text apărut tot în *Ziua*:

Ziua, 21 ian. 2005

Disidenta tacuta - Radu Calin CRISTEA

La inceputul acestui an, pe prima pagina a celui mai important cotidian polonez (Gazeta Wyborcza) a aparut un articol cu titlul "Un erou roman al Solidaritatii". Semnalat de istoricul Stejarel Olaru, articolul il avea ca protagonist pe un anume Iulius Filip. In 1981 maistrul militar clujean Iulius Filip trimitea la Gdansk o scrisoare de sprijin pentru delegatii la prima Conferinta Nationala a Solidaritatii. Politia politica romaneasca si aceea poloneza au intrat imediat pe fir: Filip avea sa fie aruncat in puscarie, scrisoarea lui a zacut in niste

arhive si a fost descoperita recent de Bogdan Lis, unul din liderii Solidaritatii. "Asta e veteranul nostru! Trebuie sa ne intalnim cu el!" - ar fi exclamat Lech Walesa redescoperindu-l, dupa aproape 25 de ani, pe anonimul ce a avut curajul sa se alature Solidaritatii in Romania lui Ceausescu.

L-am cautat la telefon pe Iulius Filip. Traieste, locuieste la Cluj, e pensionar. E un tip cu o vorba taioasa, foarte lapidar, fara nuante. Revizuindu-mi notitele constat ca toate protestele lui Filip au fost publice, mai mult, ca el a s-a exprimat in cadrul legal oferit de fostul regim (a bombardat autoritatile cu petitii in care a sanctionat toate aberatiile comunismului, a criticat pe unde a apucat starea de lucruri din Romania, a agitat spiritele si, in '81, si-a convins colegii de munca de la caile ferate sa nu ia parte la unul din mitingurile prilejuite de o vizita a lui Ceausescu la Cluj etc.). Disidenta lui Filip a devenit publica inca pe vremea revoltei minerilor din 1977 cand in unitatea unde era maistru militar s-a pus problema reactiei armatei in eventualitatea unei extinderi a conflictului din Valea Jiului. Filip s-a declarat net de partea minerilor si din acel moment n-a mai reparat pusti, ci doar instalatii sanitare. In 1981 Iulius Filip ii scrie lui Ceausescu, pe adresa Comitetului Central, un pamflet intitulat "Vis si speranta" care se incheia cu versurile: "Laude, minciuni si vorbe, cu ele mereu ne-ati dus/ Dar acum sosit-a clipa pentru-al lor sfarsit si-apus!". E dat afara din armata, nu inainte insa de a i se propune sa devina informator, la schimb cu un post de maistru la o institutie civila. Refuza si ajunge sa-si intretina greu familia traind din expediente mizere (spala scari de bloc, geamuri etc.). Reuseste sa se pripaseasca pe la niste ateliere de reparatii ale CFR unde, afland de la Europa Libera de aparitia Solidaritatii poloneze, infiinteaza, impreuna cu cativa colegi de munca, un sindicat dupa modelul aceluia condus de Walesa. Lucrurile se precipita. In vara lui '81, asa cum aminteam, Filip trimite cu ajutorul unui turist polonez aflat la Cluj acea scrisoare de sprijin catre Solidaritatea. La Gdansk scrisoarea lui Iulis Filip face furori, semnaland o sansa de internationalizare a protestului. Gestul lui Filip e pomenit intr-o relatare aparuta in Le Monde si intr-un comentariu al lui Neculai Constantin Munteanu la Europa Libera. Casatorit si tata a doi copii, Iulius Filip e condamnat la opt ani de puscarie sub cunoscuta invinuire de "propaganda impotriva oranduirii socialiste". Trece prin puscariile de tragica amintire ale comunismului, e supus la torturi cumplite, inclusiv la experimente cu substante neuroparalizante. Foarte aproape de moarte s-a aflat in '83-'84 la Aiud datorita cruzimii regimului carceral (comandantul inchisorii era un ofiter pe nume Vasile Rus care, prin '96, avea sa fie decorat de fostul Presedinte Iliescu). Filip este eliberat din detentie in '87 si primul popas pe care il face dupa iesirea din puscarie este in fata casei Doinei Cornea. Filip va ispasi inca un an de munca fortata la exploatarile de neferoase de la Zlatna unde isi pierde parul din cauza toxicitatii foarte ridicate din zona. Autoritatile ii pun in vedere sa paraseasca Romania in zece zile; emigreaza cu toata familia in SUA unde nu-si gaseste insa locul. Revine in Romania in 1996, e reincadrat ca maistru militar si se pensioneaza la cerere in 1999.

Iulius Filip face parte dintr-o inca foarte putin explorata categorie a disidentei tacute din Romania. Au fost oameni cu grade foarte diferite de educatie, de obicei singuri sau organizati in grupuri mici, care s-au opus in nume propriu comunismului. Au fost foarte activi mai ales in ultimul deceniu de ceausism. Erau niste cruciati ce actionau in deplina solitudine, asadar fara a avea de partea lor biserica, societatea civila, sindicatele etc. Revolta lor era cvasianonima, nu comunicau nici macar cu ceilalti dizidenti, poate ca nu voiau sa-i expuna si pe altii, poate ca, stiind ce insemna dictatura lui Ceausescu, nici nu le trecuse prin cap ideea unei eventuale institutionalizari a protestului. A mai fost un Gheorghe Nastasescu, maistru constructor, care s-a catarat pe o schela de pe Lipscani de unde a aruncat manifeste si a tinut un discurs impotriva regimului. Gheorghe Gherghina si Nicolae Ion au raspandit noaptea manifeste printr-o trapa facuta in podeaua autoturismului. Ferencz, Ianos si Piroska Barabas au aruncat manifeste de pe bicicleta in Miercurea-Ciuc. Ion Ilie a lipit zeci de manifeste pe cabinele telefonice din Pitesti. Sunt multi alti asemenea extraordinari disidenti fara relief public si fara recunoastere internationala. Au ramas la fel de discreti si, iata, despre Filip al nostru aflam mai mult intamplator, datorita lui Walesa si Solidaritatii. Goma, Cornea, Tudoran, Dinescu, Filipescu etc., dar si pleiada de Filip, Gheorghe, Ilie, Ion sau Piroska au luptat pe cont propriu impotriva comunismului. Morala acestui comentariu o gasesc in confesiunile Doinei Cornea din Fata nevazuta a lucrurilor despre ceea ce numeste "consecintele neasumarii laturii sacrificiale a curajului": "...societatea romaneasca a anilor '70, adica noi, i-am lasat, de pilda, pe Paul Goma si pe cei cativa din jurul sau singuri, in confruntarea lor cu puterea; singur, pe initiatorul primelor sindicate, Vasile Paraschiv, sau, mai tarziu, grupul sindical din Zarnesti (...); singuri, pe Dorin Tudoran, pe Parintele Calciu Dumitreasa, pe Ion Bratianu si pe altii care au urmat..."

Acum o ştire despre prietenul meu Pleşiţă:

Gardianul din 21 ian. 2005

Generalul Nicolae Plesita, fostul sef al Serviciului de Informatii Externe de pe vremea lui Ceausescu, a declarat, la emisiunea "Dan Diaconescu in direct", ca nu regreta ca l-a batut cu brutalitate pe disidentul Paul Goma in timpul anchetei.

"L-am luat de barba si am dat si cu stanga, si cu dreapta! Nu-mi pare rau, pentru ca banditul asta a facut mult rau Romaniei", a adaugat Plesita. Totodata, a afirmat ca s-a folosit de relatia de prietenie dintre fiul sau si fata fostului sau subordonat pentru a-i transmite anumite mesaje generalului Ioan Pacepa, aflat in Statele Unite.

Referitor la fuga din tara a lui Pacepa, generalul Plesita sustine ca acesta a plecat dupa ce a avut o discutie cu el in biroul sau. Tot la emisiunea respectiva, generalul si-a amintit si faptul ca a trimis in mai multe randuri agenti

pentru a extermina disidentii "periculosi", dar "n-au fost omorati decat vreo doi-trei, printre care nu se afla si Culianu".

Şi reacţia de leoaică a Marianei Sipoş:

Catre CONSILIUL NATIONAL AL AUDIOVIZUALULUI
Bucuresti, ROMÂNIA 21 ianuarie 2004 <mailto:cna@cna.ro>
In atentia dlor:
* RALU FILIP - Presedinte CNA
* ATTILA GASPARIK - Vicepresedinte CNA
* DAN GRIGORE - Membru al CNA
* RADU TEODOREL - Membru al CNA
* MIRCEA SORIN MOLDOVAN - Membru al CNA
* RASVAN POPESCU - Membru al CNA
* SERBAN PRETOR - Membru al CNA
* GABRIELA STOICA - Membru al CNA
* CRISTINA TREPCEA - Membru al CNA
* EMANUEL VALERIU - Membru al CNA

Stimati domni, Stimate doamne,

Pe 19 ianuarie 2005 invitatul emisiunii pe care Dan Diaconescu o realizeaza in direct la OTV, incepind cu ora 21,00, a fost generalul de Securitate Nicolae Plesita, secondat de Marian Oprea, directorul revistei Lumea Magazin, un apropiat al lui Nicolae Plesita, ale carui fapte penale (torura, crima, supunerea la rele tratamente, privarea de libertate, etc.) le-a "promovat" constant in ultimii ani in revista pe care o conduce, in volumul de convorbiri cu Nicolae Plesita, dar si, insitent, la OTV, in alte emisiuni difuzate in 2004.

Insa emisiunea din 19 ianuarie intrece orice inchipuire:

Pe tot parcursul ei - in jur de patru ore - s-a incalcat constant Legea Audiovizualului si s-au comis fapte care intra sub incidenta Codului Penal.

Singurul ziar care a relatat ieri cazul a fost Gardianul din care citez:

«Plesita: Nu-mi pare rau ca i-am dat doi pumni lui Goma»

Luana Popescu

Generalul Nicolae Plesita, fostul sef al Serviciului de Informatii Externe de pe vremea lui Ceausescu, a declarat, la emisiunea "Dan Diaconescu in direct", ca nu regreta ca l-a batut cu brutalitate pe disidentul Paul Goma in timpul anchetei.

"L-am luat de barba si am dat si cu stanga, si cu dreapta! Nu-mi pare rau, pentru ca banditul asta a facut mult rau Romaniei", a adaugat Plesita *

Au trecut de atunci mai bine de doua zile. Nu am cunostinta pina acum denici o reactie din partea institutiilor abilitate sau a societatii civile.

Va rog sa-mi comunicati urgent ce masuri a luat CNA pina in momentul in care primiti acest mesaj si ce intentionati sa faceti in continuare.

Mentionez ca Paul Goma, cel mai cunoscut dizident roman si aparator al drepturilor omului in Romania comunista, dar si in cea postcomunista, are si azi statutul de exilat politic acordat de statul francez atita timp cit Securitatea nu va fi condamnata public ca politie politica si vinovatii nu vor fi deconspirati si pedepsiti Recent, Paul Goma a facut plingere penala impotriva a 13 ofiteri de Securitate care l-au anchetat in arest sau in tmpul anilor de detentie.

Plingerea penala mi-a fost trimisa de Paul Goma cu rugamintea de a o face publica. A aparut in mai multe ziare, iar la 10 ianuarie a fost depusa de istoricul Stejerel Olaru, in numele lui Paul Goma, la Parchetul de pe linga Inalta Curte de Casatie si Justitie. Numele cel mai cunoscut din aceasta lista este Nicolae Plesita despre care Goma afirma: "nu numai ca m-a insultat, dar m-a batut indelung in ziua de 1 aprilie 1977, de fata cu subalternii sai".

Este trist ca un jurnalist ca Dan Diaconescu nu este informat cu privire la acest demers al lui Paul Goma, dar este revoltator ca in emisiunea lui, Paul Goma a fost insultat, calomniat si injurat la propriu ("f...-i mama lui") de catre chiar tortionarul lui, care se mindrea plin de sine, in direct, cu pumnii pe care i-a tras lui Paul Goma in timpul interogatoriilor. Nicolae Plesita a recunoscut astfel public tratamentele neomenoase si tortura la care l-a supus pe celebrul dizident, fapte care ar putea fi considerate infractiuni contra omenirii care nu se prescriu.

Mentionez ca inregistrarea emisiunii poate constitui o proba in procesul intentat de Paul Goma si v-as fi recunoscatoare daca mi-ati pune la dispozitie o copie a emisiunii pentru a i-o trimite lui Paul Goma la Paris.

In caz ca veti dori sa faceti dumneavoastra acest gest de buna credinta, va voi pune la dispozitie adresa lui Paul Goma de la Paris.

De asemenea, dincolo de masurile si sanctiunile pe care le veti aplica, potrivit competentelor pe care CNA le are, va rog sa sesizati organele abilitate cu privire la savirsirea infractiunii prevazute de Codul Penal, art. 324 care se refera la - citez: "laudarea in public a celor care au savirsit infractiuni sau a infractiunii savirsite de acestia".

Dan Diaconescu, realizatorul emisiunii, se face vinovat, potrivit aceluiasi articol 324 CP, paragraful 1, de instigare si apologia infractiunilor, intrucit pe parcursul emisiunii ridea copios la declaratiile lui Nicolae Plesita si il indemna sa se laude mai departe cu crimele si tratamentele neomenoase aplicate celor de care s-a ocupat ca general al politiei politice.

Anexez plingerea penala a lui Paul Goma asa cum a fost publicata de ziarul Ziua pe 26 noiembrie 2004 si articolul din ziarul Gardianul de ieri.

Intrucit acest fapt de o gravitate maxima s-a petrecut in vazul lumii, intr-o emisiune TV, in anul de gratie 2005, fara ca vreo institutie a statului sa se autosesizeze imediat, imi rezerv dreptul de a face publica aceasta scrisoare, cu convingerea ca imi veti intelege exact demersul si il veti sprijini.

Cu multumiri,
Mariana Sipos, jurnalist

Sâmbătă 22 ianuarie 2005

Să vezi şi să nu crezi: s-a trezit şi Dinu Zamfirescu! Nu cârâise nici el nici Institutul pe care-l conduce, nici după publicarea, fie şi incompletă a plângerilor mele, în noiembrie şi în decembrie 2004, nici acum o săptămână după lansarea textului "Unde ni sunt..." De ce abia acum - şi de ce: acum?

Nu ştiu. Şi nu mă interesează. "Declaraţia de solidarizare" a lui:

Ziua - POLITICA - Sambata, 22 ianuarie 2005
INMER se solidarizeaza cu actiunea Paul Goma

Presedintele Institutului National pentru Memoria Exilului Romanesc (INMER), Dinu Zamfirescu, isi afirma sprijinul fata de actiunea cunoscutului luptator anti-comunist Paul Goma, pentru anchetarea unor reprezentanti ai politiei politice. Pe 10 ianuarie, istoricul Stejarel Olaru a depus la Inalta Curte de Casatie si Justitie o plangere penala in numele lui Paul Goma, in care cere urmarirea in justitie si condamnarea a 13 cadre ale Securitatii - printre care Nicolae Plesita - care au participat la anchetarea si agresarea sa. Intr-o scrisoare deschisa adresata ZIUA, Dinu Zamfirescu se declara "total solidar" cu initiativa scriitorului anti-comunist.

"Ca unul care am semnalat, tot in ziarul dumneavoastra, lista a cca. 50 de ofiteri de securitate pe care i-am aflat in dosarul meu de la CNSAS, cred ca asemenea actiuni trebuie intreprinse pe o scara mai mare", afirma presedintele INMER. "De asemenea, cred ca trebuie sa se tina seama de cele inserate la punctul 8 din "Proclamatia de la Timisoara", referitor la neparticiparea la viata politica a tuturor celor care au facut parte din cadrul organelor represive ale fostului stat comunist", mai afirma Zamfirescu in scrisoarea citata. El aminteste ca acest deziderat a fost mentionat si inainte de 1989, printr-un program al unor romani aflati in Occident, grupati in "Actiunea Romanilor Liberi". "Invit pe aceasta cale pe toti cei ce au avut de suferit de pe urma actiunilor represive ale fostelor autoritati comuniste sa se alature actiunii lui Paul Goma", se arata in scrisoarea citata.

Ana DINESCU

În rest: **Culoarea-Bărbosul**... va apărea la 7 februarie; câteva exemplare îmi vor fi trimise prin poştă - deci vor ajunge la mine cel mai devreme în 21 februarie...

Imi trimite Dan Culcer ultima producţie a lui Ţepeneag:

(...)Objet : Paul Goma si tortionarii Către Mariana Sipos
Nu e prima oară când generalul Plesită îşi arborează cu mândrie faptele

din timpul dictaturii. Jurnalistii televiziunii îl invità în studio si-l îndeamnà sà spunà tot ce-i trece prin minte. Ceea ce nu înseamnà cà, uneori, nu spune si minciuni. Dar dacà jurnalistii sunt atât de doritori sà-i arate publicului pe tortionari înseamnà cà-si închipuie cà publicul e atras de asemenea spectacole. S-ar putea sà fie chiar asa... Nu înteleg prea bine ce se întâmplà în România. Aflàm cà mai multi cetàteni decât ne-am fi putut închipui au colaborat cu Securitatea. Siliti? Mai mult sau mai putin... Probabil cà dintre acestia si familiile lor se recruteazà si spectatorii în fata càrora se produce, cu atâta obràznicie, generalul Plesità.

Când Goma a venit la Paris, în 1977, l-am asteptat la aeroport. De cum l-am vàzut l-am întrebat: Te-au bàtut? te-au chinuit? - Nu cine stie ce, a ràspuns el. Era evident cà-i era fricà. A tràit cu frica asta pânà în 1989. L-am înteles. Dupà 1989, tot mai pretindea cà îi este fricà. Ii era fricà sà se întoarcà în România, sà se ducà fie si doar în vizità. Nu l-am mai înteles.

Nu stiu ce joc face acest Plesità. Cert este cà în tot acest timp nu i-a fost teamà. Nici sub Iliescu nici sub Constantinescu. Tot lui Goma i-a fost teamà sà se ducà sà-l înfrunte. Si de ce sà-i fie teamà lui Plesità,dacà tortionari mai mari decât el au scàpat basma curatà si au murit în România de moarte bunà.

Dacà Goma s-a hotàrît în sfârsit sà-i înfrunte îl felicit si voi fi alàturi de el.

D.Tepeneag

Ce poţi spune în faţa unei - a câta? - nesimţiri ţepenege? Dealtfel Bătrânul Puiu Oniricu s-a folosit de această căcăcioasă metodă şi în corespondenţa cu Schlesak - publicată-comentată - şi în interviurile cu Simuţ, cu Buciu, publicate, desigur. Scopul: să-l portretizeze pe Goma ca pe un a) *ingrat* (faţă de el), ca pe un b) *trădător* - al său şi al "cauzei"- iar acum: ca pe un nesfârşit : c) *fricos*!

Nu am pretins vreodată că nu cunosc frica, însă... Aşa, cu-frică, mersesem mai departe - spre deosebire de el.

Ţepeneag pretinde că, din 1977 - când mă întâmpinase la aeroport (la Orly) - şi până în 1989 (!) am trăit cu frică paralizantă... Ce se deduce? Că, de frică, nu am mai mişcat în front - până mai adineaurea, deci el, Puiu Onireag, se solidarizează cu mine...? Ba am mişcat în front - cu-frică; însă frica-asta nu m-a împiedecat să acţionez, să activez, să-mi pun pielea le bătaie - *spre deosebire de el, care din primăvara anului 1978 "s-a retras", mă rog frumos, «Ca Cioran...»*, ca să apară în 1989, încercînd să facă o Uniune a Scriitorilor la Paris - bineînţeles cu Breban, fără mine, bineînţeles. Dacă frica m-ar fi paralizat, cum zice Ţepeneag, securiştii nu mi-ar fi fi trimis coletul-bombă, nu l-ar fi pus pe Haiducu să mă ucidă, nu ar fi încercat să-l răpească pe Filip. Dacă frica m-ar fi paralizat, după primul "semn" al Braţului Revoluţiei, m-aş fi ascuns sub ţol şi n-aş fi mişcat peste un deceniu - ca el, Ţepeneag Întâiul şi Ultimul...

Măgăria cu... "dacă s-a hotărît, în sfârşit, să-i înfrunte îi voi fi alături..." Cât de alături: ca în 1982, 1983?, când eu primeam bombe şi emisari purtători de otravă iar el, prietenul meu nu-mi dăduse măcar un telefon prin care să-şi exprime... indignarea-solidaritatea (uite, Virgil Tănase o făcuse, Ţepeneag: ba). Ticăloşia cu "ne-vizita în România" (tot din pricina păcătoasei de frici)... Trebuie să fii un nesimţit ca Ţepeneag pentru a motiva astfel faptul că nu m-am mai dus în România. Înseamnă că nu cunoaşte ultimele declaraţii ale mele şi/ori că îi crede pe români idioţi şi uituci.

Duminică 23 ianuarie 2005

Ieri şi aseară până spre miezul nopţii am recitit - pe hârtie - jurnalele 1999-2004 pe care le voi trimite la Polirom. Am găsit (şi de astă-dată!) că textele acestea nu sunt deloc proaste; ba chiar bunicele...

Mariana Sipoş se agită, dă din mâini, dă din aripi... De nu mi-ar croi şi mie un c(i)ot de aripă peste cap - din greşeală, desigur. Mi-a trimis un articol semnat de Nicolae Coande - am dedus: provocat de ea. Mă simt acoperit de evenimente, de parcă s-ar fi răsturnat peste mine un car cu paie - bine: cu fân... Nu mai sunt eu cârmaciul. Nu ştiu nici ce să răspund la ultimele ei mesaje. Bineînţeles că e bine intenţionată, însă eu mă sufoc sub bunele-i intenţii.

Mircea Stănescu îmi transmite : Norman Finkelstein a mai publicat - totuşi - o carte:

(...) "Altfel, la Editura Universitatii California a aparut cartea lui Norman Finkelstein. Titlul s-ar traduce cam asa: „Dincolo de chutzpah. Despre gresita folosire a termenului de antisemitism si despre abuzul în istorie". „Chutzpah" este un termen ebraic care înseamna „pacalire", „inducere în eroare cu buna stiinta" (daca ar fi de tradus în româneste – ceea ce nu este recomandabil – eu i-as zice „teapa"). (...)

"Citind un interviu mai vechi al lui N. F[inkelstein]., din 13 decembrie 2001, am gasit urmatorul schimb de replici:

Reporterul (Don Atapattu): „Credeti ca «Industria Holocaustului» ar fi putut fi publicata daca nu ati fi fost fiul unor evrei supravietuitori ai Holocaustului?

Norman Finkelstein (Rîsete): „Nu, nu am nici o îndoiala asupra acestui lucru! *Mai întîi, ea a fost publicata numai pentru ca sînt fiul unor supravietuitori ai Holocaustului. Daca nu as fi fost, n-as fi avut absolut nici o sansa. As fi fost îngropat de viu."* (subl. mea. P.G.) (în „Counterpunch")

Dacă **Săptămâna Roşie** nu ar avea un motto - din Kogălniceanu - aş fi pus declaraţia lui N. Finkelstein.

Luni 24 ianuarie 2005

Surpriză. Doina Jela îmi scrie, poftindu-mă să dau ceva manuscrise pentru o expoziție de "înscrisuri interzise". Eu știam de "fițuici dușmănoase". Și se declară indignată de declarațiile lui Pleșiță; și că mâine, "eu cu colegii mei..." - eu aș fi zis: "colegii mei și cu mine...", însă păcatul meu este că nu am colegi... - are să facă ceva, un text de protest.

Să facă. Nu cu nesuferitul de mine s-ar solidariza, ci ar protesta împotriva a ceva al cuiva.

Marți 25 ianuarie 2005

Culcer îmi transmite un text de Laszlo, ceva cu Păcală care învață istoria. Desigur, ținta de căpătâi sunt eu, însă cea de serviciu: Mircea Stănescu. Băiatul ăsta (Laszlo) a devenit plicticos prin istericalele sale. Și incoerent: îi reproșează lui Stănescu ne-răspunsurile la peste o duzină de întrebări ale sale, însă când ajunge la băgările de seamă ale mele (preluate de M. Stănescu) în legătură cu ferocele Horthy și cu ferocea Ungarie și cu ocupația și ea feroce, sălbatică, sângeroasă a Ardealului de Nord, începînd din septembrie 1940, evită... răspunsul, ba chiar îl acuză tot pe Stănescu de... insultă a minorităților naționale! Să tot dialoghezi cu Laszlo! Și el, ca și alți consângeni ai săi: ia, cu violență, partea ne-adevărului, în ciuda bunul simț, nu pentru că ar fi un filosemit, ci pentru că este ungur, iar ungurul, în chestiunea masacrării evreilor, dintotdeauna a dat vina pe locuitorii acelor țări parțial ocupate de el în 1940. Începînd cu "statistica" de la începutul anilor '80, publicată în Franța (sub bagheta lui Wiesel), în *L'Express,* sfârșind (deocamdată) cu recentele "file de istorie" redactate de unguri (cu precădere de evrei unguri") care povestesc tragedia cam așa:

'Au fost atrocități antisemite în Transilvania, perpetrate de fasciștii legionari și antonescieni...' - daca nu mă înșel, am citit o astfel de ignominie de sub pana lui Braham.

Laszlo este și el un "istoric". Ungur. Ca Braham. Ca Wiesel.

Miercuri 26 ianuarie 2005

Deprimat. După febra pregătirii Jurnalelor pentru Iași, odată înmânate Ștefanei, m-am trezit: are să editeze Silviu Lupescu astfel de texte care "or să-i strice toate prieteniile"? Nu i-a ne-acceptat prietenului și colegului său Dan Petrescu un volum de publicistică, din același motiv? Căci "prietenia" la Lupescu...

Nu, nu regret că mă gândisem să împing Jurnalele imediat după **Culoarea-Bărbosul.** Speram într-o minune, or cum eu trăiesc numai cu

astfel de realități...; cum funcționez numai cu asemenea carburant...

Va trebui să mă adaptez la teren: dacă voi simți că jurnalele nu merg, îi voi propune **Sabina**; și **Bonifacia**.

Deocamdată am nevoie de odihnă. De somn: să dormi, să sòmni...

Joi 27 ianuarie 2005

În continuare, dezumflat. Nu-mi găsesc locul, nu-mi găsesc treaba, nu-mi aflu rostul. Apoi: gerul de afară (nu grozav: în jurul Zero-ului) nu aranjează starea mea, fragilizată. Bănuiesc: nu gerul propriu zis mă... atacă, ci conștiința că, bătrân, bolnav, nu mă mai pot bucura de rarele prilejuri care îmi aduc aminte de România: zăpada cu ale ei, un geruleț pe cinste, cu ale lui...

Colac peste pupăză, aseară îmi telefonează cineva din Austria. Să-i dau adresa. I-o dau. După o vreme îi propun să-și (totuși) spună numele. A, da, numele?: Lupușor. Că el... - dar nu se înțelegea: vroia să spună că părinții săi sunt din Basarabia (numele ar trage într-acolo) - că a citit câteva din cărțile mele și cu ultima nu este de acord, fiind ea antisemită. Am întrebat dacă știe ce e "antisemitismul", a răspuns că da, știe - și ca dovadă mi-a servit: "Pogromul de la Chișinău". I-am spus că acela se petrecuse în Rusia, în gubernia rusească Bessarabia, că populația Chișinăului era în proporție de 80% ne-moldovenească, iar poliția era rusească, alcătuită din cazaci - deci responsabilitatea să cadă pe seama adevăraților responsabili, nu pe a românilor. Nu l-am impresionat deloc, a continuat să susțină că am scris o carte antisemită. Simțeam, după pauze, după căutări (însă nu am auzit, în telefon, vreo intervenție de cea în genul convorbirii Gabrielei Adameșteanu cu Lulu, în care "cineva" îi șoptea ce să întrebe, ce să răspundă : Liiceanu), ceva străin. Aș fi putut jura: "corespondentul" meu se afla în aceeași stare (și sufletească, dar nu numai) ca și "profesorii" care îmi telefonau în februarie-martie 1977, să-mi dea sfaturi-prețioase, să mă certe că nu sunt cuminte, să-mi servească argumente de tipul "Săraru", "Țoiu".

Nu am nici o dovadă că individul îmi telefona din Austria (sau de pe-aici, din Franța) - poate că da, poate că ba, însă nu asta era deranjant. Și în nici un caz faptul că omul nu era de acord cu ceea ce scrisesem - dreptul lui. Ci comanda pe care o executa. Admit: omul nu telefona cu securistul alături, ca "profesorii" noștri dragi din 1977. Mai admit: nu i se ceruse explicit să-ia-atitudine. Însă el va fi avut de rezolvat "o mică-problemă" (acolo, în "Austria"): slujbă, locuință, loc la grădiniță pentru copil... Și ce face un brav cap de familie? Face orice ca să-și țină, protejeze familia. Poate că persoana de care depindea o parte sau totalitatea "nevoilor" lui este evreu. În acest caz românul nostru a... mers în întâmpinare, s-a oferit voluntar, a dat dovadă, a plătit o arvună necerută

(după modelul Genialului Lucian Pintilie, cu steaua galbenă pe care a văzut-o el, cu ochii lui, la evreii din Bucureşti, în timpul războiului...). Probabil acel şef nu-i ceruse nici un act de alegenţă; nici nu va fi auzit de mine şi de cartea mea “antisemită”. Ce contează: mâine sau poimâine, la un colţ de discuţie, Lupuşor al meu va povesti - foarte în treacăt - cum un compatriot al său scrisese o “carte antisemită”, însă el îl luase la telefon şi i-o spusese de la obraz! Invenţii de-ale mele? Bucuros îmi voi face *mea culpa* dacă voi constata că m-am înşelat.

Probabil sunt atât de rău, fiindcă astă noapte m-a chinuit scena de la telefon. Fiindcă am gândit în termeni... sociologico-etnici: Este posibil ca un român, citind **Săptămâna Roşie**, să fie indignat de “antisemitismul” cărţii şi al autorului?; să-i telefoneze la Paris autorului, ca să-i comunice opinia sa indignată? Greu de admis - chiar dacă acel român este filoiudeu. Fiindcă un român (chiar filoiudeu), are cu totul şi cu totul alte “probleme” în Austria ceea decât să ia-poziţie în chestiunea “antisemitismului” unui compatriot. Doar dacă i s-a cerut - mai degrabă: decât dacă şi-a imaginat el că astfel îşi ameliorează situaţia...

Vineri 28 ianuarie 2005

Ei bine, m-am înşelat în privinţa ne-solidarizării confraţilor. Azi dimineaţă, deschizînd cutia cu scrisori a internetului am constatat că mi-au scris, mi-au trimis articole Ion Cucu, Ioan Roşca, Mariana Şipos.

Trebuie să recunosc: în această chestiune *şevila uvrieră,* cum s-ar exprimarisi un român proaspăt franţuzit a fost Mariana Sipoş.

Iată textul ei care a declanşat... valuri-valuri de solidaritatea (am citat din John Vinocour, pe care l-am văzut mai ieri la televizor):

“Infractiunile contra umanitatii nu se prescriu
Plesita a recunoscut ca l-a torturat pe Paul Goma
Vineri 28 Ianuarie 2005

Pe 19 ianuarie 2005, in emisiunea "Dan Diaconescu in direct" de la OTV, Paul Goma a fost insultat, calomniat si injurat la propriu ("f...-i mama lui") de catre chiar tortionarul care l-a anchetat in urma protestului anticomunist initiat de celebrul disident in 1977. Generalul de Securitate Nicolae Plesita a recunoscut public tratamentele neomenoase si tortura la care l-a supus pe Paul Goma in timpul anchetei, fapte considerate infractiuni contra umanitatii care nu se prescriu (asa se intampla in Chile, unde crimele din timpul dictaturii lui Pinochet sunt aduse la lumina si pedepsite, chiar daca au trecut mai bine de 30 de ani de la infaptuirea lor.)

Paul Goma, cel mai cunoscut protestatar anticomunist si aparator al drepturilor omului in Romania comunista, dar si in cea postcomunista, are si azi statutul de exilat politic acordat de statul francez, atat timp cat Securitatea nu va

fi condamnata public ca politie politica si vinovatii nu vor fi deconspirati si pedepsiti.

Recent, Paul Goma a depus, prin istoricul Stejarel Olaru, la Parchetul de pe langa Inalta Curte de Casatie si Justitie, plangere penala impotriva a 13 ofiteri de Securitate care l-au anchetat in arest sau in timpul anilor de detentie. Numele cel mai cunoscut din aceasta lista este Nicolae Plesita despre care Goma afirma: "Nu numai ca m-a insultat, dar m-a batut indelung in ziua de 1 aprilie 1977, de fata cu subalternii sai". Declaratiile generalului Nicolae Plesita de la OTV, prin care recunoaste ca l-a batut cu pumnii pe Paul Goma, intra sub incidenta Codului Penal care se refera la tortura si rele tratamente. Invitarea unui tortionar notoriu la un post de televiziune constituie o sfidare la eforturile societatii romanesti de deconspirare a Securitatii si pedepsire a celor vinovati de politie politica. Prin Nicolae Plesita, Securitatea se deconspira singura, ba chiar se mai si lauda cu nelegiuirile ei, dar nimeni nu reactioneaza.

E cu atat mai grav cu cat in timpul emisiunii s-a savarsit si o alta infractiune prevazuta in Codul Penal, art. 324, care se refera la - citez: "Laudarea in public a celor care au savarsit infractiuni sau a infractiunii savarsite de acestia". Potrivit aceluiasi articol 324 CP (paragraful 1), realizatorul emisiunii se face vinovat de instigare si apologie a infractiunilor, intrucat pe parcursul emisiunii radea copios la declaratiile lui Nicolae Plesita, il incita prin intrebarile lui si il indemna, pe un ton amuzat, sa se laude mai departe cu crimele si tratamentele neomenoase aplicate celor pe care i-a persecutat, torturat, asasinat ca general al politiei politice.

Intrucat aceste fapte de o gravitate maxima s-au petrecut in vazul lumii, intr-o emisiune TV, in anul de gratie 2005, fara ca vreo institutie a statului sa se autosesizeze imediat, pe 21 ianuarie 2005, am cerut parerea mai multor personalitati din tara si strainatate, solicitandu-le comentarii pe aceasta tema.

Valerian Stan - analist politic:

“Intelectualii romani par sa nu poata sa-i ierte lui Goma curajul si demnitatea pe care multi nu le-au avut

Aplombul acestui securist nenorocit, la 15 ani de la revolutie, e posibil nu doar prin complicitatea unei intregi clase politice, dar si prin disparitia cu totul din viata publica din Romania a intelectualilor militanti. Intelectualii romani par sa nu poata sa-i ierte lui Goma curajul si demnitatea pe care multi nu le-au avut. Oamenii politici occidentali, care nu au nici un inconfort in a fi parteneri cu agentii criminalei Securitati, au si ei contributia lor. De aici curajul unor asemenea bestii.

Sa ne uitam in urma si vom vedea cu cata grija a ocolit presa noastra, in ultimii 15 ani, cazul Paul Goma (cum l-a ocolit atunci cand nu l-a atacat de-a dreptul pe bravul scriitor).

Ce se poate face? Cred ca doua lucruri. Mai intai, solidarizarea tuturor celor dispusi sa protesteze impreuna impotriva unor asemenea orori. In al

doilea rand, cred ca Paul Goma trebuie sustinut in completarea actiunilor in justitie impotriva celor care l-au prigonit - pe el, pe ai lui si pe alti romani. Ma indoiesc ca justitia de azi va face dreptate. Dar aceasta actiune este importanta pentru a se sti ca Plesita si camarazii sai tortionari au fost si sunt si azi la fel de imuni si de puternici ca si sub Ceausescu. In privinta OTV (si a libertatii presei, in general), desi am si eu multe reprosuri sa fac, nu as incuraja initiative represive.

Nicolae Coande - scriitor:

"Degeaba il chema Ion Iliescu pe Goma sa revina in tara: Plesita i-ar fi ranjit in nas la Bucuresti

Intr-un moment cand politicienii romani se bat cu pumnul in piept ca vor intrarea in UE, un dobitoc precum Plesita poate spune nepedepsit de nimeni, desi se autodenunta in gura mare, ca a trimis agenti in strainatate pentru a-i extermina pe cei care se opuneau regimului si cu toate astea nu pateste nimic. In Romania poti spune linistit ca ai omorat oameni, ca i-ai batut si terorizat, dar asta e "istorie" pentru organele de ancheta, preocupate sa bifeze actiuni de propaganda. Niciodata nu se va produce o renastere intr-o tara al carei trecut a fost maculat de criminali cu grade fara a trece printr-un proces de purificare morala. Degeaba il chema Ion Iliescu pe Goma sa revina in tara: Plesita i-ar fi ranjit in nas la Bucuresti. Plesita si multi altii, oameni ai vechiului aparat represiv, care domina inca structurile serviciilor de infor-matii, in ciuda asigurarilor linistitoare date la intervale regulate de domni stilati. Iata ce spunea recent Mihai Pacepa, motivand faptul ca vrea sa republice un interviu pe care Dorin Tudoran i l-a luat candva in America: "Paginile acestea sunt inca de stringenta actualitate deoarece telefoanele continua sa fie interceptate ilegal in Bucuresti si Romania continua sa fie singura tara din Europa care are noua servicii secrete - toate pline ochi cu fosti securisti". Si-atunci cum sa nu se reverse triumfalist asupra noastra batrana - dar inca nu senila - canalie securista si sa se laude cu ispravile sale patriotice? Au prezentul nu ni-i mare...?

Dumitru Tepeneag - scriitor: [i-am reprodus capul de operă]

Liviu Antonesei - scriitor:

"E absurd sa ramana nesanctionata apologia crimei facuta in direct pe un post de televiziune

Mi se pare ca e posibil sa traiesc intr-un cosmar, nu in Romania democratica, in principiu. Sa faci apologia crimei in direct pe un post de televiziune, sa te lauzi cu crimele pe care le-ai comandat, cu torturile aplicate manu propria, toate acestea tin de sfidarea pe care Securitatea continua sa ne-o arunce in obraz chiar si la mai bine de 15 ani de cand, teoretic - dar si legal! -, ea nu mai exista. Efectiv ai senzatia ca traiesti un cosmar, pentru ca, rationali fiind, vorba taranului lui Preda, "asa ceva nu exista". Or, constatam ca exista!

Sper ca instanta care judeca procesul deschis de Paul Goma tortionarilor sai isi va face datoria. Inclusiv inregistrand declaratiile iresponsabile ale lui Plesita drept probe in dosar. De altfel, pentru pedepsirea corecta a tuturor vinovatilor, ar mai fi necesara si refacerea "Legii Ticu" in conformitate cu intentiile de dreptate ale initiatorului.

Parchetul ar trebui sa se autosesizeze pentru ca generalul Plesita a recunoscut fapte imprescriptibile: crime comandate, regretul ca n-a ordonat mai multe!, tortura si rele tratamente aplicate de el insusi ori comandate subordonatilor, fapte care, chiar si dupa legislatia vechiului regim, erau tratate ca si crime. In al doilea rand, CNA-ul, pentru ca e absurd sa lase nesanctionata apologia crimei facuta in direct pe un post de televiziune. Am sosit dupa un sejur de o luna in Polonia - acolo asa ceva nici n-ar putea fi imaginat. Probabil din acest motiv am senzatia ca nu e ceva real, ci doar un cosmar in care am nimerit din greseala. Si poate am norocul sa ma trezesc!

Daniel Vighi - scriitor:

"Trebuie sa depasim principial animozitatile sau inconforturile pe care pozitiile transante ale lui Paul Goma le-au putut starni

Sfidarea fostilor demnitari din Securitate la adresa democratiei si a drepturilor omului trebuie fara nici o ezitare sa-si gaseasca o replica pe masura din partea societatii civile. Cu toate ca avem serioase rezerve fata de capacitatea sistemului juridic romanesc de a actiona impartial si independent, socot ca singura cale de atac impotriva unor manifestari de cinism scandalos de felul celor ale fostului general de Securitate Nicolae Plesita de la emisiunea postului OTV este traducerea lor in fata justitiei.

Un inceput de drum poate fi plangerea penala a scriitorului Paul Goma la Parchetul de pe langa Inalta Curte de Casatie si Justitie impotriva a 13 ofiteri de Securitate care l-au anchetat in arest sau in timpul anilor de detentie. Pentru ca acest demers juridic sa beneficieze de o cat mai larga sustinere a cat mai multor scriitori, socot ca trebuie sa depasim principial animozitatile sau inconforturile pe care pozitiile transante ale lui Paul Goma le-au putut starni in anii de dupa revolutie in mediile culturale. Avem obligatia morala si civica sa recunoastem cu totii faptul indiscutabil ca Paul Goma este cel mai redutabil si curajos disident anticomunist pe care l-a avut cultura romana. Pornind de la acest adevar istoric, plangerea penala va trebui sa fie cunoscuta de cat mai multa lume, ar trebui sa patrunda in mass-media, pe canalele de televiziune si sa devina, simbolic, cauza a cat mai multor oameni de cultura capabili sa depaseasca toate obstacolele care stau in fata unui asemenea razboi de durata.

Plangerea penala a lui Paul Goma ar trebui sa fie inceputul unui drum in care s-ar putea inscrie cat mai multi dintre cei care au avut de suferit din confruntarea cu Securitatea, ma gandesc inainte de toate la scriitorii ieseni de felul lui Liviu Antonesei sau Dan Petrescu. Sau William Totok si Petru Iliesu din Timisoara. Mai mult decat atat, ar trebui sa ne simtim cu totii agresati de

primitivismul agresiv al generalului Nicolae Plesita si sa-l trimitem in judecata in numele tuturor scriitorilor care au participat la revolutie si care ar putea, prin chiar acest fapt, sa aiba o justificare morala si civica de a se alatura lui Paul Goma.

Din Timisoara in mod sigur sunt alaturi de Paul Goma cei care au participat in seara de 16 decembrie 1989 la izbucnirea revolutiei. Unii dintre ei nu mai pot fi decat simbolic, pentru ca au pierit in conditii misterioase. Ma gandesc la admirabilul poet Ion Monoran, mort fulgerator la 41 de ani, dupa trei ani de la revolutie. Mono este cel care a oprit tramvaiele in Piata Maria intr-un moment crucial si ne-a dat curajul sa strigam impotriva dictaturii. Mai apoi George Serban, autorul Proclamatiei de la Timisoara, disparut si el fulgerator asemenea scriitorului si ziaristului de investigatii Iosif Costinas. Mai sunt si altii care au caderea morala sa fie alaturi de aceasta plangere penala istorica, scriitori cu care in aceeasi seara am fost cu totii acolo la Tökes si am fortat, cu toate cele bune si mai putin bune care au urmat, schimbarea istorica a Romaniei: Vasile Popovici, Viorel Marineasa, Doina Pasca-Harsany, Eugen Bunaru, Gheorghe Sechesan sau Lucian Vasile-Szabo.

Dar poate ca mai indreptatiti decat noi sunt tinerii scriitori de astazi, care nu au nimic sa-si reproseze si nici nu se razboiesc cu un trecut care, intr-un fel sau altul, ne apasa pe toti cei care am apucat sa traim in dictatura. Ei sunt cu adevarat liberi si ar putea sa fie, daca vor si daca le pasa, alaturi de plangerea lui Paul Goma.

Ar trebui domnul general Nicolae Plesita sa stie ca, atata vreme cat vom trai, noi, astia cativa, mai multi sau mai putini, suntem in razboi deschis si ca domnia sa, asemenea celor care l-au slujit cu anchete si pumni pe dictatorul din Romania, ar fi trebuit sa stea ascuns undeva in America de Sud. Tortionarul de ieri, iata, astazi recunoaste senin cum anume ne-a umilit pe toti.

Eram in vremea aceea in primul an de facultate, am trait in admiratie vinovata alaturi de Willi Totok, de Herta Müller sau Helmuth Frauendorfer. I-am admirat si m-am multumit sa rezist cultural, mi-am construit un alibi asemenea colegilor mei de generatie si am petrecut dupa aceea ani de zile in ura si dispret neputincios la marginea orasului si am tot incasat pumni in constiinta si constat ca-i incasez si azi.

Nici macar faptul ca am participat in 16 decembrie la inceputul revolutiei nu ma elibereaza de pumnii aceia ai Securitatii. Bataia administrata lui Paul Goma a fost doar fizica, a noastra a fost una morala.

Nici macar nu simt nevoia sa-i intorc lui Nicolae Plesita vorbele cu care el "a insultat, calomniat si injurat la propriu pe Paul Goma" pentru ca acesta nu poate fi insultat, calomniat si injurat de tortionarul sau, futu-i mama ei de viata pe care am trait-o.

Andrei Dimitriu - vicepresedinte PNTCD:
"Nevoia solidaritatii exemplare cu un mare patriot: Goma

In Romania atator confuzii intretinute abil de vechile structuri securisto-nomenklaturiste, gravitatea atacului resentimentar, primitiv, impotriva unuia dintre foarte putinii adevarati disidenti curajosi si demni - Paul Goma - ar putea trece neperceputa la semnificatia reala a faptei.

Fara o reactie puternica, solidara, "vocala", a constiintelor romanesti - trecandu-se peste idiosincrazii si incompatibilitati de orice fel - exista riscul recidivarii unor situatii similare. De acelasi tratament insultator "s-a bucurat" intr-o emisiune TV si modelul unic al demnitatii si al patriotismului luminat, Iuliu Maniu. Reactiile legitime au lipsit. Din pacate. Ma astept ca nu numai societatea civila, dar si lumea politica responsabila sa reactioneze exemplar, sustinand plangerea penala impotriva celor 13 ofiteri de Securitate, depusa de Paul Goma, solidarizandu-se cu una din rarele personalitati care fac onoare Romaniei adevarate, insultate de propriul tortionar. In absenta unui statut similar cu acela al fascismului, comunismul va mai produce figuri ticalosite, surescitate, anacronice, care se vor dezlantui insolent si marlaneste impotriva adevaratilor Eroi ai poporului roman, luptatorii anticomunisti si cei cativa disidenti autentici, a valorilor nationale si a spiritului democrat european.

Momentul este propice pentru relansarea "igienizarii" societatii romanesti, reactivand Punctul 8 al Proclamatiei de la Timisoara, cat si o intarziata Lege a lustratiei.

Dar trebuie sa existe vointa politica necesara si o puternica determinare a factorului politic. Incerc sa descifrez la administratia Basescu aceasta hotarare necesara pentru a face din Romania o tara a justitiei, echitatii, democratiei, onoarei si demnitatii. Admit insa ca e un demers dificil.

Radu Sergiu Ruba - scriitor:
"E bine ca societatea civila sa vegheze

Consiliul Suprem al Magistraturii, dar si Ministerul Justitiei trebuie sa se autosesizeze imediat si sa intreprinda ceea ce este prevazut de lege si de obligatiile lor civice si profesional-institutionale, precum si ale persoanelor platite din bani publici care le conduc. E bine ca societatea civila sa vegheze ca nu cumva aceste institutii si altele direct si indirect responsabile sa se deresponsabilizeze, potrivit unui stravechi obicei aborigen interpretat pe notele refrenului: "Intr-o democratie, nu este de competenta noastra, ci de competenta...".

A nu se uita ca pentru astfel de neglijente si rele intentii justitia romana si forurile ce o gestioneaza, administreaza, rasfata si razgaie au facut ca, de la datoria publica, deci din veniturile cetateanului, sa se plateasca tot felul de despagubiri decise de Tribunalul de la Strasbourg.

Ader la orice fel de protest pe care societatea civila il va gasi oportun la adresa sfidarii securistice din seara de 19 ianuarie, a fenomenului cu pricina in sine si a atitudinii (in caz ca ea se va dovedi astfel) pasive a autoritatilor abilitate.

Dan Petrescu - scriitor:

“E evident ca Plesita sfideaza pe toata lumea

Ai dreptate sa sari in aer dupa emisiunea de pe OTV care continua mediatizarea brutei de Plesita (inceputa pe Tele 7abc de Marian Oprea, si el prezent la OTV): si pe mine m-a lasat perplex, chiar daca mi-am zis ca, la urma urmelor, si pe Nicolski ori Draghici am avut prilejul de a-i vedea pe micul eran, ca si pe tortionarul direct al inginerului Ursu, fara sa se intample nimic dupa aceea. Totusi, e evident ca Plesita sfideaza pe toata lumea si ca i se cuvine din plin o corectie. Cine ar trebui sa se (auto)sesizeze? Habar n-am; dupa mine, toata lumea! Si il mai mentionez o data pe Marian Oprea in toata aceasta afacere, data fiind si ampla operatiune de spalare a Securitatii pe care a orchestrat-o printr-un lung serial (difuzat tot pe OTV!), menit a ne demonstra nu doar meritele Securitatii in revolutia (sau ce-o fi fost) din 1989, ci si nenumaratele comploturi pre-revolutionare comentate de reprezentanti sau apropiati ai ei - de care naiba a auzit! Cat despre consecintele lor, sa nu mai vorbim.

Matei Calinescu - scriitor:

“Ar fi foarte bine ca amanatul proces al comunismului sa inceapa cu Plesita Ce se intampla in Romania cu oameni (sau neoameni, mai bine zis) ca fostul general de securitate si tortionar Plesita e un scandal. Ar trebui, pentru inceput, ca televiziunea si radioul sa fie inchise unor astfel de voci odioase. Ar fi desigur foarte bine ca mereu amanatul proces al comunismului sa inceapa cu cineva ca el. Dar va incepe acest proces vreodata? Oricum, eu sunt alaturi de dumneavoastra si de toti cei care incearca sa faca ceva concret in sensul actiunii de igiena publica pe care ati initiat-o.

Gabriel Plesea - scriitor:

“Cloaca comunisto-securista persista in batjocorirea poporului roman

"Relatarile" lui Nicolae Plesita, mandru, ca pe vremea lui Ceausescu, ca l-a luat de barba pe Goma si ca i-a dat si cu stanga si cu dreapta, frizeaza patologicul. Ca sa nu mai vorbim de recunoasterea faptului ca a trimis agenti in strainatate pentru a-i extermina pe disidentii periculosi. Aceste proprii incriminari, facute fara nici un pic de remuscare ori rusine, denota sfidarea sacrificiilor celor care au suferit ori au pierit in rezistenta impotriva dictaturii comuniste in Romania. Vinovatii trebuie adusi neintarziat in fata tribunalului, pentru a da socoteala pentru faptele lor marsave. Romania nu va dovedi ca este un stat de drept atat timp cat criminali precum Plesita dau cu tifla legilor dupa care se ghideaza orice democratie functionala. Fiind vorba de un scriitor, in afara de rezistent si de disident, Paul Goma ar fi trebuit sa se bucure in primul rand de sprijinul colegilor de breasla, care ar fi trebuit sa sesizeze autoritatile si sa se constituie ca parte civila in actiunea de pedepsire a acelora care, in fond, i-au sicanat si torturat si pe ei. Alte institutii care ar trebui sa ia cunostinta de acest demers al lui Paul Goma ar fi ministrul Justitiei, ministrul Culturii, primul ministru si chiar presedintele tarii.

Un articol de Mariana Sipos

Vanator de disidenti - elogiat si onorat

România liberă, Vineri 28 Ianuarie 2005

Petre Mihai Bacanu

“Publicam astazi o ancheta generata de declaratiile publice ale tortionarului Nicolae Plesita despre Paul Goma - practic o recunoastere a crimelor si torturilor Securitatii. Pentru a nu stiu cata oara, Plesita isi da arama pe fata. N-am crezut ca in anul de gratie 2005 pe ecranele televizoarelor sunt lasati sa zburde cei care au uns monstruoasa masinarie comunisto-securista, ba li se aduc si elogii.

Plesita, onorat de televiziuni, nu regreta ca i-a smuls barba lui Paul Goma - "L-am luat de barba si am dat si cu stanga, si cu dreapta! Nu-mi pare rau..." (!?) - se confeseaza generalul Plesita. Este limpede ca tortionarul nu se teme de nimic. Nici de faptul ca ar putea fi trimis in judecata (pentru arsenalul incredintat lui Carlos-Sacalul cu scopul a comite crime de la comanda lui Ceausescu). Plesita i-a asigurat teroristului international barlog in Romania, l-a cocolosit si l-a indopat cu bani si documente falsificate. A facut-o din sentimente "patriotice".

Culmea este ca - in lipsa unei singure condamnari - asemenea specimene se simt si acum puternice. In loc sa se creeze in jurul lor un gard sanitar, de izolare, tortionarii sunt lasati (chiar ajutati) sa infesteze toata aria. Plesita incita si acum fostii subordonati in a lichida "tradatorii".

Oriunde in tarile civilizate se pedepseste laudarea in public a celor care au savarsit infractiuni sau a infractiunii savarsite de acestia, ca si a celor care au incitat sau incita la acte de violenta. Or, mai mult ca oricand, pe ecranele televizoarelor se face apologia securistilor "patrioti" si se instiga practic la tratamente neomenoase. Semne ca politia politica zburda. Plesita si ai lui nu sunt straini de expedieri de pachete cu bombe, asasinate, schingiuiri ori discreditari - denumite generic "anihilari" sau "neutralizari". Cine altul decat Plesita a pus bazele unitatii speciale "Lichidari"? Unitatea "Lichidari" era copia fidela a departamentului din KGB care avea misiunea sa ucida "tradatorii". Cand s-a imbracat in ortac, la legendara greva a minerilor din 1977, Plesita punea ochii pe cei care urmau sa fie anihilati. La fel a procedat si la Brasov, dupa ce i-a rastignit in belciuge pe grevisti.

Despre crime, Plesita nu-si aminteste decat ca a trimis ucigasi pe urmele unor disidenti "periculosi", dar n-au fost omorati decat "vreo doi-trei". Cam putin. Practic, face si acum apologia crimei. A recunoscut "doua-trei" crime sau instigare la crima. Nimeni nu-i bate la poarta sa afle de aceste "banale infractiuni". Plesita stie insa de mult mai multe crime. Dupa defectarea lui Pacepa au disparut cativa zeci de ofiteri ai Securitatii. Plesita ar putea sa dea declaratii la Parchet, nu pe micul ecran sau in interviuri-fluviu unde povesteste cum se murea de oftica dubla cand glontul era prea rece.

Procentajul de depistare a criminalilor este in Romania de 95%. Nimeni nu se intereseaza insa si de crimele politice, pentru ca sunt "istorice".

In tribunale, Fundatia "Icar" a pornit procesul comunismului, in care se cere ca Presedintia, guvernul, Parlamentul sa ceara scuze pentru crimele securisto-comuniste. Nu s-au cerut procese penale, ci doar condamnari publice, deconspirarea Securitatii ca politie politica. In 15 ani de la "decesul" Securitatii n-am auzit de nici o deconspirare. In schimb, tortionarii si calaii sunt mai curtati de televiziuni decat victimele.

Plesita este o fantoma securisto-comunista, manjit din cap pana-n picioare de sange, si nu ne mira daca va fi decorat pentru actiunile sale anti-NATO, anti-"Europa Libera", anti-democratie. Asa cum Ion Iliescu nu poate sa-si inghita laudele la adresa tovarasiilor agricole si socialismului (intinat de altii), nici Plesita nu-si pune botnita, ba regreta ca n-a "lichidat" indeajuns, ca n-a facut indeajuns pentru depistarea si pedepsirea exemplara a defectorilor.

ION VIANU – medic, scriitor

Apologia infrac_iunii este _i va r_mâne un delict pedepsit de lege

"Este cu atât mai scandaloas_ cu cât se refer_ la acte comise de c_l_ii _i tor_ionarii care s-au aflat în slujba sângerosului regim comunist din România. Acum, ace_ti executan_i brutali _i nu rareori sângero_i în loc s_ se ascund_ în gaur_ de _arpe, se dedau la exhibi_ii la posturile noastre de televiziune. Pe lâng_ condamnarea moral_, niciodat_ îndeajuns de categoric_, sunt de p_rere c_ societatea civil_ în ansamblul ei _i diferitele organiza_ii neguvernamentale care o alc_tuiesc trebuie s_ exercite presiuni asupra autorit__ilor judiciare pentru a le face s_ ia m_suri legale nu numai împotriva tor_ionarilor care au comis pe vremuri crime _i acum se laud_ cu ele, dar _i împotriva celor care contribuie la disculparea acestor criminali, inf__i_ându-i ca pe ni_te unchie_i ce deap_n_ amintiri la posturi de televiziune. (Bucuresti, 24 ianuarie 2005)

OVIDIU PECICAN – scriitor

Ramin frapat de dezinvoltura cinica a dlui Dan Diaconescu

"Ma asociez intru totul initiativei dvs. vizind sanctionarea generalului in rezerva Plesita, mindru ca a facut politie politica, bucuros ca a batut un biet scriitor incarcerat si satisfacut ca a lichidat citiva disidenti in vremea lui Nicolae Ceausescu. Ramin frapat, in acelasi timp, de dezinvoltura cinica a dlui Dan Diaconescu, mereu zelos in a seconda derapajele unor tortionari, criminali din revolutie ori, in cel mai bun caz, farseuri, salutind curajul doamnei care sunteti de a se lupta cu morile de vint fara sprijinul declarat al vreunui organism al societatii civile.

La urma urmei, insa, aveti dreptate. Pina sa asteptam ceva de la societatea civila si de la stat este necesar sa incercam, fiecare dupa puterile noastre, sa facem ceva noi insine. In acest sens am fost adeseori alaturi de Paul Goma, atunci cind alti scriitori evitau sa-i lanseze cartile, ii contestau orice valoare literara sau chiar il denigrau, tot asa cum mi s-a parut potrivit sa semnalez in studii scrise si semnate cu numele propriu (nu cu pseudonime) gravele si, macar in parte, nedreptele acuze ale scriitorului si militantului la adresa evreilor.

In dreapta consecinta, pastrindu-ma nuantat in ceea ce priveste initiativele lui Paul Goma, sunt gata sa sprijin, alaturi de dvs., dreptul lui la reparatii morale, la demnitate si la respect. (Cluj, 24 ianuarie 2005)

NICOLAE CONTANTINESCU – medic

Pentru justitia romana anii comunismului nu s-au terminat

"Daca l-ai intreba pe un chirurg ce atitudine trebuie sa aiba in fata unui bolnav cu o peritonita apendiculara, ti-ar raspunde cu ochii inchisi indiferent daca el lucreaza la Bucuresti, la Iasi, la Braila,Vanju Mare sau Ramnicu Sarat. Cu alte cuvinte un profesionist isi asuma si aplica solutia, care in cazul in speta poate fi salvatoare de viata.

Constiinta profesionala lucreaza atat de implacabil incat chirurgi care au fost inchisi pe motive politice mi-au povestit ca in fata unor urgente chirurgicale la detinuti, au actionat in conditii incredibil de vitrege reusind sa salveze vieti care fusesera sortite deliberat mortii.

Am dat aceste exemple pentru a-mi sustine afirmatia: NU EXISTA ASTAZI NICI O SCUZA PENTRU ACEI JUDECATORI SAU PROCURORI CARE IN ULTIMII 15 ANI AU IGNORAT LEGILE, LE-AU SCHILODIT - JUDECAND LA COMANDA POLITICA SAU PUR SI SIMPLU CONFORM UNUI CREZ STRAMB.

Si acuma sa raspund la intrebari:

1.Emisiunea din 19 ianuarie 2005 dela OTV in care Dan Diaconescu i-a facut jocul Lui Nicolae Plesita a fost dupa parerea mea comandata de Plesita. Asemenea emisiuni sunt clar favorizate de lipsa de reactie a justitiei romane fata de culpe evidente.

Pentru justitia romana anii comunismului nu s-au terminat. Sigiliul Ministerului Justitiei cu stema RSR, dar mai ales pletora de juristi formati in timpul societatii socialiste multilateral dezvoltate si care actioneaza ca pe timpuri, sustin afirmatia de mai sus.

2.Vinovatii trebuie adusi in fata instantelor judecatoresti.

3.Procuratura trebuia sa se autosesizeze.

CNA trebuie sa se autosesizeze intrucat un post TV face pledoarii in favoarea comunismului, prezentand indivizi care au facut politie politica drept oameni care si-au servit tara. (Bucuresti, 24 iauarie 2005)

LASZLO ALEXANDRU – scriitor

"În nici o tarã de pe glob n-am auzit ca vreun criminal în serie sã fie poftit pentru a-si expune satisfãcut si flatat fãrãdelegile pe micul ecran

Faptele pe care le semnalati în interventia dv. au fost precedate de altele, si mai grave, pentru care am protestat eu însumi la vremea respectivã. În

primăvara anului 2002, acelasi Dan Diaconescu l-a invitat în platoul menajeriei sale de la OTV pe fostul ofiter militar IOAN LAURENTIU COCAN. Vorbăretul cu pricina are vreo nouă oameni pe constiintă, încă din seara de 21 decembrie 1989, cînd a ordonat "foc" lantului de trăgători de pe Calea Motilor din Cluj, ba chiar s-a protăpit el însusi în fata soldatilor si a tras furibund cu revolverul către "tintele vii". În nici o tară de pe glob n-am auzit ca vreun criminal în serie să fie poftit pentru a-si expune satisfăcut si flatat fărădelegile pe micul ecran. Da, ei sînt filmati (în America) în timp ce sînt condusi spre scaunul electric, sau în timp ce-si cer scuze fată de familiile îndoliate, dar nicidecum pentru a-si insulta victimele pe care în prealabil le-au omorît!

Aceeasi atitudine de jegoasă complicitate a avut-o "moderat! orul" si cu acea ocazie: rînjind placid, cu sentimentul datoriei împli-nite, ca o traseistă după violul colectiv de pe un tir aglomerat, îi ridica asasinului mingile la fileu, îi azvîrlea priviri admirative si îl complimenta peltic pentru... curaj. După o vreme am simtit nevoia să aerisesc în cameră: mi se transmisese de la Bucuresti inclusiv duhoarea de nespălat. Am sters din memoria televi-zorului meu postul OTV. M-am stăpînit în ultima clipă de a nu spăla cu sodă caustică micul ecran.

De atunci am protestat în repetate rînduri împotriva acelei emisiuni – la radio, în presa literară, într-o carte – folosind termeni care se pare că n-au fost suficient de vigurosi: "Din coltul meu de martor modest si de victimă indignată propun ca, atunci cînd ziua dreptătii va sosi totusi, celula imediat alăturată să-i fie rezervată teleastului Dan Diaconescu. Astfel cei doi îsi vor putea continua nestingheriti confidentele, prelungindu-si talk-show-ul prin semnale morse bătute cu cutia goală de hering chinezesc în peretele decojit al puscăriei."

Stimată doamnă Mariana Sipos, întrucît se pare că în România de azi pingeaua de pe obrazul gros poate fi străpunsă doar prin fapte, nu prin vorbe, vă rog să mă considerati cosemnatar al oricărui denunt penal pe care îl veti formula împotriva postului OTV, a "ziaristului" Dan Diaconescu si a "invitatilor" săi. (Cluj, 21 ianuarie 2005)

ION BARBU – grafician

"1. Faptele sunt atit de odioase ca nici macar n-am puterea sa le comentez. NO COMMENT cum ar spune un batrinel parsiv.
Daca v-ati gindit la Iliescu - gind la gind cu bucurie!

2. Ce trebuie facut pentru pedepsirea vinovatilor? Simplu : daca tot au scos capul, sa le luam gitul !

3. Ion Barbu fiind o institutie, va multumesc ca ati sesizat-o !

(Cartoon Industries Ion Barbu SRL, 22 ianuarie 2005)

DAN PAVEL – analist politic

"[...] s-a ajuns in situatia ca fostul general de Securitate sa sfideze pe fata opinia publica datorita faptului ca legile aprobate de Parlamentul Romaniei au pus mai mult accentul pe deconspirarea colaboratorilor si informatorilor, ca si cum cei care au fost ofiteri de Securitate nu ar fi fost implicati direct, grav in acte de politie politica. Am scris de sute de ori pina acum, dar fara folos, ca absolut toti cei care au facut parte din Securitate au facut politie politica. Singura problema ar fi ca la unii dintre ei sa se vada daca au avut circumstante atenuante sau daca printr-o minune nu au fost implicati in operatiunile Securitatii, care incalcau drepturile universale ale omului, interesul national al roma-nilor, ba chiar si legile strimbe comuniste. Pina ce responsabilii politici ai acestei tari nu vor intreprinde masuri punctuale impotriva unor criminali precum generalul Plesita si a altora, cum sint toti acei care l-au torturat, maltratat pe disidentul Paul Goma si pe sute de mii sau poate chiar milioane de altii, ei vor continua cu cinism sa apara in emisiuni degradante si jignitoare, in care tot felul de nostalgici trimit SMSa/uri prin care tortionarii sint laudati ca mari patrioti.

Cu stima,
Dan Pavel

CASSIAN MARIA SPIRIDON - scriitor

"Draga Mariana Sipos,

Raspund punctual la aceasta obraznicie fara limita si ticalosie publica etc. etc.

1.O astfel de atitutdine, din partea unui ofiter de securitate, pe un post de televiziune nu este doar revoltatoare, ci pulverizeaza Revolutia Romana, cei cincisprezece ani in care s-a incercat construirea unui stat democratic, unde legea sa domneasca, iar oamenii de acest fel sa fie judecati si pedepsiti conform cu faptele lor.

2.Cred ca ar trebui sa ne intrebam cum s-a putut ajunge aici. Raspunsul este unul foarte simplu – refuzul constant al celor de la Putere de a accepta desfasurarea Procesului Comunismului, unde toti cei vinovati de crime sa-si primeasca pedeapsa conform legii. Nu doar securitatea ce a activat ca politie politica, ci si cei din conducerea decizionala a fostului PCR trebuie chemati in instanta. Consider reductionista focalizarea pe politia politica, cind se stie foarte bine ca ea era doar instrumentul partidului unic. Procesul Comunismului trebuie sa cuprinda amindoua aceste componente ale aparatului politic represiv.

3.Toate institutiile statului care au atributii si sint abilitate in acest domeniu au obligatia de a se autosesiza si actiona in consecinta.

Asa cum crimele naziste nu sint si n-au fost niciodata prescrise, la fel se impune si in cazul celor comuniste.

Justitia romana nu a instrumentat si anulat decit partial procesele impotriva fostilor detinuti politici dar, prin lege, pentru ca au trecut 15 ani din decembrie '89, prescrie crimele politice ale regimului comunist.

Pina nu va avea loc Procesul Comunismului, nu avem sansele unei lustrari insotita de o resurectie morala, si astfel de sfidari vor fi oricind posibile. (Iasi, 25 ianuarie 2005)

Nu simt nevoia să comentez intervenţiile. O voi face cândva, după ce voi constata că bulgăraşul de zăpada s-a prefăcut în bulgăre (nu îndrăznesc să mă gândesc la o avalanşa care ar mătura securismul şi bolşevismul - deşi nu ar merita o asemenea moarte, mai degrabă una într-o avalanşă de noroi) - fireşte, vorbesc în continuare, de trezirea la solidaritate a intelectualilor cu ei înşişi, nu cu păcătosul de Goma. Că tot vorbim de solidaritate: ce va fi făcînd Blandiana, cea din interviul cu chiar Cassian Maria Spiridon din *Convorbiri literare* de acum 4-5 ani? Ce să facă - ea rezistă prin culturalizarea arpagicului.

Până atunci ochiul-dracului al meu a văzut:

Dintre solidarnici jumătate au răspuns, au condamnat "actul" lui Pleşiţă, au cerut Procesul Comunismului...

Dar nu au pomenit nici de frică subiectul logic al apelulului lansat de Mariana Sipoş: modesta mea persoană - întâmplător purtînd un nume; întâmplător provocator al... răspunsurilor lor.

Cum ar veni: pentru Ruba, pentru Dan Petrescu, pentru Matei Călinescu, pentru Ion Vianu, pentru doctorul Constantinescu, pentru Ion Barbu, pentru Cassian Maria Spiridon - Goma nu există.

Desigur: dacă fac un efort să caut "motivele" le găsesc pe dată: "directe" la Vianu, Matei Călinescu, "indirecte" la Dan Petrescu, "prin rocoşeu" (prudenţa, de veacuri) la Cassian, "misterioase" la Ruba, indiferente mie la Constantinescu şi la Barbu.

Sâmbătă 29 ianuarie 2005

În ciuda exaltatului optimism al Marianei Sipos, eu rămân, dacă nu la-toate-rece (cum aş putea?), atunci sceptic.

Deşi... Iată alte semne:

Istoricul Stejarel Olaru cere procurorului general sa se autosesizeze in urma marturiilor televizate ale generalului de Securitate care s-a laudat cu agresiunile impotriva disidentilor

Fostul general de Securitate, Nicolae Plesita a martusit in direct, la OTV, "doua-trei" crime si o corectie corporala, toate aplicate unor disidenti ai regimului Ceausescu, pe care Plesita l-a slujit. Despre disidentul Paul Goma, stabilit in Franta din 1977, Plesita a spus: "L-am luat de barba si am dat si cu stinga, si cu dreapta! Nu-mi pare rau pentru ca banditul asta a facut mult rau Romaniei!". Publicam astazi in exclusivitate pozitia istoricului Stejarel Olaru, care cere, dupa difuzarea acestei emisiuni, o ancheta detaliata in cazul Plesita.

Istoricul Stejarel Olaru, reprezentant in Romania al disidentului Paul Goma, formuleaza a doua plingere penala impotriva lui Nicolae Plesita, dupa cea din 10 ianuarie, adresata procurorului general al Romaniei, Ilie Botos. Olaru

scrie ca, in cadrul emisiunii de la OTV, generalul Plesita a dezvaluit ca a condus urmarirea disidentilor romani refugiati in exil si a ordonat eliminarea lor fizica, "chiar omorind "vreo doi-trei" dintre acestia". "Consideram ca marturia publica a generalului Plesita are legatura directa cu plingerea penala formulata de Paul Goma la 10 ianuarie". Stejarel Olaru sesizeaza gravitatea marturiilor lui Plesita si cere declansarea cercetarii penale a acestuia. In prima adresa catre Ilie Botos, Paul Goma cerea autoritatilor romane, printre altele, aducerea in fata instantei a mai multor ofiteri de Securitate, intre care si generalul Nicolae Plesita, cel care a condus ancheta din data de 1 aprilie 1977. "Plesita m-a batut indelung in biroul numarul 7, la sediul Anchetelor Penale de pe Calea Rahovei, la 1 aprilie 1977, la aproape o ora dupa ce fusesem arestat", spune Paul Goma in plingerea sa. Dupa care adauga: "In ajunul plecarii mele in Franta, in seara zilei de 19 noiembrie 1977, Plesita, luindu-si ramas-bun de la mine, m-a amenintat ca, daca nu-mi tin gura, Bratul Revolutiei, care-i lung, are sa ma atinga oriunde m-as afla. Tot atunci, mi-a promis un semn de cum voi ajunge la Paris. Am descifrat cu usurinta semnul in agresiunea impotriva Monicai Lovinescu, la 18 noiembrie 1977".

Paul Goma a fost arestat si anchetat de Securitate in 1956, dupa revolutia din Ungaria, cind si-a depus carnetul UTC in semn de protest. In 1977, in urma legaturilor pe care le stabilise cu intelectualitatea occidentala si cu "Miscarea '77", el a fost arestat din nou. "Miscarea '77" era initiata de Vaclav Havel (presedinte al Cehiei dupa caderea Cortinei de Fier) in Cehoslovacia si cerea regimului comunist respectarea drepturilor omului, asa cum se angajase la Comitetul Helsinki din 1975. Atunci, dupa o ultima ancheta a Securitatii, el a fost expulzat impreuna cu sotia. Ajuns in Franta, s-a stabilit la Paris ca exilant politic.

Plesita - spaima disidentilor

Nicolae Plesita, nascut in Curtea de Arges, a fost intre 1962 si 1967 comandantul Directiei Regionale de Securitate din Cluj. Intre 1980 si 1984 a fost numit sef al Centrului de Informatii Externe a Securitatii. Sub sefia lui, Securitatea a organizat citeva atentate asupra disidentilor stabiliti in Occident, printre care si Paul Goma.

Acesta din urma a relatat despre atentatele asupra sa in cartile publicate, dar si in plingerea catre procurorul general al Romaniei. Intre atacuri se numara primirea, in 1982, a unui colet-bomba intr-o carte, care l-a ranit grav pe seful artificierilor parizieni; tentativa de otravire prin intermediul unui agent al Securitatii, cunoscut sub mai multe nume: Hirsch, Haiducu, Visan, Forrestier, precum si mai multe incercari ale Securitatii de a-l rapi pe fiul scriitorului.

OTV ar putea fi sanctionata din nou

Postul OTV va fi din nou subiect de discutie al unei sedinte CNA, ca urmare a emisiunii de joi seara, in cadrul careia gen. Nicolae Plesita a avut un discurs agresiv impotriva disidentilor din perioada comunista. Presedintele CNA, Ralu

Filip, a declarat doar ca subiectul va fi discutat in sedinta de marti a consiliului. Acesta nu a precizat daca si in ce fel va fi sanctionat postul condus de Dan Diaconescu.

Ziua ANCHETE - Sambata, 29 ianuarie 2005

Stejarel Olaru cere cercetarea generalului Plesita

Istoricul Stejarel Olaru (foto) i-a adresat o scrisoare Procurorului General al Romaniei, Ilie Botos, in care arata ca generalul de Securitate Nicolae Plesita a declarat pe un post de televiziune ca l-a batut pe Paul Goma. Olaru, care este imputernicit de Goma pentru a actiona in numele sau in vederea derularii plangerii penale facute la Parchetul de pe langa Inalta Curte de Casatie si Justitie, prin care se cere audierea unor ofiteri de Securitate care l-au anchetat cu brutalitate, ii cere lui Botos sa se sesizeze in legatura cu declaratiile respective. Potrivit lui Olaru, Plesita a declarat "L-am luat de barba pe Paul Goma si i-am dat si cu stanga si cu dreapta! Nu-mi pare rau pentru ca banditul asta a facut mult rau Romaniei". Stejarel Olaru mai arata ca generalul Plesita a mai spus, in cadrul aceleiasi emisiuni, ca a condus urmarirea disidentilor romani refugiati in exil sia ordonat eliminarea lor fizica, chiar omorand vreo doi-trei dintre acestia. El considera ca marturia publica a generalului Plesita arelegatura directa cu plangerea penala formulata de Paul Goma si inregistrata la Ministerul Public, dar si cu dosarul in care este anchetat generalul Plesita la sectia parchetelor militare pentru fapte similare. Olaru ii cere lui Ilie Botos cercetarea generalului Plesita pentru a se afla cine sunt disidentii romani ucisi de agentii de Securitate trimisi de el in strainatate precum si identificarearespectivilor agenti. (B.C.G.)

Evenimentul Zilei, 29 ian 2005.

Securistul Plesita, dat pe mina Parchetului General

Istoricul Stejarel Olaru cere procurorului general sa se autosesizeze in urma marturiilor televizate ale generalului de Securitate care s-a laudat cu agresiunile impotriva disidentilor

Fostul general de Securitate, Nicolae Plesita, a martusit in direct, la OTV, "doua-trei" crime si o corectie corporala, toate aplicate unor disidenti ai regimului Ceausescu, pe care Plesita l-a slujit.

Despre disidentul Paul Goma, stabilit in Franta din 1977, Plesita a spus: "L-am luat de barba si am dat si cu stinga, si cu dreapta! Nu-mi pare rau pentru ca banditul asta a facut mult rau Romaniei!". Publicam astazi in exclusivitate pozitia istoricului Stejarel Olaru, care cere, dupa difuzarea acestei emisiuni, o ancheta detaliata in cazul Plesita.

Istoricul Stejarel Olaru, reprezentant in Romania al disidentului Paul Goma, formuleaza a doua plingere penala impotriva lui Nicolae Plesita, dupa cea din 10 ianuarie, adresata procurorului general al Romaniei, Ilie Botos.

Olaru scrie ca, in cadrul emisiunii de la OTV, generalul Plesita a dezvaluit ca a condus urmarirea disidentilor romani refugiati in exil si a ordonat eliminarea lor fizica, "chiar omorind "vreo doi-trei" dintre acestia". "Consideram ca marturia publica a generalului Plesita are legatura directa cu plingerea penala formulata de Paul Goma la 10 ianuarie".

Stejarel Olaru sesizeaza gravitatea marturiilor lui Plesita si cere declansarea cercetarii penale a acestuia. In prima adresa catre Ilie Botos, Paul Goma cerea autoritatilor romane, printre altele, aducerea in fata instantei a mai multor ofiteri de Securitate, intre care si generalul Nicolae Plesita, cel care a condus ancheta din data de 1 aprilie 1977.

"Plesita m-a batut indelung in biroul numarul 7, la sediul Anchetelor Penale de pe Calea Rahovei, la 1 aprilie 1977, la aproape o ora dupa ce fusesem arestat", spune Paul Goma in plingerea sa.

Dupa care adauga: "In ajunul plecarii mele in Franta, in seara zilei de 19 noiembrie 1977, Plesita, luindu-si ramas-bun de la mine, m-a amenintat ca, daca nu-mi tin gura, Bratul Revolutiei, care-i lung, are sa ma atinga oriunde m-as afla. Tot atunci, mi-a promis un semn de cum voi ajunge la Paris. Am descifrat cu usurinta semnul in agresiunea impotriva Monicai Lovinescu, la 18 noiembrie 1977".

Paul Goma a fost arestat si anchetat de Securitate in 1956, dupa revolutia din Ungaria, cind si-a depus carnetul UTC in semn de protest. In 1977, in urma legaturilor pe care le stabilise cu intelectua-litatea occidentala si cu "Miscarea '77", el a fost arestat din nou.

"Miscarea '77" era initiata de Vaclav Havel (presedinte al Cehiei dupa caderea Cortinei de Fier) in Cehoslovacia si cerea regimului comunist respectarea drepturilor omului, asa cum se angajase la Comitetul Helsinki din 1975. Atunci, dupa o ultima ancheta a Securitatii, el a fost expulzat impreuna cu sotia. Ajuns in Franta, s-a stabilit la Paris ca exilant politic.

Plesita - spaima disidentilor

Nicolae Plesita, nascut in Curtea de Arges, a fost intre 1962 si 1967 comandantul Directiei Regionale de Securitate din Cluj. Intre 1980 si 1984 a fost numit sef al Centrului de Informatii Externe a Securitatii. Sub sefia lui, Securitatea a organizat citeva atentate asupra disidentilor stabiliti in Occident, printre care si Paul Goma.

Acesta din urma a relatat despre atentatele asupra sa in cartile publicate, dar si in plingerea catre procurorul general al Romaniei.

Intre atacuri se numara primirea, in 1982, a unui colet-bomba intr-o carte, care l-a ranit grav pe seful artificierilor parizieni; tentativa de otravire prin intermediul unui agent al Securitatii, cunoscut sub mai multe nume: Hirsch, Haiducu, Visan, Forestier, precum si mai multe incercari ale Securitatii de a-l rapi pe fiul scriitorului.

OTV ar putea fi sanctionata din nou

Postul OTV va fi din nou subiect de discutie al unei sedinte CNA, ca urmare a emisiunii de joi seara, in cadrul careia gen. Nicolae Plesita a avut un discurs agresiv impotriva disidentilor din perioada comunista. Presedintele CNA, Ralu Filip, a declarat doar ca subiectul va fi discutat in sedinta de marti a consiliului.

Acesta nu a precizat daca si in ce fel va fi sanctionat postul condus de Dan Diaconescu.

Evenimentul Zilei, 29 ian 2005

Duminică 30 ianuarie 2005

Textul de mai sus a fost comentat pe internet de 31 persoane:

Plesita
Trimis de Mezinu (e-mail: m...u@yahoo.com) la 29-01-2005
nicolae plesita este cel mai mare bandit din Romania dar rromul zlatar Haiducu i-a dejucat crima de-al otravii pe Goma la un congres literar dar aceasta actiune a magarului plesita a avut urmari in relatile externe ale tarii cu Franta presedintele tarii eroul Ceausescu nu a mai fost invitat in Franta iar presedintele Mitterand nu a mai vizitat tara noastra

Acum e momentul !
Trimis de Shadow (e-mail: r...t@carp.net) la 29-01-2005
Daca 15 ani gen. Plesita si altii de teapa lui au trait nestanjeniti, iata ca acum dupa atata vreme ne amintim subit de ceea ce au fost ei in realitate. Nu vreau sa le tin partea, insa problemele de acum sunt mult prea importante si nu prea lasa loc pt. a incepe o vanatoare de vrajitoare batrane. Sunt convins ca intr-un fel sau altul ei tot vor plati pt. ce au facut.

Plesita, o JIGODIE COMUNISTA !!!...
Trimis de GT-X (e-mail: a...e@wowway.com) la 29-01-2005
JJ..IGODII comuniste ca Plesita si alti securisti contemporani cu el, reuseau pe atuncea sa suie pe cele mai inalte "culmi" ale luptei contra dizidentilor. El era unul dintre "dirijorii" "orchestrei securitatii" care interpreta fals "marsul funebru" calcind peste schelete, dar care prevestea "apocalipsa ceausista" de mai tirziu. Daca asemenea "eroi" au uitat "ce au facut rau" pentru poporul roman si inca nu au ajuns sa privesca "albastrul cerului" de dupa gratii, atunci nu este prea tirziu sa li se faca cite-o surpriza, chiar acuma inainte de a-si da "obstescul sfirsit". Mai ales atunci cind chiar ei i-si "zgindaresc" trecutul rusinos. Cu bine, GT-x /SUA

Gunoi a fost, gunoi e inca !...
Trimis de Andrei Mageriu (e-mail: a...u@aol.com) la 29-01-2005
...si o fi in neamul romanesc.
La ce sa te astepti de la securisti ?, la ceva bun , numai din laudele lui plesita va puteti da seama ce IQ ridicat are , sa te lauzi cu "faptele de vitejie " pe care le-ai comis, omorand si schingiuind "dusmanii poporului" , arza-v-ar focul sa va arza de libidinosi , gunoaiele pamantului! Pe astia ar trebui Basescu sa-i "aranjeze" primii , ca acestia sunt adevaratii dusmani ai Romaniei !Si cand te gandesti ca aceasta lepadatura ca si multi altii ca el , inca mai beneficiaza de "pensii babane" de nomeclaturisti !
Sari pe ei Domn' Presedinte , smulge-le beregata!

Securistul Plesita, dat pe mina Parchetului General
Trimis de Nita Pricajitul (e-mail: g...t@yahoo.com) la 29-01-2005
Securistii se impart in doua: securisti KGB-isti si Securist-CIA. Sau poate gresesc? Mai sunt si alte categorii de securisti? Bineinteles stipendiati. D-ta D-le Adrian Severin ce zici? Securitatea lui Ceausescu ? Isi mai arata pumnii?...Farandoiala, acest general de paie - Nicolae Plesita (nu stiu de ce-mi vine pe limba sa-i zic : Pleosnita), ar trebui imediat pus în catuse, deferit justitiei, iar mai apoi dupa gratii, sa dea socoteala pentru faptele sale. Nu mai exista nici un dubiu în privinta culpei sale, el însusi spovedinu-se de bună voie si nesilit de nimeni ce fel de fapte de ispravi a savîrsit pe vremea odiosului. Insa, mult mai odioase par a fi aradelegile savirsite premeditat de catre acest securist notoriu ce înca se mai închina la himerica umbra a defunctului despot de la Scornicesti. Ar cam fi timpul sa-ncepem Procesul Comunismului, si să lamurim odata pentru-totdeauna: cum a fost, ce a fost, cine sunt infractorii si ce va mai urma...
Un mesaj adresat celor tineri: Multi dintre voi v-ati nascut odata cu Revolutia. Multi dintre voi nu cunosc ororile dictaturii comuniste sub al carei jug românii au patimit 45 de ani. Parintii vostri insa, cunosc adevarul. Cu-atît mai mult, bunicii vostri, cei ce-au fost cel mai greu încercati. Unii dintre voi poate v-ati aflat in fata televizorului urmarind emisiunea lui Dan Diaconescu in direct ascultind declaratiile acestui maimutoi mascarici pe umerii caruia atarna greu doi epoleti cu firete de aur. Insa nu stiu cati dintre voi cunosc adevarata fata a acestui sobolan bolsevic ce se pretinde sa i te adresezi: "domnule general". Şi nu stiu cîti dintre voi (ma refer la cei foarte tineri) cunosc cine a fost si ce a reprezentat PAUL GOMA pentru România acelor ani. "Banditul" Paul Goma, cum îl califica Plesita, ei bine, a fost trebuie sa cunoasteti acest adevar istoric, simbolul rezistentei anticomuniste românesti. Un scriitor de mare talent, de o larga recunoastere internationala, unul dintre cei mai curajosi luptatori împotriva dictaturii comuniste din Europa de Est. Din ordinul lui Ceausescu s-a încercat asasinarea sa în repetate randuri, prin diferite metode. N-au reusit. Pentru ca bunul Dumnezeu are grija de cei ce-L iubesc. Generalul Plesita este

un criminal in adevaratul sens al cuvintului. Şi macar de-ar fi fost doar cazul Goma... Cine mai stie pe ca si multi altii i-a snopit in batai acest imbecil? Parintii si bunicii vostri au suferit mult. Poate chiar in familia voastra se afla victime ale acestei brute. Tineri, nu fiti reci si nici indiferenti in fata trecutului nostru. Este si de datoria voastra morala sa aflati adevarul. Sa se faca lumina in toate acum, prin glasul vostru, pentru ca acum puteti face acest lucru. A sosit timpul Adevarului, timpul Judecatii.
Cereti urgent aducerea in fata Justitiei a acestui CRIMINAL, pe nume Nicolae Plesita, sa plateasca cu virf si indesat pentru toate nelegiuirile sale. Locul sau este in spatele gratiilor si nu in fata camerelor de luat vederi, sa improaste cu noroi peste toata stradania si suferinta românilor in lupta lor de-a lungul anilor impotriva nedreptatilor sociale, a comunismului. Daca unii dintre voi au avut si inca mai au indoieli despre rolul ce l-a jucat securitatea româneasca sub dictatura lui Ceausescu, "rechizitoriul" televizat luat lui Nicolae Plesita, unde deliberat isi recunoaste faptele, este cit se poate de concludent. Dar daca veti multiplica cei doi pumni ai generalului cu pumnii la patrat al altor citeva zeci de mii de de securisti ce se aflau in slujba dictatorului, veti avea o imagine completa si zguduitoare a Securitatii. Este, fara doar si poate, semnalul ca Procesul Comunismului trebuie sa inceapa cit mai urgent posibil, fara aminare, fara taraganare... Sa fie adusi in fata justitiei toti infractorii ce se fac vinovati de astfel de abuzuri, sa plateasca pentru faptele lor. A sosit timpul sa se faca o curatenie generala si definitiva in toate structurile statului, ale intregii societati românesti, caci multi dintre acestia inca sunt cocotati in jilturi caldute, unele destul de pufoase si inalte, primind salarii babane, in timp ce altii, mult mai capabili decit ei, nu au loc din pricina acestor sobolani care, oricind, pot deveni extrem de feroci daca-i vom lasa sa se inmulteasca. Doamne pazeste...
Atita timp cit in SRI si chiar sn SIE colcaie o armata de fosti securisti, siguranta securitatii nationale poate fi oricînd pus? In pericol printr-un puci politic ce-abia il asteapta. Iar "puciul" acesta ar putea fi: revenirea la putere, peste cinci ani, a lui Adrian NASTASE!Iata de ce "macelarul Nastase" va trebui eliminat imediat din fruntea Camerei Deputatilor, pina nu-i prea tirziu. Acum ati inteles mai bine de ce inca nu se pot intoarce acasa, atit Ioan Mihai Pacepa cit si Paul Goma? Ajutati-i voi sa se-ntoarca pe vatra casei lor. Români, puterea e acum in mina voastra. Hai sa intram in UE cu fruntea sus si nu luati "de mila" in caleasca democratiei capitaliste din occidentul Europei . Aveti cuvintul... doamna Monica Macovei, ministru al Justitiei si domnule prim-ministru Tariceanu!

Plesita, o JIGODIE COMUNISTA !!!...
Trimis de GT-X (e-mail: a...e@wowway.com) la 29-01-2005
JJ..IGODII comuniste ca Plesita si alti securisti contemporani cu el, reuseau pe atuncea sa suie pe cele mai inalte "culmi" ale luptei contra dizidentilor. El era unul dintre "dirijorii" "orchestrei securitatii" care interpreta fals "marsul funebru" calcind peste schelete, dar care prevestea "apocalipsa ceausista" de mai tirziu. Daca asemenea "eroi" au uitat "ce au facut rau" pentru poporul roman si inca nu au ajuns sa privesca "albastrul cerului" de dupa gratii, atunci nu este prea tirziu sa li se faca cite-o surpriza, chiar acuma inainte de a-si da "obstescul sfirsit". Mai ales atunci cind chiar ei i-si "zgindaresc" trecutul rusinos. Cu bine,
GT-x /SUA

Plesita, plosnitza
Trimis de Alex (e-mail: a...x@yahoo.com) la 29-01-2005
Criminalul de Plesita sa moara in inchisoare, sa-l bata puscariasii pina moare, asa merita bestia aia de securist. Si toti securistii criminali, sa moara cu totii in inchisoare, la munca silnica.

RE: **Plesita**
Trimis de NeaFanica (e-mail: s...a@aol.com) la 29-01-2005
Referitor la Plesita
U N D E SUNTETI SOBOLANILOR va ascundeti nu aveti nimic de spus?. auziti fostilor cum un TORSIONAR al securitati vorbeste in numele POPORULUI ROMAN. ACEST plesita TREBUIE IMEDIAT in compania celorlanti ARESTAT .SPANZURAT ca exemplu . BOTOS daca nu reactioneaza I M E D I A T .la munca de jos!!!!!!!!!.

Domnule Basescu
Trimis de Cristian Montreal Canada (e-mail: c...2@hotmail.com) la 29-01-2005
Luati o masura cu CNA-ul asta ca a ramas de pe vremea comunistilor (in gandire)

RE: **Plesita**
Trimis de Stefan (e-mail: f...6@yahoo.com) la 29-01-2005
Referitor la Plesita
Mai copile Bine ca ai adoptat numele de Mezinu, pai ce "erou" isi lua consilieri de genul Plesita!? Poate Stalin, pe Beria (dar nu cred ca stii despre ce vorbesc)! Dej, pe Draghici! Si mai nou, Iliescu, respectind proportiile, pe Chitac, tata Nitu, Toma Zaharia, Dan Iosif (d-alde d-astia)!

Pleshnitza
Trimis de Lipoveanu (e-mail: k...u@yahoo.com) la 29-01-2005
Cunosc fosti ofitzeri de securitate, actuali ofitzeri S.R.I., care se declara entuziasmatzi de ceea ce povesteshte Pleshnitza!

Javra e tot javra!
Trimis de Gelu (e-mail: g...v@personal.ro) la 29-01-2005
Desi par fosile, au inca multa putere in Romania. Sunt sustinuti cu bani grei si fac un "terorism" economic in Romania. In timp ce populatia saraceste acestia

se imbogatesca din ce in ce mai mult. Bogatia insemna putere. Ei fac ceea ce au invatat sa faca. Nu se vor putea schimba niciodata. Acesta este unul dintre marile pericole in Romania: fostii securisti.Sunt cu atat mai periculosi cu cat oameni din structurile actuale ale S.R.I. fac joc dublu, iau bani de la statul roman dar si de la potentatii actuali. Ei nu apara interesele Romaniei ci pe ale imbogatitilor peste noapte din Romania.
Aceasta este opinia mea.

"Incidentul" cu Goma
Trimis de Sen (e-mail: a...c@yahoo.com) la 29-01-2005
Spicuiesc dintr-un interviu acordat de domnul general Nicolae Plesita in care explica motivele si reactia avuta impotriva lui Goma, un tradator si mincinos ordinar.
"Era imediat dupa cutremurul din 1977. Morti, mizerie, presiuni de tot felul. Apare Paul Goma cu ideea ca face el o Carta Havel in Romania. Faceau coada la el pacatosii care-i cereau butelii. L-am prins la Cercetari penale, l-am apucat de barba si i-am tras un pumn in falca de-a ramas cu gatul stramb. „... Dumnezaul ma-tii, dobitocule, in timp ce tara moare de tatari, tu te ocupi de Havel?! Ma, cum nu ti-a cazut, ma, o caramida in capu' ala, te-n c... pe ma-ta de buhai?!" Aveam 1 500 de morti in Bucuresti. Nu mai suportam sa vad atata moarte, suferinta, si Goma se alinia cu Havel! Dupa ce ne-am imprietenit, m-a intrebat: „Domnule general, totusi, spuneti-mi ce-i aia buhai?" „Cum, ma, tu, care esti moldovean, nu stii?" La Europa Libera, au facut tapaj mare ca i-am smuls barba. Nu i-am smuls-o... „I-ati scapat-o cam tare!... mi-a zis colonelul Vasile de la Cercetari penale. Asta-i si cardiac".
Parerea mea ? Inteleg pe deplin exasperarea de care a fost cuprins domnul Plesita, un om inteligent, lucid, patriot, cu preocupari deosebit de serioase si importante, pus intr-un moment delicat in fatza unui nenorocit sarit de pe fix care avea chef de diversiuni.
Duritatea domnului Plesita a fost intodeauna justificata si corecta, conditii in care nu doar ca nu trebuie condamnata, dar trebuie sa fie respectata si inteleasa, pentru ca a servit inainte de toate interesele POPORULUI ROMAN.

La inchisoare cu criminalii...
Trimis de Gregor (e-mail: g...n@yahoo.com) la 29-01-2005
Securistii reprezenta grupul social cel mai abject al Romaniei inainte de 1989. Acesti handicapati mintal, slugi ale unui regim comunist criminal, erau gata sa-si terorizeze parintii si sa-si omoare fratii si surorile pentru pentru a trai ei mai bine. Securistii au produs atata rau Romaniei si romanilor, incat nu merita altceva decat sa dispara fizic. Au dus-o cel mai bine in Romania comunista, producand cel mai putin (inafara de teroare si crime, bineinteles).
Astazi, acesti monstri cu mintea cat grauntele de grau sunt SRI-isti, politicieni sau oameni de afaceri (de fapt hoti ordinari). Si continua sa faca rau. Unii dintre ei, cu un coeficient de inteligenta nu cu mult peste zero, se mai si lauda cu actele lor de vitejie barbara contra unor nevinivati fara aparare. Ce gunoaie umane! Dar totul in viata se plateste, mai repede sau mai tarziu. Asta este valabil si pentru securistii tortionari.

OTV Trimis de Bicu (e-mail: e...2@yahoo.it) la 29-01-2005
Daca si noua guvernare se ia de OTV care dupa opinia mea este un post de televiziune bun la ce ne mai putem astepta...

RE: **Plesita**
Trimis de Gelu (e-mail: g...n@hotmail.com) la 29-01-2005
Referitor la Plesita
Ce bine au facut tarii? Au omorit oamenii nevinovati iar la mintea ta de bibilica inseamna c-au facut bine tarii?

RE: **Acum e momentul !**
Trimis de Alex2 (e-mail: a...u@yahoo.com) la 29-01-2005
Referitor la Acum e momentul !Trebuie neaparat sa plateasca acuma ca sa nu se mai incumete si alte bestii sa faca la fel. Nu este cazul sa fim mioritici.

RE: **Pleshnitza**
Trimis de Gelu (e-mail: g...n@hotmail.com) la 29-01-2005
Referitor la Pleshnitza Tot sobolani imputiti au ramas. De aceea se bucura de cele povestite de gen. sobolanul Plesita.

RE: Securitatea lui Ceausescu isi arata
Trimis de Sen (e-mail: a...c@yahoo.com) la 29-01-2005
Referitor la Securitatea lui Ceausescu isi arata "pumnii"...
Esti un "frustrat", dupa cum ii place domnului general Nicolae Plesnita sa se exprime.Domnul general Nicolae Plesita, pe care tu ca un nesimtit il desconsideri, a oferit suport logistic si financiar inclusiv lui Carlos, dar uite ca nimeni din LUME nu ii poate face vreun rau, dimpotriva, inteligenta si activitatea lui sunt respectate in intreaga lume de catre .
Cazul Goma, ca si postarea ta de ratat, este o intoxicare ieftina, nenorocitul ala este doar o jigodie ordinara,un tradator lipsit de valoare, inteligenta si caracter.Domnul general Nicoale Plesita are reputatia unui om deosebit de inteligent, integru, corect, dur, intransigent, un om care si-a slujit tara inainte de toate, este de notorietate ca pentru el a existat ROMANIA inaintea lui Ceausescu. Domnul general Nicolae Plesita merita doar respecte, admiratie si onoruri, este un om care a facut parte din elita spionajului, un om care a servit interesele tarii din randurile unei agenturi formata din oameni geniali, respectiv superba DIE. Articolul de astazi din EZ este un fas jurnalistic fara valoare, domnul general Nicolae Plesita nu a declarat nimic incriminatoriu, eu

chiar va sfatuiesc ca pe viitor sa incercati sa invatati din fiecare cuvant rostit de acest erou national. Sanatate si numai bine domnule general Nicolae Plesita, suntem mandrii ca sunteti roman.

RE: La inchisoare cu criminalii...
Trimis de Sen (e-mail: a...c@yahoo.com) la 29-01-2005
Referitor la La inchisoare cu criminalii...Ghorghe, Gheorghe, Securitatea a aparat interesele Romaniei, ofiterii de informatii care au slujit aceasta extraordinara agentura merita doar respect si admiratie, au fost si sunt niste oameni inteligenti care indiferent ce au facut, nu au sa suporte niciodata vreo consecinta negativa, pentru ca sunt practic niste oameni mai presus de lege, pentru ei se aplica alte legi si regulamente, atata timp cat nu tradeaza sau dezvaluie public secrete de stat, pot sa-si vada de treburi. Oameni de calibrul domnului general Plesita nu au sa pateasca niciodata nimic, sunt respectati si sustinuti de oameni puternici, dar inainte de toate, de fapt, nu au facut absolut nimic gresit in viata lor. Ca tu crezi altceva, asta este problema ta, problema care nu intereseaza pe nimeni. Tu si restul de forumisti greoi de capa tzana, nu dispuneti de inteligenta, pozitia sociala sau dreptul moral sa cereti socoteala unui om de calibrul domnului general Nicolae Plesita, care a fost si este unul dintre cei mai inteligenti si puternici oameni din lume, care daca si-ar pune mintea cu tine te-ar distruge complet in jumatate de ora,indiferent pe ce continent traiesti.
Inainte sa deschideti gura, priviti realizarile voastre aproape inexistente, cine sunteti voi si apoi comparati totul cu viata si realizarile acestui om care a ajuns sa conduca DIE, nenorociti penali ce sunteti.

RE: **Securitatea lui Ceausescu isi arata**
Trimis de Un Fost Agent DIE (e-mail: D...E@hotmail.com) la 29-01-2005
Referitor la Securitatea lui Ceausescu isi arata

Mai Sen. Precum comunismul a fost un vis urat al romaniei din care cu greu se trezeste azi.. fosta securitate si inclusiv DIE a servit interesele meschine ale unor tortionari care au facut o politica straina romaniei. Comunismul a fost adus in Romania cu ajutorul tancurilor sovietice iar ideologia comunista asa cum a fost transposa in viata a fost opera unor criminali in serie care ajungand la putere au terorizat populatia lipsita de aparare si au impus cu ajutorul organelor de represiune care au facut un macel, un genocid din toate punctele de vedere asupre propriei populatii pe care cu multa emfaza spuneau ca o apara de dujmanul de clasa. Plesita a fost un cirac, unul dintre nenumaratii criminali in serie care au avut putere discretionara asupre a tot ceace misca in romania. Nu poate fi un erou un criminal. Actiunile securitatii in teritoriile tarilor din europa occidentala pentru a teroriza in continuare cetatenii romani care au reusit sa se desprinda din lagarul comunist denota cat de stupizi si mizerabili au putut sa gandeasca si sa infaptuiasca acesti cireci infumurati, prosti si ignoranti. Ai uitat frate ca mai era putin ca acest popor sa moara de inanitie in timp ce banii milioanelor de romani finantau terorismul international numit de catre dictatorul ceausescu.. "revolutia comunista in lume". Acest sistem a disparut si deabia acum acest popor se trezeste si vede cum se poate trai si daca o duce greu acum tot comunismul, comunistii, mai nou PDSristii este de vina. I-ar place lui Plesita si la toti fostii si actualii securisti sa fie reprimati cu cruzime atat ei cat si familiile lor? Nu cred.... Asta este diferenta intre un sistem si altul.. Asa ca nu te mai lansa in prostii si sa afirmi ca Plesita este un erou. Daca ai fost lucrator in securitate mai bine taci si incearca se treci printr-un program de reeducare sa poti gandii liber si sanator...

(...)
RE: **Securitatea lui Ceausescu isi arata**
Trimis de Un Fost Ofiter DIE (e-mail: D...E@hotmail.com) la 29-01-2005
Referitor la Securitatea lui Ceausescu isi arata "pumnii"...Pai ce sa spun...este bine ca faceti educatie cu tanara generatie caci acestia nu cunosc adevarul. Asa ca inceputul acestei campanii impotriva fostilor securisti trebuie sa inceapa neintarziat. Si ca sa fie treaba treaba, "numele de cod" al acestei actiuni, asa cum le placea odinioara la securisti sa denumeasca actiunile impotriva disidentilor, ar fi firesc zic eu sa se numeasca "GREUCEANU". Este un inceput zic eu. O organizatie in acest sens si aceasta denumire poate fi legalizata la un tribunal sub forma unui ONG nonprofit. Acest organism ... asemeni MOSSAD-ului ar putea "vana" securistii fosti si noi oriunde s-ar afla acestia asa cum odinioara "vanau" ei disidentii. Vanatoarea noastra nu va fi in nici un caz ca cea cu Adrian Nastase si Mistretii, ci una legala, corecta adunand probe in fata justitiei. Si daca Procesul Comunis-mului inca nu poate fi lansat in Romania... putem sa gasim o alta jurisdictie pentru a-l incepe. Poate ca tara in care Goma ar fi trebuit sa fie ucis, ar fi un inceput... Apoi la un tribunal international.. Nu? Astept inceputul!

RE: **Securitatea lui Ceausescu isi arata**
Trimis de Un Fost Agent DIE (e-mail: D...E@hotmail.com) la 29-01-2005
Referitor la Securitatea lui Ceausescu isi arata Dupa ton te vad incoltit omule. Tu care ai atatea realizari si care lingi in cur un criminal inascut cine esti si cu ce drept vorbesti despre noi..ceilalti. Se pare ca ai fost in barca cu Domn. General. Mama voastra de criminali si de cacaciosi care ati trait numai di furtisaguri, minciuni si delatiune. Mai ai tupeul sa aperi un imputit. Pai imputit esti si tu si toata tagma voastra de ordinari. Ce realizari are derbedeul asta in uniforma de general ma prostule? Ca daca il pui sa faca ceva in viata nici cu matura nu este in stare sa mature. Generalii astia de care vorbesti tu au fost niste macelari bolnavi la minte... paranoici. Asta nu stie nici ce inseamna spionaj sau contraspionaj. Ditamai ofiterul de Informatii Domnul General dadea cu pumnii ca un birjar in oameni fara aparare si trimitea BOMBE IN ALTE TARI SA UCIDA OAMENI. Ratatii astia ar fi trebuit judecati pentru TERRORISM INTERNATIONAL asa cum sunt judecati teroristii de azi. Poate de gasesc si pe tine in boxa ma catelusule, lingau si tradator, pus in slujba criminalului. Nu

cumva inca iti mai primesti solda. Daca punem mana pe tine, mai ai tupeul sa afirmi ceeace spui acum. Vezi ca lumea e mica si nu fi asa de sigur ca nu aflu cine esti!

RE: **La inchisoare cu criminalii...**
Trimis de Leana Partac (e-mail: l...a@yahoo.com) la 29-01-2005
Referitor la La inchisoare cu criminalii...
Gresesti tinere, vad ca esti muscat tare de comunism incat iti trebuie mult tratament psihiatric sa-ti poti reveni daca mai este posibil. Tu numesti ciuma asta om puternic pe pamant.... Cacatul asta nu are inteligenta nici cat un magar constipat. Puterea i-a dat-o comunismul un regim de criminali anacronici unde oamenii erau propulsati nu in raport de inteligenta ci in raport de cruzimea si lipsa lor de discernamant social, moral si politic. Comunismul a fost regimul celor prosti ajunsi in postura de bulibasi ai regimului comunist. Nu Plesita era superinteligentul ci anumiti subordonati ai lui. Pe prostul asta il mancau cainii daca il lasai intr-o tara capitalista fara bani in buzunar. Dar in Romania ajunsese prostul General Da Romania a fost tara tuturor posibilitatilor in sistemul comunist. Prost sa fi noroc sa ai. Ce sti tu despre realizarile noastre. Sportivii, scriitorii, oamenii de stiinta si cultura au avut realizari notabile care vor ramane cu litere de aur in istoria romaniei si nu petele de sange scurs nevinovat din venele atator oameni batuti si ucisi de cacaciosi de teapa lui Plesita si a ta. Oricum esti un nimic .....

RE: **Plesita**
Trimis de Cosor Ion (e-mail: c...r@msn.com) la 29-01-2005 Referitor la Plesitanu trebuie interzis acest post de TV ci mentinut si sa cheme toate secaturile trecutului sa-si verse dejectiile si apoi luati la puricat de organele abilitate

RE: **Securitatea lui Ceausescu isi arata**
Trimis de Cosor Ion (e-mail: c...r@msn.com) la 29-01-2005
Referitor la Securitatea lui Ceausescu isi arata "pumnii"...pentru aceasta trebuie infintata juridic o organizatie cu scopul de a aduce in fata legii COMUNISMUL si mai ales CEAUSISMUL, cu toate crimele lor si eliminarea acestor crminali din toate structurile statului de drept, iar cei gasiti vinovati de crima de omor sa fie pedepsiti conform legii in vigoare

RE: **Securitatea lui Ceausescu isi arata**
Trimis de Gelu (e-mail: g...n@hotmail.com) la 29-01-2005
Referitor la Securitatea lui Ceausescu isi arata Eu credeam ca Sen lingea la Nastase numai din placere, deoarece i-o fi cazut cu drag vinatorul cel vestit. Dar vad ca el este lingau de meserie si linge la toti sobolanii si soriceii din fosta asociatie de criminali Cooperativa: Ochiul, Timpanul si Sopirla. Nu ramine decit sa-i urma pofta buna. Pesemne ca fara sa faca acest lucru saracul de el se sufoca.

RE: **Securitatea lui Ceausescu isi arata**
Trimis de Gelu (e-mail: g...n@hotmail.com) la 29-01-2005
Referitor la Securitatea lui Ceausescu isi arata..."Mama voastra de criminali si de cacaciosi care ati trait numai di furtisaguri, minciuni si delatiune." Si crime in primul rind. Crime, multe crime. Ofiterii si lucratorii de securitate au fost criminali de meserie, scoliti ca sa ucida pe toti cei care se opuneau dictaturii clasei muncitoare. Datorita lor e tara plina de gropi comune: Sighet, Gherla, Canal, Pitesti..

RE: *Securitatea lui Ceausescu isi arata*
Trimis de Sen (e-mail: a...c@yahoo.com) la 29-01-2005
Referitor la Securitatea lui Ceausescu isi arata...Lasa glumele bufonule, ca ce spui tu nu sunt amenintari sunt glume. Daca chiar te intalnesti cu mine o sa incepi sa plangi cu sughituri din start, nici nu trebuie sa-ti ard o palma.
Pseudonimul ales de tine denota clar ce ratat ordinar si scursura sociala esti, delirezi ca un prost si in stupiditatea ta iti imaginezi probabil ca cineva chiar crede ce spui. Sa fim seriosi, esti maxim un spalator de bude plictisit, un frustrat ratat fara trecut si viitor.
Mesaje (***Evenimentul Zilei***) 29 ian. 2005

Am primit cu întârziere articolul lui Florin Gabrea din *22*, ANUL XIV (777) (28 ianuarie 2005 -04 februarie 2005 Il reproduc aici:

FLORIN GABREA
Ce nu se poate accepta
(Scrisoare deschisa catre domnul Dan Diaconescu)

Stimate domnule Dan Diaconescu

V-ati castigat in peisajul mass-media o anumita notorietate, prin modul insolit in care ati inteles sa practicati meseria de autor si coordonator de emisiuni de televiziune. Felul nonsalant si sprintar, care va caracterizeaza, a castigat multi simpatizanti din randul telespectatorilor nocturni, amatori de senzatii tari, scandaluri (insertul dvs. preferat) de presa si politice, surprize si "bombe" mediatice, pe care le-ati pus in scena cu infrigurare si satisfactie nedisimulata. Curiozitatea si inselatoarea neimplicare pe care le arborati, mai ales atunci cand invitatii dvs., ademeniti de ipostaza aparitiei publice, se dezlantuie in invective, afirmatii calomnioase sau deconspirari aparent spectaculoase, v-au jucat, in septembrie 2002, o festa si v-au transformat in autorul unei performante unice in istoria postdecembrista: inchiderea postului de televiziune, unde dvs. moderati, seara de seara, emisiunea DDD (Dan Diaconescu Direct), ca urmare a unei sanctiuni primite din partea Consiliului National al Audiovizualului.

Odata cu reprimirea licentei de transmisie, la 5.04.2004, v-ati reluat ciclul de emisiuni, care v-au adus faima. Pe data de 18.01.2005, neastamparul

si gustul pentru aromele tari, strepezitoare, v-au adus o noua captura si un nou record: intre ochiurile dese ale navodului aruncat nu se zbatea o plevusca, ci se lafaia, de asta data, un peste mare si gras, in persoana lui Nicolae Plesita, fostul sef al Centrului de Informatii Externe, cu functia de ministru prim-adjunct, in perioada de trista amintire (1980-1984). Ajutat de jurnalistul Marian Oprea, care va tinea isonul, ati coordonat operatiunea de "invaluire" si "stoarcere" a exemplarului ihtiomorf, in speranta (desarta) a obtinerii unor informatii de interes capital pentru tara. Incisivitatea dvs. aparenta (de "rutinat" reporter de investigatie) alterna cu onctuozitatea de circumstanta, iar ireverentele fara perdea ale "maestrului de ceremonii" va lasau rece si erau contracarate de noi "atacuri" interogative.

Din pacate, solzii tari si alunecosi nu permiteau accesul la viscerele tainice, bine protejate, ale capturii, perfect adaptate la mediul nebulosului, al dezinformarii si al brutalitatii sadice. O stupefianta stapanire de sine, o agresivitate exploziva si o siretenie de vulpe batrana, care adulmeca tot, dar se preface ca a pierdut drumul catre vizuina, se topeau amagitor, uneori, in accese de bonomie senila si va faceau sa credeti ca aveti in fata doar un biet pensionar oarecare, hartuit de amintiri, resentimente si frustrari. Culoarea bronzata a pielii, bratara jucausa de la incheietura mainii si "modesta" autodeclarata pensie de 20 de milioane (!) de lei intregeau portretul unui om implinit si impacat, cu un cerc larg de prieteni credinciosi, o vasta experienta si o mare pofta de viata. Iar in priviri sticleau, inca, patimi si aspiratii, care nu se stinsesera odata cu varsta.

Ca dumneavoastra, furat de valul reportericesc, ati uitat (sau ati ignorat cu buna stiinta) ca invitatul dvs. nu era un pensionar oarecare, ci un personaj infricosator si deplin responsabil, se poate accepta. Ca personajul infricosator si sangvin rememora, in fata dvs., o intreaga paleta a terorii totalitare, drapate incontinent in constiinciozitate si dragoste de patrie, se poate accepta. Ca personajul infricosator si abil va ducea de nas, lasandu-va impresia ca l-ati incoltit si ca, in cele din urma, va trebui sa se predea, se poate accepta. Ca personajul infricosator si lipsit de scrupule putea fi hartuit de orice, doar de remuscari nu, dupa cum a declarat la sfarsitul emisiunii-maraton, se poate accepta. Ca personajul umbla, azi, printre noi, vioi si rubicond, in sfidarea oricarei legi si a justitiei, desi a participat nemijlocit, ca sef al unui serviciu secret, in slujba dictaturii ceausiste, la tentative de anihilare si reducere la tacere a vocilor opozante (cum ar fi cele de la Europa Libera), din afara tarii, si a sprijinit cu bani si logistica pe teroristul international Carlos, iarasi se mai poate accepta.

Dar ca personajul infricosator si impenitent indrazneste, azi, stimulat de ospitalitatea si indulgenta inconstienta a dvs., sa mai treaca la atac, la un post de televiziune frivol si complice, batjocorind si insultand victimele represiunii, asta nu se poate accepta!

Ca personajul infricosator descrie, cu lux de amanunte, in fata dvs., usor amuzata, cum, in 1977, nu doar l-a tras de barba pe Paul Goma, care "era un dobitoc!" si semnase aderarea la Charta 1977, tocmai dupa cutremur, cand organele de Partid, de Stat si de Securitate erau ocupate cu scoaterea victimelor de sub daramaturi, ci si cum l-a lovit "cu pumnul, si cu stanga si cu dreapta", de asemenea nu se poate accepta!

Ca "grupul Toma Arnautoiu" si "nenorocitul de colonel Arsenescu" (vestitii si demnii de onoruri post-mortem partizani), la prinderea carora cu mandrie a luat el insusi parte si a considerat impuscarea lor ca binevenita, sunt numiti, de acelasi personaj, "criminali" si sunt injurati ca la usa cortului ("futu-le muma-n cur!") nu se poate, sub nici o forma, accepta!

Desigur, pedeapsa inocenta a triplei Note 2, pe care v-o acord pentru realizarea acestei emisiuni degradante, in anul 2005, nu va poate scuti de protestul si apelul meu catre intreaga societate civila, catre CNA, catre Presedintia Romaniei, catre Parchetul General, de a gasi mijloacele de sanctionare pentru umilirea si batjocorirea, cu buna stiinta, a unei natiuni cu ranile inca deschise, pentru injosirea memoriei celor care au luptat impotriva comunismului, pentru incal-carea grava a demnitatii si a dreptului la imagine ale victimelor si ale urmasilor lor. Si, nu in ultimul rand, pentru lipsa de decenta, demni-tate si constiinta, fara de care orice tip de jurnalism, fie el si frivol, se descalifica.

Am obosit. Mi-e greață.
Am să mă plimb puțin, poate-mi trece. Nu mi-a trecut.

Luni 31 ianuarie 2005

Valerian Stan mi-a trimis articolul din România liberă de azi:

“Parchetul General s-a autosesizat
Generalul Plesita ar putea fi urmarit penal

Consiliul Superior al Magistraturii (CSM) a declansat procedurile oficiale de identificare a magistratilor care au facut politie politica si care dupa 1990 s-au infiltrat in diverse institutii. Biografia de posibil securist a lui Ilie Piciorus, secretar general adjunct al CSM, va fi verificata de CNSAS la cererea CSM. Dosarul lui va fi analizat si de SRI, si de Parchetul General. In acelasi timp, autosesizarea Parchetului General in cazul fostului general de securitate Nicolae Plesita inseamna unda verde pentru urmarirea penala a tuturor ofiterilor de securitate care au comis acte de tortura.

Potrivit Legii 317/2004 (avizata de UE), CSM se poate pronunta asupra reputatiei unui magistrat atunci cand acesta este acuzat de fapte care nu sunt compatibile cu statutul profesional. Presedintele CSM, judecatorul Dan Lupascu, s-a autosesizat in urma unor incomode semnale sosite din partea societatii civile. Conform acestor semnale, asupra nou-alesului secretar adjunct al CSM, Ilie Piciorus, planeaza suspiciunea de a fi facut politie politica inainte de 1989. Dan Lupascu a propus plenului CSM, la ultima sedinta, ca inaltul for sa decida

asupra modului in care vor fi rezolvate astfel de probleme delicate ce vizeaza corpul magistratilor. Membrii CSM nu si-au menajat locurile ocupate in varful puterii judecatoresti si au hotarat ca institutiile abilitate sa se pronunte asupra trecutului celor care pot prejudicia imaginea Magistraturii. Dan Lupascu a comunicat oficial ca "CSM a solicitat Consiliului National pentru Studierea Arhivelor Securitatii sa efectueze verificarile necesare si sa comunice daca vreunul dintre membrii consiliului au fost colaboratori ai organelor Securitatii ca politie politica". Totodata Lupascu le-a cerut directorului SRI, Radu Timofte, si procurorului general, Ilie Botos, sa verifice informatiile aparute in presa referitoare la Ilie Piciorus.

La ordinul Securitatii

Demersul oficial al CSM poate fi considerat urmarea celor doua sesizari facute de Asociatia Magistratilor din Romania (AMR) catre CNSAS (una in decembrie 2004, alta acum o saptamana). In data de 22 ianuarie a.c. Consiliul Director al AMR l-a sesizat si pe noul ministru al Justitiei, Monica Macovei, asupra "unor probleme stringente care afecteaza credibilitatea si imaginea Justitiei". Ministrul Macovei era atentionat ca "AMR va reitera cererea adresata in luna decembrie 2004 catre CNSAS pentru a comunica daca vreunul dintre cei 19 membri ai CSM a colaborat sau a facut politie politica".

Subiectul Ilie Piciorus nu este o noutate nici pentru ministrul Macovei si nici pentru vechiul CSM. Piciorus a fost membru in vechiul CSM. In timpul sedintei plenului CSM de la inceputul lunii ianuarie a.c. ministrul Macovei - in calitate de membru in noul CSM - s-a opus validarii procurorului Ilie Piciorus in postul de secretar general adjunct in cadrul aparatului tehnic. Macovei i-a imputat lui Piciorus faptul ca l-a trimis in judecata pe disidentul anticomunist Gheorghe Ursu, asasinat prin torturi de catre Securitate.

In baza unui rechizitoriu "construit" de Securitate si de Militie, Piciorus (pe atunci procuror la un parchet de sector) nu a mai tinut cont ca inculpatul Ursu murise cu patru zile in urma. Piciorus l-a trimis in fata instantei pe disidentul defunct Gheorghe Ursu, asa cum ii ceru-sera organele de securitate ale municipiului Bucuresti.

Plesita a recunoscut ca l-a torturat pe Goma

Recentele declaratii publice ale fostului ofiter de securitate Nicolae Plesita au determinat autosesizarea Parchetului General. Ignorand consecintele dezvaluirilor sale referitoare la ancheta din dosarul disidentului anticomunist Paul Goma, fostul securist Plesita a recunoscut cum il tortura pe scriitorul arestat abuziv de regimul ceausist. Astfel de fapte comise in calitate de tortionar al unui regim totalitar comunist nu se prescriu. "Temutul" general de securitate Plesita si-a pierdut autocontrolul. Declaratiile sale au devenit acum probe incontestabile in dosarul sau de tortionar al fostei Securitati. Ramane de vazut daca "dosarul Plesita" va fi instrumentat de Ilie Piciorus sau Ovidius Paun, ambii procurori in cadrul Parchetului General, ambii acuzati de "procuratura politica" in cazul magistratului "sinucis" Cristian Panait.

Un articol de Silvian Popescu

Ei, uite, nu-mi vine să-i plâng de milă lui Pleşiţă. Nu-mi vine - basarabeneşte: nicicacum şi nicicacum.

Mai întâi: nu sunt deloc sigur că are să fie arestat măcar pentru 24 de ore:

- fiindcă, în România de azi "maşina" poliţie-justiţie este tot de marca sovietică: funcţionează după criterii-de-clasă-securistă;

- fiindcă apărarea - de care un criminal ca el va beneficia, dar nu el o va plăti - va găsi "vicii de formă";

- fiindcă, între timp, criminalul va muri ori se va sinucide.

Sinucidă-se sănătos! Să nu conteze pe compasiunea mea.

Dacă americanii au făcut ceva bun (la viaţa lor) în Irak - după multele şi groaznicele crime - apoi acestea două sunt:

- i-au scăpat pe irakieni de Saddam, Ceauşescu al lor;

- le-au facilitat alegerile - nu contează "folosul" lor, contează valoarea simbolică.

Să le deie Alah şi niscai foloase, că de suferit au suferit - şi suferă, în continuare.

În Palestina: speranţe - în teorie, fiindcă în practică există Sharon. Cu el nu te poţi duce nici până în fundul grădinii, la umblătoare, fără să te trădeze, vândă, lovească pe la spate. Nici pe el nu-l voi compătimi pentru "necazurile" cu colònii care nu se dau duşi din implantaţiile sălbatice. Sunt creaţia lui, să se spele pe cap cu ei. Presa israeliană dă de înţeles că Sharon se grăbeşte să facă "concesii" (sic-sic) palestinienilor din cauza apropiatei vizite a Condoleezzei Rice în "zonă". Da' de unde! Sharon măcar atâta ştie: că găinuşa-neagră nu ştie nimic din ce e pe lumea asta - chiar dacă ştie ruseşte. Ce va afla ea de la colònii ruşi - cei mai fanatici?: ceea ce ştia până atunci: *nimic*.

De-un paregzamplu: ce să priceapa Condo' din "democraţia Israelului", fiindcă, iată: colònii (în număr de cca 150.000) au manifestat împotriva "trădătorului Sharon", au protestat vehement, cerînd... referendum în această chestiune (a părăsirii locului de către ei, instalaţii de un deceniu sau de un an, sub protecţia tancurilor, a elicopterelor, a avioanelor, a artileriei marine - şi a sârmei ghimpate - şi restituirea pământului pământenilor: palestinienii). Auzind de "referendum", Condoleeza cu pricina va da o înaltă-preţuire democraţiei israeliene, căci (ca să zicem aşa) va fi consultat - nu-i aşa ? - poporul! Fără a se informa: protestatarii coloni sunt ultra-religioşii (proveniţi din familii de feroci duşmani ai misticismului şi persecutori sălbatici ai credincioşilor), reprezentînd o minoritate numerică - dar extrem de gălăgioasă).

Referendum, consultarea poporului? Care popor? Nici nu-i va trece (Condoleezzei) prin cap o asemenea întrebare, deci nu va realiza că "poporul" consultat prin referendum va fi alcătuit în exclusivitate din evrei (recent veniţi-aduşi), nu şi din palestinieni băştinaşi.

Ş-atuncea? - vorba lui Papaşa. Ş-atuncea!! - răspunsul înţelept al aceluiaşi.

Rămân cu scepticismul meu (căpătat): şi în privinţa Palestinei şi în ceea ce priveşte Irakul - dar mai ales a României.

Bineînţeles, aş dori din toată inima ca echipa lui Băsescu să reuşească să-şi ţină promisiunile. Era să spun: «Dar cine n-ar dori?» - însă îmi dau peste gura stângă cu palma dreaptă, ca să alung răspunsul bâzâitor, băgător în suflet: «Pleşiţiştii - cu mic, cu mare...» Nu cred în avertismentul lui Timofte, că Băsescu ar putea fi asasinat. Dar cred că securezii de toate sexele vor încerca să-l înece, sufoce, strivească, moale şi eficace, să-l neutralizeze, să-l compromită cu ceva (cu un termen securist: să-l destrame... - fiindcă mijloace au: bani iar halul de condiţionare al românului, după decenii de Piteşti fără Piteşti va face restul).

FEBRUARIE

Marţi 1 februarie 2005

Începem rău luna. Din toate cele... trei puncte cardinale ne-au venit veşti proaste.

Pe lângă toate astea mi s-a întors scrisoarea către Gabriela Melinescu. Expediată din Paris la 10 decembrie 2004, re-venită la Paris la 1 februarie 2005. Cam foarte mult timp a zăbovit în Suedia, chiar dacă (accept că) adresa este greşită. O mână a scris cu pix roşu "11 853" după "Stockholm", ceea ce denotă... Ceea ce mă face să bănuiesc un deliberat refuz de a primi scrisoarea. Deşi pentru aşa ceva nu era nevoie de 7 săptămâni. Pe dosul plicului este lipită o etichetă-formular cu 6 (căsuţe) poziţii - dar niciuna marcată; deci nu ştiu dacă adresantul este "Okänd" (necunoscut) sau "Flyttat", - s-a mutat -, nici dacă adresa este insu-ficientă, schimbată: "Vägrad"; sau... ne-reclamată (ceea ce mi se pare absurd, fiindcă nu am expediat scrisoarea la vreo cutie poştală). O săgeată - cu pix negru trimite la expeditor, iar o etichetă comandă : "Retur/RETOUR".

M-a supărat. Doamne fereşte, nu am avut intenţia de a viola intimitatea unei persoane; nici casa nici solitudinea ei. I-am scris, pentru ca abia atunci aflasem, de la Polirom, noua adresă. Dacă Gabriela Melinescu ar fi refuzat să angajeze corespondenţa, să-mi fi scris două rânduri din care să înţeleg că nu are nici un chef de epistolarie cu mine - aş fi ridicat din umeri şi... mi-aş fi văzut de drum, nu ţineam de loc să intru în vorbă cu ea. Sunt convins: destinatara a primit scrisoarea, a ţinut-o cât a ţinut-o, abia într-un târziu s-a hotărît să dea impresia că nu i-ar fi parvenit, l-ar fi rugat pe poştaş să o ia şi să o trateze ca una... returată. Spun asta fiindcă plicul era dezlipit, iar scrisoarea desfăcută - sunt semne care nu înşeală. Să nu fie ea însăşi, Gabriela Melinescu, ci altcineva? Un paznic la poarta ei, un sfetnic-etnic exercitînd cenzura-utila? Acela să fi făcut făcut asta? Foarte posibil, mai ales că ea însăşi mărturisea o ascendenţă iudaică. Ei şi ? Nu văd întrucât asta i-ar fi interzis să fie politicoasă - cum era, dar Dumnezeu ştie ce a devenit. I se va fi povestit că Goma... a devenit fioros antisemit. Astfel a căpătat şi ea obiceiul să... citească prin reprezentanţii poporului ales, cei care decid ce e filo- şi ce e anti-semit.

Mi-a căzut foarte-foarte rău.

(...)

Luni 7 februarie 2005

În ciuda marilor necazuri - şi dacă... datorită lor? - alaltăieri şi ieri am lucrat la "Să învăţăm de la..." şi... aproape l-am terminat. Mai am de cioplit pe ici, pe colo şi de găsit un final - lucrul cel mai greu. Iată-l:

Paris, 6 februarie 2005

SĂ ÎNVĂŢĂM DE LA EVREI...?

Răsunetul planetar al comemorării, în acest început de an 2005, a deschiderii lagărului morţii de la Auschwitz (a găsirii, a datului-peste - de către Armata Roşie, care trecea şi ea pe-acolo, mult după ce nemţii fugiseră cu deţinuţii valizi - şi nu a "liberării", cum se tot spune-scrie) ne umple - pentru a câta oară ? - de admiraţie : iată, după atâta amar de timp rezultatul *ne-uitării;* iată fructul *memoriei* întreţinută cu tenacitate, cu sacrificii; iată biruinţa unei comunităţi martirizate de nazism - vreme de doisprezece ani - asupra *amneziei.*

Admiraţie - şi gelozie:

Noi, ne-evreii, supliciaţi de comunism peste jumătate de secol nu am fost capabili de "aşa ceva". Adevărat, din 1940 până în 1989 fusesem supuşi operaţiei de des-creierare, de extirpare a memoriei, de înlocuire a ei cu talaş: "istoria URSS", "Curs scurt...", "istoria RPR", "Tezele...", "limbă maldavineascî" şi atâtea şi atâtea sintagme, cuvinte goale, nu doar false, ci ofensante la adresa adevărului istoric şi la onoarea naţiunilor noastre neruseşti. Noi, românii, am moştenit, am produs puţine "hârtii" şi nu am făcut efortul de a consemna întâmplările-ce-ni-s-au-întâmplat, pentru a lăsa urmaşilor, *urme.* Dacă adăugăm la tarele genetice şi inapetenţa, incapacitatea de a realiza - şi de a practică - *cronologia*, ne-am autoportretizat fidel.

Privindu-i, admirîndu-i pe evrei, mi-am spus că - de ce nu? - a venit momentul să facem ca ei, să copiem până şi acţiunile lor ne-morale (ne-creştineşti), ca de pildă *minciuna-etnică;* ca de pildă în *ne-uitarea* răului ce ni s-a făcut şi *răzbunarea* (nu «un», ci «doi ochi pentru un ochi»).

Oare? Să fie bună imitaţia răului?

Din 1990, când s-au (între)deschis arhivele comuniste, la cea mai neînsemnată tentativă a victimelor bolşevismului de a depune mărturie despre calvarul lor, călăii noştri, speriaţi de un Nürnberg II, ţipă, temîndu-se de dreapta răzbunare:

«Fără violenţă!» Şi: *«S-a început vânătoarea de vrăjitoare!»*,

Vasăzică aşa: după decenii de teroare oarbă, sălbatică, cei care ne terorizaseră, ne umiliseră, ne jefuiseră, ne lăsaseră fără părinţi, fără casă, fără şcoală - fără ţară (nu fredonau ei în colţul gurii Imnul RPR, pe muzica lui M. Socor, pe versurile lui A. Toma, modificate: "Azi ţara ta e casa *mea*"?). Ei,

teroriştii, vânătorii de oameni nevinovaţi, cei care arestaseră, torturaseră, reeducaseră-ca-la-Piteşti, asasinaseră fără tresărire, fără teamă că vor da vreodată seama - în momentul în care s-a întrezărit perspectiva unei, în sfârşit!, justiţii, au cerut, guiţînd (ca Buzura, în ianuarie 1990)... să nu care cumva să se exercite vreo violenţă asupra lor! «Fără violenţă!» implorau-somau, pentru că ei, călăii noştri personali şi bestiali nu suportă violenţa!; ei, auxiliarii ocupantului sovietic, cei care, mult mai puţin din fanatism ideologic marxist-stalinist-trotskist, din rasism-bolşevic, din antiromânism feroce (care exista, exista!, mai ales la unguri, iar când ungurul era şi evreu, să ne păzească Dumnezeu! - dar nu ne-a păzit), mai degrabă pentru a zmulge-păstra avantaje materiale, se dovediseră a fi executanţi, nu doar orbi, ci cu mult spirit de iniţiativă - de prin 1990 zbiară ca din gură de şarpe, acuzînd (de să se audă la Strasbourg, la Washington, la Tel Aviv) că în România "tradiţional antisemită" se încalcă drepturile omului! Aşadar: ei, victime ale naziştilor 12 ani (1933-1945) de şaizeci de ani tot vânează nazişti, însă victimele comuniştilor - din 1917 ruşii, noi din 1940 nu avem voie să-i acuzăm pe torţionarii comunisto-sovietişti pentru crimele lor - fiindcă, dragă-doamne astfel ne dedăm «Vânătorii de vrăjitoare!» Or, după Ukazul impus de ei, cel care este violent cu violenţii, cel care vânează vrăjitoare bolşevice este fascist! Antisemit!! Tuberculos!!!

Ar fi comic - dacă nu ar fi tragic:

Din exact 28 iunie 1940, în Basarabia şi în Bucovina de Nord ocupate prin violenţă, apoi din 23 august 1944 în România întreagă ocupată de Armata Roşie, ei, komisarii veniţi pe tancurile sovietice aplicaseră cu seninătate (şi cu sudoare, sânge din partea noastră) vânătoarea-de-vrăjitoare numită: "luptă de clasă" (şi de-rasă, dar aceea nedeclarată - însă aplicată). Nevinovaţi cu zecile de milioane din comunităţile europene ocupate de sovietici şi comunizate, în primul rând poloneză, au fost "lichidaţi", nu pentru vreun act potrivnic ideologic, ci pentru... potenţialitate: *«Ar putea, la un moment dat, să...»: (în realitate* **programul bolşevic urmărea distrugerea elitelor naţionale***)*. Decenii lungi, nu doar capii familiilor, ci toţi membrii au fost, fie arestaţi, atâţia dintre ei asasinaţi, fie "doar" alungaţi din case, din şcoli, din spitale, declasaţi social, penalizaţi material.

Şi iată-i pe călăii noştri indignaţi până în pragul apoplexiei, tot pe noi, victime, acuzîndu-ne că ne dedăm la vânătoare de vrăjitoare!

De ce nu i-am imita şi în asta, zicînd şi noi cum ziseseră ei:

«De ce nu ne-am deda...?»... la vânătoare de bolşevici?

De ce am rămâne, în continuare, robi ai moralei creştine, de ce am trece peste ofense, nedreptăţi, agresiuni? De ce am ierta greşiţilor noştri? - bieţii de ei, cei care obosiseră tot chinuindu-ne, tot "reprezentîndu-ne"? Aceia care huzuriseră decenii pe spinarea noastră, trăind porceşte-boereşte (nu proletăreşte) din sudoarea şi din sângele nostru, al înfometaţilor, al zdrenţăroşilor, al excluşilor în/din propria-ne ţară? - ei, acum, la scadenţă, se miră-indignează foarte că nu mai suntem aceleaşi oi duse la abator fără măcar a behăi?

În revista *22*, din 28 ian.-14 febr. 2005, Andrei Oişteanu comite încă un lung editorial-diatribă. Citez:

"Ziua de 27 ianuarie a devenit Ziua Internatională a Holocaustului. (...) zi cu o semnificaţie deosebită inclusiv pentru România. În perioada 16 mai-3 iunie 1944, din Transilvania de Nord, aflată atunci sub ocupaţie maghiară, au fost deportaţi la Auschwitz circa 150.000 de evrei. Dintre aceştia, 130.000 au fost exterminaţi acolo".

Noutate! Până mai ieri şi pe aceia "îi asasinaseră fasciştii antonescieni", după evanghelia Rosen-Wiesel de la Memorialul Coral...

Mai departe A. Oişteanu dă note - bune - lui Băsescu:

"(...) pe 18 ianuarie (...) preşedintele [a spus] : «Săptămâna viitoare voi participa la ceremoniile comemorative de la Auschwitz. (...) voi fi intransigent cu orice fel de manifestare extremistă, xenofobă sau antisemită (...) nu voi tolera ca România sa mai fie asociată cu gesturi de această natură»" A. Oişteanu rezumă rapid-anticipativ: "Sper să fie un semnal pozitiv pentru autorităţile româneşti, care au obligaţia de a veghea la respectarea legii. Pentru că şi în această privinţă, România este sub zodia formelor fără fond. Sloganul României în tranziţie pare să fi devenit "Avem legi, dar nu le aplicam". (...) mă refer la modul în care nu se aplică prevederile Ordonanţei de urgenţă 31/2002, privind «interzicerea organizaţiilor şi simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob şi a promovarii cultului persoanelor vinovate de săvârşirea unor infracţiuni contra păcii şi omenirii». Potrivit ordonanţei, astfel de manifestări se sancţioneaza penal. La art. 6, de pilda, se prevede pedeapsa cu închisoare pentru «contestarea sau negarea in public a Holocaustului ori a efectelor acestuia». (...) cred că, într-un stat de drept, legea trebuie aplicata"(...). "Nu iau acum în discuţie inscrisurile anonime, cu autori greu de identificat: sloganuri graffiti de tip "MOARTE TIGANILOR" (...) sau "ANTONESCU - EROU NATIONAL" (...) sau "ACHTUNG JUDEN!" (...). Totuşi, faptul ca nu se iau măsuri imediate de ştergere a unor astfel de inscripţii este şi el simptomatic în ceea ce priveşte nerespectarea legii. Vreau sa ma refer anume la unele manifestari cu autori cunoscuţi, fata de care autorităţile ar trebui să se autosesizeze:

"Un caz insolit este cartea lui Paul Goma, **Săptămâna roşie sau Basarabia şi evreii** *(Editura Vremea XXI, Bucureşti, 2004), care iese practic din orice tipologie. Goma nu se mulţumeşte să fie, ca alţii, negaţionist. El admite Holocaustul din România, dar îl motiveaza, îl justifică. O teorie atât de aberantă încât nici măcar nu este pedepsită de lege".* (sublinierea îmi aparţine, P.G.).

Subtilitate de stâlp de telegraf. Îi cunosc gândirea de câlţi (dacă nu cumva o simulează) de pe când, în volumul **Imaginea evreului în cultura română,** îmi reproşa că îl amendasem pe Lucian Pintilie pentru minciuna potrivit căreia, în timpul războiului, genialul văzuse, în Bucureşti, evrei purtînd stea galbenă - însă lăsase baltă argumentaţia că aş fi minţit şi trecuse la alte

celea... Nici de astă dată nu-i voi face onoarea de polemiza cu el, cu atât mai puţin de a-i re-explica, la tablă, ceea ce explicasem îndelung, îndelat în **Săptămâna Roşie**.

"Prin oraşele patriei", îşi continuă pionierul-patriei contribuţia: "(...) sunt bulevarde şi străzi care poarta numele mareşalului Ion Antonescu. Magdalena Boiangiu mi-a spus recent că, pentru a ajunge de la hotel la teatrul din Tg. Mureş, făcea un ocol pentru a nu merge pe Bulevardul Mareşal Ion Antonescu. Pe acest bulevard, în faţa garnizoanei se afla un soclu care aşteaptă bustul mareşalului".

Biata M. Boiangiu, ce calvar trăise: fusese obligată la un ocol peste puteri, dată fiind vârsta-i înaintată (65 ani), ca să nu dea nas în nas cu un soclu-fără-statuie!; în urmă cu 45 de ani nu ocolea soclul-cu-tot-cu-statuia-lui-Stalin (din gura parcului cu acelaşi nume), ba, cu dragoste-neţărmurită, cu veşnică-recunoştinţă se fotografia dinainte-i:

"La rândul ei, Smaranda Enache mi s-a plâns ca a trăit o situaţie extrem de penibilă, atunci când a fost nevoită să meargă pe Bulevardul Ion Antonescu pentru a ajunge la monumentul ridicat în memoria victimelor Holocaustului din Tg. Mureş".

Lumea întreagă a deplorat tragedia plângăcioasei S. Enache. "Înainte", când mergea pe, de pildă, "Victoria Socialismului", ca secretar de partid şi emerită adunătoare de cotizaţii (ca şi Zoe Petre), nu era "nevoită" să calce victoria socialismului în picioarele-i personale: "pe timpul Odiosului" era mândră de al său (de)mers.

"În astfel de cazuri, vina aparţine autorităţilor din administraţia locala.(...) În unele locuri din spaţiul public continuă sa existe monumente reprezentându-l pe Ion Antonescu. E vorba, de pildă, de bustul de lângă biserica Sf. Constantin şi Elena, din Piaţa Muncii, ctitorită de mareşal la începutul anilor '40 (...) Dupa aparitia Ordonanţei 31/2002 (...) bustul mareşalului a fost acoperit cu un «sarcofag» de tablă (modelul Cernobil). (...). Deputatul Aurel Vainer, reprezentantul în Parlament al comunităţii evreieşti, a înaintat un protest oficial Primăriei Sectorului 3, Primăriei Capitalei şi Parchetului General. Un protest similar a fost depus şi de Centrul de Monitorizare şi Combatere a Antisemitismului în România. (...) În concluzie, vreau să spun ca vizitele mediatizate ale înalţilor demnitari la locuri de comemorare a victimelor Holocaustului (cum este Auschwitz-ul) sunt bine venite, având o puternica încarcatură simbolica. Dar dacă nu sunt dublate acasă de *măsuri practice, de ecologie morală şi legală* (s.m. P.G.) ele riscă să rămână simple gesturi de faţadă".

Aici sfârşeşte lunga, plicticoasa, enervanta, obraznica "demascare" oişteanică. Aşadar, autorul denunţului la gazeta de perete *22*, le reaminteşte românilor ce e just, ce e nejust din punctul de vedere al lui şi al tovarăşilor săi; îi ameninţă, le re-explică ce au voie să facă în viitor, ce le este strict interzis, altfel le taie capul Teşu, cel cu «Ordonanţa, Ordonanţa!»

Ce-o fi vrînd individul? Ce urmăreşte când scrie ceea ce scrie? - se va întreba cititorul revistei *22*. Dacă l-a citit pe Norman G. Finkelstein (autor al studiului **Industria Holocaustului**), îşi va răspunde:

«Ce să facă: provoacă - fiindcă *aşa se fabrică antisemitismul, antisemiţii, antiisraelienii, antisioniştii: dînd din falcă aiurea, fără contenire, acuzînd la întâmplare, calomniind, minţind-minţind-minţind* - el şi cei din echipa lui : Shafir, Volovici, Ancel, Braham, Al. Florian, R. Ioanid, Dan Pavel, M.D. Gheorghiu, Laszlo, Isaac Chiva, Carol Iancu, Moscovici, Paruit, Ed. Reichman, Laignel-Lavastine, Lily Marcou - sub conducerea înţeleaptă a lui Wiesel».

De ce nu i-am imita pe evrei şi în *asta:* alcătuirea de liste, fişe, dosare? - întrebare retorică. Începînd cu chiar pârâciosul de serviciu:

Andrei Oişteanu este nepotul lui Leon(te) Oigenstein-Răutu, fiul Bellei Iosovici şi al lui Mihail Oişteanu-Oigenstein-Răutu (vezi Dicţionarul lui Florin Manolescu, vezi pe internet, la "Galateia", "Kadiş pentru Mişa" de V. Oişteanu). Nici el, nici verişoara sa Anca Răutu nu s-au manifestat înainte de decembrie 1989 ca opozanţi ai comunismului instaurat în România. Nici ca "disidenţi". După "revoluţie" nu am citit vreo declaraţie de dezaprobare a crimelor bolşevice, în general, nici în special de asumare a grelelor păcate ale familiei, ale comunităţii lor de evrei basarabeni în slujba ruşilor ocupanţi.

Dacă mi se va atrage atenţia: copiii nu sunt vinovaţi de faptele părinţilor, voi atrage la rându-mi atenţia că acesta este un precept creştin. Or era vorba să-i imit şi în asta pe evrei. Deci nu-uit - că:

a). Începînd din 28 iunie 1940, în Basarabia şi în Bucovina de Nord iar după 23 august 1944 în întreaga Românie ei au fost cei care în virtutea "luptei de clasă", i-au persecutat, torturat, ucis nu doar pe "duşmanii clasei", ci şi pe membrii familiilor lor până la a şaptea spiţă, alungîndu-i din case, din slujbe, din şcoli, din universităţi, înfometîndu-i, declasîndu-i profesional, deportîndu-i... În acest timp fiii-fiicele tovarăşilor de-alte-naţionalităţi (Valter Roman, Răutu, Borilă, Sencovici, Apostol...) studiau, nu doar "în Uniune" (ca Iosif Sava, Janina şi Ion Ianoşi, Andrei Băleanu, T.G. Maiorescu), dar în putredul Occident! În care caz, ce fel de reciprocitate ni se pretinde nouă, "vânătorilor de vrăjitoare"?;

b). Decurgînd din punctul precedent - admitem: copiii nu ştiau ce fac părinţii (ca toţi bandiţii, "bătrânii" nu povesteau acasă ce activitate depuneau la "minister", la "cazarmă"), însă înţelegeau măcar că au şcoli speciale ("Petru Groza" din Bucureşti); că frecventează clinici, magazine-magazii speciale; unii dintre ei erau aduşi la şcoală cu maşina de la "ministerul tatei"; vara mergeau în tabere de pionieri la Artek, "în Uniune", la Predeal, în vilele gospodăriei de partid. Copiii - nevinovaţi - ai marilor nedemni-demnitari comunişti vor fi întâlnit pe stradă alţi copii: vor fi constatat că "ceilalţi" sunt prost îmbrăcaţi, prost hrăniţi, frecventează alte şcoli, nu au reviste străine, cărţi, plăci cu ultimele şlagăre capitaliste, nici biciclete, patine, mingi, treninguri - vorbesc de perioada dintre 1948 şi 1965. Chiar dacă părinţii nu le spuneau adevărul, întrebările îi vor fi frământat pe copiii, pe adolescenţii curioşi-generoşi. Ei: care a fost adevărul-dedus-din-întrebările-vârstei la Andrei Oişteanu? Nu a răzbătut înainte de decembrie 1989; nici după; nici un semn că ar fi înţeles ceva-ceva şi că a admis: făcea parte din tagma profitorilor, a asupritorilor, a terorizatorilor României - în numele U.R.S.S.;

c). În chestiunea asumării moştenirii comunităţii sale: în octombrie 1998 am publicat în *Cotidianul* textul "Un protestatar de elită" (vezi şi **Jurnal de apocrif**, Dacia, pag. 403). Era o replică la "Protest"-ul semnat în *România literară* de Alex. Ştefănescu. Acesta îl atacase pe Norman Manea care afirmase: [Românii] "ezită să-şi recunoască propria contribuţie la Holocaust". Indignatul ştefănesc, recent ţărănoist de-al lui Diaconescu, perorase: "ca membru al societăţii româneşti de azi, *refuz să-mi recunosc vreo contribuţie la fapte săvârşite înainte ca eu să mă nasc"* (subl. mea). Se vede că argumentaţia mea (la îndemâna ultimului alfabetizat), anume: *"fiecare membru al fiecărei comunităţi să-şi asume faptele bune - şi faptele rele - ale înaintaşilor"* - fusese convingătoare, din moment ce primisem telefoane, scrisori de aprobare din partea prietenilor mei de atunci Shafir, S. Damian, Paul Schuster, Tismăneanu.

Or A. Oişteanu păstrează o tăcere asurzitoare în legătură cu moştenirea criminală apăsînd şi pe umerii săi - însă asta nu-l împiedecă de a denunţa "o teorie atât de aberantă, încât nici măcar nu este pedepsită de lege" a lui Paul Goma în eseul **Săptămâna Roşie**. Care să fie acea "teorie" - nepedepsită de lege? Iat-o:

"admite Holocaustul în România, dar îl motivează, îl justifică" (subl. mea, P.G.)

Afirmaţie aiurea, iresponsabilă; acuzaţie infantilă, de fiinţă neevoluată. Acestea sunt apucături nedemne de un intelectual, mai ales când pretinde a face parte din Poporul care ne-a dat Cartea: ignoră textele pe care le atacă (obişnuit a avea de a face cu ne-evreii timoraţi, care nu îndrăznesc să contrazică un evreu, necum să-i dovedească necinstea), nu dă citate, rezumă fantezist-abuziv. Nu mă voi angaja în dialog cu acest cunoscut monologator prin educaţie, prin structură, ne-cititor de profesie (ca şi tovarăşii săi de şaibă: R. Ioanid, Shafir, Al. Florian, Laszlo, G. Andreescu, Dan Pavel), nici nu-l voi ruga frumos să binevoiască a citi, în sfârşit, textul meu, pentru a accepta evidenţa: **nu am justificat nicăiri, nicicând, Holocaustul - ci, rezemîndu-mă pe documente, am încercat - încerc în continuare - să-l explic...**

...Începînd prin a re-pune cronologia la locul ei: dreaptă, cursivă, succesivă, nu răsturnată, în scopul mizerabil de a prezenta efectele drept cauze, după modelul **Cărţii Negre** a lui Ehrenburg şi Grossmann; continuînd prin a-i arăta pe turnători cu degetul meu de turnător al turnătorilor şi rostind următoarele adevăruri - dovedibile:

«A. Oişteanu, îndârjit vânător de antisemiţi, nu a vorbit-scris despre faptele rele ale părinţilor săi, în Basarabia şi în Bucovina de Nord, după 28 iunie 1940. Cu ce s-a ocupat, atunci-acolo, de-o pildă, Mişa Oigenstein, tatăl său? Dar

unchiul Dan (Leonea știm: era la Moscova, cu Tismăneanu, cu Pauker)? Dar Bella Iosovici - care va deveni mama sa? Dar Roller? Dar Perahim? Dar Sorin Toma? Ce au făcut acești comuniști în teritoriile românești ocupate de dușman, atât de nemărturisit, de condamnabil (doar în un an!), încât au ascuns-ascund cu îndârjire adevărul? Până și Gr. Vindeleanu, om onest în mărturie își oprește onestitatea la data de 6 iulie 1940 - mai încolo: pată albă (pe care am dreptul de a o colora în roșu, culoarea sângelui celor din neamul meu, vorbitori ai limbii mamei mele). Cât despre Sorin Toma el sare cu "amintirile" sale de la "Galați-iunie 1940", tocmai la "Zaporojie-august 1941"! - din aceeași grijă de a nega și cronologia și geografia, deci de a ascunde **adevărul despre cele peste 12 luni de ocupație sovietică în care mai ales evreii români au exercitat funcția criminală de komisari bolșevici.** Dacă A. Oișteanu va răspunde că el - și cei de vârsta lui - refuză să-și asume fapte săvârșite înainte ca el/ei să se nască, îl voi trimite unde i-i locul - mai întâi lângă creatura numită: Alex Ștefănescu».

Ne-cititorii mei: A. Oișteanu, R. Ioanid, Shafir, A. Cornea, Laszlo, Al. Florian, Dan Pavel mă acuză orbește-prostește de "negaționism", de "antisemitism", de "justificare a Holocaustului". Sunt niște abuznici (de la *abuz*), mincinoși-calomniatori, fiindcă bibliografia pe care mă reazem provine și din surse evreiești, chiar sioniste militante (M. Carp). Ei însă *nu produc citate din textele mele* - **ca să nu producă dovada necinstei lor**.

Un exemplu printre altele: ei vorbesc despre "masacrarea, de către români, aproape în totalitate a intelectualilor evrei din Basarabia și din Bucovina, după 22 iunie 1941"... Să consultăm volumul în limba rusă **Evrei Moldovî,** realizat sub conducerea lui S. Șpitalnik (Chișinău, 2002) cu girul Bibliotecii municipale "B.P. Hasdeu", a Bibliotecii evreiești "L. Manger" și a *Joint*-ului. Este un catalog al intelectualilor evrei din "Moldova, în secolul XX" (ar trebui să se înțeleagă: "din R.S.S. Moldovenească", în realitate aria geografică fiind mult mai întinsă: pe lângă Basarabia și Bucovina de Nord, provincii românești, cuprinde o parte din Galiția, din Ucraina de sud-vest: zonele Tiraspol, Balta, Odessa. Totodată au fost incluși evrei nativi din alte provincii românești și rusești, trăitori la un moment dat în "Moldova".

M-am oprit la cei 251 scriitori, arhitecți, plasticieni, muzicieni repertoriați. Dintre aceștia au murit în "lagăre din Transnistria" - deci sub administrație-responsabilitate românească - următorii:

1. Goldenberg Mordehai, în 1941; 2. Trahtenberg Iosif - în 1941 (la Kamenețk-Podolsk - deci sub administrație germană); 3. Vainstein Israil - în 1942; 4. Breitman Motl : internat de către români în lagăr, din fericire a supraviețuit; 5. Aroni Samuel, inginer constructor, internat de români în ghetoul din Chișinău. A supraviețuit; 6. Brazer Abram, sculptor, grafician - decedat în 1942 în ghetoul din Minsk (administrație germană) ; 7. Sinitza Zinovie, pictor, în 1940 internat de către români în ghetto; 8. Tkaci Efim - instrumentist, pedagog: internat în gheto de către români, în Transnistria - a supraviețuit; 9. Schildkret Moritz, violoncelist - la 78 ani a fost internat de către români în gheto, unde a

și murit în 1941.

Administrația românească are pe conștiință internarea a 7 oameni de cultură evrei și moartea a 5 dintre ei - chiar și unul singur ar fi fost prea-mult.

N.B: *cu excepțiile indicate, intelectualii evrei din "Moldova" s-au/au fost evacuați, în iunie-iulie 1941, în interiorul Rusiei.*

Față cu obrăzniciile, acuzațiile, calomniile, actele de *xenofobie* (antiromânismul), de *rasism* («numai evreii au suferit, numai ei au dreptul să vorbească despre Holocaust»), să nu mai acceptăm diktatul, cu capul plecat, cu gura închisă. Și noi, ne-evreii am suferit, și noi avem dreptul de a ne apăra suferința și onoarea de victime.

S-au mai semnalat tentative de a intenta procesul comunismului, de a ieși la rampă, de a cere să fie recunoscute și suferințele pricinuite de teroarea comunistă. Au fost pe loc neutralizate, bruiate, acoperite de hărmălaia bine orchestrată a holocaustologilori susținători ai tezei ridicole, false, inumane a ***unicității*** genocidului a cărui victimă au fost ei. Detestabilele manevre au tulburat, prin diversiuni, au sabotat, chiar interzis cererea noastră legitimă de anulare a Pactului Hitler-Stalin din 23 august 1939 și a celui de la Ialta din 6 februarie 1945.

Să nu ne (mai) lăsăm intimidați, să nu mai acceptăm eternul rol de acuzat: Noi am recunoscut, am regretat sincer faptele-rele ale unor români și ale statului român, victime: în primul rând evreii și țiganii, *iar vinovații români de crime împotriva omenirii au fost încă de acum 50 ani judecați și condamnați.* Să nu ne mai lăsăm copleșiți de insulte, de calomnii, acoperiți de scuipați, îngropați de vii în "bilanțuri" fanteziste și unilaterale. Să ne cerem, să impunem dreptul inalienabil la *adevărul despre jumătatea de secol de ocupație sovietică și de teroare comunistă!* Și noi, ne-evreii am suferit, însă până acum nu am putut deschide gura fără a fi tratați de "fasciști", de "antisemiți" - ultima găselniță fiind: "negaționiști" (ai Holocaustului).

Fiindcă echipa de zgomote a holocaustologilor împroșcînd minciuni, insulte la adresa românilor, cere mereu, mereu, cu stropi, cu spume la gură, respectarea întocmai a "Ordonanței de urgență nr. 31/2002 privind interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii" (am citat fidel din denunțul semnat de Andrei Oișteanu), să cerem, nu eliminarea din text a termenului "fascist" (dealtfel violent inexact), ci introducerea, după "fascist", a: ***"și comunist"***.

Nu mai mult - dar nici mai puțin.

Încolo textul Ordonanței este perfect: și noi, ne-evreii am suferit în timpul teroarei comuniste, de *rasism* (nefiind nici ruși, nici unguri, nici "de alte naționalități"), de *xenofobie* (ni se nega, ni se insulta, ni se interzicea apartenența la națiunea română, ni se impuneau termeni parazitari ca "socialist" pe lângă: republică, cetățean, cultură, caracter național, limbă ("moldovenească").

Agitații holocaustologi: A. Oişteanu, Shafir, R. Ioanid, Braham, Ancel, Wiesel - au, nu doar şi altă cetăţenie, dar şi o altă patrie-de inimă: Israelul.

Ce-ar fi să-i imităm şi în asta: străinii - sau încă-cetăţenii-români - care insultă, calomniază România ca unitate naţională, pe români, ca băştinaşi, să fie invitaţi a nu mai pune piciorul pe pământul nostru şi să fie urmăriţi penal prin instanţele naţionale;

- să nu mai fie permisă dubla-cetăţenie pentru călăii românilor sub comunişti, deveniţi calomniatori ai României şi ai românilor; să nu li se permită intrarea în ţara "tradiţional antisemită";

- să nu mai fie acceptată re-instalarea în ţara noastră - unde *"antisemitismul are rădăcini adânci în istoria politică şi culturală"* - citat din calomniatorul-şef Wiesel - a foştilor cetăţeni români, vinovaţi de colaborare cu ocupantul sovietic - întâi în vreme de război, apoi de ocupaţie străină - şi care, ca cetăţeni ai altor state, au calomniat constant România şi pe români;

- să nu mai tăcem - ca şi cum noi am fi vinovaţii! - numele şi faptele criminale ale acelor evrei în slujba sovieticilor; să fie trecuţi prin faţa unui tribunal moral ("ecologic", vorba Oişteanului), chiar şi postum - toţi cei care au făcut rău României şi românilor sub ocupaţie sovietică, precum şi toţi securiştii evrei care, după ce au făcut tot răul posibil în nefericita noastră ţară, s-au prelins în USA, în Franţa, în Germania, în Israel;

Suntem întru totul de acord cu prevederile Ordonanţei de urgenţă 31/2002 privind "interzicerea organizaţiilor şi simbolurilor cu caracter fascist ***şi comunist***" - aşadar:

- să nu mai fie tolerate grupurile, asociaţiile, periodicele, volumele, făcînd elogiul comunismului, al sovietismului; să fie interzise statuile, efigiile, portretele, biografiile, "operele" unor personaje odioase ca: Lenin, Stalin, Trotski, Mao, Castro, Che Guevara, Pauker, Chişinevski, Roller, Răutu, Nicolski, Perahim, Socor, Tertulian, Florian (tatăl şi fiul) Nina Cassian, Voicu, Chiva, Moscovici, Ed. Reichman...;

- să nu mai fie tolerate discursurile, intervenţiile în presă, ale reprezentanţilor Industriei Holocaustului, purtători de minciuni şi de calomnii;

- să fie expulzaţi de pe sol românesc acei evrei şi unguri care întreţin ***adevărul etnic*** al lor, potrivit căruia doar "românii fascişti" au asasinat evrei, în schimb (!) evreii şi ungurii nu s-au atins de un fir de păr de pe capul românilor, nici în timpul ocupaţiei Transilvaniei de Nord, nici după sovietizarea întregei Românii, când au colonizat "aparatul de stat şi de partid" - cu precădere blestemata Securitate.

Înapoi la A. Oişteanu: pârâciosul de serviciu se arată nemulţumit că "teoria" mea din **Săptămâna Roşie** este "atât de aberantă încât nici măcar nu este pedepsită de lege"- va fi regretînd simpaticul etnololog că nu sunt dat pe mâna (fie şi postumă...) a lui Nicolsky.

De mirare această "atitudine împăciuitoristă", pentru a folosi un tic verbal-mental introdus de unchiul său, sinistrul Leonte Răutu şi de tatăl său, Mişa Oigenstein, director al uzinei producătoare de capete pătrate, *imeni* "Ştefan Gheorghiu". De mirare, pentru că tovarăşii săi de luptă-dreaptă nu s-au sfiit să mă acuze de "antisemitism".

Primul a fost turnătorul atitrat la Universitatea Bucureşti în timpul Revoluţiei Maghiare din 1956, numitul Edgar Reichman, emigrat în 1958 în Israel, prelins apoi în Franţa, unde a trudit în slujba Securităţii, în general, în special în a lui Eugen Barbu - ca "agent literar". El a fost primul care m-a etichetat, în 1986, într-o cronică: "antisemit", fiindcă în cartea **Din calidor** povesteam cum tata fusese arestat (în ianuarie 1941, în Basarabia ocupată) şi de un enkavedist evreu;

Al doilea - cronologic - a fost traducătorul şi prietenul meu Alain Paruit: el m-a deconspirat (sic) în revista *Esprit* pentru texte "antisemite" ("textele" fiind romanul **Arta refugii**, tradus de el, antisemitismul constînd în faptul că scrisesem: în 1949 un securist... ungur de la Mediaş pe nume Paszty i-a anchetat pe mama şi pe tata în ungureşte - dacă nu ştia româneşte...; despre el mama spunea că nu avea deloc nevoie să cunoască limba română, bătea-foarte-bine-fără-cuvinte);

Al treilea a fost R. Ioanid. El a dat semnalul de atac general-concentrat. La el au participat nu doar evrei: Shafir, Oişteanu, A. Cornea, Al. Florian, Chiva, ci şi *goi*-ii: G. Andreescu, Vasile Gârneţ, Vitalie Ciobanu, Dan Pavel, M.D. Gheorghiu, Lazlo, Pecican...

Am constatat: textele mele - pe care nici unul dintre atacatori-etichetatori nu le-a citit (însă au auzit ei de undeva că autorul lor nu poate fi "încadrat" în categoria "antisemit cinstit") - îi deranjează faptul că nu neg Holocaustul (chiar dacă un contorsionist ca Shafir a găsit că aş fi "trivial negaţionist"), în schimb contest *unicitatea* genocidului ale cărui victime au fost evreii, amintind şi de tragedia armenilor, a cambodgienilor, a ucrainenilor, a "moldovenilor" - în cazul ultimelor două comunităţi arătînd cu degetul spre komisarii evrei de tipul scriitorului adulat de distractivul nostru Radu Cosaşu : Isaac Babel.

Înverşunarea lor împotrivă-mi se datorează mai cu seamă faptului că în demersul meu **încerc să explic... ceea ce, pentru evrei trebuie să rămână în veci neexplicat şi neexplicabil** - anume:

a. cronologic, evreii i-au atacat primii pe români, în Săptămâna Roşie (28 iunie-3 iulie 1940); după un an (începînd din 27 iunie 1941), românii s-au răzbunat ***şi*** pe evrei - deci nu din "antisemitism tradiţional românesc";

b. victime ale nazismului german şi horthysmului-szalosismului maghiar evreii au practicat pe scară largă, în România, *răzbunarea deviată*, constînd în a-i acuza - şi tortura - pe români (mai cu seamă pe cei din Ardealul de Nord, între 1940-1945 ocupaţi de unguri) pentru că... îi trimiseseră la Auschwitz - campion al istoriei astfel traficate şi al statisticelor falsificate fiind

Joi 10 februarie 2004

Am dat peste un forum ("Amsterdam", parcă) în care sunt, simultan... "un necunoscut" şi "un notoriu antisemit" - ba chiar şi "anti-maghiar"!, sare o unguroaică (după semnătură, domiciliată în... Olanda) pseudonumită, ce-,i proastă să-şi divulge măcar numele de acum un an? Nu e proastă - e curajoasă, de după gard. Am observat două lucruri:

Un denunţător şef, israelian, se mira-indigna (sub pseudonim, cum altfel!) că se difuzează un text antisemit, fascist de-al lui Goma - "*deşi avem în ţară* (care ţară: România? Israel? Ambele-două?) *sentinele, oameni de pază...*" Aşa, carevasăzică: evreii de pretutindeni au "în ţară" sentinele, care semnalează cel mai mărunt "act antisemit" - unde semnalează? La Centrală! Şi unde-i Centrala? Ei unde! Peste tot!

Al doilea: fusese luat la prelucrat-criticat-demascat cineva (aceluia i se dădea numele adevărat, un român) care răspândise textul meu (vorba fiind de "Să învăţăm de la evrei...?", însă fără a-i divulga titlul) şi se întreba(u) tovarăşii "conştienţi" ca de la o tribună a unei şedinţe de demascare cum de... acel Cutare a răs-pândit un text cu menţiunea: "CITESTE SI DA MAI DEPARTE". De parcă nu ei, bolşevicii ne împuiaseră capul cu istoria-le glorioasă şi cu eroica rezistenţă, cea cu crâncena-ilegalitate şi cu manifestele-eroice. De mirare nu era "demascarea" evreilor - ci modul de a se apăra al "difuzorului", *goi*-ul: aproape că plângea, explicînd, vinovat, că el o primise de la un văr al său de la Paris, în care are încredere, că el nu are nici o consideraţie pentru Goma - de care nici n-a auzit...

Iată cine suntem! Să spun că ne merităm... devenirea? Dar dacă este o stare naturală la noi, la daco-romanii?

Vineri 11 februarie 2004

Ieri mi-a telefonat de la Bucureşti o prietenă: primise textele din urmă zisese "Bravo, bravo" şi îl trecuse la telefon pe "cineva" care voia să-mi spună şi el două cuvinte. Cineva-ul - un bărbat, nu i-am reţinut numele - m-a asigurat că el e alături de mine, că el împărtăşeşte "total" ideile mele (sic!) - şi că el el îmi telefonează ca să mă roage să-i spun cine-i ambasador la Paris... După o pauză i-am răspuns el-ului: «Ca de obicei: şoferul ambasadei». După o pauză - a lui - m-a întrebat dacă director al Centrului Cultural e tot "domnul Virgil Tănase" - la care n-am ştiut ce să răspund, cunoştinţele mele politice fiind epuizate şi am zis, prosteşte: «Nu ştiu»... Mă mânca memoria în legătură cu alt compatriot al nostru care îmi telefonase şi, după ce se asigurase că eu sunt "marele scriitor Paul Goma", m-a rugat - frumos - să-i spun... "unde e îngropat domnul Cioran".

Iată la ce slujesc eu: să dau informaţii culturalo-turistice (doar locuiesc la Paris!).

Pe la ora 10 am primit vestea buna de la Lidia Bodea: **Culoarea-Bărbosul** a apărut în librării, 10 exemplare fuseseră trimise lui Niculiţă (adineauri mi-a transmis: le-a recuperat), 10 mie, prin poştă (le voi primi probabil prin 25-27 februarie).

La prânz m-am întâlnit cu Ştefana, mi-a dat 2 exemplare din **Alfabecedar** (sunt din cele legate - pentru a obţine subvenţia...).

Zi plină. Îmi doresc măcar lunar o astfel de zi...

Luni 14 februarie 2004

Ieri, la Dresda, comemorarea a 60 ani de la bombardamentul Aliat. De astă dată se anunţă 35.000 de victime. Eu ştiam - şi ştiam din mai multe surse - că fuseseră mult mai multe. Ticăloşia stă altundeva: Propagitul (sau: Agitpropul) Universal a lansat întru bruiaj perdeaua de ceaţă şi de sulfură de carbon (cred că aceasta este substanţa conţinută în grenadele-puturoase) a... "recuperării ceremoniei de către extrema dreaptă nazistă".

Astfel s-a vorbit mult mai puţin de crima englezilor şi a americanilor de la 13 februarie 1945 de a bombarda masiv un oraş, nu doar fără obiective militare, dar care găzduia (mai corect ar fi: "conţinea") câteva zeci - dacă nu sute - de mii de refugiaţi din Est, alungaţi de ruşi); un oraş care până atunci nu fusese bombardat. Locuitorii credeau că Dresda este protejată de faima sa culturală, iar administratorii nu făcuseră nici un efort de a amenaja adăposturi antiaeriene - din aceeaşi pricină. Aşa că focul şi para (nu doar bombe incendiare simple ci şi *bombele cu napalm*) căzute din cer i-au surprins pe oamenii aflaţi în oraş.

Formaţiile de extremă dreaptă, "neonazistele" germane au organizat manifestaţii - ca în fiecare an după căderea Zidului Berlinului - denunţînd crima-împotriva-omenirii a Aliaţilor bombardînd civilii şi prin surprindere şi atât de masiv - şi cu napalm. Greşeala lor (de strategie) a fost că pe banderole scria că bombardamentele anglo-americane din februarie 1945 au provocat un *holocaust.* Adevărat, termenul este grecesc, folosit pentru întâia oară de François Mauriac; adevărat, nu au folosit ebraicul *shoah,* însă cum *holocaust* a devenit de multă vreme proprietate a evreilor... Pe dată s-a organizat o contramanifestaţie - (nu de dreapta, ci... de est!), remarcată de departe prin... *steagurile roşii cu secera şi ciocanul!*

Această sfidare, neruşinare vizuală a fost dublată, întărită de una sonoră, difuzată prin presa audio: "opiniile unor istorici" - care, spre deosebire de opiniile altor istorici (aceia calificau actul de la 13 februarie

1945 ca o crimă împotriva omenirii, fiindcă fuseseră atacaţi civili cu mijloace barbare: napalm) susţin că Aliaţii au avut dreptate să bombardeze Dresda, atunci, pentru că Dresda-atunci "găzduia logistica nazistă a razboiului în Est", iar Aliaţii "distrugînd logistica-nazistă a războiului în Est, au dat o mână de ajutor sovieticilor..."

Nu mi-a mai ars de demascarea logicei criminale a explicaţioniştilor. Fiindcă, egoist, interesat, mă gândeam la "Dresda" noastră, la Gara de Nord Bucureşti cu aproape un an mai devreme, în 4 aprilie 1944. Acolo nu era vorba, în capul de curcă beată al americanilor de vreo logistică-nazistă; nici măcar de strategie (petrolul), ci de aceeşi gândire primitivă, de sudoare a creerului potrivit căreia dacă-l baţi pe sclav, el se va răzvrăti împotriva stăpânului. Boy(s) au fost, boi au rămas.

Un semn (mic-mic-mic): la ceremonia de ieri a asistat şi un reprezentant al Angliei (ambasador?, emisar?). Însă nici un american.

Marţi 15 februarie 2005

Obosit, indispus. Aşa am să fiu - până când n-am să mai fiu. Din afară numai veşti proaste. Sper că bunele vor veni dinăuntru.

A venit - la orele 9. M-a costat două căzături pe stradă (încolo), una la întoarcere; deci buşelile (neimportante: căci eu, mă rog frumos, în cur cad!) nu au legătură cu aşteptarea bucuriei, cu venirea bucuriei. Menţionez (cum ar zice Săraru) că de fiecare dată când m-am trezit pre jos - în cur, sublinez, nu în cap - m-a apucat râsul. Un râs pe care mi-l cunosc de la alte întâmplări - şi acelea: extreeeem de întâmplătoare.

Vorba doctorului (român): «D-ta să fiu sănătos!» Să fiu.

Miercuri 16 februarie 2005

Aseară a telefonat de la Cluj Anca Haţiegan. E pe cale să termine ce începuse despre **Ostinato**, despre **Uşa**... Au s-o sfârtece ardelenii.

Joi 17 februarie 2005

(...) G. Andreescu a publicat în *Ziua*... replica la articolul meu - cel... nepublicat, deşi demult trimis lui Roşca Stănescu. Fireşte, sunt antisemit, antisraelian, antiamerican. A provocat un cor de indignări pe forum (desigur, anonime, însă de astă dată muuuult mai la obiect ca cel provocat de Pleşiţă, care se rătăcise, se destrămase, se topise... - vorbesc de forum, nu - din păcate - de Pleşiţă). Câteva mesaje (personale) indignate - acestea neanonime, dar până una-alta ne-date la gazetă...

Aşteptăm provincia, vorba folclorului.

Ni s-a luat de pe grumaz(uri) povara teribilă. Am scăpat şi de data asta neexpulzaţi pentru neplata chiriei. Uf!

Vineri 18 februarie 2005

Am impresia (aproape certitudinea) ca s-a stins "incendiul" de ieri. Vorba românului-de-veacuri: «Tu să fii ăla...»

Ieri, pe forum: deşi textul meu nu fusese publicat de *Ziua;* deşi nu fusese instalat pe internet... câţiva au reprodus scurte fragmente din el - probabil primiseră prin e-mail de la prieteni. Funcţionează "Piaţa Universităţii" şi "Procesul comunismului" administrat de Ioan Roşca din Canada, însă forumiştii - o profesie! - nu citesc ce scriu alţii, nu ascultă ce spun alţii, pentru ei "discuţia" a fost şi rămâne băgarea-în-vorbă, amestecarea în ceva de care nu au habar, sonorizarea propriului discurs (?) - consecinţă: provocare de... deviere, de diversiune, de tulburare; nu se mai discută (cât se discuta) despre "problema cutare", ci... despre orice altceva. Dar să caute ei site-ul cutare, întru... documentare? Ei (pardon; "dânşii") nu au timp, sunt extrem de ocupaţi cu pânda la ordinator, sărind din forum în forum, frenetic - nu conteaza ce "tratează", vorba lui Brucan, contează că figurează şi el - sau dânsa, cu... pseudonumele şi cu analfabetismul care nu se poate ascunde. Urmărind cele două "dezbateri" care mă priveau: Pleşiţă şi "antisemitismul", pot pentru ca să spun că îi cunosc pe dezbătători... Şi nutresc pentru majoritatea lor o adâncă compasiune. Bieţi oameni, biete femei, eşuaţi în Occident şi care nu se deosebesc întru nimic de fraţii lor rămaşi în România. Tot aşa, tot aşa.

Cauza nivelului extrem de scăzut de informare, de instrucţie, de... "capacitate" a fiecăruia de a se exprima în bună măsură şade în... *anonimat*. Pseudonumele sub care "se esprimă" îi scuteşte de rigoare, de disciplină, chiar de minima onestitate. "Forumiştii" se cunosc între ei - după pseudonim, desigur, s-au creat chiar simpatii-antipatii... Însă dacă lucrează în anonimat, *anonimi* au să rămână. Declinarea numelui - ceea ce se numeşte: "prezentare": «Numele meu este Ion Ionescu» - obligă la rigoare, responsabilitate, la seriozitate; or, ascunşi în tufişul ne-numelui oamenii aceştia, fără a-şi da seama, continuă a se comporta ca nişte informatori ordinari, pârâcioşi - dar să nu se ştie. Chiar cei care nu practicaseră această ruşinoasă "activitate" - să zicem: prin vârstă - nu pot scăpa de determinare. Nici de... gene.

De-responsabilizaţi o viaţă întreagă de comunism, ne-responsabili vor rămâne cât vor mai trăi şi vor practica... *anonimatul*.

Sâmbătă 19 februarie 2005

Deşi des-povărat (şi, Doamne, ce şi câte poveri! - toate materiale), nu am putut să dorm odihnitor. Mai notam cu alt prilej - dar cu aceeaşi cauză: chiria, ameninţarea expulzării din locuinţă): chiar dacă... în cele din urmă se rezolvă, nu se pot şterge şi brazdele adânci din carnea inimii (sediul minţii, nu?). În somn sunt pândit de trezie: «Când am să ies din sânul cald, ocrotitor al somnului, am să cad în apa îngheţată a realităţii: refugiu, internat, foame, închisoare, deportare, declasificare - iar mai încoace: exil, nepublicare, ostilitatea cvasigenerală...» Constatarea că... de astă dată nu este ca de obicei, că măcar de astă dată a fost eliminată (pentru cât timp?) una din săbiile lui Da Mocles (citat din culturalul Paler - Săraru îi zice: Da Mucles!), este bucurie pe moment. Dar a intrat adânc în carne, în obişnuinţă scepticismul; neîncrederea - «Bine-bine, acum - dar mâine...?»

Recentele acuzaţii de "antisemitism" din partea haitei de orfani-ai-luptei-cu-limba (parafrază după Schlesak) nu mă lasă deloc indiferent, aşa cum încerc - şi chiar reuşesc, adeseori - să dau impresia.

Fiindcă "Antisemit!" a căpătat statut de insultă. Insultă-acuzaţie. Acuzaţie, nu doar din-sală, nici de-la-prezidiu, în şedinţele de demascare bolşevică, ci acuzaţie-de-la-tribuna-procurorului, ascultată cu toate cinci urechile de judecător - deci: rostire a condamnării.

Am mai scris, repet: eu am un statut de privilegiat: sunt un *goi* - deci considerat duşman-natural al evreului, însă vai şi-amar de "trădători", de "evrei renegaţi"! Şi nu sunt puţini aceştia, eu aş putea umple o pagină cu numele *evreilor normali* - începînd cu cei din Franţa: Rony Brauman, Daniel Lindberg, Pierre Hasner, compatriotul nostru; din America: Norman B. Finkelstein (a nu fi confundat cu Finkielkraut, filozoful de la Paris devenit, de la Intifada, un prostalău oarecare)... Însă aşa cum, de pildă, în Franţa interbelică circula recomandarea: «Păziţi-vă buzunarele, au sosit românii!» (sub formă de banc-prost mi-a servit-o dentistul meu, evreu) şi degeaba majoritatea aritmetică a românilor nu era alcătuită din hoţi, tot aşa majoritatea evreilor nu este alcătuită din isterici, mincinoşi, escroci, persoane fără pic de morală (creştină, adevărat...).

Discut frecvent cu Ana şi cu Filip despre "asta". Refacem traseul "dezbaterii în familie" care durează de... treizeci de ani.

Incepînd cu... începutul: Ana şi cu mine am pornit a ne cultiva-frecventa, la facultate (din octombrie 1965), din simplul motiv al... potrivirii în bancă. Între noi nu a fost iubirea fulgerătoare, dealtfel a trecut un an şi jumătate până să ne cunoaştem adamevic. Aflat între atâtea fete, la Filologie, am cunoscut şi alte opţiuni, însă nu am întârziat semnificativ la niciuna, chiar dacă porneam la drum cu... concluzia. Ana îmi era prietena, camarada - căreia îi împărtăşeam o parte din "aventuri"

(preludiile lor petrecute sub nasul ei) şi mai ales, mai ales: pe ea o interesau "poveştile cu puşcăria", o interesa ce scriu, o interesa ce am de gând să scriu. Fatal, făceam comparaţii, operam o selecţie: fetele cu care mă avusesem bine cronologic înaintea ei nu erau interesate de "poveştile" mele oralizate; nici de poveştile aşternute pe hârtie. Fetele acelea erau prospeţele, frumuşele, căldicele, deşteptăţele, unele avea umor... Dar ce să fac: eram un egoist, voiam ca *femeia mea* sa se intereseze de *"poveştile" mele.* La urma urmei, în relaţiile cu Ana mă mulţumeam (în fine...) cu statutul meu de castitate, fiindcă celelălalt, normalul, continua normal, în paralel - cu ştiinţa, nu cu încuviinţarea Anei.

Vin la subiect: Îmi plăcea-cu-Ana. Îmi plăcea cu Ana pur-şi-simplu; fără... dosar de cadre. Că ea era evreică? Dacă voi spune că timp de vreo doi ani nu am căpătat această "informaţie", voi rosti un adevăr, dar la ce slujeşte acest adevăr? Ca să trec mai departe, să spun că... tocmai, pentru că era evreică, mă simţeam bine cu ea? Prostie! Mai apoi, unii dintre bunii-prieteni îmi reproşau "cuplarea" (ce cuvânt!) motivată, ziceau ei, de "avantajele materiale" ale familiei sale. Ei, uite, eu nu băgasem de seamă avantajele: colega, mai apoi amanta mea umbla îmbrăcată-încălţată mult mai modest decât alte studente, neevreice; şi pentru ea o pereche de ciorapi de nylon agăţaţi într-un colţ de bancă devenea o tragedie; nu avea bursă - probabil din pricina veniturilor tatălui său care depăşeau plafonul, primea de la el o sumă de bani echivalentă cu bursa mea. Or, înainte de a trăi împreună, de cum am avut cămăruţa de la Strerescu, ne-am gospodărit astfel: în zilele de sărbătoare ne cumpăram bonuri la o cantină-restaurant din apropiere, în rest, mâncam din jurnal, la mine. Mă simţeam foarte bine aşa, uitam (?) complexul babacului (eram, sunt) cu unsprezece ani mai în vârstă şi aveam părul alb.

După o vreme, am fost invitat la masă, la bunicii ei paterni: se vede că Ana le vorbise de-bine despre mine, nu doar în general, ci în special (că făcusem puşcărie, apoi avusesem domiciliu obligatoriu). Ne-am dus pe Mihai Bravu, într-un bloc uriaş, cu o mulţime de scări şi etaje... Bătrânii ne-au primit normal, de parcă acea duminică nu ar fi fost prima... Nu mai ţin minte ce am avut în farfurie, fiindcă am vorbit, am tot vorbit - la îndemnul lor - despre refugiu, despre închisoare, despre Bărăgan. La plecare Ana a primit câteva pachete, cărora eu le-am zis, ca un puşcăriaş ce eram: "hrană rece pe trei zile".

Am mai fost duminicile, la masă, pe Mihai Bravu. Mergeam - cu plăcere (şi cu interes... alimentar, mărturisesc, dar mai mărturisesc: pe bătrânul Elman l-am pus într-o carte - şi dacă în două?, în **Uşa**..., în **În Cerc**) - la bunicii prietenei (apoi ai soţiei) mele. Să mă fi gândit că acei oameni sunt *evrei*? Da, desigur - aşa cum mă gândeam că părinţii prietenului şi protectorului meu Belá din Buia sunt *unguri*, că părinţii fetelor mele dragi, fiicele lui Heinrich sunt *saşi,* că mama colegului meu Sarkis

Cegherganian din Făgăraş, era *armeancă*... ;

Să mă fi gândit în august 1968 că mă însor cu o *evreică*? Da, mă gândisem - ei şi? Mă însuram cu Ana, nu cu "etnia" sa. Să mă fi gândit un an mai târziu, când Ana a fost nevoită să... renunţe la copil (şi s-a dovedit: erau/ar fi fost două fete), că sunt tată de fete *evreice*? Dar în 1975, când s-a născut Filip: că devenisem tată de copil *evreu?* Calomniatorii mei *goi* (Mihai Rădulescu-Mieluşel, Derdena...), denunţă "interesul lui Goma de a intra într-o familie de evrei, ca să fie protejat, să nu i se întâmple nimic din partea Securităţii". Macedoneanul şi pâclosul legionar Derdena gândeşte exact ca un bou, ca un evreu cretin care mă acuză de "antisemitism": emite sunete, scuipă acuzaţii, fără a se obosi să argumenteze - cu citate - afirmaţiile.

Adevărat: tatăl Anei, prin relaţiile sale administrativo-medicale (în special prin doctoriţa Mureşan) a reuşit performanţa de a o interna pe mama într-un cămin-spital din Domneşti, apoi după un an, în Bucureşti - ca să nu putrezească singură în Vad-Făgăraş (vezi **Gardă inversă**). Adevărat: tatăl Anei ne-a ajutat regulat, cu bani, mai ales după naşterea lui Filip, când nu mai aveam slujbă, nu aveam voie să public nici măcar traduceri. Dar că... m-ar fi protejat familia soţiei mele de Braţul Lung al Revoluţiei? Din contra - ca să spun aşa: şi socru-meu şi soră-sa - 'securista', cum îi zicea Adameşteanu, după doi ani în care fusese prietenă (şi profitoare: primise gratuit ore de engleză, de franceză, de nescobit în nas, dar s-a desprietenit când a constatat că "aia" apăra interesele mele, de autor, contra editorului distrugător de cărţi, Liiceanu) - au fost pedepsiţi... din cauza mea: fiindcă nu mă renegaseră, fiindcă nu mă sfatuiseră - nici vorbă să mă oblige... să-mi bag minţile-n cap. Au fost retrogradaţi, pensionaţi înainte de termen, iar de la "Ştefan Gheorghiu", unde preda engleza, 'securista' a fost dată afară - *cu ură* - de către directorul de atunci, Mihail Răutu, Mişa Oigenstein, tatăl lui Andrei Oişteanu.

"Antisemit" - eu? Bine, sunt şi anti-iudeu - aşa cum sunt, de mai demult: antirus ; şi negreşit: antiromân.

"Bibliografia" stă dovadă.

Încă o dată: îi compătimesc pe acei evrei - tăcuţi - în numele cărora zbiară, acuză, proferă minciuni, cer "aplicarea Ordonanţei" (citeşte: arestarea, condamnarea), impun "taxa pe cadavre", isterici ca R. Ioanid, Shafir, Oişteanu, Ancel, A. Florian, Braham, Wiesel.

Duminică 20 februarie 2005

(...) Nu cred că va ieşi ceva bun din "colocviul" de la GDS, la revista *22*, Braţul Armat al Coaliţiei anti-Goma începînd din 1992-93. Cine să participe la dezbaterea despre "Pleşiţă-Goma": Adameşteanca? G. Andreescu? Oişteanu? Andrei Cornea? Dan Pavel? Zoia Petre? Dacă

va avea loc, se va preface... ca procesele în care erau judecaţi comuniştii în folclorul dinainte de 1989: vor deveni... acuzatori (ai lui Goma, se înţelege!).Noroc ca sunt protejat de bătăturile atacurilor precedente.

Ce-oi fi vrînd: să se declare solidari - *ei* - cu mine? *Ei* se indignează de cele proferate de un Pleşiţă la televizor - dar doamne-fereşte nu ar rosti-scrie numele... subiectului logic (şi pătimitor): Goma. Aşa au făcut acum zece zile I. Vianu, Matei Călinescu, când au mimat solidaritatea... dar nu cu Goma... Aşa vor face, tot *ei* sau alţii, avînd coloana vertebrală din acelaşi material: cauciuc autentic...

Mi-a ajuns la urechi regretul unui "confrate":

«Ce păcat că şi în asta s-a băgat Goma! Eu cu drag m-aş fi solidarizat cu oricare victimă a lui Pleşiţă - dar nu cu Goma!»

Ei da: Pleşiţă pe Goma îl bătuse (şi pe Negoiţescu, dar acela murise), nu pe el, nesolidarnicul; apoi Goma, ca un neromân autentic, spusese în gura mare, scrisese, din noiembrie 1977, la Paris - ce îi făcuse Securitatea şi-al ei Pleşiţă...

"Regretul confratelui" (Marie-France Ionescu - pe când era ea jună şi avea umor, ar fi zis: "Rugăciunea unui dac", vizîndu-l pe Gelu Ionescu...) sună în tradiţia românească: atunci, în primăvara lui 1977 Geo Bogza refuzase să semneze Apelul nostru pentru că... îl iniţiase Goma... - «Dar cine-i Goma ăsta?»

Luni 21 februarie 2005

Ziua a publicat articolul lui Radu Portocală despre "antiamericanismul" lui Goma. Îl combate pe G. Andreescu. Îi scapă la un colţ de frază acuzaţia de căpătâi formulată de industriaşul drepturilor omului: "antisemitismul" meu. Niciodată nu suntem suficient de prudenţi.

Încep o săptămână confuză. Nu ştiu cum s-a rotunjit proiectul "colocviului", nici dacă se va fi renunţat la el. Mi-am promis să rămân în un plan cât mai îndepărtat, ca să nu stric ceva.

"Forum"-ul provocat de Portocală în *Ziua* (vreo 70 intervenţii) arată şi mai mizerabil decât cel stârnit de G. Andreescu atacîndu-mă. Îmi ajung degetele de la o singură mână pentru a-i înregistra pe cei care se exprimă despre subiect - şi la obiect. Încolo: lălăială de cârciumă, hărmălaie de microbişti care îşi continuă pe internet "monologul interior din somn". Cât despre "ortografia" celor mai gălăgioşi... Deja internetul a abolit ortografia - nu doar în limba română - însă cum, din întâmplare, pe mine mă interesează limba maternă a mea, sunt atent şi sufăr din pricina halului vorbitorilor (în fine: a celor ce se exprimă în româneasca lor, vizibilă şi pentru ochii mei).

Până să ajung şi eu la internet, *scrisul* altora îmi era cunoscut doar ca... anchetat căruia i se punea sub nas procesul-verbal scrijelit, trudit de

dobitocul Securache şi îndemnat politicos: «Semnează, bă, că te-omor!»; apoi, cât am fost redactor la *România literară*, am cunoscut manuscrisele colaboratorilor, ale postulanţilor la publicare; apoi scrisul celor care îmi scriau mie. Or dintre aceste scrisuri, chiar cele ale unor neprofesionişti ai scrisului, chiar presărate cu greşeli de ortografie (dar cine nu face asemenea greşeli! - zic eu, roşind...) erau probe de scris... scriptic. Artificial, ca orice strădanie de a aşterne pe hârtie gândurile-cuvintele pe care până atunci autorul le rostise - însă... natural în costumul de duminică al "exprimării" în scris.

Or internetul... Această minunată, binecuvântată invenţie a devenit, pentru majoritatea zdrobitoare a folositorilor doar o (întâmplătoare) *transcriere-pe-sticla-ordinatorului* a discursului sonor, a trăncănelii obşteşti. Necazul: minunatul mijloc de comunicare nu impune reguli de corectitudine a exprimării. Nu ştiu cum stau treburile în limba engleză, dar în franceză (mai ales prin "texto"-uri transmise prin telefon portabil) dă naştere *la o altă limbă*. Şi aşa franceza corectă este greu de stăpânit în scris, tentativele de a o simplifica nu au avut succes, francezii sunt mândri de "fosila" lor istorică - însă de când cu internetul şi "texto"-ul, limba este atacată la rădăcinile ei.

Marţi 22 februarie 2005

Ieri am avut două mari bucurii: Ştefana Bianu a adus de la Bucureşti 7 exemplare din **Culoarea-Bărbosul** şi câteva sacoşe pline cu... manuscrisele confiscate de securitate, "restituite" de SRI prin Stejărel Olaru. M-am năpustit asupra **Culorii**... Arată bine ca obiect : format, hârtie, tuş... - dar nu pot uita că Lidia Bodea i-a suprimat "Cuvântul înainte" - cu "istoria" acestei cărţi; şi cel de încheiere, de după «Bărbosul». Cum eu nu cred în viaţa de apoi nici în "următoarea ediţie", râmâne-să-rămân (vorba mea), neconsolat.

Tot ieri mi-a telefonat din Italia Daniela di Sora, directricea editurii Voland. Că ar interesa-o **Arta reFugii**. A citit-o în franţuzeşte, ar traduce-o Marco Cugno. Urmează să ne continuăm dialogul.

Azi a fulguit cât să mi se re-stârnească dorul de ţărişoară.

Vineri 25 februarie 2005

Ieri a avut loc "colocviul" cu pricina. Cel mai bun: Stănescu. Mi-au scris câte ceva: el, Niculiţă, Loredana. M. Sipoş nici până azi nu a dat semn de viaţă. Niculiţă mi-a scris că a dat şi de Anca Haţiegan acolo. Stă la Adameşteanu. Unde să stea o biată postulantă? La Niculiţă, ca data trecută? Dar Niculiţă este nepotul lui Goma, iar Anca Haţiegan, ardeleancă legitimistă se adăposteşte la umbra legitimei - şi legitimatoarei Adameşteanu (legendara «Păi eu reprezint!»), nu se atinge de ciumaţi ca mine.

Am re-luat legătura cu Daniela Di Sora. După ce se rezolvă cu Julliard chestiunea drepturilor de autor, îi trimit lui Cugno un print din **Arta reFugii** şi unul din **Astra** - la cererea expresă a sa.

Minune mare: ieri *Ziua* a publicat "Să învăţăm de la evrei" şi "Răspuns lui Andreescu". Şi încă un text de Andreescu - cu o schimbare de ton observabilă de toţi forumiştii. Iar azi acelaşi Andreescu îşi republică un articol din 1997 (?), în care sursa de inspiraţie este... Bianca Marcu. Ieri crezusem că e un abil... oportunist. Azi, după ce şi-a publicat compunerea cu Bianca sunt convins că G.A. este un cretin.

(...)

Uf! Doamne, că mare minune-i "Forum"-ul!

Sâmbătă 26 februarie 2005

Ultimele zile mi-au fost agitate: "colocviul" de la GDS, articolele din *Ziua* - ale lui R.Portocală, ale lui G. Andreescu, ale mele.

Sunt novice întru ale internetului şi proaspăt (sic) în materie de "forum". Dînd peste el din întâmplare - ori pe foarte sărite - am găsit această "adunare" extrem de vulgară, analfabetă... - am scris tot răul în zilele precedente, aici, în jurnal.

Or în cele două zile din urmă în care am fost "călare pe internet" - din pricini strict egoise: se vorbea şi despre mine - am început să-mi schimb, modific opinia-despre...A, nu doar din cauză că participanţii îşi dădeau cu părerea şi despre mine. Ci pentru că, scufundîndu-mă în... masele largi de forumişti, nu i-am doar auzit (în fine: le-am ascultat... consemnările), dar le-am simţit, cu umerii, cu spatele, apropierea, căldura, le-am cunoscut cu odoratul bahna de la poşircă, chiar sudoarea acră de băutură proastă (desigur, unii dintre ei nu beau în timp ce mitraliază cu vorbe-vorbe, însă acesta era "aerul" creat, modelat de ei, de cine ştie câtă vreme: de crâşmă); şi, vrînd-nevrînd, printre torentele de cuvinte proaste, prost scrise, de oameni neobişnuiţi cu limba română scrisă (las-că şi evreii, când se dedau ei la engleza-americană...), printre injurii, insulte, răcnete, urlete (Doamne, ce a fost în timpul meciului Steaua-Valencia!: Ghencea curat/ă/!), am dedus...

Ei, da: acesta este cuvântul potrivit: *dedus*... Fiindcă, în afară de R. Portocală şi încă vreo doi (însă neverificabili), cu toţii folosese pseudonume, care de care mai căznit, mai dublu-artificial. Oricum, ceva-ceva tot am înţeles (pardon: dedus) din viaţa - şi din opera - forumiştilor.

Iar ceea ce am dedus-priceput m-a împăcat întâi cu mine: iată că nu sunt chiar atât de rigid, de exclusivist, de... bătrân ("hârb", gagarisit) cum mă gratulau cei care nu mă sufereau: i-am înţeles chiar şi pe fraţii

mei forumişti - deşi un grav păcat apasă asupra lor: *anonimatul*. La adăpostul "pseudonumelui" fiecare poate spune ce-i trece prin cap (dar mai ales: ce nu-i trece), fără teamă că va fi amendat, ori că va fi somat să rămână în subiect, ori invitat să spună adevărul - şi să-l scrie corect. Da, aşa este: forumiştii sunt... taaare discreţi cu propriul dosar, consecvenţi cu pseudonimatul-turnătorului (dacă nu vor fi practicat chiar ei această nobilă vârtute adusă de comunism, au folosit-o părinţii lor sau un prieten al familiei - iar apucătura pluteşte în aer, a devenit chiar aerul respirat al lor).

Însă, paradoxal, această *laşitate* (cine găseşte un alt termen este invitat să-l comunice) conferită de pseudonume (şi nu: pseudonim - care-i altceva), acordă, în aclaşi timp, mai multă libertate de spirit individului din tufişul anonimatului. Cât de benefică îi este libertatea aceasta... - rămâne de demonstrat. La urma urmelor "lumea forumiştilor" este un eşantion din lumea noastră (deocamdată: românească, fiind în româneşte exprimată, despre chestiuni româneşti): după această "picătură" poate fi cercetată, nu doar românimea, ci omenimea: cu laşităţi, cu vehemenţe, cu analfabetismu-i agresiv, cu obrăznicia, proasta-creştere (de a se băga într-o discuţie din care nu a auzit începutul - şi nici nu-i pasă; el deschide uşa forumului cu piciorul, zbiară din prag că a întârziat niţăl la crâşmă, îşi zice poezeaua, se cară: «Pa şi pusi!»)- dar şi cu acea căldură animală-umană care face din un număr de indivizi un grup, o familie, o categorie, o naţie. De atâtea ori, îngreţoşat de promiscuitate, de murdărie, de prostie, de ticăloşie, fugi, evadezi, îţi iei lumea-n cap îi laşi în mamele lor de dobitoci! - şi scapi de "determinare". Însă, odată liber ca pasărea cerului, te trezeşti singur cuc şi te pişcă jalea, te fulgeră dorul de casă, de ţărişoară, de ţuiculeană, de sărmăluţă, de mersul la meciuri, de bârfă, de o tablă: de... viaţă-socială.

Sunt plecat din România de 28 ani (din 20 noiembrie 1977). Cât timp am fost acolo, nu am avut o viaţă de "cetăţean român". Că n-oi fi eu "sută la sută daco-roman" ca V.C. Tudor de pildă - admit, am şi scris-o, nu o singură dată: am şi sânge aromân şi grecesc şi polonez, voi fi avînd şi ucrainean şi bulgăresc - iar prin fiul meu, Filip-Ieronim a cărui mamă este evreică sunt desigur şi evreu - ei şi? Nu mi-e ruşine de nici una dintre picături, nici chiar de sângele ţigănesc, de l-aş avea (de la Puşkin!, doar el, mulatru în surghiun la Chişinău, îl descoperise tot ridicînd fustele boeroaicelor arhipelagice - altfel bronzate pe-pe-peste tot, în afară de un singur loculeţ-căpşuneţ) - şi nimeni dintre bravii români nu trebuie să şi-l nege (vorbesc, în continuare de sângele dravidienesc), fiindcă niciodată nu ştii de unde sare iepurele de sub aceeaşi rădăcină: *rom*... Sunt ceea ce sunt, "marca" mi-o dă *limba* în care mă exprim, în care scriu, în care gândesc, în care visez - şi pe care am... făcut-o şi eu, pe ici pe colo, după puterile mele alfabecedarice.

Restul: deşertăciune a deşertăciunilor.

Duminică 27 februarie 2005

Valerian Stan mi-a scris despre "prestaţia" televizuală de azi:

"V-am vazut la Realitatea TV - discutia cu Nistor.

"A durat 45 de minute, insa numeroasele "sarituri" par sa spuna ca discutia a fost mult mai lunga (daca-i asa, numai Dumnezeu stie ce-o fi taiat omul Constantinescului).

"Nistor si-a inceput emisiunea cu aceste (nemernice) cuvinte: "Paul Goma este un om de o intransigenta speciala, pe care noi nu ne-o asumam. Dupa cum nici punctele de vedere ale lui Paul Goma nu ni le asumam. Punctele de vedere ale lui Paul Goma raman ale lui Paul Goma". Sigur ca da, individului trebuie sa-i fi tremurat chilotii pe el ca ce-or sa zica "colegii lui intelectualii" (vorba sinistrei) de spusele Dvs la adresa Blandianei, Liiceanului, Constantinescului s.cl. Dar de ce era nevoie de precizarea asta de vreme era clar ca afirmatiile pe care Dvs le-ati facut nu-i apartineau - iar pe timpul discutiei sugerase de destule ori ca nu le impartaseste?

"Mi s-a parut ca ati fost, inca o data, foarte bun in tot ce ati spus. Si daca nu-mi permit cumva prea mult, v-as incuraja sa nu ezitati nici pe mai departe sa spuneti lucrurilor pe nume. Sa nu va lasati niciodata timorat de diversionistii predicand despre "intransigenta speciala a lui Goma" etc etc etc. Sunteti singurul roman care aveti toata legitimitatea sa spuneti lucrurile pe care le spuneti. Mai ales pentru a nu mai repeta "greselile" pe care le-a facut, spuneti-le romanilor cat de lasi si nedrepti au fost - inclusiv cu destinul lor ca popor - atunci cand v-au lasat singur. Pe Dvs si pe inca cativa ca Dvs, de-a lungul istoriei lor."

Valerian Stan are o singură obiecţie - şi nu măruntă: la ceea ce am spus despre Coposu: "O cârpă pe care şi-a şters picioarele Securitatea".

Are dreptate când îl apără.

Dar şi eu am dreptate(a mea) când îl atac - pe Coposu.

Despre Nistor am spus tot răul pe care-l gândesc despre el.

Luni 28 februarie 2005

Şi azi îmi ocup jurnalul cu alte texte.

Mai întâi o epistolă de la studenţii basarabeni la studii pe malul drept al Prutului:

Date: Sun, 27 Feb 2005 13:04:55 -0800 (PST)
De: Solomon Didina <didinasolomon@yahoo.com>
À: paulgoma@free.fr Objet: BASARABIA VA IUBESTE

Stimate Domnule Paul Goma,
In numele celor mai activi tineri basarabeni aflati la studii in Romania, VA MULTUMIM PENTRU CA SUNTETI SI MAINE ALATURI DE NOI!!! Dupa cum stiti deja, maine vom protesta in fata Ambasadei Republicii Moldova si vom cere crearea unui mecanism eficient care sa asigure dreptul de vot al zecilor de mii de cetateni moldoveni aflati la studii sau munca in Romania. Deocamdata Comisia Electorala Centrala de la Chisinau a decis sa deschida doar o sectie de votare in Romania. Sigur ca, guvernarea comunista de la Chisinau, a dorit in mod intentionat sa neglijeze electoratul din afara tarii. Acum, in Basarabia exodul a atins cifre inspaimantatoare iar satele din nordul si sudul Basarabiei sunt practic pustiite. Au ramas doar bunicii nostri care vor vota comunistii pentru pensia nenorocita pe care zic ei ca le-au dat-o comunistii, fara sa tina cont de realitatile catastrofale din tara. Noi nu putem decat sa intervenim si sa incercam sa luptam pentru drepturile noastre si PENTRU CAUZA SFANTA! INCA O DATA VA MULTUMIM! DRAGUL NOSTRU PAUL GOMA, PENTRU CA SUNTETI MAI INTII DE TOATE AL NOSTRU, APOI AL ROMANILOR DE PRETUTINDENI, VREAU SA VA SPUN CA LA DUMNEAVOASTRA ACASA, IN BASARABIA SI MAI ALES IN JUDETUL ORHEI, ROMANII CITESC "SOLDATUL CAINELUI", "BASARABIA", "CULOAREA CURCUBEULUI". EU PERSONAL, CU SPIJINUL PARTIDULUI POPULAR CRESTIN DEMOCRAT AM DUS CARTILE DUMNEAVOASTRA LA RASCANI, EDINET, OCNITA, GLODENI, FALESTI, BALTI, SANGEREI, ORHEI, SOLDANESTI. SA VA DEA DUMNEZEU SANATATE!NOI VA IUBIM SI VA ASTEPTAM ACASA!DOAMNE-AJUTA!

Doar Doamne-Doamne să-i ajute, că în nădejdea fraţilor noştri...
Le-am scris. Le-am mulţumit, i-am anunţat că, azi, aici la Paris, manifestăm şi noi în faţa "ambasadei Republicii Moldova".

În *Ziua* de azi mă ia la refec Dan Pavel: "Ce vrea Paul Goma?"
Textul lui: neimportant, dar admite că... nu mă citise:

"Goma are insa un merit, atacandu-ma m-a silit sa-l citesc. Are dreptate sa ma includa intre "necititorii" sai, stie ca daca studiez cu atentie ceea ce a scris voi spune adevarul". (sublinierea îmi aparţine)

Mai interesante sunt intervenţiile de pe Forum. Să fie, nu le mai consemnez.
I-am arătat şi Anei, interventiile à propos de textele mele şi de atacurile lui Oişteanu, G. Andreescu, D. Pavel. A cerut "pentru re-temeinică re-informare" - citat din ea însăşi - legendarul fragment de conferinţă a lui M. Shafir:

"De la evreu-goy la goy-evreu"
"Marturisiri personale despre procesul de aculturalizare si reculturalizare ale unui evreu originar din Romania
"Provin dintr-o famile total asimilata. (...) Bunicul patern, pe care nu l-am cunoscut niciodata, se tragea de pe undeva de pe meleagurile imperiului austro-ungar. Bunica paterna era nascuta la Budapesta (...) Din partea mamei, strabunicul fusese arendas in Moldova pe mosiile lui Sturdza (acum vedeti cine e vinovat pentru 1907?), iar bunicul era un umil contopist. Sotia lui era nascuta la Varsovia. Nu mi-a fost ascunsa niciodata identitatea evreiasca a familei. Dar nici clarificata. Habar nu aveam ce inseamna sa fii evreu, de fapt. De sarbatori ne duceam la Templul Coral unde nu intelegeam nimic din rugaciuni, ne intorceam acasa si mancam supa de gaina. Cu asta se termina "sarbatoarea". Cu alte cuvinte, se proceda ca in anecdota care defineste sarbatoarea evreiasca in urmatorii termeni: "ei au incercat sa ne lichideze, noi am invins, pofta buna!".
"Bunica mea de origine budapestana a murit cind eu aveam vreo 8 ani. Era o femeie inalta, energica, locuia la Timisoara,unde o vizitam in vacante. Noi traiam la Bucuresti si intr-o zi, cred ca era"vacanta de iarna", ajungind la dinsa la Timisoara, m-am adresat bunicii in limba romana. A ramas ca un stilp de gheata, in toata statura ei impozanta si mi-a raspuns in limba germana (pervers, dar aceasta era limba familiei, nu idisul, pe care l-am invatat cu ajutorul ebraicii si al germanei in...Israel):
"«In aceasta casa, se vorbeste romaneste numai o data pe saptamina, si atunci numai la bucatarie.»
"Adica cu servitoarea. Nu stiu cum, dar am inteles imediat despre ce era vorba. Si de atunci pina azi am o repulsie toatala fata de orice fel nationalism. Nu puteam, la 8 ani, sa fiu constient si de ridicolul situatiei: o evreica-unguroaica imi cere sa nu vorbesc romaneste, ci germana, la nici macar o decada dupa Holocaust, despre care habar nu aveam atunci".

Să nu aibă habar *acum* M. Shafir nici că *atunci* (între 1945-1965), *acolo* (Timişoara, Republica Populară Română), dacă unui român îi scăpa: «Ţigane (bozgore, jidane)...» înfunda puşcăria pe loc, condamnat pentru "ură de rasă"? El pretinde că, la acea vârstă (8 ani), nu putea "să fie conştient de ridicolul situaţiei" - de acord. Dar la 50-60 de ani, când conferenţia, la Tel Aviv?: era conştient de propria-i insensibilitate (în româneşte termenul e mult mai adecvat: *nesimţire*), fiindcă "situatia" inocent zugrăvită de el era, nu ridicolă, ci tragică - adevărat, numai pentru români, nu şi pentru unguri, nu şi pentru evrei. Ridicolă (până la grotesc) era - atunci - bunica lui M. Shafir: deşi evreică-budapestană trăitoare la Timişoara, ea cunoştea foarte bine realitatea din Vechiul Regat dinainte de 23 august 1944: când spuneai: "unguroaică", spuneai:

servitoare. O deosebire tot era: după instalarea comunismului, o servitoare româncă mult mai rar ajungea directoare de fabrică sau de spital - dar o servitoare unguroaică: totdeauna; chiar ministru-adjunct...

Pornind de la Shafir, am discutat îndenoi, despre "înde-ai noştri".

Ana era furioasă până la plâns pe "prostia evreilor holocaustologi": zicea că, ascultîndu-le, citindu-le argumentele, eşti obligat să conchizi că agitaţii-agitatori Oişteanu, Shafir, Braham, Al. Florian sunt nişte dobitoci; că R. Ioanid, Ancel, Lya Benjamin (participanţi la emisiunea TVR 2 din 16 februarie, despre numărul evreilor care, după 28 iunie 1940 trecuseră Prutul în Basarabia şi Bucovina sovietizate care pretindeau - R. Ioanid: «Câteva mii»; Ancel: «Între 20 şi 40.000» - pentru ca, după ce un istoric de la Chişinău a anunţat: «Din sursă NKVD: 150.000», să păstreze tăcerea, cu o seninătate care ar fi putut fi luată drept înţelepciune milenară, dacă nu ar fi fost aceeaşi milenară aroganţă în nesimţire - dacă ar fi sonorizat gândurile s-ar fi auzit: 'Şi ce dacă nu-i adevărat ce am afirmat adineauri? Dacă mă acuzi de minciună, pe mine, evreu, eu te condamn, *goi*-ule, la moarte, în numele Holocaustului, lipindu-ţi eticheta: «antisemit!»') sunt ticăloşi neruşinaţi.

Ce li s-a întâmplat?, se întreba ea, cu ciudă, cu deznădejde. De când această prostire fulgerătoare: nu cumva tot de la Intifada? - avem exemple din Franţa (Finkielkraut, A. Adler, Kouchner, Tarnero, Taguieff, Halter, B.-H. Lévy...) care, de atunci gândesc, fie cu picioarele, fie cu mitraliera *«Antisemitule!»*, trăgînd şi în evreii normali: Rony Brauman, Norman G. Finkelstein, Esther Benbassa, Pierre Hassner, chiar în Jean Daniel! Judecîndu-i după "nivelul discuţiilor", evreii francezi i-au ajuns, ba chiar sunt în curs de a-i depăşi pe români

Ar fi fost normal (şi de dorit...) ca în acest stadiu al dialogului de familie, eu, ca reprezentant al "ai noştri"-lor români, să mă arăt a fi de acord cu zisele Anei despre "ai-noştri"-i evrei.

Comod - însă neadevărat. Pentru că noi doi nu suntem: un ne-evreu şi o evreică, ci două persoane născute în România, avînd aceeaşi limbă maternă: româna şi pe care de totdeauna i-a interesat soarta concetăţenilor, chiar dacă au fost destule moment în care ai noştri concetăţeni ("şi de altă concetăţenie") ne-au respins, s-au lepădat de noi, ba ne-au blestemat, considerîndu-ne trădători - de ţară, de neam, de comunitate, de limbă, de literatură-curată/-cu-voie-de-la-Securitatĕ...; pentru că noi doi, femeie şi bărbat, de patruzeci de ani suntem împreună, nu ne-a divorţat nici Securitatea, nici Ceauşescu, nici grupurile de prieteni, nici comunităţile noastre; pentru că noi doi am ales să rămânem eterni "licenţiaţi în liceu", decât să plătim cu arginţii trădării favoarea unei vieţi "normale": diplomă, carieră, apartament, cărţi publicate - de ce nu: chiar premii pentru "opera omnia" - ca Paleologu, ca Doinaş - într-o lume anormală şi anormalizatoare.

Am încheiat lauda-de-sine (incepînd cu lauda-de-mine), pot trece mai departe: Am început a explica - ceea ce Ana ştia, doar ce discutăm noi, toată vremea? - că "problema" trebuie altfel pusă. Cum anume? Normal; pe-picioare, nu în-cap, ca o piramidă sprijinită pe vârf:

În acest dialog - necesar, dar inexistent (deocamdată, sper) românii-mei, în comparaţie cu evreii-mei, sunt mult mai puţin *informaţi* (în sensul strict al faptelor istorice) în plus timoraţi, chiar grav traumatizaţi de jumătatea de secol de comunism-terorism exercitat mai ales prin uneltele ruşilor: evreii-lor, cei din a treia categorie (deşi o creatură strâmbă ca Al. Florian este în stare să susţină ca iubitul tată al său, Radu Florian nu era nici profesor de marxism-stalinism, nici comunist fanatico-isteric, nici... evreu!). După prestaţiilor în presa scrisă (şi pe internet), poţi să oftezi şi să zici, cu lehamite: «Domnule, dar proşti mai sunt românii-mei...» Pe când cu evreii (noştri, doar sunt tată-de-copil-evreu, nu?) lucrurile stau... din contra.

Dacă despre români poţi spune că prostiile debitate se explică prin neinformare, prin nelectură, deci prin ignoranţă, despre evrei eşti obligat să spui: "Prostiile" lor nu vin din ignoranţă, din neinformare, ci din *minciuna etnică*, din neadevărurile folosite nonşalant, fără a roşi măcar de formă (ca R. Ioanid, Ancel, în acea emisiune TV, cu evreii optînd în iunie 1940 pentru Raiul Sovietic, chestie... statistică, în care se pretind specializaţi!), ca armă de apărare, în mod conştient şi milităreşte organizat; din disciplină comunitară.

Însăşi Hannah Arendt admitea că evreul persecutat, hăituit, alungat, martirizat a fost obligat de împrejurări să facă *oarecari concesii de la morală*. De aceea, pentru ei Cele Zece Porunci sunt ca şi Democratia pentru greci: "Să le respecte alţii!". Adică ne-evreii.I-am spus: "minciuna etnică" - ce-au să-mi facă vânătorii de antisemiţi pentru această modestă constatare. Că nu toţi o practică - dar bineînţeles! Însă pun o întrebare de bun simţ:

Cum, de unde să aflu eu, un *goi* că evreii X, Y, Z (să zicem: 90% din comunitatea iudaică) *nu* practică minciuna-etnică? Dacă X, Y, Z -până la împlinirea celor 90%, nu s-au exprimat, ca să constat - eu, *goi*-iul - că mint neruşinat doar "unii evrei": Wiesel, Braham, Ancel, R. Ioanid, M. Carp, Lya Benjamin, Shafir, R. şi Al. Florian, Volovici, Oişteanu, N. Manea, Isaac Chiva, Lilly Marcou, Ed. Reichmann, Alain Paruit, Andrei Cornea...- şi încă vreo... - ca în statisticele furnizate de R. Ioanid, Ancel, în emisiunea despre evreii care trecuseră Prutul în Basarabia-Bucovina ocupate, în iunie 1940...?

Sunt obligat să-i iau în seamă doar pe cei pe care i-am auzit (fiindcă au zbierat); pe cei pe care i-am citit - fiindcă au colonizat militarmente, fără nici o opoziţie presa scrisă, vorbită, televiziunea, forumurile de pe internet, pe cei care nu încetează cu incriminările, cu insultele, cu ameninţările («Ordonanţa!, Ordonanţa!» - tovarăşul Teşu de la Munca este doar Teşu-de-la-Munca, nu-l poate înlocui pe tovarăşul Wiesel de la Centrala Holocaustului Recuperatornik).

Participanţii la forumurile provocate de textele publicate în *Ziua*: (cu două-trei excepţii dintre români: Portocală, Culcer, Varlam), folosesc "pseudonime", materie în care evreii sunt campioni: pseudonime adevărate (de scriitori, artişti), nume românizate grosolan, încât abia astfel atrag atenţia asupra lor: Rozeanu, Mălineanu, Deleanu, Arginteanu, Aureanu, Oişteanu, Crohmălniceanu, Etcetereanu... Pe internet sunt folosite prescurtări, diminutivări ale... pseudonimelor, dar sunt vădiţi "semnatarii" evrei, o dată prin nume... ultraneaoşe: "Ionion", "Moş Grigore", apoi din înseşi mesajele ("Roy", "Paul din Ohio", "Geo 111" alias "Marc", "b.d.": cu toţii, ca la o comandă (nu râdeţi, tovarăşi, există un comandament!), inundă forumul cu fleacuri diversioniste, cu "fitile" deviaţioniste (aici în sensul că fac să devieze discuţia de la temă la... orice altceva, dar s-o abată), cu statistici - fireşte, din bogata literatură a Holocaustului, cu re-postări ale... propriilor mesaje (ca să ocupe şi spaţiu şi timp şi să-i scoată din fire pe ne-evrei - iar când se enervează (li se întâmplă şi lor, în ciuda consemnului de la Centrală de a-şi păstra calmul, de a nu-şi pierde controlul - ca românii...), cu insulte: "fascist", "antisemit", "ignorant" - ori de-a dreptul: "prost". Fie vorba între noi: românii nu se lasă mai prejos în materie de lălăială, de băgare în vorbă fără a şti ce se discută şi mai ales insulte - chiar înjurături de mamă. Şi de, vai: anonimat.

Există însă o deosebire de "motor" al insultelor:

În timp ce românii - mai stângaci, mai neîndemânatici în exprimare - *reproşează* evreilor fapte din trecutul apropiat, nerecunoscute de ei, vinovaţii, evreii se prefac a nu şti că românii implicaţi în faptele-rele fuseseră judecaţi, condamnaţi, executaţi în urmă cu jumătate de secol; redezgroapă faptele-rele ale românilor, le rebotează: "Holocaust" şi cer despăgubiri. Motorul discursului holocaustologilor fiind : acuzaţia-condamnare: «Antisemit!», ameninţarea cu "un proces", «Ordonanţa, Ordonanţa»!, proferate cu aceeşi motivaţie intelectualo-morală (sic) ca ultimul securist analfabet şi caraliu troglodit.

Dar mai ales: **ura.**

Dacă vreun evreu are să conteste (sau "nuanţeze") afirmaţia mea, îl invit să-şi rememoreze cuvintele lui Wiesel: **«Românii au ucis, au ucis, au ucis!»**

Apoi să încerce să-şi aducă aminte două "amănunte":

1) Despre *care* ucidere (din partea românilor) vorbea el: cea a evreilor din Transilvania de Nord? Dar adevărul-adevărat este contrariul a ceea ce delirează falsificatorul istoriei şi al statisticelor: nu românii i-au deportat la Auschwitz pe evrei - ci ungurii, în aprilie 1944; şi nu "fasciştii", nu "horthyştii" - ci **ungurii**;

2) *Când* anume a aflat Wiesel că "Românii au ucis, au ucis, au ucis!»?: - imediat după ce supravieţuitorii Auschwitzului au redevenit liberi - în 1945? După ce şi-au mai venit în fire - în 1945-46, când în România ocupată de ruşi erau judecaţi românii care - erau acuzaţi că uciseseră evrei - la Iaşi, în Transnistria?

Aş spune: «Las întrebarea deschisă...» - dar de la cine să sper un răspuns calm, ne-isteric, ne-scăldat în ură: de la fiii călăilor noştri - Oişteanu, R. Ioanid? Sau poate de la eternii tovarăşi komisari deveniţi socotitori de morţi (când morţii le sunt convenabili, altfel, ba) Braham, Ancel?

Nota din 6 martie 2005: fiindcă jurnalul Ianuarie-Februarie 2005 încă nu a fost instalat pe internet, profit pentru a trece aici o informatie culeasă de pe forumul "Ce vrea Paul Goma? Bună pace!» din Ziua 5-6 martie 2005 (sublinierea mesajului îmi aparţine):

De la: Katty din Växjö Suedia (...@home.com)
Data: 2005-03-06 16:24:59 , IP: 213.64.59...
Daca vreti sa aveti surprize mergeti la ..... http://www1.yadvashem.org/download/index_download.html dati click pe Romania si ajungeti la un tabel unde evreii nascuti in Ardealul ocupat de unguri si morti la Auschwitz trimisi de Ungaria sint trecuti la rubrica Romania. Iar ca confuzia sa fie si mai mare, la rezidenta este trecuta scurt Romania fara sa se tina cont ca partea aceea de Ardeal a fost sub dominatia Ungariei.
Sa mai aiba curajul cineva sa spuna ca Romania nu a trimis evrei la Auschwitz. !!! Banuiesc ca este un sit serios citit de oameni din intreaga lume si de aceea cred ca autoritatile romane ar trebui sa protesteze si sa incerce sa restabileasca adevarul. Si asta pentru ca multi neaveniti citesc fara a avea o baza de pregatire in materie de istorie si nu pricep nimic sau raman cu idei gresite.

Fireşte, între Ana şi mine nu există "alternativa": ai-noştri-românii sau ai-noştri-evreii. Fiindcă, am mai spus: în familia-numeroasă-a-noastră - 3 persoane - "ai-noştri" sunt... ambii-trei.

De aceea când Ana este în pragul lacrimilor, de ciudă, izbucneşte:

«Toţi o apă şi-un pământ!»

Nici acesta nu este un adevăr absolut, însă, în lipsă de altul, ne mulţumim cu el.

Să fie - oare - bine ce fac, introducînd în jurnal ecouri capturate pe internet, ziceri ale forumiştilor noştri dragi-şi-iubiţi (pleonasm permis, ba chiar cald recomandat)?

De ce nu? Jurnalul meu, zisele-zicerile sunt despre mine. Nu am acces la presa cotidiană-zilnică, vorba tovarăşilor eterni, unde să mă "exprim" toată ziua, bună-ziua, chiar când nu am ce comunica - mai ales atunci, ca G. Andreescu, Adameşteanu, A. Cornea, Dan Pavel, Oişteanu, Paler, Alex. Ştefănescu, Buduca, Pruteanu, C.T. Popescu, S. Damian, Cristoiu... După ce, între 1970 şi 1990 am fost un scriitor samizdatizat (graţie Ceauşezilor), am urcat o treaptă (sic): scriitor internetizat - graţie Liiceanului-Adameşteancăi-Monicăi. După cum poate constata oricine - dar nu recunoaşte (ce,-i prost?), şi de astă dată am fost atacat de două ori (Oişteanu şi G. Andreescu), textele mele sunt răspunsuri, replici - refuzate de trei publicaţii (*Adevărul* lui C.T.Popescu, *22*-ul Adameşteancăi, *Ziua* lui Roşca Stănescu), iar dacă intervenţia lui Portocală nu ar fi avut loc, ei bine, nici de astă dată nu aş fi putut publica - în *Ziua* lui Roşca Stănescu, desigur! - textele trimise: dreptul-la-replică-de-a-ndoaselea (la G.Andreescu).

Mă gospodăresc cu ce pot, cu ce am la îndemână. Noroc cu internetul, fiindcă în nădejdea presei, a editurilor... Uite, începînd cu cel pe 1999, jurnalele mele nu au mai fost tipărite şi nu văd Poliromul dispus să editeze nişte "lungi înjurături", vorba confraţilor. La urma urmei nu doar pe mine mă... exprim, ci şi pe forumişti. Unii dintre ei au să-şi vadă - deocamdată nu şi pe hârtie - "contribuţiile".

MARTIE

Marţi 1 martie 2005

Am dat peste un text de D. Vighi în *Cotidianul* de azi. Citindu-l, am văzut o falcă fălcăind lemneşte, ca la caprele de Anul Nou, am auzit o păreche de genunchi ciocnindu-se între ei - de frică. Frică, de ce? Asta-i bună! De frica-la-român!

Acum câteva zile participase şi D. Vighi la demna, băţoasa, nemaipomenita-pe-meleaguri indignariseală a intelectualităţii româneşti cotidiene faţă cu insolenţa laudelor de sine televizualizate pleşiţative. Domnia Sa Vighi îndemna să *se* treacă peste insultele lui Goma la adresa breslei şi să *se* solidarizeze (impersonalul îi aparţine) întru condamnarea bestiei de securist.

Între timp... Cât de între-timp: o zi întreagă?, chiar două?

Cine ştie ce i se va fi întâmplat bietului Vighi, persoană onorabilă, bine-crescută, informată, dar uşor băgabilă-n boale - după acea luare-de-atitudine: va fi fost urecheat de filoholocaustolologii locali de care-i plin şi Bănatul (ce să mai vorbim de Ghermania, mătuşa-i gheneroasă!, în fapt Matria Europei Centrale cu capitala la Timişoara, proconsul fiind Totok) pentru că "se solidarizase cu un antisemit". Din două cuvinte l-au convins că a greşit grav, deci imediat să dea o declaraţie de desolidarizare cu... "plângerea penală împotriva lui Pleşiţă" - ce, aceea-i plângere? Din contra - au încheiat holocaustologii - e un act profund fascisto antonesciano-legionaro-antisemit! Vighi a ciocnit călcâiele. Şi a executat ordinul.

Negru-n ceru' 'urului fiind, bănuiesc, nu o critică urmată, dinspre tovarăşii noştri holocaustologi, de o condamnare în faţa gazetei de perete pionierească, ci... mai grav: o autocritică în gând însoţită de o autourecheală la closet - cum anume? Uite cum: te apuci, cu mâinile-n cruce, de urechile proprii, te scuturi cât să te sperii singur şi să ţipi din inimă (în fine, din vintre), cu glas de fetiţă: «Ce-am făcuuut?! Cum de m-am băgat în troaca lui Goma, de să mă mănânce şi pe mine...?- ştim noi cine, că nici în gând nu le pot zice pe nume...».

Rezultatul autocriticii-luării-angajamentului la gazeta de perete:

> "Nu imi e la indemina sa particip la daraverile astea in care numaram mortii si vinovatiile. Adica, ai caror morti sint mai multi, ai astora cu Holocaustul sau ai alora cu Gulagul".

Nu îi e la îndemână; "daraverile în care numărăm morții și vinovățiile"... Autobăgat în boale, D. Vighi o ia, negândit, peste arătură: care daraveli, omule?, care numărare, intelectualule? Nicăiri în textele mele nu fuseseră numărați morții, ba în **Săptămâna Roșie** condamnam practicarea acestei contabilități-a-cadavrelor în care excelează sperietorile de serviciu, holocaustologii: R. Ioanid, Ancel și afirmam că victimele se numără de la 1, nu de la 101; nici de la 1001. Numai că și el, D. Vighi face parte dintre intelectualii români cotidiani de tipul: Oișteanu-Andreescu-Adameșteanu-Shafir-Dan Pavel-Al. Florian-Laszlo - cu osebire a cărturarilor care au oroare de textele care se cer a fi citite înainte de a fi vajnic condamnate; din categoria oamenilor-de-litere care nu frecventează cartea, altfel vitejește combătută - într-un cuvânt: 'telectuali din tagma *ne-cititorilor*.

"Am luat atitudine fata de satisfactia manifestata public de generalul de securitate Nicolae Plesita in legatura cu bataia pe care i-a administrat-o lui Paul Goma in anii saptezeci. Am cerut in interventia aceea a mea sa trecem peste inconfortul unor pozitii transante ale celebrului disident si sa ne alaturam unui Proces al Comunismului. Marturisesc ca nu am urmarit discutiile cu evreitatea si problemele ei, asa cum le practica marele nostru disident. Am citit acum in Ziua; si, in ton cu asprimea minioasa a articolului, imi da ghes sa zic tot abrupt: mai sa fie! Nu imi e la indemina sa particip la daraverile astea in care numaram mortii si vinovatiile. Adica al cui purcoi de morti e mai dihai: al astora cu Holocaustul sau al alora cu Gulagul. In meciul asta de cioclii chiar n-am chef sa intru.(...)"

Si dă-i, si luptă-i - cu morții (citat din D. Vighi: "al cui purcoi de morți e mai dihai" - cei despre care... nu fusese vorba, încât îți vine să re-citezi din același autor : «Măi, să fie!».

(...)"Zice Oisteanu si ceilalti din lista cu pricina ca mortii nostri nu sint la fel de morti ca ai lor, ca ale noastre gropi comune sint mai putin primitoare? Tare ma tem ca, in momentul in care dam vina doar pe evrei ca nu ne iese Procesul Comunismului, ajungem, incet-incet, pe drumul acela batatorit care zicea ca ei sint de vina ca noi nu putem. Ei si americanii. De aici, drumul duce direct la Jihadul sfint. (...)"

Despre ce bănănăiește D. Vighi? Cine i-a șoptit "legătura" dintre Jihad și prefectură? Cumnatul Oișteanului?, sau vărul? Au poate frica - frica animalică de avioane? Cum poate scrie negru pe alb un intelectual (și încă bănățean!), un leader al "revoluției de la Timișoara", fie și cu ironie (E-he! Ironia de Vest...), fie și în bătaie de joc: "mă tem că, în momentul în care dăm vina doar pe evrei că nu ne iese Procesul

Comunismului ["Ei și Americanii"], drumul duce direct la Jihadul sfânt"? Nu-și dă seama că batjocorind o afirmație - ca cea de mai sus - îi confirmă adevărul? Cine dacă nu Federația Evreilor din România s-a mobilizat ca să nu fie editată la "Fundația Culturală România" culegerea de documente **Situatia Evreilor din România 1939-1941**? Cine dacă nu ea-ei l-a(u) băgat în boale pe Buzura, încât în 1994 a trimis cartea la topit? Autorul de cărți D. Vighi nu a auzit de acest scandal? Dacă va răspunde că nu, îi voi spune: «Rușine să-ți fie, mincinosule!» - imposibil să nu fi aflat de această altă agresiune a evreilor împotriva adevărului documentar - "cazul" a fost publicat în vara anului trecut în *Aldine*. Jură Vighi cu mâna pe inimă că nu a știut? Încă o dată: «Rușine să-i fie că, după ce a aflat, s-a grăbit să uite!». Așa cum uitase și interzicerea lui Eminescu... Cine, dacă nu Holocaustologii - indivizi ca Rosen, ca Oișteanu, ca Wiesel, ca Shafir (toți agenți recrutori, agitatori eficaci ai lui Iliescu, atât în primul lui mandat /sic/, cât mai ales în "realegerea" lui din 2000)... precum și tovarășii lor de interese ne împiedecă să deschidem, în sfârșit, Procesul Comunismului, exercitînd cenzura bolșevică asupra documentelor, ca apoi să le vină ușor să nege suferința noastră («Dovedește cu documente!»; ne râd ei în nas), re-re-propunînd-o pe a lor, mereu-mereu-mereu de peste 60 ani? Și cine dacă nu americanii, după ce ne-au abandonat lui Stalin, cooptează în NATO țări cu structură enkavedistă-kaghebistă intactă după aceleași principii directoare ca și în recrutarea jurnaliștilor pentru Europa liberă?

"Eu, unul, am spus ca sustin cit pot Procesul Comunismului, am procreat punctul 8, cu alti citiva in epoca Proclamatiei de la Timisoara, si sustin procesul pe care il deschideti, domnule Paul Goma, impotriva calailor, deplingind lasitatea nationala din vremea cind ascultam, ascunsi in casa, cum va dadea palme alde Plesita".

Să nu-mi închipui că, dacă "asculta, ascuns în casă", cum îmi dădea palme (mă-nțelegi...), iertare: cum îmi "administra bătaie" securistul suprem - am căpătat un cec în alb de la deplângătorul lașității naționale, devenit, la semnalul lui Brucan și al lui Totok, "co-procreatorul punctului 8"... Nu, nu!

"Numai ca pe mine nimeni nu ma poate impinge, in numele unor admiratii sincere, sa zic ca a venit vremea sa ne masuram vredniciile numarind cadavrele bietilor oameni morti in Kamceatka sau la Auschwitz. Nu-mi plac deloc catanele minioase care nu stiu sa rida si s-au logodit cu marile idealuri".

Iar o ia cu număratul... cadavrelor... Dacă tot nu s-a înţeles ce anume nu-i place (deloc-deloc) lui D. Vighi, tot eu explic: "cătana mânioasă" Goma. Cel care nu ştie să râdă *şi* (sublinierea îmi aparţine) s-a logodit cu marile idealuri...

"Nu-mi sint dragi Capitanii si nici nu ma trec fiori cind trec pe dinaintea statuilor de extrema dreapta si stinga. Sa le ia dracu pe toate, vorba senatorului Antonie Iorgovan. Adica prostimea moare de-a valma prin Holocaust si Gulag dupa reteta: da-i la cap culacului ca sa faci lumea mai dreapta, arde-i pe juden in cuptor ca sa fie lumea ariana si cu zimbet blond, in timp ce desteptii masoara amploarea evenimentului pe laitmotivul hermeneutic: care-i mai dihai ? Nu contati pe mine in meciul asta!

"Daniel Vighi este profesor la Universitatea de Vest."

Care "meci", pentru Dumnezeu? Viteazul bănăţan (de vest), spăriat de moarte de perspectiva unei pedepse administrate de Doamne-Doamne de la Tel Aviv, se dezangajează înainte de a se fi angajat; se "delimitează" înainte de a se fi lipit (de un om, de o idee, de o cauză); strigă disperat, să-i fie auzit răcnetul de la Washington (unde se decid bursele filoholocaustologilor):

"«Nu contaţi pe mine!»"

Mă uit în jur: nu găsesc cui lansează el un SOS, de să-i vie, ajutor, să-l scoaţă de urechi din groapa în care l-a atras "cătana mânioasă Goma", abuzînd de el, copilaş neprihănit, minţindu-l / ameţindu-l că ar fi putut conta pe el, pe D. Vighi - orişicâtuşi, "profesor la Universitatea de Vest" (cea aflată - dimpreună cu Banatul întreg - muuult mai la vest de estul sălbatic, necivilizat), altfel spus un adevărat intelectual român citator din gândirea nesfârşitului gânditor Antonie Iorgovan.

Şi eu: ce mă va fi apucat să iau în seamă tremuriceala, bâţâiala pricinuită de "avioanele" care, după ce-l speriaseră pe bietul om, mai fusese şi consemnată pe hârtie de Profesorul de Vest?

Vineri 4 martie 2005

Atâţia ani, atâţia ani de la cutremurul din 1977: 28.

Ieri am primit un e-mail de la Florin Gabrea. Îmi mulţumeşte pentru exemplarul din **Culoarea curcubeului** dat şi lui de Niculiţă Damaschin, la "colocviul" GDS.

El a fost printre puţinii care nu m-a atacat în presă, ba a scris, acum câţiva ani, un articol "pozitiv". El a fost singurul GDS-ist care s-a declarat indignat de inerţia (ce eufemism!) Grupului, altfel extrem de activ la măcinat vorbe-vorbe întroduse cu pâlnia de îndopat gâştele de mentorul lor, Brucan şi a insistat să fie organizat "colocviul", în ciuda opoziţiei baronilor - dar a baroneselor, vestitele anticomuniste de după decembrie 89. La el - la Florin Gabrea - mă gândeam cu plăcere. Scrisoarea sa de ieri m-a tulburat. Am nevoie de timp ca să o pătrund. De aceea nu voi spune-scrie nimic aici înainte de a fi sigur că am înţeles exact mesajul. (Deşi mă ţopăie...).

Sâmbătă 5 martie 2005

Mircea Stănescu mi-a scris despre "urmele/urmările colocviului": cvasinule. (...)

Nu este de mirare că G. Adameşteanu a încercat prin toate mijloacele (şi a reuşit!) să neutralizeze efectele criticelor la adresa ei şi a GDS în chestiunea Goma, ci şi-a exercitat *le droit de cuissage* (dreptul de desfetire) asupra junei, inocentei, fleţei Anca Haţiegan... Şi dacă Anca nu este nici fleaţă, nici inocentă - cu atât mai puţin tânără? Nevinovata jună a cântărit, a ales. Coapsa...

Nici măcar nu-mi mai este ciudă. Cu Laszlo am păţit-o la fel. "Convingeri" la tineretul-din-ziua-de-azi? Nu cumva şi cheia de la cassa cu bani?

Luni 7 martie 2005

Sâmbătă şi duminică: forum în legătură cu articolul lui Dan Culcer din *Ziua*: "Ce vrea Goma? Bună pace". S-au înregistrat 432 comentarii. Unele - puţine: la obiect. Restul... ca de obicei.

Ca totdeauna, lunea: deprimat.

Mariana Sipoş mă pune la punct:

a) că ea nu mi-a trimis nici un mesaj "pe care să nu-l pot descuia" - i-am întors-o: ba mi-a trimis (sau cineva în numele ei a făcut-o, i-am transmis copia depeşei;

b) că ea a declarat grevă (deci aşa ar trebui înţeleasă afirmaţia că nu-mi trimisese nimic). La care eu m-am mirat: grevă? Care grevă? Cea pe care nu a declarat-o - printr-o declaraţie, evident?

Ca să vezi cum se aranjează de la sine lucrurile.

Marţi 8 martie 2005

În continuare, frig - deşi e peste-zero. O fi ea, "temperatura" peste-zero - dar eu? Eu - vai de steaua mea.

Aştept şi azi exemplarele trimise de Polirom. Să văd câte a putut aduce Ştefana Bianu de la Niculiţă. Apoi, cu drag!, am să-mi rup de la gură cafeaua pe o lună (doar o lună?) şi o să trimit prin poştă o duzină de

exemplare. Din păcate numai în Europa, America mi se arată peste mână, excesiv de (în)depărtată...

Le-am luat: zece exemplare. Le-am dedicat, le-am pus în plicuri, mâine dimineață mă prezant la poștă pentru operatia sadomasochistă preferată de toți autorii de cărți: expedierea operelor-incomplete. Ți se rupe inima de banii cheltuiți, ți se umflă exact aceeași inimă de satisfacție: ai ce da cu dedicație! Unde mai pui că voi plăti PTT-ul cu drepturile de autor de la Polirom, trimise de Niculiță prin Ștefana Bianu... Exemplarele trimise de la Iași nu au venit nici azi.

M. Sipoș mi-a dirijat un articol al LIS-ului național, publicat în *Curentul*. Nu m-am mirat deloc: dragul de Liviu Ioan Stoiciu a atins toate punctele esențiale - am vrut să spun: nu a uitat niciunul din păcatele mele capitale: antisemitismul, antiamericanismul, resentimentarismul, ca să nu mai vorbim de lipsatalentismul... I-am scris, salutîndu-l, amintindu-i de timpul cînd, cu ajutorul lui publicasem vreo șase luni la *Cotidianul*. Iată articolul:

Din ziarul *Curentul */ 7.03.2005 OPINII
In numele reconcilierii...
(Paul Goma a ramas un disident)

In fiecare an, de 9 martie, de ziua Sfintilor Mucenici, Asociatia Fostilor Detinuti Politici din Romania (AFDPR) comemoreaza victimele comunismului. "Peste doua milioane de oameni nevinovati au cazut victime ale iadului comunist de la noi. Astfel, zeci de mii au fost torturati in camerele de ancheta ale Securitatii, alte zeci de mii au fost impuscate in lupte total inegale sau exterminate in inchisori si lagare de munca fortata. Sute de mii de romani au fost arestati si condamnati pentru vini imaginare. Iar doua sute de mii de ostasi si ofiteri romani au fost capturati de sovietici dupa ce au incetat razboiul si s-au retras din lupta, respectand armistitiul; ei au fost dusi in lagarele mortii de la Cercul Polar. Alte cateva sute de mii de oameni, cetateni romani de origine etnica germana si din Basarabia, au fost deportate din Baragan pana in Siberia", atragea atentia luna trecuta presedintele AFDPR, in Memoriul catre presedintele si premierul tarii. Nici o oficialitate in Romania nu comemoreaza martirii comunismului, continua Constantin Ticu Dumitrescu, desi, in respectul ideii de adevar si justitie, "ar fi cazul sa invatam de la evrei" si "sa urmarim azi calaii comunismului" si sa ne cinstim victimele! "De aceea, propunem ca din initiativa Presedintiei Romaniei sa se initieze o reuniune a celor doua Camere ale Parlamentului si a Guvernului, la care presedintele Traian Basescu sa faca o declaratie solemna, prin care sa se recunoasca si totodata sa fie condamnate crimele contra umanitatii comise de comunism". In asa fel incat aceasta declaratie sa devina un document cu valoare juridica si morala. Document care sa ajute la declansarea oficiala a Procesului Comunismului (AFDPR a depus din 1991 un denunt penal impotriva celor vinovati de crime si faradelegi in regimul comunist, fara efect; in 1997, senatorul Ticu Dumitrescu a depus la Senat proiectul de lege "care se impunea ca o reparatie juridica si morala fata de toti cei care au fost victime ale justitiei de clasa sau ale aparatului de opresiune comunist"; la fel, a fost ignorat). In acelasi timp, tot luna trecuta, Fundatia ICAR (care si-a dedicat 13 ani de activitate in sprijinul celor ce au supravietuit regimului de exterminare din puscariile politice comuniste), sustinuta de organizatiile civile reprezentative, a cerut si ea sprijinul Presedintiei Romaniei, dupa ce a depus acum doi ani o plangere civila, pe 5 martie 2003, cu caracter reparator moral, princare solicita institutiilor statului roman sa admita existenta procesului de exterminare a oponentilor regimului totalitar comunist, actiune deocamdata tergiversata. Mai exact, in numele dreptatii, Fundatia ICAR (presedinte, Camelia Doru) ii cere presedintelui Traian Basescu sa faca "gestul mult asteptat de incepere a reconcilierii in tara noastra, aducand la cunostinta opiniei publice ca statul roman:

1) isi asuma responsabilitatea rolului avut in procesul de represiune politica din timpul dictaturii comuniste;

2) recunoaste meritele celor care au luptat impotriva regimului totalitar comunist;

3) isi cere scuze public supravietuitorilor, ca si familiilor celor disparuti pentru nedreptatile la care au fost supusi de catre regimul comunist".

In cererea sa catre Presedintia Romanei, Fundatia ICAR subliniaza ca in regimul comunist "au fost arestate aproximativ 3 milioane de persoane, din toate categoriile sociale, dintre care peste 500.000 au ramas in gropile comune ale lagarelor si inchisorilor de exterminare, 200.000 ucisi in timpul colectivizarii fortate, 10.000 cazuti in miscarea de rezistenta in munti, 1.300 sacrificati in decembrie 1989" - pentru punerea in practica a acestui proiect urias de distrugere fizica si morala, "statul roman creand si folosind o politie politica terorista cu caracter criminal". Dupa 15 ani de la Revolutia anticomunista, era cazul sa se incerce sa se puna cu adevarat pe rol Procesul Comunismului!

Mai mult, AFDPR a spus raspicat in Memoriul din februarie 2005 catre Presedintia si Guvernul Romaniei: "Daca nazismul este autorul acelui holocaust in care au pierit 6 milioane de oameni, majoritatea fiind evrei, comunismul a ucis 100 milioane de fiinte umane, practicand cele mai cutremuratoare crime contra umanitatii". Si daca marii nazisti au fost judecati si condamnati, subordonatii si complicii lor fiind urmariti si azi, de ce nu se intampla acelasi lucru si cu uneltele nefaste ale comunismului, de la activistii salariati ai partidului unic, la securistii lui (din politia politica secreta, de represiune)?

Nepedepsirea lor e nu numai imorala si nedreapta, ci tragica.

In acest context a continuat si revolta disidentului anticomunist (printre prea putinii disidenti autentici ai Romaniei) Paul Goma "de la Paris". Ar merita sa revin in aceasta pagina de ziar asupra "cazului" lui, de "om normal", care are opinii imprudent de sincere si atitudini impotriva curentului, nonconformiste, libere, incomode, intr-o vreme in care elita din tara il caineaza ca-si strica statuia de "disident din trecut" din cauza lor, etichetandu-l de "antisemit si anti-

american" (antioccidental). Sic! Si asta numai fiindca isi permite sa ne amintească azi ca a avut loc si un holocaust comunist, nu numai nazist. Ca trebuie sa luam exemplu de la evrei, de la politica moralei lor intransigente... De fapt, Paul Goma se chinuieste din rasputeri sa urneasca din loc masinaria Procesului Comunismului in Romania si sa-i faca macar pe romanii colaborationisti (indeosebi pe cei din elita, de orice etnie), dovediti lasi sau turnatori de-a lungul regimului comunist, sa aiba bunul-simt sa se autoculpabilizeze.

In noiembrie 2004, Paul Goma a chemat in judecata securistii care l-au "executat", dintre cei care au primit "salariul crimei" in Romania regimului comunist.

Urmarea? Brusc, Paul Goma a redevenit un disident si e blamat public!

Liviu Ioan Stoiciu

Mircea Stănescu îmi transmite un text (nesemnat) de la Revista Presei Observatorului Cultural. Sunt prezentat ca în ne-lecturile lui Shafir, Oişteanu, Andreescu, Dan Pavel, Laszlo, Pecican...

«Observator cultural», nr. 1(258)/2004
- Controversele Goma

"Paul Goma a fost dintotdeauna un personaj controversat in lumea literara si culturala romaneasca, stirnind fie un entuziasm fara retinere, fie, dimpotriva, o respingere totala. Portretul sau alb-negru trebuie insa imbogatit cu tot felul de nuante de cenusiu. De o parte se afla cei care clameaza: Goma Disidentul, Goma Exilatul, Goma Nedreptatitul, de cealalta parte, detractorii sai sustin ca acesta n-ar fi decit un scandalagiu, un romancier lipsit de orice valoare si un antisemit. De curind, in urma eseului publicat de scriitor in Ziua, nr. din 24 februarie a.c., intitulat Sa invatam de la evrei?, polemica s-a reaprins (Gabriel Andreescu, Dan Pavel, Radu Portocala, in Ziua, 24 februarie a.c., 28 februarie a.c. si 1 martie a.c.), aducind in actualitate o problema delicata, aceea a antisemitismului.

Paul Goma, siciit de atentia de care se bucura comunitatea evreiasca, deranjat de comemorarea la nivel mondial a Holocaustului, isi doreste ca de aceeasi atentie sa se bucure si victimele bolsevismului. Aceasta forma de gelozie etnica e foarte greu de inteles. Da, arhivele fostei Securitati sint inca in mare parte la secret, da, victimelor comunismului din Romania si din Basarabia nu li s-a facut dreptate, iar lucrurile sint departe de a se fi limpezit, dar asta nu inseamna ca trebuie sa lasam frustrarea si resentimentul sa ne intunece discernamintul si decenta umana in fata suferintelor altora. Generalizarile si acuzele nefondate la adresa evreilor din Basarabia, care s-ar fi dezis de Romania Mare, care ar fi participat la impunerea fortata a comunismului si ar fi devenit, incepind cu 1940, „calaii" romanilor din Basarabia si Bucovina de Nord si apoi, din 1944, ai locuitorilor din Romania sint manifestari clar antisemite care nu-i fac nici o onoare disidentului Paul Goma. Pe de alta parte, aceasta grava deraiere a scriitorului nu trebuie sa gireze detractori de teapa generalului de securitate Plesita, fostul sau tortionar, care i-a negat lui Goma orice activitate anticeausista.

Mai este necesar să atrag atenţia că această "Notă" nu este semnată, dar poarta marca pardesiului eternei tovarăşele Carmen Muşat (şi ce dacă-i tânără: chiar şi A. Oişteanu a rămas imatur ; până şi R. Ioanid ne prezintă avantajos profilul /sic/ aceluiaşi komsomoleţ de acum vreo 5 decenii; cât despre A. Cornea: în ciuda bărbii, combate nemilos - dar principial - ca etern pionier ce a rămas, premiant al clasei, mereu cu mâna ridicată - întru pâra lui cea de toate zilele).

1. Da, este (foarte, urgent, imperativ) să atrag atenţia, pentru că românii - de la Farfuridi la Iorgulescu - s-au obişnuit cu "datul anonimei", iar după ce au trecut prin teroarea securităţii (ei ori străbunicii lor) s-au obişnuit cu anonimatul; s-au dedat cu statuia **Anonimeniului Necunoscut,** vorba mamei; cei care zic/scriu orice despre orice/oricine, nimeni nu-i trage de mâneca numelui adevărat;

2. Este şi mai grav pentru un gazetar-care-nu-semnează - gravitate perpetuată - vezi *România literară,* unde, continuîndu-l pe Iorgulescu, cel care lua bani buni pe articolele de fond (acelea, spre deosebire de ştatele de plată: ne-semnate, fiind ele, nu-i aşa, "redacţionale") - toţi curajoşii: Alex. Ştefănescu, Dimisianu, Cristian Teodorescu şi resturile literatorilor îşi publică... resentimentele - dar, spre deosebire de mine, resentimentar-şef, ei nu semnează!

"C-aşa-i jocul pe la noi, băi Leano!"

Miercuri 9 martie 2005

Azi de dimineaţă merg la poştă; cu traista grea, plină de plicuri conţinînd, vorba lui Brucan, cărţi personale - nu, nu: nu cărţi im-personale, nici ne-personale. În plus, dedicate.

Am mai scris asta şi ieri - ei, da, am scris, voi scrie şi mâine şi poimâine, cine-ce are cu mine, că dau din coadă, bucurîndu-mă ca am şi eu cărţi, în ciuda "ajutorului frăţesc" al lui Liiceanu, al Monicăi Lovinescu, al Adameşteancăi, a lui Manolescu, a lui Mircea Martin - de a nu avea nici măcar o copertă fără conţinutul obştesc! Spre gelozia doimiiştilor (aşa să-şi fi zicînd ultima generaţie de literatori carpatini? - să şi-l ia mentor pe tovarăşul Ion Brad, ardeleanul bolşevic - ăsta, înainte de a o coti pe uliţa "credinţei", dimpreună cu Săraru, Ion Horea, Dumitru Mircea - debutase cu un poem kilometric: "Cincisutistul"): demnii urmaşi (tot de doimiişti vorbesc) vor fi crezînd ca şi antecesorii Breban, Ţepeneag că Istoria Literaturii e o chestie cam ca o sală cu locuri numerotate şi, dacă sunt "ocupate" toate, tu nu mai ai unde-ţi instala, pe veci, fesele bucilor curului; deci nu mai ai ocaziunea să discuţi cu colegii de

breaslă "despre lupta pentru roman"/inițiată de Breban; și nici "asupra descoperirii lui Nietzsche" (tot de Breban "efectuată", vezi-i Memoriile mânioase); în timp ce tu îi ceri vecinului din dreapta cotizația, acel vecin din dreapta o cere vecinului său din dreapta sa, iar acela cerînd-o vecinului cui al are - căci așa merge literatura la român, - măi Bade!

Joi 10 martie 2005

Ieri mi-a răspuns Lidia Bodea:

Polirom nu îmi editează **Jurnalele** 1999-1994 propuse. La întrebarea mea: «Dar **Sabina**?», Lidia Bodea, cu drăgălășenia-i (re)cunoscută, mi-a răspuns prin tăcere. Altfel suavă - ca o garofiță. Să o mai întreb?, de încă unsprezece ori? Altul, în locul meu și-ar zice: «O-ntreb, până-i zmulg răspunsul dorit» - însă cum, vorba bolintineană: nu-mi sunt mamă eu...

Ieri Mircea Stănescu și Valerian Stan îmi trimiseseră o scrisoare de protest în legătură cu "Expoziția" jălalnicei Jela. Fiind colonizat de așteptarea răspunsului Poliromesc, rămăsesem doar la indignarea lor, fără a citi textul care o provocase - semnat: Dan Stanca! O trec aici - merită:

Wed, 9 Mar 2005 12:23:37 +0200

Draga Doamna Sipos,

Daca M.Oprea si A. Gosu sunt membri ai "organizatiei organizatoare", atunci lucrurile ar putea sa se schimbe. In sensul in care doi istorici adevarati, implicati chiar si numai in acest mod in organizarea unei expozitii cu grave carente istorice (si etice!), ar putea (si ar trebui!) sa intervina ca sa corecteze ceea ce e de corectat.

Valerian Stan

Acum scrisoarea lui Mircea Stănescu:

Draga Doamna Sipos,

...Iata o relatare de presa asupra expozitiei Doinei Jela. De unde se va vedea ca aceasta – de expozitie vorbesc, alaturi de autoarea ei –, dupa ce insulta memoria victimelor, nici macar intreaga nu se mai prezinta la ora asta.

Cu urari de bine,

Mircea Stanescu.

P.S.: Ce credeti, n-ar fi cazul sa-i intrebam pe Armand Gosu si Marius Oprea – ca membri ai AZIR, organizatia in numele careia Doamna Jela semneaza – ce parere au despre continutul acestei expozitii? Ei sint buni istorici.

Același reproduce "relatarea" - o re-reproduc:

"Expozitie-eveniment la Muzeul Literaturii Romane

"Inscrisuri dusmanoase - Miercuri 09 Martie 2005

Pana pe 25 martie, parterul Muzeului Literaturii Romane gazduieste o expozitie remarcabila, care ar merita vizitata de cat mai multa lume.

"Creierul" acestei realizari este cunoscutul editor si istoric Doina Jela. Impreuna cu colegii ei din Asociatia Ziaristilor Independenti, sprijinita, de asemenea, de doi arhitecti, Andreea Vasilca si Stefan Ghenciulescu, a reusit sa puna la punct o expozitie pe care, fara nici o exagerare, o putem socoti un veritabil compendiu al perioadei '46-'89.

Doina Jela ne-a marturisit: "Dupa un deceniu de cand ma ocup de aceste lucruri, am vrut sa am o viziune mai senina asupra trecutului, in asa fel incat sa pot privi inapoi fara manie. Am vrut ca, in acelasi timp, cei mai tineri decat noi sa vada ce insemna cotidianul in trecut, cum puteai, de exemplu, sa faci puscarie daca intr-un caiet scriai Imnul regal. Expozitia aceasta nu este, cum s-ar teme unii, monotona sau monocorda. Am mizat mult pe varietate. Cel care intra aici si face cativa pasi va avea ce vedea. Nu am vrut ca expozitia sa aiba un caracter apasator".

Intr-adevar, zabovind in expozitie ai posibilitatea sa privesti trecutul cu o anumita detasare. Bunaoara, poti vedea manuscrisul romanului Anei Blandiana Sertarul cu aplauze, roman pe care ni-l putem acum procura foarte usor, daca avem bani, din orice librarie, fiindca tocmai a fost reeditat de Humanitas. De asemenea, observam si poemele incendiare din decembrie '89, poeme care, iarasi, apar in antologia Humanitas, Ana Blandiana, Poeme 1964-2004. Ne atrage atentia un afis al unei expozitii realizate in Danemarca de disidentul Victor Frunza. Afisul a patronat o expozitie de caricaturi si documente, dintre care cea mai importanta este aceea care infatiseaza o multime mare de oameni. Publicul danez a crezut ca este vorba de o manifestatie. Ulterior si-a dat seama ca era o coada la carne.

Expozitia mai cuprinde, alaturi de o asemenea sectiune sa zicem distractiva, si texte din documentele oficiale, din Codul Penal al acelor ani, instructiuni, decizii ale Securitatii. Surprinzator, din loc in loc apar desene facute tot atunci de elevi din clasele primare care, fiind pusi de profesori sa-si imagineze viata pe care o vor trai in anii 2000, ei, sinceri, infatisau mizeria cu care erau contemporani. Vizitatorii expozitiei vor putea vedea dosarul de penitenciar al lui Mihai Creanga, precum si prima pagina din ziarul "Romania" pe care acesta impreuna cu Petre Mihai Bacanu, Anton Uncu si Alexandru Chivoiu au vrut sa-l reali-zeze la inceputul lui '89.

Sunt, de asemenea, expuse fragmente din manuscrisul romanului "Adio Europa" al lui I.D. Sarbu, pagini din "Tratatul despre echilibru" redactat in '50 de scriitorul de mai tarziu Mircea Horia Simionescu. Vedem si carti care au circulat in Samizdat, cum ar fi traduceri din Lao Tse, Mircea Eliade, Gabriel Marcel, realizate de Doina Cornea. Nu putem neglija paginile din jurnalul

Florentei Albu si, bineinteles, marturiile despre Radu Filipescu.Un colt al expozitiei este dominat de Paul Goma, precum si de o vasta publicistica anticomunista aparuta in Occident in anii '60 si sustinuta de Monica Lovinescu si Virgil Ierunca. Totusi, atentia ne este cucerita de scrisorile deschise, pline de curaj ale Doinei Cornea si ale lui Vasile Paraschiv adresate nimanui altcuiva decat insusi secretarului general al PCR. Dedesubtul scrisorii sale deschise realizatorii expun cateva fotografii ale lui Vasile Paraschiv, inainte si dupa ce a fost batut la Securitate.

Tot acolo ii putem vedea si masina de scris, la care si-a batut scrisorile, langa care se afla o alta masina de scris apartinand celebrului indianist Sergiu Al. George, inchis in 1960 cu lotul Noica-Pillat. La intrarea expozitiei putem consulta intreaga cronologie a "inscrisurilor dusmanoase" si implicit a represiunii. Oroarea a inceput in '46, cand Gheorghiu-Dej a definit ce va insemna pentru partid din acel moment incolo orice activitate contrarevolutionara, si s-a sfarsit in decembrie '89. Cine are ochi sa vada si sa citeasca va intelege.

Un articol de Dan Stanca

Nu am aflat în ce ziar şi-a publicat Dan Stanca extemporalul Crezusem că este un alt Dan Stanca, unul cu totul analfabet în materie, de aceea se lăsase analfabetizat de analfabetnica Jela.

Ei bine: e unul şi acelaşi. A îmbătrânit şi pe la condei, fostul june Dan Stanca, mistic neînrăit, nu doar pe la coamă...

Ca şi în varianta românească a **Cărţii negre a Comunismului** istoria României prezentată de tandemul Jela-Stanca (echipă alcătuită abuziv de mine, personal!) începe cu... cu cine, dacă nu cu Blandiana (ce va fi jubilînd Sami Damian în sinea lui... Reichmann !)... De astă dată aceeaşi istorie a "rezistenţei prin scris" continuă cu...- n-o să credem, dar aşa-i; cu... Mircea Horia Simionescu, şeful de cabinet al lui Popescu-Dumnezeu. De mirare că nu s-a pus pe sine (cum ar veni pe autorul dării de seamă: Dan Stanca; şi, în acelaşi preţ pe Alexandru George, alt mare rezistent prin cultură - şi el cu sertarele pline de manuscrise...). Cât despre curbetele, temenelele dinaintea sandalelor colectivistei dobrogene Jela - chiar că m-au surprins la un ţeapăn ca Dan Stanca.

Vineri 11 martie 2005

Nu pot trece peste şiragul de perle aparţinînd lui N. Manolescu - în *Observator Cultural* nr. 2 (258) din 3-9 martie 2005 - în care dă un interviu lui Ovidiu Simonca. Extrag ce mă interesează:

[Intrebare]"Cum priviti reprosurile care vi s-au facut ca ati avea uneori accente antisemite? A fost o suita de articole in care erati acuzat de antisemitism, ca negati Holocaustul sau cel putin ca nu doriti sa recunoasteti specificitatea acestui tip de represiune.

[Raspuns]"Eu sint convins ca nici Michael Shafir, nici Norman Manea nu cred ca sint antisemit.

[Intrebare]"Si atunci de ce au aparut acele acuze, nu mai departe de 2002, in Raportul realizat de Marco Maximiliam Katz, in colaborare cu Ozy Lazar si Alexandru Florian? Au fost si acuze mai vechi, de la Norman Manea.

[Raspuns]"Norman Manea are tendinta sa creada ca, daca cuiva nu-i plac romanele lui, asta este pentru ca el este evreu. Asta n-are nici un legatura, n-am legat niciodata originea lui evreiasca si receptarea critica a romanelor sale. Poti sa ai anumite rezerve fata de ce scrie, dar niciodata ele nu sint provocate de originea lui evreiasca. E adevarat, a mai fost cineva care a turnat gaz peste foc, junele Florian, fiul fostului meu profesor de marxism, Radu Florian, care lucreaza pentru Centrul de Monitorizare si Combatere a Antisemitismului in Romania. Eu cred ca ei s-au plictisit sa discute doar despre aceiasi antisemiti, triviali, de tipul Vadim. Ei au cautat antisemiti mai subtili, niste intelectuali ca Liiceanu, Manolescu, la care nimeni nu se gindise pina acum ca ar fi antisemiti. Mai cistiga un ban din treaba asta. (...)

Pe Dorin Tudoran l-a uitat, deşi el a fost atacat mai violent, mai îndelung (şi a răspuns în mai multe rânduri, nu ca Manolescu-cel-care-el-personal-nu-polemizează...)

Vine, în sfârşit, întrebarea cu bocluc - iat-o:

[Intrebare]"Va pare rau pentru interviul cu Ion Iliescu din 1990 pe care l-ati publicat in Romania literara? A venit imediat dupa mineriada si ati fost destul de blind cu presedintele.

Şi răspunsul - memorabil - al părintelui cărţii de citire pentru învăţăceii Patriei Române, N. Manolescu :

"Imi pare rau pentru acel interviu si imi pare rau pentru lipsa mea de experienta si de reactie. Istoria acestui interviu e interesanta. M-am dus impreuna cu regretatul meu prieten, si al lui Ion Iliescu, Zigu Ornea, la Ion Iliescu. Nu mai stiu cu ce treaba. Si am vorbit despre mineriada. Si i-am spus lui Ion Iliescu: trebuie sa iesiti si sa explicati de ce ati apelat la mineri. I-am spus ca nu este nici o rusine sa spuna ca n-a avut toate datele, ca poate a fost indus in eroare. Fara explicatii, am adaugat, veti ramine cu aceasta pata si n-o sa se stearga niciodata. El mi-a spus atunci: „Da, m-au tras in piept". Si Zigu Ornea a spus: „Da-i, domnule, un interviu, si spune aceste lucruri".

[Intrebare] "Nu v-a spus atunci, in discutia premergatoare interviului, cine l-a tras in piept?

[Raspuns]"Nu, nu mi-a spus, dar dorea sa se explice. Acum, chiar daca ar fi fost tras in piept, chemarea si multumirile adresate minerilor nu aveau nici o justificare. Nici un sef de stat nu cheama fortele paramilitare ca sa sprijine fortele de ordine impotriva populatiei. Daca Romania este in coada plutonului, este in buna parte si pentru mineriada de atunci.

[Intrebare]"Si v-ati dus increzator la interviu, crezind ca presedintele Iliescu va spune „cine l-a tras in piept"?

[Raspuns]"Am stabilit interviul pentru a doua zi. I-am spus: facem interviul, va dau textul sa-l vedeti pentru a face doar corecturi de ordin stilistic, fara sa reveniti la declaratii. Si m-am dus a doua zi si nu a mai dorit sa spuna nimic. Nimic. Eu trebuia sa nu-l public. Aici am gresit. Mi-a fost un pic jena si l-am publicat.

[Intrebare] "Si asa a aparut si reprosul lui Paul Goma, ca-l divinizati pe Iliescu, ca ati scris om cu „o" mare.

[Raspuns] *"Goma face mare caz de om cu „o" mare. Paul Goma spune ca eu l-am facut om cu „o" mare pe Iliescu. Era prima intrebare din acel interviu. Suna cam asa,* **citam un cunoscut scriitor, Constantin Toiu, probabil ca nu i-am dat numele,** *care spunea, intr-o discutie particulara, ca Omul, cu „o" mare, care va veni in locul lui Nicolae Ceausescu este Ion Iliescu. Asta spunea Toiu cu citiva ani inainte de 1989. Intrebarea mea din 1990 era asa: domnule presedinte, explicati-mi cum, dupa numai sase luni, ati reusit sa va alienati simpatia intelectualilor, incit, de la aceasta incredere a lor, acum nu mai aveti de partea dvs. pe nimeni?"* (subl. mele).

Iar Simonca, în cel mai pur stil balcanodacic, nu îi atrage atenţia intervievatului că nu este corect să dai vina pe un scriitor... ne-citat.

Sunt obligat să mă opresc asupra "răspunsului" dat interlocutorului său de *acum* (martie 2005) de către eternul - şi mereu acelaşiul Nicolae Manolescu, Magistrul de necontestat al Literelor Româneşti Cotidiene (să fie întrebaţi profesorii patriei noastre despre Cuvântului Domnului Profesor: «Dânsul a spus totdeauna adevărul şi numai adevărul! - de aceea figurează în manualele şcolare redactate de Domnia Sa»). De aceea...

Încep, nu cu el, Manolescu, ci cu Ana Blandiana:

Într-un dialog cu Cassian Maria Spiridon de prin 1999, Arpagica noastră naţională explica cititorilor-îndrăgiţi cum stăm cu "solidaritatea". Fiindcă nu am la îndemână textul manolesc (să fie căutat la *România literară*, probabil 6 iulie 1990) - despre care am scris în lung şi în lat - rezum: deci după Blandiana "solidaritatea" (şi scriitoricească) nu era posibilă înainte de 1989! De ce nu era ea - solidaritatea - posibilă? Ei uite că Blandiana nu explica (ea considerîndu-i pe cititori băieţi-mari, deci în stare să găsească singuri-singurei cuvântul şi realitatea: *laşitate*), iar C. M. Spiridon nu îi cerea lămuriri (el fiind politicos cu doamnele). Iar

Doamna Blandiana continua: după 1989 a devenit posibilă solidaritatea în chestie! Uite-aşa! Ca prin minune! Numai că C. M. Spiridon tăcea minunea aceea atât de... tare, de se-auzea de la Belleville: nu a întrebat-o măcar de formă - măcar pentru luminarea bietului cititor - *cum* anume, în legătură cu *ce* a devenit - după 1989 - posibilă solidaritatea cu pricina.

Răspunsul normal din partea unui om normal, cu o gândire normală ar fi fost acesta:

După 1989, pentru o fiinţă ne-normală etic precum Ana Blandiana (dar perfect normală pentru generaţia ei de ardeleni - las-că nici regăţenii nu sunt mai spălaţi, însă ei fac procăriile iute-iute şi iute-iute se leapădă de ele ca de Satana - pe când ardelenii, temeinici din negura veacurilor...) a devenit posibilă "solidaritatea", pentru că... pentru că, ei bine, *căzuse Ceauşescu,* cel care nu permitea, mă-nţelegi, ba chiar pedepseà, asta, zi-i pe nume... Solidaritatea! Omul normal ar fi băgat de seamă: solidaritatea la greu se manifestă, nu după ce primeşti bilet de voie de la Gogu - pardon, Gogu căzuse, acum Brucan dădea indicaţii-preţioase; omul normal s-ar fi întrebat: *cu cine* şi *în ce* chestiune riscantă, periculoasă se solidarizase Blandiana, după decembrie 1989? Numai că, după modelul Blandianei a fost croit şi C. M. Spiridon: nici prin cap nu i-a dat o asemenea întrebare de bun simţ;

De ce Nicolae Manolescu a recunoscut - în sfârşit! - nu numai că, în interviul publicat în 6 iulie 1900, în *România literară* i se adresa celuilalt cu "Omul cu ***o*** mare" - ispravă pe care a negat-o cu violenţă senilo-isterică, nu mai departe de acum câteva luni, într-o emisiunea TV a lui Robert Turcescu (?), pretinzînd, prosteşte, manoleşte: «Goma nu a văzut interviul!», de parcă un interviu există numai... văzut - însă *acum, în martie 2005 a admis că în iulie 1900 a comis şi o greşeală...*

Ei, care a fost *motivul recunoaşterii* - după aproape 15 ani de negări, de justificări, de aruncare a vinei pe altul (în urmă cu vreo cinci ani, mă probozea, pretinzînd că ceea ce era scris în prima întrebare a interviului - "Om cu ***o*** mare" - nu-i aparţinea, cum îl calomniază Goma, ci o spusese Constantin Ţoiu...) de ne-recunoaştere îndârjită, însoţită de insulte - la adresa mea, "calomniatorul"?

Ca şi la Blandiana (nu întâmplător şi ea fiică a Ardealul Sfânt şi Sânjeros): *căzuse Tovarăşul!* - nu chiar Ceauşescu al Blandienei, ci al Manolescului: *Iliescu!* Cel care s-ar fi (cam) supărat pe Dom' Profesor Manolescu dacă Dânsul ar (cam) fi spus la timp - atunci, nu după 15 ani, nu după debarcarea politică (deşi în fire i-ar fi stat să aştepte răbdător, înţelept, moartea Tiranului, pentru a avea îndrăzneala să-i - cam - scuipe partea de jos a soclului statuii) - a unui adevăr pe care îl cunoşteau milioane de români (da, dar aceia citiseră şi uitaseră fulgerător ceea ce citiseră), numai unul singur a fost bou şi l-a spus în gura mare: Goma! Numai el (tot de Goma vorbesc) a afirmat, atunci - în vara lui 1900, anume:

Verticalul N. Manolescu, cel care nu se îndoise în fața lui Ceaușescu (of!...), iată cum în iunie 1990 se așternuse, preș, sub gumarii lui Iliescu și *falsificase adevărul* într-o chestiune care nu-l privea doar pe el și pe Eugen Simion, stivuitori emeriți ai literaturii române osificate cotidiene - ci întreaga suflare omenească, nu doar românească: *războiul civil provocat de Iliescu cel care îi chemase pe "mineri" să facă ordine în România - citește:* **războiul civil** la care participase nemijlocit Gelu Voican-Sturdza, iar N. Manolescu, cel consecvent în lașitate, în colaboraționism de modă nouă, îl invitase la *România literară,* să-și publice acolo... "dosarul de securitate" (refuzat de G. Adameșteanu, la *22*). "Dosar" întins pe trei numere și vreo cinci pagini de revistă, cu prezentarea... directorului și care avea și un scop secund, acela de a-i închide gura lui Goma, acuzator al fostului său prieten (ei, da!) de trădare de prieteni, de trădare de țară (în folosul rușilor), de implicare în asasinarea Ceaușeștilor, de co-autorat în chestiunea tulburărilor de la Târgu Mureș, în fine, de tovarăș de șaibă al Iliescului în mineriada din 13-15 iunie 1900. **Război civil** (mineriada) negat prin cuvinte rostite de altă glorie a literaturii (fatalitate: și aceea ardeleană!): Nicolae Breban, iar de N. Manolescu prin ocultare a adevărului (tot de **războiul-civil** provocat de "minerii" chemați de Iliescu este vorba) și de legitimarea ilegitimului bolșevic prin însuși interviul - de acord: favorizat de prietenul amândurora: Zigu Ornea.

[Am fost (cam) confuz? Posibil, cam-confuz, însă nu trădător de sine și de nație - cum a fost, consecvent, N. Manolescu, începînd din ianuarie 1990]

Dar să vedeți - voi, ardelenii, voi dascălii, voi studenții crescuți în cultul lui Iliescu: dacă se va întâmpla minunea - dă, Doamne! - ca Iliescu să fie trimis în justiție, pentru crimele se sânge din timpul "revoluției", ale mineriadelor, pentru crimele de... hârtie ale incendierii Bibliotecii Universitare (și abia în ultimul rând pentru crimele lui de bolșevic din 1956-1958, când participa cu entuziasm la exmatricularea studenților nearestați) - ei atunci să-l vedeți - voi manolescofililor fără frontiere - ce curajos-bățos-imaculat se va prezenta N. Manolescu în fața voastră, ca principal martor al acuzării :

«Eu care, de la patusopt..., eu personal i-am spus lui Iliescu (la Cotroceni, imediat după 13-15 iunie 1900, dus-condus de...- *"M-am dus impreuna cu regretatul meu prieten, si al lui Ion Iliescu, Zigu Ornea, la Ion Iliescu. Nu mai stiu cu ce treaba"...)* câteva vorbe - dar vorbe:

"...domnule presedinte, explicati-mi cum, dupa numai sase luni, ati reusit sa va alienati simpatia intelectualilor, incit, de la aceasta incredere a lor, acum nu mai aveti de partea dvs. pe nimeni?"

Iar masele largi de români - mai ales dascălimea analfabetă-analfabetizatoare (ah, Genialul/Caragialul!) a sărit în apărarea Marelui Intelectual Manolescu, cel calomniat în mod mârșav de resentimentarul - în plus: "fugitul", nemâncătorul salamului de soia: Goma. Auzi, nerușinare: să-l bălăcărească pe însuși Manolescu, cel care care a avut curajul de a-i cere socoteală lui Iliescu pentru că... își alienase simpatia intelectualilor (doar în șase luni!) și în același preț să-l batjocorească pe "Președintele Țării, Ion Iliescu", am citat până și majusculările prestației plutonierului de la Poarta Cotroceniului și a Televiziunii, numitul C. Țârlea.

Și, vai, nu am terminat cu "elita" românească cea demnă, la care privește tineretul-din-ziua-de-azi și încercă să o imite - și, vai, reușește, ba chiar o depășește!:

Recent, tot într-un interviu (sau poate o declarație-liber-consimțită - am dat de ea pe internet, nu am avut prezența de spirit să o înregistrez, deci îi redau conținutul sub semnul întrebării) Lucian Pintilie a admis - în sfârșit! - că și el a colaborat cu Securitatea. Nu-mi dau seama care a fost "motorul cinstei" la Pintilie, presupun că tot căderea Iliescului se va fi aflat "la bază": dispărînd Iliescu, dosarele de securitate vor fi mai lesne consultate... Însă la Pintilie interesează mai puțin motivul care l-a făcut să declare că... "și el" - deși protestase cu sfântă indignare când, încă din 1990 îi arătam cu degetul pe Cernescu, Giurchescu - și pe alți oameni de teatru și de nimica - precum "genialii" care, ca să nu-și irosească geniul, pactizaseră cu Dracul (Pintilie explicase, în franțuzeasca lui, cum încheiase el "Le pacte Diabolique" - sic), iar marii intelectuali din jurul său săriseră pe dată să mă linșeze (noroc că domiciliam la Paris...): Paler, Doinaș, Șora, Adameșteana, Groșan, D.C. Mihăilescu, Buduca, Ion Vianu, Pruteanu, Paleologu, încât mă întrebam, cu răutatea-mi legendară: «*Cu cine* se brusc solidarizează intelectualii-la-români? *Pe cine* apără bravii săritori în apărarea văduvei și ai orfanului: cu/pe Lucian Pintilie, legendar navetist/curluntrist/-colaboraționist al Securității - au pe ei înșiși, nepactizatorii?" Pe primii trei îi deja încon-deiasem în **Jurnal I-II-III,** ca notorii suspecți dinspre noi, cei care cunoscusem Securitatea pe dinăuntru, despre Paleologu nu credeam ce se șoptea - și azi îmi vine greu să accept - iar Pruteanu, Groșan, Buduca tot nu contau.

Continuu: hazul (de necazul), la Pintilie vine din declarația Genialului pecumcă... El fusese informator "câteva săptămâni" - furniza și detalii ca "între data cutare și cutare..." Una din două: ori Pintilie s-o prostit di tăt și îndrugă vrute și nevrute; ori încearcă să-l amețească pe bietul cititor deja amețit de pintilisme, pentru a-l face să... respingă ceea ce tocmai spusese, că fusese informator al securității. Și nu "câteva săptămâni, prin anii '50" - când, arestat fiind tatăl său, fusese agățat și el, fiul... Dovada că a fost tot timpul la cizma Odiosului Organ: cât a stat la

Paris nu a dat nici un interviu în care să spună adevărul despre ferocitatea regimului comunist, ci i-a criticat nespus de curajos pe... "unii funcţionari".

Apoi... apariţia lui neaşteptată - cu Ţepeneag de mână - la odioasa cumetrie din seara zilei de 25 decembrie 1989 de pe platoul parizian al Canalului 5. Acolo mai era prezent - aşa, din senin! ca şi seninii Ţepeneag şi Pintilie - alt legendar "anticomunist din neagra ilegalitate": Ilie Năstase... Şi el, ca şi Pintilie: tocmai primise bilet de voie de la şoferul ambasadei RSR să "participe". Şi a participat, oameni buni! Pintilie, din colaboraţionist notoriu bruscamente a devenit... extrem de anticomunist, nu a rămas doar antifuncţionarist, ca până ieri. Dacă nu ar fi fost Marie-France Ionesco de faţă şi nu s-ar fi aşezat între noi, i-aş fi zis vreo două - şi lui şi lui Ţepeneag, nu doar absenţi de la toate manifestaţiile noastre anticomuniste din peste un deceniu, dar descurajatori nu foarte discreţi ai "acestor acte inutile"... (bietul Ilie Năstase: el era ce fusese o viaţă întreagă: un foarte bun jucător de tenis).

Lucian Pintilie este un mincinos. În Nota Biografică redactată de el însuşi susţine la persoana a treia, că:

"s-a născut în 1933, la Bucureşti"...

...când el s-a născut în Tarutino târg, colonie nemţească, de pe Cogâlnic, în judeţul Cetatea Albă, Basarabia.

În *asta* îl recunosc pe basarabeanul Pintilie. Şi eu "mă născusem în acte" (pe mine-mă), nu la Mana-Orhei, ci la... Tisău-Buzău. Pentru a scăpa de ruşii care voiau să ne aplice "repatrier*ia* în Siber*ia*". Numai că după moartea lui Stalin am revenit la adevăr. El însă : ba. Nici acesta nu este un păcat: şi Valeriu Cristea: născut cu adevărat la Bolgrad, Ismail, s-a uitat (pe sine) la Arad. De ce unii au revenit la normalitate, alţii ba? Uite, Baconsky figurează ca născut la Cofa-Hotin; Grigurcu: la Soroca; Dimov: la Ismail...Însă Pintilie a rămas... dezorientat-în-spaţiu. Mai departe "datele" furnizate de el sunt minciuni fără necesitate:

"...în 1972 *emigrează* în Franţa şi *se întoarce* (sublinierile mele) în 1990"...

Da de unde! A profitat de faptul că occidentalii nu dau termenului *emigrare* aceeaşi accepţie ca românii - iar românii... ca românii: ori au uitat, ori nu au ştiut vreodată, iar interesaţii - adică acei foarte mari intelectuali - scriitori (ca Breban - dar numai el), profesori (Zaciu, A. Niculescu, Ion Pop, Eugen Simion, Balotă), sportivi ("dinamovistul de la Steaua" Ţiriac, Ilie Năstase), pictori (Nicodim, Bălaşa), oameni de teatru : Dinu Cernescu, Giurchescu, Esrig, Ciulei, Vlad Mugur, Andrei Şerban, Pintilie - aceştia, dată fiind natura artei lor, puneau în scenă mai ales în Occident, însă, fie nu scoteau o vorbă despre *paşaportul lor cu mai multe ieşiri-intrări,* fie recunoşteau (când erau încolţiţi) că da, ca să nu-şi lase geniul să moară, făcuseră "oarecari-mici-concesii". Eu i-am auzit doar pe Cernescu şi pe Pintilie explicînd astfel - imediat după "revoluţie", desigur, se grăbiseră să... recunoască o părticică din păcatul-mare, ca să nu li-l arate, integral, alţii, pretinzînd neobrăzat că se comportaseră "ca toată lumea" - era în perioada în care şi Virgil Tănase şi Paleologu ridicaseră degetul şi recunoscuseră:

«Si eu, domnu'...[am turnat niţel]»

Cum "emigrează" Pintilie - în 1972! - ? Dar m-am văzut cu el de mai multe ori la Bucureşti *înainte de noiembrie 1977*, când am plecat definitiv din România. La Paris, chiar de nu ne întâlneam, frecvent, aflam de la Monici : «Iar a fost Pintilie în România"; «Pinţi iar a avut necazuri la frontieră - e furios, zice că, gata, cere azil politic în Franţa şi nu mai calcă în ţară...»

În fine minciuna... era să zic: etnică, dar mi-am adus aminte că sângele îi trage spre cel bulgăresc (vezi cum vorbeşte în interviuri despre lumea "Salatei" lui Petru Dumitriu pe care a ecranizat-o şi binişor bulgărizat-o), nu spre evreiesc: într-acolo îl trag *interesele* - nu mă întind, am scris în **Săptămâna Roşie** în legătură cu plecăciunea lui nedemnă - şi, certamente, nesolicitată - cea cu "evreii din Bucureşti, purtînd stea galbenă, în timp ce curăţau zăpada în Bucureşti..."

Duminică 13 martie 2005

Am scris următorul text:

Paris, 13 martie 2005

Dragă Mircea Stănescu, dragi prieteni,

Am întors pe toate feţele spusele lui N. Plesiţă în emisiunea de TV în legătură cu soţia mea, Ana Maria. În ciuda revoltei, a durerii resimţite, nu am găsit nimic nou în folosirea şi a acestei "arme" de către Securitate în scopul umilirii "duşmanului": pângărirea imaginei femeilor lui: mamă, soţie, soră, logodnică, prietenă.

Nimic nou - pentru mine:

- În 1949, la Securitatea din Mediaş, mi-a fost pângărită m a m a, prin simularea, punerea în scenă a unui viol în grup. Sub conducerea maiorului Ion Buzescu si a căpitanului Paszty, după ce a fost bătută, a fost dezbrăcată, întinsă pe o masă, toti cei vreo şapte securişti au scuipat-o, pe rând, ca într-un scenariu bine învăţat, între picioare, injurînd-o, tratînd-o de curvă, ameninţînd-o că o vor face poştă - dacă...

Acestea nu le-am aflat din gura mamei, ci le-am auzit, nopţi la rând, spuse de ea, în şoaptă, tatei. Tata o consola cum putea, aducîndu-i aminte că fusese doar "teatru"... La un moment dat mama a ţipat, spunînd că, dacă ar fi fost violată cu adevărat, nu s-ar fi simţit atât de umilită, atât de murdărită.

Vreme de 18 ani am purtat în mine această ruşine-de-nemărturisit: simularea violului, chiar dacă nu eram femeie (eram însă fiul femeii). În

închisoare, în domiciliu obligatoriu ascultam cu toate urechile mărturiile celorlalţi colegi de suferinţă despre torturile la care fuseseră supuşi ei şi membrii familiilor lor - însă niciunul, niciodată nu a vorbit cu glas tare despre ce vor fi suferit femeile lor: torturi adevărate, simulate. Chiar de vor fi ştiut. Fiindcă acestea nu se povestesc, nu se mărturisesc.

În 1969, când am scris **Ostinato**, am atins această durere de nepovestit; apoi în **Gardă inversă**, în **Patimile după Piteşti**, în **Arta refugii**. Partea a doua din **Justa** este dedicată pătimirilor colegelor de facultate şi prietene, după Revolutia Maghiară "Toria" si "Diana" - nume de împrumut. Un text: **Castelana** (needitat) este închinat în întregime acestei "practici" a Securităţii aplicată femeilor noastre.

Iată-mă, deci, în martie 2005, ca unul care deşi am "experienţă" (mai corect: avînd ştire de astfel de metode) - mă aflu dezarmat: un securist a pângărit-o pe soţia mea şi mamă a fiului meu - *de astă dată în public şi nimeni de pe platoul de televiziune nu a protestat.*

Pot eu face mai mult decât am făcut? Mai eficace - împotriva Securităţii? Chiar dacă l-aş ucide pe Pleşiţă (ceea ce ar însemna că va trebui să-mi spăl mâinile până la sfârşitul zilelor - or eu am alte preocupări), ce ar trebui să fac cu celelalte victime ale Securităţii, prezente la "dezbatere", însă devenite, prin t ă c e r e : complice? Să le omor şi pe acelea?

Şi unde am ajunge?

Drept care rămân la ceea ce începusem încă înainte de alegerile din 2004: *plângerile şi chemarea în faţa justiţiei a celor 13 securişti - şi a lui Ion Iliescu, să nu se uite!*

Vă salută
Paul Goma

Luni 14 martie 2005

Ştiti voi, doamnelor, ce am făcut eu azi, dis-de-dimineaţă? Am ieşit la arat! - în fine, în câmpul muncii de pe ogoarele patriei mele bellevilleşti: balconul lat de 92 cm. fix. Fiind soare-soare-soare; fiind în jur de 10°C m-am echipat (pentru campanie!) şi m-am apucat de muncile agricole. Cam o jumătatea de oră am adunat uscăturile de anul trecut. După socotelile mele o să am de lucru/furcă o săptămână întreagă.

Şi m-oi bronza.

În fiecare prag de primăvară îmi promit că "anul acesta" o să măresc grădina, o să pun şi floarea cutare şi arbustul cutare... Nici azi-dimineaţă nu a fost altfel. Mai ales că am o certă îndemânarea la meşterit, la găsit noi soluţii de sprijinire, de agăţare, fără cuie bătute, fără găuri date, aşa că la utopii mă pricep, mamă-mamă. După ce mi-am repetat numărul, cu tristeţe am constatat: nici ăst-an nici la anul nu voi putea aduce modificări, augumentări - decât mutarea de colo-colo a unui ghiveci, a unei găleţi cu arbuşti. Mai întâi pentru că ar presupune cheltuieli suplimentare - de unde? Apoi întreţinerea - toaletarea, plivitul, stropitul plantelor, chiar dacă procură plăceri odihnitive, presupun eforturi fizice... obositive pe care nu le mai pot face.

Urmează să văd cum mai stau eu, cum mai stă meteorologia - oricum, cu florile care există, ca rădăcinile, seminţele, pot alcătui o grădiniţă pentru 2005.

Marţi 15 martie 2005

Mircea Stănescu mi-a povestit - prin e-mail - o conferinţă a lui Manolescu la... acolo unde se ţinea Expoziţia Jelii: "înscrisuri duşmănoase". Mariana Sipoş l-a interpelat (Manolescu pretindea că numai scriitorii, poeţii şi prozatorii făcuseră concesii), aducîndu-i aminte că nici criticii literari nu se lăsaseră mai prejos; pentru că Manolescu nu vedea care critici-literari nu-se-lăsaseră-mai-prejos în materie de concesii, M. Sipoş i-a adus aminte: **Literatura română de azi**, cea scrisă de el însuşi în colaborare cu D. Micu (dar pe care Manolescu de după 1990 o neagă cu un curaj admirabil, eliminînd-o din propria-i bibliografie... - completarea mea, răutăcioasă), de pe care învăţase ca studentă - «carte maculată ideologic - trebuie să v-o asumaţi!», îl degeţise Dânsa. La acestea Manolescu în primul moment a zis că nu e chiar aşa...; apoi că nu (prea - cum altfel?) înţelegea nici el ("atunci"?) nişte lucruri..., în fine, la insistenţele Marianei Sipoş a acceptat să-şi asume responsabilitatea (să fi rostit ardeleneşte: «Îmi cam iau responsabilitatea»?).

Mie, această asumare târzie îmi miroase a Iliescu. Am spus-o, o repet: Dacă Iliescu ar fi fost în continuare la putere, Pintilie nu ar fi "recunoscut" că fusese şi el informator al Securităţii...; Dacă Iliescu ar fi rămas la putere, nici Manolescu nu ar fi "recunoscut" că da, greşise publicînd interviul cu Iliescu în 6 iulie 1990, în *România literară,* imediat după mineriada sângeroasă; şi că - iar aici el lasă să-i scape doar jumătate din adevăr: da, folosise "Omul cu ***o*** mare", îl... citase pe C. Ţoiu - dar i se pare că... nu-l pomenise...

Uite-aşa se ametesc românii: Metoda Manolescu.

Adevărul - poate fi aflat citind interviul indicat : nu-l pomenise deloc pe Ţoiu!, nici vorbă de el în ditamai interviul. Iar acum acelaşi Manolescu recunoaşte că... şi criticii literari au făcut concesii; că nu...; că el nu înţelegea nişte lucruri...; că da, el îşi asumă responsabilitatea... - a ce, responsabilitatea aceea? Şi el foloseşte "eclipsa socialistă", strălucit ilustrată de Adameşteanu: «Îmi asum responsabilitatea...» a zis, dar nu a continuat, ca să afle masele largi de cititori (nu mai vorbesc de

studenții săi) în ce chestiune își asumă el responsabilitatea.

Și iarăși și iarăși: dacă ar mai fi fost Iliescu la putere, Pintilie, Manolescu nu ar fi concedat: “da, și ei…”, că, vorba unui torționar securist: «Așa erau atunci vremurile…»

De unde concluzia la îndemâna tuturor: Iliescu era așa cum îl zugrăveam eu, din primele zile ale “revoluției” lor căcăcioase; așa cum se dezvăluise el însuși, ca un bou, în fața lui Victor Loupan, care-l incondeiase pe dată în *Figaro Magazine:* comunist manipulat de KGB - nu pasămite “democrat”. Spre surprinderea și tristețea mea această dreaptă demascare a bolșevicului Iliescu și a “revoluției” sale kaghebiste o scosese din fire pe Monica Lovinescu, despre a cărei mânie sonorizată, acuzatoare (la adresa basarabenilor!) am scris în **Jurnalul pe Sărite** la data de 4 ianuarie 1900: «Nu-i adevărat că rușii și securitatea au făcut revoluția română!», striga Domnia Sa la mine, pe culoarul biroului Europei Libere de la Paris, unde mă aflam în vizită. Nu doar cu mânie - explicabilă, ci cu ură: fiindcă singurii care contestau “adevărul Revoluției la Români” erau niște… românofoni, cum avea să ne spună un deceniu mai târziu lumina lumii, sfetnica lui Constantinescu, activista de stat și de partid (să nu fie uitat Măgureanu, pentru care cei doi confecționaseră o catedră pe măsură - oricâte desmințiri ar încerca Vlad Nistor) Zoe Petre, adică basarabenii Lupan și Goma…

Deci așa stau treburile cu Manolescu și cu Pintilie: onestitatea lor (în recunoașterea păcatelor) era legată de soarta lui Iliescu! Măcar Blandiana a depins de Ceaușescu, Monstrul perfect. Dar să atârni tu de-; să te țină cu deștu-n gură, drept auto-căluș, un căcățiș precum Iliescu - pe tine, ditamai Manolescu?, pe tine, coșcogea Pintilie…? Dacă Ceaușescu ar mai fi fost la putere, Blandiana s-ar fi descurcat foarte bine cu bolșe-vicul Gogu Rădulescu și cu ai Buldogogului convivi-de-șatră: Buzura, Zaciu, Manolescu, Dana Dumitriu, Zigu Ornea, Dimisenii, Dineștii - smântâna culturală a românimii rezistente și, desigur, feroce anticomunistă… Nu ar fi avut nevoie de… solidaritatea-care-nu-se-dădea (ca uleiul, ca zahărul).

Ei și ce? Ce-i durea pe ei, cremă a nației, marii intelectuali, autori de poezii drăgălașe (despre motănelul botezat profund subversiv: “Arpagic”), de manuale de îndobitocit elevii și studenții (la care trudise, nu doar Zaciu, dar și Manolescu/ cel Imaculescu) - de elevi și studenți? De părinții, vecinii, concetățenii elevilor, studenților? - ei trăiau “convenabil” - sufereau doar de obștescul frig din România. Și așteptau, cuminței.

S-a dovedit că ei erau deștepții nației. Ei, care nu se “deconspiraseră”, care rămăseseră pe burtă, ambuscați-grămăjoară, de să alunece mai lesne apa peste ei - și să nu bage de seamă Savakul, vorba cărturarului ardelean Zaciu, șeful de necontestat al Corifeilor ghe la Cluj.

Au așteptat - și tot murind, continuau a rezista prin asta, zi-i pe

nume: cultură. Ca Manolescu. Și ca Blandiana.

Și ca toată românimea ‘oață.

Miercuri 16 martie 2005

În fine, o veste bună din Țara lui Papură Vodă:

“CNA interzice apologia totalitarismului

“Consiliul National al Audiovizualului (CNA) a adoptat, marti, un proiect de decizie privind interzicerea apologiei crimelor regimurilor totalitare si denigrarii victimelor acestora. Potrivit deciziei, care contine trei articole, "prezentarea apologetica a crimelor si abuzurilor regimurilor totalitare, nazist si comunist, a autorilor unor astfel de fapte, precum si denigrarea victimelor acestora sunt interzise in emisiunile audiovizuale". Abaterea de la aceasta decizie va fi sanctionata, potrivit dispozitiilor art. 90 din Legea audiovizualului nr. 504, cu amenzi cuprinse intre 50 si 500 de milioane de lei.

“Proiectul de decizie a fost realizat pornind de la o sesizare facuta de Grupul pentru Dialog Social (GDS), la 8 martie, cu privire la numeroasele cazuri in care diferite posturi de televiziune au difuzat emisiuni in care s-a facut apologia crimelor regimurilor totalitare. GDS a cerut atunci Consiliului reglementarea clara a acestor abateri, solicitare ce a fost sustinuta, prin realizarea unui proiect de decizie, de catre membrii CNA Gabriela Stoica, Rasvan Popescu, Grigore Zanc si Mircea Sorin Moldovan.

“CNA sanctionase, anterior, mai multe abateri legate de persoane care prezentau in lumina pozitiva crimele din timpul comunismului. (A.M.)”

Și:

“Arhiva Securitatii integral la CNSAS

“Presedintele Traian Basescu si presedintele Colegiului CNSAS, Gheorghe Onisoru, au stabilit ieri ca arhiva fostei Securitati sa fie preluata integral de CNSAS in cel mai scurt timp, atat cartoteca, precum si microfilmele, potrivit Mediafax. Onisoru a precizat ca , in cinci zile, CNSAS a preluat peste 86.000 de dosare, adica mai mult decat in ultimii patru ani. Seful statului doreste ca procesul de preluare a arhivei sa se finalizeze "in cel mai scurt timp", iar CNSAS sa preia integral arhiva - atat cartoteca, cat si microfilmele, a declarat presedintele Colegiului. El a adaugat ca Traian Basescu este "garantul" realizarii acestei actiuni. (R.G.)”

Să vezi și să nu crezi! Prefer să-mi cer iertare pentru a fi făcut profeții negre, catastrofaice, decât să mă scald, în continuare, în băltoaca desiluziilor.

Azi, la orele 15, ora Bucureştiului, ar trebui să se ţină a doua reuniune, la GDS. La care M. Stănescu va participa... dacă va absenta Oişteanu - cel invitat de Mititelu!

Acum - orele 16, ora Parisului: nu mă simt bine. Obosit de moarte, ameţit. Azi dimineaţă am ieşit puţin prin oraş, ca niciodată am avut dificultăţi la mers, nu din pricina articulaţiei şoldului stâng (dureroasă violent), ci din slăbiciunea picioarelor, a coapselor mai cu seamă. Optimist, pun pe seama primăverii (au fost 22°C) aceste dezagremente.

Dan Culcer a propus un text şi l-a difuzat pe internet:

"Paul Goma si actiunea antisecurista

(Dan Culcer - O pozitie publica si niste propuneri)

Draga Mircea Stanescu,

Iata pozitia mea, in legatura cu sprijinirea publica a actiunii in justitie a Dlui Paul Goma impotriva securistilor tortionari, printre care Plesita.

Sper sa fie de folos cauzei si initiativei voastre.

1- Organizarea unui comitet de sprijin care sa participe cu toate mijloacele de care dispune, ca si prin articole in presa si prin declaratii, etc. la sustinerea cauzei dlui Paul Goma si care sa solicite urgentarea deschiderii actiunii in justitie, pentru a evita ingroparea in uitare si chichite juridice a responsabilitatilor, o consider necesara.

Aceste comitet poate stringe semnaturi pe o petitie in care sa se expuna, imperativà si urgentà, necesitatea unui proces public al sistemului comunist, a responsabililor acestuia, a institutiilor de represiune ca unelte ale criminalilor acestui sistem totalitar.

Comitetul poate sprijini toate actiunile si initiativele societatii civile, prin care se construiesc bazele doctrinare juridice ale acestui Proces, se aduna documente in baze de date publice sau se ajuta persoanele care au suferit de pe urma acestor regimuri teroriste.

(Vezi initiativele mai vechi, Asociatia fostilor detinuti politici, Memoria, ICAR, Dictionarul lui Cicerone Ioanitoiu, sau altele recente, printre care cele ale dlor Ioan Rosca, Ion Varlam sau Dan Culcer, etc. etc;)

2- Delimitarea neta a initiativei actuale, in sprijinul lui Paul Goma, de persoanele care formuleaza, continua sa justifice sau colporteaza acuzele semidocte si jignitoare de "antisemitism" la adresa scriitorului, autor al "Saptaminii rosii", nu poate fi ocolita.

Compromisul in aceasta chestiune este inacceptabil.

(Daca dl Andrei Oisteanu sau oricare dintre cei care il considera pe Paul "antisemit" doresc "magnanim" sa treaca peste o acuzele pe care le-au formulat la adresa lui Goma, sa-i sprijine adica actiunea, sa fie contra lui Plesita si sa se manifeste ca antitortionari si antisecuristi, anti-comunisti, nimeni nu le contesta dreptul de a o face.

Daca insa vor sa fie alaturi de Paul Goma nu se poate accepta sa-l trateze cu atita dispret pe acela care in istoria recenta a Romaniei reprezinta o valoare simbolica dintre cele rare.

Ar putea acesti domni sa-si ceara scuze public? Daca da, cu atit mai bine.

Dar chiar si atunci o astfel de coprezenta si colaborare compromita-toare ar submina valoarea actiunii.

Astept sa vad cum se vor delimita de propriile lor abuzuri interpretative si egocentrisme etnice, daca o vor face.

Dar nu e nevoie sa fim impreuna ci eventual doar alaturi, daca scopul este acelasi. Amestecul persoanelor care au analize istorice, puncte de reper, judecati morale si de valoare atit de divergente nu ar face decit sa stirbeasca impactul actiunii, al fiecareia dintre actiuni.

Nu suntem toti o apa si-un pamint, nici noroaiele istorice in care ne balaceam si de care vrem sa ne spalam nu sunt aceleasi!.

Nici apele cu care vrem sa ne curatam nu sunt aceleasi.

Guyancourt 15 martie 2005

Dan Culcer"

Reactia lui Ion Vianu:

"Stimate doamne, stimati domni;

Consider ca diferentele de opinie dintre mine si Paul Goma sunt, în momentul de fata, mai putin importante decât pornirea actiunii penale impotriva generalului Plesita. Constat ca Domnule Dan Culcer nu este de aceeasi parere cu mine, el fiind adeptul formulei « cine nu e cu noi e impotriva noastra », formula a carei paternitate ii las placerea s-o descopere. De aceea, si pentru a evita orice fel de confuzie, invit pe cei dintre dumneavoastra care impartasesc exclusivismul domnului Dan Culcer sa nu mi se mai adresezee.

Cu salutari, Ion Vianu."

Nu a întârziat cea a lui Liviu Antonesei:

"Ma tem ca dl. Vianu are dreptate! Unii dintre noi recurgem la radicalisme si exclusivisme atit de...radicale incit riscam sa obtinem un cerc foarte mic, cind am avea nevoie de toata lumea dispusa sa sprijine demersul impotriva lui Plesita. Pina la urma, ce vrem? Sa obtinem un succes, care poate fi un precedent, chiar daca nu ca in dreptul anglo-saxon, important ori sa aratam care dintre noi e mai pur de cit celalalt? cele bune, liviu antonesei"

La care Dan Culcer:

"Despre exclusivism si confuzionism

"Stimate dle Vianu, Stimate dle Antonesei,

"Respect rezervele Dv. si cred ca nimic nu va opreste sa va prezentati in formatia in care doriti in fata unei opinii publice care, teoretic, asteapta demult reactiile Dv.

Si sa actionati in justitie pe cont propriu sau in grup pe aceia care v-au arestat, interogat, amenintat, molestat, intemnitat sau torturat, dupa cum va fi fost cazul.

Asa cum o face, pe cont propriu, Paul Goma, pentru motivele care ii sunt proprii.Pentru mine actiunea lui Paul Goma impotriva lui Plesita, a securistilor responsabili, este un semnal, pentru punerea in miscare a unui mecanism social care sa nu se mai opreasca, de purgatie morala a societatii romanesti, parte dintr-o actiune mai vasta deci. In sensul acesta as fi dorit sa particip la ea, sprijinindu-l in actiune sa singuratica pe autorul si omul de bine care este Paul Goma. Dar pentru ca o astfel de actiune sa nu fie blocata, transformata in tirguiala si terminata prin compromis, cred ca ea se cuvine sa porneasca pe niste baze curate.

Inteleg prin curatenie aici acea forma de relatie sociala care, in numele unei solidaritati principiale si nu ocazionale, exclude aliantele temporare bazate pe interese, marturisite sau nu, sau pe surogate de principii, contrazise de comportamentul real al insilor respectivi.

Nu am interzis nimanui sa se alieze cu cine doreste, nu am nici puterea, nici dorinta. Am precizat doar ca exista un exclusivism practicat de dl Andrei Oisteanu (pe care eu il consider un exclusivism etnic) care orbeste judecata limpede a acestei persoane, de care a dat dovada in alte imprejurari, si nu-i permite sa se solidarizeze integral cu actiunea celui pe care, declarindu-l "antisemit", il dispretuieste, fara sa fi facut un efort de intelegere a sensului adevarat al cartii lui Paul Goma. Ceea ce il pune pe Andrei Oisteanu acum, in incercarea de a se declara solidar cu Paul Goma, dupa opinia mea, in "rascracarata" situatie de a vrea sa fie cu sufletul in rai.

Am definit aceasta situatie ca o incomptabilitate, am sugerat ca se poate iesi din ea daca Andrei Oisteanu isi va cere scuze publice, si am terminat prin a declara ca nimeni nu ne impiedica sa fim ALATURI, pentru un scop comun, dar nu in aceiasi formatie. Cu atit mai mult cu cit nu e vorba de concurenta. Nici de o miscare de masa. Eu cred ca este mai eficient sa fie zece focare mici care sa se uneasca intr-un mare incendiu, decit un focar mare care in scurt timp nu mai are materie inflamabila la indemina si se stinge de batrinete si egoism.

Pentru drepturile oamenilor se poate lupta in diverse forme, in diverse formatiuni si pe diverse voci. Nu cred in coruri, de altfel. Caci exista mai totdeauna un dirijor. Ale carui interese nu coincid cu acelea ale coristilor. .

Daca toate acestea sunt demne de a fi caracterizate ca exclusivism de tipul ' cine nu e cu noi e impotriva noastra', ramine sa mai judece unii si altii, in timp. In orice caz eu prefer proverbul prietenului meu Dusi Spoiala, Dumnezeu sa-l odihneasca, care zicea "Totul e sa stii deosebi iarba de gàinatz, desi ambele

sunt verzi". Prefer sa nu contribui la mentinerea confuziei care se numeste de 15 ani dialog social.

Aparent si dl Vianu este adeptul evitarii confuziei. Fiind de aceiasi parere in teorie, ramine sa ne diferentiem prin actiuni.

Cu bine, Dan Culcer

P. S. Dl Antonesei se ingrijoreaza ca "riscam sa obtinem un cerc foarte mic, cind avem nevoie de toata lumea". Care lume? Aceia care, ca si mine, au molfait 15 ani de nemultumiri si neputinte, lasind altora grija de a porni "procesul comunismului"? Sau aceia care in acest rastimp au pastrat ceea ce agonisisera in vechiul regim si cuprinsi de "furor capitalisticus", glorificind liberalismul, au construit noua societate care ii permite lui Plesita sa-si bata joc de Paul Goma?

"Dan Culcer"

Joi 17 martie 2005

Am copiat textele de mai sus fiindcă... mă privesc.

Pot să nu fiu foarte-de-acord cu anume inflamări, cu multe din laudele nemeritate formulate de Dan Culcer la adresa mea, însă nu le pot suprima. Textul îi aparţine, jurnalul meu este doar un vehicol, nu un periodic: ziar, mensual, lunar, anual, operă finală a redactorului şef.

De acord: laudele mă fac să mă simt la strâmt pe la subţiori, însă despre ce este vorba aici? Despre *adevărat* sau despre *convenabil* ?

Nu-mi închipuiam că Ion Vianu va ajunge vreodată să scrie ce a scris, ca răspuns lui Dan Culcer. Îl bănuiam rigid, scrobit - nu mai mult. Ba da: uneori (precauţia îmi aparţine) cititor neatent al textelor altora şi, consecinţă: afirmaţii-acuzaţii alături...

Astfel s-a răcit prietenia noastră: pe la începutul anilor 90, când şi eu publicam în revista *22,* scrisesem ceva în genul - nu ghilimelizez: faima de "înjurător" pe care mi-au creat-o foştii prieteni, îmi îngăduie să mă pot pronunţa în cutare chestiune, etc etc... Ion Vianu, cititor neatent, a scris că... m-aş mândri cu faima de "înjurător"... - ceea ce nu ar fi fost decât o neînsemnată şchiopătare, dacă nu ar fi continuat, desfăşurînd, de aici, o logică aproximatoristă - deci falsă.

Dacă ar fi vorba de reproşuri, eu aş putea fi în mai mare măsură îndreptăţit să-i reproşez lui Ion Vianu, prietenul meu, că, prin tăcere, a consimţit la toate porcăriile şi injustiţiile ce mi s-au făcut din partea revistei *22* în al cărui colegiu de onoare a fost şi el, de la început, membru al grupul activ: Adameşteanu, Liiceanu, Monica Lovinescu, în chestiunea topirii cărţii **Culoarea curcubeului** - şi a consimţirii, în 1997 a campaniei furioase împotriva mea (pretext: **Jurnalul I-II-III**); totodată complice la ne-acordarea dreptului la replică după multe atacuri murdare

(D.C. Mihăilescu, Paul Barbăneagră, Mircea Martin, Iorgulescu - Adameşteanu). Este adevărat, Ion Vianu nu a scris - cu mâna lui - vreun rând împotriva mea (sau nu sunt eu informat decât de indignarea-i scrobită după ce îi dădusem peste nas lui Pintilie cu propriile-i declaraţii din presa franceză, în care Lucian-Genialul recunoştea, cu aerul că ar fi fost o bagatelă, că "şi el încheiase «Le Pacte diabolique»" - sic-sic). Însă ştia bine că, rămânînd mut alături de persoane sau grupuri care comit vădit o nedreptate, un "act anticultural" împotriva unui autor şi a unei cărţi - chiar dacă autorul acela nu ar fi (fost) prieten al său, doar apărăm principii, nu?, se face vinovat de complicitate la o crimă culturală.

Nu îl uitasem pe Ion Vianu, dar îl credeam "neutru" (ca la români, adică acel om care încă nu ţi-a făcut o mare măgărie). Până la textul "provocator" al Marianei Sipoş, cel cu Pleşiţă - la care a răspuns şi el. Atunci am remarcat - cu strângere de inimă, recunosc : Ion Vianu ocolea cu graţia unui buldozer subiectul logic - care nu era, orice-ar fi crezut... Matei Călinescu: Pleşiţă, ci Goma, doar el lansase, încă de la sfârşitul lunii noiembrie 2004 Plângerile Penale împotriva şi a lui Pleşiţă. De ce?, m-am întrebat şi mi-am rememorat "conflictele".

De astă dată însă Ion Vianu a intrat în horă - ca membru plin-de-drept-şi-de-onoare al GDS, dezbătînd spinoasa problemă (vorba lui Dimisianu) a lui Pleşiţă *şi* a lui Goma. De mirare la un om cu educaţia, cu ascendenţa culturală, etnică a lui Ion Vianu: nu par a-l fi impresionat deloc cuvintele lui Pleşiţă despre Ana Maria (pe care o cunoaşte foarte bine, unde mai pui că în familia ei paternă găsise adăpost şi reconfort tatăl său, tânărul provincial Tudor urcat la Bucureşti de la Giurgiu...). Ci - îl citez: "diferenţele de opinie dintre mine şi Paul Goma".

Ei, aici e aici: Ion Vianu nu divulgă "diferenţele de opinie" dintre el şi mine. Însă cum capra în chestiune era A. Oişteanu (prezenţa lui la dezbaterea despre Pleşiţă) sunt liber să trag concluzia - aceasta:

Ion Vianu mă consideră - şi el ! (ca Oişteanu, Shafir, R. Ioanid, Dan Pavel, Ed. Reichman, Alain Paruit, Al. Florian): "antisemit"!;

Ca şi Oişteanu, Shafir, Al. Florian, Ed. Reichman, R. Ioanid - Ion Vianu îşi imaginează că are "diferenţe de opinie" - cu Goma - şi tot în perfectă necunoştinţă de cauză: *nu a citit el însuşi nimic din textele mele, i le vor fi arătat alţii (dacă...), aceia i le vor fi rumegat-etichetat-condamnat - şi prin gura lui Ion Vianu, fiul lui Tudor Vianu.*

Da, dar el, băiat-de-familie rămâne discret până şi în calificative, nu rosteşte cuvântul (care-spune-adevărul): "antisemit", ci lasă să se deducă...

Este dezolant că I. Vianu a ajuns până aici. Îl ştiam cititor leneş, neglijent al unor texte (ale mele) şi precipitat comentator aiurea ale lor. Dar de la "problema Pintilie" (au oare atunci făcusem o afirmaţie neadevărată?, deloc: a fost confirmată cu vârf şi îndesat, eu însă nu-i reproşez lui Ion Vianu că a sărit în apărarea prietenului său Pintilie; nici

măcar că nu a sărit cu aceeaşi ardoare în apărarea prietenului său Goma, atunci când acestuia i se topea o carte de mărturii în care îşi avea şi el, I. Vianu locul) până la cea a acuzaţiei-condamnare: "antisemit" distanţa este ca de la cer la pământ.

După cum a devenit (sunt generos când bănuiesc rele influenţe în ultimul timp), ar fi în stare să-mi răspundă în cel mai pur stil balcanic:

'Nu era vorba de Oişteanu şi nu te-am acuzat de antisemitism!' Nu? Nu era vorba de Oişteanu? Atunci despre ce/cine era vorba? Mi-e foarte trist.

A murit Adrian Marino. Astă-noapte. Mi-a scris Lidia Bodea. Vorbise la telefon cu Lidia Bote. Dumnezeu să-l ierte. Are ce...

Vineri 18 martie 2005

Veşti proaste de la Bucureşti. Nu mă aşteptam la o atât de rapidă degradare a "situaţiei".

De aici, de la Paris, îmi este greu să spun - despre cei angajaţi în acţiune - dacă X este bun, dacă Y este "şovăielnic", dacă Z pune beţe-n roate. Cei, în principiu, alături, fie se dezalăturaseră mai demult, fie fac "disidenţă" - citeşte: "grevă" de vreo lună (M. Sipoş), fie mi-au devenit de-a dreptul ostili.

Nu este cazul lui Ion Vianu, el era, însă nu se dezvăluise - nici în momentul de faţă nu a explicat ce anume are împotriva mea - să fie ceea-ce-scrisesem-de-rău-despre Monica Lovinescu? Ei, da, ei şi?: *scrisesem ceva neadevărat*? Sau poate din-contra: prea fusesem de acord cu ceea ce scrisese Monica Lovinescu despre Tudor Vianu, mai cu seamă despre acel "studiu" asupra literaturii române din care lipseau toţi cei valoroşi, dar neacceptaţi de comunişti? Au oare *scrisesem de-rău-şi-neadevărat despre Gelu Ionescu?*, încă nu scrisesem de-rău cât ar fi meritat acest pion nenorocit al Securităţii - răspânditor al zvonurilor ordonate de Securitate (ca "schimbarea domiciliului" meu la... Câmpina - zvon vândut, cui? Lui Marie-France Ionesco, cea care ne căuta pe noi, pe Ana şi pe mine). Scrisesem - despre el, Ion Vianu, adevărul potrivit căruia motivul pentru care semnase Apelul nostru din 1977 nu era deloc sensibilitatea lui la drepturile omului, ci dorinţa - până atunci nesatisfăcută - de a emigra... *Este acesta un neadevăr*?

Fireşte: Mircea Stănescu a fost, a rămas de partea mea. Însă el are o structură apropiată, este "radical", "excesiv" - "apucat", ca să nu rămână Monica Lovinescu necitată. Nu este vorba de consecvenţă, de onestitate, de rectitudine, ci de credibilitate (din partea mea, eu fiind receptorul). Cu toţi suntem... subiectivi, ca să emit o cogitaţie à la Paler, însă noi - M. Stănescu şi cu mine - suntem mai... subiectivi decât

obiectivii noştri dragi-prieteni-şi-iubiţi-tovarăşi. În ultima vreme a transmis câteva informaţii distorsionate - despre Anca Hatiegan, despre sumarul revistei *22*: nu sunt grave; orice s-ar crede despre mine, nu mă reped cu coarnele în gard la primul impuls (ci abia la al doilea...). Şi bine am făcut că am aşteptat să văd cu ochii mei negrul-pe-alb: era cam-aşa-cumva (cum mi-l relatase M. Stănescu la mânie) însă nu exact-aşa cum relatase hârtia cu negrul-pe-alb. Nu înseamnă că nu am încredere în Mircea Stănescu, cum să nu am?, în acest cincinal s-a verificat din plin. Dar informaţiile pe care mi le dă despre oameni cu care şi el se află în relaţii tensionate, dezamăgite (Anca Haţiegan) pot deveni "uşor-inexacte" pe ici pe colo, prin punctele esenţiale. De aceea folosesc "filtrul" la îndemână - mai aproape: pedala atenuatoare - a timpului. Depărtarea geografică dintre noi aici joacă şi un rol benefic: lasă, impune un răgaz de răcire, de aşezare, de limpezire.

Acest lung preambul, ca să(-mi) pregătesc terenul informaţiilor din ultimul mesaj (scris aseară). Nu neîncredere, ci prudenţă. Iată, deci, ce mi-a scris Mircea Stănescu:

Date: Thu, 17 Mar 2005 22:55:19 +0200 (...) Objet: "cadere"
Dragà Domnule Goma,
Vin de la expozitia Jelii. Ce-a fost acolo nu mai relatez. Poate altàdatà. În schimb, ce vreau sà povestesc e urmàtorul episod:
A fost si Madam Sipos, care dupà încheierea manifestatiei i s-a adresat lui Gabriel Catalan. (Am dedus cà acesta o întrebase care este stadiul redactàrii denuntului penal.) Sipos i-a ràspuns cà „a càzut din cauza lui" – acela fiind eu, la care aràta ca peste umàr, desi eram chiar în fata ei. Si cà „stie el de ce". Eu, banditul-care-stiam-de-ce, am ràmas tablou. Si aceasta a continuat în tir de mitralierà: „Ni l-ai pus pe Oisteanu-n cap!" si „Dacà nu te-as fi cunoscut, as fi spus cà esti securist!"
N-am avut cuvinte pe limbà la o asemenea interpelare, asa cà am spus: „Bine, Doamnà! Multumesc." Si mi-am vàzut de cale.
Gabriel Catalan a fost si mai nedumerit ca mine de o asemenea comunicare a „càderii", càci dacà eu eram „stricàtorul" sau „securistul", nu pricepea de ce principialii nu-si puteau manifesta ei singuri aia – solidaritatea. Asa cà se pare cà a càzut si el în dizgratie, ca prieten al meu ce se aflà.
Catalan a fost de pàrere cà putem depune noi doi un denunt penal împotriva lui Plesità. Initial am fost de acord, apoi mi-am adus aminte ce spuseseti: cà ràmîneti la plîngerea penalà împotriva celor 13 securisi si a lui Ion Iliescu.
Asta este...Trebuie sà-mi revin din ciomàgealà.
Cu drag,
Mircea.

P.S.: Tocmai am vorbit cu Catalan la telefon, care mi-a reprodus alte spuse (...): „l-am învràjbit pe Dan Culcer cu Ion Vianu". Si ca Laszlo si cu mine am stricat totul: primul cînd cu parerile-despre-Plesita, eu acum.

Date: Thu, 17 Mar 2005 23:18:36 +0100
De: Dan Culcer <dculcer@teaser.fr>(...)
Objet: Pentru informare. Scrisoare catre Maria Sipos
Stimata Doamna,
Daca timpul dv. pretios va permite, as dori sa ma tineti la curent cu stadiul inregistrarii denuntului penal contra securistilor si a lui Ion Iliescu, depus de Paul Goma. O sa adresez aceasta intrebare si dlui Stejarel Olaru. Lui Paul Goma i-am telefonat azi dar era si dinsul in asteptarea noutatilor.
Mai apoi, era vorba de o intrunire la GDS care sa coordoneze eforturilemicului grup din care faceti parte. A avut loc? Ce concluzii practice s-au tras? Eu nu am primit, ca urmare a pozitiei exprimate de mine in legatura cu prezenta nedumeritoare a lui Andrei Oisteanu in aceasta intitiativa, nici un mesaj direct. A trebuit sa aflu indirect ca am suparat, sa rog pe cei carele-au primit, sa mi le transfere pentru a citi ca am provocat mania dlui Ion Vianu. Imi pare rau. Eseurile lui Vianu imi placeau. Ramin cu ele.
Nu stiam ca intre Ion Vianu si Andrei Oisteanu exista o solidaritate atit de indefectibila; acum am aflat.Am fost acuzat de I.V. ca am o viziune leninista, eu crezusem, naiv, ca sunt mai degraba stalinist, fiind format in acea glorioasa epoca. Sau chiar kadarist, care era de parere ca "cine nu e impotriva noastra e cu noi". Or eu nu eram impotriva cuiva anume, incercam doar sa ma manifest contra confuzionismului care prevede ca trebuie sa ne pupam in Piata independentei. (eu prefer Piata Universitatii!) cind "interesele" noastre o cer, pina si cu cei care vor sa ne bage la cremenal. Pentru ca, observ, acuza de "antisemitism" sau de "negationism" adresata de acest confrate lui Paul Goma (si implicit sustinatorilor dinsului) cu un pic de bunavointa poate duce la pârnaie. Atit in Franta cit si România. Unde nu va mai fi intimpinat de Plesita, desi cine stie?
Asa ca astept unele lamuriri de la cine mi le poate da.
Oricum, cred ca un Comitet de sustinere pentru Paul Goma va fi gasind pina la urma vreo doi-trei aderenti in Romania postcomunista.
Si am sa incerc sa particip la constituirea lui, asa cum aveam intentia initial.
Cu conditia prelabila sa cunosc numarul de inregistrare a plingerii penale depuse de Paul Goma. Presupun ca imi puteti comunica aceasta informatie.
Va multumesc anticipat si va rog sa primiti expresia deosebitei mele consideratii.
Dan Culcer

Duminică 20 martie 2005

Într-un interviu dat lui Ion Mureşan în noiembrie 2002 Adrian Marino pomeneşte şi de mine:

[Ion Muresan] "Nu de mult am vizitat Memorialul de la Sighet. V-am vazut acolo fotografia de detinut. Citi ani si unde ati fost inchis?

[Adrian Marino] "Am stat mai multi ani si in mai multe inchisori. Cea mai importanta a fost Jilava, apoi Aiud, Ocnele Mari, unde am stat in celula cu Ovidiu Cotrus, apoi Oradea Mare, unde am facut o greva reusita, zic eu, care ne-a permis sa primim pachete si corespondenta. Toate astea au durat 8 ani. Dupa aceea am venit la Cluj, 3 luni, iar dupa aceea am fost trimis in Baragan, fara sa fi facut nimic. Dar ca precautiune, caci intre timp venise Revolutia din Ungaria, iar detinutii politici romani erau suspecti prin definitie. Asa ca am fost trimis in Baragan si am mai stat 6 ani in comuna Latesti, care nu mai exista astazi. Acolo am stat cu personalitati istorice, cu Paul Goma, cu Balota si multi altii, dar cert este ca 6 ani de Baragan... a fost greu, foarte greu. Daca tot a venit vorba de Sighet, acolo, in alta camera e si coliba mea, in care am stat la Latesti. Am facut imprudenta sa dau fotografia unei jurnaliste care mi-a luat un interviu dupa '89 si nu mi-a mai dat-o. Fotografia a aparut in presa si dupa ziar s-a facut un desen. Exista urme ale mele, asta nu inseamna ca sint un personaj istoric sau ca am pretentii. Doar ca am cunoscut o realitate romaneasca pe care incerc sa o descriu intr-o carte autobiografica postuma.

(I.M.] "Cum ati ajuns la Cluj? De fapt, asta urmarea suita ultimelor intrebari. Trebuie sa fi intervenit ceva care sa va faca sa va opriti aici, nu in alta parte.

[A.M.] "Din cauza Lidiei. Din cauza sotiei mele, care-i clujeanca.

[I.M] "Ati cunoscut-o la Bucuresti?

[A.M.] "Am cunoscut-o la Cluj, in perioada celor trei luni cit am stat aici. Am venit aici, de fapt am fost adus aici, pentru ca familia mea era aici. Lucrau la Carbochim. Atunci am cunoscut-o si intre noi s-a creat o legatura foarte puternica, si ea a venit pe urma in Latesti, si-a sacrificat toata cariera universitara, a avut mari neplaceri din cauza mea... Epoca era foarte dura.

[I.M.] "Ce rol a jucat si joaca in cariera dumneavoastra doamna Lidia Bote-Marino, caci, dupa parerea mea, sinteti un cuplu exemplar?

[A.M.] "Un rol esential, in sensul ca ma accepta asa cum sint, si nu sint un om foarte comod. (...) Chiar Goma spune intr-un interviu ca eram invidiat de toti in Latesti din pricina Lidiei. Cind, acolo, la Latesti, saptaminal veneau hotariri de divort, de despartire, Lidia nu m-a abandonat, 6 ani. A venit tot timpul. Am fotografii cu ea de acolo, fotografii facute de Goma, care era fotograful satului. Nu pot dovedi ca erau facute de Goma, caci nu sint semnate, altfel le-am putea edita, am putea scoate un album cu text si fotografii de Paul Goma". (…)

[I.M.]"Nu v-a tentat sau nu vi s-a oferit o cariera universitara?

[A.M.] "Nu, nu mi s-a oferit niciodata, am fost boicotat complet de lumea academica romana, si din Cluj, si de altundeva, si pe buna dreptate.

[I.M.] "De unde "pe buna dreptate?"

[A.M.]"Din punctul meu de vedere au avut dreptate. Si va spun si de ce. Toata clasa asta universitara de la ora actuala este produsul unei contraselectii a epocii ceausiste. Daca eu o contestam global, e clar ca vorbeam doua limbaje diferite. Recunosc, mi s-a oferit titlul de "Doctor Honoris Causa" al Universitatii din Cluj. Dar am luat o coala frumoasa de hirtie si i-am scris domnului Marga o renuntare cit se poate de eleganta, motivind ca eu fac o deosebire esentiala intre cultura oficiala si cultura alternativa. Or, eu apartinind culturii alternative, chiar si doctoratul ar insemna oficializarea mea, ceea ce nu pot accepta din motive de consecventa. Am multumit insa foarte frumos. S-a mirat, recent, si Sorin Alexandrescu, dar asta e.

[I.M]"Nu v-a tentat niciodata Parisul?

(A.M.] "Nu, nu, nu. Nu m-a tentat niciodata sa plec in Occident. Asta poate suna curios. Dar deloc. Si nu din patriotism, nu din frica de strainatate. Eu ma simt integrat culturii romane si vreu sa fac ceva pentru cultura romana. Si, in al doilea rind, Franta ar fi ultima tara unde as cere azil politic. Admir Franta, admir Parisul pentru geometria lui, pentru arhitectonica lui, dar nu-mi plac trasaturile de caracter franceze, dintre care doua mi se par mai "neplacute", ca sa zic asa, si anume sovinismul si zgircenia. Francezul e zgircit. Si sovin, si arogant. Asta nu o spun numai eu de aici, o spun foarte multi straini si chiar francezii eminenti.

[I.M]"Din puscarie v-ati intors cu altceva decit cu suferinta si amintirea mizeriei?

[A.M.]"O amintire la vedere este acest deget rupt. Probabil ca nu era vocatia mea sa fac balamale in fabrica Aiudului. Trebuie sa spun ca in puscarie am intrat cu o naivitate si cu o lipsa de experienta sociala totala. Nu stiam exact pe ce lume traiesc. Acolo am cunoscut adevarata Romanie. Am cunoscut adevarata clasa politica romaneasca. Am cunoscut mica burghezie, cita mai era si, in general, temperamentul romanesc. A fost traumatizant pentru mine. Nu mi-a placut absolut deloc in inchisoare. Nu pentru ca eram batut sau infometat. Ci din cauza acestei ambiante vulgare, politicianiste, combinative. Domnu' Muresan, bine ca n-ati facut inchisoare! V-ati fi dezgustat pentru totdeauna de poporul roman si de politica romaneasca. Eu m-am vindecat in puscarie de acest hobby care se cheama politica, dar n-am reusit sa o fac total, caci stiti foarte bine, dupa '90 am reintrat, de fapt "am fost reintrat", am fost tras din nou in politica si am facut impreuna cu Doina Cornea "Frontul Democrat Antitotalitar", care a fost prima organizatie anticomunista de dupa '90 din Romania. A esuat tot din cauza materialului uman.

[I.M.]"Sinteti, domnule Marino, laureat al Premiului Herder...

[A.M.]"Eram la Roma cind am aflat vestea, intr-o sala cu mai multi

scriitori. Si la un moment dat, vine cineva de la ambasada, foarte radios, sa-mi spuna si sa comunice asistentei ca Adrian Marino a luat Premiul Herder. Si atuncea se intimpla ceva extraordinar, aproape neverosimil. Marin Sorescu se scoala in doua picioare si spune: «Acest premiu mi se cuvenea mie!» A provocat o situatie si o impresie penibile. Acest poet care a mers cu cobilita prin Europa in cautarea Premiului Nobel... A luat si el, pina la urma, Herderul, dupa doi sau trei ani. Eu eram, totusi, autor cu niste carti scrise in franceza si publicate la "Gallimard", ceea ce domnul Sorescu nu prea era.

E o diferenta intre a publica poezii si a publica volume groase, cum publicam eu. Ma opresc aici."(...)

(Opinie anonima pe forumul www.evz.ro):

"Unde esti tu Liiceanu? Patapievici si Plesu? Iata ca dusmanul de temut s-a dus sa se odihneasca. Acum, in pace, va puteti balcaniza reciproc, pina la ipocrizia deplina. Piedestalul moral pe care sta Adrian Marino nu are trepte pe care voi vreodata le veti urca. Nici chiar liftul culturii nu va va duce acolo. Plingeti si regretati, caci ati pingarit un "OM" cu nimicniciile voastre".

Sentimente amestecate. Abia acum, după moartea lui, înclin, dacă nu să-i dau dreptate, atunci să nu-l mai condamn atât de sever:

Adrian Marino *a făcut totul pentru a răzbate în cultură.* Totul, adică şi compromisuri. Cum făcuseră *totul* pentru a nu-şi risipi, irosi, compromite talentul (prin acţiuni extraartistice) şi Breban şi Pintilie şi Doinaş şi Bernea şi Sorescu şi Blandiana... - şi încă alţii, mulţi, fie că aveau talentul acela, fie că nu (prea). Din informaţiile mele de până acum (şi de acum încolo...) aceştia au făcut cu Securitatea "Pactul diabolic", vorba lui Pintilie. Nu am dovezi "scrise", dar există dovezi pe care puşcăriaşii le simt, le miros, de la prima... şchiopătare a prietenului, a fostului coleg de celulă, de deportare. Ca şi ei Marino a făcut compromisuri care l-au... compromis pe sine; şi numai pe sine: nu ştiu să fi pătimit cineva din pricina "turnătoriilor" lui (nu îl cred pe fiul lui Petre Andrei pe care îl citează, luîndu-l în serios, Luca Piţu). Că va fi plătit cu "ceva" frecventele lui călătorii în Occident, este neîndoielnic; chiar Premiul Herder, care, ca şi bursa "americană" Fulbright nu se acorda pentru doar talent, ci şi pentru "altceva", nu cei care le acordau aveau primul şi ultimul cuvânt, ci poliţia politică - am pus intenţionat la singular: fiindcă era KGB - din ţările comuniste propunea-cerea-decidea (nu are decât să mă contrazică Blandiana până la Judecata de Apoi, eu am să argumentez ceea ce am afirmat doar prin rostirea-scrierea numelor celor "onoraţi": Jebeleanu, E. Barbu, Zoe Buşulenga, Sorescu, Marino - Blandiana...). Sigur este că securitatea nu făcea cadouri.

Înapoi la Marino: în ţară a făcut măgării în presă - am scris în Jurnal despre participarea lui la campania "împotriva onirismului şi a evazionismului" dictată de C.C., pusă în formaţie de bătaie de Ivaşcu, ciocnitori de călcâie fiind, nu doar inşi de dârvală ca Radu Popescu, ci însuşi Şerban Cioculescu (cel care, vorba lui Arghezi, "la multe curţi şărbănise"...). Astfel a ajuns (Marino) redactor-şef la *Cahiers roumains d'etudes littéraires,* varianta savantă, în franceză a *Secolului XX,* unde a trudit cot la cot cu Popescu-Dumnezeu (în fine, el era supraveghetorul), cu Mihnea Gheorghiu, cu Balaci, cu indispensabila Zoe Buşulenga; astfel a ajuns să călătorească ("pentru studii") până şi în Spania, pe când trăia fiorosul Franco!; astfel devenise invitat de onoare a Sărbătorii *l'Humanité,* organul comunist francez; şi astfel "reacţionarul" Marino avea intrare liberă la Europa liberă de la München, se lăsa găzduit de "banditul" Mircea Carp, prieten şi coleg de şcoală, se preumbla colcvial prin Englisher Garten cu alt vânjos anticomunist, Gelu Ionescu şi se invita în locuinţa lui Vlad Georgescu, directorul secţiei române a Europei libere - unde l-am întâlnit şi eu, o dată.

Cu Parisul însă... Deşi publicase (la Gallimard!) o carte despre hermeneutica lui Eliade (?), a fost primit rece de românii exilaţi. Iar el nu avea deloc talentul disimulării. Roşea, se fâstâcea, se bâlbâia, chiar de nu ar fi fost cunoscute "avantajele" paşaportice de care se bucura (ca Pintilie, Breban, Cernescu, Giurchescu), el oferea profilul unui suspect ideal. Probabil aşa se explică ne-aderenţa, chiar ura lui faţă de Franţa, faţă de Paris, faţă de francezi "şovini şi zgârciţi"... Pentru el Franţa era... Franţa exilaţilor români; aceştia, dacă nu-l respingeau, nu-l izolau, în nici un caz nu-l boicotau (editorial) - nici nu-l acceptau. Aşa cum erau - de pildă - acceptaţi, ba chiar iubiţi Doinaş, Paleologu, Sorescu, Nichita Stănescu... Fiindcă Franţa de după 1945, pentru toţi refugiaţii din ţările de Est, indiferent de politica ei prorusească, de ideologiile marxiste, leniniste, staliniste, trotskiste ale "băştinaşilor" era spaţiul libertăţii, în care nu era loc de nuanţe: ori erai refugiat politic, deci anticomunist, ori erai... suspect. Când oamenii din Lagăr erau consemnaţi să rămână legaţi de glie, doar după 1970 unii scriitori, artişti căpătau paşaport turistic - iar jumătate din fericiţi lăsau casă, masă, familie, ţară şi nu se mai întorceau - tu nu spui ce fel de paşaport ai, însă judecînd după naveta harnică între Occident şi Orient, vei fi avînd fie unul diplomatic (ca Virgil Cândea, Mihnea Gheorghiu, Balaci, Felicia Antip, Hăulică), fie unul "cu mai multe intrări-ieşiri? Cum se face că ai căpătat acest supradrept?, se întrebau, pe bună dreptate, oamenii. Decât dacă eşti informator al Securităţii...

Informator, Marino? În care accepţie? Să fi dat rapoarte de... situaţie generală a exilului? Dar ce putea afla, nou, Securitatea (de la Marino!), când exilaţii de noi făceam tot ce făceam pe faţă, nu ne ascundeam? Să fi fost "agent de influenţă"? Nu am nici o probă - cum am, de

pildă, măcar în chestiunea dărâmării bisericilor dinspre Noica: "Tot nu aveau valoarea artistică, nici istorică"); dinspre Sorescu: "Sunt şi lucruri bune în... dărâmări"; dinspre Horia Bernea, "Oricum, noi, românii avem vocaţia sfinţeniei..."

Cred că mai degrabă Securitatea îl folosea pe Marino ca... material-didactic, exemplu de reuşită (socială, culturală) peste hotare, fără a pune beţe în roatele bolşevismului ceauşez.

Luni, 21 Martie 2005

Prima recenzie (?) la "**Culoarea curcubeului-«Bărbosul»**" a apărut ieri sau alaltăieri în *Cotidianul,* semnată de Cristian Teodorescu. Nu pot extrage fragmente, textul nu se lasă copiat de pe internet, am tras o copie pe hârtie - prea mici caracterele pentru ochii mei. Nu-l pot situa pe autor, decât : în câteva rânduri a avut cuvinte rele despre mine; a lucrat la *România literară,* acum este "şef de Departament Cultură la *Cotidianul*"). Ceea ce am înţeles: recenzentul nu a auzit (mai degrabă: se preface) de primul titlul: **Culoarea curcubeului,** volum care, în afară de faptul că a provocat oarecare scandal în care au fost implicaţi Liiceanu, Adameşteanu, Monica Lovinescu, a cunoscut, totuşi două ediţii: prima la Humanitas, cea cu cântec, topita...- a doua la Biblioteca Familia - în fine, a treia la Flux din Chişinău, dar să spunem că C. Teodorescu, regăţeano-centrist, nu a auzit de existenţa Basarabiei. De faptul că fragmente substanţiale fuseseră citite la Europa liberă în 1978-1979 nici vorbă, probabil "atunci" recenzentul (care este şi prozator) nu era încă născut şi, după modelulul strălucitor al colegului său de la *Romlit,* pe nume Alex. Ştefănescu şi el consideră "timpul" dinainte de venirea sa pe lume nesemnificativ, inexistent. Drept care vorbeşte despre cartea mea ca despre un... roman în două părţi: romanul lui Goma şi romanul securiştilor. Ceea ce este dreptul său, fiecare înţelege ce poate şi pune pe hârtie ce se cere - ca la *România literară,* ca la *Cotidianul* actual.

Nu merită C. Teodorescu să mă ocup de extemporalul său... era să spun: resentimentar, însă mi-am adus aminte că eu sunt resentimentarul-şef, de aceea caut un alt cuvânt... Să zicem: duşmănos - bine: doar veninos. Constat - de astă dată fără compasiune - că şi Cristian Teodorescu este un adevărat literat român: amnezic, autocronic, umflat cu aer - şi pizmaş: ai zice că, zugrăvindu-l pe Goma, "de 28 ani la Paris, în realitate nu a părăsit Drumul Taberii", îi reproşează "atitudinea" şi în acelaşi timp este gelos - păi el, dacă ar fi la Pariiiiis, e-he-he, ar uita şi numele străzii bucureştene pe care a copilărit... Mai constat - tot fără compasiune - că individul este intrigat de faptul că în «Bărbosul» nu am dat numele - bănuite, însă deloc sigure - ale unor turnători.

Dacă nu a înţeles acest "mecanism" al psihologiei elementare, înseamnă că nu a înţeles nimic din... fiziologia prozei - pe care o practică - te pomeneşti că chiar cu succes la cititorii şi la criticii români cotidieni.

[Abia azi, 10 iunie am primit textul lui C. Teodorescu, publicat în *Cotidianul* din 18 martie 2005:

"Goma, personajul turnatorilor"

"Paul Goma e bintuit si azi de securistii si de informatorii lui Ceausescu. Dar si de amintirea perioadei in care numele sau aparea in marile cotidiane din lume si pe fluxurile agentiilor de presa.

"Chiar daca a ajuns la virsta intelepciunii, Paul Goma nu e un intelept. Ii place scandalul si, cind nu-i are, isi inventeaza adversari. Insulta fara jena si cit se poate de apasat, in numele unei singuratati care-i da cosmaruri, dar in care se adinceste, cu orgoliul victimei care isi poate lua, in sfirsit, revansa. Acest om care traieste de 28 de ani la Paris scrie si vorbeste ca si cum s-ar afla tot in apartamentul sau din Drumul Taberei, supravegheat de securisti si provocat de informatori. Goma nu se intoarce in Romania pentru ca, de fapt, niciodata n-a plecat cu adevarat de aici. Pentru el, Parisul nu e decit un cartier al Bucurestiului, in care sta izolat, dar urmarind cu sufletul la gura tot ce se intimpla.

"Romanul lui Goma si romanul securistilor despre Barbosul

"In nou-aparuta lui carte la Editura Polirom, „Culoarea curcubeului 77. Cod «Barbosul»", exista doi Paul Goma. Unul e cel care povesteste ce i s-a intimplat in 1977, anul in care scriitorul a devenit cazul international Goma. Romancierul reia aici in detaliu o cronica pe care tot el a facut-o, cu diverse alte prilejuri. La sfirsitul acestui roman incepe un al doilea, mai interesant decit cel dintii, care cuprinde ce scriau securistii si informatorii lor despre Goma, incepind din 1957, cind, iesit din puscarie, i se stabileste domiciliu obligatoriu intr-un sat din Dobrogea, pina in 1977, anul in care Goma intra in conflict deschis cu regimul si cu Ceausescu.

"Pentru Goma nu conteaza informatorii

"Istoricul Stejarel Olaru i-a trimis dosarul de Securitate lui Paul Goma, la Paris, rugindu-l sa-i identifice pe cei care l-au turnat. Goma nu deconspira insa nici una dintre sursele Securitatii. In schimb, pune cap la cap rapoartele din dosar si le transforma intr-un roman document scris de securisti si informatori despre obiectivul „Barbosul", numele de cod al lui Goma, la Securitate. E greu de crezut ca romancierul nu a fost in stare sa-i recunoasca pe cei care l-au turnat. Pentru el insa, nu informatorii conteaza, ci securistii care s-au tinut dupa el si care au cerut rapoarte de la informatori. Asupra acestei idei a lui Goma voi reveni. Dupa socotelile mele, peste 400 de securisti s-au ocupat de cazul „Barbosul", cap de afis fiind celebrul Victor Achim, maiorul de securitate care se ocupa de Uniunea Scriitorilor. In prezent, Achim e sef de editura.

"Nu stia citi „baieti" il urmareau?

"Cind citesti „Culoarea curcubeului", romanul lui Goma, esti tentat

sa-ti inchipui ca autorul exagereaza si ca are mania persecutiei. Impresia, siciitoare, vine de la stilul lui Goma, digresiv si de o oralitate obositoare. Autorul scrie cum vorbeste, dar vorbeste mult mai bine decit scrie. Cind ajungi la romanul notelor informative si al rapoartelor securistilor, descoperi ca Goma ori nu stia citi „baieti" de toate gradele il urmareau, ori mai lasa de la el, ca sa nu para neverosimile amintirile sale. In 1977, despre el se vorbea in toata tara, incit, la centru, apar note si rapoarte trimise pina si de securistii din cele mai obscure orasele de provincie.

"Scriitorii care au incercat sa-l demoleze la ordin

"Lumea scriitorilor fierbe, dar si nescriitorii dezbat cazul Goma. Scriitorii care se inhama din proprie initiativa si zelos la caruta propagandei de partid sint: Eugen Barbu, Fanus Neagu, Dinu Sararu, Nicolae Dragos. Adrian Paunescu isi pune „Flacara" la dispozitie pentru demolarea lui Goma. Comentind o nota informativa despre atitudinea lui Nichita Stanescu fata de el, Goma precizeaza ca poetul nu s-a ferit sa se afiseze impreuna cu el in perioada aceea. Mai mult, dezminte zvonul securistic ca Nichita l-ar fi acuzat de tradare, in timpul unei convorbiri particulare. Autorul acestui zvon, precizeaza Goma, e acelasi Victor Achim, securistul de la Uniunea Scriitorilor.

"Masuri pentru contracararea obiectivului

"In 1977, Securitatea vrea sa lanseze zvonul ca romancierul ar fi, de fapt, securist. Printre scriitorii care se fac ecoul acestui zvon: Fanus Neagu, Dan Zamfirescu, Mircea Micu. Virf de lance in incercarea de a-l compromite pe Goma e „Saptamina" lui Eugen Barbu, noteaza satisfacut intr-un raport maiorul Achim.

"Complicitatea lui Goma cu informatorii

"In privinta informatorilor, ale caror note colcaie in dosar, e cel putin ciudat ca Paul Goma n-a putut sa-i identifice. E vorba de persoane cu care, conform notelor, Goma s-a intilnit nu o data, iar uneori in imprejurari in care sursa relateaza despre intilniri care au avut loc la el sau ea acasa, ori la care au luat parte inca doua persoane, ale caror nume sint dezvaluite, in afara de „obiectivul" turnatoriei. Vrea Goma sa protejeze de oprobriul public persoane care ii sint si azi apropiate? Indiferent de motivul tacerii sale, asta se cheama complicitatea victimei cu turnatorii".

(*Cotidianul* 18. 03. 2005)

Acest Cristian Teodorescu... Încă nu am zis tot răul pe care-l merită literatul, jurnalistul crescut la Şcoala lui Manolescu la *România literară,* avîndu-i sergenţi instructori pe Dimisianu, Ştefănescu, Băran... Elevul lor a devenit ceea ce era normal să devină într-o Românie... literară: un perfect ignorant, un strălucit analfabetizator - fiind el însuşi un monument de auto-analfabetism. Mă opresc aici, cât să o las pe Mariana Sipoş să comunice în revista *Origini* 1-2-3/2005:

"In cazul **Culorii curcubeului** nu este menţionat nici măcar faptul că este vorba de ediţia a IV-a. Astfel încât până şi un cunoscut prozator şi conducător de gazete culturale, autor al unei cronici recente, crede că e vorba de o carte scrisă de curând de Paul Goma care 'reia aici în detaliu o cronică pe care tot el a făcut-o, cu diverse alte prilejuri'.

"Şi dacă Cristian Teodorescu se dovedeşte atât de neinformat, ce să mai spunem de cititorii tineri şi foarte tineri cărora editura nu le oferă minimul de informaţie promoţională despre autor şi istoria acestei cărţi de referinţă pentru memoria noastră colectivă".

Aici se isprăveşte implantul operat la 10 iunie 2005]

Marti 22 martie 2005

(...)Voiam mai demult să scriu despre *asta* - şi am tot amânat. *Asta* nu este o noutate, dar cum în ultima vreme a luat proporţii...

Asta fiind răul pe care mi l-a pricinuit Liiceanu, editînd, imediat retrăgînd din librării, depozitînd, topind **Culoarea curcubeului**, apoi, în asociaţie cu Adameşteanu, Monica Lovinescu şi ceilalţi lătrători la comandă (Pleşu, Manolescu, Alex. Ştefănescu, Dimisianu, D.C. Mihăilescu, Pruteanu, Iorgulescu, Buduca, Mircea Martin...) instituind bariera-sanitară în jurul meu ca autor şi a cărţilor mele.

Naivul de mine: credeam în cai-verzi-pe-părerzi: "Adevărul va triumfa până la urmă", "Minciuna are picioare scurte..." şi alte folclorisme. Ei bine: adevărul nu triumfă "până la urmă" - ci triumfă minciuna şi Liiceanu. Alimentată de amnezie şi de substanţa adameşteană. Va fi ştiut ce va fi ştiut cel care a zis: "Absenţii se înşeală totdeauna"? Fiindcă nu poţi apăra un adevăr dacă nu eşti de faţă. "De faţă" fiind minciuna (liiceană, manolească, blandiană), cea sprijinită de amnezie (adameşteană) - ea va triumfa. La această absenţă a mea - fizică - adăugîndu-se deloc neglijabila absenţă scriptică (editorială, în presă): mormântul a fost, nu doar săpat, dar şi închis (dar nu vorbea D.C. Mihăilescu despre "lespedea" tombală a cuvintelor Monicăi Lovinescu închizîndu-mă pe veci: «Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma»)?

La acestă înmormântare a contribuit recent şi Polirom: suprimînd - fără voia, ba chiar împotriva voinţei mele, autor - **Introducerea** la **Culoarea curcubeului**, nu doar a "încuviinţat" inexistenţa mea, dar a confirmat-o, întărit-o. Astfel, puţinii care au vorbit de această carte nu ştiu de unde să o ia, nu ţin minte că avea, totuşi, un trecut, măcar editorial...

Mă consolez cu ce pot: dacă Polirom mi-a decapitat-despiciorat (avea şi un cuvânt de încheiere - a dispărut şi acela) **Culoarea**... ea... există ca atare.

Şi poate... Ce-am ajuns: la "şi poate"...

Oricum, ceea ce mi-au făcut - rău - Liiceanu-Adameşteanu-Lovinescu-Manolescu-Pleşu... şi ceea ce mi-a făcut (rău) Silviu Lupescu, director al Polirom-ului nu trebuie uitat în veac. Aici nu mai este vorba doar de întâmplător numitul Goma, autor al unei cărţi - ci de o acţiune concertată a *autorilor de cărţi români* pentru distrugerea, ne-fiinţarea unei *cărţi*, indiferent de valoarea ei, dar *carte*.

(...)

Ieri mi-a venit, trimis de LIS, nr. 1-2/2005 din *Viaţa Românească*. Este şi eseul Ligiei Pamfilie despre proza mea. Deşi îl primisem prin poşta electronică, am impresia că de atunci autoarea l-a augumentat, l-a ameliorat. Oricum, este laudativ cât cuprinde. Mi-a făcut bine pe la trupul sufletului.

(...) **Sâmbătă 26 martie 2005**

Ziua de azi (sic) publică scrisoarea mea din 13 martie către Mircea Stănescu. Câteva opinii de pe forum:

De la: adrian sibiu din sibiu, romania (...@brebenel.ro)
Data: 2005-03-25 23:50:53 , IP: 80.97.22... Cand se va incheia CALVARUL celor persecutati politic in fostul regim? Cele intamplate lui Goma (si altor...oare cati au fost?) depasesc limitele imaginabilului.Acesti oameni au nevoie de liniste, si ea se poate dobandi doar prin recunoasterea faptului ca au fost persecutati politic. O recunoastere din partea statului. Nu trebuie neaparat sa ii condamnam pe calea dreptului comun pe cei implicati (fosti securisti sau membrii ai regimului).Cred ca este de ajuns un proces al comunismului care sa indice cu probe, cine, pe cine si de ce a persecutat.Oare actualul regim este in stare de asa ceva?
In cazul de fata... CHIAR NU SIMTITI DUREREA LUI PAUL GOMA?(...)

De la: CALUGARUL din usa (...@yahoo.com)
Data: 2005-03-26 02:42:06 , IP: 216.63.54...
Multumesc eroule Goma ! Observ în textul lui Paul Goma un fel de leheamite fată de această problemă a chemării în justitie a "fostilor". E de crezut si de compătimit în acelasi timp Goma pentru ceea ce simte. Faptele descrise de domnia sa sunt , pentru a câta oară , clipe de cosmar. România a pierdut (...) prea multe din prilejurile care o putea scoate pe usha din fata a istoriei din cosmarul celei mai scurte dar si celei mai negre priaode istorice din existenta ei. Anul 1992 , când Paul Goma si-a anuntat candidatura la presedintia României a fost una din acele ocazii. Ce moment ! Si cum l-am pierdut. Într-o Românie fesenizată până la prostitutie , adevăratii eroi ai natiei erau târâti în cea mai obscenă si mizerabilă dizgratie socială. Ratiu devenise un sclerozat burghez, Doina Cornea o curvă (cer iertare pentru acest cuvânt) , Ticu Dumitrescu un psihopat, Paul Goma un "jidan" (cer iertare) paranoic (...) iar tara credea în aceste mizerii. A crezut cu atâta perversiune încât si-a ales conducătorul pe Iliescu , imaginea a ceea ce ne târâse si murdărise pentru 50 de ani de istorie mizerabilă. O tară care nu stie să-si respecte eroii nu merită să existe ! Ca unul care prin natura muncii mele am colindat tara în lung si în lat , dar nu prin orase ci prin cele mai singuratice si mai depărtate sate si comune ale tării , cunosteam pshilogia tăranului "dezmorometizat". Abrutizat , ostracizat, redus la o simplă unealtă agricolă , descalificat moraliceste , tăranul român devenise un simplu shobolan care , dacă apuca să se hrănească cu câteva firimituri din ceea ce tot el producea. Acest tăran care nu avea ca sursă de informare decât "aparatul" , o cutie care scuipa un singur program de radio , programul unu , sau citea unicul ziar ajuns si asa cu întârziere de câteva zile : "Scânteia" , acest tăran primise în dar o libertate pe care era , este si va fi mult timp de-acum încolo inapt s-o înteleagă. Acelasi tăran avea să fie unealta principală a comunistilor transformati peste noapte din tovarăsi în "concetătzeni" , si care aveau să murdărească prin cele mai infame si mârshave masinării pe adevăratii eroi ai neamului. Acesti eroi se ascundeau de o furie deshăntată , de o ură inexplicabilă a celor care cu câteva săptămâni înainte se rugau pentru sănătatea lor si-L implorau pe Dumnezeu să-i tină sănătosi ca să poată să scoată castanele din foc pentru cei 23 de milioane de paralizati. Acum ? , paralizatii transformati în zombi-politici îsi revărsau ura lor împotriva a tot ceea ce reprezentase anticomunism. Nu Goma luptase împotriva comunismului. Nu. Goma era un evreu securist, homosexual si paranoic. Iliescu era adevăratul erou. Si lumea credea. Dezmorometizatii erau de acord. Sheful de post le aducea "stiri calde" de la Bucuresti cum că chiaburii veneau în valuri, mânati de la spate de Ratiu si Coposu ca să le ia pământurile care si asa nu erau ale lor. Victimile deviniseră călăi iar călăii deveniseră victime. Un paranoic, Vadim Tudor, devenise porta voce împotriva tortionarilor : Goma , Ticu Dumitrescu , D. Cornea , Ratiu , Coposu , etc. si dezmorometizatii îl credeau. Aflându-mă în SUA în acel timp ca emigrant trădător ordinar , m-am bucurat nespus când am aflat de actiunea lui Goma. Dar m-am si întristat gândindu-mă la reactiile ce aveau sa curgă ca un puroi infect asupra lui. Havel al nostru nu a avut parte de cehi ci de demorometizati. Zombi-politici. Tzatze si mârlani. Otrepe si isterici. Fanatici si inculti. Lui Goma i s-a tăiat pofta de a mai fi Goma. O fi obosit. E greu pentru un erou să te trezesti dintr-o dată că ai luptat de unul singur. Că ai făcut doar o "gâlceavă" si nu "trezire de spirite". Mi-e si rusine să mă întreb , cum de-a fost posibil. (...) Noi care nu avem voie nici măcar să le stergem picioarele cu părul nostru , tocmai noi i-am scuipat si batjocorit. Si pentru ce ? Si de ce? Laconic si scârbit , Goma cere în sfârsitul articolului său ca justitia să-si facă datoria. Săraca justitie. Cui să-i facă mai întâi dreptate ? Care ar fi prioritatea justitiei ? Să îl judece pe Plesită sau să facă lumină în afacerea clanului Cămătaru ? Să-l judece pe Plesită sau să găsescă vinovatii revolutiei din '89 ? Care ne sunt prioritătile eroule Goma ?Tare mi-e frică să nu fim nevoiti să stăm din nou la coadă si să strigăm : dati câte una ca să ne ajungă la toti !(...)

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)
Data: 2005-03-26 02:50:31 , IP: 152.163.100...Victimele holocaustului comunist Dumnezeu s-o odihneasca in pace pe Doamna Goma, mama eroului Paul Goma, precum si pe celelalte victime ale holocaustului comunist care au trecut in nefiinta fara nici o compensatie morala pentru suferintele indurate.

De la: Romeo din Canada (...@rogers.com)
Data: 2005-03-26 05:16:06 , IP: 66.185.85... Respect pentru acest SENIOR al rezistentei romanesti! Iliescu a facut cel mai mare rau Romaniei dupa 1989. A continuat sa distruga, murdareasca, ascunda, profaneze adevarul despre adevaratii Seniori ai rezistentei Romane!Securitatea, cancerul Romaniei, continua sa fie "activa". Domnule Basescu ai PROMIS ca... Mai SPERAM! Romania are nevoie de citeva mii GOMA!Cel mai mare respect pentru DOMNUL GOMA!

Duminică 27 martie 2005

L-am văzut pe Papa. La fereastră. A încercat să vorbească - a horcăit. Imagine zguduitoare. Văzîndu-i gura deschisă în căutare de aer, am avut certitudinea că sunt martor nefericit-privilegiat la: **Eli, Eli**...

Mă tem că îl vedem pentru ultima oară.

Alte câteva intervenţii pe forum:

De la: CALUGARUL din usa (...@yahoo.com)
Data: 2005-03-26 14:21:27 , IP: 199.217.212...Re: Intrebare pt dl Goma
La 2005-03-26 13:34:08, AVP a scris:>>O singura intrebare, nea Paule... (...)
Domnule AVP , dumneata amesteci merele cu prunele aici. Paul Goma nu este un antievreu , un antisemit. (...) El nu doreste decit balantarea accentelor de a invinovati pe toti si pe toate folosindu-se de drama evreilor omoriti in holocaust. Nimic mai mult. Eu cred ca Goma are perfecta dreptate luind atitudine impotriva razvratirilor evreilor impotriva romanilor din Moldova lui 1941. El dovedeste clar ca si evreii au bestiile lor asa cum si romanii ii au pe ai lor. Prea se merge vorba in lume ca evreii sunt sfinti iar restul pagini: (...) Goma tocmai prin atitudinea lui este pe placul celor multi. NU TACE ! Ca deranjeaza pe una ca Monica Lovinescu sau pe antiromanul G.Andreescu, asta nu ne va impiedica pe noi cei ce credem in el sa ne schimbam parerile. Eu cred ca ultimul paragraf pe care i-l adresezi lui P. Goma ar trebui sa ti-l adresezi tie-ti insusi. Tu ar trebui sa incetezi sa-i arati cu degetul lui Goma ca si cind il pui inapoi pe olitza. Goma ar trebui sa-ti fie exemplu si nu "subiect".

De la: Romeo din Canada (...@rogers.com) Data: 2005-03-26 05:16:06

, IP: 66.185.85... Respect pentru acest SENIOR al rezistentei romanesti! Iliescu a facut cel mai mare rau Romaniei dupa 1989. A continuat sa distruga, murdareasca, ascunda, profaneze adevarul despre adevaratii Seniori ai rezistentei Romane! Securitatea, cancerul Romaniei, continua sa fie "activa".Domnule Basescu ai PROMIS ca... Mai SPERAM! Romania are nevoie de citeva mii GOMA! Cel mai mare respect pentru DOMNUL GOMA!

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-03-26 19:11:16 , IP: 152.163.100... Blame the victim!La 2005-03-26 18:06:41, patriot a scris:
> Procesul comunismului tot va veni, mai devrem sau mai tirziu si va> cuprinde toata europa si rusia....pina atunci urlati ca din gura de> sarpe cei vinovati, ca la doar asta va pricepeti cel mai bine.
Cel mai bine se pricep la culpabilizarea victimelor.Dupa acelasi rationament, in unele tari islamice, victima violului este condamnata pe motiv ca...a fost violata. Raspandacii se screm din rasputeri sa-i agate tinichele de coada lui Paul Goma, si diverse etichete pe teme de opinie politica. Indiferent care ar fi actuala orientare politica a lui Paul Goma (presupunand, prin absurd ca ar fi cea cu care este gratulat de raspandaci) dansul TREBUIE sa fie compensat pentru suferintele si umilintele indurate.

De la: patriot din romania (...@yahoo.com)
Data: 2005-03-26 21:31:36 , IP: 66.245.241...Re: Blame the victim! Cum se numesc cei care agata tinichele de coada lui ellie viesel?(...) (subl.mea)

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-03-26 23:06:33 , IP: 64.12.116...Pretium dolores La 2005-03-26 22:37:56, enzo a scris:
> [...] nu exista pret de despagubire pentru ceea ce a suferit el si familia lui.
De acord, nu se poate pune pret pe durere. Totusi, de cand fenicienii au inventat moneda, victimele pot fi despagubite pentru pagubele MATERIALE suferite, plus beneficiul nerealizat din cauza prejudiciului suferit. Haideti sa facem un calcul foarte sumar al beneficiului nerealizat:
Daca Goma nu facea dizidenta, astazi ar fi fost cel putin senator (ca Adrian Paunescu) sau macar ambasadorar cultural, fi avut si el cateva case, poate mai putine decat Nastase, avocatul lui Ceausescu, i s-ar fi publicat si tradus toate cartile, ca lui...sa nu zic cui de teama 'etichetei', s.a.m.d.E drept ca asemenea compensatii materiale nu l-ar fi consolat pe Goma, care e din alt aluat decat Paunescu, Nastase si celelalte 'victime' care s-au refacut rapid dupa 'traumele' comunismului. Dar o compensatie materiala, oricat de simbolica (macar 7-8 milioane de euro, suma ce poate fi usor trasa chiar de la agresori) ar fi o recunoastere a raului care i s-a facut.Cum rasplatim un erou national? Orice sugestie este apreciata. Propun ignorarea zgomotelor de fond ale etichetacilor.

Nu va fi nevoie să intervin în chestiunea "răsplăţii" - se însărcinează forumiştii. Şi se descurcă nesperat de bine:

De la: synd (...@aol.com)(...)Din punctul meu de vedere, durerea si suferinta nu au un pret. Opinia ca durerea ar putea fi, cumva, alinata prin sau cu ajutorul banilor este una materialist-mercantila, de speta joasa, care-mi aduce aminte, cumva, nu stiu de ce (sic!), de "socialismul stiintific".Nu stiu daca Paul Goma ar fi dispus sa-si lasa masurata "in galbeni", natural, de catre altii, umilinta de fiu, relatata in articolul de mai sus. Si iarasi nu cred ca lui P. Goma i-ar face placere sa citeasca epitete de genul "erou national" (apropo de etichetaci!) Cred ca Paul Goma a facut la vremea respectiva, in primavara anului 1977, ceea ce trebuiau sa faca toti romanii, ceea ce i-a dictat constiinta razvratita in fata ororilor comunismului. Nimic mai mult. Comparand, totusi, atitudinea lui P. Goma cu aceea a majoritatii concetatilor sai, el poate fi considerat, intr-adevar, un erou.Cum putem sa-l rasplatim? Intrebarea este buna. Raspunsul meu este simplu: acordandu-i respectul cuvenit omului Paul Goma.

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)(...)Re: Pretium dolores
(...) Un crash course in capitalism: victimele care primesc despagubiri materiale au si optiunea de a dona intreaga suma unei filantropii, pentru prosperarea unei cauze etc. Multe din victimele care au suferit ptr. un principiu isi exercita aceasta optiune. E drept, suferinta ramane suferinta, dar ajutarea unei cauze, sau a altor nenorociti le mai echilibreaza din controlul pierdut ca urmare a suferintelor.Dar acum doar vorbim de discutii, ca eu una cel putin nu am auzit inca sa se vehiculeze ideea despagubirii d-lui Paul Goma. Mi-am permis doar sa o ridic pe acest forum, dar vad ca nimeni nu o sustine, dimpotriva, primesc lectii de idealism moral.> Cum putem sa-l rasplatim? Intrebarea este buna. Raspunsul meu este> simplu: acordandu-i respectul cuvenit omului Paul Goma.
Pe langa respectul pe care-l merita, ca orice fiinta umana, d-l Goma este indreptatit la mai mult. Dansul este scriitor, ma intreb, operele domniei sale sunt subiecte de bacalaureat, sau material bibliografic precum operele altor scriitori angajati (primul care-mi vine in minte e Elie Wiesel)?

De la: CALUGARUL din usa (...@yahoo.com)
Data: 2005-03-27 02:52:51 , IP: 216.63.54...Re: Pretium dolores - synd
(...) Respectul ! Ce facem atunci cind unii ca G. Andreescu il acuza de antisemitism? Cum il mai respectam atunci pe Goma cind acesta este atacat?

De la: synd (...@aol.com) Re: Pretium dolores(...) Cand dumneata, stimata doamna, vei intelege ca nu chiar totul si cu atat mai putin sentimentele sunt o marfa, care nu poate fi vanduta/cumparata oricum si oriunde, vei incepe sa intelegi ceva din viata. Pana atunci vei continua sa teoretizezi...ieftin. Eu stiu bine si cu certitudine, inaintea dumitale, ce inseamna, de exemplu, "Schmerzensgeld" (bani de durere). Dar, aceea este durere fizica...

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)Re: Pretium dolores - CALUGARULLa 2005-03-27 02:52:51, CALUGARUL a scris:> Cum il mai respectam atunci pe Goma cind acesta este atacat?Goma a fost atacat tot timpul, dar asta nu diminueaza cu nimic respectul si admiratia pe care le merita, dimpotriva.Adica, vreti sa insinuati ca batjocorirea Doamnei Goma de catre securisti ne-ar pune cumva in dubiu daca sa-i acordam respectul pe care il merita?(...)

CALUGARUL din usa (...@yahoo.com)
Data: 2005-03-27 05:12:39 , IP: 216.63.54...(...) Eu cred ca trebuie luata o atitudine hotarita prin demontarea jocului antinational si anti-gomist al lui Andreescu ce si-a format o platforma politica atacind tocmai ce are natia noastra mai valoros astazi : biserica si oamenii de atitudine care au facut dovada clara a luptei anticomuniste si au suferit de pe urma gestului lor.

De la: Anticomie din USA (...) Din scrisoarea lui Goma:<<Iata-ma, deci, in martie 2005, ca unul care desi am "experienta" (mai corect: avand stire de astfel de metode) - ma aflu dezarmat: un securist a pangarit-o pe sotia mea si mama a fiului meu - "de asta data in public si nimeni de pe platoul de televiziune nu a protestat".>>
Sa vedem ce atitudine va lua d-l Andreescu la atacul bestial al lui Plesita impotriva d-nei Goma, care este evreica. Acum ar avea ocazia sa-si manifeste dezaprobarea impotriva unui caz concret de antisemitism; un atac direct la o evreica, nu doar "antisemitism" dedus din intorsaturi de condei.
Sau antisemismul securistilor este acceptabil d-lui Andreescu?

De la: Mos Grigore din Chicago (...@worldnet.att.net)
Data: 2005-03-27 05:55:59 , IP: 209.247.222...Re: Pretium dolores! WRONG PAUNESCU E TALENTAT CHIAR DACA SI PORC (si Arghezi a fost)!

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)"Dar o FLOARE avem si noi !"motanul incaltat a scris:> Dar o FLOARE avem si noi ! Hai bre s-o udam cu apa dulce de izvor, nu s-o hulim !Hallelujah, Brother! Cehii l-au facut presedinte pe Havel, au ridicat si un monument lui Sfantul Vaclav.

De la: Mos Grigore din Chicago (...@worldnet.att.net)
Data: 2005-03-27 05:53:49 , IP: 209.247.222...Re: Paul Goma, the acid test. KK intreaba citi si ce stiu de el in Ro? EROU DE CARTON ca si AVPica!
La 2005-03-27 01:16:08, motanul incaltat a scris:> Dar o FLOARE avem si noi ! Hai bre s-o udam cu apa dulce de izvor, nu s-o hulim !
Dupa cum se comporta, ca o primadona jignita de JIDANI cred ca ai dreptate, o udam la radacina: NE PISHAM PE FLOAREA AIA!

De la: costy (...) Paul Goma, despre el era vorba in propozitie, se poate

apara singur in fata unora ca Andreescu, problema dintre cei doi nu are legatura cu Securitatea, Plesita si tot neamul lor de jigodii bolsevice. (...)
Imi permit sa-ti amintesc disputa in care Paul Goma are intradevar nevoie de respectul si sustinerea noastra, a tuturor romanilor ce doresc binele tarii si curatarea acesteia de jegul securisto-comunist. Cu cateva luni in urma mult respectatul nostru dizident Paul Goma a actionat in fata "justitiei" din Romania pe "maria sa" "Ilici Bolsevicovici",un prim pas important in directia unui proces al comunismului in RO!! Nu te-am vazut, parinte, printre aceia, putini, foarte putini dintre noi, care si-au aratat respectul in fata actiunii curajoase incepute de dl Goma. Aici ai avut ocazie, o mai ai inca, sa-ti arati respectul fata de Paul Goma!Pentru cine ai mai mult respect, Calugare? Cine iti e mai de pret ? Paul Goma sau iliescu ?

De la: toni din Bucuresti (...@rol.ro) (...)Intamplarea tragica a familie Goma... daca s-ar fi intamplat cu autori nazisti si victime evrei , cred ca se faceau 10 filme la Hollywood pe aceasta tema , ca sa se denunte salbaticia tortio-narilor , plus sute de filme documentare . La noi la romani Plesita & co apar fara jena pe sticla si se lafaie pe spatiul de emisie ca broasca in mocirla Plus legile votate de guvernul Romaniei care l-ar fi obligat pe Plesita sa umble cu cutia de tabla pe cap precum celebra statuie

De la: toni din Bucuresti (...) La acest spectacol de lumini si sunet ar fi luat parte si Gabriel Andreescu care cu stilul lui zburdalnic-alunecos ar fi compus o poveste lacrimogen-indignata de plangeau pietrele si se mobilizau cetatenii indignati . Dar asa , daca s-a intamplat la familia Goma , nu e nici o problema , Goma nu e bun cetatean mondial pentru ca abordeaza teme incorect politic , deci nu trebuie aparat cu fondurile ONG-urilor europene si globaliste, fonduri folosite din greu in situatii corecte politic . (...)

De la: Anticomie din USA (...)Iar problema despagubirilor materiale si morale nici nu s-ar fi pus. Adica ar fi fost de la sine inteles ca Goma plus cateva generatii de Goma ar fi fost despagubiti si li s-ar fi cerut iertare.Si-a cerut careva iertare de la Goma? Domnule Goma, daca cititi aceste randuri, va rog sa ma iertati pentru ca nu am stiut cum sa va sprijin eroicele actiuni dizidente. (...)

De la: patriot din romania (...) Problema cu despagubirile materiale si morale este o diversiune a bolsevicilor de pe forum. Paul Goma e ROMAN si nu evreu, sa ceara bani pentru suferintele indurate.(...)

Anticomie din USA (...)Domnul Goma este basarabean: 27 Martie -27 Martie 1918: "În numele poporului Basarabiei, Sfatul Tarii declara: Republica democratica moldoveneasca (Basarabia) în hotarele ei dintre Prut, Nistru, Dunare, Marea Neagra, si vechile granite cu Austria, rupta de Rusia acum o suta

si mai bine de ani, din trupul vechii Moldove, în puterea dreptului istoric si dreptului de neam, pe baza principiului ca noroadele singure sa-si hotarasca; soarta lor, de azi înainte si pentru totdeauna se uneste cu mama sa România"
La multi ani, Domnule Goma, de Ziua Basarabiei. Paul Goma s-a nascut in judetul Orhei din Basarabia. http://www.paulgoma.net/ (...)
Limba noastra-i limba sfanta...
Limba noastra-i o comoara
In adîncuri înfundata
Un sirag de piatra rara
Pe mosie revarsata. (...)

Forumul a avut cca 90 intervenţii. În ciuda lălăielilor unor lălăiţi, în ciuda dării buzna, fără a fi în cunoştinţă de cauză a unor "po*i*eţi", acesta a fost muuult mai elevat decât atâtea altele. S-ar prea putea ca "tema" să fi fost cauza.

Marţi 29 martie 2005

Să nu ne facem iluzii, oameni buni. "Profeţia" mea de acum să tot fie 25 ani, anume: eventualele (atunci, în 1980: foarte-eventualele...) schimbări economice, administrative, libertăţi date de sus, chiar prosperitate nu vor provoca şi schimbarea interiorului exteriorului. Oamenii au ieşit la "Malul 22 decembrie 1989" umflaţi de speranţa că, aşa cum s-a produs "revoluţiunea", adică fără nici un efort, fără nici un sacrificiu din partea lor - ba chiar cu efortul colaborării cu tirania - aşa va pica din părul mălăieţ şi "restul": bunul-simţ, onestitatea, respectul faţă de celălalt, spunerea adevărului...

Vai, nu a picat para mălăiaţă. Nu a slujit la nimic nici fulgerătoarea fervoare religioasă (nu doar în România; nu doar în Lagărul comunist); poţi tu, băiete să mergi la biserică în fiecare duminică, să-ţi faci mii de cruci (ca la noi, la ortodocşi: laborioase, nesigure - dar-însă-totuşi largi), poţi să ceteşti toate cărţile Sfinţilor Stăniloaie, Galeriu, Anania, chiar şi ale sfinţişorilor "civili" Sorin Dumitrescu, Dan Stanca, Bădiliţă, Ceachir - degeaba. Unde nu-i inimă - nu-i nici suflet, vorba unui călugăr. Oamenii - bieţii - care simt că sunt bolnavi, stricaţi, detracaţi, grav atinşi speră că se vor lecui de toate, ca la Izvorul Tămăduirii: prin rugăciune, prin citirea Cărţilor Sfinte, prin invocarea Atotputernicului înainte şi după fiecare acţiune: «Aşa să ne-ajute Dumnezeu!». În curând ortodocşii noştri îi vor ajunge din urmă pe musulmani în ticul (altfel cum să-i spun, fiindcă s-a golit de semnificaţie): «Dacă vrea Alah/Dumnezeu...» sau şi : «Cu ajutorul lui Dumnezeu/Alah». Nu-mi iese din auz jubilaţia verbală a unui crainic de fotbal de acum câţiva ani când, în calificări, România învinsese, am impresia, Anglia: «Dumnezeu

e cu noi!». Era un meci televizat, însă nu-l văzusem pe crainic, doar îi auzisem... Însă după glas, mi l-am reprezentat: un oarecare gagicar cu accent bucureştean din acela lătăreţit, cu ş-urile şuierate, însoţite de clătinăturile pe-spirală ale capului, în gura lui «Dumnezeu e cu noi» avînd aceeaşi, dar exact aceeaşi valoare ca şi: «Pă oichii mei - mânca-ţi-aş!»

Ce voiam să spun - şi mă rătăcii (mânca-mi-ai!)? Că mai avem, mai avem cale lungă de străbătut până a ajunge şi noi, românetii, bipezi.

Miercuri 30 martie 2005

Ieri am primit o scrisoare "din State", vorba expeditorului: Gabriel Stănescu cu acelaşi nume. Mă anunţă (a câta oară în ultimii doi ani?) că "cele două volume ale Jurnalului au apărut". Şi îmi va trimite prin poştă două exemplare, urmînd să-mi trimită câte altele doresc - după 2 aprilie. Totodată îmi scrie că *Origini* 1-2-3 conţine un supliment dedicat lui mandea (16 pagini).

Va trebui să-mi modific atitudinea faţă de G. Stănescu. Cu cea mai mare plăcere. Eventual să văd în cât timp îmi tipăreşte jurnalul 2004 - cum altfel, dacă, după şase luni de euforie editorialnică, la Polirom, am fost aruncat în bezna... "antisemitismului" de însuşi directorul Lupescu, cel binesfătuit de autorii casei: Oişteanu, Shafir, Rotman - presupun că nu şi de Tismăneanu (oh, paşă, ce băiat bun sunt - la bătrâneţe).

Joi 31 martie 2005

Aseară am privit la televizor meciul de fotbal Israel-Franţa, jucat la Tel Aviv. Bănuiam că va fi "fierbinte", după campania de presă - repet: campania de presă localnică împotriva portarului Barthez (fiindcă declarase că el nu se simte în siguranţă în Israel, unde se întâmplă "tot felul de chestii", a fost agresat de parcă ar fi fost măcar fratele lui Eichmann), în special, împotriva Franţei în general - ţara lui Barthez, deci feroce antisemită... Însă nu-mi imaginam că israelienii sunt capabili de aşa ceva.

Aşa ceva - în prezenţa preşedintelui Israelului, Katzav - care a rămas aşezat, fără nici o reacţie - când *cei vreo 40.000 de spectatori au huiduit-fluierat pe toata durata executării Imnul Naţional Francez, Marseileza.*

Or aşa ceva nu s-a întâmplat nicăiri, nicicând. Au huiduit-fluierat - cu *ură* (nu cu pasiune, ca peste tot, în cele mai fierbinţi stadioane), deci, în primul rând Imnul Naţional al echipei oaspete. Deci Imnul Franţei. Ai fi crezut că Franţa - de la Revoluţia din 1789 - a fost duşmanul cel mai neînduplecat al evreului. Şi, repet: în acel moment, deşi se ştia filmat (sau tocmai de aceea?), preşedintele Israelului nu a intervenit, nu a protestat, a rămas aşezat, discutînd liniştit cu soţia sa.

Apoi meciul propriu zis: de fiecare dată când Barthez atingea mingea, fluierăturile se declanşau şi durau până când intra în posesia alcuiva. Ştiindu-se la ei acasă, jucătorii israelieni au fost tot timpul, tot timpul de o brutalitate inadmisibilă, rar sancţionată de arbitru (un neamţ...). După ce Trézéguet a marcat golul Franţei, au intrat în activitate măcelarii: foarte-periculosul ("Antisemitul!") pentru echipa israeliană, Trézéguet trebuia scos de pe teren "viu sau mort": a fost atacat extrem de periculos pe la spate, iar francezul, înnebunit de durere (şi de spaima de a fi trecut pe lângă o rupere de glezne, ridicîndu-se, i-a dat un cap în gură israelianului. Nu are nici o importanţă că nu fusese un adevărat "cap în gură", doar un gest (iar israelianul s-a şi răsturnat pe spate, ca împuşcat... - însă gestul se pedepseşte. Arbitrul i-a dat carton roşu lui Trézéguet - şi l-a eliminat de pe teren - iar atacatorului un carton galben. Rămasă în 10 jucători, echipa Franţei a devenit fără cap, fără picioare - şi a încasat un gol egalizator - de mirare că doar atât, într-atât de marcată a fost de eliminarea lui Trézéguet.

Ăsta-i fotbalul. La urma urmei, Franţa ar fi putut fi bătută.

Ceea ce însă nu ţine nici de fotbalul ca înlocuitor de război, nici de caracterul focos al israelienilor: *ura* cu care o întreagă naţiune fluiera-huiduia echipa oaspete, cea a naţiunii franceze - în prezenţa vădit indiferentă - deci aprobatoare - a preşedintelui Katzav.

Ura a fost motorul cu care au funcţionat evreii totdeauna. Zbierătul lor la adresa *goi*-lor: «Antisemitule!», nu semnifică o constatare, o acuzare - o plângere - ci expresia *urii sălbatice pe care o poartă celuilalt.*

Binevenit un text al lui Ioan Roşca, de pe internet, cuprinzînd fragmente din volumul Instaurarea totalitarismului în Romania (St. Rădulescu-Zoner, D. Buşe, B. Marinescu, editura Cavalioti, 1995), necunoscut mie şi care face o remarcabilă Revistă a Presei:

Cu două luni înainte ca războiul să se fi sfârşit au început, la noi, procesele:

(...)

Comentariul lui Ioan Roşca - la care subscriu:

"Din citatele de presă reiese limpede : Procesul antisemitismului a avut loc în România acum 60 ani".

Comentariul meu - la care, sunt convins, vor subscrie mulţi români:

Să urmeze - fie şi după 60 ani - Procesul Comunismului.

Mircea Stănescu îmi trimite (între * - italice):

"Dragă Domnule Goma,

"Dragi prieteni,

"În data de 26 martie a.c. am trimis prin posta electronică D-lor Andrei Oisteanu si Michael Shafir textul scrisorii deschise a D-lui Paul Goma datată Paris, 13 martie 2005, si publicată în 26 martie a.c. în ziarul „Ziua" sub titlul: „Goma răspunde la «spusele» securistului Plesită". În urma acestor trimiteri, am avut un schimb de mesaje cu Dl. Shafir si o reactie din partea D-lui Oisteanu.

"Voisem astfel să aflu părerea D-lor în cauză cu privire la o chestiune care tine nu doar de demnitatea intelectualului, ci de demnitatea umană pură si simplă. Si aceasta mai ales întrucît în calitatea sa de autor de cărti (*Între negare si trivializare*..., Iasi, Ed. Polirom, 2002), coautor de rapoarte (*Iliescu-Wiesel*, 2004) si expeditor de mesaje private (cf. *www.eleonardo.tk*, nr. 6/2005, art. „Păcală învată istorie" de Laszlo Alexandru) Shafir îl acuzase pe Paul Goma de „negationism", „trivialism prin comparatie", „minimalism" „justificationism" si „antisemitism". La rîndul său, Oisteanu îl numise pe Paul Goma „motivationist" si „justificationist aberant" al Holocaustului (cf. editorialului său din revista „22", an XIV (777), 28 ianuarie 2005-04 februarie 2005, intitulat „De la Bucuresti la Auschwitz si retur"). Mai mult – si mai rău – acesta din urmă îsi publicase editorialul infamant chiar în perioada în care criminalul Plesită se producea la televiziune (v. emisiunea „Dan Diaconescu în direct" de la OTV din 18/19 ianuarie si 14/15 februarie 2005).

"Acesta este contextul în care am decis să le trimit celor doi scrisoarea lui Goma, nutrind speranta că voi primi si răspunsuri. Si le-am primit. Din ele am înteles, cred, mai bine de ce dezbaterea cu privire la istoria si memoria celor două orori, nazismul/exterminarea antonesciană si comunismul, se află la noi în halul pe care îl putem constata. Evident, dacă întradevăr există vreo dezbatere. O parte a acestui răspuns poate fi formulată astfel:

"Atacurile reprezentantilor Industriei Holocaustului la adresa lui Paul Goma vizează nu o necesară asumare de către români a criminalitătiiantonesciene (fată de evrei si romi) – asumare pentru care militează Paul Goma si nu de azi, de ieri – ci impunerea culpei colective, aducerea la proces a unei întregi natiuni, a istoriei si culturii ei. Pe de altă parte, statura morală si intelectuală a lui Paul Goma este în măsură să reprezinte un obstacol de netrecut pentru aceiasi reprezentanti ai Industriei Holocaustului, întrucît, militînd în egală măsură pentru o istorie corectă a comunismului si pentru o onestă raportare la ea, el este văzut drept concurent de către acestia. Sionistii-de război nu mai contenesc cu acuzele de antisemitism la adresa lui Goma, „tată de copil evreu" (după cum îi spusese cu mult timp în urmă Alain Paruit, cum îi spune acum Shafir); or Paul Goma, o dată cu nasterea fiului său, devenise el însusi SI evreu, după cum scrie/spune chiar el.

"Sîntem diferiti din punct de vedere identitar si acest fapt nu poate fi schimbat: sîntem ceea ce sîntem. Ca cetăteni ai lumii îl continem însă în noi însine pe Celălalt. A-l întelege si a-l îngriji pe acesta este, în egală măsură, o întelegere si o grijă fată de noi însine, garantia că putem construi si locui o lume în care Eul si Celălalt stau alături, că o etică, o politică si o cultură comune sînt nu doar posibile, ci reale. Mai există însă si o altă lume: cea a distrugerii Celuilalt-exterior, care este, în egală măsură, o distrugere a Celuilalt-interior. Dacă, în procesul de trecere de la „*goy*-ul evreu" la „evreul-*goy*", evreul va reusi vreodată să-l elimine complet pe *goy*, distrugînd în egală măsură alteritatea exterioară si pe cea interioară, subiectul acestei actiuni nu e cazul să-si facă iluzii: spatiul lăsat liber nu va fi luat de Ceva, ci de Neant.

"Întrucît este vorba despre o chestiune de importantă capitală pentru întelegerea istoriei, a personalitătilor precum Paul Goma si a modului în care ne raportăm la ele – pe scurt: de o gravă chestiune publică – am decis să public partea mea de dialog din acest schimb de mesaje.

"În ce-i priveste pe interlocutorii mei, să nu-si facă iluzii: răspunsurile sau ne-răspunsurile lor, chiar netrecute de mine aici, tot asa rămân: abominabile. Să le rămână dară dreptul „intelectual" de a nu si le face publice. La fel ca si... amenintările; cei care le vor fi făcut.

"Mircea Stănescu,

"Bucuresti,

"28 martie 2005."

"Sîmbătă, 26 martie 2005 am scris:

"Stimate Domnule Andrei Oisteanu,

"Vă trimit scrisoarea D-lui Paul Goma, publicată în ziarul „Ziua" de astăzi.

"Pentru întelegerea contextului, este util de precizat că despre D-na Ana Maria Goma sacalul criminal Plesită spusese într-o emisie la televiziune că semnatarii apelului lui Paul Goma de aderare la Charta '77 din Cehoslovacia „o înghesuiau pe la toate colturile".

"Cu urări de bine,

"Mircea Stănescu."

"Sîmbătă, 26 martie 2005 am scris:

"Stimate Domnule Michael Shafir,

Vă trimit scrisoarea D-lui Paul Goma, publicată în ziarul „Ziua" de astăzi.

"Pentru întelegerea contextului, este util de precizat că despre D-na Ana Maria Goma sacalul criminal Plesită spusese într-o emisie la televiziune că semnatarii apelului lui Paul Goma de aderare la Charta '77 din Cehoslovacia „o înghesuiau pe la toate colturile".

"Cu urări de bine, Mircea Stănescu."

"În aceeasi zi, la ora 3.36 P.M., Dl. Michael Sfafir mi-a ràspuns.

"Sîmbàtà, 26 martie 2005 am scris:

"Stimate Domnule Michael Shafir,

"Multumesc, la rîndu-mi, de ràspunsul Dvs., pe care l-am citit în mod repetat.

"Gàsesc binevenite întrebàrile Dvs. de început si interesante ràspunsurile.

"Dacà însà ar fi sà ràspund si eu la întrebàrile pe care le puneti, as face-o asa:

„1) Pentru cà intelighentia din România s-ar asocia bucuroasà la o actiune-împotriva-lui-Plesità, dar nu la una de-solidaritate-cu-Goma. Nu despre societatea luatà în ansamblu e vorba aici (càci oamenii obisnuiti – care au si ei o mamà, o sotie, ba chiar si un fiu ori o fiicà – stiu ce e aceea solidaritate), ci despre cei care mînuiesc cuvîntul, editorii publicatiilor, de radio si televiziune.

"2) Pentru cà împotriva lui Goma a fost aruncatà anatema de «antisemitism».

"Este inutil sà spun cà dupà Holocaust o acuzatie ca aceasta te poate înmormânta intelectual pînà si în România de care vorbiti.

"Si aceasta fiind situatia, ce sà facà bietii intelighenti din România? Sà spunà cà e o acuzà falsà, nedreaptà, profitoare? Sà-si anuleze deci bursele, sà-si vadà càrtile respinse de editori, sà-si piardà locul de muncà? Iar editorii publicatiilor, din radio si televiziune ce sà facà, la rândul lor? Sà-si ruineze proprii patroni?

"Aceasta fiind întelegerea mea asupra realitàtii, gàsesc cà Dvs. însivà ati contribuit – prin nedreptele, înselàtoarele acuze de „negationism", „minimalism" si, noutate!, de „antisemitism" – la lipsa de reactie a celor care ar fi trebuit sà reactioneze împotriva emiselor teroristilor internationali si autohtoni gen Plesità.

"Gàsesc apoi cà atitudinea Dvs. – critic al „negationistului", „minimalistului" si „antisemitului" Goma – întretine o relatie ambiguà cu cele ale lui Plesità. Proba: într-una din emisiunile la care el a participat, a fàcut urmàtoarea afirmatie: „Goma este contestat!" Iar aceastà asertiune, và reamintesc, nu un troglodit intelectual dar dezinformator de profesie ca Plesità o inven-tase, ci un intelectual.

"Mà bucur cà và declarati solidar cu Paul Goma, m-as bucura si mai mult dacà ati face-o în public. Altfel, vorbim mereu despre ce fac sau nu fac altii. Si... în mod conspirativ.

"Pe mine unul nu m-ati convins, însà ce cred eu e mai putin important decît ce crede Goma – despre care e vorba aici – pe care ati putea sà-l convingeti. Spun cà nu m-ati convins pentru cà a fi solidar cu cineva într-o anume privintà, „a fi lîngà" – asa cum spuneti – este fàrà... „dar", este fàrà rest.

"Nu m-ati convins nici cu privire la fondul argumentatiei Dvs.,privitoare la trimiterea lui Paul Goma, în scrisoarea sa càtre Gabriel Andreescu, la „persoana de gen feminin". Càci aceastà trimitere nu avea deloc un rol argumentativ, ci punea o problemà de context si de... caracter care se citeste asa: „Cum D-zeu poate cineva deveni turnàtoare DUPÀ ce te-ai despàrtit de ea?"

"Nu m-ati convins nici înainte, nici acum, cà sînteti un cititor atent si – fapt la fel de important pentru foarte bunul analist Michael Shafir pe care îl stiam – ne-pasional si ne-sectar al lui Paul Goma.

"Si în fine: nu, domnule Shafir, Filip Goma nu este nepotul unui evreu (comunist), ci, dupà legislatia tip Nürnberg, este chiar „evreu". Fapt pe care Paul Goma îl stie la fel de bine ca si Dvs. Aceastà situatie nu îl împiedicà sà spunà adevàrul asa cum îl percepe D-sa. Sînteti nemultumit de estimarea de 98% a aderentei evreilor din Est la comunism, în contextul celui de-Al Doilea Ràzboi Mondial? Puteti contesta aceastà cifrà, dar nu e nevoie de falsa, nedreapta, înselàtoarea acuzà de „antisemitism". Càci este în contra adevàrului: orice istoric competent si de bunà credintà stie cà aceastà aderentà – làsînd deoparte explicatiile contextului istoric – a fost masivà. Si procedînd asa cum faceti Dvs. aduceti grave deservicii cercetàrii istorice, càci nici o cercetare autenticà nu se poate desfàsura atunci cînd îti pluteste deasupra capului piatra de mormînt a acuzelor de „antisemitism", „negationism", „minimalism" si altele asemenea.

"Sà încetàm pîngàrirea oamenilor în sfera lor privatà?

"Sà încetàm pîngàrirea oamenilor în sfera lor privatà!

"Sà încetàm pângàrirea oamenilor în sfera lor publicà!

"Sà încetàm pîngàrirea victimelor nazismului/regimului antonescian-si-comunismului, fie ele în viatà ori mai ales în moarte, prin nedrepte si înselàtoare acuze de „antisemitism"!

"Fàrà nici un „dar".

"Mircea Stànescu (membru al unei comunitàti ai càrei membri au masacrat evrei, înaintasii sài nefiind dintre aceia).*

"În aceeasi zi, la ora 3.59 A.M. Michael Shafir mi-a ràspuns din nou.

"Duminicà, 27 martie 2005 am scris:

"Domnule Shafir,

"Ce-i drept, nici eu nu-mi fàceam iluzii în privinta numitului dialog. Avusesem destule probe despre ce înseamnà el la Dvs.

"Reciproca este si ea valabilà: nici eu nu voi mai ràspunde mesajelor Dvs., si o fac începînd chiar cu acesta.

"În rest, và rog, pàstrati sfaturile pentru „epigonii" (ar trebui sà spun „goii"?!) Dvs., precum cei pe care îi autorizati, prin mesaje „private", sà comunice în public continuturi curat-dialogale precum urmàtorul:

"Laszlo Alexandru: „Michael Shafir mà autorizeazà sà fac publice

următoarele afirmatii: «mà alàtur acuzei pe care ati lansat-o primul» privind antisemitismul lui Paul Goma si «consider 'productia' lui Mircea Stànescu execrabilà din toate punctele de vedere, de la logic la metodologic sau deontologic». (cf. www.eleonardo.tk, nr. 6/2005)

"Sà ràmînem darà în plata Domnului, fiecare cu alàturàrile sau nealàturàrile lui!

"Mircea Stànescu."

"În aceeasi zi, la ora 1.36 P.M. Andrei Oisteanu mi-a multumit pentru trimitere. În rest, nu a mai avut nimic de adàugat. Nici eu nu mai am..".

Mircea Stănescu să fie mulțumit că evreul Oișteanu i-a răspuns - uite, mie nu mi-a răspuns goaia (femininul *goi*-ului) getbegetnică Gabriela Adameșteanu, după ce i-am trimis, pentru *22,* textul despre batjocorirea femeilor mele, deși o cunoaște bine pe Ana Maria, fuseseră prietene; nu mi-a răspuns nici alt băștinethic din fundul Gropii Ingineriimii Intelectuale Carpatine, numitul C. T. Popescu, bulibașă, în acel moment, al *Adevărului Scînteii* Partidului Bolșevist-Securist.

Că tot a venit vorba de Adameșteanca: într-un interviu din *Jurnalul literar* (ianuarie-februarie 2005) Mirela Roznoveanu povestește ce sfaturi prețioase îi dădea: "Dacă nu încetez de a mai scrie articole politice virulente în presa de exil, voi fi tratată în țară ca Paul Goma"- citește: nu va mai fi publicată în România...; "îmi ceruse (...) să îi dau câteva pagini din *jurnalul* meu (subl. Mirelei R.) pentru revista *22* (...), nu a publicat fragmentul trimis pe motiv că era «prea personal». Înainte de a-i trimite acel fragment, Gabriela mă rugase (...) să îmi rescriu jurnalul sau măcar fragmentele pe care i le trimit conform modului și *tehnicii rememorării* (subl. Mirelei R.) din jurnalul Monicăi Lovinescu. (...) nu era de acord cu ceea ce scrisesem în *jurnalul* meu (subl. M.R.). De fapt ea a spus că nu poate publica așa ceva, paginile unui martor ocular al revoluției care devenise după revoluție publicist comentator la *România liberă,* pentru că ele puneau în lumină proastă GDS-ul și alți amici ai ei (...). Din nefericire (...) Gabriela practică cenzura la *22*. Ea se comportă exact ca defuncta cenzură comunistă".

"Defuncta..." - cum, "defuncta"? Cenzura-la-român - defunctă?

Bine-ar fi, dar nu-i:

Dovadă că romancierul Gabriela Adameșteanu o practică cu jubilație, atât că după 22 decembrie 1989 trăiește mult mai bine decât atunci când era redactor la Cartea românească; ca o adevărată "revoluționară postmortemă" - pe după cap cu Rodica Palade, Ioana Ieronim, Smaranda Enache, Renate Weber, Alina Mungiu, Firanca buzureană și alte plimbăreciene călătorește cât zece, de te întrebi când își mai primenește rufăria intimă, prosperînd și în momentul de față ca ultimul din... primii "baroni" dâmbovițelini, binemeritații de nația română. Și nimeni dintre scriitorii colaboratori ai revistei *22* nu îndrăznește să protesteze, să o arate cu degetul, în public, pe nerușinata cenzoare... Pentru că și ei fac la fel, în publicațiile pe care le conduc: cenzurează pe alții, se autocenzurează - se întrecenzurează într-o devălmășie chicotită și mizerabilă, de te întrebi când are să vină, în sfârșit, o adevărată revoluție, să-i mături - apoi să dea cu flit.

Pentru că scriitorii români, îmbătrânind practicînd rezistența prin cultură nu au învățat - și nu au să învețe - să fie liberi, să scrie ei, de capul lor, nu cu bilet de voie de la Brucan.

APRILIE

Vineri 1 aprilie 2005

Papa : pe moarte.
Ca şi Reinier de Monaco.

Sâmbătă 2 aprilie 2005

Papa : agonie lungă.
A murit, seara.
O sâmbătă.

Duminică 3 aprilie 2005

Prima zi fără Wojtyla.

Luni 4 aprilie 2005

Eram pregătit să scriu următoarele:

"Acum, că mă simt mai liniştit, mai odihnit, după Săptămâna Patimilor Papei...".

Şi nu. Nu sunt mai liniştit, mai odihnit, mai stăpân pe lacrimă.

Mi-a fost, nu bunic, nu tată, nu frate. Nici măcar unchi. Ci văr. De-al doilea. Am ţinut mult la el, la "vărul paleac" - chiar dacă nu pun preţ pe zvonul că şi el ar fi din neam de valah, din clanul de la Văduviţa (Wadowicze); ca la un văr mai vârstnic ; am fi fost buni prieteni, dacă ne-am fi întâlnit.

Marţi 5 aprilie 2005

Speram să fiu spălat-curăţat de doliul universal. Nu. Aşa că îmi rotunjesc spinarea şi cu ochii închişi aştept să treacă valul negru.

La mine suferinţa, nu vine de la moartea Papei. Ci de la plâns. De ani de zile - presupun că din vara-toamna anului 1989, când am avut accidentul inimal - am devenit plângăcios. Ca tot depresivul. De atunci am căpătat incontinenţă lacrimală. E penibil pentru mine să dau în plâns doar pentru că povestesc ceva "trist" - însă Dumnezeule, ce nu a fost trist în viaţa mea (decât ceea ce, cu efort, o trag eu pe panta amuzamentului, dintr-o veche obişnuinţă de basarabean, apoi din "ticul Petrişor": de la el voi fi învăţat să povestesc întâmplări groaznice, hlizindu-mă)?

Din ce în ce mai des în ultimele două zile m-am trezit rugîndu-mă lui Dumnezeu să mă ierte pentru păcatul de a ceda tentaţiei de a compara *starea* de acum, a morţii Papei, cu *starea* din martie 1953, când murise Stalin. Şi atunci ne teroriza doliul - prin muzica de la difuzoare. Destinele celor doi nu sunt comparabile... chiar să nu fie? Dar cine întrebase: «Vaticanul? Câte divizii?» - şi iată, "diviziile Vaticanului" îl învinseseră, cu tot cu Rusia lui divizionometricoasă, monstruoasă. Însă tortùra-prin-doliu (atunci primà sunetul, acum imaginea), ciocăneala, martelajul, matracajul, picăturarea-chinezească devine redutabilă, nimeni nu se poate proteja de acţiunea ei îndurerătoare; devastatoare.

La mine, am mai spus, se traduce prin plâns. Plâng, nu doar cu ochii, ci şi cu viscerele. Plâng cu... pântecele (mama ar fi arătat lingurica şi ar fi numit-o: «Inima»). Da, oameni buni, fiecare plânge cu ce poate. Eu sunt scuturat de spasme de plâns care-mi vin de la inima pântecelui. Şi mă storc. De tot. Ce eram eu fleaşcă înainte de doliul papal, acum am devenit un agonic, care, în loc de horcăituri, sonorizează hohote de plâns.

Când i-am văzut pentru întâia oară trupul pe catafalc, nu am remarcat "seninătatea". Seninătatea era dedusă de mine, privitor, altfel chipul lui păstra, neşterse de preparatorii morţilor, suferinţele atroce care îl bântuiseră, chiar şi disperarea celui care geme-urlă: Eli, Eli... Şi pentru că toţi morţii care suferiseră mult până a fi liberaţi se aseamănă între ei, Vărul meu Karol era leit mama: aceeaşi ochi scufundaţi (nu înfundaţi), aceiaşi obraji scofâlciţi de prăbuşire în sine.

Al doilea lucru observat: capul, sprijinit înalt pe trei perne, era uşooor înclinat spre dreapta. Întâi m-am gândit că, iniţial, îi fusese drept, însă alunecase, nefiind el răcit chiar întru totul...

Apoi mi-am spus că nu este cu putinţă aşa ceva: "preparatorii" aceia sunt înalt profesionişti. Acestui papă iubit de toată lumea, preparatorii i-au aranjat în mod deliberat această poziţie, dacă nu mai... vie, atunci mai caldă, mai umană - prin asimetrie.

Insă când, filmat dinspre tălpi, i-am văzut laba piciorului drept era mai "căzută" spre exterior decât dreapta... nu am mai ştiut ce să zic.

Iar când ni s-a arătat Cripta şi am văzut că toţi papii aveau capul uşor alunecat spre dreapta - chiar în reprezentarea de marmoră a sarco-fagului - am acceptat: "aşa se face" .

Şi am fost trist, credeam că numai pentru Wojtyla se făcuse aşa.

Joi 7 aprilie 2005

Aceeaşi stare. Din aceleaşi motive.

Niculiţă a reuşit să ia 50 de exemplare de autor din **Jurnalele** scoase de G. Stănescu: în două volume:

I: 1999 - 2000 ;
II: 2001 - 2003.
Cică primul volum are 568 pagini, al doilea 641. (...)

Sâmbătă 9 aprilie 2005

Ieri - ultima ceremonie funebră.
Am rămas în urmă cu consemnările: răspunsul lui Onişoru, un articol de G. Andreescu, Shafir profesor la Cluj...(...)

Duminică 10 aprilie 2005

Ieri Gabriel Stănescu mi-a scris! Că, da, D-l Damaschin a luat 50 exemplare; că da, el mi-a trimis ieri (citeşte: alaltăieri, 8 aprilie) prin poştă 2 exemplare; că da, voi primi şi revista (*Origini*) "săptămâna viitoare"? Altfel mă preţuieşte mult.
Pentru că tot sunt profesionist al visării perelor mălăieţe, mi-am zis că dacă voi câştiga la loto (în sfârşit!); voi putea să-mi co-editez - deci: să co-plătesc - unele dintre cărţi - le aşez în ordinea dorinţei:
1. Sabina
2. Bonifacia
3. Gherla-Lăteşti
4. Săptămâna Roşie (ultima variantă)
5. Arta refugii
6. Astra
7. Patimile după Piteşti
8. Soldatul câinelui
9. Jurnal 2004-2005
10. Culoarea curcubeului+Bărbosul (ediţie restabilită)
11. Ostinato
- fireşte, toate 11 în acelaşi an calendaristic! Uite-aşa! Să-i copleşesc pe bieţii cititori! Să-i sufoc! Să nu mai aibă timp să citească volumul ieri "procurat", că eu: Pac!, la Războiul, încă două; încă nouă. Să-i strivesc sub munţi de hârtie tipărită pe editori! - cei care ziua-noaptea la mine se gândesc, cu dragoste nesfârşită - cred că am citat-o liber pe Monica Lovinescu, cea din 1990 şi din 1991; când se arăta ea nesfârşit de grijulie cu virtualul cititor al meu (în realitate cu editorul Liiceanu), nu cu autorul de mine - real, bietul...
- fireşte, de la 12 la 22: Jurnalul.
E-hei! Dacă aş avea bani (de la Lotărie)..., aş încheia o înţelegere cu o editură avînd o corectă posibilitate de distribuţie astfel încât să nu aibă pierderi - ba chiar ceva câştig rapid şi anticipat - dar să tragă şi o ediţie ieftină, cam la jumătate din preţul practicat, pentru studenţi şi pentru elevi; şi încă una gratuită (pentru Basarabia şi Bucovina). Sper (speram ieri) că se va găsi una care să facă o asemenea afacere. Deşi...

Luni 11 aprilie 2005

Mi-a scris D-na Slama-Cazacu prin e-mail! Se plânge (cum altfel?) ca internetul o sileşte să scrie fără diacritice. Îmi mulţumeşte pentru **Culorile-Bărbosul** şi pentru **Jurnale 1999-2003** duse ieri de Niculiţă. Aşteaptă **Alfabecedarul**, doar a scris despre el, needitatul...
Regret, însă nici azi nu am chef să consemnez ceea ce nu putusem consemna în săptămâna din urmă. Aşa, că nu-mi vine.

(...)Marţi 12 aprilie 2005

Cascadă de veşti proaste: de la Tel Aviv: somaţia "retrocedărilor", altfel nu mai pupăm noi Europa!, ne ameninţă profund-europenii israelieni!; apoi Găgăuţă Bush îl asigură pe Sharon că nu se pot corija frontierele în Palestina - să rămână aşa cum sunt...
Doamne, Doamne, ce foc şi pară are să se işte pe Pământul Sfânt! (...)

Luni 18 aprilie 2005

(...) Luînd-o din prezent spre trecut: mă bate la cap întrebarea (deloc nouă, avînd ea o viaţă de să tot fie 60 ani...):
«Fac bine că fac ce fac?»
Răspunsurile binevoitorilor se prăbuşesc peste mine, avalanşă, cel mai recent:
«Faci bine ce faci de la o vreme, "luîndu-te de evrei"»?, cum formulează o persoană cândva apropiată, în ultimii 15 ani ("de la revoluţie")... delimitîndu-se, treaptă cu treaptă: «faci bine luîndu-te de Liiceanu?», «faci bine luîndu-te de Monica?»..., în ultima fază nemaifiind îngrijorat de soarta mea, ci de a sa, ca /fost/ prieten al meu.
Dar se vede de la o poştă că nu fac bine, "luîndu-mă". Niciodată în viaţa mea nu-am-făcut-bine-luîndu-mă ba de una, ba de alta, ba de cenzură, ba, de Ceauşeasca, vorba lui Marin Preda, ba de prietenii mei care acceptaseră să facă ei cenzura, cu mâna lor de scriitori de meserie (S. Damian, G. Dimisianu, G. Adameşteanu), ba de cei care îmi distrugeau cărţile de ei solicitate în vederea publicării (Liiceanu, Sorescu, Marian Papahagi), ba de trădători dovediţi ca Monica Lovinescu, ba de Ceauşescu, ba de Iliescu (încă nu am ajuns până la pagina cu Băsescu)?
Dar am făcut. Fără să mă gândesc "la consecinţe": ce-o să păţesc eu dacă se supără Ceauşescu, Liiceanu, Pleşiţă, Monica Lovinescu, Adameşteanca, Wiesel, Ţepeneag - fiindcă "n-am ţinut seama"... Aşa

s-a şi întâmplat: am păţit-o dinspre fiecare.

Că tot mă aflu (de când? Hă-hă!, vorba Bulii) în boxa acuzaţilor, îmi iau singur circumstanţele atenuantele (sic). Cu rare prilejuri (Lăncrănjan, Gelu Ionescu), când am atacat eu primul - fiindcă ei atacaseră persoane ori principii apropiate mie - nu am făcut decât să răspund atacurilor împotriva mea. Accept: "capul ce se pleacă...", "apa trece...", "fă-te frate cu dracul..." - acestea fac parte din Codul De Înţelepciune şi Onoare al poporului nostru drag-şi-iubit. Însă eu, chiar dacă declar că îl iubesc-îndrăgesc pe poporul nostru, nu fac ce face poporul (nici popa...), fac ce mă taie capul - şi inima.

La urma urmei duşmanul meu (de căpătâi) este minciuna. Când aud-citesc o minciună, tresar; tresalt; sar - mă năpustesc. Când minciuna vine dinspre un prieten, un coleg, unul pe care-l ştiu de aceeaşi parte a gardului, prima reacţie a mea: uluiala: «Cum poate X să spună o asemenea minciună?»; a doua: «Să nu mă pripesc, să mai aştept, poate că s-a încurcat în cuvinte, aşa cum ţi-ai prinde picioarele în covor...». Abia după ce "accidentul" se dovedeşte constantă reacţionez - am avut timp să rumeg, să adun informaţii, argumente.

De ce m-am "luat" de evrei? Să avem pardon, nu m-am "luat" de comunitate, popor, etnie, am dat nume unor indivizi care făcuseră rău - însă nu recunoşteau, iar când mai mulţi inşi făceau baraj, front în jurul câte unei minciuni sau în jurul tăcerii unor adevăruri, atunci, da, am vorbit de etică etnică - fiindcă la acei evrei (o citez liber pe Hannah Arendt) este folosit fără tresărire neadevărul atunci când cred ei că se află în pericol.

Luni 18 aprilie 2005

Continuu ce începusem ieri cu un eveniment recent - şi parizian, fiindcă orice-ar zice americanolatrii - mai ales dintre holocaustologii din România - Parisul rămâne în continuare cutia de rezonanţă - în bine, în rău - a lumii.

Am mai notat eu, au observat (cu mare... discreţie) şi unii jurnalişti (mai cu seamă cei de la *Le Nouvel Observateur* din ultimii trei ani):

[Însemnările următoare au intrat în textul "Necititorii mei..."]

Marţi 19 aprilie 2005

Am avut parte de fum-alb, la Vatican.

Spre seară HABEMUS PAPAM: Joseph Ratzinger - Benedict al XVI-lea.

Târziu, spre orele 20,00 mi-a intrat în cutia poştală un mesaj de la Mihai Vakulovski - expediat în jurul orei 10 dimineaţa, ora României.

Dealtfel în ziua de 19 aprilie a fost singurul semn de viaţă primit - adevărat: nici eu nu am trimis.

Miercuri 20 aprilie 2005

Primire acră a alegerii Papei din partea protestanţilor helveţi şi a anglicanilor... anglezi. Si, vai din partea unor nemţi care-şi zic "progresişti, în fapt sunt nişte reeducaţi-condiţionaţi-culpabilizaţi.

Joi 21 aprilie 2005

Continuă "dubiile" în legătură cu Benedict XVI: că este împotriva avortului; că este împotriva mariajului preoţilor; că este împotriva homosexualilor; că este împotriva intrării Turciei în Europa... Ca şi cum nu aceasta ar fi fost linia Vaticanului şi sub Wojtyla. Si ce păcate mai are? E prea inteligent; e prea... citit, ai zice că reproşul vine dinspre un evreu-român; "prea cunoaşte şi marxismul" (pe când era cardinal sau poate doar episcop) a acceptat o înfruntare televizuală cu Jürgen Habermas, filosoful marxist şi... nu numai că a răspuns la toate întrebările ce i s-au pus dar l-a corectat în numeroase rânduri pe H., arătînd ce anume scriseseră "clasicii" acestuia - şi citînd din memorie. Însă marea-descoperire-mare: în adolescenţă Ratzinger fusese "membru în organizaţia nazistă de tineret". Din fericire foarte mulţi participanţi la dezbateri ştiau: membrìa în Hitlerjugend era obligatorie, cum obligatorie era şi încorporarea în armată: «Da, dar dacă ţinem seama că acea armată a comis exacţiuni...", a băgat de seamă o tovarăşă nemţoaică avînd ochii tulburi de prostie.

Am citit de pe internet o cronică a lui Cristian Teodorescu (cel care mă cronicase şi pe mine deunăzi) la o carte de "amintiri" de Breban - apărută, o ştiam, dar nu îi percepusem semnificaţia...). După C. Teodorescu, Breban îşi povesteşte amintirile de parcă ar scrie romane... - să-mi fie cu iertare, dar această observaţie de bun simţ o făcusem eu, de acum vreo 14 ani - se află şi în volumul **Scrìsuri**. Ceea ce nu ar fi foarte grav, la urma urmei, dacă jurnalul, memoriile, amintirile declarate ca atare se substituie romanului, nu Breban este primul nici ultimul. Iar eu sunt dintre aceia. Însă una este să scrii amintiri ca şi cum ai scrie roman - cu toate riscurile - şi cu totul altceva să scrii despre fapte şi persoane (devenite personaje) neadevăruri.

Iată, eu nu mă leg - ca C. Teodorescu - de faptul că Breban scrie "pozitiv" despre Popescu-Dumnezeu, despre Burtică, despre Pleşiţă (eu am consemnat de acum 27 ani acest lucru, taman în cartea "Culoarea curcubeului" - cea necitită de C. Teodorescu. Pe mine mă interesează că Breban (după C. Teodorescu) scrie acest neadevăr: După ce protestase

împotriva revoluţiei culturale a lui Ceauşescu, Breban se întorsese în ţară - de unde fusese dat afară de peste tot, considerat "trădător" - iar singurul ştab dintre colegii săi de C.C. care îl primise cu braţele deschise a fost D. Popescu-Dumnezeu! Breban, amnezic emerit, simte instinctiv că şi cititorii şi cronicarii sunt ca el: chiar dacă au ştiut cândva ceva "amănunte", nu le mai ţin minte, iar dacă le mai ţin minte îşi zic: «Ce importanţă au!" şi îl lasă pe Breban să delireaze - să spună minciuni.

Adevărul este acesta: D. Popescu-Dumnezeu nu l-a primit deloc cu braţele deschise: la celebra şedinţă de "demascare a transfugului Breban" de la Sala Palatului de prin noiembrie-decembrie 1971 - în care am fost şi eu judecat, în prezenţă - "Dumnezeu" a fost aspru criticat că îl protejase pe Breban, că îl trimisese la Can'/, vorba lui Lăncrănjan, "de să să facă de mñinune" cu filmul "Printre colinele verzi". Nu mai ţin minte cronologia evenimentelor care îl priveau pe Breban, dar am impresia că "transfugul" nu s-a întors în România decât după ce Popescu-Dumnezeu a căzut, iar în loc lui a fost numit Burtică.

Concluzie: Este posibil ca amintiristul Breban să nu mintă când a scris (dacă va fi scris ce spune C. Teodorescu) că Popescu-Dumnezeu l-a primit cu braţele deschise la întoarcerea în România...

...Dar sigur este că recenzentul Cristian Teodorescu a filat doar cartea lui Breban - cât despre a mea, "Culoarea..." nici nu a citit prima ei parte (cea scrisă în 1978, publicată în 1979 la Seuil, în 1990 la Humanitas... şi trimisă la topit. Pe şeful departamentului Cultură de la *Cotidianul* l-a interesat doar... dosarul de securitate, din care a citit doar începutul: în care îi răspundeam lui Stejărel Olaru că nu îi voi divulga bănuielile mele în legătură cu informatorii - atât.

Vineri 22 aprilie 2005

În sfârşit! Bundestagul a... invitat Turcia să-şi revizuiască atitudinea faţă de "evenimentele din 1915" - Nemţii, prudenţi, au evitat să vorbească despre masacrul armenilor... Nu ştiu dacă există vreo legătură între una şi alta, dar eu o fac, aici: cauza nesfârşitului curaj german este... Ratzinger - actualul papă a fost totdeauna împotriva intrării Turcilor în Europa.(...)

Sâmbătă 23 aprilie 2005

Mare agitaţie mare în chestiunea masacrului armenilor. De astă dată Turcii ori vor recunoaşte în faţa lumii că au practicat genocidul ca "politică de stat", fie vor rămâne încă un secol în Asia lor. În ciuda zbaterilor englezilor, dar mai ales ale israelienilor şi ale americanilor de a-i băga la meci pe turcaleţi. Ei, da, e greu, dacă nu imposibil pentru

Teroarea Europei (mai ales pentru partea ei de sud-est) să împace "onoarea" de mare putere cu adevărul. Ei, uite, din când în când i se dă şi adevărului o şansă de a fi recunoscut.

Glume groase între ruşi: la viitoarea vizită a lui Putin în Israel se va discuta chestiunea dacă ruşii mai livrează sau ba rachete Siriei - care ameninţă teritoriul Israelului. Intr-un interviu pregătitor al vizitei, Volodea, Ţarul ruşilor a zic cam aşa: rachetele livrate sirienilor sunt de bătaie scurtă - însă avioanele israeliene pot survola în linişte palatul prezidenţial sirian... Comentatorii prevăd o aspră "explicaţie" între Putin şi Sharon... Ba eu prevăd că Sharon îşi va înghiţi mânia: el, ca rus-mic, ştie că nu e bine să te comporţi cu rusul-mare, crezîndu-l şi pe el european culpabilizat de Holocaust. Fiindcă rusul - din păcate - nu se mai teme de american, de vreo cinci ani, de când s-a umflat prestigiul cantitativ al petrolului - ah, petrolul, petrolul, ce armă eficace!

Paris, 11/23 aprilie 2005

NECITITORII - ACUZATORII NEMILOŞI AI MEI:
H O L O C A U S T O L O G I I

Unul dintre extrem de puţinii prieteni care mi-au rămas după operaţia "antiteroristă" (sic) organizată - de astă dată - de Comandoul Holocaustologilor şi care a băgat groaza în bravii intelectuali români, ameninţaţi cu : «Ordonanţa, ordonanţa!» prin gura tovarăşului Teşu...

...Începusem a spune, deci, că un prieten mi-a pus deunăzi întrebarea:

«De ce nu te-or fi dînd în judecată cei care te condamnă pentru "antisemitism"?»

Nu am ştiut ce să răspund. Mai ales că subînţelesul viitor (or să mă dea mâine? poimâine?) nu era deloc sigur. Am ridicat din umeri şi am rămas pe gânduri:

De decenii, întâi în România, apoi în exil, în loc să fiu tratat-insultat de, să zicem: «tuberculos» (sau şchiop sau bâlbâit - sau şi mai grav: de basarabean), securiştii şi unii dintre legionari îmi aruncau: «Jidovitule!». În timpul ultimei arestări, în 1977, generalul Pleşiţă, pe atunci bulibaşă suprem al Scârnavului Criminal Organ îmi mângâia auzul, şoptindu-mi urletul: «Jădane!», cu accentul lui curat-jădovesc, dupe Argeş-în-jos. Nu altfel îmi zicea pionerul-securist V.C. Tudor, întâi în *Săptămâna* lui Eugen Barbu, a lui Ulieru, a lui Dinu C. Giurescu, a lui Ciachir, apoi "după revoluţie" în *România Mare*, când mânca el jidani pe pâine, evitînd a se privi în oglindă.

Locul de plecare al atacului s-a modificat - tot la indicaţia-preţioasă a Securităţii. Încă din primăvara anului 1977, "când cu drepturile omului", Organa dădea directive precise de dezinformare: «Să fie lansată acuzaţia de "antisemitism", făcînd apel la evrei individual şi la Statul Israel, doar ne aflăm în relaţii bune cu Dânşii...»

Cum să nu se afle în relații bune cu Dânșii, doar Dânșii alcătuiesc nesmintita Lumină de la Răsărit a Terorii Bolșevice: Dânșii care, după ce ne-au călcat în picioare, umilit, torturat, reeducat, ucis, dacă au mai trăit după această epuizantă activitate, s-au tras la Eretz, în principiu, cu adevărat la domiciliile secundare din Franța, din America...

Dânsul H. Zalis - de la București - a fost, cronologic, primul arătător cu degetul, într-o scrisoare privată (sic) ajunsă, în toiul mișcării pentru drepturile omului din 1977, în cutia mea poștală prin amabilitatea Securității; apoi Dânșii Iosif Petran, de la Tel Aviv, prin *Revista mea*; Al. Mirodan, tot de pe-acolo; Ed. Reichman, de la Paris, în *Lupta*, în *Le Monde*, apoi...

M-au lucrat bine "Dânșii". Ce nu fac Dânșii, pentru a-și urmări interesul, interesul, numai interesul? Colaborează strâns și cu... creația lor, Ceka eternă, nemaivorbind de puii săi de oriunde - la noi: Securitatea...

Începînd din toamna anului 1971, după ce mi se editase **Ostinato** în Germania Federală și în Franța (și în Italia, însă Balaci, Potra, Bușulenga cumpăraseră, pentru Ceaușescu, întreg tirajul) când stewardessele de pe avioanele companiei Elal, înainte de aterizarea la București, cereau călătorilor să predea la bord "cărțile lui Paul Goma" - însă de Soljenițîn, de Cioran, de Eliade nu pomeneau; după 1 aprilie 1977, când au "colaborat" cu tovarășii lor de la Ambasada USA în moralul scop de a bloca, la Europa liberă, știrea arestării mele.

După liberarea din mai 1977, prin septembrie când înțelesesem că va trebui să părăsim România și pentru că de-acum știam destule despre modul în care "apărau" israelieniștii drepturile omului, mi-am îngăduit o glumă nesărată: am telefonat la ambasada lor, mi-am spus numele (mi-l cunoșteau, doar funcționarii lor fuseseră - și mai erau - d-ai noștri, dîn popor!) și am întrebat ce forme sunt necesare pentru a cere azil politic în Israel, ca să scăpăm de dictatura comunistă din România... Am provocat, nu doar un refuz politicos, cum mă așteptam, ci unul în panică, urmat de promisiuni - cu totul dezinteresate!, de intervenții amicale pe lângă alte țări - ce țară doresc: Suedia?, se face!; Canada?, cum nu, se face pe loc!; Franța?, se face, se face, orice se face, numai să nu cer azil politic în Israel, care tocmai are mari-probleme... Înțeleg eu ce fel de... Apoi amenințări abia voalate: dacă încerc să stric și relațiile israelo-române, cum făcusem cu americano-românele, să nu mă aștept la trai liniștit, oriunde m-aș stabili (încă nu mă avertizase generalul Pleșiță cu Brațul Revoluției care Lung este el, dar în seara de 19 noiembrie 1977, în biroul lui, auzindu-l formulat, am făcut legături nepermis de abuzive, zicînd în sinea mea: «A-ha...»).

...În fine, în ultimii 3-4 ani a fost pusă la treabă artileria grea, adusă cu mari sacrificii ba de la Washington, ba de la Praga, ba de la Tel Aviv, ba de la fața-locului: de la *Dilema*, de la *22*...:

Radu Ioanid, celebru prin maniera de a formula calm, așezat, politicos, documentat, nu doar neadevăruri obraznice, strigătoare la cer; nu doar fapte, cifre, statistici inventate pe loc, senin, ca și cum fabricantul ar mânca semințe

de bostan, nu ar rosti de la tribuna Procurorului Popular (prin gura mătușii sale Sașa Sidorovici, tovarășa de viață a Brucanului) acuzații, puneri-la zid care, în contextul de azi te pot trimite în pușcărie exact ca în Epoca de Aur, pe când și membrii clanului său "Ioanid"-"Mușat" și încă alte nume conspirative precum Leibovici, grăbit-românizate, făceau parte ca milițieni, securiști, spioni în Occident - din Aparatul Terorii Bolșevice impus de NKVD prin sinistrul consângean Nicolski-Grünberg (nici o legătură cu Grünberg, bunicii materni ai soției mele, Ana - cu care prilej reamintesc: sunt tată-de-copil-evreu).

R. Ioanid este individul pe care niciodată nu-l poți prinde cu minciuna. Fiindcă nu minte niciodată? Ba da, minte tot timpul, în toate, însă când i se dovedește cu probe că a rostit-scris neadevăruri, el nu tresare, nu roșește, nu recunoaște că a greșit-mințit; și în nici un caz nu se scuză pentru "scăpare". Rămâne calm, liniștit - tăcut. R. Ioanid este un om (îi zic așa, din comodi-tate) care disprețuiește omul care nu-i ca el, ca ai săi. El nu-l urăște, cu stropi, isteric, pe român, ca Wiesel, ci îl consideră, dacă nu un nimic, atunci, un *ceva;* cu care nu se dialoghează. R. Ioanid nu știe ce este *dialogul*, cu atât mai puțin luarea în seamă a obiecțiilor, a contestațiilor, a negațiilor interlocutorului: pentru el nu există "interlocutor" *goi*, doar *goi* acuzat-gata-condamnat; el nu cunoaște, nu practică decât diktatul, ukazul; el "demască", el culpabilizează; ca un Țurcanu II, el "reeducă", fabrică fioroși fasciști-legionari-antonescieni-antisemiți, casapi de evrei, băutori de sânge evreiesc. Cu ajutorul terifiant al politicii-de-amenințare-teroristă americano-israeliană, el și ai săi bolșevici de viță stră-veche asiată urmăresc des-creierarea *goi*-lor români, inventarea noului-om-nou: acela carele, de bunăvoie-și-nesilit-de-nimeni, cu glas tare, se va declara vinovat de "unicul genocid", cel al evreilor și cu-drag va consimți să plătească, în cadrul campaniei de strângere a cotelor de recuperări, ultimul bănuț destinat a cumpăra lapte pentru copil; cu entuziasm va renunța la singura-i cămașă încă neruptă (așa cum făcuseră în 1907 strămoșii lui, țăranii români în fața amenințărilor-cu-jandarmii a strămoșilor arendași, zapcii ai lui "R. Ioanid", ai lui "M. Shafir"); cu contravaloarea (sic) a ei - a cămășii nerupte - Zidul Ierusalimului va căpăta încă un centimetru lățime și chiar un centimetru înălțime, pentru a-i închide total, definitiv, în propria lor țară, pe *goi*-ii - altfel semiți - palestinienii. R. Ioanid și ceilalți komisari din nou-creatul, la Cotroceni, *Minister al Culpabilizării Naționale Române prin Holo-caustizare* este o creatură convins(ă) că neevreii fac parte din alt regn (iată, nu am spus: din altă rasă, fiindcă l-aș umaniza - și nu merită). Din acest motiv afirm că "R. Ioanid" face parte din regnul mineral.

Nu-mi poate ieși din... inimă emisiunea televizuală de acum două luni, în care participanții au fost invitați să spună cam câți dintre evrei nelocalnici trecuseră Prutul în Basarabia și în Bucovina de Nord, ocupate de URSS la 28 iunie 1940, plini de entuziasm, dorind să participe la edificarea socialismului și pe teritoriile românești răpite și, din constructori, deveniseră destructori a tot și a toate: piatra peste piatră, cultură, religie, limbă, aer - și vai: om; deveniseră - odată ce puseseră piciorul pe malul stâng al Prutului, emeriți komisari ai

Armatei Roşii, creaţie a lui Trotski. Era o întrebare ce nu mai fusese pusă (după informaţiile mele): din frica de represalii - atât din partea Securităţii "româneşti", a NKVD-KGB-ului, cât mai ales dinspre teroriştii holocaustologi.

J. Ancel (statisticianul şef al "Holocaustului românesc") a avansat o cifră (30.000), Lia Benjamin: vreo 40.000, R. Ioanid în jur de 20.000. Un istoric de la Chişinău a scos fotocopii după documentele din arhivele NKVD şi a anunţat: *150.000*. Ancel s-a arătat atins la onoarea lui de specialist în materie, Lia Benjamin - şi dânsa. Numai R. Ioanid a rămas neclintit. De piatră. Pe el, istoric vestit al "problemei", nu l-a tulburat cifra - verosimilă, dar mult diminuată, a NKVD-ului. Lui nu i-a făcut nici cald nici rece.

De ce? Fiindcă R. Ioanid deţine *alte* cifre, *alte* adevăruri: cele ale regnului mineral al său. El ştie - a venit de la Washington cu "decizia" gata luată: **nu contează adevărul, ci aplicarea diktatului**.

Adevărul... În chestiunea Teritoriilor Ocupate de URSS în 28 iunie 1940 şi în a sovietizării barbare a Basarabiei şi a Bucovinei de Nord vreme de un an ("Întâia Ocupaţie" - până în iulie 1941, "A doua" a început în martie 1944 şi nu a luat sfârşit nici în ziua de azi) toţi evreii - repet: toţi evreii de pretutindeni au instituit secretul absolut asupra:

- *numelor* (adevărate, ca şi falsele-nume) ale celor... nu 150.000, dar măcar 1.500 nume de evrei care, după ce şi-au făcut mâna pe basarabeni şi pe bucovineni între 28 iunie 1940 şi iulie 1941, după 23 august 1944 au făcut parte activă, înalt profesionalizată, a Aparatului Terorist Bolşevic instaurat în întreaga Românie;

- *faptelor*... revoluţionare aplicate pe spinarea nenorociţilor basarabeni şi bucovineni, nu doar români, ci şi ruşi, ucraineni, bulgari, găgăuzi, polonezi, germani, armeni, greci, evrei... - consideraţi "duşmani", burjui", "culaci", "trădători ai revoluţiei şi ai URSS"... - arestaţi, torturaţi, executaţi pe loc, alţii "doar" condamnaţi şi trimişi în Siberia, în fine alţii deportaţi-fără-"hârtii", pentru decenii în Estul şi Nordul Îndepărtat - se evaluează că numai în iunie 1941, bolşevicii au deportat cca 30.000 de oameni, bărbaţi, femei, bătrâni, copii.

De ani de zile încerc să pătrund acest "secret mortal", cel ascunzînd numele şi faptele "voluntarilor" evrei în intervalul 28 iunie 1940 - 15 iulie 1941, în Basarabia şi în Bucovina sovietizate.Există câteva mărturii ale unor evrei, numai despre ei înşişi, numai dacă dacă fuseseră la rându-le "represaţi", însă nici un cuvânt despre faptele lor pe când ei înşişi "represau" pe alţii - ca enkavedişti, komisari, simpli funcţio-nari - deşi în acel an de groază nu au existat "simpli funcţionari", doar auxiliari a NKVD. Am aflat - câteva nume:

- Cei doi fraţi ai lui Leonte Răutu (Oigenştain): Mişa, tatăl lui Andrei Oişteanu şi Dan. Deasemeni Bela Iosovici, care va deveni mama băieţilor Valery şi Andrei (Oişteanu);
- M. Roller;
- Perahim - mort de curând, alături, în cartierul Ménilmontant.
- Sorin Toma: odată la adăpost în Israel, cel care încercase să-l

înlocuiască pe Arghezi cu tată-său şi-a publicat "amintirile" bolşeviceşte de selective; deşi mereu promite că va ajunge la Chişinău, ajunge cu scrisul la Zaporoje (în anul următor). Şi el evită locul-crimei.

Toţi cei înşiraţi au murit, au scăpat de Nürnberg II.

Au mai rămas în viaţă - oricum, erau până anul trecut, aici, la Paris, în cartierul nostru, Belleville - câţiva unchi, veri, mătuşi ale lui R. Ioanid care şi-au reluat numele: Leibovici.

R. Ioanid a comis textul "Între Belleville şi Bucureşti", publicat în *Observator Cultural* al lui I.B. Lefter : lung, mincinos, cu citate falsificate, cu "afirmaţii" (ale mele!) deturnate sau/şi inventate, nu puţine rezemate pe"izvoare sigure", ca notoriul securist dezinformator M. Pelin, decenii lungi adjunct al lui I.C. Drăgan, dimpreună cu Traian Filip la agentura securistă de la Milano - text devenit, nu doar de referinţă, ci Evanghelie a holocaustologilor subalterni:

O evanghelie crezută-şi-necercetată: ca în societăţile care nu cunosc *cititul* - necum *citatul* - toţi, dar toţi cei care m-au atacat ulterior, au făcut trimitere la R. Ioanid. Simpla pomenire a titlului (şi fals şi idiot) - a articolului "Între Belleville şi Bucureşti", a ţinut loc de informare, de lectură; articolul acela a devenit directivă, ordin, astfel scutindu-i pe toţi agresorii de *a citi* şi de *a cita* corect din eseul meu **Săptămâna Roşie 28 iunie - 3 iulie 1940 sau Basarabia şi Evreii** - nu este inutil să dau titlul întreg. Oile luate orbeşte după Berbecul-cel-Mare: R. Ioanid, m-au acuzat, în deplină necunoştinţă de cauză, de "antisemitism".

Or nimeni-nimeni dintre cei pe care îi voi pomeni mai la vale nu citise cu minimă onestitate ceea ce condamnase hotărît: nici Berbecul-cel-Mic (M. Shafir), nici membrii de drept ai turmei: A. Oişteanu, Al. Florian, G. Andreescu, Dan Pavel, A. Cornea, O. Pecican, Laszlo Alexandru, V. Gârneţ, V. Ciobanu, W. Totok, Ion Vianu, Teşu Solomovici, D. M. Gheorghiu, Lavastine, Isaac Chiva, Alain Paruit, Ed. Reichman, D. Vighi...; aceşti, dragă-doamne, scriitori, oameni familiarizaţi cu litera tipărită nu citiseră ce scrisesem eu, posmagii le fuseseră rumegaţi la Centru, la Tel Aviv, la Washington. Vor mai fi şi alţii de care încă nu am cunoştinţă. Singurul dintre vitejii macabei care a recunoscut negru pe alb că... nu citise ceea ce combătuse a fost, în urmă cu o lună, Dan Pavel. Este foarte adevărat: "onestitatea" lui este o vulgară şmecherie găinărească dupe Dâmbovita, însă fiind eu un optimist fără leac, îmi zic:

«Proporţia (1 din 20) este extrem de îmbucurătoare, dătătoare de speranţe într-un viitor de aur al ţărişoarei noastre dragi - doar este vorba de intelectuali subţiri, de oameni de cultură, de scriitori-îndrăgiţi, de, cum li s-a tot zis: *directori de conştiinţe*. Deci Trăiască România cu ai săi intelectuali, rezistenţi prin... Prin ce? Prin cultură? Cult să fie insul ignorant? Ne-cititorul? Cult acela care, deşi nu a citit un text, se trezeşte vorbind despre el, în termeni neavînd legătură cu "cultura", ci cu Codul Penal («Ordonanţa, Ordonanţa!» lui Teşu Solomovici)? Prin ce altceva sunt "rezistenţi", intelectualii noştri preferaţi?

Prin "ceva" care permite supraviețuirea nisipului fost cândva, în timpuri de legendă, piatră - dacă peste ea trecuseră toate apele...

Un alt proeminent holocaustolog ne-cititor al textelor mele, dar nemilos combătute este aghiotantul tovarăşului R. Ioanid:

Michael Shafir: proaspătul profesor la Facultatea de Studii Europene de la Universitatea Cluj, a fost cercetător la Europa liberă, agent electoral al lui Iliescu în 2000 şi purtător de servietă al lui Wiesel în legendara sa "întoarcere acasă" (la Cimitirul Vesel de la Săpânța, nu la Memorialul Anticomunist).

[Se poate să-l uităm pe Elie Wiesel?, laureatul Premiului Nobel pentru Pace? Nu se poate. Wiesel, acela carele, avînd grave probleme de cronologită şi de geografită - mai degrabă tulburări de identitate, el dorind din adâncul viscerelor să fie considerat ungur, numai că nu se mai putea - povestea la televiziunea franceză că familia sa din Sighet fusese arestată în aprile 1944 "de către jandarmii români". La observația lui Eugène Ionesco: din septembrie 1940 până la sfârşitul anului 1944 Ardealul de Nord fusese ocupat de unguri, deci jandarmii nu puteau fi români, Wiesel răspunsese, râzînd, că nu are importanță, francezii tot nu cunosc istorie... Tot el fiind cel care urlase dement, cu stropi, cu ochii gata să-i iasă din cap: «Românii au ucis, au ucis, au ucis!» /evrei/].

Întorcîndu-ne la M. Shafir, spuneam că omul şi-a văzut visul cu ochii: ajuns la pensie a fost recunoscut şi ca un eminent broşurist. Pe bună dreptate: la cei 60 ani ai săi, a căpătat faimă internațională şi coroniță de moderator profesionist de colocvii, dezbateri, mese rotunde, nunți cu dar şi alte cumetrii. Altfel şi el, ca toți nerealizații dintre evrei, la vizita medicală găsiți inapți de a deveniți colonişti sălbatici în Israel, după un lung ocol prin... repatriere în Israel: SUA, Germania, Cehia, s-a întors în România cea detestată de totdeauna, motiv pentru care a fost uns profesor de Holocaustologie taman la Cluj. De ce la Cluj? Dar nu grăit-a Zarathustra-Wiesel că evreii din Ardealul de Nord fuseseră trimişi la cuptoarele Auschwitz-ului de către bestialii jandarmi ai guvernului român, fascist, antonesciano-legionar?...

Nu mă pot stăpâni de a cita dintr-o conferință a sa rostită la Tel Aviv, 2003-12-21 (capturată de pe internet):

"De la evreu-goy la goy-evreu"

"Marturisiri personale despre procesul de aculturalizare si reculturalizare ale unui evreu originar din Romania

"Provin dintr-o familie total asimilata. (...) Bunicul patern, pe care nu l-am cunoscut niciodata, se tragea de pe undeva de pe meleagurile imperiului austro-ungar. Bunica paterna era nascuta la Budapesta (...) Din partea mamei, strabunicul fusese arendas in Moldova pe mosiile lui Sturdza (acum vedeti cine e vinovat pentru 1907?), iar bunicul era un umil contopist. Sotia lui era nascuta la Varsovia. Nu mi-a fost ascunsa niciodata identitatea evreiasca a familei. Dar nici clarificata. Habar nu aveam ce inseamna sa fii evreu, de fapt. De sarbatori ne duceam la Templul Coral unde nu intelegeam nimic din rugaciuni, ne intorceam acasa si mancam supa de gaina. Cu asta se termina "sarbatoarea". Cu alte cuvinte, se proceda ca in anecdota care defineste sarbatoarea evreiasca in urmatorii termeni: "ei au incercat sa ne lichideze, noi am invins, pofta buna!".

"Bunica mea de origine budapestana a murit cind eu aveam vreo 8 ani. Era o femeie inalta, energica, locuia la Timisoara, unde o vizitam in vacante. Noi traiam la Bucuresti si intr-o zi, cred ca era"vacanta de iarna", ajungind la dinsa la Timisoara, m-am adresat bunicii in limba romana. A ramas ca un stilp de gheata, in toata statura ei impozanta si mi-a raspuns in limba germana (pervers, dar aceasta era limba familiei, nu idisul, pe care l-am invatat cu ajutorul ebraicii si al germanei in...Israel):

"«In aceasta casa, se vorbeste romaneste numai o data pe saptamina, si atunci numai la bucatarie.»

"Adica cu servitoarea. Nu stiu cum, dar am inteles imediat despre ce era vorba. Si de atunci pina azi am o repulsie totala fata de orice fel nationalism. Nu puteam, la 8 ani, sa fiu constient si de ridicolul situatiei: o evreica-unguroaica imi cere sa nu vorbesc romaneste, ci germana, la nici macar o decada dupa Holocaust, despre care habar nu aveam atunci".

Atunci - sublinierea mea. Dar *după atunci*?

Insuportabil la M. Shafir - nu doar la el - : *nesimțirea etică*. Vorbeşte despre străbunicul său, arendaş, făcînd glume proaste, însă nu pe seama bunicului (care putea fi chiar şi el vinovat de răscoala țăranilor la 1907), ci pe a noastră, ascultători-cititori bănuiți de el a fi înclinați să credem că arendaşii evrei, bieții de ei, nu avuseseră nici cea mai mică legătură cu revolta - doar aşa ne asigurase o jumătate de secol ukazul lui Roller. El (M. Shafir) vorbeşte - *acum* - de "repulsia față de orice naționalism" - însă doamne-fereşte, nu şi de *rasismul pur şi dur practicat de evreii şi de ungurii bolşevici față de majoritarii români în România ocupată de ruşi din 1944*. El ironizează "tema 1907", ca să nu zăbovească la mizeria cumplită şi la exasperarea explozivă (a şi explodat!) a țăranilor români. M. Shafir să fie sigur: târziu - cât de târziu! - dar tot *nu* a învins "adevărul" său, etnic - poftă bună! - reambalat în zeflemeaua dezinformatoare. **Adevărul istoric** rămâne, în ciuda Rolleriadei teroriste asupra memoriei noastre, a ocupaților, oricâte pofte-bune şi-ar ură, cu gura până la urechi, holocaustologii după fiecare şedință de antisemitizare a *goi*-lor - acesta: printre alte păcate - primul fiind cel de la 1878 - arendaşii-zapcii evrei au purtat, orice-ar pretinde rollerii şi urmaşii lui bolşevico-sionişti, o mare parte din vina tragediei româneşti de la 1907;

Nesimțirea etică (şi etnică) a lui M. Shafir domneşte şi în episodul bunicii sale:

Să nu aibă M. Shafir habar *acum* că *atunci* (între 1945-1965), *acolo* (Timişoara, Republica Populară Română), dacă unui român îi scăpa: «Țigane (bozgore, jidane)...», înfunda puşcăria pe loc, fiind condamnat pentru "ură de rasă"? El pretinde că, la acea vârstă (8 ani), nu putea "să fie conştient de ridicolul situației" - de acord. Dar la 50-60 de ani, când conferenția, la Tel Aviv?: era

conştient de propria-i insensibilitate etnică, fiindcă "situaţia" inocent zugrăvită de el era, nu ridicolă, ci tragică - adevărat, numai pentru români, nu şi pentru unguri, nu şi pentru evrei. Ridicol este el, acum, prin "naivitatea" (şi nonşalanţa) amintirilor-din-copilărie, vădind ne-frica de a fi vreodată făcut răspunzător şi pedepsit pentru faptele sale rele. Ridicolă până la grotesc, afişînd o greţoasă ţâfnă de grofesă unguroaică dispreţuindu-i imperial pe valahii împuţiţi) era, atunci, bunica lui M. Shafir: deşi evreică-budapestană trăitoare la Timişoara, cunoştea foarte bine realitatea din Vechiul Regat de dinainte de 23 august 1944, deci ştia: când spuneai: "unguroaică", spuneai: *servitoare.* O deosebire: după instaurarea comunismului o slujnică română rar ajungea directoare de fabrică sau rector universitar - o servitoare unguroaică: totdeauna; chiar ministru-adjunct-la-orice...

Ce anume le va propune - la Universitatea de la Cluj - viitorilor profesori din Învăţământul Holocaustului şi studenţilor, Michael Shafir, broşurist emerit şi celebru necititor de texte atacate, ale unor autori etichetaţi orbeşte: "trivial-negaţionişti"? Obiceiul de a azvârli fără temei grave, cvasimortale acuzaţii ? Obiceiul de a arăta cu degetul şi de a "demasca" pe alţii, pe oricine - ce nu face omul sărac pentru o bursă, pentru o jumătate de catedră, pentru o "sinceră-consideraţie"? Ca la Piteşti, în reeducare, nefericitul va ajunge să declare că tată-său fusese jandarm în Transnistria, maică-sa responsabilă de bordel. Care va fi preţul (dedus din "recuperări") pentru o astfel de autodenigrare, autodistrugere, autonegare, autodenunţare: cei 10.000 dolari, promişi de istericul Ephraim Zuroff?

Va fi el, M. Shafir - altfel un oarecare măgar! - profesor, la Cluj, la catedra de trivial-negaţionism al textelor necitite? Va ţine cursuri de... autoreeducare - la Piteşti Bis?

[Să facem un ocol pe la Paris: orice-ar zice americanolatrii - mai ales holocaustologii din România - Parisul rămâne cutia de rezonanţă în bine, în rău a lumii. Am mai notat, au observat şi unii jurnalişti (mai cu seamă cei de la *Le Nouvel Observateur* din ultimii trei ani):

De fiecare dată când o comunitate ocupă avanscena cu tragedia ei naţională, brigăzile de intervenţie ale studenţilor evrei, ale "sioniştilor de stânga" din Franţa provoacă un *scandal* (termenul este folosit, subliniat de *N.O.*), în scopul de a re-atrage atenţia presei asupra Holocaustului, de a o menţine acolo, nelăsînd-o să se "rătăcească" la alte "mici accidente istorice". Când acum vreun deceniu Le Pen s-a scăpat şi a zis că Auschwitz-ul fusese "un detaliu al istoriei", s-a produs un scandal planetar - pe bună dreptate; însă când un Antoine Spire, şi comunist şi evreu a spus despre masacrul rwandez că a fost un "mic conflict local" şi a râs (râsul lui Wiesel!), nici un francez nu a reacţionat; şi nici un român nu i-a ars o labă peste ceafă hilarului biciclist R. Cosaşu (partener de bridge al vestitului anticomunist Gelu Ionescu şi scriitor-

îndrăgit de Marta Petreu şi de I. Vartic - vezi Dicţionarul Esenţial al Scriitorilor Români), când a scris el cu mâna lui: «*Stalinismul la noi a fost un fel de blenoragie de tinereţe*" - de ce: "blenoragie"?, fiindcă aceea trece, spre deosebire de de ciumă, de lepră - de moarte?; de ce "stalinismul" şi nu "bolşevismul"?; şi, mă rog, care "la noi": la noi, în România ocupată de sovietici şi de cosaşi ca jâmbăreţul Radu-"Slăvim-Republica-Populară-Română"?; în Rusia, începînd din 1917, pe unde a galopat eroul său preferat: Isaac Babel, komisar bolşevic "intransingent"?; în întreg lagărul comunist, incluzînd Coreea de Nord, China, Vietnamul, Cambodgia, Ethiopia, Angola Congo-Brazzaville, Cuba?

Revin: cum a început a se vorbi "prea mult" (?) de genocidul rwandez, cum un rabin parizian s-a zgâriat cu o furculiţă la burtă, pretinzînd că un arab îl atacase, fiindcă era evreu - şi gata *scandalul*! Cu proteste, nu doar guvernamentale franceze, dar şi cu "Apelul" lui Sharon chemîndu-i pe evreii "victime ale antisemitismului în Franţa" să vină cu toţii grabnic la adăpost în Israel. Şi ce dacă s-a dovedit că "agresiunea" fusese o grosolană invenţie? Nici rabinul nici comunitatea evreiască nu şi-a(u) cerut scuze pentru *scandal*);

Cum s-a readus pe tapet masacrarea armenilor de către turci în 1915 - scandal provocat în 2002 de... Israel, care somase Europa, (amintindu-i că este vinovată de Holocaust), să o primească pe Turcia în C. E. - cum "tinerii sionişti" parizieni au organizat diversiunea obişnuită prin manifestaţii violente ce au blocat strada editurii care avusese îndrăzneala să publice un roman al unei tinere italo-egiptene despre Palestina - un preţios "ajutor internaţional" le-a venit de la Fundaţiei Wiesenthal, cea vânînd nazişti, prin comunicate ameninţătoare - dar care, observa un jurnalist de la *N.O.*, grafiă greşit numele autoarei şi titlul cărţii (a devenit o tradiţie ne-lectura la holocaustologii de pretutindeni)...

Evenimentul recent care a declanşat *scandalul* evreilor: readucerea în actualitate a sclavajului africanilor, imensa tragedie care a provocat, nu doar umilinţe, suferinţe, dar şi zeci de milioane de victime. Au început a-şi recunoaşte vina Belgia, Portugalia, Franţa...

/Pe când *mea culpa* României pentru robia ţiganilor? N-ar fi timpul ca Biserică Ortodoxă Română să dea semnalul căinţei, doar sfintele mănăstiri ale noastre au fost cele mai bogate, în robi, proprietăţi?/

Când, în urmă cu trei luni a apărut la Paris mărturia unui ostaş francez de culoare căzut prizonier la germani, au izbucnit proteste vehemente din partea comunităţilor evreieşti de pretutindeni împotriva "alegaţiilor antisemite ale autorului" - de genul: "în lagărele naziste evreii şi slavii erau consideraţi sub-oameni, însă noi, negrii şi ţiganii: sub-sub-oameni şi trataţi ca atare". Când un jurnalist - belgian - a scris că recunoaşterea sclavajului din partea unor foste puteri coloniale europene reprezintă cel mai mărunt lucru pe calea recunoaşterii păcatului de moarte (reprezentat de sclavaj), continuînd: - "rămâne ca America să facă la fel, mai ales că cea mai mare parte a prosperităţii sale s-a rezemat pe sclav" - le-a sărit capacul, nu americanilor, ci evreilor.

În 8 martie acest an manifestat liceenii din Paris. În locul obişnuitelor bande de derbedei vandali, "les casseurs", care parazitau coloanele, spărgeau vitrinele magazinelor şi furau ce apucau - au apărut vandali ne-hoţi: aceştia, tăbărau pe câte un elev manifestant, îl băteau până la sânge, îi zmulgeau telefonul portabil, o bluză, "adidaşii" iar fetelor - bătute şi ele - li se "confiscau" telefoanele şi poşetele. S-au înregistrat răniţi, plângeri contra X... Presa a fost surprinsă de acest nou fenomen şi a scris pe larg, încercînd să afle dedesubturile. Televiziunea a intervievat câţiva din vandali - elevi la o şcoală profesională din St.-Denis, din zona Marelui Stadion. S-a aflat că acei tineri erau revoltaţi-furioşi pentru că ei, cei trăind în banlieu, ca "ieşiţi din imigraţie" (arabi, negri), sunt defavorizaţi, nu au nici hainele, nici telefoanele portabile, nici aerul sigur de ei - al liceenilor manifestanţi... Drept care s-au hotărît ca (de astă dată) să le dea o lecţie... burjuilor.

Jurnaliştii observaseră: vandalii ne-hoţi, erau animaţi (!) de ură... socială (nu au folosit: "ură de clasă", ca să nu se supere comuniştii...), manifestată, nu prin "confiscarea", ci prin distrugerea demonstrativă a bunurilor pe care ei nu le aveau. Foarte mulţi dintre vandali, după ce stingeau în bătaie pe câte un elev manifestant şi îi zmulgeau telefonul portabil, îl distrugeau pe loc, călcînd în picioare... rămăşiţele...

După o vreme, cum se întâmplă, presa şi-a îndreptat atenţia spre alte evenimente - ceea ce era insuportabil pentru toboşarii Holocaustului - atunci a izbucnit *scandalul* "rasismului anti-alb":

Jurnalistul Luc Bronner de la *Le Monde* a publicat mult după evenimente un articol în care afirma că agresiunile au avut un caracter net rasist, anti-alb - auzise el, cu urechile lui, cum "magrebinii" (arabi algerieni, marocani - şi negri africani) strigau la agresaţi: «Alb împuţit, dă portabilul!"; mai mult: în ancheta pe care el (L. Bronner) a făcut-o în St.-Denis, în faţa şcolii de meserii, "magrebinii" repetau fără jenă motivele agresiunii: «Din cauza lor, a albilor, am suferit şi suferim...»Fulgerător Radio-Shalom - al comunităţii evreieşti - şi Asociaţia tinerilor sionişti de stânga "Hachomer hatzair" a(u) dat alarma, lansînd un Apel la solidarizare împotriva actelor "*rasiste, împotriva albilor - cu iz antisemit*" (subl. mea). Printre primii semnatari: Alain Finkielkraut, André Taguièff, Kouchner. Pe măsură ce Radio-Shalom şi "Hachomer hatzair" urca tonul până la inaudibil, au început a se semnala, atât retrageri de semnături de pe Apel cât şi opinii exprimate de organizaţii antirasiste, pacifiste, apoi de personalităţi:

Ghaleb Bencheikh, preşedinte al Confederaţiei mondiale a Religiilor pentru Pace a fost primul care a declarat: "Dacă agresiunile contra liceenilor sunt inadmisibile, nu cred că rasismul este constitutiv acestor acte";

Celebrul istoric Esther Benbassa: "Fiind personal atinsă, ca fostă imigrantă, care ştie cât de dificilă este integrarea [în societatea de sosire], acest Apel aţâţă la violenţă, în loc să constate că există o respingere [a societăţii franceze]". Şi: "nu este rolul unei asociaţii evreieşti din Franţa de a intra *dans la compétition victimaire"*, sublinierea mea.

Bănuiesc ce a păţit Esther Benbassa, evreică originară din Salonic şi după acest "act antisemit", din partea presei evreieşti, din partea unor (mulţi!) evrei din Israel, din partea organizaţiilor tinerilor sionişti (de stânga, pardi!). Mai ales pentru acestă "compétition victimaire" pe care a mai reproşat-o evreilor stârnind, la Sorbona amabilităţi de genul urletului sionist : «Curvă a arabilor!»

Destul de rapid *scandalul* scontat de evrei pentru a deturna batajul în jurul altor tragedii, ale altor comunităţi s-a întors, nu la Holocaust, ci la "ucenicii vrăjitori" ai lui. Cunoscuţii fabricanţi (din nimic) de opinie Finkielkraut, Taguièff, Kouchner s-au dat la fund, n-au mai fost de găsit nici la telefon. Jurnaliştii de investigaţie s-a întors la evenimentul declanşat la 8 martie.

Duminică 17 aprilie, la emisiunea de televiziune "Arrêt sur image" s-a dezbătut atât "fenomenul", cât şi deturnarea semnificaţiei sale de către unii evrei. Au participat jurnalistul de la *Le Monde*, Bronner şi Yoni Smadja, şeful organizatiei tinerilor sionişti: "Hachomer Hatzair". Timp de două ore, în direct, cei doi au fost copleşiţi de mărturii, de contra-anchete jurnalistice, de analize, toate contrazicîndu-le alegaţiile. În cele din urmă Bronner a recunoscut, spăşit, că se grăbise - rău sfătuit de un prieten bun - care îi povestise ceea ce auzise el: "maghrebinii agresori strigau: «Albi împuţiţi!», «Să nu uităm sclavajul», «Toţi albii trebuie bătuţi»"; că nu, el nu auzise asemenea cuvinte; că nu, când s-a dus la St.-Denis şi a stat de vorbă cu agresorii niciunul nu a formulat clar "justificări rasiste, antialbi". Când animatorul emisiunii l-a întrebat: dacă nu a văzut, dacă nu a auzit lozinci rasiste (anti-albi), de ce a scris contrariul în *Le Monde*? Bronner a ridicat din umeri şi a întors privirile disperate spre Yoni Smadja.

Acesta nu părea a avea mai mult de 18 ani. Sigur de sine şi de adevărurile sale cum numai un adolescent-revoluţionar-trotskist poate fi, Yoni a respins fiecare probă împotriva a ceea ce scrisese, ce afirmase el: un jurnalist (evreu) de la *Libération*, aflat pe teren, spunea că nu auzise vreo lozincă rasistă - Yoni, senin, mătura cu un dos de mână mărturia: «Nu-i adevărat! Nu se afla el [jurnalistul] unde trebuia!»; un sociolog reputat (şi evreu) afirma că evreii au fost de totdeauna în "compétition victimaire", că nu suportă să se vorbească despre suferinţele altor comunităţi - Yoni: «Nu-i adevărat. Noi nu putem fi geloşi pe nimeni. Noi nu minţim niciodată...»

La această ultimă obrăznicie animatorul a ridicat mâinile spre cerul studioului şi l-a somat pe Yoni:

«Aţi afirmat - şi răspândit - că maghrebinii agresori rosteau lozinci antialbe, antisemite, dar nimeni nu le-a auzit: nici Luc Bronner, care a provocat scandalul, iar aici a recunoscut că în realitate nu a auzit aşa ceva, îi povestise "cineva" - înseamnă că aţi minţit!»

Deloc demontat, Yoni:

«Vă spun eu că arabii (de la "magrebini" trecuse la "arabi" - de mirare că nu mersese până la: "palestinieni") sunt antisemiţi şi vor să ne arunce în mare. Dacă la manifestaţia asta nu au fost auziţi, vor fi auziţi mâine; sau peste

o săptămână. Noi trebuie să luăm măsuri preventive...»

Animatorul Daniel Schneidermann a râs:

«Preventive? Ca războiul preconizat de Bush, de Wolfowitz, de Rumsfeld?»

Adolescentul Yoni Smadja l-a fulgerat pe Schneiderman cu privirea sa albastră, albastră - şi a tăcut - ca R. Ioanid.

Iar eu, în faţa televizorului, am simţit un fior rece pe şira spinării: acest copilaş - cu ochi albaştri - ar fi fost în stare să mă ucidă, fără tresărire. Nu pentru că aş fi palestinian-terorist, sau neamţ-hitlerist - sau român-negaţionist - ci pentru că nu sunt ca el. Pentru că sunt un *goi*, deci inamic - deci... potenţial-lichidabil. Nuanţez: preventiv-lichidat].

Ovidiu Pecican. Şi el (ca şi Laszlo - de care nu mă ocup) a constituit o surpriză: cum de s-a lăsat tras (şi dacă s-a tras-singur?) în Brigada Dezinformatoare a Holocaustologilor Socotitori-Preţăluitori-de-Cadavre ?

Nu-l voi psihanaliza, pentru a afla ce rol culpabilizator va fi jucat tatăl în spaimele cumplite ale fiului, ci voi aminti:

În dialogurile cu Laszlo, cu Grigurcu, cu Solacolu, *istoricul* Ovidiu Pecican, citind respectuos - şi prea-plecat, de-a dreptul slugarnic... - din Evanghelia după R. Ioanid, mă acuza, ca autor al **Săptămânii Roşii**..., că nu mă reazem, în afirmaţiile mele, pe documente autentice, autentificate, verificate, acceptate de istorici...

Plin de calităţi, şi O. Pecican este român în ceea ce e mai rău: uită ce spusese ieri, nu îşi imaginează că cel din faţă îl va contrazice fără jenă, amintindu-i adevăruri pe care el, O. Pecican le ocoleşte, le ascunde cu grijă - iată unul; mare:

Fundaţia Culturală România, condusă de A. Buzura, pregătise, în colaborare cu Centrul de Studii Transilvane din Cluj editarea volumului de documente **Situaţia evreilor din România 1939-1941**. Lucrarea urma să apară sub egida Institutului de istorie şi teorie militară, a Arhivelor statului, Bucureşti, a Arhivei Ministerului Apărării Natio-nale. Coordonatori: Lt. col Alesandru Duţu şi Dr. Constantin Botoran. În 1994, în preziua lansării, volumul a fost trimis la topit din ordinul lui A. Buzura. Că el este autorul actului înalt cultural (şi extrem de patriotic faţă de neamul românesc, cel fără-de-hârtii): ca recompensă în 2003 Universitatea din Ierusalim i-a decernat titlul de Doctor Honoris Causa! În 2003 volumul de documente a fost, în sfârşit, scos la lumina zile de editura Ţara Noastră, din iniţiativa lui Ion Coja.

În chiar momentul în care istoricul Ovidiu Pecican - citindu-l pe R. Ioanid, umil, îngenunchiat - afirma că Goma nu se bazează pe documente, avea în faţă (iertare: ar fi trebuit să aibă dinainte, în timp, nu doar în spaţiu - şi gata citit!) eseul atacat: **Săptămâna Roşie sau Basarabia şi Evreii**, ediţia de la Vremea. Dar nici el, dezbătătorul nu-l citise cum se citeşte. Afirm aceasta pentru neînsemnatul motiv că cel puţin un sfert din paginile eseului sunt

ocupate cu *documente* culese, reproduse din volumul **Situaţia evreilor din România 1939-1941**; cel distrus de Buzura în 1994.

Istoricul nostru, devenit holocaustolog, nu citeşte: după modelul ilustru al şefului suprem: Wiesel, care acuză, fără temei, în perfectă necunoştinţă de cauză, însă înecat de ură faţă de români. Cu "temeiurile" se însărcinează aghiotanţii R. Ioanid, M. Shafir, Al. Florian, A. Oişteanu... El, O. Pecican a ridicat două degete şi s-a oferit să execute un ordin, temeinic, profesionist, ca o bună cătană ardeleană. E mult mai comod şi mai fără riscuri: cine să-i ceară socoteală că a aruncat la întâmplare acuzaţii grave, că a calomniat, că a spus minciuni cu seninătate? În niciun caz un român-verde: românii-verzi bat pas de front pe arătură la comanda holocaustologilor.

O. Pecican lucra la Centrul de Studii Transilvane. Mă înşel? Chiar dacă mă înşel, este oare de conceput ca un istoric din Cluj să nu aibă ştire de un volum de documente urmînd a fi editat - în Cluj ? Nu. Mai ales că la un moment - în mijlocul unei acuzaţii că eu nu produc documente - lui i-a scăpat mărturisirea că a avut între mâini documente... pe care ar fi trebuit să le citesc-citez, eu, autorul eseului. Şi nu a recunoscut că el, Pecican nu citise textul meu, cel conţinînd chiar documentele în chestiune...

Necititorii mei - altfel holocaustologi emeriţi...

Gabriel Andreescu:

Timpul nr. 3/2005: publică, pe pagina a 3-a la rubrica "Agora" articolul anunţat pe prima : "Mult Goma" semnat: G. Andreescu. Să trecem - cu greu - peste introducerea confuză, năclăită şi mincinoasă, fiindcă nu pomeneşte de articolul lui A. Oişteanu din *22*, cel care provocase reacţia mea în *Ziua*, ci pretinde că al său - o schelălăitură, tot în *Ziua*, unde confecţionează "editoriale" descusute, dezinformatoare, inutile - ar fi declanşat ostilităţile. Şi din acest proaspăt extemporal răzbate setea-foamea lui G. Andreescu de a fi considerat şi el om purtătoreţ de condei, de a fi luat şi el drept "publicist", de a fi şi el băgat în seamă, fie şi sub forma unor lovituri de retevei, adminis-trate domestic, pentru intruziune acolo unde nu are ce căuta.

Citez din *Timpul*: - scrie G.A. despre mine:

"(...) Focul de artificii de acum o lună nu a adus nici un argument esenţial nou faţă de ceea ce spusese deja. Goma redevenise 'un caz' o dată cu apariţia *celor două texte* 'Săptămâna Roşie 28 iunie-3 iulie 1940' *şi* (sublinierea îmi aparţine) 'Basarabia şi Evreii' *în care teoretizează într-o manieră foarte personală evenimentele din Transnistria* (re-subl. mea) în timpul celui de al doilea război mondial".

O singură frază, două (imense, neruşinate!) inexactităţi:

1. "Cele două texte" sunt, în fapt, unul singur. *Şi*-ul introdus de G. Andreescu înlocuieşte *sau*-ul autorului, pus acolo, nu altundeva, de mine, nu de altcineva, pentru a marca titlul *şi* subtitlul eseului. Trebuie să fii Gabriel Andreescu pentru a avea nesimţirea de a ataca o carte căreia nici măcar coperta

nu i-ai văzut-o, aşa, pentru cultura-generală a ta: să ştii ce nume-titlu poartă animalul-care-nu-există (pentru analfabeţi): *cartea*;

2. Nicăiri în textele mele (fie acestea şi... două) nu am teoretizat - cu atât mai puţin "într-o manieră personală - evenimentele din Transnistria"... Dacă aş fi vrut să fac acest lucru, nimeni nu m-ar fi putut împiedeca: nici Laszlo, nici Pecican, nici Shafir, nici R. Ioanid - i-am numit pe aceştia, fiindcă ei vorbesc (în locul meu) - despre... Transnistria. Eu scrisesem "despre" ceea ce şi spune subtitlul eseului: "**Basarabia şi Evreii**"- nu: "Transnistria şi Evreii". Or, după cum se constatase încă din timpul "polemicei" cu Shafir, de acum doi ani, G. Andreescu nu citise ceea ce condamnase atunci (el nefiind cititor, ci scriitor de editoriale); acum se vădeşte fără tăgadă: grafomanul lefegiu al Drepturilor Omului Minoritar în România, nu văzuse în viaţa lui măcar coperta cărţii mele.

Că nu este deloc o scăpare a sa, nici vreo greşeală a redacţiei: în capul coloanei a II-a, după un citat din I. Solacolu, G. Andreescu recidivează astfel:

"În final, Solacolu 'dispare', în sensul că nu a mai comentat *textele* (subl. mea) esenţiale 'Săptămâna Roşie *şi* (re-subl. mea) Basarabia şi Evreii"...

Acest ne-cititor, analfabetizator se pricepe de minune la toaletarea (ciuntirea) citatelor din textele comentate, deci la falsificarea lor prin prezentare incompletă. Exemplu:

«- să fie expulzaţi de pe sol românesc acei evrei şi unguri care întreţin *adevărul etnic* al lor»...

Până aici a reprodus corect dintr-un text al meu. Numai că a copiat doar un sfert-de-frază, o ciosvârtă de idee. Întreruptă abuziv, fraza-ideea mea ajunge a semnifica orice altceva şi contrariul orice-ului - fiindcă, în original, ea continuă astfel:

..."potrivit căruia doar 'românii fascişti' au asasinat evrei, în schimb (!) evreii şi ungurii nu s-au atins de un fir de păr de pe capul românilor, nici în timpul ocupaţiei Transilvaniei de Nord, nici după sovietizarea întregei Românii, când au colonizat 'aparatul de stat şi de partid' - cu precădere blestemata Securitate".

Nu-i aşa că eu scrisesem în textul "Să învăţăm de la evrei?" cu totul - dar cu totul - *altceva*?

Ne-cititorul, zăpăcitorul cititorilor românii suficient de zăpăciţi de scînteiştii eterni, seninul semănător de neadevăruri, obraznicul falsificator de citate G. Andreescu a dovedit din plin că locul său de "publicist" (Rică Venturianu măcar avea umor - involuntar) este în Brigada de Dezinformaţie condusă de Wiesel, alături de ceilalţi neruşinaţi calpuzani : Shafir, Oişteanu, Braham, Ancel, Al. Florian, Laszlo, Pecican, Volovici, Totok...

Or fi existînd şi alte cretinătăţi în textul semnat: G. Andreescu, în *Timpul* nr. 3/2005, dar nu le mai iau în seamă: am obosit de românisme.

Şi nici nu mă pot mira:

«De ce Liviu Antonesei nu mi-a oferit un drept la replică?»

De ce! Fiindcă nu-i va fi dat prin cap că mai există aşa ceva (dreptul la replică), în România de azi.

Nu doar lui: îi dăduse oare prin cap lui I.B. Lefter să-mi acorde mie, atacatului, drept de replică la pogonul - corect: ciubărul cu lături vărsate în capul meu - în *Observator cultural,* pogon-anatemă-ciubăr iscălit: "Radu Ioanid", cel constituind semnalul de atac împotriva "antisemitului" de mine, din noua campanie de culpabilizare a românilor şi începere a adunării cotelor re-impuse după jumătate de veac: "taxa pe cadavre"?; oare îmi admisese drept de replică G. Adameşteanu, după publicarea, în *22*, a lălăielii îngălate, turnătoriei lui Oişteanu?; dar mai înainte, când mă porcăiseră Barbăneagră, Mircea Martin, iar eu, naiv, unde mai pui: "parizian" cum îşi imaginează (sic) R. Ioanid că mă insultă, trimisesem replici la atacuri : le publicase ea, G. Adameşteanu, prima şi ultima dintre oltence? Da de unde! Scriitorul-român trezit împărat-şef al câte unei publicaţii îşi păstrează "concepţia" primitivo-tribală, potrivit căreia administratorul este şi proprietar de mòbile şi de mobìle (aici intrînd subalternele, fetele-n casă - ca Rodica Palade).

Nu pot întreba nici:

«Cum de a publicat Liviu Antonesei aşa ceva, fără să verifice corectitudinea afirmaţiilor autorului (acum vorba fiind de G. Andreescu)?»

În primul rând pentru că niciodată nu am luat de guler pe cutare director de periodic fiindcă publicase un text critic la adresa mea - acest obicei bolşevic îl au G. Dimisianu, Alex. Ştefănescu, Cristian Teodorescu, Ioana Pârvulescu, N. Manolescu (ei au ameninţat cu un proces revista *Vatra* pentru publicarea textului meu "Să fie desfiinţat electoratul!" apoi, în foileton, a **Săptămânii Roşii**...); obicei al tovarăşului Teşu, *munca*-torul cu pixul şi carneţelul de denunţuri, harnicul, agitatul caraliu de serviciu, cu «Ordonanţa, Ordonanţa!», supraveghetor al românilor din România care *s-ar putea manifesta ca antisemiţi* (s-a observat gândirea potenţialistă a securiştilor înaintaşi ai săi, în virtutea căreia zeci de mii dintre noi am fost arestati, torturaţi, întemniţaţi) şi ar compromite (bună)starea materială - dar psihologică! - a israelienilor din Israel; obicei al lui Oişteanu, cel care deploră rânjind, în *22*-ul adameştean că încă nu am fost condamnat penal; obicei al lui Shafir care îl ameninţă cu "judecata" pe Mircea Stănescu, dacă acesta va face publică o scrisoare a sa (nu una foarte-foarte compromiţătoare, însă broşuristului Shafir, şi el conspirativnik înnăscut nu-i place lumina zilei, lucrează numai pe întuneric, atacă numai de la adăpostul tufişurilor - aşa a ghidat campania din 2000 în favoarea lui Iliescu, aşa l-a consiliat pe Wiesel în 2002 să refuze a vizita şi Memorialul de la Sighet...);

În al doilea rând fiindcă răspunsul la eventuala mea întrebare îl dă însăşi Gabriela Gavril redactor-şef al *Timpului* prin editorialul publicat în acelaşi număr, 3/2005: "De ce nu mai pot citi pamflete?"

Explicaţiunea pe care mi-am dat-o - după ce am înţeles:

Liviu Antonesei nu mai citeşte de multă vreme vreme decât ce scrie el însuşi; am mai înţeles: Gabriela Gavril, mărturiseşte negru pe alb că nu mai citeşte pamflete. Deducţie: aruncîndu-şi ochii peste titlul extemporalului andreesc, cei doi şefi ieşeni au... tras concluziunea că este un "pamflet" - şi ce bine face pamfletul cel neiubit la *Timpul*, dacă-i arde una peste bot lui Goma care, o ştie toată lumea intelectuală românească (Shafir, Oişteanu, Al. Florian, Ed. Reichman, Lavastine, Lilly Marcou, Totok) este un antisemit fioros - de ce? Fiindcă aşa le-a explicat tovarăşul evanghelist sionisto-bolşevic, R. Ioanid! Şi cum Doamna de la Domnul nu (mai) citeşte pamflete; cum Domnul de la Doamna nu se mai citeşte nici pe sine (întru corectura cea de toate zilele), nimeni "din conducere" nu a citit măzgăleala lui G. Andreescu, însă în virtutea unei obişnuinţe curat-intelectuale ambii-doi conducătorii au semnat încuviinţarea tipăririi.

Să fiu drept: chiar dacă s-ar fi întâmplat minunea ca Liviu Antonesei şi Gabriela Gavril să fi citit "pamfletul": şi-ar fi dat ei seama că iscălitorul iscăleşte idioţii, calomnii, porcării?

Da de unde! Ca să ajungă la această elementară concluziune, ar fi fost necesară o elementară condiţie îndeplinită de un conducător de revistă culturală, de un intelectual - care mai şi citeşte, măcar în fie-care zi-întâi din lună, adică se informează, pentru a *fi în cunoştinţă de cauză*; adică să fi citit, ei, textele lui Goma atacate în publicaţia lor; să fi privit o singură dată coperta cărţii lui Goma **Săptămâna Roşie 28 iunie - 3 iulie 1940 sau Basarabia şi Evreii** (atenţie: nici măcar semnalată ca apariţie în *Timpul*, nici vorbă să fie recenzată, *deşi primise(ră) un exemplar*. Dar cum să o facă, dacă fuseseră avertizaţi de holocaustologii Oişteanu, A. Cornea, Shafir, Volovici, Totok: acea carte e un fel de **Mein Kampf** scrisă direct în româneşte! - ei Oişteanu, Shafir, Volovici n-au citit-o cu ochii lor personali, dar le-a povestit-o ne-cititorul Wiesel, cel cu: «Românii au ucis, au ucis, au ucis!»?). Fireşte, ar fi fost necesar - nuanţez: "ar fi fost de dorit" - ca Liviu Antonescu, chiar şi Gabriela Gavril să fi parcurs măcar o dată, fie şi în diagonală, textul meu "Să învăţăm de la evrei?", pentru a nu cauţiona falsificarea citatelor prin "oprirea" acolo unde îi convine polemistului necititor-dezinformator semnînd şi în *Timpul*: "G. Andreescu".

Dar n-a fost să fie.

Şi iată cum o haită de autodesemnaţi "vânători de antisemiţi" terorizează comunitatea noastră deja traumatizată în o jumătate de veac de comunism adus pe tancuri de la Răsărit de mulţi dintre părinţii acestora; şi iată cum comunitatea noastră nu se apără, se lasă - mioritic - învinovăţită, nu are îndrăzneala să contrazică acuzaţiile delirante, calomniile murdare cu care "demascatorii"- slugăriţi de auxiliari dintre *goi* pentru treizeci de dolari - ei înşişi gras remuneraţi cu milioanele de dolari zmulşi din bugetul famelic al României. Aşadar tot noi îi plătim pe culpabilizatorii noştri, holocaustologii, actualii securişti, fii ai taţilor lor, NKVD-işti, precum şi pe nevestele, verişoarele, nepoţii, soacrele lor - ei avînd cultul familiei, călătoresc cu tribul - plătindu-le avion-hotel-onorarii - pentru ce? Pentru că ne fac onoarea de a ne înnoroia, acoperi cu bale şi cu venin?, de a ne criminaliza cât mai repede, cât mai temeinic, cât mai... lucrativ, pentru a nu ne lăsa nouă timp să deschidem gura, să rostim noi adevărul despre ei, criminalii, călăii noştri?

Mă tot întreb - de 15 ani: la *asta* le-a slujit literatorilor români "rezistenţa prin cultură"?: la atingerea performaţei ne-citirii textelor combătute cu mare curaj? Fiindcă am certitudinea: după Revoluţia lui Brucan, scriitorul român nu mai citeşte - în schimb, combate ceea ce nu cunoaşte!; nu are cunoştinţă de proposta celuilalt - dar îi arde o ripostă, de să nu i se mai şteargă în veci de pe obraz scuipatul: «Antisemitule! Tu, care m-ai ars - în Transnistria!» - ispravă eroică pentru care, dacă nu curg cei 10.000 dolari-arginţici, tot pică de o bursă, de un doctorat, de o catedră la Cluj, de o intrare în NATO, în UE... - ce, e puţin lucru să pui umărul la propăşirea ţării tale dragi şi iubite, România?

La *asta* le-a slujit intelectualilor români "rezistenţa prin cultură"? La atingerea performanţei de a nu fi în stare de o minimă reacţie atunci când sunt pe nedrept scuipaţi, ocărîţi, calomniaţi, acuzaţi de o mie şi una de grozăvii? - de a se lăsa şi bătuţi-şi-cu-banii-luaţi?

Şi ce dacă Liviu Antonesei şi Gabriela Gavril nu au citit textul pus pe rug de G. Andreescu, inginer trudind în Industria Grea a Drepturilor Omului? Au ei timp de fleacuri? Dar unde ne trezim? În Europa? Ironie - am mai spus-o: singurul dintre agresorii mei care a recunoscut că nu citise nimic din textele mele - dar trăsese concluzia: "Goma e antisemit": Dan Pavel.

Nu R. Ioanid, nu Shafir, nu Oişteanu, nu Al. Florian, nu Ion Vianu, nu Ed. Reichman, nu Teşu, nu D. Vighi, nu Laszlo, nu Pecican... - nici G. Andreescu.

Ci Dan Pavel! Îl merităm!

Am răspuns la întrebarea: de ce (până acum) holocaustologii nu m-au dat în judecată pentru "antisemitism"?

Vor fi ştiind ei câte ceva despre stropitorul stropit.

Vor fi auzit şi despre arma pe care David nu o cunoştea : bumerangul.

Luni 25 aprilie 2005

Am imprimat câteva exemplare din "Necititorii mei...", le-am pus în plicuri, urmează să merg la poştă. Aşadar trimit, cu aviz de primire lui Antonesei; simplu: Mircea Stănescu, Nicolae Florescu, L.I.S., René de Flers, Luca Piţu.

Orele 18,20 (ora Parisului). La Luxemburg Bulgaria şi România au perfectat opţiunea pentru Europa.

Pentru Bulgaria a vorbit ţarul Simeon. Mă temeam că Marineru' are să dea cu vâsla-n baltă.

Surpriză: Băsescu a început - în engleză - prin a cere anularea Înţelegrii de la Yalta! Apoi a vorbit în româneşte.

Sunt atât de bucuros, încât mă opresc aici. E mai bine aşa.

Miercuri, 27 aprilie 2005

Iritat, neliniştit: ieri toată ziua şi azi am căutat în ziarele româneşti, în revista presei străină urme ale discursului lui Băsescu la Luxemburg. Acesta, în introducere - în engleză - vorbise cam aşa:

'Aşteptăm de o jumătate de secol acest moment, care va anula tratatul de la Yalta'.

Acelaşi lucru a existat în limba română, ba încă de două ori; în introducere şi în corpul intervenţiei.

Ascultasem ceremonia pe Euro News - în direct. Numai că în jurnalele care au urmat, discursul lui Băsescu a fost prezentat:

'Aşteptăm de o jumătate de secol acest moment [...] al întoarcerii la Europa'.

Una din două: ori eu nu am auzit bine (ceea ce este posibil) şi am luat dorinţa drept realitate (ceea ce este verosimil) punîndu-i lui Băsescu în gură acele cuvinte despre anularea prevederilor de la Yalta (ceea ce este cu totul exclus);

Ori ei au suprimat ce era deranjant, au cusut buzele şi a dat: 'aşteptăm... întoarcerea în Europa'.

Iată că nici nu mai sunt sigur de/pe mine. Nu am găsit nici în presa românească - cea scotocită pe internet prin "revista presei": nici de ieri nici de azi.

Sunt neliniştit. Nu pentru sănătatea mea mentală - nefiind sigur de citate, nu le-am pus între ghilimele, ci între... apostrofuri - ci pentru realitatea care este modificată sub ochii mei şi prezentată ca adevăr.

Cine a avut interesul? Ca fiu al tatălui meu, arăt mecanic spre ruşi. Însă acelaşi - nu altul - tată al meu mai zicea că americanii sunt ruşi (ai zilelor noastre fericite) - doar cu mai multe stele pe drapel.

Am primit răspuns la de Ligia Pamfilie. I se termină bursa luna viitoare, se întoarce acasă. Din scris reiese o fiinţă săltătoare-chicotitoare, mereu plină de râs. Sper că imaginea primită de mine nu este una mincinoasă, că omul (eu îi zic: fata) chiar este vesel(ă), tonic(ă).

Joi 28 aprilie 2005

Nici ieri nici azi nu am găsit în presă aluzia lui Băsescu la Yalta. Ca şi cum nici nu ar fi fost rostită. Ca şi cum aş fi visat-o, eu, într-un vis - frumos şi neadevărat.

Ziua de ieri mi-a fost monopolizată de Airbus 380: decolarea, aterizarea, comentarea (de către comentatori, se înţelege).

Tot ieri - poate fiindcă a o zi fost luminoasă, plină de soare (am fost tentat de plural: sori...) mi-au înflorit, ca într-o explozie nesonoră: sulfina - măruntică, aromioară, roşioară, ca o-ştim-noi-ce; măzărichea parfumată: una roşie-trâmbiţă şi una roz-delicată. Mi-am pus scăriţa ca să urc cu nasul până la flori, să le aŕiros: înţelepciunea căpătată alaltăieri m-a făcut să renunţ: cum sunt, în continuare, învârtejitos, risc să cad, dracului, să-mi rup niscai oase - apoi să aştept 5-6 ore până se întorc acasă Ana şi cu Filip.

Aşa am aflat şi eu cum stăm cu prudenţa - cam târzior...

De când mi-au venit Jurnalele, citesc, citesc. În ciuda tehnoredactării cu curu' a 2000-ului (din primul volum) şi a 2003-ului din al doilea; în ciuda faptului că volumele îşi pierd filele, nefiind încleiate la legat, îmi procur, ca să zic aşa satisfacţii secrete (nu am cui le împărtăşi, în afară de Ana): Îmi zic, în pauze:

«Da, domnule...Nu o carte rea. Nu, nu. Ba chiar bună...»

Aşa mă autooblojesc de toate durerile.

S-ar putea ca şi din cauza asta - a lecturii Jurnalelor - am neglijat să scriu (în Jurnal, unde alt'?) 'venimentele înconjuratice. Nu numai că am uitat să le consemnez, dar le-am uitat. Cum se uită în viaţă. Îmi pierd memoria; mi-o pierd. Însă nu sufăr în adânc: asta este, cu asta defilez, cu câtă mi-a rămas (de memorie vorbesc) mai pot aşterne 2-3-4-5 ani de jurnal. Fireşte, plicticos, repetitiv, ca o placă stricată, vorba Monicăi Lovinescu, dar ce să fac dacă placa mea este stricată, spre deosebire de intacta Domniei Sale?

Vineri 29 aprilie 2005

Ostatecii români în Irak: nu se poate imagina harababură mai românească decât româneasca afacere a ostatecilor. Şi cu acest prilej se observă că ai noştri ca brazii sunt rău atinşi "la mental", că nu gândesc cu capul; nici măcar cu picioarele, ci, eventual cu găina vecinului. Plăvanii noştri tricolori au dovedit aceeaşi "cultură" ca şi boii de americani când, făcînd apel la clemenţa tâlharilor irakieni, au invocat... creştinismul ostatecilor, astfel dovedind profundul cretinism al lor. Doamne, Doamne! Pe ce mâini-picioare (şi acelea nespălate) a ajuns soarta românilor!

Putin, în vizită triumfală în Israel a primit un dos de labă peste bot de la Sharon: după ce s-a grăbit să facă el *poreadkă* de cum a pus piciorul pe pământul Ţării Sfinte, Volodea-Kakaghebelitosul s-a pomenit programînd - la el, la Moskva - o întâlnire între israelieni şi palestinieni.

După întâlnirea cu Sharon, a dat înapoi: că nu s-a înţeles bine ceea ce el atât de limpede spunea: că nu, nu a făcut o asemenea propunere... Ce-şi imagina Vladimir Păstârnacovici: dacă i s-a urcat petrolul la cap, poate din nou să dicteze lumii "opţiunile" sale? Adevărat, poate să-i ucidă, în continuare, pe ceceni, fără ca vreun guvern occidental să scoată un silabă, dar de "problema palestiniană" se ocupă Israelul. Şi numai Israelul - America nu face decât să dea din cap şi să zică: «Să trăiţi!». E păcat, dar asta este.

Sănătatea mea: din ce în ce mai... Mai, cum? Mai "probabilă", precum timpul în gura meteorologilor.

Valerian Stan îmi trimite prin fax un articol din "Academia Caţavencu" (27.04.2005). La ultimul "bumb" din "Cică nişte cronicari de familie", autorele - revin îndată la el - zice, în esenţă că Securitatea a avut dreptate când a răspândit zvonul: "Paul Goma e netalentat". De unde ştie autorul că Securitatea are dreptate (că Goma e netalentat)? Citez:

"...nu i-am citit opera pentru că, în câteva încercări, mi s-a părut plicticos şi chiar fără talent".

Nimic reprobabil: autorul articolului nu m-a citit - anticipîndu-i pe holocaustologi - iar după câteva încercări, lehămitit, a renunţat.

Unde românismul - în ce are el mai rău: ne-citirea, dar posedarea de opinii ferme - este dublat de alt păcat: acela al... farfuridismului:

Individul afirmă - după ce divulgase că nu citise:

"...asta nu-l împiedecă să *mă înjure* (subl. mea, P.G.) şi să mă treacă la vinovaţii din procesul comunismului..."

Nu neg: pe lingăi, pe pupincurişti, pe lăudătorii lui Stalin, ai lui Dej, ai lui Ceauşescu, ai lui Iliescu - ba chiar şi pe cei ai lui Constantinescu - i-am arătat cu degetul, le-am scris numele - întreg! - le-am divulgat faptele de scris - cu citate, nu rezumate.

Bine, bine, dar cine este supăratul care pretinde că l-am... trecut "la vinovaţii din procesul comunismului"? Cum îl cheamă? Cum să-l cheme: "cumva"; indescifrabil, indecelabil, neidentificabil.

Semnează: "(I.M.)". Deci un *anonimeni*, cum ar fi zis mama.

Nu intru în jocul securesc, de a încerca "decodificarea" pseudonimelor, pseudonumelor, numelor de cod, iniţialelor. Cum nu frecventez foaia ameţitor de culturală iniţiată de culturalizatul la fără-frecvenţă Mircea Dinescu, nu-mi sunt familiare numele întregi ale colaboratorilor, deci nu pot deduce identitatea farfuridului caţavenc.

"I.M"? Să fie oare Ion Minulescu? - e mort; Angela Marinescu?, prietena mea de veacuri, cea care o întrebase pe Ana, arătîndu-l pe Filip în cărucior: «Numai atâta păr are copilul tău?», Ana îi răspunsese: «Restul l-am lăsat acasă», iar poeta încuviinţase: «A-ha...» Nu, aceea nu e "I.", e "A." Ion Mircea? Acela ar fi semnat cu numele întreg-întreg, nu ca Ioan T. Morar, de-un paregzamplu. Individul semnăcios cu 'niţiale pare a fi frate cu un om (!) din 1977 care îmi ceruse la telefon să-i dau un paşaport în alb, că-l completează el - fiindu-i frică să-şi spuie numele, să nu-l afle ăştia...

Sâmbătă 30 aprilie 2005

Ieri am primit peste bot o lecţie de istorie-adevărată; de logică-formală; o lecţie de viaţă:

Plecînd de la o mărturie scrisă de un cambodgian trăind în Franţa, s-a făcut un filmuleţ. Fără pretenţii. Poveste-vieţii lui. Povestită de cambodgian, filmat-înregistrată de un francez - amator şi fără mijloace.

Aşadar: francezul de origine cambodgiană se întoarce în ţara lui, pentru a da de urmele fratelui său, pierdut.

El avea 10-11 ani când Khmerii Roşii au ridicat şi familia lui alcătuită din patru membri. Părinţii erau învăţători într-un sat mai măricel. Au fost duşi la un "şantier de reeducare" - scoteau piatră din coasta unui deal, pentru terasamentul unei căi ferate în construcţie. Ambii părinţi ai săi au fost ucişi cu bâtele în timpul unei "şedinţe de reeducare" - asta era soarta tuturor celor care erau intelectuali ori ştiau limbi străine. După vreo doi ani în care supravieţuise ca şi alţi copii rămaşi orfani, un grup de vreo 50 persoane - adulţi, copii - cei doi fraţi fug din lagăr (care nu era înconjurat cu sârmă ghimpată, caralii ştiau că nimeni nu poate "pleca" - din pricina reliefului, a climei, a foamei şi a denunţurilor). După câteva săptămâni de rătăcire, fratele mai mic se pierde, cestălalt continuă singur să se îndepărteze de lagăr, evitînd aşezările omeneşti. "Rătăcirea" a durat câteva luni, copilul a nimerit în Thailanda - de unde a ajuns în Franţa...Se întoarce, deci, după două decenii în Cambodgia şi caută *locul* satului său. Nu-l mai găseşte. Dar ştie că *aici* fusese: după forma munţilor din depărtare şi după un arbore bătrân; şi nu mai era... Merge mai departe, oprindu-se la locuinţele unor oameni... Întreabă de părinţii lui - oamenii, chiar mai în vârstă, nu ştiu, nu mai ştiu, nu-şi aduc aminte - deşi parcă-parcă... Oamenii nu ştiu unde locuiseră înainte de a ajunge aici - se vede că adăposturile sunt, în continuare, provizorii. Sărăcie cumplită - nu s-a văzut ce anume (nu) mănâncă, dar s-a văzut: copiii umblau, nu în zdrenţe, ci în pielea goală; s-au văzut şi fete cu sânii crescuţi - umblînd în pielea goală.

Cambodgianul vrea să meargă la locul “lagărului”. Ajung undeva, la nişte rupturi dintr-un deal - pe-acolo vor fi fost cândva adăposturile de frunzari ale “deportaţilor”...Cambodgianul ţine să meargă la localitatea cutare, devenită un fel de capitală a “noului regat al khmerilor Roşii”. I-i frică, ştie că acolo nimeni dintre ne-maoişti nu poate pătrunde - dar vrea să meargă, sperînd că va recunoaşte pe vreunul din torţionari.

După ce trec de o barieră de...frontieră, pătrund în altă lume: oameni şi femei îmbrăcaţi... “ca toată lumea”, case de oameni, automobile, magazine, cafenele, bordeluri, totul controlat de khmerii roşii - care umblă în uniforme bine călcate, cu pistoale mitralieră pe burtă... Ne este dat să vedem şi “piaţa pietrelor preţioase” - culese de ne-khmeri roşii, dar “valorificate” de ei...

Francezul cameraman îl întreabă pe prietenul său cambodgian dacă aceşti criminali nu sunt urmăriţi, judecaţi-condamnaţi pentru faptele lor... Nu. Nu li se întâmplă nimic. Ba chiar oamenilor le este frică de ei, mai sunt încă terorizaţi. În aceeaşi localitate cambodgianul, văzînd că nişte tineri joacă fotbal, se amestecă şi el - joacă şi el. După care - obosit, fericit - şi culpabilizat, mărturiseşte că nici nu şi-a dat seama ce face, a jucat fotbal cu alţi tineri, fără a se gândi că aceia sunt copii unor criminali... Aici intervine “discursul” cambodgianului:

Nu avem încotro, suntem obligaţi să privim înainte, nu îndărăt; trebuie să uităm, să realizăm reconcilierea naţională, să ne reconstruim ţara...

Francezul bagă de seamă ca el (cambodgianul) nu făcuse decât să privească îndărăt, la trecutul lui, a familiei sale, a ţării sale...

Da... acceptă cambodgianul... - şi nu mai ştie ce să spună.

Ce ar mai fi de spus? Ce ar mai putea spune oamenii care nu-şi mai aduc aminte unde locuiseră “înainte” şi cine le erau vecinii. Ce ar spune - dacă ar putea - copiii, mai ales fetele-mari goale-puşcă? Dar sclavii maoiştilor criminali, dacă nu chiar victime, atunci copii ai victimelor, cei care toată ziua, în apă până la brâu, tamisează nisipul, prundişul, în căutare de pietre preţioase - pentru stăpâni? Dar prostituatele din bordelurile administrate de maoişti, din cauza sărăciei cumplite vândute de familiile lor, aproape cu toatele bolnave de sida? Ce-i interesează pe ei-ele trecutul, memoria, istoria?

Memoria, istoria, trecutul României, al românilor... Păstrînd proporţiile (geo-etnice): pe Goma, cel mai dobitoc dintre toate dobitoacele de pe întinsul României, numai pe el îl interesează adevărul despre trecut, atunci când pe concetăţenii lui îi interesează clipa de faţă; supravieţuirea. Şi numai supravieţuirea. Oricum.

M A I

Duminică 1 mai 2005

Paştele ortodox. Nici anul acesta nu am fost la Înviere.

Ceea ce este sigur: azi - în mod excepţional - nu merg la manifestaţie. Las Ziua Muncii muncitorilor din toate ţările, uniţi-vă!

Luni 2 mai 2005

...Eram pe treptele intrării crematoriului de la Père Lachaise şi priveam în urma unui cioclu care se îndepărta. Încolo. Nu vedeam urna cu cenuşă, ţinută în mâini dar ştiam că pe mine mă duce. Să mă depună undeva, în vreo nişă. Eram mulţumit: “ceremonia” nu deranjasem pe nimeni, ba chiar, ca să nu-i amărăsc pe Ana şi pe Filip, nici nu-i anunţasem de eveniment, mă dusesem singur la Père Lachaise - şi eram mulţumit, pe treptele crematoriului, privind la spinarea cioclului îndepărtîndu-se. Încolo.

Aşa a fost. Aşa m-am visat. M-am trezit, am zis:

«Nu e bine: nu am simţit arsura-de-la-ardere - de la capăt!»

Dar era prea târziu pentru o delacapătă. Nimic nu se re-ia. Nici măcar arderea-de-tot.

La urma urmei, mi-am visat visul. Vreau să spun: mi-am văzut cu ochii dorinţa de a pleca fără martori, fără urme.

Singur, gol; cum venisem.

Două zile de căldură estivală; aici, la noi: peste 25 grade. Astă noapte a plouat în două rânduri. Un fel de a zice, am auzit, nu un răpăit de tobă mică, ci bubuit de baraban, tobă mare; am dedus că picăturile erau picăturoaie, cam ca prunele. După ultima canonadă am privit pe balcon: rămăseseră urmele ca petele pe o girafă - rare, mari. Am crezut că mă aflu tot pe treptele crematoriului - dar nu: coborîsem în irealitatea cea de toate zilele.

Miercuri 4 mai 2005

Am rămas în urmă cu “evenimentele curente”. Şi nu sufăr.

Doina Cornea a provocat oarecari valuri publicînd “invitaţia” adresată lui Eugen Uricaru de a cam-demisiona de la cârma Uniunii cam-Scriitorilor, fiindcă-căci, cam-CNSAS l-a-cam “deconspirat” pe informatorul ei: “Udrea” drept (cam-oarecum) “Uricaru Eugen”. După

câteva bune zile de "reflecție", Uricaru a răspuns că nu, că el nu a fost informator, că el nu o cunoaște pe Doina Cornea, în schimb (!) căci ea, Doina Cornea și CNSAS să dovedească cele afirmate! Cine altcineva să dovedească, dacă nu victima!

Situație cum nu se poate mai "conformă" celei imaginate și fabricate de Iliescu, Brucan, Roman, Voican, Măgureanu. Au ținut pe loc, au frânat, au tras de timp - și nimeni din față nu a mișcat un deget - cine să o fi făcut: Coposu? Cîmpeanu? Quintus? Sau poate Ciuceanu? Si iată rezultatul diversiunii de stat și de partid: după 15 ani și jumătate: victima este somată să dovedească, ea, că este victimă - cu "hârtii" de la o sucursală a Securității: CNSAS - sub semnătura Onișorului! Bine-bine E. Uricaru a fost de totdeauna o vită, un născut șef de clasă, făcut activist de partid, un afacerist, un profitor nerușinat. Asta o știa toată lumea scriitoricească atunci când îl alesese șef de post; bine-bine, Doina Cornea a fost o femeie curajoasă, persecutată de securiști, batjocorită de... ai săi - mai cu seamă de scriitorii ghin Cluj - ca Zaciu, ca Uricaru...

Din "înfruntarea" acestor două lumi cine iese umilit(ă), învins(ă)? Ce întrebare prostească! Doina Cornea, "chivuța" cum o ironiza ironistul anticomunist Gelu Ionescu, ucenic ascultător al biciclistul babelist Cosașu! Învingătoare: lumea lui Uricaru, perfectul activist PCR-ist, acoperit de perfectul adunător de cotizații, pe acelea le aduna "înainte de revoluție", el a urmat calea securiștilor clasici: "după" a adunat bani, a pus laba pe tot ce se putea, vânzînd din patrimoniul Uniunii Scriitorilor tot ce (nu) se putea.

Eroarea Doinei Cornea: în ciuda ascendenței sale făgărășene, în ciuda a ceea ce a pătimit ea și familia ei după ce s-a hotărît să facă rezistență, a rămas o persoană... profund, nepermis de inocentă în materie de Securitate. De aceea a și comis erorile pe care i le reproșasem în scrisoarea mea din 2001 (ca răspuns la răspunsul ei înțepat și foarte alături la articolul meu "Să fie desființat electoratul!"): acceptarea "dialogului" pus la cale de Liiceanu, cu Măgureanu, la GDS, în primele luni ale anului 1990, intrarea în FSN, acceptarea de a fi martor-tăcut lângă Coposu atâta vreme, acceptarea lui Constantinescu atâta vreme, atâta vreme... Nu este suficient să faci parte dintr-o familie de făgărășeni ce a dat deținuți la Canal, chiar partizani împușcați, ca să înveți Abecedarul oral al pușcăriașului, cel care - *fără probe! simte.* Ce e bine, ce e rău, cine e securist, cine "doar" turnător, cine, dintre apropiați ar putea să cedeze, la o adică.

Eroarea Doinei Cornea în cazul Uricaru este (după umila mea părere, rezemată pe... *pif,* deci fără dovezi scrise): a crezut în... adevărul dosarelor de Securitate "grațios oferite" nouă de chiar Securitatea.

Iată motivul pentru care, instinctiv, refuzasem să intru în jocul propus cu perfectă bună credință de Stejărel Olaru, anume să încerc eu să pun nume pe pseudonumele informatorilor din dosarele mele.

Lipsit de modestie, mă dau exemplu pe mine: eu nu aveam nevoie să aflu - din dosarele pelinizate o eternitate de 14 ani - cine-puteau-fi-turnătorii-mei-personali... Iar dacă aflam "nume noi" (vreau să spun: adevăratele nume - fiindcă chiar și ei avea așa ceva !), ce aș fi aflat - despre mine - nou? Nimic! Îmi ajungea cu cât aflasem eu singur, cam de pe când explodase scandalul cu **Ușa cea de toate zilele.** Adică din primăvara anului 1970, când am fost interzis. Atunci am fost fulgerat, pălit în numele tatălui ca o vită la abator de comportamentul prietenului Ivasiuc; până atunci fusese doar... suspect (funcționar la Ambasada americană, bursa Fulbright, cățărarea pe scara socială - bineînțeles că merita, dar în comunism nu se aplica meritocrația, ci tovarășocrație /regret, nu am găsit un termen potrivit/). Sonat fusesem, năucit: da, însă... nu aveam probe (afurisitele de probe!) că Ivasiuc nu-mai-este-de-al-nostru. În aceeași situație fiind și Zub și Pavlovici și Petrișor. Eram tomanecredincioși: cum să fie vânzător de frate cineva cu care împărțisem gamela și tineta - și ciomagul gardianului?

O "fericire" a lor, cei trei, a fost o nefericire a mea: eu, singurul dintre ei, am fost "arestat și după...1965" (nu vorbesc de "convocările"- chiar pentru mai multe zile și de "bumbăcelile" de rigoare - ci de reținere cu mandat în regulă, cu acuzații... în neregulă). Ei toți au fost cuminți după ce ieșiseră (vai, cumințenia nu i-a scutit de convocări-amenințări-bătăi).

Printre premianții (cu coroniță) a cumințeniei-de-frică: Florin Pavlovici. El nu a mișcat în front, nu a îndrăznit să cârtească pe hârtie decât abia după împlinirea unui deceniu de la 1989, când Brucan a anunțat că dă voie și la-scris(oare), nu doar la pachet. A rezultat o carte foarte-foarte bună, însă mă întreb: nu ar fi fost și-mai-foarte-bună cartea dacă în mod *normal* Pavlovici ar fi scris-o înainte de 1989? - să zicem așa, prin 1980?, iar prin 1983 ar fi trimis-o în Occident... De acord, numai așa, ca să se știe, nu și să fie tradusă și publicată. Măcar ca **Jurnalul fericirii** de Steinhardt? Ba da, ba da, însă Pavlovici nu a fost atunci și ne-este, în continuare, un om normal - ci: un *subnormal.* Ca majoritatea zdrobitoare a foștilor deținuți (politici, dragă doamne; și literați, domnule dragă...): ei nu numai că *nu* au scris înainte de 1989, dar îi urau de moarte pe cei care o făcuseră: pe mine, de-o pildă. Vedea-m-ar mort și Zub și Mihai Rădulescu-Iedulet și Varlam (la adăpost, la Paris) și, desigur, Pavlovici...

Nu are decât să se mai supere o dată pe mine Pavlovici (se supărase-foc după ce Breban scrisese că... "răspândisem zvonul că Sașa e turnător", afirmînd că... știa el că sunt suspect, "de când, în 1968, intrasem în partid". Omitea Pavlovici amănuntul de căpătâi: "suspectul Goma" intrase în partid împreună cu nesuspectul Sașa Ivasiuc al său!). Dar pun o întrebare retorică: ce i s-ar fi întâmplat lui, nesuspectului Florin Pavlovici dacă trimitea **Tortura pe înțelesul tuturor** în Occident

- evident, *cu condiția să o fi scris mai întâi,* cum scrisesem eu, în România, **Ostinato, Uşa..., Gherla, În cerc, Gardă inversă,** "pedepsele" intrînd în contul obişnuitelor convocări la Securitate? Ce să i se întâmple: nu mare lucru, de ucis n-ar fi fost ucis (să nu mi-l dea exemplul pe Ursu, că îl trimit în Nina Cassian, de nu mai iese!): ar fi fost "convocat", rupt în bătaie (ca mine); sau nu s-ar fi atins de el cu ciomagul clasic, l-ar fi amenințat-supravegheat - ca pe Nedelcovici - însă acesta, scriitor normal, a scris, a trimis! În chestia cu "ce i s-ar fi întâmplat?" i s-ar răspunde cu unul din bancurile de la radio Erevan: «Nimic nu i s-ar fi întâmplat (lui Pavlovici, lui Manolescu), atât că el/ei nu ştia/u...».

Prin fiul său Vlad, Florin Pavlovici comunică motivul pentru care nu a scris la-timp această minunată carte: de frică.

Explicație a oamenilor fără coloană vertebrală (altfel, talentați, de put! - ca Gabriela Adameşteanu) şi care îşi imaginează că recunoaşterea fățarnică (n-or fi aşteptînd decorații?) a slăbiciunii aduce, pe loc, absolvirea de păcat. Nu aduce nimic, ba accentuează impresia detestabilă că el nu s-a mulțumit să fie un laş, ci şi un mincinos. Apoi: Florin Pavlovici nu a scris un volum de versuri (nici măcar un roman), ci o *mărturie,* or *martorul* trebuie să se aştepte şi la ceva... *martiraj*; măcar: suferință pentru că a propus, în public, mărturia sa. Aşa ar fi fost *normal*... Dar el, Pavlovici a avut un comportament de laş, nu de fricos - nuanță.

Din 1977, în timpul ultimei arestări, în timpul anchetei, răsfoindu-mi dosarul, *am avut probe scrise* că Ivasiuc mă denunțase Securității. Or Ivasiuc, față de mine, coleg de celulă şi prieten o vreme, în libertate, nu era un ceea ce se cheamă: "informator al Organului" - adică un om chinuit, terorizat de Securitate, şantajat, obligat să... raporteze ceva - "orice" - despre cineva; Ivasiuc nu a informat Organul că, de pildă îl înjurasem pe Ceauşescu ori că dețineam valută - astfel de "informații" nu-mi puteau face vreun rău; el oferise "analize", "fişe" psihologice - desigur, extrem de defavorabile - şi numai dacă securistul care le citea era un subdezvoltat nu înțelegea că amicul Saşa oferea şi soluții de "destrămare" a celui încondeiat: prietenul său, Goma. Cât mi-am răsfoit dosarul, în anchetă, la Rahova, îmi spuneam, gândind ca un deținut cu experiență: în 1956 Ivasiuc cedase (şi declarase ce îi ceruse măcelarul căpitan Enoiu, nu ce era adevărat) - pentru că fusese torturat îngrozitor. Or în 1975-76-77 Ivasiuc nu mai fusese torturat, ci doar gâdilat pe la coarda "marii personalități" care devenise. Chiar dacă doar spaima de securitate l-ar fi putut lucra, determina să scrie ce a scris şi tot nu se explicau "fişele" privindu-mă, nu doar presărate cu adjective dintre cele mai amabile: "încăpățânat" (de aici "Ostinato"...), "lipsit de inteligență" (aici îl cita, explicit, pe jurnalistul american David Binder - pe care eu nu-l văzusem vreodată, însă acesta mărturisea că el, Ivasiuc, îl inspirase, portretizîndu-mă astfel) - şi "ingrat" (reproşul acesta mi-l aruncase în față, după ce îi spusesem că nu

mi-a plăcut cartea sa "Interval", pentru că folosise fapte cunoscute de noi doi, de la Gherla, întoarse pe dos, şi plasate... pe Frontul de Est... Dureros mi-a fost când am citit în una din contribuțiile dosarnice că mi-am lăsat mama să moară la azil... Ca "încununare" a activității lui de colaborator zelos al Securității (am mai spus-o, o s-o mai spun): transcrierea, după înregistrarea de la Europa liberă, a fragmentelor din **Gherla** citite de mine... - şi comentariile uşor de dedus. În 1976 fusese la München si la Paris (împreună cu Breban), ca să-l/i convingă pe Noël Bernard, pe Monica Lovinescu să nu mai facă atâta "scandal" în jurul unui netalentat ca mine, iar pe prietenii şi pe colegii de închisoare Mihai Serdaru şi Ion Varlam că sunt... Dumnezeu ştie ce le va fi spus Ivasiuc, apoi îndemnîndu-i să scrie în "presa din exil - despre **Gherla**", rezultatul fiind: Serdaru nu a scris, în schimb Ion Varlam a trimis la Gallimard un adevărat denunț: eram autor al "calomniei **Gherla**" pe care o editase Gallimard - când? în chiar momentul în care eu, "calomniatorul" eram arestat, în România.

Liberîndu-mă, am împărtăşit această descoperire dureroasă prietenilor mei de atunci: Breban, Vianu, Mazilescu, Raicu. Chiar cei care nu respinseseră sonor alegațiile mele (Mazilescu, Raicu) nu mă credeau - o simțeam. Atunci nu l-am întâlnit pe Pavlovici - se făcuseră câțiva ani buni de când nu ne văzusem - să zicem: nu mă uitasem eu cu atenție, prin tufişuri, prin şanțurile patriei. Îl întrezărisem (când lucram, pe strada Pangrati, ca salahor la atelierul sculptorului Ion Jalea), însă nu pot băga mâna în foc că el m-ar fi văzut-recunoscut - ar fi fost şi greu: descărcînd lut pentru modelaj, fatalmente, eram... nepermis de murdar, vorba lui Boureanu.

În schimb (?) nu am avut probe scrise (ca la Ivasiuc) în privința lui Aurel Covaci - dar *pif*-ul îmi zicea, de multă vreme, din 1954, de la Institutul "Eminescu" - în chestiunea Grigurcu - că vai, da.

Dosarele scoase-aduse de Stejărel Olaru mi-au fost de mare folos - însă numai pentru a "pătrunde" dincolo de coaja cuvintelor (pe de o parte: analfabete, pe de alta: "secrete", codificate) şi a afla câte ceva din "dedesubturi"; din "subterana" lor.

Însă nu şi identitatea turnătorilor. Fireşte, la primele dosare, mă întrebam, mă consultam cu Ana:

«Cine să fie "Ruxandra": Dar "Panait? Dar Cutare? Cutărescu? Cutăreanu? Dar «Dona Alba»? Dar...?»

După multe întrebări - în familie - după nenumărate ipoteze, am înțeles că greşim. Ei, da, noi victimele, ne aflam în eroare! Fiindcă bănuiam (prescurtat: acuzam) pe X, pe Y, pe Z de marele păcat al epocii noastre: *denunțul.* Zicala : "Hoțul cu un păcat, păgubaşul cu zece" se dovedea - în ceea ce ne privea pe noi, pe Ana şi pe mine - adeveribil.

Apoi Ana şi cu mine gândim *altfel* decât Doina Cornea. Noi suntem normal-prudenţi în judecarea oamenilor (oricât ar zbiera alde Pruteanu, Buzura, D.C. Mihăilescu, Buduca, Iorgulescu, Pleşu, Liiceanu, Monicii... - că "înjur de-a valma"). Noi - doi, repet - am vorbit, am scris, am re-vorbit despre *asta* (psihologia penitenciară pricinuită de lunga teroare bolşevică). Şi... am mai învăţat câte ceva. Nu mult, nu suficient, oricum: mult mai mult decât colegii, compatrioţii.

De pildă: când eu afirm că A. Buzura a executat un ordin securist al Securităţii (pleonasm admis), când a scris-publicat în primele săptămâni ale anului 1990, în *România literară* articolul "Fără violenţă" - mă reazem pe *probă-scrisă,* care este însuşi textul în chestie, semnat cu numele lui - şi care nu constituia o surpriză : "nepotul lui Gogu Rădulescu" era de multă vreme un personaj tulbure ("şi cu buzele spuzite", după expresia lui Cocioran, când îşi arunca el bănuiala pe câte cineva că ne vinde...); atunci când afirm că este cu totul posibil ca Buzura să fi dat dispoziţia de a fi distrus volumul de documente "Situaţia evreilor din România 1939-1941" în 1994, în ajunul lansării lui în librării, tot pe *probă-scrisă* mă sprijin - chiar dacă indirectă: citate din presa românească relatînd decernarea - promptă! - a titlului de doctor honoris causa a Universităţii din Ierusalim lui A. Buzura, după scandalul provocat de acuzaţiile lui Ion Coja care tipărise volumul, dar mai ales de reacţiile galinaceice, în panică, ale lui Teşu ("documentele acelea sunt inadmisibil de antisemite!" - carevasăzică el le cunoştea! şi găsea că *documentele* erau... inadmisibil de antisemite, spre deosebire de *faptele* evreilor admi-sibil-de-criminale). Aşa "considera" Federaţia Evreilor prin, parcă, un deputat scriitor cu pseudonimul "Dorian": acesta nega hotărît şi indignat presiunile din partea lor/ei, ca şi cum nu ar fi existat precedentul Eminescu.

Nu voi spune niciodată că un Eugen Uricaru nu merita o palmă din partea Doinei Cornea (eu, măgar-şi-violent, i-aş fi dat un cap în gură şi-un picior în cur). Ba da, ba da. Ce i s-ar putea reproşa Doinei Cornea: că nu a luat "problema" de la... alt capăt. De la cel bun. Rămânînd la "probe" - ea a intrat pe acest teren -, ar fi trebuit să înceapă prin a spune ce anume pagube, necazuri, i-au pricinuit ei sau/şi celor din familia sa denunţurile lui "Udrea". Fiindcă, iată, s-ar prea putea ca E. Uricaru să spună adevărul (câte minuni se întâmplă în zilele noastre!) atunci când afirmă că nu avusese de a face cu Doina Cornea, nu o cunoştea. Eu, rău, mormăi: «Pe Doina Cornea - nu - dar pe atâţia alţii, pe ceilalţi? Pe câţi alţii, colegi, prieteni îi va fi pus-bine-la-Secu puitorul-rău Uricaru Eugen?» - însă eu nu fac parte din echipa care joacă acest meci giuleştean.

Şi iar mă dau exemplu:

La insistenţele (repetate, aici nu e pleonastică precizarea) lui Stejărel Olaru, am făcut o cerere la CNSAS să mi se "deconspire" informatorii... cutare, cutare am alcătuit o listă de vreo 42 pseudonimaţi, copiaţi din dosarele mele - aceia avînd legătură directă cu "faptele" mele din rapoartele securiştilor. Şi ce îmi răspunde tovarăşul Onişoru la data de 14 martie 2005?:

"- identitatea informatorului cu nume conspirativ «**TOM**» în persoana numitului **Vasiliu Tudor**, fiul lui..., născut la..."

Dar eu nu întâlnisem numele conspirativ "TOM" în dosarele primite prin Stejărel Olaru şi nu-l cerusem prin lista mea, de 42! Însă Onişoru nu se opreşte aici, merge mai departe - citez, în continuare din adresa CNSAS-ului:

"- identitatea informatoarei cu nume conspirativ «**MARIA IONESCU**» în persoana numitei **Stahl Henriette Yvonne**, fiica lui..., născută la..."

Doamne Dumnezeule! Dar pe Doamna Henriette Yvonne Stahl nu o am cunoscut, nici măcar văzut-o vreodată în carne şi oase! O citisem, în adolescenţă, îmi rămăsese - ceea ce este esenţial la proză; să-ţi rămână... Ştiam că pătimise de pe urma Ciocoiului Bolşevic, Petru Canaliu, că Securitatea o băgase şi pe ea în şişcorniţă (aşa îi spune în Basarabia maşinii de tocat paie-fân-ciocleje de păp'şoi), rezultînd o biată păpuşă de cârpă, colaboratoare şi ea la "Glasul Patriei" cea condusă de Ivaşcu, mentorul Manolescului cu acelaşi renume). De ce mi-a vârît-o Securitatea sub nas, doar eu nu cerusem deconspirarea "Mariei Ionescu"?

Nu am terminat: Onişoru mi-i "deconspiră" şi pe "«**PETRICĂ**» în persoana numitului Petrişor Marcel" şi pe "«**ALEXANDRU**»,în persoana numitului Paleologu Alexandru" chiar şi pe "«**B2**», în persoana numitului Dan Sergiu - fost Rotman Isidor, fiul lui..."

Probabil-sigur acesta este motivul pentru care timp de o lună de zile (chiar mai mult: Stejărel Olaru îmi şoptise prin e-mail "identitatea" lor) nu am notat în jurnal Marea Descoperire Mare a CSNAS în materie de turnători. Fiindcă "deconspirarea" onişorilor era, nu doar suspectă, ci de-a dreptul ticăloasă. Vasăzică U.M. CSNAS nu mi i-a "dat" - aşa, de amoriul artei - nici pe Ivasiuc, nici pe Aurel Covaci, nici pe Vasile Băran, nici pe Valentin Silvestru, nici pe Titus Popovici, nici pe Iorgulescu, nici pe M. Pelin (frecventator - în patru labe - al resturantului Casei Scriitorilor), măcar pe Mihai Gafiţa, notorii turnători, ci pe nişte oameni pe care fie nu-i cunoşteam (H.Y. Stahl, Vasiliu), fie nu avusesem de a face cu ei; fie - ca Petrişor, ca Paleologu: oameni apropiaţi, ba Paleologu îmi luase apărarea în două rânduri în faţa Monstrului - şi recunoscuse "angajamentul", iar Ţepeneag îl atacase, explicînd confraţilor săi (nu şi ai mei!) că "gestul" lui Alecu echivalase cu descheierea la prohab, în public. Atenţie, nu am pretins, nu voi pretinde că Petrişor, Paleologu nu vor fi dat note informative, ci voi spune: «Este verosimil...», cunoscîndu-i, ştiind

prin ce vămi au trecut - mai ales bietul Petrişor, nelăsat să răsufle nici după 1965, când, dragă-doamne, reintrasem în drepturi, de pe urma "Decretului Ceauşescu". Egoist fiind, "nuanţez" astfel: «Nu am nici un semn (eu folosesc "semn", nu "dovadă") că Petrişor ori Paleologu ar fi divulgat Securităţii cutare taină a mea. Eu nu aveam taine, mă manifestam public, actionam pe faţă. Ştiu: judecata mea nu îi iartă pe cei doi pentru ce vor fi făcut altora. Că pot fi acuzat: «Bine, dar tu faci, în aceste cazuri, ceea ce le reproşai altora: că, deşi miliţieni, securişti notorii, trec cu vederea faptele murdare ale acelora, pentru că le sunt neamuri ori pentru că lor nu le-au făcut vreun rău...» este adevărat, însă să se ţină seama de faptul că eu vorbesc numai şi numai de "adevărurile" furnizate de CSNAS, adică tot de Securitate! Or ce vine dinspre Securitate nu este de crezut nici atunci când ţi se pare că a scăpat un sfârc de adevăr...

Mi i-a dat doar pe aceştia, ca să-mi închidă gura, să nu mai cer deconspirarea altora - fiindcă mai mult ca sigur: *unii dintre aceia lucrează, acum, chiar la... CNSAS, cu propriile lor dosare de turnători şi, în pauze, cu ale noastre, victimele lor!*

Pentru pif-ul meu de puşcăriaş, "prada" aruncată câinelui de mine este o pură diversiune şi trebuie să fii o persoană structural inocentă ca Doina Cornea, ca să crezi în "deconspirarea" securizaţilor de către însăşi Securitatea.

Ce lucrătură cu odgonul alb! Şi ce tolomaci(e) unele victime!

Joi 5 mai 2005

Am copiat însemnarea de ieri (Doina-Cornea-E. Uricaru) şi am trimis-o în jur. Ce porcărie diversionistă securistă!

Ieri şi azi frig, ploaie, vânt.

Aseară, pe canalul Arte o emisiune despre sinucideri printre germani, după război. Mă aşteptam la sinuciderile generalilor, ale unor industriaşi care folosiseră mâna de lucru a prizonierilor de război, ale patrioţilor care nu putuseră suporta înfrângerea Patriei... Nu mă aşteptam să aflu că s-ar fi sinucis - de frica pedepsei - criminalii SS-işti, cei cu sânge pe mâini (şefi de Gestapo, anchetatori, comandanţi de lagăre): indivizii din această categorie nu se sinucid, se ascund în borţi de şobolan, se agaţă de viaţa lor puturoasă, păcătoasă, nedemnă; specia asta de criminali născuţi sau făcuţi supravieţuieşte - la toate comunităţile, în toate timpurile, în toate regimurile teroriste care cad la un moment dat, fiindcă instinctul lor de hienă le spune că învingătorul va avea nevoie de ei - pentru aceeaşi treabă murdară, criminală (nu au făcut aşa americanii, recuperîndu-i pe SS-iştii din zona lor, pe saddamiştii din Irak?; nu aşa au făcut ruşii cu bestiile căzute în labele lor?; nu aşa au fost "reîncadraţi" o bună parte din poliţişti, siguranţişti şi puşi la treabă?).

Surpriză: în documentar a fost vorba de sinuciderile oamenilor simpli, ale ruralilor, mai ales ale femeilor din partea de Est a Germaniei - devenită după război a Poloniei. Ei fuseseră înnebuniţi, înfricoşaţi de propaganda nazistă care zicea că bolşevicii mănâncă copii cruzi, violează toate femeile, ucid pe toţi bărbaţii.

Realizatorii, nefiind la prima lor gafă (prima: titlul emisiunii) ironizează, neagă propaganda nemţească, dar aproape numaidecât furnizează informaţiile:

- un ostaş neamţ în permisie spune cam aşa: «Dacă ruşii ne vor face doar un sfert din ce le-am făcut noi lor - ar fi prăpăd...»

- apare pe ecran tovarăşul de veacuri Ilia Ehrenburg ("spaima fasciştilor", în legătură cu care tata fusese interogat de SSI în lagărul de prizonieri sovietici de la Slobozia-Ialomiţa): în uniformă şi trăgînd din pipă - în *off*, ni se citeşte "programul" lui: "ostaşul sovietic nu este ostaş sovietic dacă nu ucide până la unul pe nemţii capturaţi; nu e ostaş sovietic dacă nu violează până la ultima nemţoaica..." - cunoşteam *Evanghelia după Ehrenburg*, din alte documente, am şi pomenit-o în câteva rânduri, ultima oară în **Săptămâna Roşie**. Îmi aduc aminte de un alt film documentar: "amintirile" unui fost general sovietic, participant la "lupta din Prusia Orientală", acum la pensie; acum - desigur - convins că lui şi alor lui nu i se mai poate întâmpla nimic, nu va exista Nürnberg II: la întrebarea jurnalistului dacă zvonurile răuvoitoare cu privire la tratamentul rezervat populaţiei germane din Prusia Orientală sunt adevărate sau nu... generalul a răspuns: «*Alaghèrcomalaghèr*, cum spuneţi voi, franţujii...» - şi a povestit cum, coloana lui de tancuri trebuia să ajungă cât mai repede la punctul cutare, însă şoseaua era ocupată de refugiaţi, mii de refugiaţi, aşa că - *alaghèrcomalaghèr*, a trecut cu tancurile peste ei - "nu erau decât nişte nemţi"...

Înapoi la documentar: în satul cutare, unde nu mai rămăseseră decât femei, copii, bătrâni - bărbaţii fiind morţi sau încă pe front - la apropierea ruşilor, populaţia este cuprinsă de spaimă: «Vin ruşii!» - care or să ucidă copii, or să violeze femeile. Singura scăpare - de suferinţe, de umilinţe: să se sinucidă.

Femeile se adună în grupuri, îşi "procură" funii, îşi adună copiii, şi... îşi pun capăt zilelor. Cea mai substanţială mărturie aparţine unei fetiţe care, în acel moment, februarie 1945, avea zece ani şi care, ca prin minune nu murise, deşi avea şi ea ştreangul de gât; agonizînd, asistase la moartea mamei sale, a fraţilor, surorilor, vecinelor, a prietenilor şi colegilor de şcoală. În podul unui şopron. Ea supravieţuise, fiindcă tocmai intraseră ruşii în sat, urcaseră în şopron, găsiseră femeile spânzurate - moarte - şi o copilă încă mişcînd. În satul acela fuseseră şi alte "locuri" în care se sinuciseseră femeile - după ce îşi uciseseră copiii.

Fetiţa de atunci, femeia matură din prezent povesteşte un

amănunt: femeile în viață fuseseră "luate" (citește: violate de grupuri de ruși, multe murind în-timpul, în-urma "luării"). Fetița își aduce aminte: "după aceea" rușii îi somaseră pe supraviețuitori (câțiva copii, câteva femei, doi trei bărbați invalizi): să adune morții și să-i îngroape, altfel ei dau foc satului!

Ce s-a petrecut în satul acela s-a petrecut în toate localitățile ocupate de ruși. Femeile și-au ucis copii întâi, apoi s-au sinucis. De obicei prin spânzurare, dar și prin înjunghiere, prin otrăvire...

Telespectatorul este liber să se întrebe: Aveau dreptate propagandiștii naziști când spuneau ce spuneau despre "căpcăunii", barbarii bolșevici?

Aveau. Însă avea dreptate și acel soldat neamț în permisie când spunea alor săi că dacă rușii le vor face lor, nemților, numai un sfert din ce le făcuseră nemții rușilor în Rusia...

Pentru mine, ca român, mai este un cuvânt de spus:

Rușii, ajunși pe pământ german, se răzbunaseră cumplit - total, după "metoda Ehrenburg" - pentru barbariile cumplite ale nemților pe pământ rusesc. Nu cred că ostașii sovietici cărora părinții, prietenii, vecinii le fuseseră arși cu aruncătorul de flăcări, cosiți cu mitralierele aveau nevoie de îndemnurile la răzbunare al unui criminal precum Ehrenburg (cu nimic mai prejos decât Goebbels care cerea același lucru de la nemții lui). Dar eram adult (ei, da, adult la 9 ani neîmpliniți) în toamna anului 1944, în Ardeal, când intraseră în satul Gusu din județul Sibiu, nu "dușmanii", ci "aliații". Și cum se comportaseră! - chiar dacă Ehrenburg nu le ceruse să le violeze până la ultima pe... românce. Se știe - acum - că nici unguroaicele nu fuseseră scutite de tratamentul curat-prietenesc al rușilor - dar să zicem că ungurii - ca și Românii fuseseră în război cu ei, deci asimilați dușmanului...

Dar cehoaicele? - care nu mai aveau țară din 1938, ocupată fiind de nemți? Dar polonezele din țara lor sfâșiată, ștearsă de pe hartă din 1939? Dar bulgăroaicele - Bulgaria nu participaseră, cu armele împotriva rușilor? Au avut ele (acum vorbim numai despre partea femeiască) parte de alt tratament din partea Armatei Roșii Eliberatoare? Da de unde!

Vineri 6 mai 2005

Azi se împlinesc 28 ani de când am fost liberat din ultima detenție - de la Rahova. Uite că nu am uitat "aniversările".

(...)

Luni 9 mai 2005

Nu am niciun chef de aniversări. Când "se punea pace", în luna mai 1945, familia noastră se afla în Lagărul de "repatriere" de la

Sighișoara - Dumnezeii mamelor lor de aducători de pace! Am lăudat pre Domnul când, în sfârșit, ieșind de acolo, nu am fost urcați, ca unchiu-meu Popescu, în trenul fără frâne, direcția Vladivostok, vorba tatei. Dar cât am tras-o, chiar ne-"repatriați"! O viață întreagă - o spun fără teamă că exagerez, ori că de-a dreptul mint. Fiindcă ce "viață" a fost aceea a noastră, refugiații din Basarabia și din Bucovina începînd din 24 august 1944? Una de permanentă spaimă-de-"repatriere", la noi mult mai cumplită decât spaima-de-arestare. Părinții mei au murit (tata în 1967, mama în 1974) fără a fi scăpat, debarasat, liberat de această spaimă. Iar eu... Eu am dat din mâini și din picioare ca să-mi fac viața cât mai trăibilă. Mai luminoasă. Mai fericită. Mai...

SCRISOARE

Către Liviu Antonesei:

Paris 9 mai 2005

În *Timpul* nr. 4/2005, pe ultima pagină, în "Sarcofagul de hârtie", semnat: Liviu Antonesei, la "P.P.S." stă scris - citez:

"Pe internet circulă un text al d-lui Paul Goma despre articolul publicat în *Timpul* de dl. Gabriel Andriescu. Pentru tot ce a făcut dl. Goma pentru onoarea noastră, nu voi polemiza niciodată cu D-Sa, indiferent ce-ar scrie despre mine. Dar câteva precizări datorez: 1. Textul D-lui G.A. nu e necuviincios, pentru că noi nu publicăm așa ceva. 2. Nu se poate tehnic publica un drept la replică netrimis. 3. Dl. Goma crede că mă mai citesc doar pe mine. Se înșeală, nu mă citesc. Îmi cunosc așa bine gândurile că m-aș plictisi să le mai și citesc!"

Voi răspunde, tot pe puncte - după precizarea mea, aceasta:

P.P.S.-ul din *Timpul* (aprilie 2005) este primul semn de viață pe care îl dă prietenul Liviu Antonesei în ultimii opt (nu zece?) ani. Imediat ce a intrat în politică, nu a mai răspuns scrisorilor mele, nu a semnalat primirea lor, iar textele trimise spre publicarea cu care mă obișnuise mi-au fost returate (păstrez 5 /cinci/ plicuri - pentru orice eventualitate). În ultimii 3 (nu cinci?) ani nu i-am mai scris, chiar dacă am primit regulat revista. Am observat: nu au fost semnalate măcar titlurile volumelor mele apărute: **Basarabia**, la Jurnalul literar, **Săptămâna Roșie**... la Vremea, **Din Calidor** și **Culoarea curcubeului-Bărbosul** la Polirom (**Jurnal 1999-2003** în două volume, la Criterion a apărut abia acum, deci nu am a mă plânge de tăcerea *Timpului*...).

Aceasta a fost o observație nu un reproș: fiecare șef de revistă se poartă cum i-i firea.

Am terminat precizarea, trec la "P.P.S" - pe puncte:

1. Este incorectă - pentru că incompletă - informația furnizată de *Timpul:* "pe internet circulă un text al d-lui Paul Goma despre articolul (...) dl Gabriel Andreescu" - fiindcă:

a. atunci când tu, destinatar al textului în chestiune afirmi: "pe internet circulă un text...", nu spui adevărul: textul cu pricina îți fusese trimis prin

e-mail *înainte* de a fi instalat pe internet, deci îl înșeli pe cititor (și, în același preț pe mine, autor, mă minți în față) când tragi întelcapta concluziune: "Nu se poate publica drept la replică netrimis";

b. luni 25 aprilie 2005 am trimis prin poștă - cu aviz de primire și varianta (în fapt: originalul) pe hârtie. De acord: acela încă nu ajunsese la redacție, pentru a prinde nr. 4 - dar e-mailul da. Aștept numărul următor - până atunci...

2. Afirmația: "Pentru tot ce a făcut dl. Goma pentru onoarea noastră..." se cere amendată: "dl. Goma" nu a făcut nimic pentru onoarea lui Liviu Antonesei, dovada: comportamentul său din ultimii zece ani, în general, în special acesta, negrul pe alb din "P.P.S.";

3. În precizarea: "Textul d-lui G.A. nu e necuviincios, pentru că noi nu publicăm așa ceva" există o... necuviință:

(Însuși) termenul "necuviință" nu are ce căuta în acest (con)text: el desemnează purtarea, comportarea, comportamentul cuiva, a unui om și nu produsul său (textul, ca să nu fie uitat) care poate fi, "cuviincios" - pe dinafară - dar neadevărat pe dinăuntru; poate fi politicos, "convenabil", convenient, în formă, dar în fond: mincinos, nedrept, grosolan, mojic, nesimțit, neam-prost, ofensant, injurios, purtător de grave acuzații.

Textul "D-lui G.A. nu este necuviincios", explică autorul P.P.S.-ului, dînd de înțeles că cel care respectă convenientele sociale, gazetariale, scriitorale, condeierul care nu atacă brutal, care nu "înjură" (ca alții...), acela este un publicist cuviincios; acela (textul) este publicabil în *Timpul*; fiindcă el - textul - este bun, și, cuviincios fiind, în mod necesar este și adevărat, el nu vehiculează neadevăruri...

Concepție despre cuvântul scris (acela care, dacă este exprimat... cuviincios, este musai și adevărat) proprie holocaustologilor noștri iubiți-și-îndrăgiți: R. Ioanid, Shafir, Oișteanu, Al. Florian, Volovici, A. Cornea... Ei o folosesc cu metodă, după notițe luate la cursuri de perfecționare; ei au ajuns să știe că niște cititorii neinstruiți, inocenți (chiar dacă la rându-le fac pe publiciștii ca V. Ciobanu și V. Gârneț, contraforți nădejdici), impresionați de "ton", își vor spune că el face muzica - iar acea muzică va fi în mod necesar și... adevărată; și îl vor crede pe R. Ioanid! Or nu totdeauna tonul face muzica: dincolo de perdeaua de fum a "cuviincioșeniei", discursul unui R. Ioanid este mincinos, fals-falsificator al adevărului istoric, încărcat de ură împotriva *goi*-ului român pe care el și ai săi încearcă să-l re-reeduce la un Pitești Bis, pentru a ajunge să rostească în somn, cu ochii albi: «Da, sunt vinovat că am ars evrei în Transnistria! Da, sunt vinovat de antisemitism și sunt gata să plătesc oricât pentru a mă răscumpăra!» Un astfel de produs-industrial - semnat de R. Ioanid, dar și de Shafir, de Oișteanu, de Al. Florian...- este totdeauna ambalat în cuviincioșenie, în politețe gazetărească, în convenabilitate (ca între oameni civilizați, nu?), însă conținutul nu-și poate ascunde... filistinismul (termen pe care părinții lor ni l-au vârît pe gât, odată cu marxism-stalinismul - nu-i așa, Al. Florian?), este, nu doar ne-cuviincios, prin neadevărurile aruncate nouă în obraz, nu doar trivial, chiar pornografic, prin scop - măsurabil în miliarde de dolari - ci de-a dreptul criminal prin calomniile, anatemele, amenințările cu «Ordonanța, Ordonanța!».

Un astfel de discurs - monolog, nu parte a unui necesar dialog - rămâne ceea ce este, nu ceea ce pare: ordin, diktat, pură secreție otrăvită a komisarului enkavedist care fusese(ră), nu doar tații, ci și mamele lor, vreme de decenii.

După indicațiile-prețioase al holocaustologilor susnumiți textele semnate de G. Andreescu, în care sunt acuzat de "antisemitism" de "antiamericanism" sunt profund necuviincioase prin reaua-credință, prin neadevărurile scrise cu seninătate deconcertantă. Este adevărat, Liviu Antonesei are, de la o vreme, o altă viziune asupra vieții și a limbii române - ceea ce nu garantează că este și... cuviincioasă acea viziune.

Cât despre legătura dintre "cuviința" textului care a provocat tentativa mea de drept de replică și... faptul că "noi nu publicăm așa ceva" (precum si întregul punct 3), îi las pe cititorii revistei *Timpul* să judece.

Oricum, este dovedit: Liviu Antonesei nu a citit nici acum textul lui G. A., ce să mai vorbim de al meu - cel care circulă pe internet...

În așteptarea publicării răspunsului meu (trimisul prin poștă), în numărul 5 al revistei...

Paul Goma

Marți 10 mai 2005

(...) În aceste zile festiviste în care la Moscova, la Berlin au fâlfâit steaguri roșii, s-a defilat cu portretele lui Stalin și tot la Moscova unde au fost aclamați "de toată populatia Capitalei sovietice" (apud tilivizia israeliană) baschetbaliștii de la Macabi, câștigători ai Cupei... - în această sărbătoare pe ulița lor, generală, o umbră aruncată asupra Holocaustului: în Franța iar se discută despre sclavagism, despre negri, despre africani...

Ce injustiție, ce catastrofă! Să nu se vorbească chiar tot timpul, chiar tot timpul despre Holocaust? Să fie stricată nunta perpetuă cu fleacuri ca acele catastrofe-trecătoare: ale armenilor, ale rwandezilor, ale cambodgienilor, ale cecenilor, ale tibetanilor? Ale ucrainenilor, ale "modovenilor" (cum așa: doar evreii noștri dragi nu s-au atins de niciun fir de păr din capul basarabenilor-bucovinenilor; nici în timpul retragerii, armatei române din Săptămâna Roșie, nici din acel an de dominație bolșevică: 28 iunie 1940- iulie 1941, și nici după martie 1944, când s-au întors "nàși" - "ai noștri", pe rusește...). Inadmisibil! Vor trebui luate măsuri urgente de redresare a situației, a competiției victimare (am tradus strâmb, incorect, în românește din franțuzește)!

Dacă nu săptămâna asta, atunci de luni 16 mai va începe re- ofensiva pentru re-intronizarea Holocaustului ca unic genocid planetar.

Miercuri 11 mai 2005

Mircea Stănescu mi-a trimis o Scrisoare a lui Vasile Paraschiv - el a răspândit-o prin internet, a trimis-o direct lui L. Antonesei, pentru *Timpul* şi m-a rugat să o pun şi eu în "traista săracului" - ceea ce şi fac:

Dragà Domnule Goma,

Iatà o scrisoare a lui Vasile Paraschiv, trimisà mie de acesta, pe care la propunerea mea a acceptat sà o facà publicà. Drept pentru care am cules-o si retrimis-o.

I-am trimis-o si lui Liviu Antonesei, la „Timpul". Astept ràspunsul.

Ar putea avea si ea loc in traista Dvs. a sàracului?

Cu drag,

Mircea.

Vasile Paraschiv
Scrisoare càtre tineretul României

Numele meu este Vasile Paraschiv, sunt luptàtor pentru dreptu-rile omului, alàturi de scriitorul Paul Goma, si pentru sindicate libere în România.

Am fost singurul om din România care a vàzut în ruperea sindicatelor de sub controlul si conducerea Partidului Comunist Român singura cale legalà la ora aceea, de a crea sindicate libere în România, si apoi de a înlàtura dictatura comunistà din România fàrà vàrsare de sînge.

De aceea, sub influenta evenimentelor din Polonia, Ceausescu a promis poporului, la începutul anului 1971, cà în luna aprilie va avea loc în România un congres al sindicatelor care vor làrgi aria dreptu-rilor si libertàtilor sindicale, si va schimba rolul sindicatelor, acela de curea de transmisie a partidului, deoarece partidul nu mai are nevoie de o asemenea curea de transmisie pentru a sta de vorbà cu muncitorii. Acest lucru Partidul îl face direct si oricînd are nevoie, spunea Ceausescu atunci.

Am profitat de aceastà declaratie a lui Ceausescu, si la 3 martie 1971 am trimis o scrisoare CC al PCR si conducerii UGSR, cu 11 propuneri, care prevedeau drepturile si libertàtile sindicale pe care le au sindicatele noastre astàzi, si am cerut conducerii partidului si UGSR-ului ca – dacà partidul doreste cu adevàrat si în mod sincer liberalizarea vietii sindicale din tara noastrà – sà punà în discutia congresului din aprilie aceste 11 propuneri, sà le adopte si sà le aplice apoi în practicà.

Ràspunsul Partidului Comunist Român a fost o nouà arestare si internare a mea cu forta într-un spital de nebuni, si apoi izolarea mea completà fatà de colegii de muncà si de societate.

Eu nu m-am làsat însà intimidat si am continuat lupta cu Partidul Comunist Român, cu Securitatea si Militia din România.

Astfel, am trimis cîteva scrisori la Europa Liberà, în care criticam regimul, si am semnat scrisoarea deschisà adresatà de scriitorul Paul Goma Conferintei post-Helsinki de la Belgrad, din 1977, în care se aràta cà în România nu sunt respectate drepturile omului.

Din nou am fost arestat chiar din locuinta scriitorului Paul Goma, dus la sediul Militiei din Bucuresti, Cartierul Drumul Taberei, unde mi s-a cerut sà dau o declaratie în care sà aràt cà îmi retractez semnàtura pusà pe scrisoarea lui Paul Goma adresatà Conferintei post-Helsinki de la Belgrad.

Am refuzat sà dau o astfel de declaratie, si pentru acest motiv am fost bàtut, torturat si maltratat pînà la pierderea cunostintei, si apoi, a doua zi, din nou am fost internat cu forta pentru motive politice la Spitalul de nebuni de la Sàpoca, jud. Buzàu, Sectia a II-a. Dacà la sediul Militiei din Bucuresti am vàzut moartea cu ochii, în mîinile ofiterilor de Securitate si Militie, la Spitalul Sàpoca, Sectia a II-a, jud. Buzàu, am vàzut iadul pe pàmînt.

Dupà eliberarea din Spitalul Sàpoca, mi-am continuat activitatea profesionalà la I.A.M.C.-Otopeni si am povestit tuturor muncitorilor de la locul meu de muncà ce mi s-a întîmplat timp de o lunà si jumàtatea, cît am lipsit de la serviciu. Muncitorii s-au oferit sà mà ajute, dar sefii lor directi – ing. Mihai Andrei, maistrul Tutuianu Ilie si maistrul Marica Gheorghe – i-au sfàtuit sà-si vadà de treaba lor, càci s-ar putea întîmpla sà ràmînà fàrà serviciu sau chiar sà le ràmînà copiii pe drumuri.

În aceste conditii, colegii mei de muncà nu m-au mai putut ajuta. Eu am continuat lupta împotriva dictaturii comuniste din România si mai hotàrît decît pînà atunci.

La 5 august 1977 am fost pàlmuit de directorul întreprinderii I.A.M.C.-Otopeni, Antonescu Nedelcu, îmbrîncit si dat afarà cu forta din adunarea generalà a oamenilor muncii, de fricà sà nu cumva sà iau cuvîntul si sà apàr drepturile si interesele muncitorilor.

Fiind complet izolat de colegii mei de muncà, de lume si de societate, si lipsit total de cel mai elementar drept al meu, dreptul de a vorbi si de a-mi exprima pàrerea în mod public, am cerut pasaport sà plec în Occident, dar nu pentru a ràmîne definitiv acolo, ci pentru a vorbi în mod liber, dupà care sà mà întorc si sà-mi continui activitatea profesionalà la vechiul meu loc de muncà.

Securitatea îmi dà pasaportul solicitat în 24 de ore, crezînd cà si eu sunt la fel ca ceilalti cetàteni care cereau pasaport sà facà o excursie în Occident si apoi refuzau sà se mai întoarcà acasà, cerînd reîntregirea familiei acolo. Dar Securitatea s-a înselat cînd a crezut cà si eu sunt la fel ca ceilalti cetàteni, pentru cà nu am plecat în Occident cu gîndul sà ràmîn acolo, ci ca sà vorbesc în mod

liber, pentru cà în România nu era posibil acest lucru.

Astfel, ajuns la Paris la 27 ianuarie 1978, am tinut prima mea conferintà de presà la 6 februarie 1978, în care am aràtat folosirea psihiatriei în România ca armà de represiune politicà, dînd exemple concrete din viata mea si a prietenilor mei.

Apoi, am acordat presei franceze si stràine, si corespondentilor posturilor de radio Europa Liberà, Vocea Americii, BBC, Deutsche Welle si altele, mai multe interviuri critice la adresa regimului comunist din România.

Am cunoscut si am avut convorbiri directe cu toti liderii celor patru mari centrale sindicale din Franta, cu reprezentantul sindicatelor americane pentru Europa, George Meany si ale altora, càrora le-am aràtat conditiile grele de viatà si de muncà ale muncitorilor si intelectualilor din România, lipsiti de cele mai elementare drepturi si libertàti democratice si sindicale, si am ajuns cu ei la un punct de vedere comun: sàse organizeze o conferintà de presà, la 18 aprilie 1978, sub auspiciile celor patru mari centrale sindicale din Franta, în problema sprijinirii muncitorilor din tàrile din spatele Cortinei de Fier în organizarea de sindicate libere în tàrile lor.

De asemeni, m-am supus reexaminàrii unei comisii medicale de contraexpertizà formatà din 8 medici specialisti în psihiatrie, cu renume international, care sà stabileascà dacà faptele pe care le-am sàvîrsit sunt sau nu sunt lipsite de discernàmînt, asa cum au stabilit ofiterii de securitate si medicii psihiatri din România, aserviti în totalitate Securitàtii.

În urma acestei examinàri, medicii psihiatri francezi m-au felicitat pentru preciziunea si modul riguros exact în care am ràspuns la întrebàrile lor dificile, timp de 8 ore, si pentru lupta pe care o duceam în România pentru a fi salvgardat accesul la cuvîntul liber, asa cum înteleg psihiatrii francezi libertatea.

Fiind atinse la Paris toate aceste obiective stabilite la plecarea din tarà, la 27 aprilie 1978 m-am urcat în tren si am plecat spre casà.

Directorul postului de radio Europa Liberà, Noël Bernard, m-a invitat sà fac o vizità la sediul postului de radio de la München, unde i-am acordat un interviu care a fost difuzat pe post în aceeasi searà.

Dimineata m-am urcat în tren si mi-am continuat càlàtoria spre casà. Ajuns la granità, la Curtici, am fost dat jos cu forta din trenul cu care veneam de la Paris de càtre ofiterii de Securitate sau de gràniceri si urcat în altul, tot cu forta, care mergea în sens invers. Si astfel am fost expulzat din tarà, la 30 aprilie 1978, pentru ceea ce am vorbit în mod liber la Paris.

Ajuns înapoi la Viena, i-am anuntat pe directorul postului de radio Europa Liberà, Noël Bernard, si pe prietenii mei de la Paris cà regimul comunist m-a expulzat din tarà, iar acestia au anuntat sindicatele franceze; si sindicatele franceze, la rîndul lor, au anuntat organizatiile sindicale internationale, cum ar fi Organizatia Internationalà a Muncii (si altele).

Cu totii am început un adevàrat bombardament cu scrisori si telegrame de protest la Ceausescu si la UGSR, cerîndu-le sà dea dispozitie sà mi se permità sà vin acasà, lîngà familia mea, si sà-mi reiau activitatea profesionalà la acelasi loc de muncà pe care l-am avut la plecarea în stràinàtate.

Sub presiunea organismelor internationale Ceausescu a fost nevoit sà dea dispozitie sà mi se permità sà intru în tarà, si la 9 iulie 1978 am sosit acasà, iar a doua zi mi-am reluat activitatea profesionalà. Si o datà cu ea si activitatea politicà de înfiintare a Sindicatelor Libere ale Oamenilor Muncii din România. Iar ca urmare a acestei activitàti, la 28 mai 1979 am fost pentru prima datà ràpit de pe stradà de teroristii români cu epoleti albastri (ofiterii tineri de Securitate), care m-au bàgat cu forta într-o masinà Dacia 1300 si m-au dus în Pàdurea Pàulesti de lîngà Ploiesti, unde m-au torturat si maltratat în mod bestial pînà cînd mi-am pierdut cunostinta. M-au làsat acolo mai mult mort decît viu, în mijlocul pàdurii, pe o saltea de frunze, iar ei au fugit.

La 14 mai 1987, am fost ràpit din nou de pe stradà, dimineata, la ora 6,30, cînd mà îndreptam spre locul meu de muncà, si m-au dus într-o cabanà situatà în altà pàdure, dincolo de barajul Paltinul de lîngà Cîmpina. Acolo, sub amenintarea cu moartea prin înjunghiere cu niste cutite (sisuri) – pe care le aveau în mînà si cu care spuneau cà mà vor tàia bucàtele si mà vor arunca în barajul alàturat, la 18 m adîncime, sub apà, drept hranà pentru pesti – teroristii romîni cu epoleti albastri au smuls de la mine un asa-zis „angajament" de loialitate fatà de ei si de Partidul Comunist Român, „angajament" pe care l-am acceptat si l-am semnat doar pentru un moment. Ca sà scap din mîinile lor cu viatà, sà tràiesc si sà povestesc la toatà lumea practicile si metodele de represiune ale Partidului Comunist Român si ale Securitàtii din România.

„Angajament" pe care nu l-am respectat cu nimic, niciodatà, motiv pentru care la 22 martie 1989 am fost din nou arestat de pe stradà, fàrà nici un motiv, de càtre organele Militiei orasului Ploiesti, si dat în primire membrilor aceluiasi grup terorist de comando în frunte cu asa-zisul „Ionescu", care la 14 mai 1987 au smuls de la mine asa-zisul „angajament".

M-au dus din nou în aceeasi cabanà (unde m-au dus si la 14 mai 1987), m-au torturat si m-au maltratat ràu, m-au bàtut cu pumnii la fatà, în stomac si în ficat, cu sàculetii de nisip în cap si cu bastonul de cauciuc la tàlpile picioarelor, pînà cînd lesinam si càdeam în nesimtire pe banca pe care sedeam legat cu càtuse si prins cu cîte un cablu de otel de fiecare mînà. Apoi aruncau pe capul meu o gàleatà cu apà rece si mà làsau asa pînà seara sau dimineata, cînd supliciul începea din nou. Si tot asa, de douà ori pe zi, seara si dimineata, timp de 7 zile si 7 nopti, fàrà apà si mîncare.

Într-o zi, ca sà fie si mai siguri cà în cîteva zile voi muri, m-au si iradiat, apoi m-au dus si m-au internat din nou într-un spital de nebuni, de la Voila-Cîmpina, ca sà mor acolo de moarte „naturalà", nu în mîinile lor, ei neavînd nici o vinà. Dar Dumnezeu a vrut sà nu mor si sà tràiesc sà và povestesc si dumneavoastrà astàzi, tineretului din toate scolile si facultàtile din România, prin ce am trecut noi, generatia pàrintilor vostri, si ce pret a trebuit sà plàtim noi pentru ca dumneavoastrà sà tràiti, sà munciti si sà învàtati carte astàzi, în scolile

si în facultàtile din România, în conditii de libertate si democratie, care sunt tot atît de necesare unei vieti normale ca si aerul pe care-l respiràm.

În completare, as vrea sà pomenesc si numele lui Alexandru Nagy din Satu Mare si pe cel al prof. Niculae Dascàlu din Bucuresti, care au luptat si au suferit si ei, fiind expulzati din tarà pentru cà au înfiintat primul Sindicat Liber al Oamenilor Muncii din România – S.L.O.M.R. – în februarie 1979.

26 martie 2005

Bietul Paraschiv. Cât a pătimit... Şi o trage, în continuare după 15 ani de la "revoluţie". El, care a pus un umăr - şi câteva picături de sânge - la clătinarea Edificiului Comunist, a avut parte de dispreţ, de dare-la-o-parte, de: «Cine eşti tu, mă, care vii să ne strici nunta cu dar a noastră, a revoluţionarilor-cu-diplomă?». El, care a luptat "din ilegalitate" pentru sindicate libere a fost alungat de "sindicaliştii" bolşevici şi de cuscrele lor (ce să mai vorbim de cumnate - eh, cumnata şi la sindicalistul post-revoluţionar, altfel securiz' d-al nuăstru, dîn bobuor...)

Joi 12 mai 2005

Dârdoră mare la Uniunea Scriitorilor. Se agită şi Prelipceanu care cică ar fi fost rugat de colegi să fie el vizir... Ca şi cum singura bubă a breslei ar fi Uricaru... Ce mizerabilitaţie! Ce automistificaţie - scriitorii dâmboviţelini sunt incapabili să vadă mai departe de - adevărat: necesarele "revendicări" de breaslă - , dar nu şi ceea ce ar preface un autor-de-cărţi carpatin într-un scriitor *normal*.

Bietul Breban: va fi silit să o ia de la cap cu manevrele pentru intronizarea unui preşedinte plăcut inemii sale - cel mai plăcut fiind însuşi Nicolae, dar-însă-totuşi...

Vineri 13 mai 2005

Azi se împlinesc 38 ani de când Ana şi cu mine convieţuim (împreună - parcă era un titlu de film, pleonastic).

S-a întors Violeta Griţcan de la Chişinău, mi-a adus un superb album cu judeţul Orhei şi mi-a împrumutat două cărţi: una a lui Iurie Colesnic despre Stere, cealaltă o mărturie despre rezistenţii basarabeni.

Tot azi Valentin Protopopescu a publicat în *Ziua* o cronică la **Jurnale 1999-2003**. Se ocupă cu precădere de "analizele" mele asupra războiului din Jugoslavia împotriva kosovarilor şi cel din Irak. V.P. se arată în oarecare acord cu mine... Regretul meu fiind - dacă tot a citit Jurnalele şi a aflat ce cred eu (de pe podişca morometelui) despre războaie: că nu a scos în evidenţă subiectivitatea mea feroce în privinţa războiului şi mai cu seamă efectul: alungarea de acasă a acăseanului

(locuitorului), fabricarea categoriei umane a nefericiţilor refugiaţi - de oriunde, oriunde. A doua - nu obiecţie, ci regret-dorinţă: când a vorbit de războiul din Irak să fi re-subliniat, apăsat, pe urma mea - ori să se fi declarat în dezacord! cu "teoria" mea potrivit căreia tragedia de la 11 septembrie nu a fost decât consecinţa politicii imbecile, criminale americane de susţinere a Israelului în "cruciada" (sic) împotriva arabilor - mai ales accentuînd suferinţele de neimaginat ale palestinienilor. Cu atât mai vârtos cu cât în prezent este, nu discutată, ci impusă chestiunea *întoarcerii refugiaţilor palestinieni* de pe unde fuseseră izgoniţi: Liban, Iordania, Siria, Irak, Egipt, "lege" susţinută nu doar de prostitul-fulgerător Finkielkraut, ci şi de limbricul Arnold (sau Arnauld?) Klarsfeld (fiul lui Beate şi Serge), cel care a făcut şase luni de armată în Israel - şi nu a păţit nimic de la statul francez al cărui cetăţean este! Că, dè, în Franţa "antisemită" există nu doar "excepţii culturale", ci şi etnice, funcţionînd numai în privinţa evreilor: ei nu sunt consideraţi trădători de patrie atunci când - deşi declaraţi inapţi în Franţa, îşi fac... serviciul militar în Israel - iar acolo, de la un baraj apartheidic (cum dracu să-i spun!), în uniformă israeliană, cu boneta cochet pliată şi băgată sub epoleţi, declară televiziunii (franceze!) că Franţa este cea mai antisemită ţară din Europa (dar România, ţară natală a lui tată-său?), că el este un "om al păcii" - pace care se va obţine abia atunci când palestinienii vor accepta ne-întoarcerea în tara lor, pe pământul lor (orb fiind Klarsfeld junior, nu băga de seamă că fiind filmat la acel baraj, telespectatorii ar putea vedea cum femei, bătrâni, elevi palestinieni aşteaptă bunul plac al vânjoşilor soldaţi ai Ţahalului, ca să... "treacă dintr-o parte a satului în cealaltă; ori din satul acesta în celălalt...)

Ce nesimţiţi, israelienii! Ce neomenoşi! Ce rasişti! Ce anti-*goi*!

Articolul lui V. Protopopescu - am să-l trec aici, în jurnal, mai încolo, deocamdată mă opresc la scandalul Uricaru. Nu îl voi re-povesti, ci voi reproduce un comentariu din *Ziua*, iar ca bombonică (pe colivă...) un contra-comentariu de pe Forum:

Breban presedinte interimar la USR

Dupa ce miercuri, in sedinta Consiliului Director, presedintele Uniunii Scriitorilor din Romania a anuntat ca nu va mai candida pentru aceasta functie la conferinta USR din 17 iunie (intentie pe care o facuse publica si in interviul acordat Brindusei Armanca si publicat in ZIUA de ieri), Eugen Uricaru si-a depus joi demisia in mainile vicepresedintelui Nicolae Breban.

"Mi-a prezentat demisia astazi, pentru ca e abatut, se simte coplesit de atacuri pe care le considera nefondate", a declarat in exclusivitate pentru ZIUA actualul presedinte interimar Breban, care, dupa spusele sale, a incercat timp de o ora sa-l convinga pe Uricaru sa nu renunte la functie. "Nimeni, nici o uniune de creatie, nici un artist n-a fost atacat asa cum a fost Uniunea si scriitorii,

statutul de scriitor. Nu stiu daca eu voi candida ca presedinte, dar voi organiza conferinta din iunie si vom discuta acolo despre ceea ce a facut in ultimii patru ani USR, pentru ca a facut foarte multe, chiar daca asta nu s-a vazut in presa", a adaugat Nicolae Breban. In ciuda discutiilor aprinse despre colaborarea lui Eugen Uricaru cu Securitatea si, in general, despre relatiile scriitorilor cu fosta politie politica, la conferinta USR aceste lucruri nu vor face un subiect de discutie. "Voi incerca salvarea acestei uniuni, despre care putina lume stie ca traieste din chiria unui cazino. Subiecte ca cele despre care vorbiti nu ne intereseaza. Nu ne intereseaza ca Eminescu bea sau ca Blaga era balbait, ne intereseaza valoarea, cine au fost ei ca scriitori." Confruntat cu un exemplu diferit, Louis-Ferdinand Celine si colaborarea acestuia cu nazistii, Nicolae Breban crede ca: "si Celine e repus acum in drepturi. Am spus intotdeauna ca Eugen Uricaru e un foarte bun scriitor, care a initiat si condus cea mai curajoasa revista de pe vremea comunismului, "Echinox"-ul. Ca scriitor, a avut o viata exemplara, iar pentru ca cineva sa poata contrazice asta, trebuie sa aduca probe materiale. Nu vorbe ale unor fosti securisti sau informatori. Sper ca CNSAS sau cine considera ca are asemenea dovezi sa vina sa le-arate, negru pe alb."

In legatura cu scrisoarea deschisa trimisa de Nicolae Prelipceanu membrilor Consiliului Director - si publicata, in exclusivitate, in ZIUA de ieri, presedintele interimar spune ca aceasta contine si cateva lucruri adevarate, de care insa e responsabil si Prelipceanu: "E de patru ani membru in Comitetul Director, e si vina lui. Putea sa spuna ce avea de spus de fiecare data cand se reunea comitetul. E o scrisoare grosolana."

Scriitorul Eugen Uricaru, care detine si alte functii de conducere, in Ministerul Afacerilor Externe si la postul Cultural al Radiodifuziunii Romane, a fost deconspirat de mai multa vreme de Consiliul National pentru Studierea Arhivelor Securitatii ca fiind informator, sub numele de cod "Udrea", in dosarul de urmarire al disidentei Doina Cornea. In acelasi timp, Uricaru a primit, tot de la CNSAS, o dovada care atesta ca nu a facut politie politica. El neaga de la inceputul scandalului legatura cu dosarul Doinei Cornea, pe care sustine ca n-a cunoscut-o, desi locuiau amandoi, in acea perioada, in Cluj, avand activitati tangente in cadrul universitatii de acolo. Eugen Uricaru nu a putut fi contactat ieri pentru a comenta decizia de a-si da demisia.

"I. POPOVICI"

Probabil luni de zile vom avea parte de astfel de "frământări": se zbat scriitorii români ca peştii pe uscat; "se bat", vorba Getei Dimisianu cea care "se bătea" când cu Vasile Nicolescu, bestia cenzoare, când cu Paler, eternul bolşevic făgărăşean, chiar şi cu bietul Paleologu (ispăşind păcatul informatorismului); astfel "dezbat" ei soarta ţărişoarei şi a iubiţilor ţărişoreni-cititori. Dacă aş avea chef să mă amestec în lăturile lor puturoase, aş... - dar cum m-a covârşit greaţa (dacă n-am avut prilejuri de greaţă/în viaţă...), mă abţi*u*, vorba tovarăşilor *lor* de ieri, deveniţii

domnii - *lor* - de azi. Deşi mă mănâncă limba, mă ţopăie cheful de a le zice vreo două, atât gazetarului - care face apropiere între "cazul Céline" şi "cazul Uricaru" (când nu poate exista o paralelă: Céline a păcătuit în public, prin scrierile sale, tipărite, difuzate, pe când Uricaru "al nostru" (ba al lui Breban, al lui Buzura - şi al lui Secu'), a "lucrat" în taina turnătoriatului-rezistenţei-prin-cultură, deşi nu va fi fost un simplu informator, ci mult mai important în rang (nu în grad). Iar cultul Breban dă din cap şi aprobă: "da, şi Céline e repus acum în drepturi..." - *când, acum*, romancier-român-de-veacuri? Dar Céline a fost "scos din drepturi" acum o jumătate de secol, pentru crima de colaborare cu inamicul, altfel zis: vindere de ţară, nu pentru niscai vindere-de-frate ca "micuţa greşeală" a turnătorului Uricaru, apărat de agentul de influenţă Breban.

Ah, ce duet aş rage - nu: "trage" - dimpreună cu Dan Petrescu! Fireşte, nu suntem de acord în multe şi mărunte... amănunte, dar în chestiunile esenţiale - mai ales în idiosincrazii - parc-am fi gemeni!

Paregzamplu, l-am lua la trei-păzeşte pe Breban pentru programul congresului apropiat - în care, zice el, nu se va discuta despre *asta*. Cum aşa: "nu despre *asta*"? Dar *asta* a devenit - acum, când s-a înălţat puţin capacul de pe tineta numită "Uniunea Scriitorilor Români", şi au început a se afla despre "pactul diabolic", vorba lui Pintilie, cum ar veni: colaborarea cu Organa Mă-sii. Căci ce-şi va fi zis el, scriitorul la român - a, nu, cel care arestat, torturat, ca să nu moară acolo, zice : «Da...» - ci individul liber, "scriitorul îndrăgit", cel care, pentru un paşaport cu mai multe ieşiri-intrări (ca Breban, ca Hăulică, ca Baconsky, ca Blandiana, ca Sorescu...- i-am luat în seamă doar pe scriitori, nu şi pe universitari, măgarii /dar universităriţele, măgăriţele!): acesta o vinde şi pe nevastă-sa şi pe mă-sa, "solicitînd" în schimb... să nu se audă în jur că el a primit această sarcină.

Ei, da. Însă eu nu voi fi prezent la "Congres" sau ce-o fi, la intronizarea lui... Breban ca preşedinte plin. Şi chiar de m-aş afla în Bucureşti - aş intra de bună-voia mea în cocina aceea? Doar dacă sunt masochist şi doresc pe la nări odoare-aromitoare de porc: atunci caut o porcăreaţă autentică, nu cea duhnind a cadavre: "Uniunea Scriitorilor".

Goma si razboiul

Aparitia ultimelor jurnale semnate de Paul Goma, cele care acopera perioada 1999-2003, concentrate in doua masive volume editate la Criterion Publishing Bucuresti in 2004, ne dezvaluie, intre multe altele, un extraordinar comentator de razboi. Fireste ca "rafuiala morala" cu mai toata suflarea literelor noastre a scriitorului roman domiciliat la Paris, unde se afla in calitate de refugiat politic din 1977, continua neobosit. Fireste ca Paul Goma isi reia pana la saturatie, pana la tocire, diatribele la adresa confratilor lui, scriitorii mioritici, cei care, "rezistand prin cultura", au analfabetizat moral, civic si politic aceasta

natiune. Fireste ca autorul "Bonifaciei" vitupereaza contra organului securistic, se pare nemuritor si dupa mascarada din decembrie '89, organ pe care il considera vinovat pentru intreaga decadere morala si sociala a romanimii actuale. Si fireste ca noile sale pagini de jurnal, peste 1200 la numar, sunt scrise cu o retorica supla, pe care as numi-o "a exasperarii".

Noutatea frapanta a insemnarilor lui Goma, din punctul meu de vedere, consta insa in judecatile pe care scriitorul le formuleaza asupra ultimelor doua razboaie internationale semnificative: conflictul din Kossovo si cel din Irak. Cat priveste "sfanta lupta a sarbilor" pentru prezervarea "leaganului originar de la Kossovopolije", minciuna nationalista patenta, bine sustinuta si de celebri jurnalisti damboviteni, este demontata cu atentie de diarist. Intai, nu slavii au stapanit tinuturile cu pricina, ci illyrii, stramosii albanezilor de azi, prezenti pe teren cu un mileniu si mai bine inaintea sarbilor - asta, in masura in care argumentul istoric are vreo valoare astazi. Apoi, nu e nimic "sfant" intr-o lupta a terorismului de stat, cea practicata de Belgradul lui Milosevici, atunci cand populatia civila albaneza este izgonita, infometata, dezpatriata si ucisa in lagar. Iar "terorismul" UCK, fara a putea fi justificat, trebuie inteles ca o reactie de aparare civila impotriva agresiunilor sistematice si etatice ale sarbilor milosevisti incepute in 1989, cand autonomia kossovarilor, anticonstitutional, a fost retrasa regiunii amintite.

In ceea ce priveste razboiul irakian, cel de-al doilea, care s-a soldat cu descaunarea dictatorului Saddam, Paul Goma adopta pozitia oficialilor francezi, cei care, alaturi de belgieni si de germani, au refuzat participarea la un conflict nu suficient de bine definit in premizele sale de administratia republicana a presedintelui Bush jr. Disidentul roman reaminteste ca nici pana in zilele noastre "strategii" yanchei nu au putut proba convingator existenta armelor de distrugere in masa construite de tartorul saddamit. Goma considera ca altele au fost ratiunile razboiului, de pilda interesele strategice americane in zona Golfului, interese legate de imensele rezerve petroliere. Cat priveste "terorismul" intretinut de Bagdad si sponsorizarea militantilor Al Quaeda de catre Saddam, nu exista gogorita mai mare - afirma Goma. Saddam Hussein a fost un dictator sangeros, un terorist al propriului popor, dar nu s-a ilustrat niciodata ca un fanatic religios ori ca un luptator pentru universalitatea cauzei arabe. Asa ticalos cum era, el reprezenta un factor de stabilitate in zona, in timp ce situatia post-saddamita ridica mari semne de intrebare relativ la gestionarea ei de catre un guvern democratic irakian. Pentru moment, turbulentele nesfarsite confirma aceasta ipoteza. In fine, terorismul arab are cauze mai profunde, iar contextul palestinian reprezinta indubitabil una din sursele lui fundamentale. Iata o grozava tema de meditatie pentru administratia Bush jr. in viziunea plauzibila a lui Paul Goma.

Valentin PROTOPOPESCU

(FORUM)

(...)

De la: lucid din Bucuresti (...@yahoo.com)
Data: 2005-05-13 10:54:49 , IP: 195.83.70...place sau nu place...pozitiile lui Goma in ce priveste Irakul, bushistii, Basarabia si relatia dintre comunism si o parte a evreilor de pe teritoriul romanesc intre cele doua razboaie si imediat dupa sunt si ale majoritatii romanilor din tara. Asta e realitatea si nu are rost sa o fardam cu ipocrizie demagogica tip political correctness.

Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-05-13 12:40:00 , IP: 64.12.116...Re: place sau nu place... La 2005-05-13 10:54:49, lucid a scris:
> ...pozitiile lui Goma in ce priveste Irakul, bushistii, Basarabia si relatia dintre comunism si o parte a evreilor de pe teritoriul romanesc (...)Pe de alta parte, poti ramane un admirator al lui Goma anticomunistul, fara sa-i impartasesti si toate celelalte convingeri sau simpatii politice (...) Asa cum ati remarcat, incearca sa-si faca un nume pe spinarea lui Paul Goma, la fel ca si tov. Radu Ioanid, deranjat de anticomunismul lui Goma. Numai ca, asa cum spunea E[mi]nescu, la umbra stejarului nu mai creste nici un copac (...)

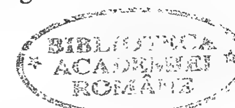
De la: neamtu tiganu din nemtia (...@aol.com)
Data: 2005-05-13 16:30:36 , IP: 195.93.60... Ce sa invatam de la Goma..

Stimate Domnule Goma, Iertati-mi indrazneala ca ma adresez direct da e vina D-voastra ca m-ati citat in Jurnal.

1. Am vazut criticile d-voastra privind forumistii si anonimatu. Nu incerc sa scuz ci numai sa explic. In ziua de azi daca s-ar posta cu nume real oricine ar putea afla adresa, nr. de telefon si sunt destui nebuni care de la o sueta pe Forum ar incepe sa-ti terorizeze familia. Pt. info D-voastra, multi dintre noi ne cunoastem pe numele real, desi nu personal, da ne-am ales conform... Am aflat de curind ca George Sand e un pseudonim si e muiere.

2. E drept ca limbaju nostru nu e atit de elevat, da... din nou o explicatie nu o scuza, multi dintre noi sunt educati in timpu limbii de lemn si am parodiat-o pina a ajuns a doua natura. In plus multi dintre noi au ocazia numai pe acest forum sa vorbeasca romaneste. Nu mai spun ca multi suntem ingineri...si stiti...ing. are privirea la fel de inteligenta ca un ciine da nu stie sa se exprime.

3. Io nu stiam mare lucru despre Dumneavoastra pina acum citeva luni. Pa vremea cind va luptati cu comunistii io tocmai terminasem blondele si porneam lupta indirjita cu brunetele. De altfel nu m-a interesat politica de nici un fel da la batrinete unu se apuca de golf, altu de pescuit si altii de politica. Ma impresioneaza f. mult curajul Dumneavoastra de a pune in discutie teme Tabu, si chiar daca nu va impartasesc intotdeauna ideile totusi ma furnica pa cerebel sa incerc sa gindesc si altfel. Iertati-ma daca v-am plictisit si va urez sanatate si putere de munca sa ne mai aruncati cite o perla pe care s-o rontaim.Cu f. multa stima!
Mihai alias Neamtu Tiganu.

(...)

Luni 16 mai 2005

Astăzi am să trimit Nota la Polirom. Iat-o:

Paul Goma
Càtre editura Polirom

Paris, 16 mai 2005

Cum editura Polirom care mi-a editat **Din Calidor** în octombrie 2004 si **Culoarea curcubeului - Cod «Bàrbosul»** în februarie 2005 mi-a dat a întelege prin D-na Lidia Bodea, director editorial cà nu are rost sà mai prezint alte càrti - dupà întelegerea din luna mai 2004 (adevàrat : ne-scrisà, doar consemnatà în presa electronicà); cum până acum nu am primit nici o înstiintare oficialà de la Directia editurii, îi scriu eu - atât prin acest e-mail, cât si pe hârtie, trimisà prin postà, cu aviz de primire,

u r m à t o a r e l e:

NOTA - 11 februarie 2005

Culoarea curcubeului '77 (Cutremurul oamenilor), la care s-a adàugat **Cod «Bàrbosul»** (din dosarele Securitàtii) a apàrut în excelente conditii grafice la editura Polirom din Iasi.

Prilej de bucurie: în sfârsit, o editie normalà cu o difuzare normalà.

Însà n-a fost sà fie nici de data asta:

Împotriva dorintei si vointei autorului, Silviu Lupescu, directorul editurii a hotàrît suprimarea **Introducerii** (cuprinzînd istoricul acestui volum de màrturii) si a **Notei** de la sfârsit.

Am încercat sà aflu motivul... decapitàrii-despicioràrii càrtii mele - în zadar: nu am primit vreo explicatie.

Mai mult (mai ràu): prin directorul editorial am fost anuntat cà directia Polirom - dupà ce respinsese propunerea unei serii de autor, sugeratà de Dan Petrescu, consilier editorial - a decis sà nu publice alte volume ale mele, desi propusesem încà trei titluri.

În lipsa unui ràspuns - la care aveam/am dreptul - sunt obligat sà lucrez cu supozitii - judecînd dupà rezultate:

1. Interventia brutalà, neculturalà - ne-editorialà - constînd în ciuntirea unei càrti, fàrà stirea, fàrà încuviintarea autorului s-ar datora spaimei lui Silviu Lupescu de a se pune ràu cu "colegii editori" - în primul rând cu G. Liiceanu, acuzat în Introducere de... distrugerea primei editii (1990) a acestui volum de màrturii. Prin suprimarea Introducerii directorul a atentat grav la integritatea volumului, cititorul fiind indus în eroare de càtre Polirom - care nu mentioneazà nici data aparitiei - 1979, în francezà, la Seuil, în neerlandezà, în 1981, la Elsevier Manteau - nici titlurile traducerilor ; totodatà, cine ia cartea în mânà este dezorientat, îsi închipuie cà este o carte nouà... Fiindcà Polirom nu a mentionat cà are vârsta de 27 ani; cà abia dupà 12 ani de la scriere (în limba românà) a cunoscut o editie româneascà (1990, la Humanitas); cà prima editie în limba în care a fost scrisà (în 1978) a fost editatà în mai-iunie 1990 - si grabnic retrasà din libràrii de G. Liiceanu - prietenul autorului si solicitatorul càrtii cititâ în francezà si làudatà peste poate, prin 1987 -, depozitatà, apoi în 1992 trimisà la topit. Directia editurii Polirom a comis un atentat, nu doar împotriva unei +càrti+ (ceea ce este inadmisibil la un editor), dar la istoria contemporanà, volumul fiind cronica unei o pàrti din istoria României - miscarea pentru drepturile omului din 1977 - tarà al càrei cetàtean este si Silviu Lupescu ;

2. Hotàrîrea de a nu mai publica alte volume semnate de mine s-ar datora (se datoreazà, tinînd seama de amenintàrile publice) protestului holocaustologilor R. Ioanid, Shafir, Oisteanu, Volovici, Totok, Dan Pavel, Gabriel Andreescu..., indignati cà deveniserà "colegi de editurà cu antisemitul Goma".

(Îmi aduc aminte cu jale cà nimic nu se schimbà pe "meleagurile patriei mioritice" : o altà "delegatie de scriitori", alcàtuità din alti indignati : Ivasiuc, Eugen Barbu, Titus Popovici, Dan Zamfirescu, Virgil Teodorescu - se prezentase în februarie 1977 la Ceausescu, cerîndu-i sà fiu arestat-de-urgentà! Sà existe vreo deosebire calitativà între "colegii scriitori" din 1977 si holocaustologii de azi? Poate una de nuantà: aceia cereau arestarea "tràdàtorului patriei", cestialalti regretà cà "antisemitul", "trivial-negationistul" (sic-sic), "mâncàtorul de jidani" - altfel tatà-de-copil-evreu -, încà nu este condamnat potrivit Ordonantei - sà fie citit, în *22* textul lui A. Oisteanu, nepotul sinistrului Leonte Ràutu si fiul nu mai putinului komisar enkavedist Misa Oigenstein-Ràutu...- se va observa: nu existà decât o deosebire de... nuantà între al lui si articolele lui Brucan de acum 60 ani, în care tovaràsul de viatà al acuzatorului public Sasha Sidorovici cerea capul "marilor tràdàtori ai natiei române".

Bànuielile sunt întàrite de faptul cà directorul editurii Polirom Silviu Lupescu nu s-a ostenit sà explice autorului motivele hotàrîrilor sale - astfel apàrînd, nu ca un difuzor de culturà prin carte, ci ca un militant holocaustolog, unul dintre aceia care dikteazà, nu dialogheazà; unul care acuzà fàrà argumente; cer pedepsirea "antisemitului" X, fàrà a aduce probe - care la noi, alfabetizatii, cu atât mai vârtos la Oamenii Càrtii, sunt citatele. Motivele evitàrii producerii de citate din "antisemitul" pus la zid este limpede: pentru a nu risca sà se deconspire ei însisi, acuzatorii, ca fabricanti de...antisemiti, de adevàrat antisemitism, confectionatori de "argumente", inventatori de incriminàri care te pot trimite la închisoare ca pe timpul lui Dej, al Anei Pauker, a lui Nikolski si al altor tovaràsi de nàdejde - altfel eterni ca inenarabilul Brucan.

Aceastà **Notà** va fi distribuità presei, trimisà prin e-mail cunoscutilor, publicatà în noua editie a volumului masacrat la Polirom, iar mai înainte va figura în fruntea Culorii curcubeului - Cod «Bàrbosul», text reinstalat pe internet pe site-ul

paulgoma@free.fr de pe care fusese suprimat, potrivit

prevederilor contractuale cu Polirom.

Or, cum editura nu a respectat contractul, de ce l-ar respecta păgubasul autor?...

Paul Goma

Vom trăi şi vom vedea.

Am, trăit, am văzut: iată răspunsul:

Date: Mon, 16 May 2005 12:03:36 +0300
De: slupescu_dnt <slupescu@mail.dntis.ro>
À: paulgoma@free.fr Objet: Re: UN TEXT - trimis si D-nei Lidia Bodea:

Domnule Paul Goma,

"Nota" pe care mi-ati trimis-o m-a intrigat, cu atit mai mult cu cit este cel dintii mesaj primit de la inceputul colaborarii dvs. cu Polirom. Desi directorul editorial Lidia Bodea a fost in permanent dialog cu dvs., straduindu-se sa rezolve toate problemele editarii, constat o serie de inadvertente in mesajul dvs. pe care as dori sa le semnalez:

1. "Culoarea Curcubeului. Cod Barbosul" a aparut identic cu Bunul de Tipar pe care dvs. l-ati dat.
2. Exista acordul dvs. scris privind "suprimarea" celor doua texte. Ele nu constituiau un document de "istorie contemporana", cum afirmati, ci o serie de acuzatii aduse unor intelectuali romani de astazi (publicate de dvs. recent in presa), fara legatura propriu-zisa cu continutul cartii.
3. Nu exista nici un protest al vreunei persoane privind publicarea cartilor dvs. la Polirom.
4. Declinarea ofertei dvs. privind publicarea/republicarea "Juralului" nu inseamna ca exista o decizie a Consiliului Director al editurii privind nepublicarea in viitor a altor carti semnate de dvs.
5. Decizia Consilului Director de a nu publica in 1995-1996 serii de autori români tine exclusiv de strategiile de marketing privind colectiile si seriile editurii si nu are drept obiect exclusiv opera dvs.
6. Aprecierile dvs. privind "holocaustologia militanta" "fabricanta de antisemitism" a editurii si "confectionarea" de incriminari la adresa dvs. de catre Polirom mi se par ele insele lipsite de orice deschidere spre dialog.
7. Acuzatia de nerespectare a clauzelor contractului de editare de catre Polirom nu are nici o justificare.

Regret nemultumirile dvs. legate de colaborarea cu editura care v-a publicat cele doua carti, dar consider acuzatiile dvs. drept nefondate,

Silviu Lupescu

Are dreptate Silviu Lupescu.

Dar şi Paul Goma va fi avînd - ceva - dreptate.

Miercuri 18 mai 2005

Am compus următoarea compunere:

Domnule Sorin Roşca Stânescu

Vă rog să publicati, în legătură cu Apelul [Anti Hitler-Anti Stalin], precizările următoare:

Oricât i-ar irita pe simpatrioţi, am fost printre primii - dacă nu cumva primul - care, *aflîndu-se în România,* a publicat în presa şi în editurile din Occident - nu apeluri, nici rugăminţi plecate - ci denunţuri vehemente, somaţii - legate atât de **Pactul Stalin-Hitler** cât şi de **Pactul de la Yalta**.

Am recidivat în 1995, când am "candidat" la preşedinţia României. În **Program** ceream, nu doar restituirea teritoriilor răpite de URSS, a tezaurului, nu doar despăgubiri materiale, ci şi scuze publice - atât din partea Rusiei-URSS, cât şi din partea Germaniei.

De ne-uitat: atunci, primii care m-au atacat dur în presă au fost C. Coposu si Horia Rusu; imediat - cine altul decât C.T. Popescu!

A se căuta Măgureanu...

Formularea eufemizată: **Pactul Ribbentrop-Molotov** este un semn rău: nici după 15 ani de la Revoluţia lui Brucan românii ("de pretutindeni", cum ar veni şi cei din "diasporă") nu au izbutit să stea, în sfârş it, pe două picioare în faţa Răului şi să-i spună pe nume. Românii gândesc/scriu în stilul şi în mentalitatea petiţionară inculcată în 45 ani de terorism comunist - şi de 15 ani de, ca să spun aşa: autoterorism-autoreeducativ (ca la Piteşti) - cel care a dat:

a) **Relativizarea adevărului** - jurnaliştii, scriitorii publicişti foloseau/folosesc bulinele de bicarbonat: "secretarul de partid era *cam* sever"; "alimentaţia era *oarecum* necorespunzătoare"; "Organele Securităţii noastre de stat şi-au *cam* depăşit, *într-o oarecare măsură* atribuţiile";

b) **Scăderea în grad** a unor persoane "cu funcţii de răspundere": în plângeri, românul nu scria adevărul: "M-a bătut prim-secretarul de partid", ci: "un tovarăş m-a *cam* îmbrâncit şi, *într-o oarecare măsură*, mi-a rupt dintii..."

c) "Scădere" impusă şi de... cam-oarecum-asazisa cenzură (de-stat-şi-de-partid):

Mihai Gafiţa, în urmă cu 40 ani, "lucrîndu-mi" **Ostinato**, mă sfătuia - prieteneşte, cum altfel: «Pe personajul cutare nu-l face general de securitate, răzbună-te degradîndu-l : fă-l plutonier de miliţie, oricum, oamenii pricep ce vrei să spui; pe cestălalt nu-l lăsa ministru, fă-l director de cabinet, deşi mai bine activist simplu - cititorii înţeleg foarte bine...»

De ce îi scădeţi în grad scriind "Pactul Ribbentrop Molotov", oameni buni? Aveţi impresia că "tonul prea dur" îi va irita pe tovarăşii de sus de tot?

Şi nu vor aproba “cererea” noastră?

Scrieţi adevărul:

PACTUL STALIN-HITLER - în care caz, semnez şi eu Apelul cu amândouă mâinile.

Paul Goma

Paris, 18 mai 2005

Joi 19 mai 2005

Ziua a publicat textul.

Intervenţia a provocat câteva reactii:

(...)

De la: Dan Bostan din USA (...)Re: Paul Goma pentru senator !Nu senator. Presedinte

De la: Mos Grigore din Chicago (...@worldnet.att.net)Data: 2005-05-19 03:07:02 , IP: 209.247.222... Re: Paul Goma pentru senator !
(...) RIGHT, SENATOR DE PLACE PIGALE!

De la: traktorist din SMT (...@aol.com)(...)*Presedinte la asociatia de locatari "la Fontaine ". Paul G. e latrator la luna. Nu ai auzit ce bazagonii a spus despre razboiul din Irak ? Chiraq zice pt ca numai asa cistiga voturi. La fel si canzelarul Germaniei (cel cu capul ca stema moldovei) a zis contra americii pt ca simtea ca pierde alegerile. Dupa alegeri Cantelarul a lasat-o moale.Astia au interese sa zica (,) ca luna e facuta din brinza, ca sint politicieni. Dar el e e doar un scriptolog si parerea lui in politica este importanta cit e importanta parerea mmea despre araturile din Bangladesh sau Papua.Acum sa mai vina si asta sa ne mai scape de comunisti inca o data ! Pina lupta asta, comunistii mor de batrinetze*

De la: Mos Grigore din Chicago (...@worldnet.att.net)(...)..Ia sa vedeti voi cum o sa cada MAPAMONDUL in pardon... de expresie pe chestia asta!(...)Ma intreb ce tot vrea omul asta ca: se lua de evrei hodoronc-tronc; putine valuri a stirnit, ba chiar a luat-o in trompa rapid dela Radu Ioanid si altii. se lua de americani si iar FIIIS. acuma i-a cazut cu tronc Ribentrop sau/si Molotov si reactia lumii o sa fie iar FIIIIS, ca e NEICA NIMENI si nu are nicio alta calitate internationala decit ca a luat suturi dela PLESITA. gata domne, intelege c-a fugit puiu cu ata; dece nu poti imbatrini DECENT? Ia incerca sa cresti nepoti, ceva voluntariat la arabii nevoiasi., gaseste-ti un alt hobby decit ala de a te lua de toata lumea.

De la: Observator (...@wmconnect.com)(...).Mei Grigoras,Iar iti dai si tu cu presupusu, folosind - ca deobicei -si ceva formule indecente. Il cunosti? L-ai vazut vreodata? I-ai citit cartile? (...)Mai stii ca are si o nevasta evreica? Si-acum il faci antisemit? Stii tu ce paine a mancat asta ani de zile de puscarie grea, cu apa de la hazna? Si-acum radeti toti nu numai tu, vad ca aproape toti, cu exceptiile de rigoare.Ce sa va spun? Sa aveti si voi parte de 10 % din ce-a avut el? Pai sa vezi ce v'ar veni la cap mintea atunci....Observator P.S. Ma uit ca'n ultima vreme, la comentariile ZIUA sunt cei mai multi antiromani...Sunteti platiti pentru asta? de cine? Si daca nu, de ce adoptati tot timpul o atitudine anti-romaneasca, acum cand in Europa, Romania a devenit cel mai fidel aliat al SUA.Al cui joc faceti voi?

De la: Anticomie din USA (...).Necititorii lui Goma combat cu "argumente" fabricate; Mos Grigore:> se lua de evrei hodoronc-tronc;
Nu s-a luat de loc de evrei, dar "antisemitismul" este la ora actuala metoda cea mai eficienta sa i se astupe gura. Goma nu este antisemit. Nevasta-sa este evreica. Fiul sau este evreu, dupa Torah. Goma este un om de familie, traieste cu familia, nu izolat, isi iubeste familia. GOMA NU ESTE ANTISEMIT!!!
>putine valuri a stirnit, ba chiar a> luat-o in trompa rapid dela Radu Ioanid si altii.Daca si ailalti de la care 'a luat-o'n trompa' sunt tot de teapa semidoctului Ioanid, inseamna ca Goma straluceste si mai tare prin comparatie cu criticii sai, iar "laudele lor desigur" l-ar "mahni peste masura".
> se lua de americani si iar FIIIS. Citeste jurnalul ca sa vezi ce spune de americani: (parafraza aprox) ca au facut doua lucruri bune cu razboiul din Iraq: au scapat lumea de Saddam si au dat drumul la alegeri libere in Iraq.Pai asta e esenta razboiului din Iraq, ce vrei mai mult sa zica? sa-i linga'n coeur pe americani? Goma n-a fost niciodata lingau si e prea tarziu sa se mai converteasca la genul asta de 'adaptare la mediu'.> gaseste-ti un alt hobby decit ala de a te lua de toata lumea.Cam acelasi viciu avea si Caragiale, ca se lua de toata lumea, si uite unde a ajuns!

De la: Anticomie din USA (...): Ce este oare de neinteles ? (...)Va inteleg pdv, dar trebuie sa recunoasteti ca Goma e mult mai usor de criticat pe necitite. Let's face it, stilul lui Goma nu este accessibil oricui, nu e facil ca poezia lui Paunescu, sau ca popularele manele.

De la: toni din Bucuresti (...)Re: Goma poate sa pe raftul bibliotecilor
La 2005-05-19 05:15:39, traktorist a scris: > Nu mai are simtul masurii.
Pe vremuri avea o cauza. acum vrea sa traiasca dintr-o cauza care e depasita, din aiureli intrigi , politica. Cand a fost anti-comunist l-ai aplaudat, acum cand indrazneste sa critice USA (Uniunea Sovietica Ailalta) "nu mai are cauza" . Lasa lozincile ca nu mai sunt la moda.

Marduk.Goma - unul dintre putinii disidenti reali ai romanilorContestat de unii si adulat de altii, Paul Goma este, alaturi de Mircea Dinescu si de alti

patru-cinci scriitori de mare talent, unul dintre putinii disidenti reali ai romanilor. I se aduc injurii mai ales de catre cei pe care ii vizeaza diatribele acestuia. Natiunea romana are, din pacate, prea putini eroi, iar cei in viata, exilati si bantuiti de "amertume" cioraniana, sunt in continuare izolati si redusi la tacere

De la: lucid din Bucuresti (...) celor care se fac ca nu inteleg...de ce HITLER-STALIN e deosebit de Ribbentrop-Molotov. Pai e o problema esentiala: pactul Hitler-Stalin stabileste deffinitiv perfecta echivalenta in crima a celor doi, adica a celor doua holocausturi, cel nazist si cel bolsevic. Unicitatea e problema

De la: Shadow din Franta (...)Re: Ma intreb ce tot vrea omul asta ca: pt mos grigore > se lua de evrei hodoronc-tronc; putine valuri a stirnit, ba chiar a luat-o in >trompa rapid dela Radu Ioanid si altii.
Nu s-a luat de evrei iar ioanid numai de "dat in trompa" nu e in stare.
> se lua de americani si iar FIIIS. Ceva trompe ai gasit la fiis?
> acuma i-a cazut cu tronc Ribentrop sau/si Molotov si reactia lumii o sa fie >iar FIIIS, ca e NEICA NIMENI si nu are nicio alta calitate internationala >decit ca a luat suturi dela PLESITA. Am luat la cunostinta ca nu are "calitati internationale", cum nu au atatia altii, exemplu ioanid al matale. > gata domne, intelege c-a fugit puiu cu ata; dece nu poti imbatrini DECENT?Ia incerca sa cresti nepoti, ceva voluntariat la arabii nevoiasi., gaseste-ti un >alt hobby decit ala de a te lua de toata lumea. Imbatraneste chiar foarte decent. Nu se "apleaca" dupa cum il bate vantul. Aviz amatorilor. Critica pe toata lumea deci e echidistant

De la: traktorist din SMT (...@aol.com)Data: 2005-05-19 20:07:57 , IP: 207.200.116...Semnati ! Alaturativa noii stingi francezePaul va duce in paradis; americanii sa mai moara si e bine !P Goma ar trebui sa se pensioneze inainte de a da in mintea copiilor !

Vineri 20 mai 2005

M-am dezorientat (mai corect: m-am descalendarizat): azi ar fi Sfinţii Constantin şi Elena?

Am tot promis că mă voi întoarce la "forumişti". Nu mai am energie. Dan Petrescu e muuult mai tânăr decât mine: la articolul - excelent : "Păltiniş, mândria noastră"... "discutat", el, nemaisuportînd, a intervenit, recomandînd forumiştilor să citească înainte de a-şi da cu părerea... Un sfat cum nu se poate mai util, dar-însă-totuşi: inutil...

I-am scris, după câteva zile: şi eu am fost tentat să intervin, să le zic şi eu: «Citiţi mai întâi ceea ce comentaţi, oameni buni!» - nu am făcut-o. Nu pentru că aş fi evitat să mă amestec în tărâţe, cum ziceau

Monicii când refuzau să polemizeze cu exilaţii (în schimb polemizau cu Eugen Barbu, cu Dan Zamfirescu...), ci pentru că nu pot - nu pot, nu pot dialoga cu anonimii - cu anonimenii. Cine nu are nume: nu are chip. Cum să dialoghezi cu neîntrupaţii-neînchipaţii? Din această pricină nu-mi place să vorbesc la telefon cu oameni pe care nu-i văd (de acord: câteva cuvinte - merg...). Dar să dialoghez cu "parteneri" cărora nu le văd *ochii?* Aici: *numele,* care, el este "ceva" mult mai important decât îşi imaginează ei, numele fiind chiar *fiinţa* lor.

Dan Petrescu nu mi-a răspuns. Nu-i va fi plăcut ce spusesem.

Luni 23 mai 2005

Ostatecii în Irak au fost liberaţi. Mă temeam că România va ceda răpitorilor şi va retragere trupele din Irak. Ar fi fost o gravă eroare: războiul pornit în Irak de americani este Eroarea însăşi, însă România, din moment ce a spus că ea merge-cu-americanii - să meargă cu americanii (fie şi în eroare), nu s-o cotească, dîndu-se cu cel mai tare, pe moment, cum a făcut în 1944.

LIS mi-a trimis articolul său despre "starea Uniunii" (Scriitorilor). Excelent, deşi cam... cumpănit. Ei, da: el, chiar de şi-a dat demisia, acolo trăieşte; în ţărişoară.

Dan Petrescu îmi păşeşte pe urme (nădăjduiesc din inimă să nu): Bădiliţă şi Pleşu, supăraţi pe textul "Păltiniş, mândria noastră", l-ar fi ameninţat pe Silviu Lupescu: ei îşi retrag "Septanta", dacă Poliromescu îl îngăduie, în continuare, ca autor şi consilier pe blasfemator. I-am scris: nu cred că Lupescu va ceda şantagiului, însă este îngrijorătoare atmosfera de "somaţii" infantilo-primitive-delatoare din acestea (de care credeam că doar eu din toată literatura română cotidienească mă bucur...).

Chiar dacă nu este adevărat ce pretinde Lupescu (i-am scris mai apoi lui D.P.: unele "persoane", mult după ce ţi-au făcut o măgărie - refuzarea volumului "Scrisori către Liviu" -, întru "justificare" postmortemă, inventează pur şi simplu un *"motiv" de a fi făcut* porcăria), cloaca tricoloră pute din ce în ce mai insuportabil. Eu, ca un înăcrit-înrăit-otrăvit ce sunt aş putea foarte bine să le-o zic de la obraz culturnicilor-curaţi, rezistenţii prin arpagic:

«Aşa arată "peisajul cultural" pe care l-aţi clocit, modelat, cultivat? Nu doar populat de delatori (turnători la Secu), ci şi de fraţii lor: puitorii-bine - aceştia oarecum pe faţă - şantajiştii?»

S-ar putea ca Lupescu să fi confecţionat pe măsura prietenului său Dan Petrescu, trădat de... prietenul Lupescu - această "motivaţiune". De acord: nu este adevărată - dar ar putea fi!

Miercuri 25 mai 2005

Ieri am lucrat la "Precizare" (ce cuvânt odios!) - şi am trimis-o spre publicare lui V. Roncea, la *Ziua*. Fiind păţit, am îndoieli că o vor publica: şi ei, jurnaliştii au interesul să păstreze bune relaţii cu editorii, mai ales cu cei mari-şi-tari: Liiceanu, Lupescu...

Tot ieri am primit vizita lui A. Negrescu-Şuţu (ezit, el îşi grafiază numele şi à la française): mi-a făcut o mare plăcere. Motivul-pretextul vizitei: să-i dau "Jurnal 1999-2003". El mi-a adus fotocopii după articole de ale sale despre mine, iar ca... supliment mi-a făcut cadou o splendidă butelie de vin cu etichetă... personalizată (ai putea crede că **Negrescu** nu este doar un celebrissim hotel de la Cannes al cărui moştenitor este amicul - dar şi proprietar de vii...). Abia cu această ocazie am aflat că, în 1978, când am fost la Los Angeles - şi m-a căruţat la San Diego colegul său de lot, Niţă, cel ce mi-a facilitat procesul de urinaţiune pe paralela 33 (despre care am scris în lung, mai ales în lat) el, Negrescu se afla tot la Los Angeles, dar uite, s-a întâmplat de nu ne-am văzut (lucra undeva de unde nu se putea pleca, aşa ceva). Am vorbit despre Niţă (a murit - au murit toţi din lotul lor de la Canal, versiunea 1977), despre Monica (iar i-am uitat numele), despre Butariu, despre draga de Suzi...

Apoi am dat ultima perie la textul "Necititorii mei..." şi "Răspuns lui Antonesei", l-am pregătit pentru transmitere pe internet - tot la *Ziua*. Acesta are două cusururi: e foarte lung apoi este un drept-la-răspuns altei publicaţii...

Mi-a trimis Mariana Sipos "Origini" 1-2-3 - exact acel număr cu care mă tot ameninţă Gabriel Stănescu de să tot fie 2 luni - că mi l-a trimis, nu că mi-l va trimite! Suplimentul - de 20 de pagini - este foarte bun. In primul rând fiindcă vorbeşte de bine de mine (nu este un motiv suficient?) ; în al doilea fiindcă textele lui Corneliu Florea şi al lui A. Negrescu-Şuţu sunt foarte bune (nu doar pentru că mă laudă, ci pentru că spun adevărul: că Goma e bun...); în fine, Mariana Sipoş a făcut o treabă şi grea-migăloasă - şi... excelentă - a spus ceea ce mă străduiesc de decenii să spun despre Liiceanu-Adameşteanu-Monica Lovinescu şi - miracol! - ea a spus ceea ce eu încă nu am putut publica despre sabotajul Poliromului. Că sunt mulţumit? Sunt!

Sâmbătă 28 mai 2005

Studiul lui Mircea Stănescu despre Arhive a fost publicat de *Ziua*! Sper că astfel să i se întredeschidă o uşă.

Mi-au publicat şi mie 'Precizarea', sub titlul: "Paul Goma despre zonele Securităţii - Precizare în legatura cu volumul "Culoarea curcubeului - Cod «Barbosul»" - Polirom, 2005.

Câteva reacţii forumestre:

De la: Aladin din york (...)Gashca de literambisti,plus securistii au monopolul culturii in republica Romana. Nimic nou sub soare. Dupa ei, Goma are marea vina ca a indraznit ceace nu erau in stare; Sa infrunte groaznica masinarie de indobitocit si manipulatorii ce-si foloseau talentele limbistice in a ridica osanale crimei si teroarei. Azi acestia nu vor sa se lase demascati,si s-au asociat cu alte taraturi care il urasc pe Goma pentru motivele din agenda lor.Uitati-va cine il denigreaza pe GOMA pe acest forum, ca sa intelegeti dece acesta are o lupta grea cu acest monstru de putere.

De la: CHIORU din TARA DE FOC (...)goma este unul din putinii oameni de constiinta nu ma mira ca javrele securiste si asasinii comunisti il persecuta, din pacate lumea e plina de ei - si cand zic lumea nu ma refer doar la romania si nici doar la europa.

De la: Marchizul din Franta (...) goma este unul din putinii oameni de constiinta (...)De vina nu este Goma...de vina suntem noii care inca nu ne-am trezit inca din spalarea creierilor inainte si dupa 90....nu stim ce vrem.......si dela cine sa cerem.ne-am bucurat ca am scapat de Ceausescu ne-au dat Pasapoarte sa ne plimbam prin toata Europa.am fost ca fiarele alea care le ti legate in cuska si cind le dai drumu nu stiu incotr-o so apuce.spre a deveni milionarii peste noapte.....un capitalism salbatic....

De la: Marchizul din Franta (...)NEA PAULE...MULTUMESTETE CA ESTI IN VIATZA Restul nu mai conteaza...pina nu va veni Regele la putere nu se va scimba nimic in aceasta tara...eu i-ti propun.sa te apuci sa scri de Regii Romaniei.......ce au facut fiecare pentru aceasta tara///daca vrei te ajut mult

De la: underinfluence din bucuresti (...) si ce crezi ca a cistigat ? ce viata a avut ? Apoi , spui ca va veni Regele? ma indoiesc ca va fi lasat sa conduca dupa vointa lui , securistii nu vor pieri si vor incerca sa-l discrediteze si pe el . Regele era o solutie atunci imediat dupa dec 89 , acum e prea tirziu , cei care l-au fugarit pe autostrada Pitesti tot ei sunt cei care manipuleaza astazi .Romania a murit demult , dar demult de a fi aparut tu in peisajul asta .

De la: underinfluence din bucuresti (...)..cind v-am spus ca intelectualii au fost primii care au tradat nu m-ati crezut . am inpresia ca toti sunteti o apa si un pamint , toti ati fost lingai ,tradatori si in acelas timp si victime , ati fost fricosi , nu frica va este reprosata ci faptul ca ati incercat sa fiti eroi de dragul celebritatii , sa mai cistigati ceva banuti .Securitatea a avut grija sa controleze si domeniul "dizidenta" si a creat pseudo-dizidenti ,precum dorin tudoran, numai ptr a va discredita , securitatea va dezmembrat inainte ca voi toti acesti telectuali

sa va uniti cu adevarat intr-un cuget si o simtire .Ati fost orgoliosi si sovaielnici de aia ati fost usor de controlat si dezbinat .Imi pare rau de voi dar istoria o sa va aseze unde va este locul pe care-l meritati .Sa nu uitati ca Iliescu a fost un pseudo-dizident ca multi altii si va sfirsi dupa merit .

De la: Anton (ala cu cimentul) din romania (...) Goma Mai fratilor, eu sint unul de pe strada.Evident ca ceea ce este a lui Paul Goma nu poate sa-i ia nimeni niciodata. eu nu inteleg insa dece s-a dezis de el Monica Lovinescu, pe care securitatea a stilcit-o in bataie si care a tinut sus steagul (la radio) atitia amar de ani.

De la: alan din s. tropez (...)Evident ca ceea ce este a lui Paul Goma nu poate sa-i ia nimeni niciodata. eu nu inteleg insa dece s-a dezis de el Monica Lovinescu, pe care securitatea a stilcit-o in bataie si care a tinut sus steagul (la radio) atitia amar de ani.Monica a crezut ca odata cu caderea ceausestilor, Romania a trecut intr-o era noua, democratica, si ca trebuie uitat trecutul. Goma a realizat foarte bine ce fel de "democratie" venise la putere in '90, si a continuat sa atace fostii tortionari si turnatori, cit si pe cei care s-au "dat" cu noul val.

De la: traktorist din SMT (...@aol.com) Data: 2005-05-29 07:39:43 , IP: 207.200.116...Re: Goma (…) Goma a devenit socialist; a ajuns pina sa si urasca " imperialismul American ". Ce mic s-a facut ! Mic de tot ! V-am spus eu ca are ceva apa In Frantza; ca totzi au damblagit

De la: enzo din Bucuresti (...@pcnet.ro)Data: 2005-05-29 01:24:17 , IP: 82.78.156...am simtit mai de mult timp ceea ce spune acum dl. GOMA

Fara lauda, dar am sesizat in timp unele indicii in maifestarile publice ale catorva dintre marii nostri intelectuali, care m-au facut sa privesc circumspect atitudinile lor mediatizate. Domnul GOMA este cred, singurul care va merge pana la capat cu convingerile domniei sale. Desi am alte cuie impotriva ziarului ZIUA si implicit a lui SRS, apreciez deosebit de pozitiv publicarea acestei scrisori si solicit redactiei sa mai faca asemenea gesturi, presupunand ca exista un contact serios cu domnia sa. Domnule GOMA, daca cititi mesajele de pe acest forum, voi incerca sa gasesc o editura dispusa sa tipareasca INTEGRAL, FARA CENZURA, cartea dvs si va voi contacta. Cu mare respect, va

multumesc ca existati pentru romani (fie chiar si spurcaciunile de securisti) si pentru Romania !

De la: Anticomie din USA (...)Goma vs. SimionDiferenta ca de la cer la pamant intre articolul lui Paul Goma si cel al tov. Simion, ambele in nr. asta din ZIUA. Academicianul cica nu polemizeaza. Si-a creat chiar un preopinient imaginar cu care "dezbate" tema "polemica". Deh, e om discret, nu se cearta cu nimeni, nici nu ar avea motive din moment ce totul i s-a servit intotdeauna pe tava: daca vrea sa-si publice platitudinile, precis ca gaseste imediat edituri care sa-l acomodeze la mustata. Capul plecat sabia nu-l taie. Paul Goma nu se sfieste de polemica, se lupta cu adversari nemaipomeniti de reali, nu e nevoie sa-i inventeze, ca sunt cacalau, nici nu se sfieste sa-i numeasca. Dar operele lui Paul Goma sunt "editate", cenzurate, sau chiar topite la propriu.

De la: Anticomie din USA (...)Si eu gasesc foarte laudabila relatia celor de la ZIUA cu Paul Goma, chiar daca o fac si dintr-un interes pur material: in weekend interesul cititorilor este de regula mai limitat, interes care este reflectat si in traficul (mai scazut) de pe forum. Articolele d-lui GOMA vad ca apar in weekend, tocmai ca sa dea "star billing", cum apare cate o mare vedeta de cinema intr-un rolisor cameo tocmai ca sa ridice interesul publicului ptr. un film pe care altfel nu l-ar viziona.

De la traktorist din SMT (...@aol.com)
Data: 2005-05-29 16:50:06 , IP: 207.200.116...acum dl. GOMA ce bine itzi sta intre zarzavaturi ! dece nu ramai intre ele? Chiar nu te-ai gindit, ce facea acest nou -noutz socialist, Paul Goma , daca nu il fugarea Securitatea ? trebuia sa-i ia un serviciu ca vatman pe undeva sau paznic la un muzeu. De altfel bine zice ca imperialismul american este de vina de inundatiile din Timisoara.Vive la France

Câteva mesaje trimise direct pe adresa mea - de aceea nu dau numele nici adresa expeditorului:

Date: Sat, 28 May 2005 00:19:24 -0700 (PDT)
De: […]À: paulgoma@free.frObjet: despre demoni si literatura
Stimate D-le. Paul GomaDesi nu sunt scriitor, cel putin nu in acceptiunea comuna a termenului, va inteleg perfect revota fata de comportamentul unora dintre baronii din zona literara a Romaniei de astazi. Dupa cum va spuneam, nu sunt scriitor dar sunt istoric. Am vazut ce soarta au avut cartile Dvs. Cunosc soarta, la fel de trista, a altor carti/scriitori.Cunosc, din nefericire, atmosfera de autosuficienta, de obedienta rusinoasa si de lingaiala a multora pentru mai putin de treizeci de arginti. Dar aceasta situatie nu mai poate continua. Grav este ca cenzurarea aparitiilor nu se mai face de catre un anume comitet ci de catre COMITETUL noilor baroni. Ma refer la cei din domeniul culturii. Ma refer la unii de prin ceea ce se numeste drept Academia Romana, personaje mai mult decat caricaturale si nefaste prin insasi existenta lor in pozitiile in cauza. Mie mis-ar face rusine daca cineva mi-ar propune, prin absurd, sa fiu membru in acea oficina. Cu toate acestea sperantele nu sunt pierdute. Cel putin nu inca. Cu conditia unei rapide si serioase organizari, cu conditia unei conlucrari atat a celor din tara cat si a celor ce se afla, din pacate, in exil. Ma gandesc la crearea unei zone a literaturii- cu tot ceea ce presupune o asemenea formula- care sa fie

manifest dedicata publicarii unor lucrari precum cele ce v-au fost trimise la plimbare, a unor carti de adevarata istorie- cu deosebire a perioadei dictaturii comuniste, etc. Pot aduna in jurul meu un numar de oameni care sa nu se mai lase intimidati, care sa se bata pentru dreptul la o opinie cinstita. Nu stiu ce veti face Dvs. din strainatate. Poate ca ar trebui sa ne raliem si sa conlucram. Sunt prea multi urmasii celor de la inceputurile comunismului care ne baintuie si acum. Prea multi si prea plini de sine si de importanta pe care si-o acorda. Din nefericire am observat ca au inca girul unor mizerabile cercuri de stinga, cu deosebire franceze. Nu sunt un om al extremei drepte, sunt doar un istoric lucid care stie ca falsificarea adevarului- ca este cel literar, ca este cel istoric- nu va face nimic altceva decat sa prelungeasca si asa mult prea indelungata noastra agonie. Cu deosebita stima,[...]

Date: Sat, 28 May 2005 01:50:49 -0700 (PDT)De: [...]À: paul-goma@free.frObjet: "culoarea curcubeului" Stimate domnule Paul Goma

Ma numesc [...] si locuiesc undeva in Romania

Nu mai stiu prin ce an - aproximativ acum 30 ani - am auzit o voce la "europa libera " citind dintr-o carte de a d-voastra (nu stiam asta atunci) , cuvinte nemaiauzite de mine care eram nascut si crescut dupa 1945 : era nici mai mult nici mai putin decat parca vedeam acel ceva sacru -insusi Adevarul - ; tzin minte ca tatal meu care era si el in incapere mi-a spus : "nu-l mai asculta , e nebun omul care a scris asa ceva "; bine-nteles ca nu l-am bagat in seama , prea era evident ca nu intelegea ce se petrece , iar eu nu puteam sa ratez savurarea acelui din pacate singular moment de contact direct cu divinul - cu adevarul-asa-cum-este-el .

Azi am dat peste textul dumneavoastra din "ziua" referitor la o carte numita " culoarea curcubeului " si peste adresa d-voastra de e-mail pe care o doream de mult si am hotarat imediat sa va contactez ; ma intereseaza nespus de mult sa pot intra in posesei cartii 'Culoarea curcubeului' deoarece banuiesc ca din ea am auzit citindu-se - poate chiar d-voastra citeati - sau , daca nu e aceeasi carte , va rog sa-mi spuneti cum sa fac rost de textul de prin anii 70 , imi amintesc ca era vorba despre un loc de detentie unde un gardian sadic va punea sa faceti lucruri atat de umilitoare incat -credea el- nu o sa aveti curajul sa le faceti publice pt ca v-ar fi pus intr-o lumina prea nefavorabila ; am ramas marcat si "contaminat" de rostirea adevarului din acea seara, impresionat de curajul unui erou nemaiantalnit si real - nu era un basm- care lupta de unul singur cu un monstru absolut colosal in comparatie cu el ,fara sa dea inapoi nici un pas. Nu stiu daca si altii au mai simtit asta dar eu am simtit ca trebuie sa nu va las singur in lupta in care erati ; aici am facut si eu ceea ce d-voastra faceati deja acolo: am slujit adevarul si dreptatea , dupa puterile care le-am avut si continui la fel si acum , pentru ca raul e mult mai mult decat colosal .

Din pacate ma costa prea scump statul pe Internet , asa ca trebuie sa inchei aici; sper din tot sufletul sa pot obtine informatiile pe care vi le-am solicitat ; cu stima nemarginita [...]

Date: Sun, 29 May 2005 11:10:22 +0200 (CEST) De: [...]À: paul-goma@free.fr Objet: Lupta pentru ADEVARStimate Domnule Paul Goma,

Sunt unul dintre putinii romani care au avut norocul sa cumpere si sa citeasca in 1991 cartea Dv. "Culorile curcubeului '77"... Stiam despre curajul si fermitatea de care a-ti dat dovada in infruntarea cu securitatea din emisiunile de la "Europa Libera" din anii '77. Eram adolescent atunci si de fapt ma interesau mai mult emisiunile muzicale ale lui Cornel Chiriac, insa tangential mi-a intrat in memorie ca UN OM din Bucuresti a avut curajul sa infrunte securitatea...

Sunt sigur ca ceea ce scrieti in articolul publicat in ziarul "Ziua" din 28/05/2005 este purul adevar... Mizeria morala este un cancer care in Romania a cuprins intreaga societate si in special intelectualii fripturisti din Bucuresti... Fostii securisti conduc inca intreaga societate romaneasca... Toata lumea se supune si nimeni nu are curajul sa ii infrunte pe fata... Cei care isi dau seama si nu mai suporta mizeria morala din Romania iau drumul pribegiei : Canada, USA, Spania... Nici eu nu am mai putut suporta aceasta minciuna generalizata si aceasta degenerare a spiritului romanesc si am hotarat sa traiesc departe de tara, aici in Franta la 100 km de Paris...

Va multzumesc pentru ca avetzi in continuare curajul sa spunetzi lucrurilor pe nume si nu acceptatzi compromisurile securistilor din Romania ! Suntetzi printre putzinii romani care isi infrunta demn calaii, pe cand toti ceilalti isi pleaca capul...

Va urez in continuare multa sanatate si mult curaj in lupta titanica pentru ADEVAR pe care o duceti !

Un roman din Franta.

Reproduc aici - copiată de mine, toată ziulica - una din Listele după care alergam. Nu este ceea ce căutam - dar e bună şi asta, mai ales că aici se află numele adevărate ale comuniştilor nativi din Basarabia şi din Bucovina, ocupate în 28 iunie 1940.

Mi-a fost încredinţată de Dl. Gheorghe Gavrilă Copil, preşedinte al Societăţii Culturale Bucureşti-Chişinău.

Pe altădată "consideraţiile"-pe-marginea (o mulţime şi toate... poetice...):

Tabelul nr. 1
Membri ai P.C. din România, basarabeni şi bucovineni, recomandaţi de CC. al PCR pentru a li se acorda calitatea de membri ai P.C. b. din Toată Rusia

1. Bruhis (Kofman) Srul Pinhusovici [Mihai Bruhis?] 2. Faierştein Raia. 3. Kofman Iakov 4. Djureak Dmitri Mihailovici (Vladimirovici) 5. Morghenştern Izrail Markovici [unul din conducători] 6. Zighelbaum Srul 7. Burlacenko Serghei Danilovici 8. Luca Laslo [Laszlo] 9. Korotkov Iuri Aleksandrovici 10. Skvorţov Mihail Iakovlevici: Leibovici Srul Abramovici [secretar-general al PCR] 11. Oighenşein Lev Nicolaevici [Leonte Răutu] 12. Goldforb Abram Isakovic 13. Petrov Piotr Ivanovici (Guzun) 14. Roitman Fanea Isaakovna [rudă a lui "Chişinevski"?] 15. Tarandaş Malea 16. Korotkova Natalia Isakovna 17. Satovskaia Roza 18. Rabinovici Fanea Iakovlevna 19. Revici Iakov Moiseevici 20. Visecauţan Polea Efimovici 21. Budeştiskaia [? de la Budeşti?] Ester 22. Cioclo Mordko 23. Kolpakci Iakov Aronovici 24. Şteinberg Froim. 25. Boguslavskaia Polea Iakovlevna 26. Romanenko Nikolai Nikolaevici 27. Pastir Zasea Leibov 28. Gudis Lev Smulevici 29. Rabinovici Şoil Oizerovici 30. Orlih Mark Semionovici 31. Boguslavski Iakov Tovici 32. Zighelbaum Abram 33. Voloh Abram 34. Limon Srul Greşovici [Gherşovici?] 35. Grinman Isaak Iosifovici 36. Bujor [?] Iosif Aronovici 37. Weisman Sara Iosifovna (Seindel)

Tabelul nr. 2
Membri ai PCR, basarabeni, bucovineni a căror apartenenţă de partid este necesar să fie înregistrată la locul de muncă

Judeţul Chişinău

1. Safran Raisa Semionovna 2. Leib Nahman (Noiman Leibovici) 3. Diner Eti Iakovlevna [veche cunoştinţă - prietena lui Constantinescu-Iaşi] 4. Protodiakonov Vsevolod Mihailovici 5. Maler(p) Maria Kiselevna 6. Voinberg Niuka Markovici 7. Şor Lev Ilici 8. Zaru Ivan Ilici 9. Oirik Avram Moiseevici 10. Derevici Ippolit Gheorghevici [avocat, veche cunoştinţă] 11. Şandrovskaia Ita Beniaminovna 12. Golfdfarb Zeilik Borisovici 13. Kuperman Isaak Moiseevici 14. Şvarţman 15. Konstaninov Konstantin Stepanovici 16. Glikman Gitlea 17. Sinitivker [kver?] Fritz 18. Grinberg Ida Izrailevna 19. Şehter Roza Borisovna 20. Zislis Vonver Lvovici 21. Izu Fruhtman 22. Lupan Andrei Pavlovici [viitorul preşedinte al Uniunii Scriitorilor] 23. Bravar Liuba S. 24. Şvetskaia 25. Makler Ciaka Isakovna 26. Avramescu Ida 27. Hresonskaia [Hersonskaia?] Etea Iosifovna 28. Rubinştein Alexander 29. Geboveţer Riva Simonovna 30. Gofman [Hoffmann] Mordko Iakovlevici 31. Silvestrov Ivan Antonovici 32. Kemelmaher Bliuma Naunovna 33. Goldştein Iosif Pinkusovici

34. Gherenburg Roza 35. Ihilovici Maier 36. Sikorski Gheorghi 37. Iancu Janetta 38. Ţukerman Mark Borisovici 39. Tudoraki Lena Aronovna

Judeţul Soroca

40. Cemortanu Matvei Grigorevici 41. Şoimu Ivan Samoilovici 42. Kolokolnikov Evgheni 43. Pavlov Mihail 44. Guţul Konstantin 45. Leahovski Mihail 46. Guţul Pavel 47. Gruzin Alexander 48. Zaidman Leib 49. Zelţer Rahil Ihilovna 50. Golovati Ivan 51. Gherşman Srul Beirelovici 52. Dolear Malea Ihilovna 53. Akkerman Leib Iankelevici 54. Harmi Eva Iankelevna 55. Şoimu Samuil 56. Livşiţ Haim 57. Klimov Ivan Ivanovici 58. Mer Leib 59. Doktorovici Anna (Enea) 60.Abramovici Abram 61. Cehover (Tarasov) Oba Rahimilovici

Judeţul Bălţi

62. Reidenboim Rahil Isaakovna 63. Masisi Miosei Iosifovici 64. Erji Leibil Nahmanovici 65. Voitman Berko Iakovlevici 66. Reidel Rahil. 67. Palaria Riva Davidovna 68. Rab Eva Isaakovna 69. Rab Ivan 70. Oighenştein Niunea Iakovlevna [din familia "Răutu"] 71. Goldman Bela Abramovna 72. Goldman (Baciu) Ida Mironovna 73. Iampolski Buka 74. Oighenştein Mihail [Mişa, fratele lui Leonea Răutu şi tată al fraţilor Valery şi Andrei Oişteanu] 75. Kotlear Lev

Judeţul Bender

76. Şimkov Ivan Fiodorovici 77. Sisimov Mendel 78. Reveneal î [lă?] Serghei 79. Reddenboim Smil 80. Dikler Ester 81. Dvoiritz Aron Matveevici

Judeţul Orhei

82. Ciornaia Nataşa (Burlacenko) 83. Krasnopolski Monea Iakovlevici 84. Malcic Riva Favelevna 85. Averbuh Jena Livovna 86. Vainştok Nuhin Rubinovici 87. Munder Lev Abramovici 88. Kojuşneanu [de la Cojuşna?] Abram Iakovlevici

Judeţul Hotin

89. Kuşnir Semion Ilici 90. Kovalciuk Vasili Mihailovici 91. Botoşanski [?] Avram Iţikovici

Judeţul Ismail

92. Gherşkovici [Herşcovici] Silea 93. Gherşkovici Jenea (după soţ, Georgescu) 94. Şabin An[d]rei

Judeţul Cernăuţi

95. Finkel Evghenia (Vais Anna] 96. Kurţman Mozes 97. Vittner Eva 98. Vittner Norbert Leonovici (să fie "Ion Vitner"?] 99. Kraitzler Naftalii

Uşerovici 100. Şlomiuk Reia Aronovna 101. Gheigher Artur Irevici 102. Gadiak Anton Iakovlevici 103. Rainer Racella [Raşela?] Natalovna 104. Magkovski Vasili Onufrievici 105. Srefiuk Evghen-Lev

Tabelul nr. 3
Membrii PCR care trebuie lăsaţi cu dreptul membrilor partidelor comuniste frăţeşti din URSS (...)

Oraşul Chişinău

1. Spektor Ester Peisovna 2. Ber[n]ştein Simha Pinkusovici 3. Gherştein Haim Srulevici 4. Mirza Evghenia Borisovna 5. Feldman Riva Isakovna 6. Stei[n]berg Etea 7. Goldberg Iosif Davidovici 8. Bubis Isaak Markovici 9. Bubis Isaak Markovici [se repetă: greşeală? omonimie?] 10. Şmulevici Liza Aronovna 11. Beloţerkovici V. S. 12. Torban Iosif Iakovlevici 13. Grecov Stepan Danilovici 14. Kaşelnik Ivan Ivanovici 15. Lazar Izabela Iosifovna 16. Vinberg Isaak Leizerovici ["Gr. Vindeleanu"?] 17. Barenboim Ioşe Iankelevici 18. Bukur Ghenea Miniminovna [?] 19. Ohştat Ghenea 20. Blekher Lev Meerovici 21. Reider Mosei Lvovici 22. Şprinţen Fanea Lipovna 23. Rubinştein Berta Vladimirovna 24. Lifşitz Efimovici 25. Ghilman Froim Moiseevici 26. Bleher Iakov Moiseevici 27. Solomovici Fanea [o rudă a lui Teşu Solomovici?] 8. Vasilenco Vladimir Sergheevici 29. Nisenblat Vitea Naumova 30. Abraham Sonia Grigorievna 31. Kaufman Fanea Isidorovna

Oraşul şi judeţul Soroca

32. Oleinik Maxim Stepanovici 33. Timofei Grigore Mihailovici 34. Melişen Ivan Nikolaevici 35. Navroţkaia Anna Panteleevna 36. Navroţki Mihail Iosifovici 37. Mişişin Alexander Antonovici 38. Navroţki Andrei Iosifovici 39. Navroţki Piotr Filippovici 40. Meşişen Vladimir Mihailovici 41. Meşişen Nikolai Grigorevici 42. Kordebanovski Frantz Iosifovici 43. Boico Ivan Makarovici [din familia Boico, devenit soţul Cristinei Marcusohn-Luca, mătuşa lui V. Tismăneanu şi general de grăniceri în R.P.R.? - eu ştiam că "Boico" este pseudonume, iar acela avea prenumele "Mihail" şi că era originar din Ucraina] 44. Mocindcea Vassili Markovici 45. Reşednik Dionisii Ignat 46. Bordeniuk Mihail Vassilevici. 47. Bihovski Vassili Abramovici 48. Takii Diordii [Tache Gheorghe?] Fiodorovici 49. Tokmeak Ivan Vasilevici 50. Şaragov Semen Fiodorovici 51. Weisberg Isaak 52. Oleinik Petr Fedoseevici 53. Kolesnik Afanasii Ivanovici 54. Ghebedniuk Timofei Fiodorovici 55. Morgun Pantelei Fedotovici 56. Tisminеţki Buzea [din familia "Tismăneanu"?] 57. Şarogradski David Şeşomov 58. Goldenberg Abram 59. Buhman [Bruhmann?] Lazar Abramovici 60. Ciumak Mihail 61. Roitman Iakov 62. Stolear Hana Sruleva 63. Cerkbz [?] Vsevolod Arkadievici 64. Goldştern Şişmon 65. Dumbravă Anatolii. 66. Bilkis Ilia Isaakovici 67. Şteinbuk Şmil 68. Faierştein Ianku

Aronovici 69. Goreşnic Itzik Meerovici 70. Şulman Froiim 71. Magazinik Riva Leibovna 72. Magazinik Gherş Leibovici 73. Milman Moişe 74. Makogon Sonea 75. Kotlear Hanakii Iankelevici 76. Kotlear Mendeii Iankelevici 77. Kotlear Şmerl Itzicovici 78. Palii Vasilii 79. Balan Isake [?] 80. Ghilas Haralambie 81. Stariş Silvestr 82. Gogu Profirii 83. Kofteneak Vladimir 84. Deaur [Ghiaur?] Dimitri 85. Harkovei Afanasii 86. Lefter Dionisii 87. Tihoţki Valentin 88. Kolker Boruh 89. Kravţov Ivan 90. Naumov Alexei 91. Gherşenzon Sulea Moiseevici 92. Trahtman Idel 93. Pastuşenko Grigore 94. Derkauţan Aizik 95. Şehtman Ţalik 96. Gluhovski Petr 97. Karpiş Ivan 98. Lisov Ivan Antonovici 99. Soltuz Nikolai 100. Gologorski David 101. Kriger Ianik 102. Davidovici Liubov 103. Pînzaru Ivan 104. Pînzaru Pavel Vasilevici 105. Kazak Demian Stepanovici 106. Tivnik 107. Tomak Ghiorghii Pavlovici 108. Iasinski Vasilii Ivanovici 109. Kalmaţui Stefan 110. Kozman Timku 111. Haralamb Buhor 112. Ciporneak Vanea 113. Ciporneak Haralamb 114. Zelţer Zolea 115. Postolake Vasilii 116. Bezbeda 117. Maceak Ivan 118. Eriomenko Grigorii Fiodorovici 119. Şveţ Dimitrii Mihailovici 120. Poliţiuk Şişma [am dat de o atletă americană: Komisarnik - dacă nu chiar: Politruknaia - vezi şi Anna Politkovskaia...] 121. Strahov Kalinik 122. Samanaki Alexandr Ivanovici 123. Ciobanu Marcu 124. Guţu Dimitrii 125. Kvatkovski 126. Ştrahman Sunea 127. Bruma Semion 128. Halkin Sima 129. Buris Sima 130. Nedelea Ambrozis 131. Şmunis Itzik 132. Revuleţ Grigorii 133. Spivak Şlik 134. Ţentis Pavel 135. Drobnika Fedor 136. Savka Efim Dmitrievici 137. Kaplan Mioka 138. Hoiut Iosif 139. Sosna Haim 140. Kaplan Avoris 141. Ţîmbaliuk Kuzma 142. Ciumak Semion

Judeţul Orhei

143. Sakara Evghenia Vasilevna 144. Brizma Cearma Aronovna 145. Şnir Ghenea Livovna 146. Lener Frima Iakovlevna 147. Lefter Roza Avseevna 148. Lerner Opşip Kipelovici 149. Şaparina Pelagheia Isakovna 150. Zamislovskaia Peloaghelia [?] Moiseevna 151. Şapoşnik Izrail Rubinovici 152. Lerner Venea Markovna 153. Rakul Constantin Gheorghievici 154. Tartovski Solomon Moiseevici 155. Ghelman Riva Haskova 156. Rezingof Sara Haimova 157. Dizingof [nu va fi acelaşi nume diferit grafiat? - pentru că patronimul este /aproape/ acelaşi?] Naum Haimovici 158. Malis Motel Abramovici. 159. Cebotari Peisih Haimovici 160. Grivokopatel Haim Iosifovici 161. Vaiser Haia Iosifovna 162. Moitlis Moisei Şumovici 163 Ciobotaru Sara Iosifovna 164. Iaruga Isaak Abramovici 165. Goldman Polina Pavlovna 166. Goldman Isaak Pavlovici 167. Fişman Rahil Davidovna 168. Fişman Estera Davidovna 169. Gerş Dafa Davidovna 170. Daici Ghitla Şlemova 171. Brezman Ekaterina Aronovna 172. Popusku Mira Mendelevna 173. Berekovici Adela Isaakovna 174. Jessan [Josan?] Vasilii Ivanovici 175. Zisler Iankel Ţalikovici 176. Şmukler Leib Borisovici 177. Kogan Belemia Moiseevici 178. Tarlev Hanna Ioaakovna [?]

179. Ghinţburg Lipa Tudikovici 180. Averbuh Basea Livovna

Judeţul Bender

181. Erţberg Amika 182. Burlak Fiodor 183. Slipakov Nikolai 184. Tabanov Elifer 185. Gabdzea Feodosii 186. Bazarov Dmitrii 187. Taran Iakov 188. Kovtunenko Ivan 189. Bicikov Victor 190. Bicikov Boris 191. Zavada Victor 192. Grinberg Hava 193. Kofman Zelma 194. Kofman Fanea 195. Mozeş Evghenii 196. Sisman Frida 197. Goldştein Iakov Şmulevici 198. Haikim Idel Gherşkovici 199. Zelter Zaiveid Leibovici 200. Roşko Rahman Davidovici 201. Kîsa Hristofor Ivanovici 202. Kelmenciuk Zinovii Ivanovici 203. Borisova Zinaida Ivanovna 204. Şlapakov Nicolai Abramovici 205. Pronoza Evghenii Ilici 206. Brodskaia dora Zaharovna 207. Koroli Boris Iakovlevici 208. Brodskaia Janna Zaharovna 209. Leah Ivan Zaharovici 210. Dmitrieva Şeifa Iosifovna 211. Prokopeţ Moisei Iosifovici

Judeţul Bălţi

212. Kolker Moisei Mihailovici 213. Birinboim Zolea Nutoviei 214. Barenboim Abram 215. Lerner Lona Idelovna 216. Rabenko Alexandr Israilevici 217. Rapaport Beeno Boris 218. Kuşnir Semion Aronovici 219. Goldiş Abram Isaakovici 220. Garber Sioma Ovşi Iankelevici 221. Weisman Toivi Şaevici 222. Rozneblat Moişe Lipov 223. Roll Valter Livovici 224. Kuşnir Haia Eftimovna 225. Birinboim Monea Nutuvici 226. Kaţ Oscar Gerş-Berovici 227. Kevilevin Ihil Moşkovici 228. Kiseleva Şeiva Zisileva 229. Bujor Tatiana Iakovlevna 230. Ghelman Vaitraub Fanea Pinkrovna 231. Roizman Nlemi Borisovna 232. Harak Polea Zelmovna 233. Grinberg Mişa 234. Ghelman Ivţe Iţkovici 235. Şerman Moişe Beilovici 236. Fux Naftul Abramovici 237. Rîlskii Grigorii Afanas 238. Haot Niusin Gherşovici 239. Jukovskii Boris Iosifovici 240. Ţuprik Aizea Davidovici 241. Rudima Anton Gheorghevici 242. Kleiman Moise Isaakovici 243. Pogorelovski Mihail Samuilovici 244. Babineţki Ivan Pavlov 245. Zernovoi Ivan Ivanovici 246. Reaboi Andrei Anufrievici 247. Stratiiciuk Iakov Stepan 248. Gomeniuk Ivan Eliseevici 249. Grinberg Haia Solomonovna 250. Grinberg Fira Izrailevna 251. Leabis Tatiana Isidorovna 252. Vikinskii Fiodor Ivanovici 253. Gavriliuk Petr Petrovici 254. Golik Ivan Andronovici 255. Glinberg Moise Grigorevici

Tabelul nr. 4
Membri PCR., basarabeni, bucovineni sosiţi în URSS în calitate de emigranţi politici (foşti voluntari ai Armatei Republicane în Spania ş.a.) pe care CC al PCR îi recomandă pentru a fi transferaţi în P.C. b din toată Rusia

1. Tismeneţki Leon Moiseevici [Leon Tismăneanu, tatăl lui Vladimir]
2. Telmer Elias
3. Kleiman Moisei Solomonovici
4. Vihrev Abram Naumovici.

Am să revin cândva asupra "Listei".

Tabelele totalizează 296 persoane.

Nu am reuşit să identific pe: Sorin Toma, Alexandru Bârlădeanu, Perahim, Roller, Celac.

Nu am reuşit să "traduc" numele sub care au trudit apoi în R.P.R. după 23 august 1944.

Duminică 29 mai 2005

Ieri: zi grea-plăcută. Am arat la... copiatul Tabelelor.

Aceste 296 persoane reprezintă o-mare-parte din membrii partidului comunist român care a cerut să fie luată în evidenţa partidului comunist bolşevic - prin acceptarea de a (re)deveni cetăţean al Rusiei Sovietice şi de a se pune în slujba Ocupantului.

Trebuie să mă dezamăgesc: eu speram să am o listă - bine: un tabel - al evreilor nelocuitori ai Basarabiei şi ai Bucovinei de Nord în şi care, la Ocupaţie au dat fuga să-şi ofere serviciile. Or Tabelele de mai sus îi cuprind doar pe nativii din Teritoriile Ocupate - fie că în momentul 28 iunie 1940 se aflau pe loc, în Basarabia şi în Bucovina, fie în închisorile unde erau închişi comuniştii şi fuseseră liberati urgent - presupun că aceştia fuseseră încarceraţi în închisoarea din Chişinău, din moment ce imediat se manifestaseră: Rozenberg-Roşcata (vezi Gr. Vindeleanu), Derevici, Etea Diner (vezi E. Negel, "Universul" din 1 iulie 1940).

Aşadar Tabelele îi cuprind doar pe "localnici". Se presupune că au fost alcătuite de un-grup-de-tovarăşi-evrei-din-Uniune, de la "Centrala" lor: "tonul" - fie el şi doar al "muzicii" înşiruirii unor nume - este al Autorităţii (ştia el avocatul Sternberg ce ştia de întâmpinase Armata Roşie pe străzile Chişinăului cu pancarta - în ruseşte scrisă, fireşte: "V-am aşteptat 20 ani! - nu 22?)"; grafia numelor care este strict rusească, atât a evreilor, cât şi a românilor.

Am să mă mai întorc la Tabele - care, pentru mine, au şi o altă semnificaţie decât cea strict politică.

Luni 30 mai 2005

Franţa a zis: "NU" Constituţiei Europei. Manifestaţii de bucurie-isterie organizate de comunişti+trotskişti - şi alături, nu împreună - de "extrema dreaptă" a lui Le Pen. "Vox populi" - dar-însă-totuşi.

Îngrijorare în Germania; în Olanda - care va vota peste câteva zile; în Anglia - care poate face oarecari modificări; punînd în sarcina Parlamentul consultarea referendală. Dar şi în Polonia. Şi în România.

Ei, da, pentru România nu va fi bine: nu a apucat să intre (aici îi arăt cu degetul pe comuniştii şi securiştii iliisto-romanisto-măgurenişti care au ţinut ţara în groapă, doar să le fie doar lor bine). Desigur, până şi românii cei mai "lucizi" vor da vina pe Occident, în loc să privească în ograda lor îmbălegată.

Şi când te gândeşti că bieţii basarabeni se uită cu jind spre Bucureşti şi visează unirea... cu cine? Cu cine s-o nimeri...

Un text:

Andrei Oişteanu: O amintire "despre mâncare" sau Ce anume şi cum (anume) funcţionează memoria unui holocaustolog

În *Supliment cultural* (al editurii Polirom) am dat peste rubrica ţinută de Adriana Babeţi "despre mâncare" (despre mâncăruri?). În nr. 10, din 29 ian-4 febr. 2005, la pag 4 figurează - cum altfel? - şi Andrei Oişteanu: el îşi povesteşte viaţa lui cea grea, plină de privaţiuni şi de persecuţii (antisemite) - prin o amintire culinară.

Reproduc aici contribuţia-i - apoi o voi comenta:

"M-am născut la Bucureşti, dar primii şase ani de viaţă (1948-1954) i-am petrecut la Cernăuţi [1]; compusă din cinci suflete familia mea locuia în două camere foarte modeste din cartierul evreiesc; stăteam pe uliţa ceasornicarilor (...)cărei i se schimbase numele cu cel al comunistului Karl Liebknecht. Era o perioadă de după război în care Uniunea Sovietică îşi oblojea rănile. Era un amestec de mîndrie şi sărăcie postbelică. Marea victorie asupra nazismului (şi ocuparea Europe est-centrale) hrănea sufletele [2], dar nu şi trupurile. Nu se mai găsea mai nimic de mîncare. Ca să supravieţuiască cernăuţenilor li se dădea în folosinţă cîte o bucată de pămînt pe care o cultivau de regulă cu cartofi [...]

"Devenit şomer [3], tatăl meu nu putea să se reangajeze din cauza unui puternic val de antisemitism [4] declanşat la începutul anului 1953 de batiuşca Stalin însuşi (procesul "asasinilor în halate albe"). Abia după moartea lui Stalin părinţii mei au reuşit să emigreze [5] în România. În octombrie 1954 lăsam în urma noastră marea Uniune Sovietică; tot ceea ce unii iubeau şi urau mai mult. Fratele meu (11 ani) şi-a luat puţin pământ într-o punguţă legată la gât. Eu (6 ani) l-am imitat. [6]

"La Bucureşti am locuit pe strada Washington, devenită Haia Lipschitz, militantă comunistă, situaţie simetrică cu cea din Cernăuţi Dar statutul social şi starea materială s-au îmbunătăţit substanţial. Problema mâncării nu se mai punea în termeni de supravieţuire. Şi totuşi, în fiecare dimineaţă se derula un ritual culinar sărăcăcios. Toată familia se aduna la masă, mama punea solemn un castron aburind, plin cu cartofi fierţi în coajă. Suflînd în mâini, decojeam cartofii fierbinţi, îi mărunţeam în farfurie şi adăugam sare, ceapă tocată şi untdelemn. Apoi mâncam în tăcere, ca într-o agapă mistică .

"Trecuseră mulţi ani de la părăsirea ghetoului [7] din Cernăuţiul stalinist, dar noi continuam să practicăm ritualul săptămânal, în amintirea paradisului/infernului pierdut".

Secreţia pe hârtie a lui A. Oişteanu mi s-a arătat exemplară, definitorie pentru membrul unei familii de bolşevici (şi ce familie: a sinistrului criminal de război-şi-de-pace: "Leonte Răutu") - prin:

a. neadevărurile rostite-scrise senin;

b. nesimţirea politico-socialo-etnică - prezentă şi la tovarăşii săi holocaustologi: Shafir, R. Ioanid, E. Wiesel.

c. rezultatul: o inabilă, o grosolană diversiune istorică, morală, lingvistică - dar cât de eficace în spiritul tulbure al românilor analfabeţi şi gata-culpabilizaţi tot de ei, holocaustologii atotprezenţi: Big Brother - cu şapte capete.

Am să le iau în ordine:

1) Ştiam (din **Dictionarul** lui Florin Manolescu) că fratele mai mare al său, Valery s-a născut în 1943, în Karaganda, Kazahstan. Tot de acolo aflasem că Valery "îşi petrecuse copilăria la Cernăuţi". Din textul de mai sus reiese: Andrei Oişteanu se născuse la Bucureşti (în 1948), "dar primii ani din viaţă (1948-1954) i-am petrecut la Cernăuţi".

Întrebare:

Dacă el, Andrei s-a născut în 1948, la Bucureşti (unde se afla deja "unchiuleţul" Leonea Oigenstein, zis Răutu, zis Krokodilul, bine înfipt în "sarcinile de stat şi de partid ["statul" fiind Marea Uniune Sovietică, ea ne "administra" - prin auxiliarii Ocupantului, deci şi prin unchii, prin mama, Bella Iosovici, prin tatăl, Mihail-Mişa], ce căuta - la Cernăuţi - familia sa începînd din anul naşterii, 1948? Să fi fost mama sa, Bella Iosovici originară din Cernăuţi? Va fi fost, însă "pe vremurile acelea" nu se circula după cheful "originarilor" peste graniţele noi, sovietice/ermetice - cu atât mai puţin peste frontiera dintre URSS şi ce mai rămăsese din România. Apoi: sensul cvasiunic al **trecerii** infamei frontiere - numai pentru ruşi, comunişti, evrei, numai pentru "consilieri" - era: *dinspre* URSS *spre* România (dar nu veniseră ei din Raiul

Sovietic să ne explice cât de fericiți suntem noi? cât de fierbinte ne iubește pe noi Sora cea Mare?). Adevărat: mai era un sens, ne-normal, silit, avînd înțeles de **deportare**: *dinspre* România *spre* URSS - pentru germani, însă mult înaintea lor - începînd din 24 august 1944 - basarabenii și bucovinenii, considerați "cetățeni sovietici" erau amenințati cu "repatrier*ia*-în-Siberia". Persoanele care, între 1944 și 1953 (moartea lui Stalin) plecau din România cu destinația URSS erau, în acte, socotiți "repatriați" - ca unchiul meu N. Popescu - , în realitate: "trădători ai Patriei Sovietice", altfel de ce ar fi fugit de Armata Roșie cea liberatoare (cea pe care o primise cu flori, la București, copila Lilly Marcou și ai săi din familie, din comunitate - din viitorul Aparat de Stat și de Partid?). Familia noastră a făcut denefăcutul - citește: acte false - ca să nu fie... repatriată.

2) "Marea victorie asupra nazismului (...) hrănea sufletele, dar nu și trupurile".

La 28 iunie 1940 (viitorii) părinți și unchi ("Răutu") ai lui Andrei Oișteanu dăduseră fuga pe malul stâng al Prutului, în Teritoriile Cedate, iar până la jumătatea lunii iulie 1941, fiind komisari-voluntari, îi tăiaseră-spânzuraseră pe *goi*-i localnici din Basarabia și din Bucovina de Nord răpite de URSS; când fuseseră siliți să fugă din calea armatei române, ei nu alții alcătuiseră unitățile-de-distrugere a tot ce era piatră pe piatră; în afară de sufletele lor, hrănite cu ura-de-clasă bolșevică și cu nemărturisita, dar aplicata ură-de-rasă evreiască (împotriva băștinașilor neevrei), trupurile lor de caralii și de torționari s-au hrănit până la vomă cu ceea ce zmulseseră de la gura basarabenilor și a bucovinenilor. În acel an de coșmar (28 iunie 1940-15 iulie 1941), pe lângă teroarea politico-etnico-polițienească, pe măsură ce "indigenii" erau alungați din case, arestați, executați ori "doar" deportați - după ce fuseseră înfometați - în aceeași măsură komisarii-voluntarii, se umflau, se lățeau - de mirare că nu explodaseră de preaplinul exercitării puterii, de mâncare, de plăcerea vărsării sângelui oamenilor nevinovați. Bolșevicii evrei din dreapta Prutului ca și bolșevicii evrei din stânga Nistrului ("transnistrienii") își hrăniseră peste măsură "trupul" de care ne vorbește atât de frumos holocaustologul de azi și nu își imaginau că după festinul pe care și-l organizaseră vreme de un an pe teritoriul Basarabiei și al Bucovinei de Nord vor fi siliți să fugă în Rusia, pe care în 20 ani bolșevicii ("În frunte: komisarii!", vorba unui cântec drag lui Isaac Babel - deci și lui R. Cosașu, cel care afirmase, rânjind, că genocidul comunist de trei sferturi de veac fusese... "o blenoragie de tinerețe") o prefăcuseră din Țara Pâinii în Imperiul Foamei. Nu-i va fi auzit niciodată A. Oișteanu pe părinți povestind ce anume mâncaseră ei, "voluntarii" în Basarabia, după 28 iunie 1940? nici ce anume numâncaseră în Kazahstan? și ce - totuși - mâncaseră între 1944-1948 în România cea secătuită de război, suptă de ruși cu ajutorul Sovromurilor (impuse în luna mai 1945!) - prin zapciii lor, evreii?

3) "Devenit șomer, tatăl meu nu putea să se *reangajeze...*" (subl. mea, P.G.)...

"Șomer" Mișa Oigenstein?, komisarul bolșevic, cel care... "dăduse dovadă" cu asupra de măsură, atât în Teritoriile Românești Ocupate, cât și în Armata Roșie, în Polonia, în Germania - ca politruk sub comanda supra-politrukului... umanist - altfel criminalul Ilia Ehrenburg?

Iată cum se joacă - acum - A. Oișteanu cu termenii, mințind, mințind, mințind, amețindu-i pe cititori, fiind sigur că nimeni dintre *goi* nu va îndrăzni să-i atragă atenția (de teamă că *«Ordonanța!-Ordonanța!»* cu care îi tot amenință Teșu îi va băga în pușcărie, așa cum părinții lor fuseseră băgați în pușcărie de părinții lui Teșu) că în limba sovietică, cea din fier-beton și în Raiul Sovietic - cel din Oțel Necălit - cuvântul "șomer" nu exista și nu se aplica decât atunci când era aspru condamnat "iadul capitalist".

4) Așadar Mihail Oigenstein devenise "șomer (...) din cauza unui puternic val de antisemitism declanșat la începutul anului 1953 de batiușca Stalin..." - fiul sărmanului șomer își continuă și în acest text culinar dezinformația-meseria-sa.

Recapitulare: familia lui Mihail Oigenstein, venită din "refugiu" din Kazahstan, după o ședere de 4 ani (1944-1948) în România - membrii ei avînd statut de ocupanți-colonizatori-bolșevizatori - sunt detașați la Cernăuțiul re-resovietizat.

De ce? A. Oișteanu cel care știe atâtea nu ne dezvăluie taina "transferării". În ciuda afirmațiilor holocaustologilor că românii, în 1941, exterminaseră elita evreiască, toți acei evrei care semănaseră teroarea în Basarabia și în Bucovina începînd din 28 iunie 1940 - în iulie 1941 fuseseră evacuați cu grijă, ei alcătuind prețioasele cadre de stat și de partid - sovietice, dar și viitoarele cadre sovietizatoare - Stalin fiind sigur că Rusia va învinge și se va revărsa, lăți spre Apus, adânc, în Europa. Începînd din 1944, când România capitulase, sovieticii aveau nevoie de auxiliari în conducerea noilor poliții: Aparatul Terorii; a noilor ministere, direcții, posturi de comandă ale țării îngenuncheate. Înainte de 23 august 1944 fusese parașutat Bodnăraș, dezertorul. "Pe tancurile sovietice care liberaseră Bucureștiul", cum povestește tovarășa-noastră Lilly Marcou, autoarea preferata a lui Liiceanu, ne venise din Rusia "avangarda" alcătuită din viitorii șefi, suprașefi: Ana Pauker, Valter Roman, Bârlădeanu, Perahim, Roller, L. Răutu, Sorin Toma, Celac... Fratele lui "Leonte Răutu", Mihail Oigenstein (tatăl lui Andrei) Oișteanu făcea parte din eșalonul doi sau trei și este de presupus că în București - "pe strada Washington, devenită Haia Lipschitz" familia căpătase măcar un apartament confortabil, dacă nu întreg imobilul din care fuseseră alungați proprietarii ***goi***, acei odioși burjui fascisto-antonesciano-antisemiți.

Încă o dată: de ce se (sic) mutase familia lui Mișa Oigenstein de la București la Cernăuți?

Imediat ce frontul s-a îndepărtat de Bucovina de Nord, la Cernăuți sovieticii au organizat acolo un fel de... "Academie" ce pregătea cadrele conducătoare necesare României sovietizate.Mihail Oigenstein va fi fost trimis

cu misiunea - din partea ruşilor, doar era ofiţer (şi cetăţean) sovietic - de măcar instructor, dacă nu de chiar director al acestei prime uzine producătoare de capete pătrate (a doua fiind celebra "Ştefan Gheorghiu" din Bucureşti). Că "familia locuia în două camere modeste din cartierul evreiesc" - perfect posibil: Cernăuţiul fusese devastat (desigur, nu atât de distrus precum Chişinăul...) o primă oară, în iulie 1941, la retragerea sovieticilor care dinamitaseră-incendiaseră tot ce putuseră, a doua oară în 1944, când ruşii re-veniseră. Însă cele două camere modeste vor fi constituit un lux de care cernăuţenii nu aveau parte - atât din pricina distrugerilor, cât mai ales din pricina evacuărilor din casele încă locuibile de către noii stăpâni: bolşevicii şi uneltele lor.

Revin la citat: "devenit şomer (!), tatăl meu nu putea să se reangajeze (în ce "ramură" reangajarea?) din cauza unui puternic val de antisemitism declanşat la începutul anului 1953 de (...) Stalin"...

"Antisemitismul" - ce bun este el în explicarea a orice!

Oigenstein Andrei nu este primul evreu care deformează, falsifică Istoria reducînd-o la : evreu-*goi*; la: *cine nu este cu noi este antisemit*. Aşa au făcut-o neruşinaţi ca Perahim, Bruhmann ("Roger", "Holban"), Cristina Marcusohn-Luca-Boico, Sorin Toma, Tertulian, Maria Banuş, Nina Cassian, R. Ioanid, Isaac Chiva, Moscovici, Reichman... care, după ce au făcut tot răul posibil în România sub Stalin (şi în numele lui Stalin) au şters-o în Orient (Israel), cu precădere în Occident, unde s-au plâns de "persecuţii - chiar pogromuri - anticomuniste şi antisemite"!

Andrei Oişteanu, după ce minte fără a clipi din ochi, scontînd pe analfabetismul cititorului român (dar şi pe teama redactorilor de a-i tempera-corecta delirurile holocaustice, şade prost cu logica, cu cronologia: într-adevăr "antisemitismul" fusese declanşat de Stalin, însă încetase imediat după moartea tiranului (martie 1953), deci nu putea constitui motivul... plecării familiei bolşevice Oigenstein din URSS în... octombrie 1954.

5) "părinţii mei au reuşit să *emigreze* (subl. mea) în România"...

Iată, în sfârşit!, un adevăr inconştient ieşit din gura lui A. Oişteanu: a ***e***migra semnifică *a pleca din patria ta*, (Rusia-URSS), pentru a te stabili în altă ţară (detestata, antisemita Românie...) - unde eşti ***i***migrant.

Dovadă că *patria familiei Oigenstein a fost-este-va fi Rusia* : mărturisirea înlăcrimată a holocaustologului de azi:

6) "În octombrie 1954 lăsam în urma noastră marea Uniune Sovietică (...) Fratele meu (...) şi-a luat puţin pământ într-o punguţă legată la gât. Eu (...) l-am imitat".

Observaţii:

a) Iei pământ din... pământul tău, al patriei tale. Concluzie provizorie: *Patria familiei Oigenstein este Rusia - nu România;*

b) Pământul Cernăuţiului - din care luaseră ei, ***e***migranţii în punguţe - nu era/ nu este/nu va fi rusesc - ci românesc-ocupat-vremelnic, Bucovina de Nord, ca şi Basarabia, fiind **teritorii răpite** de Rusia Sovietică şi "administrate" cu ajutorul entuziast (şi complice la crimă) şi al evreilor.

7) "Trecuseră mulţi ani de la părăsirea *ghetoului din Cernăuţiul stalinist* (subl. mea), dar noi..."

Cum să dialoghezi cu un ins din categoria lui A. Oişteanu? Am mai spus-o, o repet: nu poţi comunica cu el şi cu ai lui. Fiindcă:

a) El nu dă cuvintelor (termenilor) semnificaţia împărtăşită de majoritatea comunităţii de limbă română: *şomer, antisemitism, emigraţie, gheto, stalinist;* ci una ideologico-etnicistă;

b) El nu este consecvent în "opţiuni":

- ascunde cu o încrâncenare suspectă adevărurile biografice ale familiei sale şi ale comunităţii sale evreieşti din/în Basarabia, refuzînd cu îndârjire să-şi asume si păcatele ei - încă o dată; nu este vorba despre **vinovăţia** lui Andrei Oişteanu, ci de **asumarea** moştenirii criminale a familiei, a clanului, a categoriei din care face el parte - dimpreună cu verişoara sa, Anca Răutu, fiica lui Leonte...

- ... pentru a fi respectată simetria (şi justiţia): el şi cu ai săi holocaustologi învinovăţesc pe toţi românii de a fi masacrat evrei în timpul celui de al doilea război mondial, însă le interzic aceloraşi români argumentele:

- vinovaţii români de crime împotriva evreilor au fost judecati, condamnaţi, de acum o jumătate de secol - ceea ce nu s-a întâmplat cu un singur evreu vinovat, dovedit de crime împotriva românilor;

- chiar dacă eu nu sunt de acord cu argumentul: "nu eram născut în timpul evenimentului - sau crimei - cutare", nu sunt de acord nici cu nesimţirea etnică cu care **urmaşii** (şi profitorii) unor criminali dovediţi ca cei din familia Oigenstein/"Răutu" refuză a mărturisi în public, nu vina - ci ruşinea şi oroarea pentru faptele părinţilor lor.

Andrei Oişteanu rămâne Monumentul Nesimţirii Etnice şi al Dezinformării-fără-frontiere.

Aici se încheie Jurnalul pe luna mai 2005

IUNIE

Joi 2 iunie 2005

Am făcut azi o prezentare pentru cartea lui Ovidiu Creangă - am trimis-o lui Iurie Colesnic la Chişinău.

(...)

Marţi 7 iunie 2005

Am tot bolit. Nu mi-e bine. Deloc.

Cică la Târgul de Carte de la Bucureşti a fost lansat sâmbătă, la editura Victor Frunză **Alfabecedarul**. Mi-au scris Niculiţă, M. Stănescu, Loredana, Valerian Stan. Că ar fi fost bine. Dan Petrescu nu a fost prezent, deşi promisese. Luca Piţu a făcut prezentarea. Niculiţă a zis că imagini cu el/ei s-au dat la televizie. Că au anunţat cam aşa: 'Azi au fost două lansări importante: Ion Iliescu şi Paul Goma'.

Ca banc e foarte prost. Ca ne-banc şi mai foarte prost.

Iar eu: fără vlagă, fără chef - fără noroc.

(...)

Vineri 10 iunie 2005

Nici o schimbare în bine.

Iliescu a fost pus sub acuzare - ei şi?, vorba babei. Eu i-aş fi lipit de "lotul Iliescu" - în afară de Roman Brucan, Voican, Măgurean' - şi pe Manolescu şi pe Breban şi pe A.D. Munteanu şi pe Răzvan Theodorescu şi pe Eugen Simion şi pe Sorescu (postmortem), pe toţi iliescofilii... Au fost cam-mulţi datători-din-cap, încuviinţatori ai "politicii minierale" a iliescului.

(...)

Marţi 14 iunie 2005

Ieri mi-a scris Stejărel Olaru că Pleşiţă a fost anchetat la procuratura militară încă de vineri 10 iunie timp de 7 ore; a fost prezent şi el. Pleşiţă nu a mai recunoscut nici o declaraţie anterioară. În schimb... a afirmat că fusesem recrutat ca agent de influenţă "în scopul infiltrării în cercul Monicăi Lovinescu". Cică declaraţiile s-au oprit la "momentul 77" dar vor reîncepe azi, marţi.

De pe la 1 al acestei luni mă simt rău. Ameţeli, oboseală cumplită - de aici somnolenţă. Şi, desigur, indispoziţie generală.

Ieri mi-au venit *Vatra* şi *Jurnalul literar*. În acesta din urmă mi se

publică un fragment de **Jurnal 2004**. Mai este un text de apărare al Elvirei Iliescu şi o cronică la **Culoarea curcubeului** scrisă de Alexandru Negrescu-Suţu.

Mi-a pierit pofta de... Dicţionar al literaturii (cel academic - mă gândeam să-l rog pe Niculiţă să mi-l cumpere): N. Florescu îl desfiinţează: şi el colaborase cu mai multe articole, însă i le-au ciopârţit. Naiv, N. Florescu: ştia *cine* conduce lucrările piramidei: Eugen Simion, ar fi trebuit să ştie şi *cum* le va conduce. Deşi, fie vorba între noi: dacă N. Manolescu ar fi fost şef, rezultatele nu au fi fost mai breze: oricâte deosebiri de nuanţe intre cei doi, la vârsta la care au ajuns s-au... egalizat până la confuzie.

Continuă agitaţia în Borcanul Scriitorimii Române. Însă cum mi-am promis că nu voi mai comenta declaraţiile catindaţilor...

Un articol din:

Evenimentul zilei Luni, 13 Iunie 2005 [semnat] Laurentiu Mihu

"Securistul Plesita despre teroristul Carlos Sacalul: "Era un om simpatic"

"Fostul sef al spionajului romanesc a facut, vineri, dezvaluiri incendiare procurorilor militari care il ancheteaza. (...) un dosar complex care priveste tentativele regimului comunist de a reduce la tacere disidentii romani din Occident prin intermediul unor mercenari celebri, precum teroristul international Carlos „Sacalul". Urmarirea penala pe numele lui Plesita a inceput in 1997, a fost intrerupta intre 2000 si 2004 si redeschisa in urma cu citeva luni.

"Astazi, generalul Plesita locuieste in judetul Arges, are 76 de ani, se sprijina intr-un baston, ca urmare a unor operatii suferite la ambele picioare, are o Dacie 1300 din 1982 si sustine ca nu poseda o „avere de baron PSD".(...) Audierea generalului a durat mai bine de sapte ore, incheindu-se spre seara. La iesirea din Parchet, acesta a mai stat aproape o jumatate de ora de vorba cu ziaristii care il asteptau. El a sustinut ca toate acuzatiile care i se aduc acum sint „simple fleacuri". „Procurorii nu au dovezi, iar eu nu am pacate de natura juridica. Bineinteles, aceasta nu inseamna ca, timp de 42 de ani petrecuti in lumea spionajului, am fost un sfint sau o usa de biserica. Nici nu ai putea ramine asa ceva, oricit te-ai stradui de mult. Nu ma tem de condamnare si nu am nevoie nici de avocat. De fapt, procurorii nu au de ce sa ma mai cheme la audieri", a declarat Plesita. (...)

„Cazul Goma a fost umflat mai mult decit trebuia", sustine Plesita. Pe numele generalului Nicolae Plesita exista si o plingere penala formulata de scriitorul Paul Goma. Potrivit acestuia, in calitatea pe care a avut-o, Plesita s-ar face vinovat de punerea la cale a asasinarii sale, prin intermediul unei scrisori-capcana. Totul se intimpla in perioada in care Goma se afla in exil la Paris. Surse judiciare ne-au relatat ca, in fata procurorilor, Plesita si-a expus propria

versiune pe un ton sarcastic. Fostul sef al DIE a sustinut cu hotarire ca intregul caz „a fost umflat mai mult decit trebuia". „Pozitia lui Goma vizavi de regimul de la Bucuresti contravenea la acea data legilor in vigoare. Mai venea si pe fondul cutremurului din '77, iar Ceausescu s-a panicat putin si i-a cerut ministrului de interne Teodor Coman sa se ocupe de problema Goma. I s-au facut citeva filaje lui si anturajului din care facea parte, dupa care, stiind ca o cunostea pe Monica Lovinescu, Ceausescu a decis sa fie trimis la Paris, ca agent de influenta al Romaniei in mediul disidentilor din Franta. Si asta, dupa ce a semnat un angajament in acest sens. Eu insa nu l-am batut niciodata, asa cum speculeaza unii, ci i-am dat masina de serviciu sa mearga la aeroport si de acolo la Paris", a mai adaugat Nicolae Plesita. De altfel, referitor la interviul acordat postului national de televiziune in care recunostea ca l-a batut si l-a tras de barba pe Goma, generalul a tinut sa clarifice si acest aspect: „Mi s-a parut provo-cator caracterul intrebarii lui Viorel Patrichi si, in consecinta, i-am raspuns in gluma: Da, mai! L-am batut si l-am luat de barba. (...) De fapt, eu nu l-am batut niciodata pe Paul Goma". (subl. mea).

DEZBATERE:
Opinii despre articolul:"Plesita despre Carlos Sacalul":

Un om puternic
Trimis de Sen (e-mail: A...c@yahoo.com) la 13-06-2005 Respecte, admiratie, jos palaria in fatza acestui om. Sa traiti domnule general Plesita!

Un adevarat patriot roman
Trimis de Garcea (e-mail: g...a@operamail.com) la 13-06-2005 Un adevarat patriot roman Dl. Plesita este un adevarat patriot roman, spre deosebire de multi ăziaristiă ăromani actuali si mai ales de Sa traiti tov.general!

TERORIST "DE BINE".....
Trimis de ROGOGOMANU' (...)Corb la corb.Am ajuns sa avem securisti si teroristi "de bine", asa cum avem fosti activisti de partid comunist infloritori oameni de afaceri in capitalismul romanesc.Adaptabilitatea este in natura firii umane, iar cameleonismul merge mana in mana cu micimea sufleteasca.

gen. Plosnita Trimis de Doni (...)) la 13-06-2005 Aceasta plosnita de general, care nici macar de sergent nu ar fi fost capabil, traieste in libertate, si se mai si lauda.Acest strigoi, ca si Iliescu si inca multi altii ar trebui sa putrezeasca in inchisoare pentru crimele lor. Romania este inca refugiul securistilor odiosi, ocrotiti de actualii conducatori si de judecatori.

RE: gen. Plosnita Trimis de Extremistu' (...)De unde stii tu cine este tipul asta sau ca nu e capabil nici sa fie sergent? De ce a primit un cadou de la Nixon sau decorat de de Gaulle? Pt ca este un "securist odios"? Poate stii tu ceva ce noi nu stim?(...)

RE: gen. Plosnita Trimis de Vlad The Impaler Referitor la gen. Plosnita: Mai 'Tanase' stupid, si Ceusescu si alti dictatori genocizi care au ucis milioane de oameni ,au primit tot felul de titluri decoratii ! ce inseamna asta? Nimic,mai musca naiva anonima si fara importanta!!

Trimis de Pacepa (e-mail: b...n@yahoo.com) la 13-06-2005
Marii nostri deslegatori de taine sunt: IC [Ion Cristoiu],CTP [Cristian Tudor Popescu] si cu voia dvs. acest Plesita, fara de care serviciile noastre secrete s-ar fi dezintagrat. Sa vedeti in asta seara pe ecrane tandemul IC si CTP (fis)comentind declaratiile jurnalistei eliberate.

[Am crezut în autenticitatea mesajului "trimis de Pacepa" doar până când am dat de un mesaj… expediat de Goma]

RE: STITI CE ? ...TOT dar TOT ce s-a intimplat pina ...Trimis de Skeptik (e-mail: p...t@charter.net) la 14-06-2005(...) Nu degeaba e tara in aceasta situtatie pentru ca sint sperme din astea 'neterminate' ca tine care cred ca HOLOCASTUL a fost o 'bataie' intro statie de autobuz! Tu nu ai nici o conceptie de verosimil, daca tu nu stii ce inseamna sa pierzi peste ....6.000.000.000 ...milione de oameni nevinovati !!!!!!!! majoritatea femei ,copii si batrini...saraci...pentru singurul motiv ca o natie rasista ,perversa ca germanii..se cred superiori altora!!!! Tu crezi ca Holocastul a fost un incident minor?A fost cea mai mare tragedie a omenirii, naiva stupida ce esti!Si sa nu mai vorbim de alte zeci de milioane de evrei exterminati la ordinul religiei 'pasnice' care e ..Vaticanul, de 2000 de ani! Si tu crezi ca ei nu au dreptate sa se plinga, sa traiasca acolo unde sint acum ,de unde au fost alungati acum..2000 de ani si sa ai pedespseasca pe cei care continuu ai urasc si le anuleaza dreptul de a exista ??Gresest amarnic, accident sexual ce esti, mai citeste si tu istoria 'adevarata' nu propaganda anti-evrei facuta de toti gelosii care ai urasc pe cei mai destepti, amuzanti, si mai buni tirgoveti decit ei!! 90 % din toate inventiille lumii , printre care si cele pe care o ipocrita ca tine le folosesc, sint facute de evrei!! Atit de multa nedreptate li s-a facut de-a lungul anilor evreilor, ca nici nu m-ar supaRA SAU SURPRINDE DACA CURIND SE SUPARA 'DEFINITV' SI CURATA PE 'OILE' ALEA ARABE CU CREIER DE ..CAMILA, CARE VOR DISTRUGEREA PLANETEI! (daca nu stii asta pina cum nu vezi ce au facut si din Romania in numai 15 ani,arabii astia, esti intr-adevar o imbecila!! stiu ca subiectul a fost mai mult despre lashii aia care l-au suportat pe Ceausescu si Iliescu,dar m-a deranjat mult comentariul tau nonsalant despre evrei si ..Holocast! Si nu, nu sint evreu, si nu, ei nu sint complet nevinovati,dar comparat cu cei care i=au exterminat sau incearca, evreii sint ..mama Teresa!!Ar fi

bine sa te informezi mai mult si sa nu arati aitta nonsalanta la probabil cel mai tragic moment din istoria omenirii!! PS.....CE BINE CA BUNICII SAU STRA-BUNICII TAI NU AU FOST EXTERMINATI DE NAZISTI, NU-I ASA?? ACUM INCEARCA SA FII IN LOCUL ALORA CARE AU PIERDUT FAMILII INTREGI! O, SI SA NU UIT, CIND MERGI IN ORAS MEREU SA NU UITI.. PREZERVATIVELE, CA SA NU PROCREEZI, DIN GRESEALA!!

Moarte securistilorTrimis de Dan B (e-mail: f...n@hotmail.com) la 13-06-2005 Toti securistii ,SRI-istii,SIE-istii, ar trebui condamnati la moarte.

RE: Moarte securistilor
Trimis de Agronomu' (e-mail: a...u@hotmail.com) la 13-06-2005
Referitor la Moarte securistilor: Moarte MOSAD-ului, CIA, MI5/MI6

RE: Moarte securistilor Trimis de Agronomu' (...)Vrabia malai viseaza Ba creier spalat... te-au programat aia Pavlovian? Cum auzi ceva de securisti cum itzi versi matzele... Fa ma gargara cu clor de WC... poate ai sa te faci bine

RE: Moarte securistilor Trimis de Garcea (e-mail: g...a@operamail.com) la 13-06-2005 Vai de capul tau, daca ar fi fost asa, Romania nu ar mai fi existat asa cum este ea cum. Se vede ca nu ai habar de necesitatea unor departamente de informatii si contra-informatii.

RE: Moarte securistilor
Trimis de Dan B (e-mail: f...n@hotmail.com) la 13-06-2005 la ce au nevoie romanii de servicii de informatii? Daca esti tu asa destept spune-mi tu un scenariu in care romanilor le-ar fi mers mai rau decit le-a mers?Sub rusi?Sub unguri?Sub americani?Sub europeni?.Iti spun eu ca nu exista nici o varianta in care sa ne fi mers mai rau decit sub securisti. Securistii sunt putere de ocupatie in Romania ,nu sunt nici ai Romaniei,nici ai tai ,nici ai mei,sunt numai ai lor. Pentru ce dracu sunt necesare serviciile astea de informatii? In afara de faptul ca ne iau banii si ne iau la bataie cind trece cite-un grangur pe linga noi,ce fac?

Inca mai traieste ?
Trimis de Salamanian M. (e-mail: b...1@gmx.net) la 13-06-2005
Normal ar fi fost ca acesti criminali cum este hodorogul asta, sa fi fost de mult la 2m. undeva jos.

RE: Inca mai traieste ?
Trimis de Agronomu' (e-mail: a...u@hotmail.com) la 13-06-2005Numai un internationalist regresiv ca tine poate cere asha ceva sa'tzi fie tzarana grea

nostalgia gunoaielor
Trimis de Stefan (e-mail: s...h@yahoo.com) la 13-06-2005 un gunoi batran,care vrea sa-si acorde importanta,nostalgic dupa acele vremuri. as vrea sa stiu cu ce pensie este recompensat

Mareăi Gradina luă Dumnezeu
Trimis de Agronomu' (e-mail: a...u@hotmail.com) la 13-06-2005Catre EvZ Domnule Laurentziu Am citit articolul dvs. si sunt scarbit de atitudinea ta. Nu esti decat un ziarist care scrie la comanda. Se vede de departe ca EvZ este un ziar pus la dispozitia strainatatii iar tu te vinzi pe un blid de linte. Serviciile de informatzii sunt coloana vertrebrala a oricarui stat. Plesita, dupa parerea mea, este un OM de care trebuie sa se tzina seama. Are o foarte mare experienta si poate da multe lectii atat celor experimentatzi cat si celor mocofani. Poate pentru acest lucru este vanat acum - o razbunare de tip internationalist (ca sa nu fiu acuzat de antisemitism).Poate v'a veni vremea si vei intzelege.Cateva greseli elementare ale articului tau:1) Mihai Pacepa nu a fost seful Spionajului Romanesc niciodata.2) Articolul tau nu intruneste calitatile unui reportaj obiectiv / impatzial pe care ca ziarist cred ca le cunosti3) Practici dezinformarea prin omisie si minciunaAi sarit gardu' rau de tot ba'i Lentzi
Agronomu'

RE: Mareăi Gradina luă Dumnezeu Trimis de Claudiu (...) la 13-06-2005 nu te mai infoia asa, agronomule. nu sint naiv sa cred ca serviciile secrete sint usa de biserica, au ucigasi platiti, specialisti in dezinformare, contrabandisti autorizati, un cod al onoarei flexibil, ascund jegul sub presul datoriei, lista continua. stiu toate astea, nu vad de ce ar trebui sa-i consider mai agreabili? iar OM e ala care poate face rau si alege mai degraba sa faca bine, in opinia mea.c.

RE: Mareăi Gradina luă Dumnezeu
Trimis de Yo Mama (e-mail: p...t@charter.net) la 14-06-2005 Da, mare e gradina 'agronomule' si tu esti "gradinarul' ei (nu degeba numele)! Ce servicii au adus tarii astia, nea tanase, aparindu-i interesele dictatorului ala nenorocit si mai mult pedepsindu-i pe 'dusmanii' tarii ...romani amariti care la un pahar de bautura au zis si ei citeva cuvinte la adresa comunsmului? Unul din ei a fost tata al meu, 15 ani de puscarie ca a zis beat ca sa-l pupe comunsitii in p..... si asta i-a fost! Asta a fost mare prioritate a serviciilor voastre 'secrete! Si cei care aveau 'misiuni' in strainatate se ocupau mai mult de bisnita si ocasional il mierleau pe un 'dusman' al lui ..ceusescu,dar mai tot timpul erau sun comanda ...KGB! Esti prea mic pentru un razboi atit de mare!In loc sa scrii aici astazi ar fi trebuit sa fii pe strazi sa te revoltezi impotriva astora si nmafiei Iliescu!(13 iunie, remeber?)

[Surpriză: cineva, expediind de la yahoo, se dă drept Goma:]

rahat cu ochi Trimis de Paul Goma (e-mail: s...n@yahoo.com) la 13-06-2005 Plesita este un rahat cu ochi, care pute de-ti indoaie urechile. Sper ca procurorii si justitia sa-l puna cu botul pe labe pe acest imbecil obraznic.

rahat cu ochi trimis de Stan Bran (...)Un rahat cu ochi, asta este Plesita. Un rahat care pute de-ti indoaie urechile. Sper ca procurorii si judecatorii sa-l puna cu botul pe labe pe acest idiot obraznic, care nu cunoaste limite. Imi vine sa vars cand ma gandesc cati "elevi" in activitate mai are acest tembel bolnav mintal !

RE: securitatea Trimis de Dan B (...): Securitatea nu s-a aparat decit pe ea insasi si este impotriva poporului roman.Trebuie lichidati. (...)

Tov General Inca incearca sa ne salveze Trimis de Max (e-mail: k...x@yahoo.fr) la 13-06-2005Da spun asta pentru ca si dupa revolutie noi ce am lucrat in securitate nu am incetat sa traim chiar daca altii au crezut ca am fost demisi si nu au mai avut nevoie de noi nu este adevarat.Noi am continuat sa lucram pentru noul guvern si noua democratie.Daca cineva crede ca un nou serviciu de informatii dispare peste noapte se insala si ca noi inca nu facem nimic pentru tara la fel se insala.Si ca fara structura noastra dupa 15 ani inca nu au avut nevoie de noi la fel se insala. Vechi securisti inca muncim si facem totul sa fie bine dupa cum uni recunosc acum ca fara studentii din iraq (surse de informare ale securitatii) nu puteau sa elibereze JURNALISTI. Tov general a spus bine ca va spune numai ce vrea el pentru ca inca ne protejeaza.Si noi ii multumim.

Un nemernic!Trimis de Vladimirescu (e-mail: l...u@hotmail.com) la 13-06-2005Porcul asta are indrazneala sa vorbeasca despre tara! El, un calau intre calai, sluga marilor calai ai Romanilor! Ar trebui sa fie chemat nu ca martor, ci ca inculpat in aceste procese!Sa vad atunci daca-i mai da mana sa sfideze justitia si sa spuna numai ce vrea el...

Traiasca si infloreasca Republica Socialista Romania
Trimis de Garcea (e-mail: g...a@operamail.com) la 13-06-2005
Traiasca si infloreasca Republica Socialista Romania! Cum in cei aprox. 40 de ani de comunism, Romania s-a dezvoltat mai mult cum niciodata, trebuie sa spunem si aclam: "Traiasca si infloreasca Republica Socialista Romania"
In cei 15 ani de democratie originala, FSN-ista, PNL, Basista samd, nu s-a reusit mai nimic economic, social, cultural, etc. Cea mai forma de guvernare pentru Romanika actuala pentru o adevarata tara este socialismul-democrat original sau comunismul.Liberali, PSD, FSN, taranisti si alte gunoaie istorice nu au fost in stare de mai nimic, 1-2 partide(unul de stinga si altul de extrema stinga) sint suficiente pentru o tara. Iar pentru care nu le place, vorba cintecului: Kiss my ass.

Ce-am facut oare? Trimis de Iulian Diaconu (e-mail: x...i@k.ro) la 13-06-2005 Suntem un popor ca oricare altul. Si totusi de ce tre sa avem printre noi asa niste sobolani. Nu e prea putin spus, niste serpi veninosi... pe pamantul acesta stramosesc, cum ar zice unii. Zau ca nu meritam

Aroganta lui PlesitaTrimis de Costescu (e-mail: s...u@estart.com) la 13-06-2005 Daca criminalul Plesita nu ar sti ca deocamdata toate aceste anchete sint formale nu ar fi atit de arogant. Cind oare se va termina acest simulacru de justitie si adevaratii calai ai neamului romanesc isi vor primi rasplata? Din aceleasi motive Iliescu isi permite sa comenteze cu superficialitate totul. Daca Iliescu ar fi anchetat in stare de arest, toti ofiterii de securitate se vor stradui sa marturiseasca impotriva lui, pentru a scapa mai usor, stiind ca rindul le va veni! Opinia publica trebuie sa se faca simtita, guvernul trebuie sa se teama de popor daca nu face dreptate, de aceea romanii ar trebui sa manifeste in strada ca semnalul sa fie fara echivoc! Acum sau niciodata!

Miercuri 15 iunie 2005

Ziua anunţă ancheta lui Pleşiţă în legătură cu Carlos. Sunt pomenit şi eu la un colţ de articol, dar numai cu coletul-bombă.

Ieri: conferinţă de presă dată de Florence Aubenas. Zguduitoare, sfâşietoare mărturia - am simţit-o cu carnea mea. Şi ea s-a salvat prin umor, prin autoderiziune. Icoana ei ar fi fost perfectă dacă nu ar fi fost intruziunea celor care o sfătuiseră să nege faptul că fusese ţinută o vreme în aceeaşi pivniţă cu ostatecii români. Încă din ziua liberării ei presa românească făcuse cunoscute declaraţiile MariJanei (sic) Ion, care se arăta recunoscătoare Florenţei (re-sic) pentru încurajările din momentele grele... Numai că la conferinţa de presă Florenţa a negat că ar fi fost împreună cu românii. Jurnaliştii francezi observaseră şi scriseseră despre... ezitarea ei când a fost să vorbească despre asta. Penibilă a devenit situaţia la jurnalul de seară de pe FR 3, în care fusese invitată; după ce spusese cam aceleaşi lucruri ca în conferinţa de presă, prezentatoarea Catherine Matausch i-a pus întrebarea despre români. Ea a răspuns: “am fost tot timpul cu Hussein”. Numai că imediat - Florenţa era pe platou - s-a dat o scurtă secvenţă de la Parlament, în care premierul de Villepin a mulţumit României, lui Băsescu şi serviciilor speciale româneşti pentru colaborarea la eliberarea Florenţei şi a lui Hussein. Matausch a avut delicateţea să nu o întrebe ce crede despre declaraţia şefului guvernului - şi bine a făcut.

Măgarii de la contraspionajul francez - cei care au interogat-o și consiliat-o ce să spună, ce nu: nu s-au concertat cu politicii - dealtfel și fostul ministru de externe Barnier vorbise de colaborarea românilor, iar din această bâlbă prost a ieșit biata Florence Aubenas. Vasăzică ea iese de unde iese, după atâta timp, atâta timp - iar bucuria de a fi liberă este, nu doar umbrită, ci de-a dreptul mânjită de minciuna pe care fusese obligată să o rostească. Or pe ea, "ostatec nul", cum o etichetase Hagi, "boss"-ul irakian, ținută în viață de conștiința-speranța că, de va ieși pre mulți va scrie (firește, spunînd adevărul și numai adevărul), o cosesc pe la glezne măgarii de la DGSE, obligînd-o să mintă - ca să-i protejeze pe ceilalți ostateci... În al doilea rând: "ostatecul nul" care fusese, era de profesie jurnalist, mare reporter, avînd la activ câteva războaie - unde își riscase viața pentru a depune mărturie; deci, pentru a spune-scrie adevărul. Și, uite că un căcănar de colonel (zic și eu un grad, acolo) îi impune să mintă! Nu știu dacă simt o adâncă simpatie-complicitate cu Florence Aubenas pentru că și ea suferise de *închidere*, sau pentru ceea ce eu nu cunoscusem ca ea: constrângerea de a spune neadevăruri după liberare. Încă înainte de episodul cu de Villepin, ea arăta-ca-moartă - sper că numai și numai de oboseală, biata.

Joi 16 iunie 2005

În continuare, din Ev. Zilei -16 Iunie 2005 - articol de Raluca Dan

"Securistul terorist

• Fostul sef al spionajului romanesc, generalul in rezerva Nicolae Plesita, a fost pus sub acuzare de procurorii militari pentru acte de terorism contra pacii si omenirii, comise pe teritoriul Frantei si Germaniei.
• El va fi internat, luni, la Spitalul Militar Central, pentru a se stabili daca are discernamint si daca suporta regimul de detentie.
• Plesita a fost pus pentru prima data sub acuzare intr-un dosar penal, in 1997. Urmarirea penala impotriva lui a fost intrerupta intre anii 2000 si 2004, cit timp la putere s-au aflat PSD si Ion Iliescu.
• Fostul spion-sef a fost implicat in tentativele regimului comunist de a reduce la tacere disidentii romani din Occident, prin intermediul unor mercenari celebri, precum Carlos „Sacalul".
• Plesita e acuzat si de implicare in tentativa de asasinare a lui Ioan Mihai Pacepa, predecesorul sau la conducerea spionajului romanesc, dupa fuga acestuia in SUA.

Fostul sef al spionajului romanesc, generalul (r) Nicolae Plesita, a fost pus sub acuzare de procurorii militari pentru acte de terorism contra pacii si omenirii, comise pe teritoriul Frantei si Germaniei. Surse judiciare ne-au declarat ca acest nou dosar pe numele lui Plesita a fost constituit in urma unei comisii rogatorii

cerute de statul francez si a fost disjuns din cel care viza relatia generalului cu celebrul terorist Carlos „Sacalul".Potrivit surselor citate, Nicolae Plesita va fi internat, luni, la Spitalul Militar Central pentru a se stabili daca are discernamint, avind in vedere faptele de care este acuzat, daca suporta regimul de detentie si daca afectiunile de care sufera pot fi tratate in reteaua sanitara a penitenciarelor. Plesita are acum 76 de ani si a suferit mai multe operatii la ambele picioare. (...)

"Plesita ar fi pus la cale si uciderea lui Paul Goma

"La dosarul generalului exista o plingere penala formulata impotriva lui de scriitorul Paul Goma. Acesta sustine ca, in calitatea pe care o avea - respectiv sef al Directiei de Informatii Externe - Plesita ar fi pus la cale asasinarea sa, prin intermediul unor scriitori-capcana. Totul se intimpla in perioada in care Goma se afla in exil la Paris. In fata procurorilor, Plesita l-a contrazis insa pe Goma si a sustinut chiar ca acesta ar fi semnat un anga-jament, in baza caruia ar fi fost trimis de Ceausescu la Paris ca agent de influenta al Romaniei in mediul disidentilor din Franta.(...) [subl. mea]

Comentarii:

RE: mai repede Trimis de Tudor (...)Referitor la mai repede: Monstri astia trebuiau lichidati de atunci din 1990, nu dupa ce au fost lasati sa se imbogateasca si sa deschida businessuri pentru tot neamul lor.Nenorocitii neamului! Nu am sa uit pina am sa mor, ca am crescut cu mamaliga pe plita, cu lampa cu gaz pe masa si cu focul aprins, cu surcele adunate de sub vagoanele de lemne. Astea toate,numai din cauza sistemului blestemat. Nu mai dau si alte amanunte. Am in deajuns sufletul si amintirile triste.

RE: mai repede Trimis de Bula (e-mail: f...o@yahoo.com) la 16-06-2005 Si mai ales, trebuiau lichidatzi inainte de a incepe sa nu mai suporte regimul de detentzie ....

LA BECI CU SECURISTUL TARII NO 1 Trimis de Consilier Buturuga C. (...) Actualul Securisto Terorist BaXescu este cu mult mai primejdios decat generalul ala de rezerva Plesnita. El ar trebuie sa fie pus sub urmarire si acuzare de catre procurorii PNA care au depozitat sute de kilograme de dosare so baxuri întregi de tigarete de contranbandada în sertarele lor. Consilier Buturuga C.

RE: LA BECI CU SECURISTUL TARII NO 1 Trimis de Flores (...) Referitor la LA BECI: Am mai spus-o nu demult cä acest cä..at Buturugä este un GIGI CU CAPUL MARE adicä un imbecil.Acest mafiot pesedist,securisto peremist este infricosat cä intr-o bunä zi ii v-a veni randul ocupand o boxä "langä cel mai inteligent criminal fost presedinte".Poate acolo vä ve-ti scuipa reciproc,CANALIILOR.

(...)

Securisti libidinosi si SOBOLANII CU CHIP UMAN Trimis de Troya (...) Nu stiu ce om normal ar putea fi de acord ca un asemenea securist sa fie in libertate. Unde e acel proces al comunismului? Poate-poate vor ajunge si ei in cele din urma unde le e locul. Cand ii vad poza ma gandesc cum ar fi sa stea in fata unui pluton de executie care sa traga la foc automat de la talpi pana la burta. Poate ar merita...Mai bine mort decat comunist...

A inbatrinit generalul? Trimis de Cristian (...) Oare ce se intimpla cu generalul Plesita? Obisnuiam sa-i citesc comentariile din Lumea si parea un spion prosionist. Chiar nu poate sa-si "hedge" soarta acum ca Base e la putere?

Generale, da-ne niste lectii de supravietuire ! SECURIST "DE BINE"....SI PRIETENUL LUI, "SACALUă"ROMANIA, TARA ANORMALITATII, CU : -SECURISTI "DE BINE" -BARONI "CINSTITI" -MILITIENI "POLITISTI" -MINERI BLANZI SI INTELIGENTI. etc,.

RE: Pacepa a tradat RomaniaTrimis de Ratacitorul (e-mail: m...0@yahoo.com) la 16-06-2005 Referitor la Pacepa a tradat Romania Chestia cu uratul tzarii m-a dat pe spate. Cam aceeash argumentatzie a avut loc in Germania vis-a-vis de cei care au vrut sa-l asasineze pe Hitler. Crezi ca asasinii iubeau mai putzin Germania ? Crezi ca ofitzerii sud amercani care au luat parte la intzelegerea "Condorul" care a aruncat din avion zeci de mii de oameni de orientare stangista nu-shi iubeau tzara ?Iubirea de tzara nu justifica nici un sistem opresiv, criminal, fie el de stanga sau de dreapta. Retzelele de securishti de la exterior se ocupau in afara de spionaj industrial de asasinate politice, de intretzinerea de retzele teroriste arabe sau comuniste. La ashtia le ei tu apararea ?. Ashtia s-au intors in tzara , i-au luat gatul lui Ceashca shi au adus Romania la sapa de lemn. Imi pare rau ca nu a existat un alt Pacepa cu 30 de ani mai devreme. Romania ar fi fost astazi la nivelul tzarilor Benelux-ului, o multzime de oameni nevinovatzi n-ar fi murit in pushcariile comuniste, adevarate procese ale simpatizantzilor nazishti shi legionari ar fi avut loc, democratzia ar fi fost mult mai avansata, iar coruptia cu mult diminuata. Pacepa a venit din pacate prea tarziu.Shtiu, tu vei spune "Iubim tradarea dar nu-i iubim pe tradatori", asta o intzelege oricine. Dar nu confunda iubirea de tzara cu iubirea de "PatriHotzi" securisto-comunishti. Va trebui sa treaca o groaza de apa pe sub Podul Izvor pana ce Ofitzerul de Informatzii Roman sa-shi cashtige un loc de respect in societatea romana.Pana atunci, cu cel mai profund patriotism, continui sa-i dispretzuiesc. Pe El shi pe totzi cei care le i-au apararea in numele iubirei de tzara.Mi-ar place foarte mult sa nu faci parte din nici una din cele doua categorii, dar daca faci, cu regret, nu retractez nici o litere din ce am scris mai sus.
Sa fi sanatos, tu shi familia ta

Spre deosebire de alte forumuri, acestea două din urmă sunt ceva mai puțin năclăite, în sensul că taberele - două - sunt net delimitate: de o parte oamenii care au suferit din pricina Terorii Securității, de altă parte ne-oamenii care i-au făcut pe "frații" lor să sufere - a nu, pentru că aceștia din urmă ar fi crezut în justețea "liniei" - ci pentru enormele avantaje materiale, morale.

O sub-împărțire, în inima aceleiași departajări: securiștii sunt, cu toții (cum altfel?) anti-Pacepa pe care îl consideră "trădător"; câțiva dintre țivili încearcă să discute chestiunea "trădării", a "patriotismului". Inutil: ca și în disputele evrei-*goim* securiștii atacă în bloc, în haită, concertat-concentrat, cu "opinii" bine fixate (în fapt: învățate pe de rost) - iar "ceilalții" se exprimă împrăștiat, fără convingere, în ordine /foarte/ des-ordonată.

Să nu mi se ceară opinia despre Pacepa - mi-am spus-o, nu mai am chef să revin la groapa de gunoi. Rezum, totuși: pentru mine Securitatea este (este, în continuare) Răul Absolut; securiștii: Răii Absoluți. A discuta dacă un securist a fost sau ba patriot înseamnă a accepta o diversiune curată. Dacă patria este România, atunci securiștii au făcut totul ca să distrugă patria, să-i lichideze pe patrioți. Că "defectarea" lui Pacepa a provocat panică în Aparatul Terorist - firește. Însă că aceeași defectare - la americani - ar fi contribuit măcar cu atâtica la căderea Comunismului în România... Pacepiada: o furtună în latrina serviciilor secrete reseriste, americaniste, nu a avut nici o incidență asupra politicii americane față de Ceaușescu. Niciuna. Nu era necesar să te afli în secretul zeilor, pentru a înțelege de unde bătea vântul, ci doar să observi mersul Europei libere. Or instituția Europa liberă a continuat a face politica americană față de Ceaușescu, în ciuda marilor-dezvăluiri-mari ale lui Pacepa. Ca și în cazul celorlalte țări abandonate rușilor - la Ialta! - americanii nu au contribuit cu nimic concret (concret ar fi fost: un pumn izbit în masa rusului, al doilea: în mutra ivanului!), doar cu încurajări extrem de discrete și cu presiunea - într-adevăr, extraordinar de eficace - a Războiului Stelelor, inaugurat de Reagan. Pentru bietele noastre țări vândute rusului de o jumătate de veac, au făcut mult mai mult papa Ioan Paul al II-lea și polonezii din Solidaritatea. Cu mâinile goale. Ei a făcut să cadă Zidul Berlinului - în ciuda... temerilor americanilor (și a francezilor, fie vorba între noi, dar cine se uita în gura lor?). Că acum - "după război" mulți viteji s-arată - dintre americani - să fie sănătoși în lașitatea, în egoismul analfabet, adevărul nu este de partea lor.

Deci: trăiască Polonezii (dar fără Baba Geremek!).

Inapoi la "forum": Sar în ochi securiștii semnînd (sic) "Sen", cunoscut din alte intervenții, "Garcea"; "Agronomu", "Extremistu", "Max". Despre limba română - vai de curu' limbii lor de...românèți!

Vineri 17 iunie 2005

Tot mortăcios. Probabil din pricina "halului" gândirii, limbii, participanților la "discuții"; probabil-sigur din pricină că Pleșiță are să scape "pe baza unui certificat de inconștient", eliberat de psihiatrii noștri dragi și iubiți.

Sâmbătă 18 iunie 2005

Mare eveniment-mare: Președinte al Scriitorilor a fost ales N. Manolescu! Acum o să vedem noi cum renaște (mai corect: se naște!) literatura cea rezistentă estetic, promovată, apărată de el și de dușmanul-aliat E. Simion! O să - grabnic - vedem!
(...)

Marți 21 iunie 2005

Ieri a fost o zi extrem de caldă - totuși am fost în târg, să iau de la Ștefana cele 7 exemplare din **Alfabecedar**: unul dintre ele: pentru Ana; altul, cum se cuvine: lui Filip, autorul copertei. Restul: pentru autor...

Azi: Cea mai lungă zi a anului.

Duș rece: Ieri primisem de la Luca Pițu un mesaj prin care îmi anunța: Pleșițăafututuncalînchizdă. Am luat vestea la primul nivel, doar scăzînd-o în grad și am tradus-o pre limba mea: "Pleșiță a pizdit-o" - carevasăzică procurorii l-au procurorat, adică i-au tăiat, dacă nu capul-cu-tot-cu, măcar vârful nasului. Da de unde! "informația" deținută de Luca Pițu era veche, se va fi rezemat pe știrea trimiterii bestiei la analize psihiatrice. Numai că nu psihiatrii l-au salvat, ci tovarășii de șaibă ai săi, ai securistului Pleșiță: procurorimea-rezistentă-prin-justiție.

Azi dimineață, consultînd presa, de ce dau: de ba-chiar-din-contra, vorba Sărarului:

"Adevarul" : Tortionarul Plesita nu va fi judecat

"Marturisirile fostului general de Securitate Nicolae Plesita - care recunostea, intr-o emisiune tv, ca a torturat oameni, printre care si pe scriitorul Paul Goma - nu intrunesc elementele necesare pentru a incepe urmarirea penala, potrivit unei adrese a Parchetului instantei supreme catre CNA. Raspunzand unei sesizari a Consiliului National al Audiovizualului (CNA), procurorii de la Parchetul de pe langa Inalta Curte de Casatie si Justitie (ICCJ) au apreciat ca declaratiile in care Plesita arata ca a torturat oameni - cu referire expresa si la disidentul Paul Goma - nu intrunesc elementele constitutive ale infractiunilor reclamate de CNA, care invoca articolele 324 si 358 din Codul Penal. Nicolae Plesita a recunoscut, in emisiunea "Dan Diaconescu in direct" din 18 ianuarie, de la OTV, mai multe crime pe care le-ar fi comis in timpul regimului comunist, mentionand in mai multe randuri ca nu ii pare rau pentru ce a facut. "I-am ucis, bineinteles. Asta faceam noi", a mai declarat Plesita, referindu-se la dusmanii regimului comunist.

"Ziua:

"Asasinul Plesita, iertat de procurori

"Seful Departamentului de Informatii Externe al fostei Securitati a marturisit in direct pe un post de televiziune ca a torturat si batut oameni, printre care si pe Paul Goma, dar procurorii nu au inceput urmarirea penala * In mod ciudat, anchetatorii au considerat ca nu exista motive pentru ca Nicolae Plesita sa fie pus sub acuzare

"Procurorii instantei supreme nu-l vor cerceta penal pe generalul Nicolae Plesita, seful Departamentului de Informatii Externe al fostei Securitati, desi acesta a recunoscut in direct pe un post de televiziune ca a torturat oameni, printre care si pe scriitorul Paul Goma. Astfel, potrivit unei adrese a Parchetului instantei supreme trimise CNA, procurorii au considerat ca desi Plesita a recunoscut ca a batut oameni, marturisirile acestuia nu intrunesc elementele necesare pentru a incepe urmarirea penala. Raspunzand unei sesizari a Consiliului National al Audiovizualului, procurorii de la Parchetul de pe langa Inalta Curte de Casatie si Justitie (ICCJ) au apreciat ca declaratiile in care Plesita arata ca a torturat oameni - cu referire expresa si la disidentul Paul Goma - nu intrunesc elementele constitutive ale infractiunilor reclamate de CNA, care invoca articolele 324 si 358 din Codul Penal.

"A recunoscut in direct

"Nicolae Plesita a recunoscut, in emisiunea "Dan Diaconescu in direct" din 18 ianuarie, de la OTV, mai multe fapte pe care le-ar fi comis in timpul regimului comunist, mentionand in mai multe randuri ca nu ii pare rau pentru ce a facut. "I-am ucis, bineinteles. Asta faceam noi", a mai declarat Plesita, referindu-se la dusmanii regimului comunist. In urma acestor afirmatii, CNA a decis sa se adreseze procurorilor Parchetului Inaltei Curti de Casatie si Justitie pentru a demara cercetari privitoare la aceste declaratii. CNA a trimis procurorilor si inregistrarea pe suport magnetic a emisiunii respective. In ciuda acestor fapte, procurorii au stabilit ca discutia dintre Dan Diaconescu si Nicolae Plesita a avut ca punct de pornire memoriile acestuia si ca marturisirile fostului general de securitate nu intrunesc conditiile articolului 324, alineatul 4 din Codul penal, potrivit caruia "se pedepseste cu inchisoare de la trei luni la trei ani laudarea in public a celor care au savarsit infractiuni sau a infractiunilor savarsite de acestia". Intrebat in timpul emisiunii in legatura cu ancheta in cazul Paul Goma, Plesita a recunoscut ca a folosit violenta: "Nu numai ca l-am anchetat, da i-am dat si un pumn, f...u-i mama lui!". "A fost ca o mangaiere", spune fostul general de securitate. In adresa remisa CNA de catre procurori se arata ca "acest aspect nu poate constitui cuvinte de pretuire la adresa activitatii sale,

tinand cont ca Plesita Nicolae a avut in vedere o explicatie in legatura cu lipsa raportului de cauzalitate dintre fapta sa si decesul lui Goma Paul. Concluzia se desprinde chiar din raspunsul sau adresat realizatorului: "A fost ca o mangaiere. Uite, in pauza iti arat eu cum l-am pocnit si ai sa vezi ca nu mori"".

"Complicitate la asasinatele executate de Carlos Sacalul

"Totodata, Parchetul sustine in adresa catre CNA ca nu sunt indeplinite conditiile pentru infractiunea de aplicarea unor tratamente neomenoase. De altfel, pentru aceasta infractiune raspunderea penala a fost inlaturata, fiind implinit termenul prevazut de codul Penal, se arata in raspunsul remis CNA. Drept urmare, s-a dispus neinceperea urmaririi penale fata de fostul general de securitate, se arata in adresa cu numarul 130/P/2005 a Sectiei de urmarire penala si criminalistica din cadrul Parchetului instantei supreme. Pentru emisiunea din 18 ianuarie, in urma caruia a fost sesizat Parchetul instantei supreme si care l-a avut ca invitat pe Nicolae Plesita, OTV a primit o somatie publica din partea CNA, pentru incalcarea prevederilor Legii Audiovizualului. Generalul Nicolae Plesita - fost sef al Departamentului de Informatii Externe al fostei Securitati - este invinuit intr-un dosar instrumentat de procurorii militari, pentru complicitate la asasinatele executate de Carlos Sacalul. Ancheta privind legaturile dintre Plesita si Carlos a fost declansata in urma unor rapoarte ale unui fost ofiter de Securitate, dar si a plangerii scriitorului Paul Goma - cel pe care fostul general recunostea, in emisiunea din 19 ianuarie, ca l-a batut. Plesita va fi suspus unei expertize medicale psihiatrice pentru a se stabili daca a avut discernamint pentru faptele sale. (D.E.I.)

COMENTARII

De la: Teroristu Pacifist din bucuresti (...)Astia-s procurorii de mila carora plinge PSD-ul cu lacrimi de crocodil! Ce-or fi avind "nenorocitii" astia de la putere cu ei?!

De la: Daniel St.Paul din canada (...)... duios procurorimea fredona Induiosatorii domni (si doamne) "procorori" ai zilelor de pina acum nu au vreme sa stinga lampasele emanatoare de intuneric al galaxiei Plesita; mnealor, ca si ipochimenalul, ca si buna parte din publicul spectator al procesului care n-are loc, fredoneaza pe maluri de mic Paris:Car je suis bien votre pareil/Je suis bien pareil a vous.... (Inca) Doar 25 de ani de strabatere a desertului si poate se va naste generatia de justiari care sa judece urna cu miasme plesito-galactice. Dar sa nu anticipam.

De la: ionion (...)Nicolae Plesita nu este arestat, iar fam lui Strul Mauriciu primeste azil in America !asa ca ...traim VISUL UNEI NOPTI DE VARA ! ha ha ha ha [...]

De la: CHIORU din TARA DE FOC (...)..daca o plesitza poate fi scoasa basma curata ma intreb ce anume trebuie sa faca cineva in Romania ca sa fie condamnat ? probabil ca a nu ti plati chiria si gazele e mult may periculos decat sa terorizezi un popor intreg.

De la: alan din s. tropez (...)Daca lui Plosnita i-a parut rau, inseamna ca tu esti un mare idiot. Lui Plosnita i-a parut rau ca nu a omorit poate mai multi "dusmani ai poporului", nu de altceva. E e o canalie, un criminal inascut. Si ca el mai sint si altii. Iliescu la fel.Dupa tine, oricine poate sa faca orice crima, daca o recunoaste, trebuie sa fie iertat. Esti batut in cap.

De la: multimax (...@k.ro)Data: 2005-06-21 10:35:14, IP: 84.247.53... un om - nu aveti voi dreptul de a-l judeca pe plesitza. faptul ca l-ati facut asasin tine de codul penal. omul si-a facut datoria, si voi ati fi facut la fel, daca erati patrioti, dar voi mai aveti multe de invatat.

De la: ionion (...@hotmail.com)
Data: 2005-06-21 14:34:59 , IP: 83.208.128...
pt texanul - alias Scala & Meyer : ti-am atras atentia de cateva ori sa-mi treci pe adresa privata mesajul care vrei sa-l dai la Forum si dupa ce-ti dau eu acordul il trimiti la Ziua! da se poate, doar suntem un grup unit!

[sublinierea îmi aparţine: ce o fi: "grup unit": Comando? Unitate militară? Haită?]

De la: Costescu din Canada (...@hydro.qc.ca) Data: 2005-06-21 15:02:51 , IP: 199.22.61...Daca nici Plesita nu e judecat... Daca nici acest criminal nu este arestat si judecat cind singur isi marturiseste odioasele fapte, cum putem avea incredere in actualul guvern?Sint de acord ca toata atentia trebuie indreptata catre acuzarea si condamnarea lui Iliescu dar, asta nu inseamna ca cei mai mici(daca se poate spune asa) sa fie lasati in libertate sa se laude cu crimele infaptuite.Chiar nu mai sint oameni curajosi in tara ca sa manifeste cu hotarire pina la stirpirea acestor banditi?

De la: Teroristu Pacifist din bucuresti (...@yahoo.com)Data: 2005-06-21 15:37:31 , IP: 193.231.125...Re: Alan - Texanu vorbeste de aspectul crestinesc al chestiunii... Ce ne facem, insa, cu d'alde Iliescu - care nici nu concepe sa ia in calcul o recunoastere/marturisire a greselilor sale (si ale celor din jurul sau - stii ce vreau sa zic...)?!Aspectul lumesc/laic/pamintean - in cazul Plosnitza (bine gasit!) - vezi bine cum a fost rezolvat de "procorori"! Da, e adevarat - asa a declarat Ploshnitza - strivil-ar pantoful![...]Re: ionion - Ete drace, vrei sa-l injuri intii "in privat"?! Esti tare, mon cher! NDC

De la: Teroristu Pacifist din bucuresti (...@yahoo.com)Data: 2005-06-21 15:50:08 , IP: 193.231.125...Vrei sa stii ce m-a uns pe suflet?! Paranteza "securistii, comunistii si borfasii"!Intr-adevar - este cea mai potrivita incadrare! Din 1945 pina in 1989 - citeva generatii de romani s-au nascut, au trait si s-au stins; dintre ei - "paranteza" a facut orice sa ajunga la virf! Atitudine perpetuata dupa 1989 - cu ceea ce vedem drept rezultate... Mai domnule (nu stiu cum ai fi reactionat daca as fi folosit formula lui Razvan Exarhu - Bai domnule!) - nici nu stii cita dreptate ai! Dar:1. Securistii au condus Romania; sa vedem cum1. Securistii au condus Romania; sa vedem cit mai tine...2. Cu Base - hai sa vedem ce urmeaza, in citeva zile; se zice ca vor fi "miscari"...3. Cu parere de rau - te contrazic: departe nu sintem, dar inca mai sint sperante sa nu ajungem in "bananier".4. Miine e ziua cea mai lunga - vom afla daca incepe "plivirea" buruienilor sau vor fi alegeri anticipate! PS Chiar daca ne vom (mai) ciondani pe Forum - pentru azi ai respectul meu...[...]

De la: Marcu Arcasu din Berseva sau Haifa (...@yahoo.com)Data: 2005-06-21 16:06:57 , IP: 193.231.177...In cazul lui Plesita .... justitia s-a trezit tarziu . Din punct de vedere fizic ... e o epava. Se pare ca ceva tinere de minte mai are . Cand a plecat la pensie din securitate a luat cu el , pentru linistea proprie , informatii suficiente despre toti cei implicati in exercitarea puterii inainte de 89 si dupa . Asa cum afirma intr-o emisiune a " tras numai un pic de perdea " dar poate intr-o zi , "sa traga perdeaua de tot " , adica sa puna pe piata informatii compromitatoare . Asta ar fi cel de-al doilea motiv , principalul , pentru care Plesita e iertat .Altceva ar fi mult mai important de facut . Cercetarea in amanunt a actiunilor securitatii , deconspirarea gainariilor financiare incepute inainte de 89 si continuate dupa. Faptul ca ajunsese in ultimii ani un instrument la dispozitia lui Ceausescu , folosit pentru a se rafui cu propriul popor. Ura viscerala pentru intelectualitate . Nivelul intelectual scazut al celor din securitate dataorat recrutarilor aberante facute dupa plecarea lui Pacepa . Ar fi mult mai eficient sa fie studiate aceste aspecte . Fara indoaila ca sunt si persoane responsabile . Numai ca in cazul lui Plesita nu mai e nimic de facut . A rezolvat natura
.

De la: Teroristu Pacifist din bucuresti (...).Arcasule - nu stiu daca este sau nu prea tirziu (legea stabileste); dar vreau sa vin cu o corectie:"Faptul ca ajunsese in ultimii ani un instrument la dispozitia lui Ceausescu, folosit pentru a se rafui cu propriul popor ."Aceasta afirmatie este eronata: de la "bun" inceput a fost edificata cu acest scop! Si a actionat ca atare, inca de la infiintare...

De la: condruz din Bucuresti (...@yahoo.fr)Data: 2005-06-21 23:21:28 , IP: 81.196.248...Apropo de generalii de securitate.In principiu dl in cauza era un slujitor al regimului respectiv,regim ce nu era caracterizat prin prea mare blindete fata de dizidenti,sa fim seriosi! Asasinatele in cauza erau facute -cum declara foarte sincer un calau-col tandara ,-in cartea sa ,scrisa de dna jela si aparuta in editura Humanitas-la spitalul nr 9,sub textul unor internari sub diferite pretexte.Asa au fost asasinati cam 3000 (trei mii de disidenti) numai aici. Bineinteles,trimisi de diferite organe de securitate.asa ca,unde-i misterul ,cind totul este scris ?

Miercuri 22 iunie 2005

M-a liniştit Stejărel Olaru: Pleşiţă a fost "iertat" în altă cauză, nu în a noastră. Dòr aşè..., vorba ardeleanului. Citez din mesajul lui:

"... procurorul care a spus ca nu sunt elemente pentru a incepe urmarirea penala impotriva lui Plesita se numeste Eduard Mihai Ilie. Dar presa face o confuzie (...): decizia acestui procuror nu are legatura cu dosarul nostru, ci este unul separat. Eduard Mihai Ilie a fost procurorul care a raspuns unei alte sesizari, cea formulata de Consiliul National al Audiovizualului (CNA), potrivit careia Plesita a vorbit la un post de televiziune despre activitatea lui criminala. CNA a cerut Parchetului sa se sesizeze in aceasta problema, iar Parchetul a raspuns.

Plangerea dv. priveste un dosar care este instrumentat de un alt procuror, de aceasta data militar si care lucreaza la Sectia Parchetelor Militare. Va asigur ca acest procuror militar stie ce face si va recomanda trimiterea in instanta a lui Plesita".

Azi două articole în Ziua. Pe primul nu-l reproduc, este vorba de Carlos. Al doilea... Ei bine, al doilea mă... decedează...

"Plesita, anchetat pentru complicitate la asasinate

"Generalul in rezerva Nicolae Plesita, seful Departamentului de Informatii Externe (DIE) al fostei Securitati, este invinuit pentru complicitate la asasinatele executate de Carlos Sacalul. El a fost audiat de procurorii Sectiei Parchetelor Militare in cadrul anchetei privindu-l pe teroristul Ilici Ramirez Sanchez (cunoscut sub numele de Carlos Sacalul), declansata in urma unor rapoarte ale unui fost ofiter de Securitate si a plangerii scriitorului Paul Goma. Carlos Sacalul a fost condamnat de o instanta franceza la inchisoare pe viata in anul 1997, dupa trei ani de procese. Autoritatile judiciare romane au transmis magistratilor francezi informatii referitoare la activitatea lui Carlos ca urmare a angajarii acestuia de catre fosta Securitate si, dupa incheierea procesului teroristului, autoritatile din Franta au comunicat date importante pentru continuarea anchetei de la Bucuresti. Plesita ar fi fost una dintre persoanele de contact ale lui Carlos in Romania comunista, alaturi de generalul Iulian Vlad (seful fostei Securitati), Tudor Postelnicu (fost ministru de Interne) si Gisela Vass (adjuncta a sefului departamentului pentru relatii internationale a Comitetului Central al Partidului Comunist Roman, care s-a ocupat in mod special de relatiile cu "organizatiile revolutioare din intreaga lume").

"Recunoastere in direct

"Nicolae Plesita a recunoscut, in emisiunea "Dan Diaconescu in direct" din 18 ianuarie, de la OTV, mai multe fapte pe care le-ar fi comis in timpul regimului comunist, mentionand in mai multe randuri ca nu ii pare rau pentru ce a facut. "I-am ucis, bineinteles. Asta faceam noi", a mai declarat Plesita, referindu-se la dusmanii regimului comunist.In urma acestor afirmatii, CNA a decis sa se adreseze procurorilor Parchetului Inaltei Curti de Casatie si Justitie pentru a demara cercetari privitoare la aceste declaratii. CNA a trimis procurorilor si inregistrarea pe suport magnetic a emisiunii respective.

"In ciuda acestor fapte, procurorii au stabilit ca discutia dintre Dan Diaconescu si Nicolae Plesita a avut ca punct de pornire memoriile acestuia si ca marturisirile fostului general de securitate nu intrunesc conditiile articolului 324, alineatul 4 din Codul penal, potrivit caruia "se pedepseste cu inchisoare de la trei luni la trei ani laudarea in public a celor care au savarsit infractiuni sau a infractiunilor savarsite de acestia". Intrebat in timpul emisiunii in legatura cu ancheta in cazul Paul Goma, Plesita a recunoscut ca a folosit violenta: "Nu numai ca l-am anchetat, da i-am dat si un pumn, f...u-i mama lui!". "A fost ca o mangaiere", spune fostul general de securitate. In adresa remisa CNA de catre procurori se arata ca "acest aspect nu poate constitui cuvinte de pretuire la adresa activitatii sale, tinand cont ca Plesita Nicolae a avut in vedere o explicatie in legatura cu lipsa raportului de cauzalitate dintre fapta sa si decesul lui Goma Paul. Concluzia se desprinde chiar din raspunsul sau adresat realizatorului: "A fost ca o mangaiere. Uite, in pauza iti arat eu cum l-am pocnit si ai sa vezi ca nu mori"". (D.E.I.)

COMENTARII

De la: Eugen din Texas din Dallas (...)Plesita.... Iata cate capete de acuzare dovedite cu documente ale securitatii dar vajnicii nostri procurori si juristi....nu gasesc inca incadrarile legale pentru a-l putea acuza pe N. Plesita...

De la: alan din s. tropez (...) Justitia Romana e cu infractorii, securistii si criminalii...(...).Cine crezi tu ca sint procurorii? Fosti comunisti care arestau si dadeau sentinte dupa placul securistilor. Crezi ca s-au schimbat cumva? Nu, ii apara pe calaii de pe vremea lui ceausescu, apara criminalii de la revoluite si mineriade. Pe cine baga la inchisoare? Pe cel ce fura o pine, un kg de cartofi, etc.. In ziarul de ieri citisem cum o tiganca a luat 2 ani de inchisoare pentru ca a furat 25,000 lei, iar Vintu care a furat zeci de miliearde, tot 2 ani. Are Romania Justitie nu gluma.Citi criminali din vechea sin noua securitate, sau mineri stau la pirnaie? Citi militari care au tras in populatie sint arestatei? Basescule, tu mai poti face ceva, dormi? Sau tie frica si ai mai ridicat in grad niste SRI-sti?

De la: Eugen din Texas din Dallas (...) Plesita anchetat (...)Adica, cum, chiar s-a gasit cineva in Romania care sa incerce sa-l condamne pe Nicolae Plesita ? Sau e tot ....la deruta, ca si pana acum. Am impresia ca tot ce se scrie in articol cum ca Plesita va fi anchetat si poate chiar si condamnat pentru cita lume a schingiuit si a asuprit (in functia ce a avut-o in Securitate) este numai o imbrobodeala pentru publicul larg, ca sa-i lase in pace lumea pe cei ce trebuiau sa faca acest lucru de multi ani ! Ca sa mai traga de timp, poate revine PSD-ul la putere si atunci nu va mai fi nici o voita politica ca varfurile sau tortionarii securitatii sa fie anchetati sau condamnati (asa cum s-a intamplat si pana acum, timp de 15 ani)Va dati seama ca nimeni din sistemul juridic din Romania - timp de 15 ani - nu i-a putut gasi lui Plesita o "incadrare juridica" in baza careia sa-si poata primi pedeapsa meritata pentru odioasa lui activitate in cadrul Securitatii Statului ? Va dati seama ce "valorosi" procurori sau "juristi" avem ?

De la: Aelectrostivuitoritei din CH (...@yahoo.com)Data: 2005-06-22 04:22:49 , IP: 80.96.109...Si cand se zice ca ar fi decedat Paul Goma? Consultati http://www.paulgoma.net/. Paul Goma este bine, mersi...

(Jurnalul National)

"Incredibil - Parchetul il declara mort pe Paul Goma

de Dan Constantin

"Scandalul declansat de marturisirile lui Nicolae Plesita, fostul general de Securitate, continua. Faptul ca un post de televiziune a reusit sa-l faca pe unul dintre capii Securitatii sa marturiseasca metodele de terorizare a opozantilor politici este in sine o performanta. Publicul afla din gura unui tortionar-sef metodele aplicate pentru strivirea oricarei forme de impotrivire la regimul comunist, despre incalcarile brutale ale drepturilor si libertatilor fundamentale ale omului.

Consiliul National al Audiovizualului (CNA) a sesizat Parchetul de pe langa Inalta Curte de Casatie si Justitie ca marturisile lui Plesita reprezinta o proba evidenta care il incrimineaza pe fostul general de Securitate, faptele acestuia fiind pedepsite de legea penala. CNA a trimis Parchetului si caseta emisiunii in cauza.

Lucrarea a fost repartizata sectiei de urmarire penala si criminalistica, avand si un numar de dosar: nr. 130/2005. Dupa aproape sase luni de la difuzarea emisiunii, procurorul Ilie Mihai Eduard din cadrul inaltei institutii si-a prezentat concluziile. Acestea in sine reprezinta a doua parte a scandalului "Plesita".

"PARCHET. Nicolae Plesita este scos basma curata

RASPUNSUL. Domnul procuror a redactat, dupa indelungi cercetari, o "rezolutie" datata 13 iunie 2005. Ilie Mihai Eduard constata sec ca "din continutul inregistrarii rezulta ca nu sunt intrunite elementele constitutive ale infractiunilor sesizate". Pe ce se bazeaza aceasta decizie cu efect direct, pozitiv pentru

Nicolae Plesita? Procurorul spune ca marturisile lui Plesita nu pot avea valoare de probe incriminatoare, deoarece convorbirea dintre Dan Diaconescu, realizatorul emisiunii, si fostul general de Securitate "a avut ca punct de pornire memoriile acestuia". Ce relevanta are acest aspect, domnul procuror ne explica. Asadar propria declaratie, chiar si continuta in memorii, nu poate fi punctul de pornire al unei anchete. Inseamna probabil ca procurorul crede ca memoriile sunt o fictiune si, ca atare, fiind un gen literar, autorul nu poate fi tras la raspundere. Dar ciudatele interpretari cuprinse in Rezolutie continua. In randurile urmatoare redactate de magistrat se aplica aceleasi masuri eronate asupra faptelor marturisite de Nicolae Plesita.

"Redam integral acest pasaj uluitor pentru "logica" procurorului si cunostin-tele acestuia despre dizidenta romaneasca.

DECESUL. "Intrebarile realizatorului emisiunii s-au referit si la cazul Goma Paul, ocazie cu care Plesita Nicolae a recunoscut ca a folosit violenta in anchetarea acestuia. Acest fapt nu contine o «laudare» in sensul alin. 4 de la art. 324 C.P. chiar daca, faptuitorul a asociat actiunea sa cu o «mangaiere». Acest aspect nu poate constitui cuvinte de pretuire la adresa activitatii sale, tinand cont ca Plesita Nicolae a avut in vedere o explicatie in legatura cu lipsa raportului de cauzalitate dintre fapta sa si decesul lui Goma Paul. Concluzia se desprinde chiar din raspunsul sau adresat realizatorului: «A fost o mangaiere. Uite, in pauza iti arat eu cum l-am pocnit si ai sa vezi ca nu mori»."

"CONCLUZIA. Asadar, procurorul Eduard Mihai Ilie l-a trimis in lumea celor drepti pe Paul Goma. Din fericire, scriitorul traieste la Paris si va lua ca atare actul procurorului. Argumentele din Rezolutie sunt puse cu furca, iar din negru se face alb si decedat din om in viata. Fara sa-i tremure mana, in aceste conditii procurorul a pus celebrul NUP pe dosar, scotandu-l basma curata pe Nicolae Plesita. Cine il va scoate basma curata pe procurorul Eduard Mihai Ilie?"

DISIDENT. Paul Goma a fost obligat sa plece in exil in urma presiunilorfacute de Securitate

PARCHET. Nicolae Plesita este scos basma curata

Sâmbătă 25 iunie 2004

Zile grele - "haine grele", caniculă...Trei zile de când mă străduiesc să scriu câteva pagini despre decesu-mi propriu şi personal. Nu merge. Nu-mi va fi mergînd pentru că am chiar decedat?, ori nu-mi iese pentru că nu mă lasă interiorul-meu-intim să-mi scriu moartea? Pentru că un scriitor nu-şi scrie, el, moartea, ci o pre-trăieşte prin personajele sale: Ivan Ilici, Bolkonski, Addie Bundren...? - iertată să-mi fie comparaţia? Or eu nu mă pot fofila pe după personaje, altele, trebuie să trăiesc-scriu, la persoana întâia.

Cald, cald, părinte. Şi să vezi ce-o să mai vină...

Duminică 26 iunie 2005

Şi ieri a fost cald, nu am avansat decât cu vreo jumătate de pagină. După cum arată cerul acum, dimineaţa, azi are să fie ceva mai răcoare (deşi buletinul meteo anunţă la Paris 32° - abia 30 la Bucureşti).

Am terminat textul următor:

O, ce veste minunată...

...mi-a adus presa noastră cea de toate zilele, chiar de Ziua Sfântă pentru noi, Basarabenii si Bucovinenii: 22 iunie (1944, atunci "s-a pornit războiu-n lume", după ce Antonescu a ordonat: «Români! Treceţi Prutul! Zdrobiţi vrăjmaşul de Răsărit şi Miază-Noapte...» - numai că nici azi nu a fost zdrobit Duşmanul Răsărit-Miazănoaptez).

Cu prilejul aniversării exaltantă-deprimante mi-a venit de la Bucureşti înveselitoarea veste că am - în sfârşit! - decedat. Mi-a comunicat-o procurorul Eduard Mihai Ilie - citez din presă:

"...potrivit unei adrese a Parchetului instantei supreme trimise CNA, procurorii au considerat ca desi Plesita a recunoscut ca a batut oameni, marturisirile acestuia nu intrunesc elementele necesare pentru a incepe urmarirea penala. Raspunzand unei sesizari a Consiliului National al Audiovizualului, procurorii de la Parchetul de pe langa Inalta Curte de Casatie si Justitie (ICCJ) au apreciat ca declaratiile in care Plesita arata ca a torturat oameni - cu referire expresa si la disidentul Paul Goma - nu intrunesc elementele constitutive ale infractiunilor reclamate de CNA, care invoca articolele 324 si 358 din Codul Penal".

Cum să întrunească? - elementele-necesare? Dar unde se trezesc ele, necesarele: în Europa?

"Nicolae Plesita a recunoscut, in emisiunea "Dan Diaconescu in direct" din 18 ianuarie, de la OTV, mai multe fapte pe care le-ar fi comis in timpul regimului comunist, mentionand in mai multe randuri ca nu ii pare rau pentru ce a facut. «I-am ucis, bineinteles. Asta faceam noi», a mai declarat Plesita, referindu-se la dusmanii regimului comunist. (...) In ciuda acestor fapte, procurorii au stabilit ca discutia dintre Dan Diaconescu si Nicolae Plesita a avut ca punct de pornire memoriile acestuia si ca marturisirile fostului general de securitate nu intrunesc conditiile articolului 324, alineatul 4 din Codul penal, potrivit caruia "se pedepseste cu inchisoare de la trei luni la trei ani laudarea in public a celor care au savarsit infractiuni sau a infractiunilor savarsite de acestia".

"Intrebat in timpul emisiunii in legatura cu ancheta in cazul Paul Goma, Plesita a recunoscut ca a folosit violenta: «Nu numai ca l-am anchetat, da i-am dat si un pumn, f...u-i mama lui!-». «A fost ca o mangaiere», spune fostul general de securitate.

"In adresa remisa CNA de catre procurori se arata ca "acest aspect nu

poate constitui cuvinte de pretuire la adresa activitatii sale, tinand cont ca Plesita Nicolae a avut in vedere o explicatie in legatura cu lipsa raportului de cauzalitate dintre fapta sa si decesul lui Goma Paul. Concluzia se desprinde chiar din raspunsul sau adresat realizatorului: «A fost ca o mangaiere. Uite, in pauza iti arat eu cum l-am pocnit si ai sa vezi ca nu mori»".

S-a observat: nu am subliniat lipsa raportului de cauzalitate dintre una şi alta. Nici nemirarea mea faţă de căldura-mare, autoare morală (si mortală) a gândirii procurorale. Nu arăt cu degetul înspre tovarăşul Eduard cu acelaşi nume (căci dânsul ne descreţeşte fruntile - ceea ce nu este puţin lucru pe timpurile acestea, încruntate), ci înspre efectul cauzei: îmbrâncirea în "groapa-mi rece şi mortuară", vorba unui cântec din bătrânii mahalalelor eterne.

De câte ori am râs cu hohote, cu lacrimi - ca să nu (cu hohote) plâng... Cu această "metodă" am izbutit a supravieţui noi, supravieţuitorii Raiului Comunist: ne strâmbăm de râs când povestim ce umilinţe, ce mizerie, ce foame am îndurat în închisori, cum ne-au bătut Enoiu, Şomlea, Goiciu, Istrate - Pleşiţă!

Or Securitatea - Răul Absolut - nu vroia moartea "păcătosului", ci menţinerea lui în viaţă, ca să *simtă* tot-tot-tot ce îi fac fraţii întru Mioriţă, să-şi dorească moartea pentru a fi izbăvit de chinuri, dar moartea să nu vină, decât prin "mici accidente". Câtă vreme am fost în labele Securitătii, pleşiţii de toate gradele m-au umilit, m-au schingiuit, dar m-au păstrat, cu grijă proletară, în viaţă, abia după ce am ieşit de sub oblăduirea-le au încercat să mă ucidă.

Bine, dar cine altcineva (ca institutie, ca persoană) mi-a vrut moartea? Începînd de când? Pentru ce? Răspunsul - după 15 ani de căutări - este, vai:

M-au vrut mort, nu răii-răi - ci bunii. Nu inamicii - amicii. Nu vrăjmasii securişti - nici măcar eduarzii inocenţi, ci (unii - şi nu puţini) colegi, scriitori(i) români.

Întelesesem: prietenii, colegii-de-condei se supăraseră foarte pentru că din primele zile ale lui 1990, îi atacasem în presă...

- ... acuzîndu-i că până la "revoluţie" păstraseră poziţia în patru labe, pe sub laviţe şi abia la semnalul lui Brucan că se-dă-revoluţie-la-român ieşiseră din borţile rezistenţei-prin-cultură şi se proclamaseră "disidenţi", "opozanţi", "arestaţi la domiciliu", "cenzuraţi", "interzişi de Ceausescu" - "sertarişti";

- acuzîndu-i de inadmisibilul "rezultat al alegerilor din luna mai 1990", afirmînd că votul masiv (aşaa, cu fraude masive) în favoarea bolşevicului Iliescu, pentru care făcuseră campanie pe faţă Sorescu, Eugen Simion, Breban, Buzura era consecinţa - şi dovada incontes-tabilă - a vânjoasei, altfel orizontalei lor "rezistenţe-prin-cultură";

- acuzîndu-l pe N. Manolescu pentru interviul luat lui Iliescu imediat după Mineriada Sângeroasă (13-15 iunie 1990) în care îl făcea "om cu o mare" şi îl legitima, nu doar pe un vădit ilegitim, ci pe un criminal vinovat de exmatriculările studenţilor din 1957 (una dintre victime: chiar studentul Manolescu Nicolae); vinovat de puciul din decembrie 89, de diversiunea cu

"teroriştii" care pricinuise moartea atâtor oameni, atâtor oameni; vinovat de "procesul" neeuropean al ceauşeştilor; vinovat de incendierea Muzeului şi de distrugerea Bibliotecii Centrale Universitare; de tulburările interetnice - în fine (dar nu şi ultima dintre crime) - **declansarea războiului civil: mineriadele**. Or el, N. Manolescu - recent ales preşedinte al scriitorilor! - a negat vreme de 15 ani grosolana, mortala (dar nu în spaţiul mioieritic) eroare comisă, insultînd pe cel care îi băga sub nas citate din chiar interviu (întâmplător: eu), ba încolţit, pretindea că îl cita ("omul cu o mare") pe prietenul său Ţoiu-care-nu-apărea-în-text - şi abia în urmă cu trei luni a cam-recunoscut, ardeleneşte, că da, el a cam, dar numai fiindcă Zigu Ornea îl (cam) dusese la Cotroceni "nu (prea) ştiu pentru ce..." Va fi aflat, după 15 ani (cam) ce căutase el la Cotroceni, chiar atunci, (cam-prea) dus de mână de Zigu Ornea? De ce abia acum recunoaste că "n-ar fi trebuit să publice interviul în *România literară*"* şi să dea legitimitate unui bandit? Dar e limpede - a fost mereu şi pentru cei care l-au ales preşedinte al scriitorilor, nu doar cel-mai-bun, cel-mai-cinstit şi mai drept dintre thraci...- : pentru că tovarăşul Iliescu nu mai este la putere, ba chiar fusese pus sub acuzaţia de a fi autor principal al chemării "minerilor";

- pentru că m-am mirat cu glas tare că "intelectuali" ca Plesu, R. Theodorescu, Sorescu, Vartic, Papahagi, primiseră să intre în guvernul Iliescu-Roman-Măgureanu (Paleologu, glumeţ subţire, se prezenta ca "ambasador al golanilor", când toată lumea vedea - dar nu accepta! - că boerul Alecu era un furier al tovarăşului golan, în sensul originar, Iliescu)...

Ca să scurtez: pentru că, în decembrie 2000, în revista *22*, crema intelectualităţii româneşti, smântâna scriitorimii carpatine semnase Apelul pentru re-alegerea criminalului Iliescu (pretinzînd cu neruşinare - bine: atunci cu inconştientă bovină - că *ei nu sunt* **pentru** *bolşevismului iliesc'*, doamne fereste! ci... **împotriva** *fascismului vécétudoresc'*! - "Să facem baraj fascismului si antisemitismului!", suna un cuvânt de ordine venit dinspre Washington-Tel Aviv), eu, singur-singurel, de capul meu, i-am acuzat prin textul "Să fie interzis electoratul!" de amnezie, de laşitate, de colaboraţionism, de participare (activă) la menţinerea structurilor comuniste - şi nu în ultimul rând pentru faptul că foloseau - ei, profesioniştii, creatorii de limbă română, termeni, sintagme ca : "revoluţie", "fosta Securitate", "domnul Iliescu", "domnul Măgureanu"; "domnul Nicolski" . Atât de ultragiaţi au fost semnatarii Apelului Ruşinii, încât s-au indignarisit în *România literară* - sub semnătură proprie şi anonimă: "Cronicar", cum altfel! - Manolescu, Ţoiu, Dimisianu, A. Ştefănescu, C. Teodorescu, Ioana Pârvulescu, Adriana Bittel, ameninţînd cu un proces revista ***Vatra*** pentru publicarea articolului meu)...

...acestea - si încă altele - erau fapte-rele (ale mele, se înţelege) suficiente pentru a fi din-inimă-detestat de confraşii breslaşi.

Am spus-scris ce credeam, nu ceea ce era convenabil. Pentru asta să mi se dorească moartea?

Am luat ca pe o glumă proastă exclamaţia excedată a lui Liiceanu în

cercul-strâmt din care mai făceau parte Pleşu, Pruteanu, Sorin Mărculescu, Dan C. Mihăilescu:

Nu mai moare odată Goma ? - nu am pus zisele între ghilimele, fiindcă ele au fost rostite, nu si consemnate în scris.

Tot în "glumă-serioasă" (**Ştii că Goma tot n-a murit?**) îsi etalau umorul devastator Iorgulescu, Buzura, Cosaşu, Buduca, Alex. Ştefănescu, Adameşteanu, Dimisianu, Groşan, Dimisiana, Monica Lovinescu (ei, da: "Monicuţa-cu-Getuţa", vorba-rea a lui Dan Petrescu).

În februarie 1997, după ce a apărut la Nemira **Jurnal I-II-III**), a fost declanşată de către Monica Lovinescu (prin megafonul *22*-Adameşteanu) prima campanie de presă:

"Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma".

Pe dată cătanele D.C. Mihăilescu, A. Cornea, Alex. Ştefănescu, Bianca Marcu-Dumitraşcu-Balotă, Bianca Marcovici, Dimisianu, Pruteanu, Buduca, Ioana Pârvulescu m-au acuzat, nu numai de minciuni, de calomnii, dar şi de "delaţiune", iar Zaciu, Dimisiana, Paruit m-au trimis la azilul de nebuni.

După scandalul Caraion - stârnit tot de Monica Lovinescu, întreţinut de N. Manolescu, cel rezemat pe Bibliografia Pelin, si C.T. Popescu, intelectualii patriei tricolore: Liiceanu, Pleşu, Manolescu, D.C. Mihăilescu, Monica Lovinescu, întâlniţi cu treburi culturale într-un oraş din provincie, au ajuns la deneocolita "problemă":

Ce e de făcut cu Goma? Ne înjură pe noi, toţi cei buni, ne calomniază, ne acuză că am pactizat cu puterea, că nu am vorbit tare în locul celor fără glas. Se întreabă insidios în presă de ce, dintre condeieri doar Negoiţescu a semnat apelul acela pentru drepturile omului din '77 ?- de ce!: să fi intrat şi noi, cu totii în puşcărie şi să rămână literatura noastră fără literatori Ne reprosează că am fost de acord cu excluderea lui din Uniune, pe când el era arestat - dar ce era să facem: să protestăm şi să ne excludă, chiar aresteze şi pe noi? Ne mai reproşează că după revoluţie nu l-am reprimit în Uniunea Scriitorilor - cum să-l reprimim (după revoluţia noastră), dacă a refuzat să facă cerere? Pretinzînd că aşa cum nu făcuse cerere pentru a fi exclus, aşa nu face nici acum, cei care-l dăduseră afară atunci acum să repare măgăria şi să-l reintegreze - n-o fi pretinzînd si scuze?... Si cum polemică în presă nu poţi angaja cu el, în replică scoate alte acuzaţii, alte înjurături, alte... - ştiţi ce a păţit bietul Borbély când a încercat să dialogheze cu el... (subliniere, în lipsa ghilimelelor citării).

După o scurtă dezbatere, colegii mei iubiţi au hotărît:

Cea mai eficace metodă de a-i închide gura lui Goma: tăcerea: să facem în asa fel încât să nu se mai vorbească-scrie nimic despre el - nici în bine nici în rău. Tăcerea e cel mai bun gropar.

Autor al propunerii: Liiceanu. Iar Monica Lovinescu a dat ukazul:

Goma este contestat - şi a urmat zgomotoasa campanie a... tăcerii...

Nu e bine când eşti contestat-prin-tăcere - de Monica Lovinescu. Când eşti ţinut-la-o-parte şi minţit, tot de Domnia Sa - ca la constituirea Societăţii Scriitorilor (dar nu din a Scriitorilor din Exil! - aşa cereau Breban, Ţepeneag şi chiar Ilie Brie!): când?, în vara anului 1989!; nici când eşti ţinut-la-o-parte de decizătorii portofoliului viitoarei edituri Humanitas, ca în februarie 1900, tot de prietena Monica Lovinescu; când eşti, nu doar ţinut-la-o-parte, dar anunţat că prezenţa ta va provoca absenţa Monicilor, a Sandei Stolojan, a lui Calciu, a lui Coposu, a Blandienei - bietul Barbăneagră şi bietul Răuţă, cum să împace capra Goma cu varza "adevăraţilor exilaţi", nu ca el, ca Ţepeneag, ca regele Mihai? - la "Congresul exilului" de la Paris?

Nu, nu e bine să fii contestat prin decret de Monica Lovinescu. Ba chiar cam-rău, cum ar zice chiar şi despre un cam-mort ardeleanul Manolescu, fostul ei fiu spiritual. Mai ales că fusesem (cam) interzis vreme de 20 ani (1970-1990), iar când, în sfârsit, cărţile mele au - cam - văzut lumina tiparului, editorul şi prietenul Liiceanu mi-a cam-trimis la topit volumul de mărturii despre 1977, **Culoarea curcubeului**, cu asentimentul-complicitatea, bunilor si vechilor prieteni Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, Gabriela Adamesteanu, sub aplauzele intelectualilor, scriitorilor, oamenilor de carte şi autori de cărţi: Manolescu, Doinaş, Paler, Blandiana, Zaciu, Fănuş Neagu, Mircea Micu, Cezar Ivănescu.

Înmormântatorii mei sunt, se zice, persoane extrem de inteligente; eu, negru în ceru' gurului, pretind (judecînd după foştii mei prieteni Ivasiuc şi Virgil Tănase): extrem-inteligenţii carpato-danubioţi sunt capabili de danubioţenii fără seamăn - de-o pildă:

Filosoful-cel-mai-tânăr-la-român Liiceanu, nu numai că a topit volumul de mărturii despre 1977, **Culoarea curcubeului**, dar a suprimat de pe site-ul Humanitas fotografiile copertele celor trei cărti ale mele, de el editate: **Culoarea..., Gherla, Soldatul câinelui**, anunţînd în chenarul fiecărui titlu isteţimea: "Nu este disponibilă".

Dar aceasta este o gândire magică!, impusă nouă de comunişti: "Este suficient să suprimăm imaginea, ca să negăm realitatea"!

Nu mă grăbesc să trag concluzia că aş fi victima unui complot al oltenilor Liiceanu, Monica Lovinescu, Ierunca, Adameşteanu, Sorescu, Săraru, Băran; securiştii Achim, Enoiu, ministrul (Securităţii) Stănescu, jumătatea maternă a lui Manolescu, Poetoiul Păunesc' - şi că doar ei, cobiliţarii îmi voiau moartea, fiindcă, iată: maramureşeanul (ca Ivasiuc) Buzura m-ar jupui de viu, pentru că am fost primul (si deocamdată ultimul) care a văzut în textul său "Fără violentă!" publicat în ianuarie 1990, nu expresia creştinească a iubitorilor de pace - ci răcnetul de groază al securiştilor înspăimântaţi că venise Clipa Mâniei, cînd vor plăti, în sfârşit, pentru crimele lor.

Până şi Mircea Martin, prieten din 1965, după 1990 editor al volumelor **Ostinato** si **Gardă inversă** m-a înjunghiat pe la spate - în aceeaşi organă de profesie *22*, contestatoare a mea - printr-un studiu în care "informaţiile" concurau "concluziile", prin neadevăr-dezinformare si prin rea credinţă.

Cum însă nu murisem din pricina părerii-de-rău a Monicăi Lovinescu; cum nu căzuse peste mine "piatra tombală", găselniță a lui D.C. Mihăilescu (cel care, în scris mă acuzase de minciuni și de delațiuni, iar după o săptămână, într-o discuție cu Dan Petrescu admisese că "circa 90% din ce spune Goma în **Jurnal** este adevărat" - vezi volumul **Scrisori către Liviu** - Paralela 45); cum nu fusesem internat în azil la cererea vehementă a Getei Dimisianu și a Biancăi Balotă...; cum, din an în paște publicam câte o carte (firește: rămasă într-o răsunătoare *tăcere* din partea recenzenților) - s-a găsit o altă categorie de intelectuali (!) care, neizbutind să mă facă să tac: descoperisem internetul!, nici să mă combată cu argumente (nici ei nu cunosc operația elementară-preliminară a contestației: *cititul* și fug ca de dracul de *citat,* dedîndu-se la leneșul *rezumat abuzivo-fanteziv*), nereușind să mă re-bage în pușcărie, pe baza "Ordonanței lui Teșu", au recurs, în ultima vreme la organizarea, în sinagogi a *"slujbelor de blesteme"*. Așa, exact așa făcuseră părinții lor potrivit unui raport datat: 7 iulie 1940 (imediat după retragerea tragică din Basarabia), vezi-l în Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, Secția 2, dosar nr. 941 f. 558-566. Copie - document aflat în volumul **Situația Evreilor din România 1939-1941**, dat la topit de A. Buzura, în 1994, scos în editura Țara Noastră în 2003 - citez:

"...ca o ilustrare a sentimentelor de înveninată ură de care evreii sunt animați fată de populația autohtonă: inițiativa luată de un grup de doamne evreice, printre care și *A. Bruchnor, Paula Schönfeld si Rolly Petreanu,* de a organiza în ziua de 9 iulie a.c. la Sinagoga Centrală [din București] o slujbă religioasă, constituind «**un blestem contra românilor**»" (sublinieri în text).

Deci pentru a... face să ne-existe mărturiile, să nu-mai-existe nici martorii mărturisitori ai exacțiunilor lor din Săptămâna Rosie: **28 iunie 1940- 3 iulie 1940,** vinovații evrei îi blestemaseră pe... românii victime! Pentru care fapte-rele? Pentru cele care... nu se întâmplaseră (asta să fie strălucita metodă inversiunii cronologice a evenimentelor - practicată cu succes în **Cartea Neagră** a lui Ehrenburg și Grossman, în care *cauza devine efect* prin viceversare)! Fiindcă ei au fost, sunt fervenți *posibilitaționiști*: aflați în Aparatul Terorii Bolșevice din 1918 în Rusia, în 1919 în Ungaria, din 1939 în Polonia, din 1940 în Țările Baltice și în Basarabia-Bucovina, iar din 1944 în toate țările europene cedate de Americani Rușilor - au funcționat după teoria : "Dușmanul nu a comis - încă - actul dușmănos, însă dacă noi nu l-am fi arestat, ar fi putut să-l comită..."; totodată prin tradiție: *prevenționiști*: atacă sub pretextul prevenirii unei eventuale agresiuni a dușmanului (vezi și "războiul nuclear preventiv" imaginat de nesfârșitul imaginativ bolșevic american Wolfowitz). Aceștia sunt, cum bine le-am zis-o: "holocaustologii" - în ordine ierarhică: Wiesel, Ancel, Braham, Shafir, Oișteanu, Al. Florian, A. Cornea, V. Gârneț, Vitalie Ciobanu, G. Andreescu, Laszlo, Pecican, Totok.

Ce bine ar trăi (si) ei pe lumea asta, dacă Goma acela ar...- dacă Goma n-ar mai fi!

Ultimul (până în momentul de față) atentat la... viața mea a fost pus la cale de Silviu Lupescu, directorul editurii Polirom: la presiunile delegației de autori indignați alcătuită din holocaustologii sus-numiti (la care s-au lipit Mircea Mihăieș, Pippidi, Rotmann, Adriana Babeți și alți autori de cărți de bucate), a suprimat "Introducerea" la volumul meu **Culoarea curcubeului - Cod «Bărbosul»**. De ce? Pentru că... făcînd istoricul mișcării pentru drepturile omului din 1977, îi criticam-insultam pe intelectualii de vârf și pe scriitorii îndrăgiți de masele largi de cititori; totodată, vorbind despre "istoria volumului" îi calomniam pe editorii români: Liiceanu, Sorescu, Viorica Oancea, Papahagi.

Astfel editorul Lupescu - cel care a cumpărat de la Uricaru și "Cartea românească" - mi-a decapitat un volum.

Însă nu m-a suprimat pe mine, autor. El va spune că nici nu a vrut așa ceva. Eu am să observ - în două puncte:

1. nici n-ar putea; și:

2. chiar dacă un autor nu moare-de-tot după ce editorii îi ucid cărțile, nici nu se poate spune că după un asemenea tratament "colegial" are o viață normală - de unde concluzia: editorii distrugători ai cărților sunt *ucigași* - adevărat, "doar" de cărți, însă cum cărțile sunt copiii autorului...

Pe de o parte, orice ar crede iubiții mei confrati, nu se ucide un scriitor cu tot cu scrisurile sale, doar... tăcîndu-i-le, topindu-i-le, decapitîndu-i-le. Pe de altă parte, chiar de nu ar fi fost inventat samizdatul, nici internetul - *le-am frecventat pe amândouă, după 1990* - sufăr, în continuare, atroce de **tăcerea** impusă de Cenzura instituită de Liiceanu, Manolescu, Adamesteanu, Plesu, Monica Lovinescu, port doliu după cărțile ucise de Liiceanu, de Sorescu, mutilate de Lupescu, după cărțile nedistribuite, cărțile ne-editate...Față de toate acestea, isprava lui Eduard-Procuror-la-Român este o prostioară de adolescent aburit.

Am început acest text la 22 iunie - în 1941, la 22 iunie, s-a pornit liberarea noastră, a basarabenilor și a bucovinenilor de robia bolșevică;

Închei textul azi, 28 iunie 2005 - la 28 iunie 1940 a început coșmarul basarabenilor si al bucovinenilor cedați rușilor de nedemnii noștri guvernanți.

Guvernanți - români! - care și după 1989 au continuat șirul **cedărilor**, atât prin bolșevici din tată-n fiu ca Iliescu, Roman, Năstase, de incapabili să se încheie la ciubote - ca E. Constantinescu, dar și de "de-ai noștri", precum C. Coposu, cel care vedea în românii din Teritoriile Cedate "niște minoritari", iar lumina lumii Zoe Condurache-Petre (consilier al lui Constantinescu): "românofoni". Ultima (cronologic) ispravă aparține lui Băsescu: după ce la Chișinău promisese că va cere anularea Pactului Stalin-Hitler si a Înțelegerii de la Yalta, lui Putin i-a declarat că ei (ei doi!) sunt oameni politici, nu istorici (sic) și că ei vor discuta despre viitor, numai despre viitor - nu despre trecut...

Nu: istorici - termen depreciativ în accepţia lor - nu sunt, nu vor fi vreodată; dar oameni-politici? Lui Putin nu-i pasă; el e rus, e mare, e tare, decide, vorba lui Titus Popovici, atât Puterea, cât şi Adevărul (sic). Dar omul-politic Băsescu: el nu e rus: el nu se poate juca de-a adevărul - de ce acum spune una, după 24 ore, nu doar alta, ci contrariul a ceea ce spusese? Ţine atât de mult să fie trecut şi el în rândul Cedătorilor de Provincii Româneşti, în al Vânzătorilor de Frate?

Eu - iertare - neavînd viitor, rămân cu ochii atintiţi la trecut: la **moartea** celor 3 milioane de români vânduţi de fraţii lor, cedaţi în 1940; în 1944 - în 1989, în 1992 - si mereu, mereu, încât, chiar de nu-i socotim şi pe cei ucişi de bolşevici în aceşti 65 ani, se adună cel puăin trei generaţii - câte milioane de suflete: doar 9?

Ucise, nu atât de duşmanul rus, cât de fratele român (cel mioritic).

Amin.

Paul Goma

Paris, 28 iunie 2005

Miercuri 29 iunie 2005

De ziua mea onomastică mi-au venit felicitări: poştală, de la Elvira Iliescu, telefonale de la Stăneşti şi de la Gabi Pleşea, de la familia Caraman, de la Perifan, de la Negrescu-Sutu, precum şi electroniale de la Loredana Mitruţ şi al său clan...

Ziua de azi publică "O, ce veste minunată..."

Câteva intervenţii:

De la: Davidescu vasile din Bicaz (......) Felul de a-l trata pe Goma-o rusine nationala. Romania se numara printre tarile cu populatia cea mai conformista din Europa.(...) nici in perioada comunista nu au existat la noi dizidenti pentru ca Romania era plina de turnatori si toti aceia care au incercat au fost denuntati de cetatenii romani catre securitate,iar PCR a ajuns la 4 milioane de impostori care s-au topit intr-o zi.
In acest context a aparut Paul Goma,un basarabean roman care cu un curaj iesit din comun a sfidat regimul comunist si a dovedit ca dizidenta este posibila chiar si sub cel mai stalinist regim. In fata acestei situatii,asa zisa intelectualitate romaneasca plina de complexe de vinovatie prin colaborationismul ei l-a considerat pe Goma ca o insulta si colaborand cu securitatea a colaborat la exilarea singurului nostru dizident.Lucrurile au evoluat in aceiasi directie si dupa 1989 cand regimul criptocomunist dar si asa zisa intelectualitate au complotat la uitarea lui Paul Goma.Paul Goma trebuia primit in tara ca erou national,ca o personalitate care a dat sperante poporului roman,ca un erou care nu a precupetit a-si pune in pericol viata. In timp ce Plesita jubileaza,turma de zisi intelectuali,fosti

colaborationisti se intrec in a fi campioni ai democratiei,fac partide,tin discursuri in parlament si o fac fara cea mai mica jena.Sarac popor roman.Sarmana romanie,"tara trista,plina de humor" cum o caracteriza un calator englez.

De la: traktorist din SMT (...@aol.com)Data: 2005-06-29 00:29:40 , IP: 207.200.116...Re: Felul de a-l trata pe Goma-o rusine nationala (...)
Si goma a sarit pirleazul si e in gradina socialista. Numai bazagonii spune despre Marele Satan.... Allah e mare si Goma unul din prophetii Lui !

[Aşa o va ţine "Traktoristul" cale de 16 intervenţii - numărate - din totalul de 85. Numai pe aceasta o consemnez.]

(...)De la: neamtu tiganu din nemtia (...).Fii binecuvintat Domnule GomaViata lunga si sanatate si sa ne mai arunci din cind in cind cite un articol, poate Doamne ajuta ne trezim, desi nu prea cred

De la: Serp i Molot (...)traktorist a scris:> Cind scrie ca America e sursa relelor pe pamint. Regele din Swazyland...Orice om cu scaun la cap nu poate sa aprobe politica externa ipocrita a lui bush din ziua de azi . Nu stiu de ce dar parca-ti sta in git , Paul Goma . Ai fost cumva coleg de breasla cu plesita , sau ai vreun motiv personal pe care-l ignoram noi ?

De la: Atamild Re: Goma imi place ! Pacat ca a devenit comunist ... - Mie mi-a placut aici:..(...) " M-au vrut mort, nu raii-rai - ci bunii. Nu inamicii - amicii. Nu vrasmasii securisti- nici macar eduarzii inocenti, ci (unii - si nu putini) colegi, scriitori(i) romani.".. Interesant felul in care a pus problema,

De la: niroS din USA (...)Paul Goma pe Internet Poate fi gasit lahttp://www.paulgoma.net/ O cautare cu Google da cam 5.200 the pagini in care ii apare numele complet. Asta nu-i chiar rau. Cat despre editurile care i-au trimis cartile la topit sau il saboteaza, solutia e una: se pot cumpara carti si in e-format

De la: Serp i Molot (...@fsmail.net)Data: 2005-06-29 00:44:08 , IP: 148.244.150...(...) Domnule Goma , sinteti unul dintre putinii Oameni care merita respectul fiecarui Roman. Daca numai un sfert dintre politicienii romani ar avea valoarea Dv morala , atunci poate ca am fi fost departe ... iar calaii Romaniei nu ne-ar mai putea rinji (liberi) in fata Cu deosebit respect

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-06-29 02:48:34 , IP: 152.163.100...(...)Intr-adevar, Paul Goma are un capital moral urias, care nu se compara cu al nici unuia din candidatii la prezidentia RO, sau presedinti, nici daca-i punem la gramada. De aceea am fost extrem de dezamagita cand in urma

cu 10+ ani domnul Goma si-a retras foarte scurta candidatura.Dar nu e de loc tarziu. Este o vorba a basarabenilor: nu aduce anul ce aduce ceasul

De la: traktorist din SMT (...@aol.com)Data: 2005-06-29 05:16:43 , IP: 207.200.116...Ce Presedinte ? (...)Faceti-l secretar ONU ! Ca si asa nu-i mai place sa faca nimic ! (...)Goma a devenit incet - incet un socialist de tip nou gen Ileana Cornea (si nu are mai multa valoare). Socialist " stiintific " !
Il apara pe Al Gore cu bastonul in mina ! Vive le Chirak !

[iertare, mi-a scăpat, dar nu puteam rata perla traktorikolă]

De la: ionescu ovidiu din United Kingdom (...)Tractoristul are o misiune si se tine de ea.:> Sa arunce noroi in Goma. Il deranjeaza ca a demascat cine au fost opresorii romanilor din Basarabia in timpul ocupatiei din iunie-1940-iunie 1941.> Inainte de 89 media securistilor si a informatorilor ajunsese cam de 7 la unu. In 15 ani,acestia au continuat sa ne divizeze si sa ne prosteasca pentru a face din noi niste carpe lipsite de idealuri,verticalitate,de cultul valorilor ,pentru a-si face mendrele lor economice,ducand in dezastrul actal Romania!!Cazul Goma reprezinte un "succes" in acest domeniu!Instalarea suspiciunilor,neincrederii si a orgoliilor nemasurate este o dovada a faptului ca suntem niste intoleranti,incapabili de a accepta ca fiecare individ este o entitate unica ,inconfundabila ,cu o valoare pe care i-o putem ,sau nu ,cunoaste!Cearta noastra zilica nu are nici macar etica unor lelite care isi arunca peste gard apostrofari si vorbe urate despre porcul care a scapat in gradina si ,mai tarziu se imprumuta de malai!!!

De la: Brighidau Adrian din Bucuresti (...).Goma este, de departe, un reper moral alaturi de V. Paraschiv, de V. Frunza, de dr. Cana, de pr. Calciu-Dumitreasa, de Doina Cornea, de Iulius Filip... A-l ataca, tu înjurând în baie în acele vremuri, mi se pare o mojicie; trufue

CHIORU din TARA DE FOC (...@walla.com) Data: 2005-06-29 09:17:42 , IP: 194.90.126... D-le Goma te admir si te respect si mi pare bine ca n-ai "murit".. pacat ca atati mari oameni de cultura adevarati ai Romaniei au trebuit si trebuie sa traiasca in exilul scarbos - oriunde ar fi el.

De la: Pacuraras Data: 2005-06-29 14:10:52 , IP: 80.97.171... O poveste trista, intr-adevar... Povestea unui om pe care nu l-a urmat nimeni si care pare ca vrea sa se razbune pe toti...As fi vrut si eu sa-l intreb pe domnul Goma daca (mai) are vre-un prieten...Nu admirator, nu adulator, nu dusman ori detractor...Doar prieten..Tare as fi vrut sa aiba, Seherezado.... As fi vrut atat de mult sa cred ca omul acesta a stiut sa-si pastreze cativa, ori macar un singur prieten.. (...)

De la: Zozo (...) Domnule Goma, sa va dea Dumnezeu sanatate si zile, ca avem nevoie de dumneavoastra! Nu-l luati in seama pe Traktorist, el este cazul mai "special" al forumului...

De la: mihai ciobanu (...)trdarea intelectualilorD-l Goma vorbeste din dragoste pentru poporul roman, dar vorbeste in van. Cine sa-l auda, cine sa-l ia in seama. Noi murim de foame si avem urechile astupate la orice ; la grijile altora , dar si la gemetele de durere ale tarii. Vrem doar sa supravietuim; ne-am animalizat mai rau decit pe vremea impuscatului. Intelectualii romani cu cariera sub semnul SECU, au spus asta mai multi securisti la televizor si nu am vazut nici un intelectual sa ia pozitie si sub semnul lacomiei(a trecut vremea cind artistul voia sa fie artist si nu un burghez cu burta plina), pentru ca inainte de 1990 intelectualii de marca erau bine platiti pentru a tacea (o carte de poezie insemna cite zeci de mii, un roman citeva sute de mii,etc.). Faptul ca D-l Goma este singur nu ma mira. Ca atitia smecheri(cei care-i lingeau pe comunisti si pe securisti ori de cite ori li se dadea ocazia) sunt astazi impotriva lui, desi el este singurul care se poate lauda ca a fost un opozant al regimului comunist, face parte din scenariu- voi taceti, va faceti ca nu vedeti, atacati cind apare cite un anticomunist, iar noi va dam voie pe sticla(contra unor onorarii substantiale), va punem la dispozitie ziarele si editurile. Glorii SECU-riste. Eu cred ca D-l Goma ar trebui sa-i lase in plata domnului pe acesti ticalosi si sa gaseasca un canal de comunicare cu noi cei care credem in destinul poporului roman, cei care am fost la revolutie si in Piata Universitatii, cei care am incercat sa ne ferim de manipulare. Un mesaj direct si constructiv ar fi poate mai folositor. Aceasta gilceava si stilul domnului Goma iar putea oferi sansa sa scrie o carte extraordinara. Daca dinsul sta la Paris, ca un exclus , iar noi aici este exact ce-si viseaza mai mult securistii, sa fim separati, sa protestam individual asteptind sa incasam drepturi de autor pentru asta. Si cum eu cred ca nu vom reusi sa ne unim, sunt extrem de pesimist si disperat. Plesita a spus la televizor , nu numai ca va lovit , dar si ca va trimis la Paris cu o misiune. O abjectie desigur, dar daca eu am retinut bine, nu ar strica sa vedeti emisiunea de la OTV. Va doresc sa va aiba Dumnezeu in grija si nu uitati ca limba romana are nevoie de D-voastra , dar si noi, oamenii de rind.mihai ciobanu

De la: evreu mandru din israel din Israel (...@yahoo.com)Data: 2005-06-29 16:28:42 , IP: 81.218.215...Re: O poveste trista, intr-adevar... O fi inviat, dar va ramane forever in categoria zombilor...La 2005-06-29 14:10:52, Pacuraras a scris:> Povestea unui om pe care nu l-a urmat nimeni si care pare ca vrea sa (...)La 2005-06-29 11:48:14, Seherezada Feodorovna a scris:> ... scrierile i-au devenit atit de viscerale, incit nu au mai slujit decit ca arma (...)

De la: synd (...@aol.com)Data: 2005-06-29 16:29:05 , IP: 84.150.118... Re: trdarea intelectualilorLa 2005-06-29 15:15:40, mihai ciobanu a scris:
> D-l Goma vorbeste din dragoste pentru poporul roman, dar vorbeste in van.(...) Cateva observatii, domnule Ciobanu:1. asupra faptului ca intelectualitatea a tradat atat in timpul comunismului cat si epoca postcomunista nu exista nici o indoiala.2. Paul Goma nu a fost chiar asa de singur cum credeti Dvs. si, poate, ar fi chiar el tentat sa creada. Multi romani l-au sustinut, foarte putini in mod deschis, multi in spatele uselor inchise. 3. mult mai multi romani ar fi semnat declaratia sa daca "securitatea" nu ar fi fost atat de efectiva. La 24 ore dupa difuzarea declaratiei sale la Europa Libera, la telefonul sau nu mai raspundea nimeni.Cum si ce sa mai semnezi?

De la: bristenna din Franta (...@acasa.ro) Data: 2005-06-29 16:20:18 , IP: 213.245.48... Ilizibil Mai greu sa citesti Goma fara sa resimti ura care ii traverseaza opera si sa nu te gandesti ca omul e lipsit de talent literar..Vreau sa spun ca am incercat sa citesc vreo cinci din cartile sale si ca pana de curand, regretam ca nu stiam mare lucru despre el. Insa e imposibil sa citesti asa ceva. Goma face amalgam intre artist si om. De exemplu, ii critica de mama focului pe Czeslaw Milosz sau pe Ismaël Kadaré, scriitori cu un adevarat talent. Pe Kadaré, ca a colaborat cu regimul comunist, ca a cerut azil in Vest o data cu caderea comunismului, etc. OK dar asta nu schimba faptul ca operele respectivilor sunt de un alt nivel decat cele ale lui Goma. Acelasi rationament il aplica si colegilor de breasla din tara mai buni decat el care au colaborat cu comunistii.Opera lui Goma are valoare memorialistica si atat. In Romania, nu se vorbeste destul despre nenorocirile comunismului. Nici in Franta, de altfel...In loc sa arunc cartile lui Goma, le voi lasa la biblioteca facultatii mele din Paris, ca sa nu mai culpabilizeze si alti romani ca nu l-au citit pe singurul dizident roman.

De la: Anticomie din USA (...) bristenna a scris:> Mai greu sa citesti Goma (...). E drept ca pentru cititorii care-si misca buzele cand citesc Goma este, cum ziceti si in titlu, "ilizibil". Dar daca sunteti pasionat/a de lecturi in general, veti invinge acest 'obstacol'.

De la: synd (...)Re: Ilizibil rationamentul lui Goma, la care va referiti, este corect si normal. Toti acesti intelectuali colaboratori au fost, in prima si in ultima instanta, "cozi de topor" sau, cum afirma, pe drept, germanii, "Schreibtischtäter" (faptasi de la masa de scris), care au facilitat stabilizarea comunismului in Romania, cu rezultatele bine cunoscute. Probabil ca Goma nu este chiar atat de "crestin", pe cat l-ati dori Dvs., astfel incat sa resimta dragoste si nu ura pentru... Plesita

De la: Radu Dragan (...@yahoo.com)Data: 2005-06-29 18:06:26 , IP: 216.175.108... Domnul Paul Goma Romanii au tendinta de a minimaliza valoriile neamului! Dl. Goma trebuie apreciat:-Dl. Goma nu s-a lasat cumparat de nimeni.]-Dl Goma a refuzat tinichelele si invitatia exPresedintelui Iliescu!-Dl Goma critica intelectualitatea din Romania, si pe buna dreptate, intelectuali trebuie in acest fel "biciuiti", in lipsa unei critici reale! Si Dl. Goma face acest lucru foarte bine!-Dl Goma are un talent deosebit, si nu pozeaza in victima si nici in erou!-Dl Goma e un mare patriot, nu numai pentru Romania si Basarabia, dar pentru Romanii de pretutindeni!-Dl Goma e un scriitor talenta si o mandrie pentru Romania.-E derptul Dl Goma sa nu iubeasca America si din tot sufletul nu agreez cu dansul, dar respect opinia!Dl Goma va face sa urati si sa iubiti! Tocmai asta e menirea unui scriitor! Borhotul ideilor in care credem fiecare din noi trebuie tulburat, si uite cit de bine reuseste Dl. Goma sa o va rascoleasca! E dreptul vostru sa-l iubiti pe E. Barbu ori pe Mihai Beniuc, Nina Cassian! Cu bine! (...)

De la: Golanul (...@sympatico.ca)Data: 2005-06-29 18:33:42 , IP: 192.75.80... Re: SubscriuCorect, in toate punctele. Si eu am probleme cu unele din conceptiile si simpatiile dlui Goma, dar este la fel ca si cum as avea probleme cu conceptiile si simpatiile lui Eminescu, Eliade, etc. Ei au scris fiindca le-a dat Dumnezeu talent, noi cititorii avem material de dezbatere. Este un mare om de cultura si merita respectul tuturor, indifernet daca ii impartasim sau nu ideile.Au mai aexistat oameni deosebiti in literatura care nu au reusit sa-si faca sau pastreze prieteni (Macedonski). Asta nu ii face mai putin talentati sau valorosi pentru cultura romana. (...)

De la: toni din Bucuresti (...@rol.ro)Data: 2005-06-29 18:44:34 , IP: 81.181.126...9 iulie a.c. la Sinagoga Centrala......interesant Asa, exact asa facusera parintii lor potrivit unui raport datat: 7 iulie 1940 (imediat dupa retragerea tragica din Basarabia) - citez: "...ca o ilustrare a sentimentelor de inveninata ura de care evreii sunt animati fata de populatia autohtona: initiativa luata de un grup de doamne evreice, printre care si A. Bruchnor, Paula Schönfeld si Rolly Petreanu, de a organiza in ziua de 9 iulie a.c. la Sinagoga Centrala (din Bucuresti) o slujba religioasa, constituind "un blestem contra romanilor"" (sublinieri in text).E interesanta informatia nu stiam . Se intmpla pe vremea dictaturii regale a lui Carol al II-lea . Pierduseram Basarabia de vreo 2 saptamani dar nu pierduseram inca Ardealul de Nord . Antonescu a venit la putere abia in septembrie 1940 . De curand parlamantarii au votat o lege prin care se pedepsesc antisemitismul , negationismul , etc. Nu stiu in ce masura se pedepseste antiromanismul . Daca azi cineva ar face asa ceva, exista o lege care sa-i pedepseasca pe responsabili ?

De la: Serp i Molot (...) Re: Subscriu(...). Prietenii d-lui Goma sint toti Romanii care au suferit pe timpul comunsimului, si-i inteleg durerile si nedreptatile care s-au comis in acei ani de teroare D-nul Goma nu are nevoie sa-si faca

"prieteni" dintre cei care si-au dat mina si s-au asezat la masa cu satana bolsevica , sau dintre colegii de breasla care l-au turnat la Secu.Dumnezeule , fereste-l de ... "prieteni" , ca de dusmani se apara singur ...! Domnule Goma , sa ne traiti si Dumnezeu sa va dea multa sanatate si putere de munca in continuare

De la: vall Data: 2005-06-29 19:22:20 , IP: 84.249.19... Domnul Paul GomaDe oameni ca Goma e nevoie. Cu coloana vertebrala, urand cumplit comunismul si pe comunisti,curajos in opinii, (pe vremea alora ca si acu), cu acid si chiar venin in text. Este de inteles ca e urat de confratii care n-au calitatile, trecutul, talentul lui, dar si de toate leprele ce ne-au supt sangele atata timp si carora omul asta a avut curajul sa li se impotriveasca. Doamne, de-am fi avut norocul sa fi fost el sau unul ca el, Havelul nostru , ce Romanie am fi avut ! Noi l-am avut pe KGB-ist 11 ani, pe Omul de Paie 4, nu e normal sa fie asa cum e? Marinarul de-ar fi cu adevarat intelept, ar trebui sa-i caute, sa-i cultive si sa-i foloseasca pe cei ca Goma nu sa-i tina departe, spre bucuria dusmanilor tarii-mai ales a celor din interior.(...)

De la: voyager din bucuresti (...@yahoo.com) Data: 2005-06-29 21:23:35 , IP: 141.85.152... Goma, pazaste-te Cred ca in afara de acestia:"Ucisi de dusmanul rus si de fratele roman", mai este cineva si mai interesat..Se afla mai la sud de tara noastra, pe malul estic al Mediteranei si de acolo trage sforile

Joi 30 iunie 2005

S-a mai răcorit, aerul a devenit - în sfârşit - re-, in-spirabil.

Unii forumişti îmi reproşează că fac liste (aceştia sunt, cu toţii evrei şi... emeriţi campioni ei înşişi ai listelor de "antisemiţi", dar aşa-i omul); alţii deploră faptul că îi critic pe *toţi,* deci nu am nici un prieten. Pe primii îi bag, de nu-i mai scot: deci ei văd paiul din ochiul meu, dar nu bârna din al lor, măgarii? Celorlalţi le explic ce mai explicasem de zeci de ori în Jurnale şi unor parteneri de dialog (de pildă Marianei Sipoş):

- Când scriam **Ostinato** (apoi **Gherla**, apoi **Gardă inversă**), în România, apoi în "ficţiunile realiste" scrise în exil: **Bonifacia, Patimile după Piteşti,** respectam strict regula pe care mi-o impusesem:

celor răi - călăii, securiştii - le dau numele adevărat;

celor buni - prieteni, colegi de puşcărie, d.o., adică victimelor nu le dau adevăratul nume, pentru a nu le face rău - atenţie, asta se petrecea în anii 60 şi 70, când eram în România.

După... "revoluţie" - am evitat să fac zarvă în jurul numelor unor oameni favorabili mie, prieteni în continuare, din aceeaşi grijă: ca să nu

le provoc necazuri, persecuţii din partea... foştilor mei prieteni pe care îi (cam) criticasem.

Să nu-mi plângă de milă forumiştii grijulii cu... singurătatea mea. Am destui oameni apropiaţi, însă ei (forumeştrii) nu au aflat acest lucru pentru că - o excepţie? două? - nici unul nu a citit altceva semnat de mine decât cel mult textul pe care-l comentează (atunci şi nici atunci...).

Nu este necesar să ai mulţi prieteni. Nu, nu. Ca să nu ai prilejul de a fi dezamăgit - apoi de a-i critica pe trădătorii, nu de tine, ci de sine.

Cotidianul de azi publică ceva despre Buzura şi Securitatea. O ştiam de decenii, legătura - să zicem: din vara anului 1972, când eu îl recomandasem la Gallimard, iar el, exact în acel moment (în jurul datei de 23 august) publica în *Tribuna* jumătate de pagină de laude la adresa Ceauşescului - cealaltă jumătate fiind ocupată de fotografia NeaNicului cel Mare.

Aflu abia acum că Edgar Morin a fost condamnat de către Curtea de apel de la Versailles pentru..."diffamacion raciale"! Ştiam, desigur că articolul său (scris în colaborare cu Sami Nair) din *Le Monde* (4 iunie 2002) "Israël-Palestine: le cancer" provocase mânia Paznicilor Templului, dar nu credeam că se va ajunge la proces - şi la condamnare. Atunci "dezbaterea avusese loc în jurul: "*...les juifs d'Israël, descendents des victimes d'un apartheid nommé ghetto, ghettoiser les Palestiniens...*" (sublinierea îmi aparţine).

(...)

Ciudăţenia - şi reconfortul: pe de o parte Edgar Morin este un fost comunist (ca Besançon, ca Leroy Ladurie); pe de altă parte Edgar Morin este evreu... Nu am înţeles cine, care organizaţie l-a dat în judecată, presupun că "Sentinelele"...

Întrebare legitimă: De ce am consacrat atâta spaţiu pentru lista celor solidari cu Edgar Morin?

Răspuns - şi el legitim:

1. E jurnalul meu, internetier, cititorul nu a dat bani pe el, dacă vrea să citească: bine, dacă nu: iarăşi bine;

2. Am semnat şi noi Apelul (Ana Maria, Filip Ieronim, eu);

3. Iată, solidaritatea funcţionează în spaţiul unei *culturi* (şi nu funcţionează în spaţiul unei *non-culturi* ca cea românească).

În spaţiul cultural occidental solidaritatea funcţionează pe *principii*, nu pe interese de moment, apartenenţe la grupuri, la etnii şi mai ales pe "ezitări" (citeşte: frici, spaime, adesea fără motiv, doar din... tradiţie). Iată: cam un sfert din semnatarii cunoscuţi de mine sunt evrei - nu doar "de origine", ci militanţi în organizaţii evreieşti, ca cele studenţeşti, sau profesori la Tel Aviv, ca Shlomo Sand... Şi totuşi au sem-

nat. Nu neapărat întru apărarea unui evreu (Morin), ci a unui principiu.

De la bun început, elimin comparaţia de valoare între Edgar Morin şi mine şi întreb:

- câţi evrei din România s-au declarat solidari cu Goma (Oişteanu, semnatar în chestiunea Pleşiţă nu trebuie luat în seamă, fiindcă, pe de o parte el este individul-lipitoare, cel care nu se lasă zmuls de scaunul pe care îl stăpâneşte cu gura-curului; pe de alta, am spus: el nu era solidar cu Goma, ci cu cei care se indignau de apariţia la televiziune a lui Pleşiţă - cazul şi al lui I. Vianu; şi al lui Matei Călinescu);

- câti evrei din Israel s-au declarat solidari cu Goma, acuzat pe nedrept de antisemitism? Câţi?

- câti neevrei din România s-au solidarizat cu Goma, în public, pe chestia ne-antisemitismului lui? Îmi vin în minte doi: Mircea Stănescu şi Valerian Stan - încă o dată: nu anti-Pleşiţă, ci pro-Goma?

În *Ziua* de ieri (1 iulie - anticipez, din motive internetice) a apărut:

ZIUA si replica

D-lui director Sorin Rosca-Stanescu,

In legatura cu articolul publicat de ZIUA in numarul sau din 29 iunie a.c. sub titlul "A inviat Goma!", va rugam sa luati in considerare urmatoarele:

1. Afirmatia conform careia persoanele mentionate ar fi intervenit pe langa conducerea Editurii Polirom pentru nepublicarea cartii "Culoarea Curcubeului '77" sau a unor parti din aceasta sunt complet false.

2. Cartea a fost tiparita identic cu "Bunul de tipar" acordat chiar de autor, conform prevederilor contractuale initiale. De comun acord cu autorul, a fost introdusa ulterior o sectiune incluzand o larga selectie de documente provenite din arhivele Securitatii, intitulata "Cod Barbosul".

3. Informatiile din articol privind cumpararea Editurii Cartea Romaneasca sunt false, in realitate fiind vorba despre un act de colaborare intre Editura Polirom si Uniunea Scriitorilor din Romania despre care presa a informat pe larg (inclusiv ZIUA, in numerele sale precedente).

Regretam ca articolul mentionat pune in circulatie supozitii si acuzatii nefondate ale autorului si ca acestea au fost aduse la cunostinta publica fara o verificare prealabila. Deoarece unele dintre ele pot aduce prejudicii de imagine Editurii Polirom (editura care in ultimul an a publicat doua carti ale autorului articolului!), va rugam, domnule director, sa aveti amabilitatea de a publica prezenta dezmintire.

Cu multumiri,

Silviu LUPESCU

director general al Editurii Polirom

Am răspuns, antedatînd:

Dezminţire la o "dezminţire"

Paris, 4 iulie 2005

D-lui director Sorin Roşca-Stănescu,

În legătura cu dezminţirea publicată de ***Ziua*** în numărul sau din 1 iulie 2005 sub titlul redacţional "ZIUA şi replica", vă rog să luaţi în consideraţie urmatoarele:

3. [Încep cu ultimul punct]:

M-am lăsat informat de informaţia din *Ziua*, 9 iunie 2005 - citez:

"Asta nu l-a impiedicat *pe patronul de la Editura Polirom, Silviu Lupescu, să preia - s-a intâmplat recent - editura Uniunii, Cartea Romaneasca*..."(sublinierile mele, P.G.)

Am "tradus": **preluarea (în administrare)** prin: **cumpărare**.

Ar fi trebuit să scriu:

"Patronul editurii Polirom a preluat (în administrare) prin cumpărare Editura Uniunii Scriitorilor, Cartea Românească".

Am greşit, îmi cer iertare. Fac aici cuvenita rectificare.

Citez din dezminţire:

"1. Afirmaţia conform căreia persoanele menţionate [A. Oişteanu, M. Shafir, Al. Florian, A. Cornea, Mihăieş, Pippidi, A. Babeţi ş.a., ş.a.] ar fi intervenit pentru nepublicarea cărţii «Culoarea Curcubeului '77» sau a unor părţi din aceasta sunt ["este", fiind vorba de "afirmaţia", nu de "părţi" - corectura mea, P.G.] complet false" - am încheiat citatul din "dezminţirea Polirom".

Deloc "fals***ă***" ["afirmaţia", nu "părţile"], iată de ce:

a). Vorba era, în textul meu, despre actul suprimării "Introducerii" (cuprinzînd "Notele autorului" din mart. 2002 şi din 21 oct. 2004 - aceasta din urma scrisă pentru ediţia de la Polirom, cea cuprinzînd şi «Cod Barbosul») - şi nu despre...: "ar fi intervenit [holocaustologii] pentru nepublicarea ***cărţii***" (subl. mea, P.G.).

Încă o dată, ca să priceapă chiar şi Cristian Teodorescu: aceasta - "**Introducerea**" cuprinzînd "istoricul mişcării pentru drepturile omului din 1977" - aceasta, repet, a fost suprimată de Polirom, în ianuarie 2005 (astfel încălcînd contractului evocat). Semnatarul "dezminţirii" nu dezminte nimic, fiindcă nu spune adevărul: Suprimarea "**Introducerii**" a fost făcută de către editură abia la prima corectură; autorul, crezînd că fusese o... scăpare, o re-pusese la loc, însă Polirom i-a comunicat: nu se mai poate face repaginarea, costisitoare, să dau "Bunul de Tipar", pentru aceea forma. Şantajat astfel, sperînd să rup în sfârşit blestemul planînd asupra tipăririi cărţii, în româneşte, limbă în care fusese scrisă cu 28 ani în urmă, am dat BT-ul. Iar rezultatul... Să facă bine Dezminţitorul Polirom să-şi contemple "opera editorială" şi să jure cu mâna pe inimă că, dacă el ar fi fost autorul, nu ar fi suferit din pricina decapitării volumului, deci a lipsirii de elementarele informatii editoriale : a câta este ediţia de faţă, care fusese întâia, în ce limbă, când tipărită, sub ce titlu - în 1979, la Seuil, în neerlandeză la Elsevier - când, cu ce titlu apăruse-dispăruse la

Humanitas, în mai-iunie 1990?

Ceream prea mult de la editura Polirom?;

b) De loc falsă afirmaţia mea: abuzul editurii - suprimarea "**Introducerii**" - a coincis (cine crede în coincidenţe repetate?) cu articolul semnat: A. Oişteanu (revista *22*, 22 ian. 2005). În acela *autorul Polirom* mă denunţa ca "trivial negationism" (termen împrumutat de la M. Shafir, *şi el autor Polirom*, şi el acuzator al meu pentru "antisemitism deflectiv?, deflectant?"- după care mărturisea chiar în corpul broşurii, *editată la Polirom*, că... nu avusese timp să citească ceea ce condamna). Am răspuns prin un text "Să învăţăm de la evrei...?", apoi prin "Necitorii mei, holocaustologii"; în ele încercam să arăt **adevărul** - acesta: *acuzatorii mei* (pentru "antisemitism") *nu citiseră textele condamnate, nu produseseră citate, fabricaseră rezumate şcolăreşte copiate unul de la altul, colportorii împănîndu-şi compunerile cu ameninţarea: «Ordonanţa, Ordonanţa!», cea prevăzută a-i băga în puşcărie pe ne-evrei pentru "antisemitism", dar Doamne-fereşte să-i vizeze pe evrei, pe unguri pentru anti-românism).*

Atacul soldatului A. Oişteanu a coincis (sic-sic), nu doar cu mutilarea **Culorii Curcubeului**, ci şi cu anunţarea ne-acordării unei serii de autor - sugerată de Dan Petrescu, nu de mine solicitată; şi a coincis (?) cu neacceptarea editării **Jurnalelor**; în final, am primit lămuritorul răspuns: *«Nu»* la propunerea editării unor volume de ficţiune: **Sabina, Bonifacia, Justa**...

Autorul dezminţirii neagă "intervenţia" concertată a holocaustologilor în defavoarea mea ca autor, pe lângă direcţia Polirom - îi mai numesc o dată: cu excepţia lui Al. Florian, Laszlo şi a lui Pecican, sunt autori Polirom : J. Ancel, G. Andreescu, L. Antonesei, V. Ciobanu, A. Cornea, V. Gârneţ, M. D. Gheorghiu, C. Iancu, R. Ioanid, M. Mihaies, A. Oişteanu, Dan Pavel, M. Shafir, W. Totok, I. Vianu, Gh. Voicu - la care îi adaug pe Ed. Reichman, Alain Paruit, Pierre Pachet, S. şi Pierre Moscovici, Lavastine, Isac Chiva, Iosif Petran...- care, în ultimele decenii m-au tot pus la stâlpul "antisemitismului" - încă o dată: etichetîndu-mă, însă evitînd a da citate din textele mele "antisemite": citatele netrunchiate (nedecapitate, ca să rămânem înde noi) s-ar întoarce împotriva bravilor acuzatori.

Dezmint dezminţirea editurii Polirom. *Argumentele mele sunt textele mele, imprimate* - întregi sau decapitate de însuşi dezminţitorul, ca volumul **Culoarea curcubeului**;

Argumentele editurii Polirom sunt vorbe goale, neadevăruri orbitoare, precum : "Bunul de tipar acordat de autor conform prevederilor contractuale". Sic.

Paul Goma

P.S. Fiindcă am prilejul, o întrebare - retorică, se înţelege: cum poate fi judecată "politica editorială" a Polirom (de ce îmi va fi venind să-i zic: "Poli*t*rom"- să fiu psihanalizat pentru contaminare: Poli*t*birou, Poli*t*ruc - eu sau

botezătorul?), după mărturia lui Mihai Vakulovski (răspunzîndu-i lui O. Pecican acuzîndu-l că publicase în *Tiuk!* un text de "antisemitul Goma"):

"Cât despre mine, da, am facut o carte de interviuri cu supravietuitorii Holocaustului, din care am publicat citeva la E-Leonardo şi citeva la Tiuk, la rubrica "Reportaje KLU" (în mai multe numere). Cartea a apărut la editura "Polirom", doar ca nu se ştie cine i-a schimbat titlul şi mi-a scos numele de pe coperta! (Acum se numeşte "Holocaustul evreilor romani" si e semnata "Institutul Roman de Istorie Recenta"). Despre cartea asta*) a facut Dumitru Crudu un interviu in care povestesc despre aceasta experienta (...) Ma intrebi când sînt eu - eu sînt şi atunci cînd ştiu să ascult un om care a suferit şi are ce povesti, iar aceşti supravietuitori au fost extraordinari, şi atunci când apar din toate puterile libertatea de exprimare. Ce-ti pare contradictoriu în asta?"

*) [Care] "se numea, înainte de a fi publicată, "Supravieţuitorii... (Interviuri despre Holocaust)" şi era semnată Mihai Vakulovski. M-am interesat (...) cum a ajuns să fie semnată IRIR (...); după cercetări îndelungate, mi-a răspuns (...) Andrei Pippidi, prefaţatorul volumului (...) [că] a fost mulţumit (...) şi că *el "în acord cu editorii" au hotărît "ca IRIR si nu dvs să figurati pe coperta volumului"* (subl. mea, PG.)

P.P.S.: Aşadar nu sunt singurul autor ale cărui cărţi predate la Polirom sunt fie mutilate, fie pur şi simplu furate - de ditamai istoricul A. Pippidi!

De ce Mihai Vakulovski a fost victima unui astfel de act - extrem de cultural, cât despre editoriaaal...?

Nu cumva pentru că fraţii Vakulovski (Alexandru şi Mihai) se declaraseră, într-un poem publicat în *Vatra*, "fiii [spirituali] ai lui Goma"? Argumentele prezentate de mine, mai sus se dovedesc a fi, vai, adevărate: şi A. Pippidi este holocaustolog emerit (face parte din "Comitetul Wiesel" - alături de alt escroc şi falsificator de istorie: R. Ioanid) şi coordonator de colecţie - la Polirom.

Deci nu doar Goma este "pedepsit": marginalizat, contestat, antisemitizat, îngropat de viu cu tot cu manuscrisele-i - ci şi persoanele care "se ating" de el? Dar "s-au atins de mine" şi Pecican şi Laszlo, şi Adameşteanu şi Liiceanu şi Manolescu şi Tudoran (nu, Blandiana: nu, ea se atingea numai de Gogu Rădulescu) - şi?

Şi! Iată "antisemitul" Manolescu, de la o vreme se înţelege perfect cu directorul Poli*t*rom, devenit şi director al editurii Uniunii scriitorilor, Cartea Românească.

Cum se va numi editura rezultată din preluarea uneia de către cealaltă: ***Cartea Politromânească***?

Aici - răsturnînd cronologia - reproduc un text semnat Tudorel Urian, apărut în... *România literară!* Se vede că Manolescu este ocupat până peste sprincene cu Uniunea Sovietică a Pisatelilor Românèți, de aceea șoarecii își fac de cap! Scriu despre Goma!

România literara nr. 24 / 22 - 28 iunie 2005
Lecturi la zi de Tudorel Urian

Lectia de onoare

Ce s-a ales, dupa 1990, de fostii disidenti anticomunisti? Pîna la implozia sistemului comunist european, simpla pronuntare a numelor lor, la postul de radio „Europa Libera", provoca fiori si facea sa licareasca o palida speranta în casele înghetate si întunecate ale românilor. În ultimii ani ai comunismului, nume precum Lech Walesa, Milovan Djilas, Adam Michnik, Vaclav Havel, Alexandr Zinoviev, Alexandr Soljenitîn, Andrei Saharov faceau parte dintr-o mitologie contemporana a onoarei si a demnitatii. Cîti dintre noi, majoritatea tacuta, cei al caror „curaj" se reducea la ascultarea emisunilor postului de radio „Europa Libera" si la maimutarirea pe ascuns a vreunui sef de la partid (eventual, chiar Supremul), nu am visat sa traim într-o lume condusa de acesti oameni, care pareau sa stie toate vulnerabilitatile si întreaga ticalosie ale regimului comunist?

Dupa caderea comunismului, datele problemei s-au schimbat radical. Chiar daca unii dintre fostii disidenti au ajunsi presedinti în tarile lor (Walesa, Havel), tot mai putina lume îsi aminteste de faptele lor din anii de rezistenta. Lumea merge mai departe, oamenii privesc înainte, iar vechile mituri palesc în fata pragmatismului care a devenit cuvîntul de ordine al societatii contemporane. Traim într-o lume care nu (mai) da doi bani pe valorile morale si care este oricînd dispusa sa parieze pe „realismul" unui fost, uns cu toate alifiile turpitudinii si ale cinismului, în detrimentul idealismului pagubos al vreunui caracter fara pata. Eroii trebuie sa stea la puscarie sau în cartile de istorie, nu în viata publica. Si totusi...

... În anul 1997, gratie extraordinarului Vladimir Tismaneanu, am avut sansa sa petrec o dimineata în compania lui Adam Michnik. Dupa micul dejun luat la hotelul Minerva de pe bulevardul Ana Ipatescu (Michnik venise în Bucuresti pentru lansarea editiei în limba romåna a cartii sale Scrisori din închisoare), am iesit la o scurta plimbare. La Piata Romana, fostul disident polonez s-a apropiat de o taraba cu carti si, imediat dupa aceea, a exclamat cu un aer uluit-entuziast:

«Formidabil, am vazut o carte de Paul Goma!»

Fireste, conversatia noastra a deviat spre acest subiect. I-am spus, printre altele, ca în România (repet, ne aflam în 1997), Paul Goma era cunoscut mai mult prin scrisorile sale polemice decît prin trecutul sau de disident anticomunist, ca foarte multa lume îi contesta talentul de scriitor si ca exista destui care soptesc pe la colturi ca nu ar fi în deplinatatea facultatilor mintale. Adam Michnik s-a oprit brusc, m-a apucat de brat, m-a privit drept în ochi si mi-a spus:

«Va rog sa îmi promiteti un lucru: indiferent ce vor spune cei din jur, dumneavoastra nu îl veti vorbi niciodata de rau pe Paul Goma!»

Am respectat aceasta rugaminte a lui Adam Michnik, chiar daca, în anii care au urmat, lista celor care „s-au lepadat" de Paul Goma s-a întins foarte mult, cuprinzînd inclusiv numele unor oameni care, într-o vreme, au fost singurii sai aparatori.

Culoarea curcubeului '77 (Cutremurul oamenilor), completata acum cu formidabilul dosar de Securitate Cod „Barbosul", este o carte esentiala pentru întelegerea adevaratei dimensiuni a disidentei lui Paul Goma. În mod suprinzator, desi actuala editie de la Polirom este cea de-a patra în limba româna (dupa cele aparute la Humanitas, în 1990, Biblioteca revistei „Familia", în 1993, si Flux Chisinau, în 2003), ea nu a avut aproape deloc impact la nivelul opiniei publice, iar comentariile critice au ocolit-o. Pacat, pentru ca aceasta carte este o marturie de maxima importanta despre o perioada mai putin cunoscuta a comunismului, a doua parte a anilor saptezeci. În ultimii ani au aparut multe marturii despre teroarea instaurata de comunisti în anii '50, s-a vorbit adesea despre deschiderea spre Occident de la sfîrsitul anilor '60, ca si despre ultimii ani (ubuesti) ai regimului Ceausescu. Mai putin despre anii '70, în care credibilitatea internationala a regimului de la Bucuresti era înca destul de mare, chiar daca în tara începuse „revolutia culturala", iar surubul libertatilor cetateanului începuse sa se strînga dramatic. Izolat la domiciliu, supravegheat în permanenta, supus terorii psihice, prin telefoane anonime de amenintare la adresa sa si a familiei sale si prin foarte dubioasele vizite nocturne ale unor personaje de nefrecventat, sfatuit de „prieteni" scriitori si nu numai sa renunte la protestele sale, agresat si defaimat, Paul Goma se încapatîneaza sa creada în dreptatea sa si îsi urmeaza calea, indiferent de consecinte. Gesturile sale sînt cele ale unui om normal care traieste într-o lume bolnava si care nu cere decît respectarea legilor aflate în vigoare la momentul respectiv. Asa cum sînt puse lucrurile, este evident faptul ca între Paul Goma si Nicolae Ceausescu, mai degraba fostul sef al statului avea, în 1977, statut de disident.

Cartea lui Paul Goma este, probabil, una foarte greu de digerat pentru multi dintre scriitorii importanti de azi. Ei apar în lumina prea putin convenabila a lasitatii lor de acum aproape trei decenii, a propriilor compromisuri mai mari sau mai mici facute pentru a pastra/obtine statutul de privilegiati. Exceptiile, în ordine morala, sînt putine si, de aceea ele trebuie subliniate. Impresionant este cazul regretatului Teohar Mihadas. Trimis de Securitate acasa la Paul Goma pentru a-l convinge sa renunte la protest, acesta îi povesteste deschis toata tarasenia: „- Domnule Goma, Securitatea m-a trimis la dumneata. Sa te conving sa renunti. Zece zile m-a chinuit la noi (la Cluj). Pe mine m-a dat afara din locuinta; pe soacra-mea din spital; pe copii si peginere i-au amenintat ca or sa-si piarda slujbele daca eu nu vin la Bucuresti sa te «lamuresc» Mi-au

promis ca, daca reusesc sa te descurajez, sa te fac sa abandonezi povestea cu semnaturile, au sa-mi dea o locuinta mai buna, pensie de la Uniunea Scriitorilor si au sa-mi publice cartile respinse pîna acum" (p. 142). Dupa aceasta dezvaluire plina de dramatism, Mihadas face un gest sublim: doreste sa îsi puna semna-tura pe Scrisoarea de protest a lui Goma. În final, disidentul se vede pus în situatia sa-l roage pe bietul Mihadas sa nu semneze hîrtia, pentru a nu-si periclita si mai mult situatia de neinvidiat în care se afla.

Poate ca este interesant de stiut si cine sînt cei care, în anul 1977, s-au manifestat public împotriva protestelor lui Goma. Le reproduc doar numele dupa o nota a Securitatii din ziua de 10 decembrie 1977 (în respectiva Nota, reprodusa la pp. 533-534, apar si cîteva dintre „argumentele" celor aflati pe aceasta lista a rusinii): Eugen Barbu, Fanus Neagu, Ion Lotreanu, Doru Popovici, graficianul Ion Dogar-Marinescu, studenta Hydassi Ana si profesorul Valentin Tautu (din Cluj), studentul Radu Radescu, profesoara Maria Panaitescu, doctorul Gheorghe Radu, Zigu Ornea, Adrian Beldeanu, Leon Kalustian, Alexandru Tocilescu, Nelu Oancea, Marin Preda, Dan Zamfirescu, Constantin Abaluta, preotii greco-catolici Gheorghe Chindris, Gheorghe Coman, Dumitru Pop.

De maxim interes este voluminosul dosar de Securitate din partea a doua a acestei carti. Dincolo de informatiile punctuale pe care le aduce acesta poate oferi, celui care stie sa citeasca, informatii valoroase despre metodele, uneori sofisiticate pîna la perversiune ale Securitatii. Analizele Securitatii pot explica multe dintre deciziile aparent ilogice din epoca. În anul 1974, Paul Goma predase Editurii Cartea Românească, unul dintre romanele sale incomode (În cerc). Exista însa temerea ca o versiune a romanului se afla deja în Occident si ca ar fi putut aparea în traducere franceza la Gallimard. Analizînd situatia, lt. Colonelul Nicolae Mihai ajunge, în Nota Raport, la urmatoarea concluzie: „ a) Cartea sa nu fie publicata (...), Gallimard va putea exploata în publicitate faptul ca romanul a fost refuzat... b) Manuscrisul sa fie publicat. (...) Aceasta atrage urmatoarele: – nu va mai putea fi publicat în Occident decît cu asentimentul editurii care l-a publicat în tara; – emigratia reactionara nu va mai putea folosi în propaganda «P.G. este scriitor interzis în România», iar (...) Gallimard (...) nu va mai manifesta acelasi interes pentru lucrarile sale. Chiar el ca persoana va fi dezavuat în Occident, mai ales ca este suspicionat ca «agent al securitatii»; – persoanele care se mai afla în anturajul sau vor deveni suspicioase si-l vor acuza de duplicitate" (p. 371). Recomandarea de publicare a cartii aproape ca sare în ochi, iar despre agentii Securitatii se poate spune orice, (ca erau cinici, ticalosi, odiosi etc.), dar nu ca duceau lipsa de inteligenta.

IULIE

Vineri 1 iulie 2005

Ziua publică textul lui Mircea Stănescu "Ţintele externe ale Securităţii" - este vorba şi de atentatele cu bombe, puse la cale de Carlos (în colaborare cu securistul Andrei Vicescu/?/, alcătuitorul "dosarelor). Deasemeni vorbeşte despre plângerile mele împotriva securiştilor si a lui Iliescu, pentru "trădare de patrie" .

Mai există un text despre Carlos în slujba Secului (V. Alexe).

Sâmbătă 2 iulie 2005

În *Ziua* de ieri (1 iulie) a apărut dezminţirea lui Silviu Lupescu: (am reprodus-o la iunie a.c.)

Marţi 5 iulie 2005

Am dormit prost, m-am trezit obosit, prost dispus - nu din cauza textului semnat de Groşan în *Ziua*: "Gică-Contra", eu fiind acela. Din motive mai serioase. Am pus "Dezminţirea dezminţirii" la coada lunii iunie, sperînd că Filip o va instala pe internet.

Cronica din redactie, Razvan Ionescu Care este parerea ta?
Comentarii

Doua poze

Cand ajungi noaptea tarziu acasa, deschizi televizorul si-l vezi mare cat ecranul, in toata zoologia sa, pe fostul general Nicolae Plesita iti dai seama de ce Paul Goma a ajuns un neinteles. Tipologia acestui personaj o reintalnesti pe toate drumurile in Romania.

In spatele multor birouri impunatoare, tronand pe acele fotolii obscene care reprezinta simboluri ale statului roman, gasesti aceeasi privire si aceeasi gusa indecenta ca ale generalului Plesita. Nu realizam totdeauna cati Plesita exista inca in Romania. Aparentele ne insala uneori, fiindca sinistrul general e singurul din aceasta specie care se manifesta autentic si in public, si la televizor.

Paul Goma a definit specia reprezentata de tipi ca Plesita. I-a numit, simplu, cavernicoli. Cei mai multi isi disimuleaza identitatea de regn cu abilitate. Se ascund intre noi si lumea politica de la suprafata. Ei sunt esenta peliculei care formeaza esaloanele doi si trei. Ei conduc Romania, indiferent de culoarea guvernarii. Nu sunt nici pesedisti, nici liberali si nici pedisti.

Diferenta se face doar prin gradul de adaptabilitate a politicianului care se incumeta sa stea pe aceasta pelicula. Pesedistii plutesc imponderabil, altii sunt inghititi si se ineaca.

Tot acest tablou ni s-a redeschis in fata ochiilor ieri, cand am aflat ca pedistul Aurel Pana, directorul Companiei Apele Romane, a explodat pe stil Plesita intr-o convorbire telefonica cu un ziarist de la „Cotidianul". Dezvaluiri ale colegilor nostri l-au potentat pe avevaratul Aurel Pana. „Ba, vin acolo si va dau foc la redactie, va retrag publicitatea!" sunt cuvintele sale. Sau: „Sa scrii in ziarul de maine ca esti o dobitoaca...".

Orice alt comentariu e de prisos. Singura forma posibila de reactie jurnalistica este sa-i publicam poza domnului Aurel Pana.

Joi 7 iulie 2005

Nici de astă dată nu a reuşit Franţa să găzduiască Olimpiada 2012. Amărăciune. Nu sunt francez, dar francofil cu moderaţiune, da. Desigur, în această atitudine mă lucrează numai istoria; şi numai istoria privindu-i pe români, acolo, în colţul de lume uitat de Dumnezeu. Ştiu: nu contează "iubirea" (care este sublimă şi inexistentă - ce, România "iubeşte" Albania?, măcar Dulcea Bucovină?) faţă de România a Franţei, a Angliei, ci interesele lor care coincid sau ba în anume momente cu interesele româneşti. Franţa nu este fără cusur: atitudinea ea indiferentă în 1812 a dus la tragedia sfâşierii Moldovei; cea din 1914-16, când ne-a tras în tabără rusească; însă dacă am fi fost în cea germană am fi picat şi mai rău, nu ar fi fost realizată România Mare;

Anglia - în schimb! - este Puterea "fără calităţi" (privită din acelaşi punct de vedere egoist, românesc): ea a fost totdeauna susţinătoare a Turciei. Şi numai a ei. Iar din 1940 a fost susţinătoare a Rusiei. Şi numai a ei (noi, ca noi, dar să fie întrebaţi polonezii cum-cât i-a trădat-vândut Albionul!).

Stare generală proastă: ameţelile continuă, ba cresc în intensitate - şi în efectele fizio-psihologice.

Apoi "Ziua" nu a publicat replica mea la Polirom - şi nici nu a dat vreun semn că ar fi primit textul. Bănuiesc motivul: "Am picat prost"; vorba picatprostului D.C. Mihăilescu: chiar în timpul vizitei de o săptămână a lui Ungureanu în Israel. Şi cum "Ziua" se află sub supraveghrea lor - la asta adăugîndu-se faptul că V. Roncea este şi el în Israel...

Atentate la Londra. Cumplit(e).

Vineri 8 iulie 2005

"Carnage" titrează presa de pe ambele maluri ale Mânecii.

Nu-mi vine deloc să intru în statistici, am oroare fiziologică de astfel de unităţi de măsură ale grozăviei, fiindcă de la *o* victimă începe inacceptabilul acceptat, oroarea. Ii detest pe jurnaliştii de televiziune în direct care pun prima întrebare reporterului aflat la locul câte unei catastrofe: «Câte victime au fost înregistrate?», iar în unele cazuri când cel de pe teren nu dă cifre - fie că nu le cunoaşte, fie că nu vrea să intre în acest joc imbecil şi pornografic - ăstalalt insistă : «Câţi morţi, câţi răniţi?...» de parcă ar fi socotitori de cadavre la poarta Holocaustului.

În primele momente comentatorii au crezut că atentatele erau o răzbunare" din partea celor eliminaţi din cursa pentru găzduirea Olimpiadei - Franţa ocupa, fireşte, locul întâi (dintre eliminaţi). Dar s-au calmat: cei cât de cât iniţiaţi au avansat teza Al Quaida: atentatele puse la cale de "Ea" (nu ştiu ce gen are în arabă - şi dacă are un sex, ori este ca îngerii cretinilor...) presupun luni de zile, cam un trimestru de preparative. Or, dacă se admitea că A.Q. este autoarea, nu englezii "victorioşi" la Singa-pore erau vizaţi (nu era timp de pregătire: cât: o noapte?), ci englezii gazde ai G 8. Or despre asta se ştia de un an de zile.

Ce a fost impresionant: englezul, chiar rănit, chiar pus la pământ - nu se predă, nu se declară învins. Cei care nu cunosc istorie, doar sport ştiu: englezul luptă până în ultima secundă - chiar şi în secundele de după ultima secundă - şi nu de puţine ori răstoarnă un rezultat defavorabil. Desigur, sportul este prelungirea războiului - sau anticiparea, depinde cum e privit - însă aci intrăm în istoria pentru clasa a IV-a primară: în al doilea război mondial, sub bombele germane Anglia a ars, a sângerat cumplit - dar nu s-a lăsat (iar când i-a venit ocazia, s-a răzbunat cu ferocitate pe nemţi). Apoi a cunoscut războiul civil: decenii lungi IRA a pus bombe, mai ales în inima Albionului, Londra. Multe victime, multe distrugeri - Albionul nu a cedat.

Pun pe seama emoţiei şi a mâniei discursul lui Blair, mai ales pasajul în care, vorbind de autorii atentatelor, i-a tratat de "barbari", de "laşi", de insensibili la faptul că victimele sunt civili... Ei, da: nici o crimă nu justifică o crimă, însă când tu, Anglia eşti aliatul de nădejde al Americii în această sângeroasă aventură care este războiul în Irak, te abţii de a vorbi de "barbaria", de "laşitatea" celor pe care tu i-ai atacat, pe care tu i-ai umilit, tu i-ai însângerat, tu i-ai ucis. Fiindcă în Irak *război* nu a fost: "înfruntarea" dintre Armada Occidentală şi ce mai rămăsese din armata irakiană măcinată de războiul cu Iranul, apoi de războiul Golfului (1991) nu a fost decât un galop de sănătate pentru occidentali. Or abia după încheierea războiului a început... războiul (de gherilă). Cum îndrăzneşte Blair să pomenească de "barbarie", de "atacare a unor civili

fără apărare", când de doi ani asta fac Occidentalii în Irak, deci şi ei, englezii? Acte de barbarie, atacînd civili fără apărare, torturînd captivii, pe cei periculoşi deportîndu-i la Guantanamo, tratîndu-i, nu după metodele asiate (saddamiste), nu, nu!, ci după cele ruseşti pe care noi românii le ştim din Istoria Piteştiului.

Durerea şi mânia l-a făcut pe Blair să rostească acele cuvinte nesăbuite, mincinoase, pe care nu pot să nu le pun alături de cele ale conducătorilor politici-militari israelieni, cei care, vorbind de kamikaze, se trezesc tratîndu-i de "laşi" - când există pe pământ atâtea alte cuvinte-potrivite pentru acţiunile kamikaze: "sângeroase, ucigaşe...".

Andrei Vartic îmi atrage atenţia asupra unui articol murdar al lui G. Andreescu, publicat în *Ziua* - despre Pactul Stalin-Hitler. Într-adevăr, textul este de o josnicie inegalabilă. Mi-e greaţă.

Pe luni, pe marţi o să am o nouă imprimantă.

Sâmbătă 9 iulie 2005

Mai sunt călători cu metroul londonez care nu au fost descarceraţi - din cauză că explozia a fragilizat tunelul, iar "acoperişul" riscă să se prăbuşească. Sunt necesare lucrări de consolidare - astfel explică poliţia întârzierea comunicării statisticelor (!) şi negăsirea multor persoane căutate de către ai lor. Cumplit. Să mai existe supravieţuitori după atâta timp?

Deşi suntem în iulie, puţini vizitatori pe internet, în frunte se află textele instalate alaltăieri-noapte: "O, ce veste...", "Dezminţire", "Jurnal ian-iun."

Şi regina Angliei în discursul său la spitalul vizitat a vorbit despre "barbarie", despre "atacarea civililor inocenţi"... Dar bineînţeles că toate victimele atacurilor teroriste sunt civili inocenţi, dar aceştia nu sunt doar supuşii Majestăţii sale, ci şi italienii în anii de plumb, şi germanii din vremea armatei roşii a lui Baader, şi spaniolii victime ai ETA (apoi anul trecut ai Al-Quaidei) şi francezii - mai ales în metrouri, victime ai "răzbunătorilor" algerieni - precum "victime civile, inocente" s-au înregistrat cu sutele, dacă nu cu miile în Irak - după încheierea războiului! Şi "victime civile, inocente" au fost, sunt în continuare, palestienienii, de 56 ani - voi fi numărat corect, pe degete, deceniile, din 1948.

Duminică 10 iulie 2005

Aseară, într-un acces de hărnicie, am răspuns chestionarului trimis de Ana Maria Cătănuş - i l-am trimis, gata-emailat.

Din nou la Londra: Sfâşietoare imaginea rudelor, apropiaţilor celor dispăruţi în metrou: cu fotografii, cu ziare în care fuseseră reproduse fotografiile, oamenii îşi caută un frate, o soră, soţia, un prieten... Nu ştiu dacă va fi un act deliberat al televiziunii (acela de a arăta că şi musulmanii au suferit, că şi ei au deocamdată-dispăruţi) sau realitatea londoneză spune că populaţia metroului cuprinde şi un mare număr de ne-albi - majoritatea musulmanilor din Anglia sunt de origine pakistaneză. Nu poţi afirma că doar oamenii săraci folosesc metroul - ca şi la New York, la Paris - ci şi ne-săraci care vor să evite aglomeraţia circulatorie de la suprafaţă.

De remarcat: printre supravieţuitorii atentatelor nu am văzut decât o femeie (albă) plângând, însă cred că de durerea fizică - avea bandaje la mâini. Ceilalţi - albi, negri, asiatici, arabi - se stăpâneau; nu plângeau, nu se văietau. Chiar şi originarii francezi, italieni, greci erau *british* în durerea lor.

După seria de atentate din Franţa - şi ele în metrou, înregistrînd mulţi morţi şi răniţi supravieţuitorii (albi, negri, arabi, asiatici) - aveau un comportament... mediteraneean (şi, de ce nu: balcanic), aş zice: aveau durerea sonoră - şi declamatorie (doar indicaţia geografică trimite la Grecia şi la teatrul ei): scânceau, plângeau, blestemau, ameninţau (că, dacă pun ei mâna pe acela carele...).

Însă după atentatele din Franţa, şi ele în metrou, nu am văzut fotografii ale "dispăruţilor" : fiindcă nu existau "dispăruţi". Nici după măcelul de la Madrid, anul trecut: nici acolo nu fuseseră "dispăruţi": catastrofa se produsese la suprafaţă, victimele fuseseră, dacă nu identificate, din pricina mutilărilor, măcar... găsite... Şi la Paris şi la Madrid fuseseră aprinse lumânări, candele, puse fotografii ale celor morţi, iconiţe - în locurile însângerate - însă nu existaseră fotografii-de-căutare-a-dispăruţilor.

Cum e mai bine să fii - pe lumea asta - în faţa durerii, a ostilităţii: ca englezul? Ca ne-englezul?

Întrebare perfect stupidă.

Marţi 12 iulie 2005

Azi voi avea o nouă imprimantă. Precedenta şi-a dat duhul după 10 ani de serviciu credincios.

Transcriu aici o scrisoare a lui Andrei Vartic primită azi:

Draga Domnule Goma!

La Chisinau a stat doua saptamani dl Ovidiu Creanga. Este un povestitor exceptional, ce spune el despre Basarabia de pana la 28 iunie 1940, despre ziua de 28 iunie si ce a urmat este deosebit de important. Asa ca l-am invitat in mai multe emisiuni la Vocea Basarabiei si mesajul lui a ajuns la f. multa lume. Am vorbit si despre SAPTAMANA ROSIE, si despre prefata Dumitale la cartea dlui Ovidiu, care tocmai a aparut la Chisinau si la premiera careia au fost cel putin de 10 ori mai multi oameni decat la premiera unui autor "celebru" de pe la noi. Prefata este f. buna si spun lucrul acesta fiindca ati pus

penctul pe i intr-o problema mai veche a scrisului (pe care confratii din Romania se fac a nu o vedea). (...) Asa, cum bine ziceti, Ovidiu Creanga nu este un amintirist, ci un scriitor. Venirea lui in Basarabia, plecarea la Varzaresti, interviurile din ziare si pe unde a fost posbil, la radio si TV au facut un bine urias Basarabiei. O parte din acest bine a fost adus si de pana "usoara" a lui Paul Goma.

Dl Mihai Cimpoi a transmis prin Victor Lupan premiul OMNIA, un covoras cu chipul lui Eminescu, o diploma si, poate, si altceva. Asta e tot ce poate US din Basarabia. Am fost si la manifestarea unde s-au dat premiile US. La pronuntarea numelui GOMA au fost cele mai multe si mai sincere aplauze. Basarabia va iubeste, chiar daca si pe aici unii shoshotesc prin unghere.

Multa sanatate!

av

Precum şi o ştire capturată pe internet de M.B.H.:

Cultura & educatie Programul „Les Belles Etrangères"Scriitori romani selectati pentru a fi tradusi si publicati in Franta

In cadrul programului „Les Belles Etrangères", initiat de Ministerul Culturii francez, prin intermediul Centrului National al Cartii, 12 scriitori romani au fost selectati pentru a fi tradusi si publicati de editurile franceze. Au fost alesi sa participe in acest program Gabriela Adamesteanu, Stefan Agopian, Dan Lungu, Simona Popescu si Cecilia Stefanescu (autori ai editurii Polirom) alaturi Ana Blandiana, Mircea Cartarescu, Gheorghe Craciun, Letitia Ilea, Ion Muresan, Marta Petreu si Vlad Zografi. Saptaminile trecute, o echipa condusa de Martine Grelle, comisar pentru „Les Belles Etrangères", a filmat in Romania scurte momente cu scriitorii care vor fi tradusi si publicati de editurile franceze pina la debutul turneului acestora. Intre 14 si 26 noiembrie, in Franta, ei se vor intilni cu publicul cititor din peste 30 de orase. Un film documentar va fi disponibil pe toata durata programului pentru a permite o familiarizare mai mare cu cele 12 personaje principale. Centrul National al Cartii va edita, ulterior, o antologie care va reuni texte inedite ale autorilor invitati. Aceasta antologie se va distribui cu tot cu un DVD continind filmul documentar realizat in Romania.

Gabriela Adamesteanu

„Pentru mine a fost importanta decizia luata de Centre Nationale du Livre de a invita Romania la «Les Belles Etrangères», pentru ca exista un sprijin, financiar si de publicitate, oferit editurilor care aleg carti ale autorilor din tara invitata. Propusesem de vreo trei ani Dimineata pierduta mai multor edituri in Franta si cartea avea referate favorabile la Gallimard, dar decizia intirzia. Autorii romani nu au trecere nici la edituri, care pierd bani cu ei, nici la publicul strain, care ii ignora. Invitarea Romaniei la «Les Belles Etrangères» a contat in hotarirea finala pentru publicarea cartii mele in octombrie 2005." (subl. mea) (...)

Intenţia francezilor este salutară. Ea trebuia provocată, dacă nu din 1990, atunci din 1991 - de când a fost înscăunat Buzura şi înzestrat cu mulţi bani. Însă Gusti, ardelean chibzuit i-a cheltuit pentru traducerea (în România!) a propriilor opere nemuritoare şi pentru promovarea numai a lor. Mult mai mult/multe în aceşti 15 ani au făcut pentru cultura din ţară mult-hulitul (şi de către mine) Virgil Tănase, la Centrul Cultural de la Paris, pe unde s-au perindat alţi ardeleni, începînd cu corifeul Ion Pop, apoi cu Vasile Igna, continuînd cu hilarul nesărat, ultimul (i-am uitat numele de, altfel, poet - ba nu: Horia Bădescu).

Cât despre Marea, Măreaţa, Lătăreaţa Adameşteanu: tot aburită, tot zăpăcită - iată pentru ce:

Întâia propunere pentru **Dimineaţa**... ei datează din 1988, dacă nu şi mai devreme. Eu o făcusem, la Gallimard. Pe lângă recomandarea mea trebuie să fi fost şi un referat, favorabil, se înţelege, al lui Alain Paruit. Că în urmă cu "vreo trei ani" mai făcuse ea singură un demers - posibil. Însă acela nu era primul.

Aşa cum minţise în legătură cu debutul: «Sami Damian m-a debutat la *România literară,* m-a susţinut, m-a ajutat...», când realitatea nu era doar alta, ci inversă (am mai scris asta, nu-i nimic, repet): Sami Damian se opusese cu îndârjire debutului ei la *România literară* a lui Breban, motivaţia-reproşul fiind: «Prea scrie ca tine» (în traducere: "pe ne-linie", "duşmănos" - spre deosebire de favoriţii mălăieţi ai săi: Radu F. Alexandru, Vasile Andru, Simu, Gh. Schwartz), aşa că dusesem manuscrisul la concurenţă, la *Luceafărul*, unde Sânziana Pop îl publicase pe dată. Mă întreb dacă nu cumva această ştergere a trecutului prin declaraţie, potrivit lozincii lansată de Monica Lovinescu: «Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma" este proprie doar oltenilor noştri dragi-şi-iubiţi. Adevărat: rezultatul sonorizării: «'Pare rău...» trimite la mahalaua Bucureştiului care adună reprezentanţi din toată ţara, marca nefiind o anume provincie de origine, ci natura fiecărui individ. Şi atunci? Şi atunci ! Când încercam să deduc de unde până unde, sub condeiul unei boeroaice ca Monica Lovinescu răsărise această reminiscenţă, nu neapărat ţigănească, ci curat-mahalagească, avansasem bănuiala că nu aparţinea Monicăi, dânsa, atunci, jucase rolul de... purtător de cuvânt al agitatorilor-prin-telefon (de la Bucureşti), puitorilor-de-gaz-pe-foc: Liiceanu şi Adameşteanu - rămânînd în literatură: ca demni reprezentanţi ai deneuitatul personaj Vica.

Îmi plăcuse peste poate literatura Gabrielei Adameşteanu - dovadă: am încercat să o recomand întâi Monicăi Lovinescu, dar d-sa nici nu a deschis volumul - pentru ca după trei-patru-cinci ani să-mi anunţe, triumfalnică, marea-i descoperire, însoţită de reproşul că nu i-l semnalasem la timp, desigur, din gelozie... Cine mă crede - mă crede,

cine nu: să fie sănătos: niciodată, nicăiri (în România, apoi în Occident), nu numai că nu am făcut opoziție la publicarea sau/și editarea vreunui scriitor român - chiar dacă nu-mi plăcea autorul (Alexandru Papilian), chiar dacă nu fusesem prieten cu el, în țară (Nedelcovici); pledasem cauza prozei lor: Rodica Iulian, C. Dumitrescu), cu unii reușisem, cu alții ba.

Nu-mi vine acum să maculez această minunată carte **Dimineața pierdută**, căutînd în personaje ei tarele autoarei. Rămân așa.

Joi 14 iulie 2005

Înțeleg cât de... vacanță le este internauților frecventatori și ai site-ului meu, după numărul lor înregistrat ieri: 14 mari și lați.

Luni 18 iulie 2005

Ieri Filip mi-a montat Minimac-ul și imprimanta HP 1320.

Azi vine la Paris Mariana Sipoș. Mâine vom avea primul dialog.

Miercuri 20 iulie 2005

Ieri a fost Mariana Sipoș. Am făcut în jur de patru ore de înregistrare. Om muri și-om vedea... câte zeci de minute vor rămâne difuzabile - și câte minute vor fi difuzate.

Mi-a adus o mulțime de cărți. M-a bucurat... harta Bucureștilor: Nu sunt eu și cartograf?

Dar ce bucurie mi-a propus (sic) Virgil Podoabă! Volumul apăruse mai demult, eu însă am aflat natura... conținutului ultimului capitol abia în urmă cu o săptămână. Cum Mariana Sipoș era gata de plecare încoace, am rugat-o pe ea să-l aducă - și l-a adus.

I-aș scrie câteva cuvinte (lui Virgil Podoabă), însă nu am adresa lui electronică. Ne-am răcit pe chestia Laszlo (iată, nu am spus: "din cauza lui..."). După un deceniu de ne-relații cu Podoabă, constat:

- atunci - eu nu greșisem (apărîndu-l pe Laszlo);
- acum - el, Virgil Podoabă se dovedește a fi avut - atunci - dreptate.

Iar eu tot nu afirm: "Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Laszlo".

Joi 21 iulie 2005

Mi-a scris Călin Vlasie. Că vrea să reînnodăm legătura. Desigur, dar mai înainte [i-am sugerat] să se informeze în legătură cu "dosarul de antisemit" al meu. Apoi să-mi spună ce crede despre propunerile mele: **Jurnal 2004** (și **2005**) și **Sabina**.

Urmează să-mi scrie. Dacă nu l-am speriat definitiv.

Vineri 22 iulie 2005

Ieri: vreo 4 ore de filmare. Cum eram treaz de la ora 2 noaptea, mi-a fost tare, tare greu să mă păstrez în stare de funcționare. Nu sunt sigur că am fost măcar acceptabil. Însă Mariana Sipoș s-a arătat înțelegătoare. Ca o mamă (ca una dintre mame...)

Printre alte hârtii mi-a adus și o fotocopie dată de Dimisianu: o cronică tv. la *Viața românească*, în 1969, în care îl pomeneam pe Ceaușescu. O să revin, pe larg, la acestă "uitare" a mea.

Să nu uit să scriu ceea ce nu am avut timp în ultimele zile;

Coloniștii din Gaza sunt și ei oameni profund nefericiți. De când au fost scoși din casele lor, evacuați, au devenit și ei *fără casă* - așa cum erau de 50 ani palestinienii - mi-au devenit, nu dragi, dar de-ai mei. În imaginile din aceste zile am revăzut legendarul și tragicul Jidov rătăcitor. Se află și ei pe drumuri - fără casă. Bine-bine, "istoria" explică... istoria lor, însă nu și sufletul: O bună parte (cea mai mare parte) dintre coloniștii din Gaza sunt foști coloniști din Sinai "mutați" cu forța - după convențiile cu Egiptul - de către... generalul Sharon;

O altă bună-parte a coloniștilor este alcătuită din israelieni recenți, stabiliți acolo după 2002, mai vârtos după "apelul" premierul Sharon adresat evreilor din Franța de a da fuga și a găsit adăpost în Israel, pentru că în Franța sunt victime ale "antisemitismului". Această minciună groasă - inventată în întregime, nu pentru că evreii ar fi fost "persecutați în Franța", ci pentru o chestiune de mulTă vreme în serviciu: cea demografică: autoritățile israeliene încercau să facă să vină cât mai mulți evrei (în fine: declarați evrei), pentru a contracara... "demografia galopantă a palestinenilor" (campania la care a dat o mână de ajutor teoretic și Alain Finkelkraut)? Efectul s-a întins în alte țări europene și mai ales în America de Nord. Familii întregi, nu neapărat fanatic-religioase, dar patrioate răspunseseră chemării lui Sharon de a se pune grabnic la adăpost de persecuțiile goi-lor.

Coloniile din Gaza sunt - au început a nu mai fi - "implanturi": locurile cele mai bune, mai fertile, mai cu "vedere la stradă", mai bogate în resurse de apă au fost declarate evreiești și, după ce au fost înconjurate cu sârmă ghimpată, cu puncte de pază militară - și pe terenul acela (nu o dată "curățat" cu buldozerele de casele, de livezile, de câmpurile cultivate, de serele palestinienilor) au construit "localități" sau zone în care au apărut mai multe așezări. Casele repartizate familiilor de coloniști aveau - "ca în Occident" - toate comoditățile: în afară de odăi suficiente, săli de baie, bucătării încăpătoare, apoi afară arbori, flori, alei; piscine, magazine, oficii poștale, creșe, grădinițe, școli...

Palestinienii adulți știau foarte bine cum arată aceste insule de rai

- ei le construiseră, ei le asigurau întreţinerea. Însă femeile, copiii palestinieni ştiau doar din povestite că "acolo" există nu doar apă-de-băut, ci şi de stropit florile, iarba, că există piscine, că există şcoli "pe-picioare", nu distruse de tancuri, de aviaţie; că există puncte sanitare, dispensare, chiar spitale, nu ca la ei, la palestinieni, obligaţi să aştepte - bolnavi, răniţi - ore, zile în soare, în ploaie dinaintea unui baraj, iar până să ajungă la un spital, dacă nu-şi dădeau duhul acolo, aveau "şansa" de a aştepta ale ore în faţa următorului baraj israelian. Nu-i acesta apartheid curat?

Cei pe care îi compătimesc eu acum: evreii rămaşi fără casă în urma evacuării Gazei din ordinul lui Sharon, câtă vreme şedeau binemersi în "Închisoarea Evreiască" construită de înşişi "închişii", împrejur - după titlul eseului scris de Jean Daniel, director al *Le Nouvel Observateur* - nu vedeau nimic din ce era, ce se petrecea dincolo-de-sârmă (încă o dată: "închişii" fiind oameni liberi, cei de dincolo fiind, de fapt *închişi*) şi chiar când vedeau ce viaţă au indigenii, puţin le păsa: ei nu veniseră pe Pământul Sfânt pentru a se înduioşa de mizeria, de nelibertatea, de crunta nedreptate făcută de ei, colonizatorii - colinizaţilor.

Iar acum, iată-i deveniţi ei demni de a fi compătimiţi.

Bieţii de ei: în o lună-două vor avea altă casă, în oraşul-nosu construit special pentru ei, pe malul mării, la nord de Gaza.

Dar palestinienii...

Duminică 24 iulie 2005

Prima însemnare de jurnal cu noul ordinator.

Ieri a trecut iar pe la noi pentru ultima oară Mariana Sipos. Mai mult a stat de vorbă cu Ana. Cu mine s-a certat. Ne-am certat - în prezenţa Anei care nu ştia cum să ne potolească.

A înregistrat preţ de multe ore (în zilele precedente), dar la lumină va ieşi a zecea parte - dacă. Nu pot spune dacă am vorbit "bine"; ştiu însă că am rezistat, româneşte; am stat pe scaun câte 3-4-5 ore - în două rânduri. Or aşa ceva, la starea mea ţine de miracol. O fi fost şi teama că "plec ca mâne" şi nu am spus tot răul (în fine: nu l-am repetat) despre contimporanii mei cei drago-iubiţi: Liiceanu, Manolescu, Pleşu, Adameşteana, Monica Lovinescu...

Luni 25 iulie 2005

Atentate. Groaznice. Ironie a sorţii: acum, când americanii au o altă privire asupra Palestinei - prin Condoleezza Rice, cât o va ţine... - terorismul islamist de tip kamikadze a cuprins lumea. Să fi fost americanii atât de orbi - înainte de 11 septembrie! - ca să nu vadă, să nu ştie ce se întâmplă în Palestina fix din 1948? Şi să nu trateze *cauza*, ci, prosteşte: *efectul*?

Miercuri 27 iulie 2005

Ziua publică un text al lui I.B. Lefter despre **Alfabecedar**, prilej pentru autor de a-mi lăuda "esteticul" şi de a deplora "a doua cădere" : antisemitismul (prima fiind atacarea monumentelor literaturii cotidiene).

"(...) Istoria nu s-a oprit la atat. Mai este un episod: a doua sa cadere. De cativa ani incoace, odata cu cartile despre Basarabia si al doilea razboi mondial, Goma produce un discurs limpede antisemit. Inversunat, s-a adancit in teoria evreilor vinovati de propria lor exterminare. Crede ca are dreptate, bazandu-se pe impresiile lui din copilarie (s-a nascut si a copilarit in Basarabia). Cine sa-l mai apere acum? Putinii fideli il parasesc, unul cate unul. Isi publica jurnalul sub o firma obscura (si cu nostagii legionare...). Editura Polirom ii intinde o mana, ii publica doua carti in cateva luni, dupa care el o ataca public, nemultumit ca i s-a eliminat o prefata despre care prin culisele lumii literare circula informatia ca ar fi avut note antisemite".

Mă doare sufletul.

Deşi trebuia să mă aştept de la I.B. Lefter: el a publicat în *Observatorul*... Evanghelia lui Ioanid; el a publicat multe atacuri la adresa mea şi nu mi-a dat vreodată drept de replică. Iar acum, aici, la adăpostul 'părţii pozitive', înşiră numai minciuni:

- *"Goma produce un discurs limpede antisemit"*
- *"s-a adancit in teoria evreilor vinovati de propria lor exterminare";*
- *"Isi publica jurnalul sub o firma obscura (si cu nostagii legionare...).*
- *"Editura Polirom ii intinde o mana, ii publica doua carti in cateva luni, dupa care el o ataca public, nemultumit ca i s-a eliminat o prefata"...*
- *"...despre care prin culisele lumii literare circula informatia ca ar fi avut note antisemite".*

Mai ales ultima, monumentală: *"despre care în culisele lumii literare circulă informaţia..."*

Halal informaţie!

Bănuiesc *Ziua* de a fi publicat textul lui Lefter, acum (în 27 iulie), pentru a nu publica dreptul-de-replică al meu - trimis în 4 iulie.

Mă întreb dacă să răspund - şi unde public : la *Ziua*, care nu mi-a dat drept de răspuns din 4 iulie?

Joi 28 iulie 2005

M-am trezit pe la orele 5, iar la 8 am trimis textul în lume - începînd cu *Ziua*.

A doua dezminţire...

Paris 28 iulie 2005

Domnule Sorin Roşca Stănescu, director al ziarului *Ziua*

Periodicul pe care îl conduceţi nu a publicat nici până acum dreptul-de-răspuns al meu - trimis prima oară în 4 iulie a.c., a doua în 15 iulie - în legătură cu "Dezminţirea" semnată de Silviu Lupescu.

I

De ce oare?

Ziua a găsit replica mea nedreaptă? Inexactă? Cine din redacţie a cercetat "inexactităţile", "nedreptăţile" mele, apoi comparîndu-le cu cele "dezminţite" de Silviu Lupescu a decis că **adevărul** se află de partea... *tăcerii-asupra-subiectului?*; *Ziua* a cântărit, a pus pe un talger al balanţei inundaţiile catastrofale, terorismul sângeros, vânzolelile de politică interioară - în celălalt "Dezminţirea-unei-dezminţiri" semnată de mine şi a decis că nu mai rămâne spaţiu tipografic pentru un *drept-de-răspuns - pe care era obligată să-l publice într-un răstimp rezonabil?*

Dar inundaţii catastrofale, terorism, politică interioară existau şi la 22 iulie 2005 fix, când *Ziua* a publicat replica lui M. Shafir la articolul lui G. Andreescu, apărut în *Ziua* din... ziua precedentă 21 iulie - tot 2005.

Cum explicaţi această promptitudine, domnule director al *Zilei*? Prin ce este mai breaz M. Shafir decât mine? Are el un grad mai înalt - care? Să fie el un Übermensch, eu un biet paria?

Ce anume fapte de arme în slujba Adevărului-despre-România îi conferă lui M. Shafir drepturi suplimentare (mai exact: supradrepturi) de exprimare, în limba română, în medii româneşti iar mie doar ne-drepturi?

Vă invit să răspundeţi acestei întrebări-din-sală şi - în sfârşit! - să publicaţi dreptul-la-replică (trimis de două ori: prima adresată Dvs., la 4 iulie, a doua D-lui A. Petruşcă, la 15 iulie).

II

Marti, 26 iulie 2005 aţi publicat textul "Inventatorul de cuvinte" semnat de I.B. Lefter.

După o introducere în "cazul Goma" - suprinzător de favorabilă - din care citez:

..."vechea lume literară a anilor '60-'70 păstreaza faţă de el culpa impardonabilă de a fi făcut jocul marginalizarii lui Goma pe criterii "estetice". Pentru a-l compromite, Securitatea a raspândit (...) zvonul că "Goma n-are talent!", iar mediile scriitoriceşti (...) au dus vorba mai departe: "Goma n-are talent!". În realitate, are un mare talent de prozator. Cei care ar fi trebuit să-i recunoască de mult valoarea n-au mai avut onestitatea de a-l valida, fie şi tardiv. Au preferat să-l mai marginalizeze o dată"...

...caligrafiată de I.B. Lefter cu mâna dreaptă, trece la *altceva* - cu stânga:

"Istoria nu s-a oprit la atât. Mai este un episod: a doua sa cădere. De câţiva ani încoace, odata cu cărţile despre Basarabia şi al doilea război mondial, Goma produce un discurs limpede antisemit. Înverşunat, s-a adâncit în teoria evreilor vinovaţi de propria lor exterminare. Crede ca are dreptate, bazându-se pe impresiile lui din copilarie (s-a născut şi a copilărit în Basarabia). Cine să-l mai apere acum? Puţinii fideli îl părăsesc, unul câte unul. Işi publică jurnalul sub o firma obscura (si cu nostagii legionare...). Editura Polirom ii intinde o mâna, îi publică două cărţi în cateva luni, dupa care el o ataca public, nemultumit ca i s-a eliminat o prefaţa despre care prin culisele lumii literare circulă informaţia că ar fi avut note antisemite..."

Citind aceste rânduri sunt vizitat de două amintiri - antipodice (nu doar în timp):

- El, nu altul scrisese (în 1990?) un articol de pagina întâia intitulat "Avem nevoie de Goma". Îl voi fi decepţionat şi pe el prin criticele la adresa lui Manolescu, E. Simion, Pleşu, Liiceanu, Adameşteanu, Monica Lovinescu? - nu ştiu, oricum, nu şi-a manifestat dezamăgirea în presă (nu voi fi aflat eu...);

- Textul de acum, alcătuit din bucăţi disparate - atenţie: subiectul fiind **Alfabecedarul**, nu altă scriere a mea! - produce penibila impresie că paragraful istorisind "a doua cădere" a fost scris cu mâna stângă; poate cu nici una din mâinile sale.

Altfel cum se explică reaua-credinţă a informaţiilor-acuzaţiilor":

- *"Goma produce un discurs limpede antisemit. Înverşunat, s-a adâncit în teoria evreilor vinovaţi de propria lor exterminare"* (subl. mea)?

Se explică, vai: el, I.B. Lefter a publicat în *Observatorul cultural* kilometrica lălăială calomnioasă iscălită: R. Ioanid despre "antisemitul" de mine. Textul a devenit Evanghelie a holocaustologilor carpatodanubieni, el i-a scutit pe M. Shafir, G. Andreescu, Oişteanu, A. Cornea, V. Ciobanu, V. Gârneţ, Pecican, M.D. Gheorghiu, Laszlo de *a citi* cărţile incriminate, de a da *citate* (subl. m.) din ele. Cu alte cuvinte: agresorii mei se reazemă pe citate din R. Ioanid (cel care înşiră minciuni, distribuie etichete infamante, ameninţătoare). A admis această inadmisibilă apucătură - nu doar culturală - M. Shafir, în chiar broşura în care mă trivializa-negaţiona; a recunoscut-o Dan Pavel, în *Ziua* (anume că nu citise nimic din ce scrisesem - înainte de a mă ataca...). Intervenţiile holocaustologilor agresori ai "antisemitului Goma" au fost publicate în *Observatorul...* cu o frecvenţă şi o consecvenţă admirabile.

Era fatal ca I.B. Lefter să ajungă aici: la publicarea, sub semnătură, a acestui text nedemn.

Ce îl va fi mânat pe el în luptă?

Ce îi mânase și pe G. Andreescu, Dan Pavel, V. Gârneț, Laszlo, Pecican: nu o irepresibilă sete de adevăr (istoric), ci o *represibilă* apucătură a oamenilor fără coloană vertebrală: aceea de a se oferi să facă "un serviciu" ne-cerut - și în a cărui justețe nu cred, fiindcă ei nu cred în nimic: dacă ar crede în ceva, ar începe prin *a citi,* continuînd prin *a cita* din textul atât de curajos combătut (cel scris-semnat de mine), nu din Evanghelia după Ioanide.

Cât despre adevărul "informațiilor" lui I.B. Lefter, iată această mostră:

"Își publică jurnalul sub o firmă obscură (si cu nostagii legionare...). Editura Polirom îi întinde o mâna, îi publică două cărți în câteva luni, dupa care el o atacă public, nemulțumit ca i s-a eliminat *o prefața despre care prin culisele lumii literare circulă informația că ar fi avut note antisemite...* (subl. mea)"

Așa, carevasăzică: a-ți publica jurnalul "sub o firmă obscură" este în ochii lui I.B. Lefter o culpă, nu o necesitate - din constrângere... Nu a citit nimic din textele mele, deci nici "O, ce veste minunată", ca să afle că jurnalul în chestiune îl propusesem neobscurei edituri Polirom - care, neobscură-editură, prin S. Lupescu, nu îl acceptase;

Vasăzică așa: I.B. Lefter afirmă că "Polirom îi întinsese o mână, **după care** (subl. mea) el o atacase public". Nu a existat nici o "după care": Polirom, recte Silviu Lupescu suprimase - *în mod abuziv, încălcînd contractul (din octombrie 2004)* - "Introducerea" la cartea de mărturii **Culoarea curcubeului** și abia după apariția volumului decapitat (în februarie 2005), în 22 iunie 2005 m-am exprimat public, în amintitul text "O ce veste minunată".

Cât despre calomnia:

"*...o prefața despre care prin culisele lumii literare circulă informația că ar fi avut note antisemite...*", pot spune doar atât: nu l-ar fi dus mintea la o astfel de nemernicie nici măcar pe Wiesel, legendar traficant de istorie, de adevăr.

Iată, deci, domnule Sorin Roșca Stănescu obligația Dvs de a publica - măcar acum, când este ușor prea-târziu - "Dezmințirea..." trimisă la 4 iulie, cât și replica de față la... consecințele nepublicării ei.

Totul se poate repara pe lumea asta, Domnule Sorin Roșca Stănescu.

Chiar și nepublicarea la-timp a dreptului-la-răspuns.

Aștept,

Paul Goma

Sâmbătă 30 iulie 2005

Nu. *Ziua* nu a publicat "Dezmințirile". Se vede că interpretasem optimist mesajul lui V. Roncea: "Vă mulțumesc pentru *înțelegere*" (subl. m.). Acest termen poate trimite la *viitor*, în sensul: "Vă multumesc pentru înțelegerea arătată până acum, vom publica textul într-un viitor apropiat", precum și la *trecut,* semnificînd: "Vă mulțumesc pentru înțelegerea dovedită - ați înțeles-acceptat imposibilitatea noastră de a publica textul".

Dacă ziliștii îl vor publica poimâine sau peste trei zile, analiza mea nu-și va pierde pertinența. Fiindcă, vorba Românului: «În locul meu ce ai fi făcut? Dacă țineai să respecți regulamentul-interior (directivele directorului), totodată să dai un răspuns civilizat autorului textului ai fi procedat altfel?»

Necazul fiind că eu nu am director. Chiar așa: ce aș fi făcut eu - dacă aș fi fost în locul lui Victor Roncea, aflat între ciocan și nicovală?

Discutînd aseară cu Ana despre... soarta viitoare a acestei a doua Dezmințiri, cu umoru-i "galben" (în original galgen însemnînd: "al spânzuratului"), îmi repeta "amicala explicație" a repetatelor pedepsiri ale mele, pentru întâia oară rostite de drăguța prietenă a noastră Dana Dumitriu:

«Lasă, că și tu...» - ceea ce semnifica: «Ai ce-ai căutat!»

Dar ce-mi imaginam eu: că, dacă *Ziua* mi-a publicat câteva texte - primul fiind un drept-de-răspuns inversat cronologic - devenisem "de-al casei"? În "casa" editorialiștilor Eugen Simion, G. Andreescu, Dan Pavel, Zoe Petre, I.B. Lefter, Buduca, Groșan..., persoane și autori cu care am avut conflicte scripturale? Acesta ar fi primul impediment - în calea devenirii "autor al *Zilei*", al doilea fiind mult mai sever: Andreescu, Pavel, Lefter sunt holocaustologi cu vechi diplome de merit, ba chiar cu decorații. Ce să caut eu, "antisemit", alături de onești (pardon: "drepți") filosemiți?

Al treilea derivă din al doilea: încă de prin Octombrie 2004 am observat ciudățenia "vizitei la redactie" (de *Ziua* vorbesc) a ambasadricei Israelului, Excelența sa Rodica. Am văzut și poza: adânc semnificativă de pe urma căreia înterpretasem "vizita" ca pe un "control", urmat de o urecheală și de un avertisment.

Este adevărat: am avut ghinionul de a trimite "Dezmințirea" primă chiar în momentul vizitei guvernamentale în Israel, Victor Roncea acoperind evenimentul pentru *Ziua*. Ceea ce mi-a... cauzat, nu doar prin vacanță-absență (a lui V. Roncea), dar mai ales prin faptul că acea vizită a fost în Israel, nu în altă parte. Fac o scurtă pauză în care voi reproduce două intervenții (dealtfel singurele) pe forumul înternautic îl legătură cu articolul lui I.B. Lefter:

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-07-27 05:20:21 , IP: 205.188.116...Arta cu A mare Din articol: <<Si ce pacat de talentul sau bogat de prozator,>> Si ma rog ce-i pacat?! Ca Paul Goma nu-si pune condeiul in slujba unor tendinte politice agreate de autorul articolului, in speta, corectitudinea politica?! Conjuncturile politice vin si pleaca, dar arta adevarata ramane. In fond si lui Shakespeare unii ii reprosau anti-semitism, care s-a dovedit pana la urma o chestie de interpretare "in the eye of the beholder". Cine a vazut recentul film "Merchant of Venice" cu Al Pacino in rolul lui Shylock stie la ce ma refer. Cu atat mai putin Paul Goma, al carui fiu e nascut din mama evreica, ar fi anti-semit.

De la: Mircea Stanescu din Bucuresti (...@hotmail.com)Data: 2005-07-27 21:52:10 , IP: 84.243.66...False amabilitati, registrul: piatra de mormint D-le I.B. Lefter, Din fals amabilul Dvs. articol se vede ca nu ati citit un rind din cartile pe care le... antisemitizati. In consecinta, ca nu stapiniti nici procedeul citirii, inainte de critica, si nici pe al citarii, ca proba a ei si ca sustinere a unei argumentatii. Ah, Dvs. erati anonimul cu "valuri-valurile" din "Observator cultural"? Si eu care credeam ca cea care a fost inecata de atita Goma era Carmen Musat! In concluzie, felicitari! Caci n-ati ghicit: Goma nu si-a pierdut prietenii din pricina unor texte ca ale Dvs. La fel cum n-ati reusit sa impingeti - si Dvs. - piatra de mormint a enorm de nedreptei acuze.
Mircea Stanescu, Bucuresti, mirceastanescu@hotmail.com

Se simte: Mircea Stănescu a fost e-ner-vat (vorba lui Dan Petrescu) de articolul lui Lefter. El îi cunoaşte mult mai bine decât mine "activitatea", prin *Observatorul cultural.* Astfel, aflu şi eu, abia acum că I.B.L. nu se mărginea să doar publice atacurile semnate la adresa mea (ca "antisemit", ca "antiamerican"), ci în note - nesemnate - îşi exprima şi opinia-i (impersonală)...

"Piatra de mormânt" trimite la articolul lui D.C. Mihăilescu din *22,* (februarie sau martie 1997), făcînd parte din campania anti-Goma declanşată de semnalul Monicăi Lovinescu: «Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma». Individul era indignarisìt, nu pentru că Monica Lovinescu fusese "calomniată" de Goma, ci pentru că el însuşi, D.C.M. se simţise "atacat": în acelaşi jurnal dădeam un citat din el (în legătură cu... "Nu-i momentul"... să discutăm o carte ca a lui M. Niţescu, "chiar acum, când vin alegerile şi opoziţia trebuie să câştige"), deci se răzbunase ca un dobitoc, pretinzînd în articolul "Paul cel rău..." - că în jurnal m-am manifestat ca un turnător, ca un mincinos, că acest jurnal va fi... piatra de mormânt care va cădea asupra mea. La puţin timp după acest articol, prietenul său Dan Petrescu îl luase la rost: Cum putuse scrie atâtea neadevăruri despre **Jurnal** - dar toată lumea de bună credinţă ştie că ceea ce scrisesem despre Monica Lovinescu era adevărul-adevărat? La

care D.C.M. răspunsese că, într-adevăr, "afirmaţiile lui Goma din **Jurnal** sunt adevărate în proporţie de 90%"... Dar...- şi în continuare, D.C.M. ridicase din umeri, a neputinţă. Dan Petrescu a reprodus conversaţia în volumul "Scrisori către Liviu" de la Paralela 45, însă nu-mi mai aduc aminte dacă adăugase "motivul" pentru care scribul scribăise astfel: era omul de curte al lui Liiceanu...

Duminică 31 iulie 2005

Azi a orele 20,25 ora Bucureştiului se va difuza pe TV Cultural, la emisiunea Marianei Sipos un episod cu mine.

Fiind ceva mai odihnit, mă întorc la promisiunea de a propune partea mea de adevăr în cele două acuzaţii din partea lui G. Dimisianu:

1) În revista *Vatra* de acum câteva luni Gabriel Dimisianu dezminţea afirmaţia mea potrivit căreia el ar fi fost cel care aduna cotizaţiile de partid la *România literară.*

Răspund: este posibil să mă fi înşelat: "cotizaţiile" putea fi "adunate" şi de un mărunt (dar de-sprijin membru, să zicem: Băran), însă mie îmi rămăsese în memorie gradul înalt ocupat de Dimisianu în organizaţia de partid al *României literare*; mai stăruiau în viscerele ţinerii-minte convocările la Casa Scriitorilor, în scopul de a mă convinge să predau de bună voie carnetul de partid. Au fost multe asemenea şedinţe-de-lămurire. "Tovarăşii" fiind - în ordine ierarhică (politică): C. Chiriţă ("Cireşarul", pentru cei care nu şi-l amintesc), Ion Horea, încruntatul autor de articole şi versuri pe-linie, la toate ocaziile, devenit, după "revoluţie" poet mistic, Radu Boureanu, alt "ocazionist", Nichita Stănescu, C. Ţoiu, Fănuş Neagu, G. Dimisianu...

Ce era cu "predarea carnetului"? - am mai scris, repet aici:

După "isteria" de la 22 august 1968 (invazia Cehoslovaciei), urmată de apelul lui Ceauşescu de la balcon adresat românilor - şi nu a "tovarăşilor membri de partid"; prin brigăzile patriotice de a apăra patria română (nu "patria socialistă"), am vrut şi eu să intru în brigăzi. Însă nu eram membru de partid. Pentru a căpăta o armă, am intrat în partidul comunist, uimindu-i atât pe foştii colegi de puşcărie şi de domiciu obligatoriu, cât şi pe veteranii comuniştii: Pop Simion, Ioanichia Olteanu, Szász János - G. Dimisianu. Numai că... după câteva zile după "eveniment", armele care, se spunea, fuseseră depozitate în pivniţa Casei Scriitorilor dispăruseră, în presă nu s-a mai vorbit despre Cehoslovacia...

Înainte de dispariţia armelor avusese loc "confirmarea" noilor membri: convocaţi la un birou din Piaţa Amzei, urma să ni se facă dosarele de membri de partid, aşa ni se spusese - am mai scris despre acest episod, voi mai scrie:

Când mi-a venit rândul, m-am trezit în fața unei comisii alcătuită din mulți tovarăși extrem de posomorîți, citește: dârji - dintre care o tovarășă-cu-bocanci (nu i-i vedeam, i-i deduceam după "coafură"). Ea punea întrebări, eu răspundeam, o dactilografă dactilografià - însă nu ceea ce spuneam eu, ci ceea ce îi dicta tovarășa. Am înțeles că mi se alcătuia fișa biografică. Ajungînd la "condamnări", rubrica a fost completată cinstit: "doi ani închisoare pentru agitație publică". Ajungînd la "următoare perioadă", am spus că, "liberat în 1958, de la Gherla, am fost dus sub escortă în domiciliu obligatoriu, în Bărăgan, în Satul-Nou Lătești, unde..." M-au întrerupt toți tovarășii de dincolo de masa lungă, iar tovarășa m-a somat să fiu disciplinat! Când m-a întrebat cu ce mă ocupasem "după aceea", am explicat: nu puteam avea o ocupație, din moment ce mi se impusese domiciliu obligatoriu pentru 36 de luni... Să cred eu că o puteam duce pe tovarășa - nimeni n-o dusese, avea o tenacitate de tanc sovietic. După o lungă hărțuială (se pricepea să o facă: va fi fost securistă anchetatoare), a dictat dactilografei:

«În perioada 1958-1965 *a îndeplinit alte funcții*". (!)

Am protestat. Tovarășa mi-a atras atenția: de-acum sunt membru de partid, execut ce îmi comandă partidul! După care mi-a ordonat să mă ridic de pe scaun și să ies...

Când, mai târziu l-am întrebat pe Ivasiuc cum fusese el înregistrat cu domiciliul obligatoriu, mi-a răspuns că nu-și mai aduce aminte...

La vreo lună (sau două?) după Confirmare (sic), am fost convocat la Casa Scriitorilor. În jur: vreo zece colegi, prieteni din biroul Organizației de bază PCR a Uniunii Scriitorilor. Colegul-scriitor Ioanichie Olteanu a luat cuvântul și m-a anunțat:

Se făcuse "o mică greșeală" cu primirea mea în partid: nu se respectase un anume punct din regulament. Prin urmare nu eram membru, deci să predau carnetul roșu.

Acel moment a fost unul foarte important în viața mea, după "revenirea în libertate". Crezusem până adineauri că, dacă nu fuseseră reparate nici una din nedreptățile suferite, "de acum încolo" voi fi tratat ca un om normal, printre oameni normali. Ei bine, mă înșelasem crunt.

Ioanichie Olteanu aștepta cu mâna întinsă să-i dau carnetul; eu mă uitam în jur și constatam că *ceilalți* deveniseră, de la o clipă la alta, *alții*. Nu, nu se prefăcuseră în câini gata să-mi sară la beregată, ci se mutaseră fulgerător în irealitate. Mi-a trecut prin minte : în fapt, ei rămăseseră ce și cum fuseseră, eu mă altfelizasem, nu mai eram de-al lor. Dintre ei, doar Szász János își ținea capul prins în palme - dar poate că era doar băut...- ceilalți, toți, erau fie gravi și vag încurcați - ca Ioanichie Olteanu - fie senini, ba chiar veseli, își sopteau bancuri-bune și râdeau. G. Dimisianu șoșotea cu Țoiu; când mi-a întâlnit privirea, am avut certitudinea că mă

întreabă - fără interes: «Și altfel, ce mai faci?».

Îmi aduc foarte bine momentul: suferearn, mă durea inima, amețisem stînd pe scaun - *de excludere*. Nu era vorba de alungarea dintr-un partid politic (mai ales comunist!), ci dintr-un grup, o confrerie, o familie, un clan, o echipă de fotbal în care jucasem până atunci (atunci-ul nefiind momentul aderării la partid, în august 1968, ci 1965, după "Decretul Ceaușescu": redevenisem, împreună cu ceilalți pușcăriași, oameni). Nu-mi era jale de carnetul - meu - pe care îl aștepta Ioanichie, ci mă podidea rușinea pentru ei: pentru minunatul Nichita, pentru dragul Dimisianu, pentru Fănuș Neagu - chiar și el era, pe atunci, om...

Am spus că nu dau carnetul: în ședință publică fusesem primit, în ședință publică să fiu exclus. Careva (poate că Țoiu) a observat cu pertinență : nu poate fi organizată o ședință de excludere, din moment ce nu fusesem... inclus - doar am auzit că fusese o mică neregulă.

Am scos carnetul din buzunarul interior de la piept: s-au năpustit, brațe de caracatiță, măcar opt (!) mâini să mi-l zmulgă. M-am ridicat în picioare și am spus cam așa:

«Știți ce făcea bravul partizan sovietic atunci când era în pericol ca naziștii să-i zmulgă carnetul roșu: îl înghițea! Încercați, tovarăși!»

În același articol (din *Vatra*), G. Dimisianu afirmă că mi-a dat (și el) recomandare pentru intrare în partid. Nu-mi amintesc, însă este probabil: pe atunci eram prieteni.

Mai departe - citez din G. Dimisianu:

"Mai sunt în viață participanți la memorabila ședință și pot mărturisi că l-au auzit ca și mine pe Goma proclamînd patetic: Lenin a fost trădat, Lenin are acum fața scăldată în lacrimi! Unii, în sală se emoționaseră puternic la invocarea presupuselor suferințe postume ale lui Vladimir Ilici, aproape că lăcrimau și ei, alții, în schimb, printre care mă număram, asistau, jenați la melodrama de prost gust pusă în scenă de Goma".

Păcat că Dimisianu nu a citat din procesul-verbal al "memorabilei ședințe", cititorii ar fi aflat ce spusesem cu adevărat atunci.

Din câte îmi aduc aminte vorbisem foarte puțin - ce era de spus fusese așternut pe hârtie în cererea de aderare. Probabil-sigur voi fi vorbit și de "suferințele postume al lui Ilici", *plasîndu-le în acel moment, august 1968:* cehoslovacii se opuseseră pașnic invaziei sovietice, prin lozinci scrise, prin strigăte, imprecații, "trimiteri acasă" adresate tanchiștilor, prin afișe, portrete, etc. Voi fi amintit cunoscutul afiș al cehoslovacilor prezentîndu-l pe Lenin plângînd; voi fi citat și celebrul slogan care zicea, aproximativ: "Lenin, trezește-te (sau : ridică-te din mormânt), ca să vezi ce au făcut copii tăi!"

Ei și? G. Dimisianu povestește - după calapodul Țepeneag (cel care și-a rescris jurnalul, după 30 ani, "aducîndu-l la zi", adică falsifi-

cîndu-l) - ceea ce simte-crede el, azi despre un eveniment întâmplat în urmă cu 37 ani (voi fi numărat bine?) şi găseşte - acum - că Goma era (atunci) patetic, pusese în scenă o melodramă de prost gust.

Spune - G. Dimisianu acum, în 2005 adevărul ? Deloc.

Atunci, în acea "memorabilă şedinţă" (singurul adevăr ieşit de sub pana lui Dimisianu), patetic, plângînd, povestind el viaţa mea cea grea - la masa prezidiului, eu vorbisem din sală - fusese... Titus Popovici (despre care el, G. Dimisianu scrisese cronici, atât în 1961 cât şi în 1998).

Pe de altă parte: dacă G. Dimisianu mă găsise nesincer, patetic, melodramatic etc., de ce nu-mi mărturisise impresia, atunci, ca unui prieten? Prietenul meu Dimisianu, vreme de doi-trei ani, a fost membru-plin al haitei de "convingători" (să dau carnetul de partid!, la care eu propuneam să mă excludă; la care ei propuneau să dau carnetul neîntârziat, apoi să mergem să bem ceva, că lor le e sete...), iar în 1973, în absenţa mea, participase la "iniţiativa" lui Ivaşcu de a mă da afară de la *România literară* - însă, ca în Caragiale! - fără a mi se comunica vesela veste şi fără a mi se restitui cartea de muncă - îmi amintesc cu drag observaţia - şi ea, pertinentă, a Bătrânului Dimi: «Ce nevoie ai de cartea de muncă, dacă eşti dat afară?!».

Si pentru că tot suntem la capitolul amintiri:

Cum a reacţionat prietenul meu G. Dimisianu în 1970 când am fost interzis de a publica - măcar note de lectură, nesemnate, la *România literară,* unde el era ditamai şef-adjunct? Dar în februarie-martie 1977, când eu mă aflam încercuit de Securitate în Drumul Taberei, într-un bloc vecin cu al său (noi pe Aleea Compozitorilor, el pe Pravăţ)? A venit să se intereseze dacă mai trăim? A adus el portocale pentru copil (ca Breban!) - ştiind bine că noi nu puteam ieşi din casă? "Curajosul Dimi" cum i se zicea nu a scos un chiţcăit cât a fost membru al partidului comunist, el a ieşit din bortă binişor după moartea Ceauşescului, după ce l-a trădat pe bunul său prieten Valeriu Cristea, pentru ne-prietenul tuturor N. Manolescu (scump este scaunul de mereu-adjunct!), ca apoi să treacă fără zdruncin de la comunişti la liberalişti (nu la ţărănoişti, cum greşit scrisesem eu).

S-a arătat indignat de ceea ce scrisesem în **Jurnal** (publicat în 1997) despre soţia sa, Geta Dimisianu - foarte frumos din partea soţului care apără onoarea consoartei. Numai că acelaşi indignat nu s-a arătat măcar mirat auzind ce spunea soţia sa, Geta Dimisianu, despre soţia mea, înainte de 1989, ba chiar în 1977, când eu eram arestat de Securitate, iar Ana, cu tot cu copil, expulzată la mama dracului, prin Dudeşti; cât despre ceea ce povestea ea despre mine, că aş fi omul Securităţii şi că acţiunea pentru drepturile omului era o provocare a Organului...

Nu-l mai întreb pe Gabriel Dimisianu cum a reacţionat el după ce a aflat că fusesem exclus din Uniunea Scriitorilor, în chiar momentul în

care mă aflam între labele Securităţii şi se răspândise zvonul că voi fi condamnat la moarte. Fiindcă ştiu cum: ar fi repetat, după soţia sa Geta emblematicul răspuns la tot şi la toate:

«Dacă şi el...» - care se traduce negreşit prin: «A avut ce-a căutat şi ce-a meritat».

II. A doua nu este o acuzaţie *formulată pe hârtie* de G. Dimisianu, ci o fotocopie vârîtă sub nasul Marianei Sipoş, ca o persoană "care îl apără pe Goma".

Mărturisesc: când am citit hârtia, am fost surprins. Nu mi-am recunoscut "opera". Chiar am zis:

«Nu eu am scris asta!»

Ce anume nu recunoşteam că aş fi scris-publicat? Copiez:

"Viaţa românească, nr.10/1969

"Paul Goma - t.v. - august

"Congresul al X-lea al PCR şi a 25-a aniversare a eliberării patriei au fost evenimentele cele mai de seamă - nu numai ale acestui august - evenimente la care şi prin mijlocirea micului ecran am participat cu toţii. Faptul că în timpul acestor sărbători televiziunea a fost activ prezentă nu a scutit-o, desigur, de criticele formulate la adresa ei, atât în Raportul prezentat de tovarăşul Nicolae Ceauşescu la Congres, cât şi în alte intervenţii ale delegaţilor. Mai sunt multe de făcut până la a preface acest mijloc de informare şi de educaţie în ceea ce ar trebui să fie şi, sperăm, va fi".

Aceasta a fost introducerea, urmează două coloane de rezumate, de opinii-despre emisiuni TV, despre spectacole teatrale, despre filme...

I-am arătat "asta" şi Anei: nici ea nu o recunoştea. Trecuseră 36 de ani, omul mai uită (printr-un cunoscut mecanism psihologic refuză înregistrarea-memorizarea unor întâmplări neplăcute). Deci ţinusem o rubrică TV la *Viaţa românească* - ori doar această cronichetă fusese publicată? Parcă nu-mi aparţinea, însă la o re-lectură, amândoi am găsit că eu puteam fi autorul textului. Mi-l asum! Dar de ce G. Dimisianu îl prezentase Marianei Sipoş ca dovadă că şi eu îl lăudasem pre Ceauşescu? De unde - din text - reieşea acest lucru? De nicăiri. Nu reieşea - că îl lăudasem: reieşea că îl pomenisem. Ca pe cel care... criticase televiziunea. Că nu sunt citate din Clasicul Ceauşescu? Nu sunt - însă ar fi putut să fie. G. Dimisianu, contemporanul meu, face pe uitucul, scontînd pe amnezia colegilor noştri de generaţie, pe ignoranţa totală a celor care au deschis ochii abia după 22 decembrie 1989, deci pe masele largi de români analfabetizaţi şi de ei, scriitorii noştri preferaţi, vânjoşi rezistenţi prin... cultură:

La 22 august 1968, intrasem în partid pentru că se promiseseră arme celor din Brigăzile Patriotice. Eu unul crezusem în discursul lui Ceaușescu de la balcon, altfel nu intram în partid. Îi atrag atenția "Curajosului Dimi": în acel moment cei care aderau la PCR își riscau viața: dacă rușii ar fi re-invadat și România, ei ar fi fost printre primii care ar fi fost puși pe trenurile pentru Siberia - și nu comuniștii vechi ca Dimisianu, care nu deschiseseră gura, să critice invazia Cehoslovaciei - asta ar fi una. A doua: ca prieten al meu, apoi coleg de redacție la *România literară,* apoi ca "cerător de carnet de partid" («ca să mergem să bem ceva...»), G. Dimisianu știa foarte bine că în înfruntările mele cu cenzura, cu Securitatea, cu administrația Uniunii Scriitorilor, cu celula de partid a Uniunii (din ultimele două făcînd parte ca "supraveghetor" el însuși), "arma secretă a mea" era...trimiterea bibliografică la Ceaușescu: "tovarășul Ceaușescu a spus că «așa ceva» nu trebuie să se mai întâmple"; "tovarășul Ceaușescu a spus că Securitatea nu mai are voie să facă ce a făcut" etc etc.

Cât despre "relațiile" mele cu Ceaușescu... le cunoaște prea bine tovarășul Dimisianu cel vigilinte, din *Scrisoarea* mea, făcută publică prin Europa liberă, în care mă adresam "Tovarășului Ceaușescu, la Palatul Regal".

Atunci? A vrut să-mi ardă și el mie o copită? Dar toată lumea știe că Eternul Adjunct Gabriel Dimisianu el nu are copite, ci niște superbe - albe - mustăți de șoricel.

AUGUST

Luni 1 august 2005

Am terminat textul cu Dimisianu, l-am instalat pe internet și l-am expediat prin e-mail apropiaților.

Catastrofă: Mariana Sipoș îmi scrie că n-am înțeles eu bine ce-mi spusese; că n-am înțeles nici Revista Presei a lui C. Stănescu dînd seama de numărul din *Vatra* în care apăruse plângerea lui Dimisianu, că acum înțelege cum se produc neadevărurile din jurnalele mele! Cum?

Marți 2 august 2005

Toată noaptea m-am chinuit să găsesc o soluție de a drege eroarea. Nu am găsit decât: să nu o mai pomenesc pe Mariana Sipoș - pe care o implicasem până dincolo. Nu știu dacă prin asta am amețit greșeala ori am chiar reparat-o. Câțiva dintre cei cărora le trimisesem noua variantă, cu, în cap, scuzele, au găsit că... nu făcusem mare nedreptate, că Dimi este așa și pe dincolo, îl cunoaștem noi, etc etc - însă aceste opinii nu m-au consolat: nu era vorba de Dimi, ci de mine.

Încolo, diseară, Filip va înlocui varianta veche cu aceasta, nouă. Răul rămâne făcut, însă măcar să nu fie perpetuat.

Sunt profund nefericit. Faptul că, bătrân, bolnav, cu memoria diminuată nu mai pot fi atent la "amănunte" (esențiale, ca acestea) nu mă absolvă. Starea mea actuală nu constituie circumstanță atenuantă - refuz să mi se acorde astfel de privilegiu. Am făcut în viața mea destule prostii-porcării, ca să am obrăznicia de a spune că unde merge mia merge și suta. Nu, nu merge și suta!

Va trebui să măsor de cinci sute de ori, pentru a tăia o dată.

Mi-a telefonat Pleșea de la New York: a murit Cornel Dumitrescu. Dumnezeu să-l odihnească pe acest om minunat.

Miercuri 3 august 2005

Am recitit luna iulie din jurnal: o mulțime de greșeli. Nu a slujit la mare lucru recitirea-corectarea, au scăpat sumedenie. Nu mai am nici vederea nici stare-de-trezie dinainte. Vorbesc și eu vorbe: e ca și cum aș zice: «Acum, că sunt bătrân, nu mai sunt tânăr». Va trebui să fiu atent, să las ceva mai mult timp după terminarea câte unui text. Cu toate că și pe acesta îl citisem de vreo trei ori, tot mi-au scăpat greșeli - multe. Va

trebui să multiplic corecturile.

Ieri Dan Petrescu mi-a scris ceva despre Dimi şi despre Lenin. Cum nu înţelesesem viza, l-am rugat să mi povestească. Aşa a făcut. Am aflat deci:

"Nu stiam de felul in care fusese exploatat Lenin la Praga, in '68; aflind-o acum, din textul Dvs., m-am lamurit - fiindca Manolescu asta voia sa-mi sugereze, ca erati un leninist impenitent (chestie, desigur, greu de inghitit)".

Asta era marea problemă a culturii în general, a literaturii în particular pentru Manolescu în 1997 (când a avut loc emisiunea lui despre **Jurnale I-II-III** - cu Dan Petrescu, Zaciu, Tudoran): dacă sunt eu leninist (!) au ba. Printre picăturile politicii guţisto-iliiste, altfel integral manoliste, când dădea pe la *România literară* îşi rememora discuţiile (sic) avute cu 31 ani în urmă cu prietenii săi Ivasiuc şi Breban - nu cu Dimisianu! - şi le "actualiza", cum face Ţepeneag cu jurnalu-şi, de astă dată dimpreună cu Dimisianu, Alex. Ştefănescu...

[Am uitat o măgărie de-a lui Dimisianu: în 2001 sub semnătura "Cronicar" (deci s-ar putea să fi colaborat şi Ştefănescu, procesomaniacul) ameninţase *Vatra* cu un proces, pentru publicarea textului meu "Să fie desfiinţat electoratul!"]

Iată, eu nu rămăsesem cu amintirile la pagina "august 1968". Acceptasem ca justificate opiniile nefavorabile (despre intrarea în partid a mea) şi ale prietenilor din puşcărie şi ale tovarăşilor de nădejde din câmpul realism-socialismului ingineresc (Deşliu, Geo Dumitrescu, Bogza, Jebeleanu...); aceştia din urmă considerîndu-mă "un reacţionar anticomunist strecurat în rândurile noastre" - însă de "réactionnaire" mă tratase, două decenii mai târziu şi Cioran...

Ciudat mai este mecanismul resentimentar-cenzurator:

- Aşa cum în exil, preponderent legionarii, dar şi democraţi ca prietenii mei Varlam, Nae Evolceanu îmi contestau dreptul de a scrie despre Reeducarea de la Piteşti, motivînd: "numai cei care au fost acolo au dreptul să scrie" (ciudat, neciudat şi eu folosisem această /auto/interdicţie - până prin 1976 când, faţă cu neputinţa *mea* de a-i face pe piteşteni să vorbească, luasem hotărîrea de a o face eu), însă ei îşi betonau opinia cu: "... ca de pildă Bacu, Ierunca..." Or Bacu nu fusese la Piteşti, i se povestise la Gherla; Ierunca nici el! De unde se înţelege: nu doar comuniştii se declaraseră *proprietari* ai istoriei contemporane lor - ca Pavel Cîmpeanu), ci şi anticomuniştii: Varlam şi Evolceanu - şi legionarii în general se considerau *proprietari ai istoriei contemporane lor*, deci nimeni altul - chiar dacă făcuse şi el puşcărie - nu avea îndreptăţire să scrie istoria aceea ;

- ...în ne-exil privitor la intrarea în partid a mea, în august 1968, agitaţii (citeşte: ameţiţii) de către Ivasiuc - el însuşi... "intrător" -, şi-au

fabricat motive de a-l suspecta, de a-l detesta pe Goma - pentru... Chiar aşa: pentru ce?

O iau de pe margine: Florin Pavlovici - l-am cunoscut în casa lui Ivasiuc, nici acolo n-am schimbat mai mult de cinci cuvinte - mă zugrăvea faţă de noii săi prieteni, dar şi faţă de vechi (chiar în prezenţa lui Ivasiuc, iar Saşa încuviinţa!) ca fiind un parvenit intrat în partid numai pentru a face carieră, însă doamne-fereşte să fi spus că... Ivasiuc intrase în partid în acelaşi moment şi avînd aceleaşi motivaţii "de-carieră".

Mecanismul a funcţionat asupra altor persoane-personaje, cu efecte... năuce, delirante, după cum am constatat mult mai târziu.

Prietenii mei de atunci: Mazilescu, Turcea, Dimov, poeţi, nu s-au manifestat în vreun fel. Ţepeneag în schimb (prozator!) a fost în dezacord - cu intrarea mea în partid - de la bun început.

Da, dar de-atunci... multă vreme a trecut. Iar mălăieţii dintre scriitori, cei care nu făcuseră plecăciuni (cu excepţia lui Alex. Ştefănescu, profesionist al închinărilor măcar săptămânale - şi pe hârtie), dar nici nu se opuseseră regimului. Pe scurt: rezistenţii prin cultură avuseseră tot timpul să tencuiască şandramaua imaginarei lor rezistenţe şi prin efectul balanţei să găsească pete-negre celor care mai mişcaseră oleacă. Alde Manolescu, Ştefănescu, Dimisianu, cu auxiliariatul o, cât de interesat şi el, al vânjoşilor scînteişti ca C. Stănescu, marxologişti din negura vremurilor (I. Ianoşi), au început de la o vreme "repararea istoriei", stricată de... de cei care pretind a se fi opus teroarei, nu doar de a fi rezistat cultural!

Aşa văd eu intervenţia lui Dimisianu în *Vatra,* fulgerător culeasă şi pusă în slujba orfanilor luptei de clasă: a celor care, dacă nu atacaseră direct istoria României, nici nu se opuseseră - ba, pentru a-şi confecţiona un alibi al inacţiunii lor îşi impuseseră să uite puţina istorie ştiută şi să refuze frânturile de istorie ajunse până la ei, nu doar înainte de 1989, ci şi mult după aceea - reprezintă exemplarul... exemplar de astfel de intelectual român: Manolescu.

Nu altceva afirmă Dan Petrescu, în continuarea mesajului.

Acum câtva timp Dan Culcer mi-a transmis un citat din Buduca despre Manolescu:

"Şi ar mai fi ceva de inteles. Nicolae Manolescu a lansat o ipoteza: „Daca Eminescu ar fi trait azi, ar fi fost peremist". Cu o asemenea lozinca, facuta cadou de adversarii politici, PRM chiar ca poate cistiga alegerile din 2008."

"Manolescu sa fi scris o asemenea tâmpenie?" se întreba Dan Culcer.

Întrebare pe care mi-o pun şi eu. Însă nu-l voi crede pe Buduca decât atunci când voi avea în faţa ochilor citatul din Manolescu.

Joi 4 august 2005

Aseară Mircea Stănescu mi-a transmis ştirea că bietului Pleşiţă i-a ars casa (se pare lovită de fulger), iar el - re-bietul - a avut "un puseu" cordial şi a fost internat. Pentru scurt timp.

Da, domnule. Era cât pe-aci să scape şi criminalul ăsta, fără a fi obligat să treacă prin faţa unui tribunal. "Să treacă" aşa cum se trece: agale, salutînd din cap în dreapta, în stânga. Apoi să iasă din clădirea Tribunalului şi abia acolo, pe trepte, unde îl aşteaptă gazetarii din şcoala lui Dan Diaconescu, Marian Oprea - să-l pălească fulgerul. Potrivit blestemului: «Fulgera-te-ar fulgerul din cer!» sau: «Trăznite-ar trăznetul!» - aşa cumva.

Îmi scrie A. Negrescu-Suţu: A murit Sanda Stolojan. Vlad murise anul trecut. Dumnezeu să-i ierte pe vizitatorii asidui ai Ambasadei R.P.R.

Vorbind despre asta, cu Ana am spus că există anume perioade din an când moare omul: «Primăvara, în martie-aprilie, vara, în iulie-august...» «Toamna în noiembrie-decembrie, iarna în...» a continuat ea.

Aşa-i, bat-o moartea s-o bată de moarte!

Trist, dar vizibil: londonezii dau semne de oboseală. Lăudaţi pentru curajul, tenacitatea din timpul Primului Război, se trecuse cu vederea că atunci - în 1940 - *ameninţarea venea din altă parte*, din afara ţării, oricum, "de sus", din aer, prin bombele nemţeşti. Or azi frica a început să le dea târcoale chiar şi bravilor englezi; *ameninţarea vine de alături,* de la acelaşi nivel al pământului: vecin de bancă de metro, de autobuz...

Apoi: în 1940-44 pentru londonezi metroul era *adăpostul*; acum, în 2005 metroul a devenit *mormântul.*

Sper că mă înşel, că am judecat pripit.

"Prietenul" meu Jean Daniel nu mai este de acord cu mine: în ultimul număr al *LNO* proclamă sus şi tare că terorismul nu are vreo legătură cu Palestina. Evident, nu sunt de acord cu el, însă îl înţeleg; şi îl compătimesc. Oricâtă luciditate ar fi dovedit în acest ultim cincinal, rămâne evreu. Probabil, în locul său, aş face la fel. Nu din voinţă - ci din neputinţa de a continua să deservesc cauza comunităţii mele.

Oboseală, oboseală. Oricum, sunt pe drumul cel bun: dorm mult, iar somnul, se ştie, este cel mai bun prieten al omului - alături de câine.

Duminică 7 august 2005

Azi: 37 ani de la căsătoria noastră.

A murit şi Aurel Dragoş Munteanu. Până şi el...

Luni 8 august 2005

Sper să mă odihnesc puţin în zilele care urmează.

Culcer îmi transmite un text al lui Dimisianu (a trebuit să-l reconstitui, transmisia ciuruindu-l cu "înlocuitori"):

"Cine pe cine acuză? – Gabriel Dimiseanu
ROMÂNIA LITERARA, Nr. 29, 27 iulie-2 august 2005

"Efectele dării pe faţă (parţiale) a dosarelor de la Securitate îmi par a fi deocamdată acestea: modificarea în negativ a imaginii unor foşti oponenţi sau a unor victime ale regimului comunist, pe de o parte, iar pe de altă parte exonerarea de răspundere a persoanelor care au exercitat persecuţii politice, care au pus la cale şi au înfăptuit represiunea. Unui Eugen Florescu, de pildă, satrapul ideologic al erei ceauşiste, i se asigură, după '89, un încăpător fotoliu de parlamentar, pe care mi se pare că şi azi îl ocupă, în timp ce Doinaş, Uricaru, Buzura sînt lapidaţi moral. Nu este însă vorba numai de ei. O rea imagine a lumii intelectuale în general şi a lumii literare în special, a comunităţii literare este cultivată cu insistenţă (de văzut şi ce scrie Alex. Ştefănescu în R.L., nr. 19, despre 'demonizarea'Uniunii Scriitorilor'), acolo, în acele medii, îngrămădindu-se, s-ar zice, relele năravuri, din trecut şi azi: laşitatea, egoismul, meschinăria, oportunismul, trădarea, colaboraţionismul şi poate, în cel mai bun caz, revolta în genunchi. Cine cultivă această imagine, măcar excesivă, despre comunitatea literară, cine acuză, cine judecă? Prea adesea tinerii gazetari ignoranţi şi cinici, dornici să se ilustreze, fie ce-o fi, prin lovituri de presă, prin demascări de senzaţie etc. Dar nu sânt numai ei. Din păcate, cîteodată, chiar foştii disidenţi autentici se angajează pe această pîrtie din reflex de singularizare sau din cine ştie ce alte motive. Sau pentru a le plăti confraţilor de condei cine ştie ce poliţe.

Cazul lui Paul Goma e prea bine cunoscut. Iată şi recent: întrebat, în 'Jurnalul literar', ce părere are despre declaraţiile noi ale odiosului general Pleşiţă, omul care îl maltratase în închisoare, trece de el repede, în restul imensului articol luîndu-i la refec pe Monica Lovinescu, pe N. Manolescu, pe Ţepeneag, pe Iorgulescu, pe Buzura etc. etc. Cu ei are mereu ceva de împărţit Goma şi parcă mai puţin cu Pleşiţă, care scapă, ca să zic aşa, cu faţa curată, mai curată, oricum, decît a colegilor de literatură."

[Însemnările de aici au trecut în "Delir de persecuţie"]

Marţi 9 august 2005

Presupun că nici azi nu voi putea lucra la textul de răspuns lui G. Dimisianu. Oboseală de moarte (alaltăieri mă simţisem ceva mai bine, însă ieri mi-au revenit ameţelile); vizite dragi, plăcute, dar istovitoare.
(...)

Sâmbătă 13 august 2005

Ora 20,00: Uf! Am terminat textul "Delir de persecuţie". Îl mai las să se răcească.

Duminică 14 august 2005

Azi: aniversarea Anei. Grădiniţa noastră e săracă în această lună august, unde mai pui că bântuie seceta. Nu am avut, ca floare, decât două trei puncte roşii - de sulfină. În rest, crenguţe de aromate: lămâiţă, levănţică, rosmarin.

Iată textul - gata-răcit:

DELIR DE PERSECUŢIE

11 august 2005

Pre-simt venind, cum am simţit de fiecare dată, o nouă campanie din partea "intelectualilor de vază, a scriitorilor din România, sătui de insultele, de calomniile, de minciunile proferate de mine la adresa lor". De astă dată, pe lângă orfanii luptei de clasă, pe lângă holocaustologii tradiţionali, altfel spus: orfanii luptei de rasă (R. Ioanid, Shafir, Oişteanu, Al. Florian) vor participa activiştii auxiliari dintre *goi*: G. Andreescu, I.B.Lefter, Pippidi, Pecican, Laszlo, Totok, precum şi "independenţii" Gelu Ionescu, Iorgulescu, Cosaşu, Marta Petreu, Liviu Antonesei. Aceştia "sunt pe cale de a-mi da replica - finală - meritată"; "în mod organizat şi concentric". Scopul:

"Să-l dis-tru-gă, să-l lichideze - definitiv - pe Goma".

Mă mai li-chi-da-se (definitiv) cineva: prietenul şi colegul de celulă Ivasiuc : la cutremurul din martie 1977 l-a strivit o grindă de beton;

Mă mai lichidase careva: generalul Pleşiţă, întâi chimizîndu-mă până în pragul morţii, la ei, în arestul Securităţii de pe Calea Rahovei, în aprilie-mai 1977; în exil expediindu-mi o bombă într-o carte; tot acolo trimiţîndu-mi-l pe securistul Haiducu-Vişan-Moţu-Hirsch-Forrestier să mă otrăvească: s-a întâmplat ca Haiducu-Hirsch să fie lichidat acum doi ani de securiştii săi*), iar

*) A fost un zvon: "Haiducu" trăieşte, a participat, în octombrie 2006 la o emisiune TV în care am intervenit şi eu, telefonic...

Pleşiţă era cât pe-aci să arză cu tot cu casa lovită de trăznet (potrivit blestemului: «Trăzni-te-ar Dumnezeu!");

Mă mai "decedase" (definitiv!) cineva, acum o lună şi jumătate: procurorul Eduard. Tovarăşul să se păzească de a ieşi în târg pe timp de ploaie: o picătură i-ar putea bortili creierul personal.

Mi se pregăteşte o replică-meritată? Cum: celelalte "replici" date de către masele largi de scriitori indignaţi fuseseră ne-meritate?

A, da, acum, fiind noi în plin an 2005, se va porni împotrivă-mi o chestie inspirată de *războiului-nuclear-preventiv* imaginat de Rumsfeld-Wolfowitz în Irak (de unde, după informaţiile din presă, războinicii preventivo-nucleari se pregătesc să se retragă strategic, aşa cum hollywoodian-strategic se retrăseseră în 1975 din Vietnam).

Printre multele păcate atribuite mie - unul dintre cele mărunţele: *delirul de persecuţie*. Acuzaţie în care se întâlnesc N. Manolescu şi C. Burtică; G. Liiceanu şi N. Pleşiţă - ilustrare:

Editorul Liiceanu, acuzat de mine că îmi trimisese la topit o carte demărturii, m-a acuzat la rându-i că sufăr de mania persecuţiei/

În "cadrul discuţiilor prieteneşti" de la 1 aprilie 1977, când mă bătuse (s-a lăudat recent la televiziune cu isprava-i) apoi în vara aceluiaşi an, după ce mă răpeau de pe stradă haidamacii lui, la protestele mele împotriva "metodelor", Pleşiţă rânjea: «Te-am bătut io? Ai probe? Te-am răpit io? Ce probe ai? - ia nu mai face pe persecutatu'!»

Aşa cum, în 1977, în prezenţa lui N. Breban care confirma ceea ce tocmai spusesem: că sunt asediat de Securitate, că telefonul nu funcţionează decât pentru securiştii care ne ameninţă, că X, Y, Z, semnatari ai Apelului nostru fuseseră arestaţi şi nu mai aveam semne de la ei - C. Burtică, senin, mă asigura: când era diplomat la Roma "i se părea" că e urmărit, dar nu era decât "o mică halucinaţie"... - tot aşa, începînd din chiar vara anului 1990 (când Liiceanu retrăsese din librării **Culoarea curcubeului**) colegii, prietenii mei G. Adameşteanu, Monica Lovinescu, Dorin Tudoran mă asigurau că "mi se pare", iar Geta Dimisianu, în stilul Pleşiţă: «Ia nu mai face pe interesantul, că te persecută Liiceanu, Sorescu, Viorica Oancea, Papahagi - ei, na, două-trei cărţi, la cele două sute câte ai scris - ăsta-i delir de persecuţie!"

Pe atunci încă mai eram băiat bun, nu-mi dădea prin minte să-i blestem pe "consolatori" astfel:

«Să dea Dumnezeu să ajungeţi şi voi în situaţia mea: să vă distrugă cărţile editorii-prieteni ca Liiceanu, Sorescu, iar prietenii de decenii, şi ei scriitori (G. Adameşteanu, Monica Lovinescu) să vă trateze de calomniatori ai bieţilor distrugătorii de carte Liiceanu, Sorescu - fiindcă nu nu va fi deloc adevărat, suferiţi de mania persecuţiei!»

"Ofensiva" din acest an, 2005 face parte dintr-un... serial. Şi nu va fi prima ("căci ei sunt mulţi, eu singur şi gol...").

Să le re-memorez, re-număr, chiar dacă unora dintre cititorii mei - numai pe internet! - li se va părea că mă repet. Nu va fi părere, ci adevăr: voi repeta ("ca o placă stricată", vorba Monicăi Lovinescu atunci când aduceam iar vorba de trădările Domniei Sale),"întâmplări" din viaţa mea, cu trimiteri la Biblie: la vinderea, la trădarea-de-frate şi la (tentativa) de ucidere a aceluia: mitul Iuda şi mitul Cain, împletite, rezultînd, în Carpaţii noştri, mitul-emblemă al românilor: Mioriţa.

Pe timpul lui Ceauşescu am numărat (şi îndurat) agresiunile:

1) Începînd din 1970, durînd până în 1990, **20 ani (dintre care 7 în ţară), interdicţia de a publica**, fie şi traduceri, fie şi note de lectură (nesemnate) în *România literară* unde adjunct era G. Dimisianu. **20 de ani de inexistenţă în limba în care scriu, româna; 20 de ani de tăcere totală a numelui meu şi a faptelor mele de scris** - dacă eram "trădător de patrie"...;

2) În 1976 Gallimard îmi publicase, în traducere franceză, a treia carte: **Gherla**. Împotriva ei (şi a autorului, aflat în România) a fost pusă la cale o dublă campanie: am ştire de doar două perechi de scriitori colegi: Ţoiu-Bălăiţă trimişi în Suedia în creştinescul scop de a-l convinge pe editorul Coeckelberghs să nu editeze în suedeză **Gherla** - o carte proastă, al unui autor veleitar, lipsit de talent; Breban-Ivasiuc trimişi la München, în extrem de culturalul scop de a-i explica lui Noël Bernard, directorul secţiei române de la Europa liberă ce eroare comite când îl propune ca "exemplu" pe un netalentat ca Goma; apoi la Paris, să le facă un desen Monicăi Lovinescu şi lui Virgil Ierunca (şi altora şi altora), arătîndu-le că Goma este un impostor în literatură şi mai bine ar vorbi despre ei (Breban, Ivasiuc), adevăraţi scriitori. Simultan "presa din exil", cea scrisă la Bucureşti şi tipărită la Toronto, Fürstenfeldbruck-München, Milano, Londra, Atena (unde Ion Brad, ambasadorul, îl punea pe Dimitrios Ravanis-Rendis, fost exilat markosist în România să traducă productele sale în greceşte, apoi le dădea lui Ivaşcu, lui E. Barbu, lui Dragoş-Răcănel să le retraducă în româneşte, cu indicaţia: "Din presa occidentală", trimiţînd la sursa: "marele jurnal elen *Proini*"...), sub semnături ca I.C Drăgan, Faust Brădescu, Michael C. Titus, Emilian, René Theo, Lozovan (ei, da, chiar el), bravii exilaţi anticomunişti îl puneau la zid pe Goma, cel care trădase România socialistă a lui Ceauşescu...;

3) "Întâmplarea" din februarie-martie 1977: cu excepţia lui Ion Negoiţescu, nici un alt coleg scriitor nu a susţinut acţiunea pentru respectarea drepturilor omului - vorbesc de textul său, transmis la Europa liberă şi în care nu era vorba de "paşapoarte" (de acelea mă ocupam eu...), ci de cultură, de literatură, de libertatea de creaţie, de gândire, de expresie. După moartea în exil al lui Negoiţescu, prieteni de decenii ca Doinaş, amici culturali ca Gelu Ionescu au pretins a fi fost cel puţin coautori ai textului semnat : "Ion Negoiţescu";

4) Momentul aprilie 1977, când Consiliul Uniunii Scriitorilor a hotărît să excludă un membru aflat în ghearele Securităţii, arestat, ameninţat cu o condamnare pentru trădare (eu fiind acela) - astfel totalizînd trei campanii - aparent: pasive, dar cât de active, atât prin vorbe-vorbe ale lui Deşliu, Jebeleanu, Bogza, Marin Preda, Geo Dumitrescu, Zigu Ornea..., cât şi prin scrisul la gazete: Ivaşcu, Piru, Zoe Buşulenga, E. Barbu, Băran, Dan Zamfirescu, Săraru, Dobrescu - şi alţii şi altele...

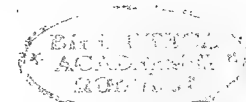
5) În 1979 îmi apăruse la Seuil, Paris, în traducere franceză, volumul de mărturii **Le Tremblement des hommes (Cutremurul oamenilor, 1977)**; tot atunci fusese înfiinţat la Paris CIEL (Comitetul Intelectualilor pentru o Europa a Libertăţilor - preşedinte: Eugène Ionesco). De la Bucureşti a fost dezlănţuită o "campanie totală" împotriva "duşmanilor României", atât în presa din ţară, prin E. Barbu, Mihnea Gheorghiu, Zoe Buşulenga, Ivaşcu, C.V. Tudor, Băran, Herivan, acad. Condurachi ş.a.... Deci şi împotriva mea, ca cel care îl manipulează pe Ionesco, 'un gagarisit şi un beţiv inconştient', scria Dan Ciachir, în *Săptămîna* barbă, citat cu sfinţenie 11 ani mai târziu de către ucenicul său întru spiritualitate ortodoxă, Buduca, în "reportajul" său de la Paris.

[Fatalitate: în acelaşi moment, vara anului 1990, la Bucureşti, după ce retrăsese din librării variantei originală, în româneşte a volumului de mărturii **Culoarea curcubeului (Le Tremblement...)** - însă eu nu ştiam... - la Paris, Liiceanu, în pauzele filmării lui Eugène Ionesco, fiind în vizită la noi, s-a indignat foarte, neputînd admite că de votul unui "inconştient" - Ionesco! - a depins excluderea din conducerea Ligii pentru Apărarea Drepturilor Omului din România a unui om cu meritele lui Mihnea Berindei... A fost pus la punct de soţia mea, Ana, încât n-a mai scos un cuvânt până la plecare. Însă Monica Lovinescu m-a terorizat la telefon o săptămână întreagă: în aceeaşi seară mă anunţase că şi lor, monicilor le relatase Liiceanu "întâmplarea de la Ligă", găsind că alungarea lui Berindei doar de votul lui Ionesco este inadmisibilă; a doua, a treia zi rugîndu-mă să nu care cumva să-i povestesc Mariei-France "întâmplarea" adică "scăparea" cu incon-ştientul Ionesco; apoi acuzîndu-mă că eu inventasem "acea poveste", ca să-i fac rău lui Gabriel - care era disperat, fiindcă nu găsea cum să repare greşeala de a fi vorbit astfel faţă de prieteni - deşi vorbise "astfel" şi faţă de monici, şi ei prieteni...]";

După aceste (doar) cinci dis-tru-geri, o întrebare retorică: dintre colegii şi prietenii mei de atunci a existat vreun scriitor (în afară de Negoiţescu) să se declare solidar, nu cu păcătosul de Goma, ci cu principiile pe care le propusese pentru a fi apărate - dealtfel deloc originale: polonezii, ungurii, cehoslovacii, chiar şi ruşii! le enunţaseră?

Deci, după 20 ani de tăcere forţată, începînd din 1990 am putut - în sfârşit - să public în România, în româneşte...

6) ...până în 1993, când, ca răspuns al unei scrisori publicate în *Timpul,* în care mă plângeam că editorul Liiceanu retrăsese volumul de mărturii despre 1977, **Culoarea curcubeului,** imediat după ieşirea în librării (iunie 1900), îl

depozitase, mințind-mă că absența lui de pe piață se datorește numai... distribuției deficitare, iar în 1993 trimisese la topit tirajul depozitat. Scriitori colegi și prieteni ai mei care suferiseră cumplit de cenzura comunistă, de topirea cărților, în loc să ia partea victimei (ori curajoși ca la noi, pe plaiurile dealvaletice, să tacă înțelepțește), au deschis foc concentrat asupra mea, acuzîndu-mă că îl calomniez pe intelectualul editor Liiceanu, distrugătorul de carte.

Astfel a fost pusă la cale o veritabilă campanie de presă împotriva mea - repet: victimă! - organizată de Liiceanu, G. Adameșteanu, cu sfaturile-prețioase din umbră ale Monicăi Lovinescu, avînd ca tribună-megafon: revista *22*;

7) În 1995 mi-am declarat candidatura la Președinția României. După cum orice alfabetizat înțelegea, anunțarea candidaturii era o provocare (în sensul de stimulare a altora dintre ai noștri, avînd fibră de om politic), Programul fiind un text utopic-prezidențial, nu realist-primărial (ca al lui Constantinescu), nici... inexistent (altfel rezistent)-cultural (N. Manolescu). Reacțiile nu au întârziat, numai că, supriză: ele au pornit nu dinspre dușmanii tradiționali, comuniștii-securiștii, ci dinspre aliații naturali: Horia Rusu și C. Coposu! Abia apoi au început a lătra scînteiștii (născuți, nu făcuți) ca C.T. Popescu, C. Stănescu, Felicia Antip și alți dragi-tovarăși. După cele "politice" au început culturalele, prin C. Țîrlea (!), prin"arheul nației", Pruteanu; tot atunci s-a trezit Alexandru George să facă el ordine în "terminologie" (disidenți, opozanți, rezistenți) și tot atunci Alex. Ștefănescu, recenzent ultraelogios vreme de 6 ani a schimbat macazul: fulgerător am devenit (caută... candidatura cu care îl concuram pe Manolescu) autorul care stăpânește "Arta exasperării cititorului"- în *România literară* a jupânului, unde tocmai apăruse un extemporal semnat de o Romaniță, intitulat "Cenzura scrie proză" (proza scrisă de cenzură fiind **Ostinato...**);

8) În 1997 mi-a apărut la Nemira **Jurnal I-II-III**. Dan Petrescu, îngrijitorul ediției printre alții l-a invitat la lansare și pe Pruteanu. Arheul a atacat **Jurnalul** în maniera numaiovorbăsățispun-ică: "Citisem șpalturile anul trecut (...) e o carte doldora de resentimente (...) elucubrații (...) când îl numește pe Gabriel Liiceanu (...) un Leonte Răutu"...

Însă atacul general a fost anunțat prin trâmbița Monicăi Lovinescu în *22*, cu textul semnat de dânsa, cel conceput de Liiceanu și de Adameșteanu, negociat la telefon - încheiat cu:

"Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma".

Pe dată s-au năpustit: re-Pruteanu, re-Ștefănescu, Groșan, Buduca, re-Adameșteanu (la televiziune, la emisiunea lui I. Sava s-a dovedit a fi măcar verișoară a lui Pruteanu: "Nu l-am citit [Jurnalul], dar e plin de calomnii"), Andrei Cornea, D.C. Mihăilescu, Ioana Pîrvulescu, C. Teodorescu, Paruit, Iorgulescu, Zaciu, Bianca Marcu-Dumitrașcu-Balotă. În eșalonul doi Simuț, Borbély, Angela Marinescu, Val Condurache... au "contribuit" și ei după puteri la apărarea literatorilor români de "acuzațiile calomnioase ale lui Goma";

9) În 1998 a izbucnit "Scandalul Caraion". La semnalul (tăcut) al

Monicăi Lovinescu, sonorizat de inenarabila Jelea, toată floarea cea vestită a inteligheției române s-a năpustit asupra unui mort care nu se mai putea apăra. S-au încrâncenat atunci asupra "turnătorului" Caraion mai cu seamă aceia care fiind ucenici ascultători ai adevăratului turnător de pușcărie Ivașcu, ai politrukului cekist Paul Georgescu, traversaseră Iepoca Ceaușescu "înțelept", pe burtă, în patru labe, nefăcînd compromisuri... decât din cele care nu se văd negru-pe-alb (Sorescu) "uitate" (ca N. Manolescu: coautor al detestabilei **Literatura română de azi, 1965**).

M-am amestecat și eu - și am fost re-pedepsit: adunați la un fel de colocviu, oameni de litere români au hotărît: cea mai eficace măsură pentru închiderea gurii-mari a lui Goma este *tăcerea*. Așadar *despre Goma să nu se mai scrie nimic - nici de bine nici de rău. Goma trebuie să ne-existe.* Cuvântul de ordine a fost dat tot de Monica Lovinescu sub forma:

«Goma e contestat»

Și contestat am fost - în/prin tăcere. Au protestat impotriva acestei "măsuri", în scris, doar Vasile Baghiu; a ignorat măsura doar Liviu Ioan Stoiciu: el mi-a propus o colaborare la *Cotidianul* (iar Cristoiu, pe care l-am atacat din primul text propus, a fost de acord!).

10) În 2000 a fost "re-ales" Iliescu. Aproape toată intelectualitatea românească a semnat Apelul: "pentru democrație, împotriva dictaturii"- citește: în favoarea lui Iliescu, democratul... Am scris atunci un text: "Să fie desființat electoratul!" în care arătam pe puncte cât de orbi, de nesimțiți la durerile aproapelui nescriitor, cât de mereu-oportuniști erau/sunt/vor fi directorii-de-opinie ai țării: Manolescu, Liiceanu, Pleșu, Doinaș, Blandiana, Adameșteanu, G. Dimisianu, Ștefănescu, I.B. Lefter... Drept care scriitorii de la *România literară*, curajoșii anonimi adunați în celula de partid "Cronicar" au amenințat consora (sic) *Vatra*, cu un proces - pentru publicarea lui Goma - și, în cel mai curat stil comunist, au atras atenția că revista este finanțată de Comitetul județean pentru cultură...

Ajuns pe pragul celei de a 11-a agresiuni, mă opresc, să-mi trag (ră)sufletul. Pentru că nu am înșirat toate măgăriile, toate ticăloșiile, toate loviturile pe la spate publicate în *România literară*, în *22* (de Barbăneagră, de Mircea Martin). În bună și neaoșă tradiție autohtonă fosta prietenă, șefesa revistei mi-a refuzat (tăcînd) cuvenitul drept-de-replică - imitată, peste ani de alt fost bun prieten: Liviu Antonesei în chestiunea unui articol mincinos, obraznic, analfabetizator al inginerului drepturilor omului, Gabriel Andreescu (fost prinț consort al Gabrielei Adameșteanu, la *22*, la GDS, unde multe porcării făcuseră ei dimpreună).

11) Pentru această campanie de pedepsire a mea semnele prevestitoare s-au arătat în toamna anului trecut, 2004, după ce am anunțat în presă că îi dau în judecată pe 13 securiști, precum și pe I. Iliescu, președintele în exercițiu. Acuzațiile formulate împotriva securiștilor, cu osebire a lui Pleșiță ar fi trecut

neobservate (ca toate esenţialele-la-români), dacă lui Iliescu, pe lângă multele şi extrem de gravele fapte enumerate în Plângere - printre care declanşarea războiului civil, mai cunoscut su numele "mineriade"- nu i-aş fi pus în spinare şi binecuvântarea (înalt-prezidenţială) dată "Comisiei internaţionale" ocupîndu-se de "Holocaustul în România". Vechile, tocitele acuzaţii succesive de "trădător de patrie", de "lipsit de talent", de "calomniator al intelectualilor noştri de vârf" au fost, până la noi dispoziţii, lăsate la o parte şi re-activată cea de "antisemitism", cretinărie absolută lansată de Ed. Reichman (în 1986), de R. Ioanid, în 2002, de Shafir tot cam pe-atunci.

Replica a întârziat două luni (timp necesar pentru copierea întocmai şi învăţarea pe de rost a directivelor Wiesel), dar şi când a venit... Sub semnătura indispensabilului, inevitabilului, inenarabilului A. Oişteanu şi publicată - unde în altă parte? decât în *22*, condusă de inconturnabila, incompresibila, indivizibila, inoxidabila Gabriela Adameşteanu, veterană a campaniilor, trei, duse împotriva mea. Acela (indispensabilul-inutil oiştean) deplora, cu duroare, evidenţa, pentru el şi ai săi: deşi Goma, autorul eseului **Săptămâna Roşie** este antisemit dovedit (sic) - doar a scris-o, în *Observatorul* lui I.B. Lefter, Falsul R. Ioanid, evanghelistul securist - cartea însăşi, vai, nu cade sub "legea" Ordonanţei cu care Teşu umblă tot timpul în gură.

Am trimis la redacţia revistei *22* un drept-la-replică, sperînd că, din 1995 (când un text în care contestam valoarea de candidat la preşedinţie a lui E. Constantinescu, afirmam aproximativ: 'N. Manolescu, alt candidat, nu mai moral, dar cu o inteligenţă câtdecâtă' - iar G. Adameşteanu l-a pus pe al meu la murat, până când au fost scrise replicile lui Constantinescu, Manolescu, Zoe Petre), trecînd - spuneam - 10 ani de când mi se refuzaseră alte trei-patru drepturi (sic), mi-l vor publica pe acesta. Ei bine, m-am înşelat şi de astă dată: nu aveam dreptul să public nici în *22*, periodic proprietate a clanului Adameşteanu, slujnicit(ă) cu temenele de Rodica Palade şi, până mai deunăzi, cu suportul teoretic (sic) al lui Gabriel Andreescu, inventatorul chibritului cu fosfor la ambele capete şi a "filosofiei disidenţei la român", altfel industriaş al drepturilor omului minoritar - în România. În disperare de cauză - starea permanentă de la complotul provocat de ukazul Monicăi Lovinescu; "Goma e contestat!" - am trimis prin e-mail textul câtorva persoane - "pentru informare"; l-am trimis şi la *Ziua*, unde, în cele din urmă, a apărut. S-a băgat în vorbă şi "politologul" Dan Pavel care şi el mă tratase de "antisemit" - de astă dată cu folos pentru mine: *a recunoscut (şi rămâne singurul!) : nu îmi citise textele atacate de el ca "antisemite".*

12) Se vede că acuzaţia: "antisemit" nu a fost considerată de Manolescu&ManoLeii suficient de productivă - decât în asociere cu altceva. "Altceva" - ce?

Ceva care abia se înţelesese din bâiguiala lui C. Teodorescu, recenzînd în *Cotidianul* **Culoarea curcubeului,** mărturie apărută în februarie la Polirom (de mirare: în urmă cu zece ani acelaşi înţelesese ce e cu volumul, ba mă apărase de C.T. Popescu - explicaţia poate fi găsită în operaţia de decapitare a "reeditării", directorul editurii Lupescu, el de capul lui, suprimase "Introducerea" în care autorul făcea scurta-biografie a cărţii). A, da, "ceva cu dosarele de securitate", însă, ca tot *-escul* autoamnezic, ManoLeul Teodorescu o pierduse, rămânându-i ceva-ceva în genul "Goma, scriitorul turnătorilor"... - formulare bunişoară, fiindcă repeta acuzaţiile neturnătoarelor emerite Bianca Balotă şi ale Getei Dimisianu, însă nu-destul-de-bună: nu se exprima limpede, tăios. A fost trimis în prima linie limpede-tăiosul exprimător Gabriel Dimisianu.

"Cine pe cine acuză?" îşi intitulează Eternul Adjunct al *României literare* luarea-la-cuvânt din 27 iulie-2 august 2005.

Nici că se poate un titlu mai potrivit unui astfel de product semnat de un asemenea producător: Gabriel Dimisianu. Parafrazîndu-l, se poate scrie - exclamativ, nu interogativ:

"Cine pe cine acuză!"

Uluitor la condeierii literari dedaţi şi la publicistică: mai întâi şi mai întâi ei rămân în plină ficţiune (artistică), nu se lasă traşi-împinşi în publicistica-gazetărească (sic). Dispreţuind suveran (de unde le va fi venind dispreţul? Dar suveranitudinea? Nu cumva din exerciţiul de decenii al scrisului crâncen realist-socialist?) Decurgînd din prima "calitate" - ficţionarismul în totul, în toate - ignorarea (şi ea, suverană) a *adevărului*, autorul îşi imaginează că un articol se aşterne pe hârtie exact, dar exact aşa cum se confecţionează o recenzie (fatal subectivă), un roman (cum altfel decât expresie a subiectului narator?). Din acest motiv "neopubliciştii" dintre scriitori exersează această meserie, gazetăria (şi grea şi funcţionînd - în principiu - după un cod moral) în stare de levitaţie: pentru ei nu există realitatea *sol*, cel călcat totuşi cu augustele lor membre dindărăt, două: numita *citire* a textului comentat-atacat, şi cinstita *citare* din obiectul cu pricina. Şi nu există morală (mamiţo!).

Citez din G. Dimisianu:

"Efectele dării pe faţă (parţiale) a dosarelor de la Securitate îmi par a fi deocamdată acestea: modificarea în negativ a imaginii unor foşti oponenţi sau a unor victime ale regimului comunist, pe de o parte, iar pe de altă parte exonerarea de răspundere a persoanelor care au exercitat persecuţii politice, care au pus la cale şi au înfăptuit represiunea".

Perversă întorsătură a condeiului. Aşadar acesta - nu altul - a fost efectul: "modificarea în negativ a imaginii unor foşti oponenţi..."

Ca şi cum nu *România literară* deschisese campania împotriva lui Caraion ("oponent", nu colaboraţionist - ca Manolescu, Dimisianu, Ştefănescu, Ţoiu, Silvestru, Pardău, Băran), rezemîndu-se "documentar" pe dosarele graţios oferite de Traficantul nr. l al dosarelor, securistul Pelin; ca şi cum nu Manolescu îl invitase pe Iliescu, "omul cu *o* mare" imediat după Mineriada Sângeroasă

(13-15 iunie 1900), pentru a fi spălat de sânge în cea mai prestigioasă publicație culturală a României; de parcă nu același Manolescu îl invitase pe Voican Voiculescu-Sturdza, suprașeful Securității, în decembrie același an, să-și publice "dosarul de securitate", prezentat de "redacție", în termeni de un analfabetism și un târîtorism demne de epoca lui Ceaușescu; ca și cum nu Manolescu și Dimisianu publicaseră în numărul 41 din oct.1998, textul "Securitatea despre România literară" sub anunțul: "DOCUMENT" - din el cititorii aflînd că cel mai dârz anticomunist din redacție fusese... Vasile Băran!

Dar G. Dimisianu continuă:

"Unui Eugen Florescu, de pildă, satrapul ideologic al erei ceaușiste, i se asigură, după '89, un încăpător fotoliu de parlamentar (...) în timp ce Doinaș, Uricaru, Buzura sînt lapidați moral. Nu este însă vorba numai de ei. O rea imagine a lumii intelectuale în general și a lumii literare în special, a comunității literare este cultivată cu insistență (de văzut și ce scrie Alex. Ștefănescu în R.L., nr. 19, despre 'demonizarea'Uniunii Scriitorilor'), acolo, în acele medii, îngrămădindu-se, s-ar zice, relele nărавuri, din trecut și azi: lașitatea, egoismul, meschinăria, oportunismul, trădarea, colaboraționismul și poate, în cel mai bun caz, revolta în genunchi. Cine cultivă această imagine, măcar excesivă, despre comunitatea literară, cine acuză, cine judecă? (...). Din păcate, cîteodată, chiar foștii disidenți autentici se angajează pe această pîrtie din reflex de singularizare sau din cine știe ce alte motive. Sau pentru a le plăti confraților de condei cine știe ce polițe".

După ce și-a legitimat zicerea prin trimiterea la reperul curat moral, multifuncțional Alex. Ștefănescu, G. Dimisianu atacă frontal:

"Cazul lui Paul Goma e prea bine cunoscut. Iată și recent: întrebat, în 'Jurnalul literar', ce părere are despre declarațiile noi ale odiosului general Pleșiță, omul care îl maltratase în închisoare, trece de el repede, în restul imensului articol luîndu-i la refec pe Monica Lovinescu, pe N. Manolescu, pe Țepeneag, pe Iorgulescu, pe Buzura etc. etc. Cu ei are mereu ceva de împărțit Goma și parcă mai puțin cu Pleșiță, care scapă, ca să zic așa, cu fața curată, mai curată, oricum, decît a colegilor de literatură."

Din citatele produse reiese că G. Dimisianu este doar un pion în trupa arătătoriștilor-în-sens-invers. Din recenta haită fac parte, atât foști activiști, securiști de meserie, care înainte de decembrie 1989 slujiseră Scînteile generale, cu pana și cu limba lor devotată - aici intră și Pelin dar și C. Stănescu și pionierul pe atunci C.T. Popescu - deasemeni intelectualii patriei, directorii de conștiință, scriitorii rezistenți prin cultură, grijuliii cu păstrarea virginității breslei, deci cu supraviețuirea prin împăiere a cadavrului numit Uniunea Scriitorilor - și, neapărat, cu Vaca-mașina care distribuie și lapte și rachiu,

acesta din urmă carburant indispensabil funcționării geniului membrilor Fondului Literar! Cei din a doua categorie ar fi indignați să afle că îi pun alături (dimpreună) cu tovarășii cinstiți din prima, însă prin ceea ce scriu de la o vreme, acolo le este locul. Unde vor fi vrînd să-i pun după o asemenea ignominie? - re-citez din G. Dimisianu - subliniind:

"Cu ei are mereu ceva de împărțit Goma și parcă mai puțin cu Pleșiță, care scapă, ca să zic așa, cu fața curată, mai curată, oricum, decît a colegilor de literatură."

Așa, deci: eu îl scot pe generalul Pleșiță "cu fața mai curată decât a colegilor de literatură"! De parcă nu eu îl zugrăvisem - primul (și ultimul) în **Culoarea curcubeului**; și în **Soldatul câinelui.** De parcă nu eu - singur-singurel, fără ai mei "colegi de literatură" - i-aș fi dat în judecată pe 13 securiști printre care generalul Pleșiță. Oricum, printre scriitorii care s-au declarat indignați de "prestația televizuală" a lui Pleșiță nu am întâlnit numele lui G. Dimisianu; nici al lui N. Manolescu; nici al lui Buzura, nici al lui Iorgulescu, nici al lui Gelu Ionescu, nici al lui Cosașu, nici al lui Dinescu, nici al Blandienei, nici al Adameștenei, nici al antisecuristului Dinescu - ce să mai vorbesc de al lui Liiceanu, Pleșu, Patapievici - aceștia fiind, după afirmația lui G. Dimisianu, "colegii de literatură" ai mei!

"Colegi" care nu au scos un cuvânt de protest, în 1970, când fusesem interzis; care nu au protestat când, arestat fiind, fusesem exclus din Uniunea Scriitorilor - de ei, scriitori, de ei, colegi ai mei! - în schimb s-au indignat foarte pentru că arătasem *adevărul* despre ei, despre trădările lor, despre colaboraționismul lor - dinainte și de după decembrie 1989; "colegi de literatură" ai mei scriitorii care, în 1990 au fost de acord cu E. Simion, Fănuș Neagu, Manolescu, Pleșu, Doinaș, Adameșteanu, de a nu fi reprimit în Uniunea Scriitorilor, dorință a breslei la care nu s-au opus nici Dinescu, nici, mai apoi, Ulici - ca să nu mai vorbesc de Uricaru?; "coleg de literatură" al meu Liiceanu, cel care mi-a distrus **Culoarea curcubeului**? Colegi Ivasiuc, Breban, Țoiu, Bălăiță, Fănuș Neagu, Băieșu, Cosașu? Coleg(e) de literatură Monica Lovinescu și Gabriela Adameșteanu, luînd partea notoriului editor- distrugător de cărți, în schimb tratîndu-l pe autorul uneia dintre ele (eu) de calomniator? Coleg de literatură N. Manolescu, cel care mi-a interzis accesul în *România literară* prin editorialul de pomină "Adio, domnule Goma"? Colegi de literatură literatorii români care au consimți să fiu înmormântat în tăcere, ba au dat și ei o mână de ajutor la această acțiune... literară («Lasă-mă să-i dau și eu un picior!» fiind, nu o replică din Caragiale, ci una etern românească)?

Cum de poate Gabriel Dimisianu să înșire atâtea neadevăruri strigătoare la cer doar în câteva rânduri?

De ani de zile vor fi frământat ei (cei din "nucleul" de la *România literară*) chestiunea: cum să facă ei, cum să dreagă pentru a-i da peste bot în primul rând lui Goma (care, cam adevărat, cum ar zice ardeleanul Manolescu, a făcut ceva închisoare, a fost oarecum persecutat)?; în al doilea fostei lor protectoare: Monica Lovinescu? Aceştia, "fugiţii"- cum ne spuneau Zaciu, Breban - şi alţi ardeleni - le reproşaseră mereu, mereu că sub Ceauşescu nu mişcaseră, nu se revoltaseră, nu fuseseră adevăraţi scriitori, mulţumindu-se cu ascultarea Europei liberă şi cu declaraţia declamată la bucătărie - în gând: *"Ziceam că rezistam"... «Dar însăşi Doamna Monica ne îndemna să rezistăm prin cultură* - însă de la o vreme şi-a schimbat discursul, s-a întors împotriva noastră, a adevăraţilor rezistenţi, cei prin cultură»...

Rezultatul dezbaterilor: organizarea unei acţiuni - discrete, eficace, dată fiind natura umană şi mai ales recenta..."informatită", rezultat al "dosaritei".

Rezistenţii prin cultură au operat o diversiune dintre cele mai ticăloase, mai noroioase, mai murdare prin care ei, rezistenţii-sub-laviţă au inversat termenii şi nu "unii disidenţi". Ei, amorfii, nevertebraţii, ei, analfabeţii moral, ei, campioni ai supremaţiei esteticului, demascaţi, criticaţi, arătaţi a fi ceea ce au chiar fost: colaboraţionişti ai Terorismului Comunist, au adoptat tactica hoţului care, prins, zbiară: «Hoţul! Hoţul!!», şi arată spre păgubaş-păgubos. Cei din Clanul Manoleştilor, ei "seniorii literelor româneşti", ei, "învingătorii" în recentele alegeri pentru Uniunea Scriitorilor, căpătînd (prin vot) convingerea că ei sunt eterni, iată, nu mai suportă reproşurile, învinovăţirile şi, ca ultimii pârâcioşi ai clasei, arată spre "colegul", bătut, pretinzînd că acela este vinovat de "demonizarea Uniunii". Astfel au început a fi bănuite victimele (adevărate, nu cele unse de Iliescu-Măgureanu, înzestrate cu certificate de rezistent) şi nu călăii - cei adevăraţi: securiştii, activiştii, precum şi colaboratorii de bună voie cu Aparatul Infam - aceştia, sub pana unor hoţi-urlători pretind neruşinat că ar fi victimele!

O bună parte dintre scriitorii dovediţi că informaseră într-o împrejurare sau alta Criminalulul Organ sunt, dacă nu de-a dreptul apăraţi, atunci sigur "explicaţi" (citaţii de G. Dimisianu: Doinaş, Uricaru, Buzura - la care îi adaug pe foştii mei colegi de închisoare, de domiciliu obligatoriu: Marino, Balotă), în timp ce Răul cel mare, adevăratul Rău vine de la unul, Goma, el îi "înjură" fără contenire, fără alegere, nu pe Florescu, nu pe Dulea (pe care el, Goma nu-i cunoscuse - în schimb îi cunoscuse - şi-i "înjurase" - pe Ghişe, pe Vasile Nicolescu, pe Gafiţa, pe Dumitru-Dumnezeu, pe Răutu - pe Ceauşescu), ci doar pe "cei buni"... - în ce scop?

Lumina vine de la Alex. Ştefănescu-Beznă:

"Demonizarea Uniunii Scriitorilor".

Concluzie care nu aşteaptă decât să fie trasă (de coadă): demonizatorul Goma nu este decât un "scriitor al turnătorilor" (apud recentul C. Teodorescu), un fost-fals-rezistent, devenit un apărător (măcar... favorizator), de ce nu complice al "odiosului general Pleşiţă"! - de pildă.

Însă tot de pildă să răspundă G. Dimisianu când anume l-a descoperit el pe odiosul general:

- în vara anului 1977, când i-l povesteam lui Mazilescu şi lui Raicu - şi lui Dimisianu?;
- în iarna anului 1977-78, când îl povesteam jurnaliştilor occidentali, iar dările de seamă ale lor erau preluate, pe larg, de Europa liberă?;
- în 1978-79, când eu însumi citeam la Europa liberă fragmente din cartea de mărturii **Culoarea curcubeului - Cutremurul oamenilor**?; - în 1990, din volumul editat-retras-distrus de Liiceanu - dar recenzat în *România literară* (de... Alex. Ştefănescu)?

Întrebare legitimă, fiindcă "manoleţii din grupul *România literară*" par - şi chiar reuşesc să fie! - informaţi despre "odiosul Pleşiţă" abia în februarie 2005, din volumul-decapitat de Liiceanu II al lumii editoriale româneşti, Lupescu, directorul Polirom, de la o vreme şi administrator al Cărţii româneşti, unde şi l-a ales adjunct pe N. Manolescu (fiecare este adjunctul cuiva, fiecare adjunct are Primul meritat).

Oricum: a 13-a campanie organizată de "colegii mei, scriitori" nu mă va lua prin surprindere, nu mă va mira, nu mă va îndurera:

În majoritate, "colegii mei, scriitori" sunt ceea ce calomniatorul de mine scrisese încă acum 27 ani, în **Cutremurul oamenilor - Culoarea curcubeului:** persoane fără coloană vertebrală, fără caracter, fără convingeri, "Compromisul fiind meseria lor" (Manolescu îşi intitulase extrem de inteligent, cu gustul său fără greş o emisiune: "Cultura este meseria mea").

Fiecare cu "meseria" lui.

În rest, fireşte, cu toţii sunt: geniali.

Să fie - la ei, acolo.

Paul Goma

Luni 15 august 2005

Sfânta Maria cea Mare, deci ziua Anei-Maria (ea se scrie/ pe sine/ fără linioară).

Japonezii au recunoscut - la aniversarea capitulării - că da, şi ei au provocat oarecari suferinţe unor oameni ne-japonezi... Au şi ei relativizatornici - ca Dimisianu - ardeleni ca Manolescu în această propoziţiune am comis un, zi-i pe nume, pleonasm (ardelean-relativizator) să zică ei, de la tribuna *României literare*: "Da, am cam comis o mică greşeală, am, într-un fel, provocat oarecari suferinţe unor oameni..."

A început evacuarea colônilor din Gaza. Risc să-i compătimesc în continuare, deşi am auzit din gura lor cuvinte la adresa palestinienilor

care în orice ţară civilizată (dar numai) ar fi fost condamnate pentru rasism. Ba chiar pentru sclavagism pur şi dur.

Ieri am mai trimis "Delirul". Am primit câteva confirmări de recepţie.

Miercuri 17 august 2005

Iar am pregătit cărţi: de tipărit. De astă dată pentru DALSI. Poate - de astă dată, după 7 ani - va merge.

Frère Roger, fondatorul comunităţii ecumenice de la Taizé a fost înjunghiat de o dezechilibrată româncă.

Ce nenorocire! Dar, ca în orice religie, o pierdere ca acesta se poate preface în câştig. "Frère Roger a murit - trăiască Frère Roger!" De acum şi mai mulţi pelerini din lumea întreagă vor veni la Taizé. Omul (de-acum: sfântul) fusese mult preţuit de Papa Ioan Paul II, care îl vizitase, de Benedict XVI, care, de la Roma a comunicat durerea pierderii. German fiind, avea în sânge toleranţa religioasă creştină, deci a fost un natural ecumenizator (?). Românca pretinde că nu a vrut să-i facă rău, doar să-i atragă atenţia... Ei, da: cumpără un cuţit în ajun - ca să nu-i facă rău, doar să-i atraga atenţia... Ceea ce înseamnă că nu e bolnavă (de legat). Însă rezultatul acţiunii ei de atragerea a atenţiei: o catastrofă pentru ecumeniştii francezi.

Joi 18 august 2005

M-am trezit cu migrenă. Bănuicios fiind, arăt degrab' cu degetul:

«Ţânţarul! El e cauza-motivului! Ţânţarul care m-a ţânţişcat az'-noapte, el mi-a pricinìt dureri la capul!»

Astfel l-am lichidat. L-am "reîncadrat" cum spunea despre mine Gabi Pleşea.

Românca ucigaşă se numeşte Luminiţa Solcanu şi era în evidenţa spitalului Socola din Iaşi. Era - acum se află în evidenţa poliţiei franceze, iar românii din România se tem că "iar o să se vorbească de rău de noi..."

Ei, da.

Vineri 19 august 2005

Majoritatea coloniilor din Gaza au fost evacuate. În prezenţa presei mondiale. Era absolut necesar să se vază "sacrificiul" consimţit de Israel: restituirea unui pământ furat, pe care, 38 ani l-au "administrat" evreii după bunul lor plac: l-au prefăcut în o sumă de lagăre în care i-au închis pe băştinaşi, iar ca să poată fi supravegheaţi din aproape palestinienii, acelaşi Sharon "împănase" Gaza cu colonìi - la rândul lor păzite de soldaţi, de tancuri, de avioane gata să intervină... Ce tragedie, ce văicăreli, ce alt-blestem căzuse pe capul bieţilor evrei! Ne dăm noi seama: să fie - ei!, trimişii lui Elohim pe pământ - evacuaţi "din casele noastre, de pe pământul nostru"? Blestemîndu-l pe "trădătorul" Sharon, coloniştii care huzuriseră în insule de bunăstare, de confort - cu peluze verzi, cu piscine albastre, cu alei pavate - în timp ce "indigenii" se îngrămădeau, claie peste grămadă, pe pământul lor devastat de tancuri, de buldozere, adăpostind (sic) cea mai mare concentrare umană din lume.

Armata şi poliţia au dat dovadă de o răbdare şi de o înţelegere-compasiune îngerească. De crezut: comunitatea evacuată tot din evrei este alcătuite. Au folosit fermitatea, însă nu brutalitatea urii, ca în cazul înfruntării unor palestinieni.

De mirare la nişte băieţi-deştepţi în principiu, ca evreii. În multe ocazii i-am auzit (fireşte, din reportajele filmate) întrebîndu-se, întrebînd lumea din jur, interpelînd Divinitatea:

«De ce ne urăsc palestinienii?»

Chiar aşa: de ce i-or fi urînd palestinienii ? Doar ei fuseseră pâinea lui Dumnezeu faţă de băştinaşi : nu le furaseră pământul, nu le distruseseră casele, nu le astupaseră izvoarele, nu-i izgoniseră din ţara (şi a) lor, făcînd din ei o comunitate de excluşi, de *alungaţi etnic*, de trăitori - de 57 ani - în lagăre de refugiaţi în ţările invecinate, iar în interior (în Israel), trataţi, nu ca aborigenii în Australia, ci ca, pardon... cangurii. Cum de îndrăznesc evreii să (şi să se) întrebe: de ce îi urăsc palestinienii? Dar e limpede: Fiindcă ei, evreii au venit peste ei cu *ură*; nu cu intenţia de *a se aşeza şi ei* pe pământul acela, ci cu programul de a-i stârpi, pe supravieţuitori de a-i alunga, (oare nu se numeşte această "operaţiune": *curăţenie/curăţire etnică*?), pentru a face loc unor... ne-semiţi din Rusia, din America: colònii ţinători-de-loc, "soluţia" demografică dragă lui filosofului Finkielkraut.

O scenă la Zidul Plângerii din Ierusalim. Un cuplu de coloni proaspăt evacuaţi (şi recent instalaţi, veniţi din Franţa: în 1984) s-a(u) dus la Zid, să (se) plângă de injustiţia, de crima de a fi fost alungaţi de pe pământul lor (mai înainte văzusem altă familie care lua pământ într-un săculeţ şi mi-a venit în minte pământul luat în punguţe de fraţii Oişteanu, la plecarea - spre România - din Cernăuţiul ocupat de sovietici!). Un alt evreu, venit şi el la Zid a recunoscut în ei "colonistul" (cum?, probabil după aerul rătăcit, al cuiva paraşutat în altă lume), a încercat să explice: 'pământul' acela nu era 'al nostru' cum pretindea colònul, 'noi l-am ocupat de la Egipt în urmă cu 40 ani şi i-am strămutat pe evreii din Sinai acolo, în Gaza...'

Recentul expulzat era cu totul dezorientat. Se uita în jur - probabil ca să se asigure că se află, totuşi, la Zidul Plângerii, printre evrei.

Era - însă celălalt nu-l slăbea. După explicații (istorice), pe care nu le pricepuse, nu le acceptase, i-a servit reproșuri - cam așa:

'Din cauza voastră noi, adevărații israelieni (?) nu am avut liniște, voi ați provocat terorismul palestinienilor, din pricina voastră kamikadze-ii ne-au ucis, rănit, în autobuze, în cafenele, pe stradă..."

Colonul venit la Zid, să capete consolare, era din ce în ce mai rătăcit. Tot căuta în jur cu privirea ceva, cineva de care să se sprijine: nu găsea. Nevastă-sa plângea de-a binelea. Au început și lui să-i joace lacrimile în ochi. Nu găsea cuvinte decât pentru a bâigui:

'Dta... D-ta nu ești evreu!' - și cu un gest mai degrabă disperat decât agresiv, i-a zmuls acelui kipa de pe cap.

"Celălalt" și-a recuperat-o, calm, și-a pus-o la loc și le-a zis celor doi nefericiți: din cauza lor, a coloniștilor sălbatici și analfabeți, a habotnicilor care terorizează întreaga societate, Israelul a devenit un stat terorist, teocratic, nedemocratic...

Acela a plecat în treaba lui, cuplul de colòni a rămas în golul imens din jurul lui.

Imagine - și stare - sfâșietoare.

"Coloniștii sălbatici" fuseseră chemați în Israel, nu pentru a pune mâna să muncească, ca să facă să prospere țara lor. Ci *pentru a ocupa terenul*. Și a-l menține ocupat, cu armele (toți fiind individual înarmați, o familie posedînd - din dotare - 4-5 arme). Bineînțeles, fiecare colonie implantată, înfiptă în inima pământului palestinian (Gaza fusese răpită de la egipteni, niciodată nu fusese evreiască), era înconjurată cu sârmă ghimpată, prevăzută cu turnuri de pază, cu mitraliere, cu tunuri, cu tancuri gata să intre în acțiune... Treaba de căpătâi a coloniștilor fiind una pre-militară, de ocupare a unui teren 'inamic'. Câteva generații, mii, zeci de mii de persoane fără instrucție, fără meserie, avuseseră rolul de... pălărie pusă pe un scaun, ca semn că locul acela este ocupat - pe vecie.

Abia din reportajul de mai sus am aflat că evreii implantați în Gaza rar ieșiseră din... enclavă, iar cuplul rătăcit la Zidul Plângerii: niciodată. Dar ce viață duseseră ei - și copiii lor, vreo 11? De adevărat gheto. Cum spunea Jean Daniel: un gheto construit de ei înșiși, închișii. De gheto în care se înzidiseră ei cu mâna lor.

De acea dată am mai adăugat o compasiune: prima fusese aceea că fuseseră alungați din *case*, a doua fiind: ce vor face de acum încolo acești oameni care până atunci fuseseră folosiți ca niște obiecte, pălării ocupînd scaune (dealtfel furate)? Acești evrei care fuseseră pentru Israel pioni (din lemn), ocupînd un pătrățel de pe tabla mare? În majoritate semianalfabeți, citiseră broșurile care li se distribuiau, nu învățaseră vreo meserie manuală - fiindcă "pământul" ocupat era lucrat de ocupații palestinieni, ei lucrau în sere (colònii fiind supraveghetori ai muncitori-lor), la întreținerea piscinelor, a peluzelor, la stropitul lor; colònul nu știa

să repare o clanță, să înlocuiască un robinet, să bată un cui - necum să zidărească o anexă - de ce ar fi făcut-o el cu mâna lui când îi stăteau la dispoziție atâția robi palestinieni-fericiți să lucreze pentru stăpânul-ocupant, să câștige câtiva shekeli, cu care să hrănească familia lui de indigen, ținută închisă în lagăre, în zonele încă lăsate palestinienilor.

Sâmbătă 20 august 2005

N-o să cred: *Ziua* a chiar publicat cele două desmințiri!

Duminică, 21 august 2005

S-a răcorit aerul, a devenit respirabil Parisul. Doar zgomotele mă deranjează, nu și căldura.

Azi am de consemnat două evenimente (internaționale) fericite de ieri:

Zilele Mondiale ale Tineretului de la Köln. Dincolo de reușita cantitativă (un milion de persoane!), de cea tehnică: "Norul" (acoperișul), perfecta armonizare a surselor de muzică. În 1972, la prima călătorie în Occident, în Catedrala de la Köln, într-o zi de lucru, am asistat - cu urechile, dar mai ales cu sufletul - la prima... stereofonie umană: veniseră în excursie elevii (7-14) de la o școală din împrejurimi și cântaseră, răspândiți pe voci, prin catedrală, bucăți cine știe cât repetate la ei, în satul lor, în așteptarea prilejului... În afară de mine mai era doi-trei vizitatori, dar copiii aceia nu cântau pentru noi, ci pentru ei înșiși - și pentru Dumnezeu. Ei bine, azi, pe Marienfeld, în aer liber - chiar prin filtrul televizorului, efectul (stereofonic) a fost copleșitor. L-am gustat nu cu auzul, ci cu sufletul, am mai spus; repet cu plăcere. Ratzinger a fost mai bun decât se așteptau detractorii - mai ales dintre germani (Piteștiul nu are patrie!). Vasăzică după ce merge la sinagoga din Köln, să ceară iertare în numele creștinilor pentru cele două milenii de persecuții teribile; după ce se întâlnește cu musulmanii din Germania - unii nemți se arată nemulțumiți de el, "fiindcă nu a zis nimic de turci - de ce-i persecută pe turci, cardinalul Ratzinger? Înseamnă că a rămas tot reacționar!" - gura de canal era a unei muieri (altfel blonde!) nețesălată de anul trecut.

Al doilea moment de bucurie: concertul dat de West-Eastern Divan Orchestre, la Ramallah, în Palestina, dirijat(ă) de Barenboim.

Am mai scris despre relațiile tumultuoase dintre muzician și Israel. Anul trecut concertul - acesta - nu s-a putut ține; anul acesta, da - însă nimeni nu a făcut aluzie la evacuarea colònilor.

Ceea ce a fost impresionant: orchestra alcătuită după principiul "Echipa Europei contra Rapid" - adică mulți instrumentiști de valoare individuală (și care cântă în cel puțin zece orchestre de pe cele trei conti-

nente - Asia, Africa, Europa - din jurul Mediteranei) "suna", sărăcuţa, ca dracu, "couac"-urile plouau sub cerul... Casei de cultură din Ramallah - dar, doamne (aici îmi vine să mă tolănesc în Creangă, ca să spun tot binele, tandrul, frumosul, dulcele de care sunt în stare), ce minuat suna.

Barenboim, cu experienţa lui de "intermediar" între fraţi-duşmani (proiectul este vechi, îl definitivase împreună cu prietenul său Edward Said, eseist şi filosof palestinian, din nefericire mort în urmă cu doi ani), cu inima lui de un chintal, a explicat: acest concert nu va aduce pacea pe pământul acela, însă a realizat ceva-ceva: prin intermediul instrumentiştilor a dovedit că oamenii pot sta alături şi dialoga. Iată de ce îl urăsc evreii proşti, prostiţii recent, pe Barenboim, tratîndu-l de "antisemit"...

M-au uns la inimă şi cuvintele şi sunetele. În deschidere : Simfonia concertantă de Mozart, apoi a V-a de Beethoven, în final o piesă de Elgar.

Luni 22 august 2005

Jaruzelski a cerut public scuze pentru participarea Poloniei la invadarea Cehoslovaciei în 1968.

Acest general-negru, individul cu ochelari de orb mort de acum o lună şi cu ceafă de piatră: l-a primit pe Wojtyla înainte de implodarea Imperiului Sovietic...

37 ani de la (ultima) Tragedie a Cehoslovaciei. 37 ani!

"Dezminţirile" publicate de *Ziua* au provocat un forum :

De la: Catalina Tarziu din san francisco (...@yahoo.com)Data: 2005-08-19 23:30:50 , IP: 67.124.86...Marginalizarea lui Goma pe motiv de antisemitism Este inspaimantor cum comunismul isi perepetueaza tentaculele totalitare: "cine nu e cu noi e impotriva noastra" Vorbim de libertate in schimb dam cu maciuca in capul fiecaruia care ne critica. Asta e lumea lui M.Shafir, Radu Ioanid, W.Totok samd, ca sa dau doar cateva nume din lungul sir de PENIBILI care se manifesta public (parca ar fi exhibitionisti). Cel mai tragic este ca majoritatea baga capul in nisip, iar altii, asemenea celor 4 milioane cu carnet PCR se alatura acestor lepadaturi care si-au facut o meserie in a debita minciuni si a improsca in jurul lor. (...)Laszlo Alexandru a scris: > - subsemnatul doresc sa arat ca Paul Goma(...)Dumneata reiei vechile taze moscovite care contin definitia antisemitismului. Nu uita ca in 1945-1946 Tribunalele Populare prin asesorii populari recrutati din fabrici si uzine au dat verdicte de vinovatie in 2700 de cazuri cu scopul clar de a decima conducerea Armatei Regale Romanesti, acuzatii fiind inculpati de urmatoarele crime: 1) antisemitism 2) anticomunism 3) anitsovietism. Daca un român pune sub semnul intrebarii una din aceste acuze este automat etichetat antisemit. (...)

D-le Laszlo, sa-ti fie rusine.

De la: marco3154 din cape coral (...).d-le laslo as dori sa ne intoarcem in timp, pe vremea cind dl Goma era anchetat de securitate.Mie personal imi da(dau?) fiori. dvs?activist?cetecist?utemist?oricum,nu dadeati cu sapa...sau ba.erati ocupat.Pacatul dl-ui Goma era_este-ca deja era celebru. si matale, hopa,"jos cu Goma". Tov. laslo, mie, personal, dac-as fi mata, mi-ar fi jena. se supara tovii. (...) sa suferi cat a suferit Goma. nu sint minciuni si nu au fost flagrante.au contraire,asteapta raspuns. si eu, oricind.

(...)

De la: toni (...). Goma este un erou al romanilor . Pe vremea cand toti se ascundeau sub pat de frica securitatii , si altii si mai rau , isi turnau apropele in speranta unei functii sau a castigului material , el a acceptat sa fie arestat , torturat , familia persecutata , numai pentru ca sa aiba constiinta impacata ca a facut ceea ce trebuia sa faca un roman . Dumnezvoastra a-ti facut macar o sutime din faptele lui ca sa indrazniti sa vorbiti la adresa lui in modul acesta lipsit de respect ? 2) Goma dezvaluie niste lucruri importante pentru romani si pentru intelegerea trecutului recent , lucruri despre care putini au curajul sa vorbeasca , datorita terorii si presiunilor politice instaurate de cei pe care Goma ii numeste "holocaustologi" . De exemplu cati au curajul sa vorbeasca despre atacurile evreilor (bolsevici ?) asupra armatei romane in retragere din Basarabia in 1940, armata care a primit ordinul sa nu traga ? Cati romani au curajul sa spuna raspicat ca Elie Wiesel a declarat de mai multe ori ca jandarmii romani l-au ridicat noaptea din casa, desi i s-a atras atentia ca atunci Ardealul era sub ocupatie maghiara ? Si mai sunt multe exemple . De fapt va deranjeaza ca Goma spune adevaruri care nu va convin. Daca Goma este antisemit, de ce nu spuneti voi adevarurile astea, sa prezentati varianta anti-antisemitilor si sa-i luati painea de la gura ? Tocmai asta e problema, ca voi vreti sa ascundeti adevarul pe care Goma vrea sa-l spuna . Inteleg ca trebuie sa existe o legislatie care sa impiedice indemnul la ura, dar ca sa te folosesti de asta ca sa ascunzi adevarul, asta inseamna o ticalosie . Si Goma nu e de acord cu ticolosia voastra. Imi place ca l-ati acuzat pe Goma tot timpul de antisemitism, dar n-ati avut curajul nici o data sa il acuzati de minciuna. Si asta pentru ca spune adevarul. Daca ar spune minciuni ati sari cu argumente sa demontati toate afirmatiile lui. Pentru ca n-o faceti insemana ca ati confirmat toate afirmatiile lui. Bine macar ca de atata lucru sunteti bun si va multumim pentru aceasta confirmare (sper ca nu ma luati de naiv sa consider minciuna o marunta confuzie pe care a facut-o Goma spunand ca ati scos carti la Polirom) 3) De ce nu aveti curajul sa spuneti pe fata ca nu mai vreti sa-i editati cartile si il tot duceti cu zaharelul ? V-ati dat seama ca el e Guliver si voi piticii ? 4) De ce nu lasati cititorii sa aprecieze daca Goma are bube sau nu ? Daca Goma este un baubau asa cum spuneti, cititorii nu-i vor citi cartile si editura va fi

nevoita sa le retraga. Problema este ca tocmai cartile"holocaustologilor" sunt cele care nu se vand si se dau la solduri si pana la urma vor ajunge la topit. (...)

De la: Catalina Tarziu (...)Unul din propagandistii sefi ai URSS-ului in al doilea razboi mondial, Ilya Ehrenburg, folosea un limbaj foarte rasist si incitator la crima (numai a toleranta nu suna). (...) Oare de ce credeti d-voastra ca se impotriveste un M. Shafir, un W.Totok, un Radu Ioanid, un Jean Ancel si alti penibili unui proces al comunismului? (...)Daca e Goma antisemit, de ce sa nu i se publice cartile in Romania? Ba da, sa i se publice, dar sa-i fie si discutate, in mod responsabil si onest... In afara unor forumuri pe internet unde este discutat Goma? Prin atacurile la adresa lui ati reusit sa-l aruncati la periferie, numai ca internetul este un mediu excelent pentru supravietuirea lui Goma. Ce motive ar avea Goma sa fie antisemit? Iata singura chestiune la care nu va pot da un raspuns si care continua sa ma uluiasca si pe mine de vreo citiva ani incoace. Iti spun eu care va da voua paine, un codru de mancare, caci munca dumitale se plateste bine.

De la: roy (...@hotmail.com)Data: 2005-08-21 06:50:54 , IP: 80.230.77...Un sfat lui Goma. Domnule Goma. Sfatul asta nu are nici o legatura cu contzinutul scrisorii dumitale sau cu faptul ca sant evreu, ci de forma tehnica a scrisorii. Scrisoarea dumitale cu date, paragrafe, nume, citate... pur si simplu oboseste. Nu e vorba de un proces juridic sau un studiu stintzific si daca vrei ca cat mai multa lume sa citeasca TOTUL si sa intzeleaga bine ce spui (in afara de cei vizatzi direct), schimba forma si mai ales fi mai concis!

De la: Coga din xxx (...@yahoo.com)Data: 2005-08-21 11:10:12 , IP: 80.60.85...Re: Un sfat lui Goma "Da-te nitzel intr-o parte" zice impacientat puricele elefantului. "Mi-ai luat tot soarele" continua el. (...)

De la: toni din Bucuresti (...)Dar pe tine ce te impresioneaza iuda mica , numai zornaitul celor 30 de arginti ? (...)De ce nu sunteti la fel de indiganti ca nu s-a facut si o comisie care sa studieze evenimentele din Basarabia in perioada 28 iunie 1940 - 22 iunie 1941 ? De ce nu sunteti la fel de indignati ca nu s-a facut in Romania procesul comunismului (al celui romanesc), asa cum s-a facut la Nurenberg procesul nazismului ? De ce nu sunteti indignati ca nu exista si interditia de a nega suferintele romanilor in perioada comunista si astfel un tortionar ca Plesita poata sa apara nestingherit la TV si sa insulte fostii detinuti politici ? (...)Ai citit "Saptamana rosie" a lui Goma ? Ma bucur ca iti folosesti timpul citind literatura buna .

De la: b.d. din israel (...). Esti nostim, Toni ! : Si ce-ai fi vrut de fapt, sa se faca un referendum ? In momentul in care ai pus in urna, la alegeri, lista, trebuie sa-ti fie clar ca ai dat mana libera ca acele persoane sa decida in numele tau. Asta e rolul parlamentarilor si al guvernului, sa adopte legi.

Chiar daca unele nu sunt pe placul cetatenilor. Si este si normal ca nu toate legile sa fie pe placul cetatenilor, dar guvernul nu este obligat sa-i intrebe. Si inca ceva, Toni. Chiar daca guvernul care este la putere nu este cel ales de tine, tu, ca cetatean, esti obligat sa te supui legilor adoptate de acest guvern. Altfel, se ajunge la anarhie. Asta este in orice tara civilizata, si, referitor la legea de care vorbim, in nici o tara in care a fost adoptata, nu s-a cerut parerea cetatenilor.

(...)*Nu, am incredere in discernamantul romanilor, chiar daca acest lucru te mira.*
(...)

Joi 25 august 2005

Ieri am privit CD-urile trimise de Mariana Sipos. Bune.

Maria Marian s-a declarat de acord cu editarea **Sabinei**, Filip şi cu mine preparăm un fişier de trimis. Nu ne grăbim: Niculiţă va lipsi câteva zile, va putea primi fişierul abia pe luni.

Vineri 26 august 2005

Elena Andronache de la Grupul Independent pentru Democraţie a transferat pe site-ul lor o sumă din textele mele. Nu m-am opus, din contra, m-am bucurat că astfel mai câştig 3-4-5 cititori.

M-a apucat un dor... de a scrie ficţie. Ceva scurt-scurt-scurt. Şi bun-bun-bun. Da, "Dar rana din pulpă nu mă lasă..."

Duminică 28 august 2005

Gaura din creştet prin care priveam cerul se îngustează... văzînd cu ochii. Mi se reduce orizontul - cel de sus. Vinerea viitoare am oră la Dr. Schaan. O să vedem: se mai poate ameliora ceva (măcar: opri ravagiile agresiunii)? Mă simt din ce în ce mai diminuat, mai neglijabil, mai inutil.

Aseară Filip i-a trimis lui Niculiţă **Sabina**. Am să-i scriu şi eu, întrebîndu-l dacă a reuşit să descuie textele. Cum nu eu le "încui", sunt neliniştit, nesigur. Vom vedea.

Mihai Vakulovski îmi scrie că numărul viitor din *Tiuk!* va fi unul mie consacrat. M-am zbătut între tentaţia de a-l sfătui s-o lase moartă (ptiuk!), să nu-i pună la încercare pe congenerii săi, să-i lase aşa, fără "opţiune" - fiindcă viaţa lor, care abia începe nu va fi mărginită-determinată de *sau*-ul cu-Goma şi de celălalt *sau*: ne-Goma (în caz de neutralitate înţeleaptă), chiar contra-Goma dacă aleg calea şi-a-mai-înţelepciunii

- asta pe de o parte; de cealaltă: lăsarea omului să judece şi hotărască singur, ca un băiat mare ce este. Pentru numărul abia apărut, mi-a scris că a acceptat dreptul la răspuns al lui Laszlo. I-am spus că un drept de răspuns nu se refuză - de către oamenii normali, nu am mai adăugat că, iată, a fost normal ca Gabriela Adameşteanu, Manolescu, I.B. Lefter, recent Antonesei - să-mi refuze acest drept şi să trăiască, în continuare, fericiţi, liniştiţi, convinşi că aşa se apără "cultura".

SEPTEMBRIE

Joi 1 septembrie 2005

Vesti bune de la Niculiţă - dinspre D-na Marian.

Vesti proaste dinspre New Orleans (iată, nu ştiu cum scriu americanii numele oraşului francez Orléans).

Vineri 2 septembrie 2005

Catastrofă în zona litorală din trei state sudice. Un jurnalist american a scris aproximativ: 'Iată cum arată Lumea a Treia: acum a venit la noi...' Efectele Katrinei: similare tsunami-ului care a devastat Oceanul Indian la sfârşitul anului trecut.

Abia acum dau peste un excelent (ca proape totdeauna) articol al lui Liviu Cangeopol:

New York Magazin (6 iulie 2005)

"Turnatoria la scriitorii români

de Liviu Cangeopol

"Experienta de viata capitalista amara l-a învatat pe Nicolae Manolescu ca, din nu se stie ce motive, nu este un om cu noroc la electorat. Fie ca a pierdut investitura cederistă pe mâna Seniorului (în favoarea altui eminent cadru didactic, Emil Constantinescu), fie alegerile prezidentiale ori pe cele de la sefia Uniunii Scriitorilor din urma cu patru ani, eminentul critic a fost nevoit, în cele din urma, sa se multumeasca doar cu lauri literari, si aceia cam vestejiti. Nu mai putin adevarat este ca si adversarii sai ar avea apa la moara cercetându-i trecutul post-ceausist: când eminentul a avut pe mâna, bunaoara, un partid politic, a facut ce-a facut de praful s'a ales din el, dupa care s'a scuzat prin aceea ca n'are vocaţie politica.

"Uneori, esecurile trecutului lasa urme. Când un om inteligent se frige de mai multe ori, ajunge sa sufle si'n iaurt, considerat eminamente drept un aliment rece. Cum eminentul se înscrisese în cursa pentru sefia Uniunii Scriitorilor, cu doar câteva zile înainte de alegeri, a considerat necesara mai întâi conceperea, apoi scrierea si în final publicarea unui articol în gazeta pe care o conduce de o gramada de ani. Articolul se intituleaza "Turnatoria la români" si, împreuna cu autorul, merita câteva observatii.

"De o buna bucata de timp, luat, pesemne, cu alte treburi, eminentul scrie tot mai rar la gazeta. Ce l-a determinat ca, odata revenit la intentii mai creatoare, sa-si aleaga o asemenea tema? Desigur, apropierea iminentelor alegeri, s'ar putea spune. Dupa cum e bine stiut, fostul presedinte al Uniunii

Scriitorilor, Eugen Uricariu, s'a retras din activitate spontan, deoarece fusese dat în vileag de Doina Cornea ca ar fi fost pescuit în dosarul dumneaei de urmarire securista, dosar în care numitul ocupa un post caldut de colaborator permanent al organelor politiei politice comuniste. Scandalul a declansat o serie de comentarii în târg, preponderent pe tema strânsei legaturi pe care breasla scriitoriceasca a gasit cu cale sa o aiba cu organul opresor.

"Atent la dâmburile istoriei contemporane forjând alte destine de exceptie, eminentul critic si-o fi amintit cu iuteala de promisiunea pe care Emil Constantinescu a facut-o securistilor pe ultima suta de metri ai campaniei sale electorale pline de minciuni: nu se va atinge de nici un fir de par de pe crestetul lor binecuvântat (pâna la urma s'a adeverit a fi singura promisiune onorata de primul presedinte cu adevarat democrat al românilor). Pentru Nicolae Manolescu a fost o problema de calcul matematic: daca numarul turnatorilor din cadul Uniunii Scriitorilor este covârsitor, singura posibilitate de a câstiga alegerile ar fi tamâierea acestora. De mentionat ca *eminentul* a fost unul dintre aceia care au refuzat sa creada ca Eugen Uricariu ar fi practicat turnatoria. Din pacate, se pare ca nu a considerat ca e de ajuns. Un articol lamuritor se impunea logic.

"În "Turnătoria la români", un text de referinta al decaderii morale a intelectualului de Dâmbovita, Nicolae Manolescu încearca sa mute lumina reflectorului de pe urâta îndeletnicire, îndreptând-o spre alte exprimari ale ticalosiei umane. Demonstratia începe printr'o gluma fortata: primul text în limba romàna, atribuit unui oarecare Neacsu, din Câmpulung, si adresata unui dregator brasovean, în care-l informa despre miscarile de trupe otomane de la Dunare, ar putea fi considerat o delatiune. Extinzând descoperirea, orice transmitere de informatie poate fi socotita un act de turnatorie. Dusa la extrema, ideea poate degenera în aberatii cotidiene. Nu cumva anuntarea timpului probabil este o turnatorie la adresa intentiilor lui Dumnezeu? Jurnalul de stiri de la televiziune, o relatare ziaristica de la un proces, dezvaluirea unui transfer fotbalistic, tot atâtea acte de colaborationism reprobabil. Desigur, eminentul nu vrea sa duca elucubratia prea departe, dar ceva din odiosul turnatului tot este menit sa cada în ridicol.

"Plecând de aici, eminentul ajunge sa se întrebe de unul singur, mai mult în ton retoric, daca nu cumva "turnatoria e asa zicând valabila ca atare numai daca e confidentiala sau si daca are caracter public." Eminentul nu întârzie sa se explice, fara sa manifeste nici o îndoiala: "... Aspectul secret ori fatis al turnatoriei este secundar. Pot fi turnatorii publice mult mai urâte decât orice denunt." Eminentul ilustreaza teoria cu exemplul unui grup organizat de scriitori securisti (printre care Dan Zamfirescu si Paul Anghel), care s'au dus cu pâra la tovarasul Ceauşescu, sa-i vorbeasca de rau pe ceilalti scriitori (printre care si eminentul). La nivelul cuvântului, pe care, în calitatea sa de critic literar, distinsul de considera îndreptatit sa-l suceasca dupa cum îi vine, demonstratia pare bazata pe o logica impecabila.

"Din motive lesne de înteles, Nicolae Manolescu trece sub tacere un alt exemplu, când partea pârâta s'a transformat în martor al acuzarii si, într'o întrevedere cu Tovarasul, a întors situatia pe dos. Dupa cum istoria recenta n'a obosit sa dezvaluie, printre membrii celeilalte tabere se aflau multi reprezentanti ai blamatei (dar nu de el) turnatorii la români (Alexandru Paleologu, Stefan Augustin Doinas, spre a ne margini doar la doua exemple dovedite cu acte). La drept vorbind, tabara lui Eugen Barbu parea mai odioasa, dar, în esenta, doar parea. Odiosi erau si unii, si altii. Întâmplarile derulate în cei 15 ani de democratie de bairam o dovedesc cu prisosinta.

"Ironic, publicarea acestui text a precedat victoria în alegeri a eminentului. E greu de spus daca si în ce masura textul a contribuit la victoria sa, dar e de presupus ca mulai scriitori turnatori l-au votat fiind convinsi ca prezidentia-tul manolescian nu le va crea probleme. Pâna la un punct, pentru ca majoritatea scriitorilor este alcatuita din colaboratori ai Securitatii, demarcatia dintre denuntul public si cel discret este inutila. În fond, cine l-a exclus pe Paul Goma din rândurile scriitorilor, pentru ca se ridicase împotriva comunismului si a comandantului sau suprem, daca nu aceasta majoritate lasa, formata din elemente ale celor doua tabere rivale ale scriitorimii române? Cine ridica osanale perechii dictatoriale? Cine îsi dadea colegul în gât sefului de revista ori de editura, daca nu un confrate, care si el, la rându-i, suferea acelasi tratament?

"Nicolae Manolescu conchide astfel: *"Turnatoria n'a constat niciodata doar în denuntul confidential, ci si în blamarea publica a celor considerati ostili regimului comunist. Ba chiar ca aceasta din urma a putut avea câteodata urmari mai însemnate decât denuntul, fiindca nu îngaduia oficialitatii sa închida nici macar tactic ochii."* (s.m.) Lasând la o parte faptul ca descrierea domniei sale se aplica perfect în cazul excluderii lui Paul Goma din Uniunea Scriitorilor (sa vedem cum va repara acest abuz noul preşedinte moralist), între turnatoria la vedere si cea din adâncuri este o mare deosebire: într'un caz, stii macar cu cine ai de-a face. Turnatorul fatis are scuza exprimarii propriei opinii, pe când denuntatorul ascuns n'are nici macar demnitatea de a-si asuma actul. La umbra anonimatului, el poate lovi de mai multe ori, fara ca victima sa aiba habar. Pe delatorii publici îi poti afla rasfoind colectiile diferitelor publicatii; pe ceilalti, nici cu ajutorul CNSAS.

"La putin timp dupa ce Ion Iliescu ademenise prin ordin hoardele invadatoare mineresti asupra Capitalei pentru a-i intimida pe intelectualii cu vederi democrate, Nicolae Manolescu i-a luat un interviu de pe urma caruia a fost blagoslovit de multi confrati cu acuzatia de "inocentare a criminalului." Care credeti ca a fost una din scuzele eminentului? Ca Zigu Ornea a fost cel care i-l aruncase pe Ion Iliescu în brate. Zigu Ornea, o alta lichea securista din tabara scriitorilor curati. Altfel zis, Nicolae Manolescu l-a turnat si pe fostul sau prieten (azi decedat) opiniei publice.

"Acestia sa fie intelectualii nostri? Atât de stupizi, atât de imorali, atât de ipocriti? De ce nu? Ceva tot trebuie sa explice prabusirea fiintei neamului.

Nu poate fi lasata aceasta doar în cârca Bisericii Nationale. Îi, oricum, cred ca pentru ziua de azi am turnat destul."

"9 Iulie 2005"

Liviu Cangeopol mi-a suflat ideea unui articol: "Eminenţa la români" - desigur nu doar despre Manolescu…

Dan Culcer îmi trimite o veste bună - din *Gardianul:*

"Razboi deschis intre Uniunea Scriitorilor din Romania si revista «Viata romaneasca»

"Manolescu il acuza pe Goma de antisemitism Manuela Golea

"Conducerea Uniunii Scriitorilor din Romania (USR) critica revista"Viata romaneasca" pentru faptul ca, in urma cu o luna, a publicat un articol considerat "antisemit", preluat din "Jurnalul 2005" al lui Paul Goma. Scandalul ar putea duce la destituirea conducerii revistei, care peste un an implineste un secol de la aparitie.

"Conducerea Uniunii Scriitorilor din Romania isi exprima regretul ca in revista «Viata romaneasca», numarul 6-7 din iunie-iulie 2005, revista editata de Uniunea Scriitorilor, a fost permisa de catre redactie aparitia unui text cu continut antisemit. Este vorba despre fragmente din Jurnalul 2005 al lui Paul Goma", se arata intr-un comunicat al USR,din 31 august a.c.

"Conducerea Uniunii considera intolerabila ingaduinta cu care redactia revistei «Viata romaneasca» a gazduit inaceasta publicatie idei contrare valorilor si normelor acceptate in lumea contemporana. Ca urmare, se va pune in discutia Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor abdicarea colectivului redactional al revistei de la principiul respectului fata de drepturile omului, care exclud orice fel de discriminare. Credem in libertatea de exprimare a ideilor doar in limitele acestui principiu", se mai arata in comunicat.

"Revista a aparut la inceputul lunii august.

"Jurnalul lui Goma, un atac la adresa intelectualilor

"Paul Goma, membru de onoare al Uniunii Scriitorilor din Romania, apublicat in ultimul numar al revistei "Viata romaneasca" primul fragment din "Jurnalul 2005". Demersul sau va continua, potrivit sumarului numarului viitor, anuntat pe coperta a IV-a a revistei. Goma, unul dintre scriitorii care nu-si mai gaseste locul in literatura romana, face referire la "Holocaustul in Romania", printre altele precizand ca: "Nu se jeneaza defel holocaustologii cand falsifica documente, cand inverseaza cronologia evenimentelor, cand prezinta efectul drept cauza. De ce s-ar jena, daca noi i-am obisnuit sa aiba in fata o adunatura de muti, de mutanzi, de pitestizati".

Textul dur al scriitorului mai face referire la relatia incordata cu intelectualii romani, in special colegi de breasla. In notita din 15 ianuarie 2005, Goma remarca:

"«In noptile din urma - chiar si in zilele... - am dormit mult; si tot obosit sunt. Stiu care-i motivul: varsta. De doua saptamani am intrat in al 70-lea an! De necrezut. Cum de am ajuns pana aici? Cum de le-am facut Manolestilor, Liicenilor, Blandienilor, Plesilor, Adamestenelor - etc. etc. - una ca asta: sa nu mor?".

"In finalul fragmentului de jurnal, Goma isi da, insa, arama pe fata. Tot ce scrisese pana acum era un pretext pentru un mesaj peremist explicitat chiar la finalul in care "infiereaza" pozitia pro-iliesciana a intelectualilor din Romania la alegerile prezidentiale din anul 2000, impotriva lui C. V. Tudor. Atat Ion Iliescu, cat si Emil Constantinescu sunt descrisi in purul stil Romania Mare, iar intelectualii sunt facuti "tradatori" de tara pentru ca au indraznit sa se ridice impotriva lui Vadim: "...Desi in timpul mandatului (!) sau Romania a fost crunt jefuita de securisti si de activisti, care pusesera mana pe tezaurul statului, iar romanii au devenit si mai saraci, si mai disperati - in Anul Domnului 2000, cvasitotalitatea intelectualitatii rezistentculturale romane, in frunte cu Anele Ipatescu ale cumpenei dintre milenii, au initiat-semnat APELUL RUSINII, ascuns sub explicatia nesfarsit de inteligenta: «Votati impotriva dictaturii», carevasazica impotriva improbabilei, virtualei dictaturi de dreapta a contracandidatului - insa pentru dictatura reala, exercitata cale de 4 ani de zile, a candidatului bolsevic Iliescu (...) Acestia-acestea - si inca altii, cvasitotalitatea intelighentilor tricolori - au facut in 2000 campanie pentru... Iliescu. Dupa ce facusera campanie pentru alt tradator al tarii, Constantinescu."

"Cacealma sau eroare

"In fapt, tot acest tam-tam este o cacealma. Surse din interiorul redactiei ne-au declarat ca se urmareste trecerea revistei "Viata romaneasca" din subordinea USR in cea a Redactiei publicatiilor pentru strainatate "Romania" si, implicit, schimbarea conducerii. Momentan, la conducerea revistei se afla acad. Alexandru Paleologu - director onorific, redactorul-sef Caius Traian Dragomir, fost ambasador la Paris si la Atena, si redactorul-sef adjunct si responsabilul de numar, Liviu Ioan Stoiciu, plecat in vacanta. Potrivit casetei redactionale, "Viata romaneasca" este editata de Uniunea Scriitorilor, cea care suporta plata salariilor si cheltuielile administrative, si de Redactia publicatiilor pentru strainatate, care se ocupa de tiparire.

"Horia Garbea, Secretarul USR si semnatarul comunicatului, ne-a declarat ca "redactia este vinovata de neglijenta". O decizie se va lua in 8 septembrie, in Comitetul Director al Uniunii. In opinia sa, se vor discuta doua aspecte: "Se va stabili cine este de vina pentru publicarea textului si s-ar putea decide inlocuirea conducerii". Din cauza dublei administrari, Horia Garbea crede ca "nimeni nu are o raspundere de 100%". In schimb, tot el apreciaza ca nu se pune in discutie desfiintarea acestei reviste, care anul viitor aniverseaza un secol de existenta. "Viata romaneasca" a fost intemeiata la Iasi, in martie 1906, de un grup de intelectuali in frunte cu Constantin

Stere si G. Ibraileanu.

"Manolescu: Revista nu se afla la prima abatere

"Nicolae Manolescu, presedintele Uniunii Scriitorilor din Romania, ne-a declarat ca:

"«Revista a aparut undeva la sfarsitul lunii august, desi respectivul articol a fost publicat in numarul din iunie-iulie. Realmente, nu stiu ce voi discuta cu colegii mei (membrii Comitetului Director, n.n.). Noi nu am vrea sa pedepsim pe nimeni, desi cei de la revista nu sunt la prima abatere de acest fel. Deocamdata nu pot spunenimic, pentru ca nu stiu cum vor evolua discutiile. Cu siguranta ca o sa-l chemam pe redactorul responsabil de numar - Liviu Ioan Stoiciu - si vom vedea ce ramane de facut, dat fiind faptul ca redactorul-sef - Caius Traian Dragomir - nu va putea fi prezent, deoarece este ambasador la Atena».

"Vizavi de implicarea Redactiei Publicatiilor pentru Strainatate in cadrul "Vietii romanesti", Manolescu ne-a precizat:

"«Este revista Uniunii, pentru ca, editorial, noi ne ocupam de ea, iar cu Redactia Publicatiilor pentru Strainatate am gasit o co-finantare»". (R. Draghici).

Am obosit de atâta troglodicultură.

Tot de la Dan Culcer aflu că a murit Paleologu. Dumnezeu să-l ierte şi pe el.

În America: dezastru. Preşedintele Bush junior s-a trezit după câteva zile bune. De asta este el prieten cu Aznar: şi acel şobolănete nu şi-a întrerupt vacanţa în timpul "mareei negre" care a murdărit-îndoliat pentru multă vreme litoralul spaniol şi cel francez până sus, la Nantes.

Întrebare, de loc originală (şi care cere un răspuns à la Theodor Mazilu: «Este!»): Este posibil ca o ţară atât de puternică, atât de bogată, atât de războinică, să-şi arate muşchii de miliţian d-al nostru din popuăr, doar în afara frontierelor, unde să încerce să facă din rahat bici (citeşte: un Imperiu American) şi să ignore adevărul săritor în ochii oricui: o mare parte a populaţiei ei se află într-o sărăcie cumplită? Este posibil ca un debil pocăit (în fine: evanghelic de-al lor, ceea ce nu înseamnă că ştie carte, a învăţat doar să-şi deseneze semnătura), dus de mână de răufăcători ca Rumsfeld, Wolfowitz, Kagan, Perle şi ceilalţi likudnici, să fie într-atât de condiţionat, încât să se viseze Împăratul Lumii - pentru ca Israelul să prospere - şi cheltuind miliarde de dolari în războaie care de care mai inutil şi mai sângeros, altfel grozav de preventive!, dar să refuze propriilor cetăţeni - ca urmaşi ai celor care făcuseră America, fie cu piele albă, roşie, neagră, precum nefericiţii de pe coasta Golfului Mexic - un trai decent şi mai ales drepturi elementare (adevărat: acelea rămânînd europene...)?

America: ţară de invadatori, de colonizatori, de bărbaţi care s-au bătut cu natura, cu indienii, cu mexicanii - şi i-a/i-au învins. Paradoxul : fiind extrem de tolerantă cu toate confesiunile religioase, America rămâne structural, intolerantă; o comunitate de ingineri (şi în agricultură), de oameni care gândesc numai la modul în care să mai fabrice ceva, iute, în mari cantităţi (ca să câştige dolari), pe când umaniştii lor (printre care uriaşi scriitori, eseişti, artişti) au fost de totdeauna siliţi să plece, să se expatrieze, să se exprime aiurea, cu precădere în Europa - mai ales la Paris.

[În secolele 19 şi 20 *locul* cu viaţa culturală, artistică, literară cea mai... ne-americană din America era New Orleans. Acolo, în afară de jazz (ah, jazz-ul!) erau reviste, edituri, cluburi, dacă nu de nivel european, atunci sigur: inexistente în întreg universul englez-american. În revistele - nu neapărat de limbă franceză, dar avînd spirit francez - au fost pentru întâia oară publicaţi pe sol american: Dos Passos, Tennesee Williams, Faulkner... Faimosul "Carré" va fi fost ocolit de ape?].

Sper că şocul acesta, al oglinzii brutal aşezată dinaintea Americanului - va avea urmări benefice.

Sâmbătă 3 septembrie 2005

Sunt într-un picior : nu ştiu care este "sursa" gazetăriţei de la *Gardianul*, nu ştiu de unde a scos "arama" PRM-istă, nu am textul publicat de V.R., nu ştiu la ce îi spune Manolescu "articol". Deci nu am pe ce mă rezema pentru a replică.

Aştept, deci. Să se limpezească apele manoleşti. (Aşteptă, Gomo!)

Ieri, la Beslan, sinistra aniversare. Nefericitele femei - mame, surori, mătuşi, bunici: ele au avut curajul de a înfrunta Puterea cu Minciuna ei şi pe Putin, eternul KGBist. Bineînţeles, limbricul veninos, cu ochi de plătică fiartă nu şi-a mişcat turul nădragilor din dotare de la Kremlin, măcar de ochii lumii: le-a convocat la el: «Veniţi la noi»... ceea ce nu este de loc invitaţie, ci cum am spus: *convocare la Securitate*. În pur stil stalinist televiziunea a transmis doar promisiunile putinoarei (că va ordona o anchetă - dar vreme de un an încheiat ce a făcut KGButin?), iar când să fie văzute-auzite şi victimele acuzatoare, robinetul tiliviznik a fost închis: de ce să audă ruşii că ţarul lor este un bandit de cea mai joasă speţă (sic!) şi că, în tradiţia autocraţiei pravoslavnice, conducătorilor nu le pasă cât negru sub unghie de oameni - cum nu le păsase nici în timpul asaltului teatrului Dubrovka.

Şi iar mă întorc şi zic - riscînd să o enervez pe Monica Lovinescu, cea atât de enervoasnică, încât nu mai suportă repetiţiile mele - numai ale mele, pe ale domniei sale, vai-vai-vai cum le mai corcoleşte-uită-repetă-în-altă-variantă:

"Americanii sunt nişte ruşi cu mai multe stele pe drapel", cum zicea tata, cel care nu văzuse în viaţa lui nici un american - dar *ştia*. Ce om, tata, domnilor!

Există oare vreo deosebire între nesimţitul prin tradiţie Putin şi nesimţitul - tot prin tradiţie - Bush în modul cum îşi "tratează" supuşii?

Sunt deprimat: am fost la laborator pentru analize, mi s-a găsit glicemia neliniştitor de ridicată. Să văd cum anume îmi schimbă medicaţia doctorul Schaan.

Duminică 4 septembrie 2005

Neliniştit, nemulţumit - dar-însă-totuşi mulţumit: cunosc motivul nemulţumirii: glicemia ridicată. Cum sunt uşor speriabil... Să fie întrebat Ţepeneag: cum el îmi propunea săvârşirea unui act nici măcar eroic, cum mă ascundeam sub ţol, zicînd că sunt mic,/ nu ştiu nimic, pe mine să nu mă bage în revoluţii... şi îl lăsam singur-singurel pe Vânjosul Puiu... - aşa cum ne-a lăsat el baltă în primăvara anului 1978 şi s-a retras "ca Cioran", iar după decenii povesteşte că Goma e fricosul, laşul, cel care tremură de frica lui Pleşiţă - din acest motiv nu s-a mai dus el în România! Spunem deci: aflînd că Chirac a fost internat de vineri, avînd el "un mic accident vascular" (cum ne vorbeşte/ limblemneşte Villepin - şi ce băiat strălucit era, când făcea pe diplomatul de carieră!), hibă care i-a diminuat vederea; ştiind că între noi diferenţa de vârstă este doar de trei ani; că şi el a dus o viaţă extrem de agitată, ca politician-spadasin, eu o viaţă de ne-politician, dar tot "cam agitată" cum ar spune prietenul meu, ardeleanul cel pus în furci, apoi tras pe roată şi lăsat aşa, tras: Manolescu - iată fandacsia!

Fandacsia nu-i de ieri, de azi: visul meu: un costum de înmormântare. Costumul meu cel bun (şi purtabil, în teorie, încă zece-douăzeci de ani de-acum încolo) a devenit demult neîncăpător. Dar există şi soluţia asta: i se descoase vestonului cusătura de la spate, rămăşiţele, ca să zic aşa, pământeşti ale mele fiind acoperite... decent, ca de un halat de chirurg, cu... Nu?

Ba da, ba da - oricum, tot voi fi eu incinerat... în prezenţa doar a mea, vorba visului avut mai deunăzi.

Luni 5 septembrie 2005

M-am ocupat numai de "Anunţ" - iată-l:

Paris 5 septembrie 2005

Domnule Sorin Roşca Stănescu

Vă rog să publicaţi în ziarul pe care îl conduceţi, *Ziua,* următorul

ANUNŢ

Periodicele *Gardianul* (2 septembrie 2005) si *Gândul* din 3 septembrie au publicat comentarii mai mult sau mai putin corecte pe marginea Comunicatului din 31 august a.c. al Uniunii Scriitorilor din România care anunţă - citez din presă (presa citează din Comunicat):

"Conducerea Uniunii Scriitorilor din România îşi exprimă regretul că în revista *Viaţa românească* numărul 6-7 din iunie-iulie 2005, revistă (sic) editată de Uniunea Scriitorilor, a fost permisă de către redacţie apariţia unui *text cu conţinut antisemit.* (subl. mea, P.G.). Este vorba despre fragmente din **Jurnalul 2005** al lui Paul Goma".

Comunicatul continuă (sublinierile mele, P.G.):

"Conducerea Uniunii consideră *intolerabilă îngăduinţa* cu care redacţia revistei *Viaţa românească* a găzduit în această publicaţie (re-sic!) *idei contrare valorilor şi normelor acceptate în lumea contemporană.* Ca urmare, se va pune în discuţia Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor *abdicarea colectivului redacţional al revistei de la principiul respectului faţă de drepturile omului* care exclud orice fel de discriminare. *Credem în libertatea de exprimare a ideilor doar în limitele acestui principiu"* (sublinierea mea şi trimiterea la Caragiale: "Rezon!").

Observînd cine-cum apără drepturile omului: Manolescu, Bălăiţă, Dimisianu - cum le apăraseră ca leii în primăvara anului 1977 - mai bag de seamă că jurnalista Manuela Golea de la *Gardianul* copiază până şi analfabetismele scriitorului redactor al Comunicatului - când colportează un *neadevăr,* scriind:

"Paul Goma, membru de onoare al Uniunii Scriitorilor din România..."

Pentru Dumnezeu, un jurnalist mai şi citeşte din an în paşte, deci ar fi trebuit să ştie:

- nu sunt "membru de onoare", nici măcar membru simplu, pentru sfântul motiv că, în 14 aprilie 1977, pe când eram arestat de Securitate şi ameninţat cu o condamnarea la moarte, iubiţii colegi de breaslă din Consiliul Uniunii Scriitorilor m-au exclus - ca "duşman al poporului"; după "revoluţie" (cea a rezistenţilor-prin-cultură, citeşte: pe brânci, pe sub laviţe, tremurînd voiniceşte de nesfârşit curaj estetic) nu am fost reprimit în Uniunea Scriitorilor, drept care, după ani de aşteptare sub preşedinţia lui Dinescu, am declarat în scris, într-un dialog (publicat de *Viaţa românească* - îngrijit de Liviu Ioan Stoiciu) cu chiar succesorul său Ulici că, dacă aşa stau lucrurile în România Scriitoare, eu nu mă mai consider făcînd parte din "breasla" lor.

Tot în treacăt citez din opiniile jurnalistei de la *Gardianul*:

"În finalul fragmentului de jurnal, Goma *îşi dă însă, arama pe faţă* (sic - si subl. mea). Tot ce scrisese până acum era *un pretext pentru un un mesaj peremist* (s.m.) explicitat chiar în finalul în care «înfierează» poziţia pro-iliesciană a intelectualilor din România la alegerile prezidenţiale din anul 2002,

împotriva lui C.V. Tudor (s.m.)".

Jurnalista va fi ştiind ce înseamnă ca cineva "să-şi dea arama pe faţă"?ă Nu - dar scrie (ceea ce nu ştie); ştie ce este "un mesaj peremist"ă Nu - dar scrie, negru pe alb, numele lui C.V. Tudor - care nu există în textul incriminat! - însă nu din textul meu citează dânsa, ci din ceea ce şoptesc pe la colţuri ne-cititorii mei holocaustologi, pe după cap cu ne-cititorii "breslaşi" că aş fi scris.

Acestea fiind faptele, anunţ: voi da în judecată:

1. Uniunea Scriitorilor din România;
2. Asociatia Scriitorilor din Bucureşti;
3. Pe Nicolae Manolescu, preşedintele Uniunii;
4. Pe Horia Gârbea, director de imagine al USR şi preşedinte al Asociaţiei Scriitorilor, Bucureşti

pentru **calomnie** *la adresa lui Liviu Ioan Stoiciu şi a mea*

5. Pe conducătorii Comunităţii Evreilor din România

pentru **denunţ calomnios.**

În legătură cu punctul 5 aştept ca USR să facă publice numele acelor membri ai Comunităţilor Evreilor "care au reacţionat foarte dur" şi care "*Dacă ei s-au sesizat, înseamnă că afirmaţiile sunt grave*" (s. mea) - re-citat din scriitorul român Horia Gârbea, deficient, atât în materie de limbă română cât şi de logică.

"Ei", vorba lui H. Gârbea, cine să fie:

"Ei"-ii care nu făcuseră nimic-nimic-nimic pentru coreligionarul lor Petre Fischer-Năvodaru, nici pentru sora sa, Luiza Amalia Elman-Năvodaru, în izolarea lor de după plecarea noastră în exil, mult mai aspră decât a fiicei lui Pacepa. "Ei" care nu mişcaseră un deget pentru fiica lui Petre, Ana Maria Năvodaru-Goma. "Ei" care nu se sinchisiseră de soarta lui Filip-Ieronim Goma, fiul evreicei Ana Maria? Ca să nu mai vorbim de mine, *goi*, dar orişicâtuşi; tată de copil evreu, nu? Ce făceau-dregeau "ei"-i, membrii Comunităţii Evreieşti înainte de decembrie 1989. Să nu se grăbească să mintă, fiindcă îi ştiu: colaborau şi profitau! "Ei"-ii plecaţi în Israel, în Occident (de ce nu se vor fi dus în Rusia, patria lor de inimă), oftau de dor de ţărişoară, însă când sufereau pentru soarta oamenilor rămaşi sub jug comunist îi aveau în vedere numai pe coreligionarii lor, nu şi pe *goi*, de parcă ei, *goi*-ii cu mâna lor se ocupaseră şi se înfometaseră şi se trataseră de "duşmani ai poporului", de "fascişti", de "bandiţi", ei singuri se arestaseră şi se torturaseră şi se asasinaseră - ei cu mâna lor . "Ei"-ii în România nu s-au manifestat măcar ca "disidenţi", necum ca opozanţi ai regimului şi de ei instaurat. Un om care suferise cumplit, fiind deportat în Transnistria şi bun scriitor: Norman Manea, "în exil" la Berlin, apoi la New York, a folosit libertatea de exprimare, nu ca să demaşte (faţă de nemţii culpabilizaţi, faţă de americanii nepăsători) caracterul criminal al regimului comunist din România. Da de unde, "El" (N. Manea) s-a ocupat doar de demascarea "fascistului Eliade" - că tot murise de şase ani... R. Ioanid: cum se opusese "El" comunismului din România? Simplu: nu se opusese!, nu se manifestase (în

cazul lui Radu Filipescu), pentru a nu-şi pune în pericol familia, mă rog frumos.

Am ajuns la C.V. Tudor: au protestat "Ei"-ii măcar de formă când au aflat că în 1977, generalul Pleşiţă credea că mă insultă tratîndu-mă de "legionar" şi de "jădan"? S-au arătat măcar miraţi când C.V. Tudor îmi trimitea citaţii (pentru calomnie!) adresate lui "Pavel Evremovici Goma"ă "Ei"-ii îşi vor fi manifestat indignarea când Tudor Eliad, fiul lui Perahim - altfel komisar bolşevic în Basarabia ocupată în 1940 apoi în România ocupată, după 1944, persecutor si epurator nemilos al artiştilor plastici români - a acceptat să fie consilierul aceluiaşi C.V. Tudor?

Nu cunosc (încă) numele indignaţilor vigilenţi vânători de antisemiţi inexistenţi - dar le voi afla. Sigur este că tovarăşul colonel de Securitate activînd sub numele conspirativ: "Iulian Sorin" (deşi mai la îndemână i-ar fi fost: "Ionel Sorineanu") este la post, în fruntea Comunităţii - cum la-post fusese în Departamentul Cultelor, apoi ca mână dreaptă a rabinului bolşevic Rosen.

Jurnalista de la *Gardianul* şi-a supra-intitulat articolul: "Războiul scriitorilor: Nicolae Manolescu îl acuză pe Paul Goma de antisemitism".

Corectez:

1) Nu poate fi vorba de război: N. Manolescu si cu mine facem parte din categorii, nu doar diferite - moralmente - ci de-a dreptul incompatibile. Să nu se uite că înainte de 1989 Manolescu a fost ucenicul fidel al turnătorului de puşcărie Ivascu; a frecventat, alături de Blandiana, Buzura, Zaciu, Dinescu, Ornea, Dimisianu casa "liberalului bolşevic" diversionistul Gogu Rădulescu; în iunie 1990, imediat după Mineriada Sângeroasă, N. Manolescu, dus de mână de Z. Ornea la Noul Vizir: Iliescu, i-a luat un interviu spălător-de sânge, numindu-l "Om cu *o* mare"; în decembrie 1990 a publicat în *România literară* "dosarul de securitate" al supraşefului Securităţii, criminalul Voican-Voiculescu-Sturdza sub titlul: "Scrisoare deschisă lui Paul Goma". Să mai pomenesc călătoria în Coreea (sau în China) împreună cu "preşedintele Iliescu"?; distrugerea - nici măcar inteligentă - a Alianţei Civiceă; campania furibundă împotriva "turnătorului Caraion", însă tăcerea desăvârşită şi complice păstrată asupra turnătorilor din redacţie: Băran, Silvestru şi... alteleă - precum şi "iertarea" acordată lui Uricaru, de parcă tocmai căpătase deslegare de la Măgureanu...?;

2) Nu poate fi vorba de un "război Manolescu-Goma", fiindcă nu doar pe Paul Goma l-a acuzat de antisemitism actualul preşedinte (până mai deunăzi şi el fioros "antisemit"), ci şi pe Liviu Ioan Stoiciu - ceea ce constituie o culme a abjecţiei-la-românul-scriitor. Azvârlind în direcţia mea lăturile obşteşti, răsfolosite de R. Ioanid, Shafir, Oişteanu şi alţi holocaustologi, a fost împroşcat şi poetul L.I. Stoiciu - pe deasupra ameninţat cu alungarea de la *Viaţa românească,* unde este singurul redactor care lucrează.

...Are să intervină Manolescu pe lângă actualul şef al său, Lupescu, săi dea o slujbuliţă la concernul Polirom-Cartea românească (după ce va fi anexată şi instituţia *Viaţa Românească,* creaţia lui Stere?), unde acţionar principal este

Serge Moscovici, evreul de origine română care declară pe toate drumurile că îi urăşte pe români, urăşte de moarte România - ceea ce nu-l împiedecă să investească în detestata Românie)?

Aştept reuniunea de la 8 septembrie a.c. a Comitetului Director al Uniunii - sub conducerea lui N. Manolescu - alcătuit din: G. Bălăiţă, G. Dimisianu, H. Gârbea, M. Mihăieş, Marta Petreu, C.M. Spiridon, G. Chifu, Al. Cistelecan, Varujan Vosganian, Szilagy Istvan, când/unde va fi judecat Liviu Ioan Stoiciu.

Asa fusesem şi eu judecat, am mai spus, repet: în urmă cu aproape 50 de ani : în 1956 nu mai trăia Stalin, dar stalinismul era în floare - atunci eram "antisovietic"; acum, în Anul Domnului 2005, în plină renaştere a ceauşismul fără Ceauşescu (cel asasinat prin voicanizarea iliască în urmă cu 15 ani), voi/vom fi judecaţi pentru... "antisemitism") .

Vă multumesc anticipat pentru publicarea textului în *Ziua*.

Paul Goma

Marţi 6 septembrie 2005

Ieri a fost o zi plină de... evenimente. Iată ce îmi scria la începutul ei LIS:

"Nu am cuvinte sa va multumesc, iubite Domnule Paul Goma - va raman indatorat pentru vorbele bune pe care mi le adresati, pentru extraordinara solidaritate. E un anunt de impact, important, de ofensiva, pentru intrarea in legalitate, sa speram ca-l va si publica ziarul Ziua. Va rog sa faceti o modificare - ziua judecatii mele de Comitetul Director (G. Balaita, G. Dimisianu, Horia Garbea, Mircea Mihaies, Marta Petreu, Cassian Maria Spiridon, Gabriel Chifu, Al. Cistelecan, Varujan Vosganian, Szilagy Istvan) condus de N. Manolescu este 8 septembrie, nu 6.

"Cu omagii, al Dumneavoastra,

"LIVIU IOAN STOICIU"

Am trudit la "Anunţ", consultîndu-mă cu Dan Culcer, Mariana Sipos, M. Stănescu (trimiţînd înainte câteva "ciorne"). Au mai reacţionat favorabil Valerian Stan, Pleşea, Vakulovski), abia în jurul orei 16 l-am expediat lui V. Roncea, pentru *Ziua*.

Or LIS nu a aşteptat - şi bine a făcut. Pe la orele 30,30 D. Culcer m-a anunţat că LIS a dat publicităţii poziţia sa, iar pe la 23,30 am primit "poziţia" expediată la... 12,37. Aceasta:

"Sent: Tuesday, September 06, 2005 12:37 AM

Subject: Pozitia mea oficiala - LIS

Iubite Domnule Paul Goma, aveti mai jos si pozitia mea oficiala (aparuta in

ziarul Gardianul de azi, marti). Va dati seama de reactia isterica pe care o va provoca... Am inteles ca nu ati timis "Anuntul" Dumneavoastra la ziarul Ziua. Pana nu va veti trezi cu o diversiune ordinara, cred ca ar fi bine ca el sa apara cat mai repede - repet, e important... Cu omagii,

"Liviu Ioan Stoiciu"

Îmi trimite şi textul său din *Gardianul* şi comentariile - şi noile informaţii. Cum ambele sunt importante, le reproduc aici:

"Ziarul "Gardianul" / 6.09.2005, pagina de Cultură (articol de fond): Paul Goma il da in judecata pe Nicolae Manolescu pentru calomnie Manuela Golea

"Acuzat de antisemitism, scriitorul Paul Goma vrea sa-i dea in judecata pe Nicolae Manolescu, Horia Garbea si Comunitatea evreiasca din Romania.

"Fragmentele din "Jurnalul" lui Paul Goma, publicate in revista "Viata Romaneasca", numarul 6-7, aparut in luna iulie 2005, au declansat saptamana trecuta un razboi intre membrii Uniunii Scriitorilor din Romania (USR) si scriitorul autoexilat in Franta. Nicolae Manolescu, presedintele Uniunii, considera ca textul publicat are "un continut antisemit" si, ca atare, este "intolerabila" permisiunea revistei de a publica "idei contrare valorilor normelor acceptate in lumea contemporana". Ieri, scandalul a luat amploare, atat din partea Uniunii, cat si, mai ales, din partea lui Paul Goma.

"Riposta lui Goma

"Vineri, 9 septembrie, urmeaza sa se intruneasca Comitetul Director al USR, unde se va lua in discutie "abdicarea colectivului redactional al revistei de la principiul respectului fata de drepturile omului, care exclud orice fel de discriminare", potrivit comunicatului USR. Pe de alta parte, Paul Goma anunta ca pentru aceaste afirmatii va da in judecata Uniunea Scriitorilor, pe presedintele sau, Nicolae Manolescu, si pe Horia Garbea, director de imagine al USR. Ce s-a intamplată?

Miercuri, 31 august a.c., USR a emis un comunicat in care critica revista "Viata Romaneasca" pe motiv ca a publicat un text antisemit semnat de Paul Goma. Uniunea, care patroneaza revista, si-a pus si problema sanctionarii conducerii revistei. Unele voci, direct inte-resate, au zvonit chiar si informatii despre posibile demiteri de la "Viata Romaneasca". Reactiile nu s-au lasat asteptate.

"«Executie publica»

"Despre "Cazul Viata Romaneasca", redactorul-sef adjunct al publicatiei, Liviu Ioan Stoiciu, ne-a trimis urmatoarea pozitie:

"«Dupa 15 ani de la Revolutie, iata unde s-a ajuns – Paul Goma e si interzis, nu numai cenzurat de revistele care apar sub egida Uniunii Scriitorilor din Romania (USR)! O rusine! Cine indrazneste sa-l publice, totusi, e rapid executat public de "conducerea" Uniunii Scriitorilor si acuzat ca promoveaza...

antisemitismul! Nu-mi vine sa cred... S-a ajuns pana acolo incat eu, care i-am publicat lui Paul Goma cateva pagini din "Jurnal 2005", sa fiu amenintat cu pierderea locului de munca! Adica, nu m-a pus la zid N. Ceausescu, ma pune la zid N. Manolescu! E incalificabil. Imi asum responsabilitatea publicarii lui Paul Goma cu umilinta si onoare. Din presa aflu ca voi fi chemat sa dau socoteala in fata "instantei" Comitetului Director al USR. Iertati-ma, ma face sa rad acest Comitet Director – fata de Paul Goma, intre membrii lui sunt si nulitati morale (chiar si fosti membri ai CC al PCR, nu numai propagandisti PCR; dupa ce CNSAS le va verifica dosarele, vom afla si turnatorii la Securitate, unul a fost dat de gol de ziare), de o rea-credinta de neinteles. In nici un caz nu accept condamnarea mea in lipsa. Inainte sa fi fost dat comunicatul infamant in presa, conducerea USR avea obligatia sa discute cu mine. N-a facut-o, n-avem ce sa mai parlamentam – nu recunosc actiunea nedemna a membrilor Comitetului Director al USR impotriva mea, nici inchizitia si cenzura la care se preteaza regretabil. Marele scriitor-disident Paul Goma nu are de a face cu antisemitismul. In paginile de "Jurnal" (aparute partial in Viata Romaneasca 6-7), din contra, Paul Goma incearca sa inteleaga de ce i s-a pus stigmatul profund nedrept de "antisemit". Polemist invederat, domnia-sa se razboieste cu mai toata floarea cea vestita a scriitorimii romane, inclusiv cu N. Manolescu (sau mai ales cu el) – si asa ceva nu se iarta, nuă Criticul de autoritate, iubit pana la Revolutie, a ajuns azi un ideolog ratat. Un N. Manolescu arogant, iata, care se crede intangibil (de la Revolutie a dat de gustul puterii si excomunica dupa bunul-plac pe oricine nu-i canta in struna). Personal, l-am pretuit si sustinut si in urma cu patru ani si anul acesta la presedintia USR pe N. Manolescu, dar acum inteleg bine ca m-am inselat.

"«N. Manolescu si-a inceput presedintia la USR cu o gafa de neiertat. N. Manolescu e o mare dezamagire, s-a facut de ras aruncand anatema asupra Vietii Romanesti (care nu i se inchina) si a facut de ras conducerea USR.

Lovitura data "Vietii Romanesti" (ajunsa in al 100-lea ei an de existenta), acuzata ca propaga... "antisemitismul" deoarece-l publica pe Paul Goma, e o porcarie fara margini, Ministerul Culturii putand sa sisteze subventionarea revistei. Astfel, USR are ocazia sa ingroape Viata Romaneasca – asta sa se fi dorit, de faptă E aberant. Onestitatea revistei Viata Romaneasca nu poate fi pusa sub semnul intrebarii numai fiindca a respectat intotdeauna si semnatura lui Paul Goma (singurul responsabil pentru cele scrise, ca toti ceilalti colaboratori). De altfel, Paul Goma a anuntat ca-i da in judecata pentru calomnie pe N. Manolescu si Horia Garbea, care s-au exprimat public (de asemenea pe Comunitatea Evreiasca), care se joaca de-a etichetarile si si-au permis sa denigreze Viata Romaneasca. Nu mai subliniez ca, aflat in treaba, Horia Garbea, caraghios, rupt de realitatile USR, dezinformeaza: nu stie nici macar ca revista Viata Romaneasca este editata de Redactia Publicatiilor pentru Strainatate in totalitate (productie, tiparire, hartie, difuzare, si cinci salarii; atentie, postul de redactor-sef nu e remunerat), USR acordand revistei doar 3 milioane de lei pentru colaborari la revista si 2 milioane de lei lunar pentru telefon, plus minimele cheltuieli cu intretinerea sediului. Aceasta situatie perpetuandu-se din 1994, cand USR a dat faliment si Caius Traian Dragomir, pe atunci secretar de stat, i-a gasit Vietii Romanesti o sursa de finantare, lasand-o sa supravietuiasca».

"Nicolae Manolescu: «Nu e vorba de nici un razboi»

"Ieri, conducerea Uniunii Scriitorilor ne-a transmis, intr-un comunicat "ca nu e vorba de nici un «razboi» intre USR si revista Viata Romaneasca si nici o eventuala renuntare la editarea revistei de catre USR n-a fost luata in considerare". Pe de alta parte, "nu Manolescu il acuza pe Goma de antisemitism si, in general, nu de Goma este vorba in comunicatul USR (emis la 31 august - n.n.), ci de o anumita toleranta a redactiei Vietii Romanesti fata de atitudini neconforme cu regulile de conduita din lumea civilizata".

"Conducerea Uniunii mai precizeaza, in finalul comunicatului, ca "din succintele extrase din Jurnalul lui Goma, retinute in «Gardianul», rezulta ca autorul este anticomunist si foarte critic la adresa confratilor, nicidecum ca este antisemit, ori, in definitiv, comunicatul USR nu avea in vedere decat antisemitismul".

Acest Manolescu! Înainte de "evenimente" îl percepeam ca pe un ins care îşi păzeşte cu ghearele şi cu dinţii talentul(-la-român), ne-făcînd mari porcării (corect: porcării ne-văzute, ne-ştiute), doar mici măgării "domestice" (ca aceea din relaţiile sale cu Dana Dumitriu, pentru care, aici la Paris, în prezenţa mea, mută, jenată, Rodica Iulian şi cu Ioana Orlea l-au scărmănat îndelung - iar el: tăcea şi surâdea); şi mărunte - în concepţia lui: necesare - compromisuri: **Literatura română 1944-1964,** în colaborare cu D. Micu şi închinarea completă, ascultarea sfaturilor, mai ales în privinţa "eticei estetice" predicată de javra imundă, turnătorul Ivaşcu.

Cu asemenea "părţi" Manolescu intra în categoria celor "buni", după criteriile Monicăi Lovinescu.

Întâiele semne neliniştitoare dinspre caracterul lui mi s-au arătat din prima săptămână a anului 1990, în scris, în *România literară,* atât prin declaraţiile de principiu ale sale - în opoziţie cu ale lui Paler (ce bun, ce minunat era Paler *atunci!*), cât şi scoaterea la lumină a "cronicilor cenzurate" - despre V. Em. Galan (s-a uitat autorul **Bărăgan**-ului?) şi despre Petru Dumitriu.

A urmat perioada căderii lui, ciudat: semnele au fost vizibile doar pentru mine, nu şi pentru Monici: manevrele pentru acapararea *României literare* - la urma urmei, cuvenită lui, pentru merite literare, însă odioasă a fost maniera de a "lupta", atât cu Paler, cât şi cu Valeriu Cristea - care se opunea "programului redacţional" anunţat ("noi facem literatură, nu politică"). Ce să mai vorbesc de aranjamentele de culise, cu promisiuni electoraliste de cea mai joasă speţă făcute unor compromişi până peste

cap: Băran, Silvestru, Pardău, Ţoiu ("Costi" prieten fidel al său, împărtăşea aceeaşi - dar exact aceeaşi "etică a esteticei"). Atunci situez eu *ruptura* sufletească a lui Valeriu Cristea (om deja nevrozat, fragilizat de o de-înţeles tendinţă schizo-): el a protestat împotriva necinstei cu care câştigase necinstitul Manolescu şi a plecat. Împreună cu Dimisianu. Numai că bătrânul Dimi, după două-trei zile de şovăielnicie 'telectual-nică, ca şi cum nici usturoi n-ar fi mâncat, nici musteaţa nu i-ar fi puţit (a căcat), l-a lăsat pe Valeriu Cristea singur, cu "principiile" lui, să se tot ducă... şi s-a întors pe dată, spăşit, la scaunul de adjunct impenitent. Iar trădarea lui Dimisianu a pricinuit a doua şi definitiva *ruptură* în sufletul lui Valeriu. Probabil acestă trădare l-a împins la colaborarea fără frontiere cu Fănuş Neagu, M. Micu, M. Sorescu (la *Literatorul*) - şi, fatal, la pro-iliescianismul său disperat.

De la începutul anului 1990 Manolescu (şi alţi "buni" de-ai Monicilor, însă acum mă ocup doar de Niki) a... degringolat, ca să mă franţuzesc şi eu - scara minimei morale.

Dacă îl re-creionasem ca pe un arivist feroce şi un nesătul, individ cu vocaţia distrugerii (o fi învăţat de la Ivasiuc asta, ori o avea în sânge, de la Sibielul natal caino-mioritic), nu-mi imaginam că poate să te privească în ochi şi să spună exact contrariul a ceea ce spusese ieri - sau în urmă cu jumătate de oră.

Cu astfel de calităţi, nimereşti, în pas alergător, drept în... budă, ca să înţeleagă orice ne-ardilean că am vorbit de latrină.

Mircea Stănescu a difuzat mai multor interesaţi:

"Dragi prieteni,

"Và trimit, spre informare, continutul unui articol de presà privitor la un act scandalos al noii conducerii Uniunii Scriitorilor. El s-a desfàsurat prin intermediul ziarelor *Gardianul si Gândul,* cele care au difuzat comunicatul USR.

"Tupeul acestor oameni fiind extraordinar, anunt pe acesta cale ca dacà Paul Goma si Liviu Ioan Stoiciu sînt taxati de "antisemiti", mà declar eu însumi parte lezatà si voi fi solidar cu Domniile lor în orice demers public.

"A venit cred timpul ca înselàtoarea acuzà-mormînt, care abia ascunde o reglare de conturi de tip mafiot, sà fie taxatà ca atare si sà primeascà o ripostà hotarîtà.

"Cu prietenie, Mircea Stànescu."

Miercuri 7 septembrie 2005

Ziua nu a publicat nici azi "Anunţul". L-am trimis lui Roşca Stănescu pentru a treia oară, cu A.S.-ul următor:

Paris, 7 septembrie 200
A. S.
Domnule Sorin Roşca Stănescu,
În ziua de 5 septembrie am trimis "Anunţul", ca replică la articolul apărut în *Gardianul* (ziar făcînd parte din concernul de presă *Ziua*) din 2 septembrie 2005 sub semnătura: Manuela Golea.
Nu l-aţi publicat;
În 6 septembrie vi l-am trimis din nou.
Acelaşi rezultat: nu l-aţi publicat şi nu mi-aţi confirmat primirea lui - deci nici refuzul de a-l publica.
Vi-l trimit pentru a treia oară, azi, 7 septembrie.
Aştept - în sfârşit! - respectarea dreptului de răspuns.
Paul Goma

LIS mi-a scris, supărat de nepublicarea "Anunţului". Mi-a sugerat să-l trimit lui Mihai Creangă, pentru *Aldine*. Cu cea mai mare plăcere! Cu şi-mai-plăcere-mare am primit şi declaraţia de solidarizare (a lui M. Creangă) cu noi.

După amiază, Dan Culcer mi-a trimis textul propus *Zilei*:

"Dan Culcer, ziarist, Franta

"Cine sunt acuzatorii lui Paul Goma? Aparitia unui fragment dintr-o scriere recentà a lui Paul Goma, Jurnalul pe anul 2005, în numàrul din iunie-iulie 2005 al revistei Viata Româneascà, a provocat o campanie publicisticà care meritá sà fie descifratà, pentru un public care nu urmàreste mereu nici revistele literare, nici activitatea editorialà, cu atît mai putin activitatea unor organizatii profesionale sau comunitare.

"In aparent[à] sunt implicate în aceastà polemicà cîteva persoane si cîteva organizatii: :

1. Comunitatea Evreiascà din România
2. Redactia revistei Viata Româneascà
3. Uniunea Scriitorilor din România, ca editor al revistei, prin Consiliul sàu director, prin presedintele sàu, criticul literar si omul politic, fost candidat la presedintia României, Nicolae Manolescu.
4. Liviu Ioan Stoiciu, poet si protestatar anti-totalitar notoriu din anii 70-80. Redactorul responsabil al numàrului de revistà pomenit mai sus.

5. Paul Goma, vestit scriitor român, refugiat politic, care traieste in Franta de 30 de ani, autorul multor carti descoperite de cititorul romândoar după 1990, printre care si Jurnalul sàu (a càror versiuni integralepot fi încàrcate si citite gratuit pe situl sàu :

www.paulgoma.free).

"Paul Goma a fost membru al Uniunii Scriitorilor din România dar, în urma actiunilor sale politice protestatare, în România naţional-comunistà, ceau-sistà, Consiliul acelei Uniuni, printre membrii cruia se afla si Nicolae Manolescu, a votat, la cererea „conducerii superioare de partid", cum se zicea pe atunci, excluderea lui Paul Goma din Uniune si au blamat publicarea în stràinàtate a primului roman al lui Paul Goma, Ostinato, interzis în România de catre cenzura de partid si de stat.

"Acuzatul este Paul Goma, nu prima datà tratat cu epitetul, deloc ornant, de antisemit de càtre diferiti pseudo-experti, act care acoperà nu doar o intentie calomnioasà, fiindcà nu a fost însotità niciodatà de administrarea de probe, ci si o intentie distructivà, dat fiind potentialul caracter penal al acestei acuzatii, de cînd a fost instituità Comisia Wiesel, a fost publicat un zis Raport si au fost votate ordonante de urgentà, (O. de U. a Guvernului, nr. 31/2002) prost redactate si fàrà temei de urgentà, (cum scrie expertul Gabriel Andrescu), paragrafe de lege ce permit pedepsirea gravà a celor vinovati de afirmatii sau acte antisemite sau/si de discriminare rasialà, în public.

"Deci, dacà scriitorul Paul Goma va fi dovedit ca autor al unor afirmatii "antisemite" publice, incitatoare la urà de rasà, el este integral responsabil si poate fi pedepsit în conformitate cu legea românà. Problema este cà, pînà acum, nimeni dintre cei care s-au declarat sau au insinuat cà ar fi lezati, nu a vrut sà recurgà la lege, iar diversii acuzatori laterali se limiteazà la citarea numelui lui Goma în presà siîntr-un altfel de context, calomniator si acuzator, fàcând referinte la un text care, după opinia noastrà, este un discurs coerent moral si istoric, analitic si argumentat, semnat de Paul Goma. Pe care autorul si-l asumà fàrà ca nimeni sà fi fàcut pînà acum o analizà istoricà a argumentatiei, si mai ales sà se indice clar, asa cum o face Paul Goma,care sunt de fapt destinatarii criticii sale, motivatiile lor probabile,si actantii faptelor la care se referà Goma.

După întelegerea mea, ei erau sau sunt membrii „elitei coloniale" (formula o iau de la Ion Varlam) si post coloniale sovietice, o minoritate dintr-o minoritate, pentru mine deloc coerentà si mono-etnicà, care au participat, initiat si executat, si mai ales continuà sà execute, unul din procesele cele mai destructive la care a fost supusà întreaga comunitate a cetàtenilor României, cu exceptia acestei elite de putere, care a fost mai degraba, si pe lungi perioade istorice, beneficiarà si nu victimà.Supravietuitorii acestei elite coloniale ca si descendentii reali sau delegati ai acesteia se afla din nou, de la 1990, la putere în România. O parte s-a orientat spre altà metropolà colonialà, la Vest de România, altà parte a ràmas fidelà vechilor stàpîni, suzerani uzurpatori ai statalitàaii si independentei României. Membrii ambelor fragmente, temporar divergente, atacati de Goma, cu argumente, dar si de altii, cu un discurs mai putin percutant însà, membrii ai vechii si noii elitei coloniale încearcà sà-si adjudece o noua bazà vasalà, de data asta electoralà, datà fiind modificarea sistemului politic vizibil - nu si a celui real - devenit pseudo-democratic, bazat pe un electoralism fàtarnic. Si, mai ales încearcà sà se insinueze, pe baza unei presupuse solidaritàtii si apartenente etnice, în rîndurile comunitàtilor din care s-au desprins în 1945, dezavuîndu-si stràmosii, pàrintii, Legea acestora.

"Acestia sunt dusmanii lui Paul Goma, tintele pamfletelor sale mai vechi sau mai noi. Nicidecum comunitatea evreiascà, care pare sà se gàseascà, prin presupusii sài reprezentantii (??) sài, implicatà în acest caznou de manipulare a opiniei publice.

"Ne aflàm în fata efectelor târzii ale unei activitàti de "monitorizare" a publicisticii lui Paul Goma. O activitate care s-a intensificat o data cu revenirea obsedantà, dar nu obsesivà, a autorului - moralist asupra acelorasi fenomene pe care societatea româneascà nu are puterea sà le nege, sà le resoarbà, nu este làsatà sà le trateze radical, de care nu apucà sà se vindece.

"De aceea credem cà putem cere làmurirea opiniei publice pe trei cài.

1. Prin iesirea din anonimatul protector al noilor acuzatori. Cine sunt membrii „Comunitàtii Evreiesti din România", care au protestat pe lîngà Consiliul Director al Uniunii Scriitorilor din România? Nu cumva aceste persoane se prevaleazà de presupusa lor reprezentativitate comunitarà etno-religioasà, fiind în fapt fosti membri sau descendenti ai elitei coloniale ?? Informatiile noastre, obtinute prin cercetarea directà a sitului comunitar care poartà acest nume, ne indemnà sà ne punem aceastà întrebare, întrucît pînà la 5 septembrie 2005, acesta, consultabil la adresa : http://www.romanianjewish.org/ro/sponsori.html

"nu dàdea seamà de nici un protest public si de nici o intentie de actiune. In afara prezentei duble a unui articol semnat de Andrei Oisteanu, extras din Revista "22", nr. 777, 25-31 ianuarie, 2005, p.9, în care numele lui Paul Goma este pomenit. Iatà în ce termeni : " Un caz insolit este cartea lui Paul Goma, Sãptãmîna rosie (28 iunie - 3 iulie 1940) sau Basarabia si evreii (Editura Vremea XXI, Bucuresti, 2004), care iese practic din orice tipologie. Goma nu se multumeàte sã fie, ca altii, negationist. El admite Holocaustul din România, dar îl motiveazã, îl justificã. O teorie atît de aberantã încît nici mãcar nu este pedepsitã de lege."

"Precizàm cà interpretarea rezumativà de mai sus nu corespunde nici literei si nici spiritului càrtii lui Paul Goma. Cititorii care pot sunt invitati sà verifice. Textul este accesibil pe Internet si a fost imprimat în mai multe editii.

"Actualitatea, despre care scriem aici, nu este încà reflectatà. Dar aceastà defazare a informatiei pe situl comunitar poate fi efectul nu al neglijentei sau tàcerii „vinovate" a conducerii asociatiei comunitare ci doar lipsa unui webmaster. Doar dacà nu este vorba, de fapt, de lipsa argumentelor în replicà, ca în celebra baladà a lui M. R. Paraschivescu, dedicatà lui Terente.

"Si totusi, nu Comunitatea era prima demnà sà afle de protestul conducerii sale, în màsura în care era agresatà în calitatea sa colectivà, de comunitate?

"De ce, în acest caz, s-a preferat actiunea de protest piezisà? Retinem cà Paul Goma este o tintà mai veche a dezinformàrilor de tot soiul, si ne amintim cà Securitatea, ca sà-i devalorizeze actiunea politicà din anii 1970-1977, încercase sà-l blameze în ochii unor xenofobi reziduali, din stràinàtate, - proba mea se aflà în presa canadianà româneascà, "acuzîndu-l" cà este evreu. Deci cà serveste, chipurile, prin statutul sàu, dacà nu prin actiunea sa, interese stràine.

"Am citit articole din presa exilului, care reproduceau articole ale comunistului grec refugiat în România, Dimos Rendis, agent executant, extrase chipurile din presa greacà sau chiar din România literarà, sub semnaturi modificate, adaptate contextului diferit, dar produse de serviciul D (dezinformare) al Securitàtii. Acum probele existà.

2. Pe calea juridicà. Dacà s-ar fi depus o plângere penalà sau civilà contra „antisemituluinotoriu" care pare sà fi devenit Paul Goma în ochii unora, cititorii si mai ales necititorii sài, cum îi numeste autorul, am fi avut ocazia sà putem urmàri o dezbatere de fond, în màsura în care forurile academice, unele timorate de interdictia care pare sà planeze asupra subiectului istoric, nu mai au curajul sà abordeze frontal chestiune relatiei dintre puterea coloniala sovieticà si reprezentantii sài în România de dupà 1945.

"Pentru cà, încà o datà, despre asta este vorba în unele din romanele, eseurile istorice si pamfletele lui Paul Goma, oricât s-ar stràdui unii sà-i denatureze opera si intentiile.

"Pàcat cà în loc sà-si desfàsoare cursul într-un fagas normal, o dezbatere de importanta celei pe care o propune societàtii românestiPaul Goma, riscà sà se orienteze spre un teren juridic. Nu acesta ar fiterenul sàu cel bun si precizàm cà nu asta este optiunea noastrà, ca intelectual si ziarist.

"Am împins însà aici discutia spre formalismul juridic, prin reducerea la absurd, pentru a încerca sà ajutàm la iesirea din situatia stagnantà, la depàsirea minciunilor pioase, atît cu privire la participarea unor cetàteni români de origine evrei, cît si a unor cetàteni români de orice altà originà etnicà, mai ales româneascà, la instaurarea regimurilor comuniste criminale de dupà 1945. Cu toate consecintele pentru destinul individual ài colectiv. Se va vedea poate astfel, odatà ajunsi pe tàrâmul juridic, cà avem de-a face cu opinii si nu cu delicte. Iar asta va permite o mai clarà delimitare a opiniilor de delicte. Delictele de opinie nu existà într-un stat democratic, cum se pretinde cà este sau cà va re-deveni, în fine, România.

3. Prin lectura simplà si directà a operei lui Paul Goma. Cum scriam mai sus, activitatea de monitorizare a operei lui Goma estelegitimà si chiar necesarà. Pentru cultura româneascâ, pentru Goma sinu împotriva scriitorului Goma. Cei care îl pîndesc pe la colturi, nu sunt neapàrat prietenii culturii române, desi pretind cà o apàrà dexenofobia monomaniacà, care se numeàte "antisemitism", formulà nu tocmai fericità, dar pe care o mai folosim uneori în lipsa alteia.

Monitorizarea este însà o actiune mecanicà de fis[h]are, derivatà din practicile politiei politice în secolele trecute, la noi dar si în alte tàri dezvoltate. O practicà agentiile de presà, spionii, consilierii de presà ai ambasadelor, agentii de influentà, organizatiile de toate tipurile în zona lor de actiune, partidele si oamenii politici, guvernele, serviciile secrete interne si externe.

"Între monitorizare si analiza politicà este toatà diferenta dintre memoria mecanicà si inteligent[z]à.

"Este probabil cà furtuna pe care încearcà sà o iste în România niste persoane fàrà identitate, tine de mecanicà si nu de inteligentà. Ca ziarist sunt obligat sà fiu suspicios fatà de actiunile anonime colective.

"In Franta, unde acum mai bine de un deceniu miscàri mecanice similare au început, în numele, mereu, ale unor organizatii comunitarepseudo-reprezentative, reactii calme si inteligente din partea unor lideri reali, cum ar fi filosoful francez, Paul Ricoeur, au început sà criticedeclaratiile iresponsabile ale acelor membri ai comunitatii evreiestidin Franta, care, indentificîndu-se cu interesele aparente ale statuluiIsrael, incità la xenofobie inventînd xenofobi si induc miscàri dereflux si reflex identitar, de emigrare, din Franta xenofobà si periculoasà, spre aceastà tarà. Cauzele acestor actiuni sunt comune, desi se desfàsoarà în conditii evident diferite. Nu intràm acum în amànunte. Nu afirmàm cà xenofobia nu existà, doar cà ea nu trebuie gàsità acolo unde nu existà.

"Horia Gârbea, presedintele Asociatiei scriitorilor din Bucuresti, o filialà a Uniunii, se referà la autorii "pârei" adresatà Uniuniiprintr-un "Ei", bizar pronume colectiv impersonal. Cine sunt acestia? cei care stiu mai bine? Decît cine? Decît Horea Gârbea, care la oradeclaratiilor pàrea cà încà nu citise textul?

"Mai apoi, nu este nici pe departe dovedit cà membrii Comunitàtii - ca organizatie probabilà la care se face aluzie - ar fi în mod coerent definiti prin o caracteristricà la care Paul Goma ar fi fàcut referintà în mod jignitor sau discriminatoriu, prin scrisul sàu. Religios sau etnic, comunitatea nu reprezintà decît pe membri sài reali, nu si pe cei ipotetici, Adicà pe aceia care cotizeazà, o sustin deci direct, financiar sau altfel, sau beneficiazà de serviciile ei.

"Nu existà în România un partid al evreilor, ceea ce dovedeste indirect cà definitia obstei este probabil mai greu de obtinut decât în cazul ungurilor, care au un partid etnic acceptat, omologat politic, desi contestat chiar din interior.

"Cred cà este vorba de o provocare, si aceastà provocare nu este aceea de a publica un fragment de jurnal semnat de Paul Goma în Viata Româneascà, publicàie de tiraj oricum confidential. Liviu Ioan Stoiciu este un redactor normal care nu îsi permite sà-l cenzureze pe Paul Goma, si desigur ca pe nici un alt confrate scriitor. De ce ar face-o?

"Responsabilitatea scrisului este individualà si marcatà prin semnaturà. Reactia Consiliului Director al Uniunii este una de auto-protectie, totusi nu foarte inteligentà. Comunicatul sàu era inutil pînà cîndpàrtile implicate nu s-au

putut întîlni si explica, dacà ceva era deexplicat. Faptul cà a fost totusi emis, mà face sà cred cà s-au exersatsantaje sau presiuni. Din partea cui si cu ce scop?

Gardianul lanseazàniste ipoteze. Nu le putem verifica de la Paris. Stim însà, fiindcà se vede si de aici, cà ziarul Gardianul a încercat si continuà sà încerce sà dramatizeze la maximum situatia, în asa fel încît, pâna la urmà, dezbaterea chestiunii de la care s-a pornit, Jurnalul lui Goma, este uitatà. Nu si de noi.

"Natura disputei ierarhice dintre Consiliul Director al Uniunii scriitorilor si redacàia revistei Viata Româneascà este de natura privatà. Nu trebuia fàcutà publicà. Cine avea interesul sà o facà, totuàsi? Disputa dintre Comunitatea evreiascà ài Paul Goma nu existà, fiindcàPaul Goma nu s-a adresat acesteia, nu o incrimineazà în niciun fel. Dealtfel, pînà acum, Comunitatea tot nu s-a manifestat public si nu s-asesizat ca atare.

"Disputa între conducerea actualà a Uniunii si scriitorul Paul Goma nu existà încà decît potential, în màsura în care se va dovedi cà aceasta ar fi emis, în nume colectiv, afirmatia calomnioasà cà Paul Goma ar fi antisemit.

"Restul este o afacere privatà.

"Si acum sà revenim la esentà. Este sau nu este Paul Goma unantisemit?

"Si aici opiniile diferà. Poate fi corect analizatà opinia care sustine cà ar fi un antisemit, doar dacà se va sti cine sunt purtàtorii acesteia.

"Paul Goma însusi face lista acestora de cîteva ori. (http://www.procesulcomunismului.com/marturii/fonduri/pgoma/default.asp.htm)

"Se va vedea cu usurintà cà, dacà nu toti, majoritatea vectoriloracestei opinii sunt ziaristi, comentatori politici, cercetatorispecializasi, foàti membri ai organizatiilor politice national-comuniste de dinainte de 1989 (UTC siPCR), fii unor nomenclaturisti, ei însisifosti nomenclaturiàti.

"Ceea ce explicà, poate, scârba tenace pe care i-o provoacà lui Paul Goma.

"Dar care explicà, poate, viscerala aliantà transfrontalierà a acestuigrup minoritar, minoritar într-o minoritate, solidaritatea clanicà si de clasà. Aceastà solidaritate clanicà este pânà la un punct normalà,càci uneori persoanele atacate de Paul Goma sunt pàrintii celor care azisemneazà studii si produc anonime denunturi.

"Si fiindcà nu se pot solidariza public cu istoria clanurilor càrora le-au apartinut, comunismul nu mai e la modà în aceste cercuri, îsi deviazà atacul pe linia unei coeziuni secundare, cândva sursà de pericole, când comunismul national devenise anti-sionist. Fosta lor apartenentà la un clan de putere, al „revolutionarilor profesionisti", în fapt agenti ai puterii neo-coloniale sovietice, ràmâne în umbrà. Ateismul militant al celor care, din generatia pàrintilor, au aderat la comunismul internationalist, a fost înlocuit la unii cu „religia drepturilor omului", marfà de import globalistà, la altii cu nationalisme si etnocentrisme furibunde.

"Precizez, fiindcà nu vreau sà dau ocazia unor confuzii, nu "drepturile omului" mà deranjeazà, ci transformarea acestora în ideologie si folosirea lor ca mascà. Adaptarea pentru a ràmâne la putere, pentru a avea acces la privilegii, era necesarà.

"Dar încercarea lor de a insinua, obsesiv si fàrà argumente, cà mânia lui Paul Goma se indreaptà împotriva lor, a grupului din care au fàcut parte pàrinàii lor, fiindcà ar fi "evrei", este sortità esecului. Paul Goma atacà pe criterii morale si politice un grupuscul care formeazà ocategorie ambiguà, vizibilà nu si imprevizibilà. Acum ea s-a reciclat oportun. Este categoria neo-liberalilor de stânga care, în urma unei dramatice crize de identitate, se întorc spre nationalismul identitar si protector, atât de abhorat... la altii.

"Pe tavà purtând capul unor victime expiatorii, acest microgrup bate de o vreme la poarta Comunitàtii pentru a fi primit, probabil pentru „a ràscumpàra", de se va putea, pàcatele pàrintilor care s-au lepàdat de legea stràbunà, au creat si sustinut regimuri politice crimino-gene, cele comuniste, national-comuniste si post-comuniste, ale càror victime au fost toti cetàtenii României, indiferent de nationalitate. Sperà astfel sà fie iertati de aceia de care s-au lepàdat, actionândîn numele unor pseudo-valori sociale utopice, "revolutionare", resentimentare, trans-etnice, trans-comunitare, pânà la urmà trans-umane.

Doar cà victima expiatorie nu se lasà jertfità pe acest altar al reconcilierii altora ài nu vrea sà cauàioneze un pseudo-reviriment moral sau comunitar, instrumentat pentru evitarea judecàtii morale, de al càrui ascutis nimeni nu scapà, acum sau apoi.

"Cât membrii supravietuitori ai elitei coloniale sunt încà la putere, direct sau prin delegati, grupusculul sperà sà fie primit în raiul protector al Comunitàtii si sà fi iertat. Nu poate fi împiedicat sà încerce, dar nu poate fi làsat sà o facà fàrà ca manevra dilatorie sà fi demascatà.

"Dan Culcer Paris, miercuri 7 septembrie 2005"

Mircea Stănescu îmi transmite o ştire (*România liberă*):

Marti 06 Septembrie 2005 "Breviar

"Paul Goma acuza Polirom de cenzura

"Un scandal mocnit pana acum mai multe luni a izbucnit cu putere in lumea scriitorilor din Iasi. Editura Polirom este acuzata de cenzura prin intermediul presei locale de catre Paul Goma. Totul a pornit de la aparitia cartii acestuia "Culoarea curcubeului '77". Autorul lucrarii acuza ca a fost "suprimata introducerea", respectiv acele pagini ce cuprindeau "Note ale autorului" facute in perioada 2000-2004, pagini scrise special pentru Polirom, pentru a distinge aceasta ultima editie de celelalte trei".

Joi 8 septembrie 2005

Aseară, pe la orele 21 (tocmai începuse matchul Irlanda-Franța), l-am căutat prin Google pe Dan Petrescu, absent de la "Cultură", deși trecuse demult Marți, ziua colaborării lui. Nu l-am găsit. Pentru că tot eram acolo, l-am căutat pe Goma. Surpriză! Era cu "Anunțul", la rubrica "Eveniment", dar la "Sumar" - nici urmă. Unde mai pui că nu avea nici "Forum"... M-am gândit că mi-a făcut-o SRS: m-a pus pe site la orele 21 și... mă va scoate la miezul nopții când se schimbă sumarul... Ei bine, nu. Textul meu a rămas, a intrat la "Eveniment", are și Forum... Firește, peste jumătate din intervenții sunt semnate de "traktorist", "roy" și alți diversioniști, securisto-evrei.

Ieri am avut un schimb de mesaje cu tehnoredactorul "Sabinei". Am înaintat o leacă, rămâne coperta...

Ziua prezintă textul meu astfel:

A R H I V A EVENIMENT - Miercuri, 7 septembrie 2005

"Paul Goma il da in judecata pe Nicolae Manolescu

"La solicitarea scriitorului Paul Goma, publicam integral raspunsul pe care acesta il da comentariilor aparute in cotidianele Gardianul si Gandul pe marginea acuzatiilor de antisemitism care i-au fost aduse printr-un comunicat al Uniunii Scriitorilor. Precizam ca ziarul nostru nu isi asuma opiniile lui Paul Goma, dar, din respect pentru personalitatea sa si pentru lupta sa impotriva comunismului, ZIUA ii pune la dispozitie spatiu tipografic pentru a-si exprima liber punctele de vedere. (Redactia)"

Forumul de azi este ceva mai puțin ininteresant:

De la: Sobru(...) Nici nu exista antisemitism. Fiecare are o simpatie sau antipatie pentru cineva. Paul Goma insa isi argumenteaza fiecare pozitie, asa ca nu poate fi acuzat de nimic. O fac doar niste ticalosi. Desi am inceput sa ne obisnuim cu guitatul porcilor, trebuie sa actionam impotriva acestor tendinte aberante.

De la: Anticomie din USA (...) ma astept la represalii de la semidoctul "cultivat", sau cam asa ceva, nu-mi amintesc exact cum l-a botezat Goma.

De la: Dan Bostan din USA (...@yahoo.com)Data: 2005-09-07 23:48:39 , IP: 63.171.30...Ca intotdeuna, Goma e extraordinar Are coloana vertebrala si "cojones". Bravo lui.

De la: traktorist din SMT (...@aol.com)Data: 2005-09-08 02:20:55 , IP: 68.231.6... Are manifestul Partidului comunist in buzunar (...) Goma s-a schimbat. Goma de care vorbesti a murit demult !

De la: Norris din USA (...)Re: Are manifestul Partidului comunist in buzunar (...)Dan Bostan a scris: <Are coloana vertebrala si "cojones". Bravo lui>. (...) Poa' ca are, da' in nici un caz blenoragie la cerebleg, ca cei citiva mecanizatori care dau brazde pi forum, ce zici matale ?...

De la: adrian bogobia din USA (...) Are manifestul Partidului comunist in buzunar... Goma sau tu? (...)

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-09-08 00:20:36 , IP: 152.163.100...(...)Pe vremuri nu prea de mult apuse, Paul Goma era acuzat de (cam aceeasi musterii) ca ar fi "jidovit" (...) D-l Goma nu a dat pe nimeni in judecata pentru eticheta mai-sus mentionata; mai mult, nu s-a deranjat cu nici macar un paragraf sa-si combata acuzatorii. In schimb eticheta "antisemit" a cauzat mii de paragrafe de furie gomiana.

De la: traktorist din SMT (...@aol.com)Data: 2005-09-08 02:17:05 , IP: 68.231.6...Nu-i mai lua apararea ! (...) saracul voia sa traiasca toata viatza din ce a scris cind a fost bunica fata. A devenit atit de socialist ca e mai rosu ca patlagica. S-a alaturat miscarii pe care a " combatut-o " asa de tare , ca acum e contopit cu ea. Mai bine s-ar apuca iar de scris si sa uite de socialism.A invatat ce-i mai rau de la frantzuji. Daca moare, dumnezeu sa-l aiba in grija ! (ce expeditiv sint !). (...)Goma e comunist ca o patlagica coapta ! Va avea atac de cord cind va veni dreapata la conducere in Franta. A pierdut simtul realitatii cam demult

De la: sarkizian (...@yahoo.com)Data: 2005-09-08 05:34:06 , IP: 24.81.2... Re: Paul Goma(...)Un scriitor care nu a cerut nimic dupa 1989, poate ca nici nu a avut ce sa ceara! Iar daca o tragi cu evreii care erau persecutati, trebuie sa sti ca numarul persecutiilor in Romania, a fost infim mai mic decat in alte tari. Daca te referi la perioada comunista, probabil ca Anishoara Pauker la facut sa sufere. (...)

De la: CALUGARUL din usa (...@yahoo.com)Data: 2005-09-08 03:47:39 , IP: 67.65.134... (...)Pentru noi, forumisti anonimi ne este greu, daca nu chiar imposibil sa „penetram"; dedesubturile literaturii si literatorilor români de azi.Monica Lovinescu separa scriitorii romani imediat dupa 1990 în doua grupuri : scriitorii onesti si scriitorii colaborationistii. Scriitorii onesti, erau în opinia Doamnei acei scriitori care au preferat sa sufere privatiuni de tot soiul opunându-se pe cât le statea în putinta împotriva reJimului. Cealalta

categorie, colaborationistii, sunt descrisi de catre aceeasi Doamna ca fiind scriitorii care pasind în libertate spuneau ca si ei au rezistat comunismului luptând cu armele „culturii" practicând o „opozitie pasiv-intelectuala" (rahat pe perje !). Acesta era punctul de vedere al Monicai imediat dupa revolutie. Numai ca timpul a trecut si o data cu domolirea uraganului politic, scriitorii romani s-au întors la „meseria" lor angajându-se în diferite vendete, razbunari si platiri de politze. Cu mai multa sau mai putina nerusinare, scriitorii din categoria „opozantilor pasivi" s-au scuturat foarte rapid de MAREA VINA si au trecut la integrarea în noua ordine sociala facând acelasi lucru pe care l-au facut si înainte de 90, adica lupta pentru „locurile de la geam", exprimându-si noul crez cum ca „de-acum o sa ne vedeti de ce suntem în stare când putem sa creem în libertate". Numai ca acest lucru nu s-a mai întâmplat, multi dintre ei murind într-un anonimat demn de „renumele" lor, altii regrupându-se pe la tot felul de edituri care publica maculatura angro, altii mâncând o pâine neagra la ziare anoste, altii „murind" în afaceri de care habar nu au cum sa le conduca, etc. În tot acest peisaj huricanesc, Paul Goma ramâne pentru multi spectatori ai vietii literare românesti un punct de referinta, o baza morala si civica a ceea ce poate însemna si a ceea ce trebuie sa însemne un scriitor. De aceea este perceput de catre neprofesionisti cu totul altfel decât doresc profesionistii sa ne faca sa credem ca e. Indiferent cât vor strânge latzul în jurul gâtului lui Goma, pleiada de lovineshti nu vor fi urmati de publicul românesc care îl apreciaza pe Goma mult mai mult decât li se shpteste sau dicteaza, sau insufla de catre „mai marii" zilei literaturii românesti de azi. (...) razboiul rozelor i se datoreaza ÎN EXCLUSIVITATE Monicai Lovinescu si lui G. Liiceanu, corifeii de azi ai „istEriei literaturii române"; a caror umbra si influenta se simte si resimte în toate cotloanele redactiilor cu quadrati, nomparei si cicero. Cu tot respectul pe care-l am pentru opera lor, al celor care formeaza trupele de asalt antigomesti, nu pot sa nu ma atasez acestui cu adevarat nepatat, neîntinat, neînregimentat, ne, ne, ne, Paul Goma si sa-i urez din toata inima mea : Musca-i de bocanci nene Goma. Pe ei, pe-a lor, pe mama lor! Nu va fie frica, avetzi majoritatea de partea dumneavoastra chiar daca aparent sunteti singur. Urmati exemplul lui Hristos si nu veti gresi.

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-09-08 05:44:24 , IP: 152.163.100...(...) Cel mai misto l-a pus la punct pe Radu Ioanid, : "semidoctul cultivat", care pe romaneste vorbeste limba de lemn a politrucilor (invatata in familie de la mama prof. de soc. stiintific) iar engleza o poceste precum Coana Chirita vorbea frantuzeste. (...) Nu crede propaganda care i-o face alde Radu Ioanid, cu maica-sa profesoara de soc. stiintific. Astia se pricep sa calomnieze, ca doar din asta traiesc. (...)

Re: Catre Sarciz (...) Da Radu Ioanid care a avut un dineu privat cu Nastase si Pacepa?! Chiar aici in ZIUA am aflat. (...)

.Diversiune Cine are interesul sa nu se dezbata articolul scris de Paul Goma? (...) In opinia mea, cel care baga diversiuni este chiar "semidoctul cultivat" cel pe care D-l Goma l-a facut de doua parale si caruia i-a dovedit reaua credinta si obiceiurile calomnioase. Trogloditul respectiv il uraste atat de mult pe D-l Goma incat e in stare sa-si scoata intreaga artilerie grea de nickuri spre a distrage atentia forumistilor de la o discutie interesanta. (...) e clar ca D-l Goma este un personaj foarte incomod pentru multi, incepand chiar cu N. Manolescu (...)E clar ca subiectul Paul Goma pre multi enerveaza. (...)

De la: toni din Bucuresti (...@rol.ro)Data: 2005-09-08 07:15:12 , IP: 81.181.126..."idei contrare valorilor si normelor acceptate in lumea contemporana" Iar am ajuns la valorile "unice" si cine calca pe langa "valorilii" acceptate devine automat dusman al poporului ? La fel ca in 1977 . Se pare ca unii au slujit comunismul cu drag , daca azi au astfel de nostalgii. Nu merita sa-i dai in judecata piticii astia , au si ei rostul lor, se agite fara rost. (...) Inca ceva : Serge Moscovici, evreul de origine romana care declara pe toate drumurile ca ii uraste pe romani, uraste de moarte Romania - ceea ce nu-l impiedeca sa investeasca in detestata Romanie)? (...) Exista pedepse in legislatia romaneasca pentru incitare la ura sau declaratii antiromanesti ? Acest Serge Moscovici poate fi actionat in judecata pntru declaratiile lui ? Gabriel Andreescu nu are nimic de comentat, el care vrea sa alunge ura din lume asta si sa faca lumea putin mai bine. Sau el este atent numai daca ura este impotriva minoritatilor, nu-l deranjeaza astfel de declaratii impotriva romanilor?

De la: ionion (...@hotmail.com)Data: 2005-09-08 07:42:37 , IP: 83.208.128...Dezvaluirile Monicai Lovinescu - Cotidianul, 8 septembrie 2005, Cristian Teodorescu Din volumul 5 al Jurnalului Monicai Lovinescu aflam ca, in 1996, Virgil Magureanu, seful SRI, tine sa o intilneasca neaparat, inainte de alegeri. Devenit presedinte, Emil Constantinescu o someaza sa-l convinga pe Gabriel Liiceanu sa accepte ambasada Romaniei la Paris. Eugen Simion, pe atunci vicepresedintele Academiei, ii trimite mesaje de impacare. (...) e asaltata de telefoane, scrisori si mesaje transmise de romanii care o viziteaza la Paris. Directorul SRI, Magureanu, se straduieste sa-i intre in gratii inainte de alegeri. Mesagerul lui e Mihai Pelin. Acesta se foloseste de alti mesageri, apropiati ai Monicai Lovinescu. SRI-ul detine documente ale Securitatii despre mama Monicai Lovinescu. Seful ar fi incintat sa i le poata oferi. (...) In afara de mesagerii de tot felul, bucurestenii cu care Monica Lovinescu discuta des, uneori zilnic, la telefon sint Nicolae Manolescu, Gabriel Liiceanu, Horia-Roman Patapievici, Gabriela Adamesteanu. Manolescu, presedinte al PAC, e in campanie electorala. Colinda tara intr-un regim epuizant. Campanie electorala cu bani putini. Monica Lovinescu il sustine. Nu-si face mari iluzii, dar, aflind ce zic sondajele, se intreaba exasperata ce se intimpla cu Romania daca un candidat cu inteligenta si echilibrul lui Manolescu, singurul care n-a fost membru de partid, n-are trecere la alegatori. Dupa infringerea acestuia, crede

ca ar fi mai bine ca criticul sa se intoarca la uneltele sale. Nu agreeaza solutia fuzionarii PAC cu PNL, chiar daca o gaseste ingenioasa. (...)Dupa victoria lui Emil Constantinescu si desemnarea noului guvern se bucura, dar intimpina cu ochi critic unanimitatea pe care o descopera in presa. Nu i se pare de bun augur. (...) Presedintele Constantinescu ajunge la Paris. Discurs la ambasada pentru romanii care se inghesuie sa-l auda. Ajunsa cu intirziere, Monica Lovinescu e primita de noul presedinte cu entuziasm, dar si cu o misiune. Sa ia legatura cu Gabriel Liiceanu si sa-i transmita propunerea de a fi ambasador la Paris. De ce nu i-a trimis Cotroceniul aceasta propunere? Fiindca Liiceanu si-a schimbat numarul de telefon. (...)Afla, de la Gabriel Liiceanu, ca in timpul vizitei presedintelui Frantei, Chirac, Constantinescu i l-a prezentat acestuia (...)ca pe viitorul ambasador al Romaniei la Paris. (...) De Paul Goma nu mai vrea sa auda, in ciuda incercarilor acestuia de a relua legaturile de odinioara. Dar nu iarta nici scaparile prietenilor de la Bucuresti, cind acestia o dezamagesc, oricit de apropiati i-ar fi. Si asta pentru ca, noteaza ea in jurnal, prietenilor trebuie sa le spui totul.

De la: progitmo Data: 2005-09-08 08:54:52 , IP: 70.85.114... Scriitorul Goma si fostul disident Goma au valoarea lor, dar asta nu inseamna ca individul Goma nu e antisemit. In vremea cand Goma facea disidenta in regimul Ceausescu nu-si permitea sa-si arate antisemitismul; nu ar mai fi fost sprijinit de nici un cerc serios din Occident. Cu simpatia unor legionari sau antonescieni ajunsi prin strainatate, Goma ar fi fost un nimeni, foarte usor de strivit de regimul de la Bucuresti, asa ca a jucat pe cartea iubitorului de libertate. Goma, aproape singurul om din (...) Romania care reusise sa arate lumii ca exista curaj si pe malurile Dambovitei, a facut de cacao si firava "disidenta romaneasca". Prin antisemitismul EVIDENT exprimat de Goma dupa ce s-a refugiat la Paris, afara ca s-a discreditat pe el ca individ, a distrus si imaginea intelectualului roman disident. Cine l-a urmarit pe Goma a putut constata ca afara de antisemitism, mai sufera si de antiamericanism. Peste decenii nimeni nu va mai sti de Paul Goma.
(...)

De la: lucid Data: 2005-09-08 11:50:37 , IP: 194.102.59 (...) Cine citeste articolele din Gandul si Gardianul intelege repede ca primul plan este bataia pentru acapararea revistei Viata Romaneasca si, mai ales, a banilor dati ei de catre Ministerul Culturii. (...) Am trait sa o vad si pe asta: Manolescu, criticul maiorescian olimpian, acuzand de abateri colegi scriitori exact ca Leonte Rautu. (...)exista in US indivizi care vaneaza posturile din conducerea redactiei respective. Si mai vine si Goma cu o stire despre trustul de editura Polirom care s-a infratit cu USul lui Manolescu ca sa ocupe piatza literara romaneasca. Interesant e amanuntul ca Serge Moscovici este actionarul din spatele Polirom. Moscovici si-a publicat memoriile la Polirom acum vreo patru ani, facsimilandu-si si diplomele obtinute la Universitatea ieseana in 1947 unde apare cu adevaratul sau nume din perioada romaneasca, memorii interesante si obiectiv scrise in multe privinte "romanesti", inclusiv in marturisirea facuta ca in anii 45-48 a fost activist pcr in domeniul culturii sub conducerea lui Miron Constantinescu. Emigrat in Franta din 1948, Moscovici a dat acum vreun an un interviu mai lung TVR in care spunea ca nu a mai vizitat niciodata Romania si ca refuza sa mai vorbeasca romaneste (intelegea insa foarte bine intrebarile intervievatoarei) ca sa UITE DE CE A TRAIT in Romania. (...) Ca Manolescu vrea sa intre in afaceri cu el, e treaba lui, iar daca adaugam ca Serge Moscovici este tatal lui Pierre Moscovici, raportor Parlament european pentru Romania propus de stanga franceza, e de inteles. Cam asta e tabloul cloacei scriitorimii romane de azi si de ieri. Spun de ieri referindu-ma la ultima carte a lui Goma publicata in Romania, cea cupland textul dedicat "cazului" sau din 1977 cu fragmente masive din dosarul sau de securitate "nume de cod barbosul", unde este o insiruire incredibila de lasitati, turnatorii, refulari, frustrari ale multor "varfuri" literare dambovitzene, legate desigur de cazul Goma dar pilduitoare pentru moralitatea lumii literare romanesti de acum si de totdeauna. (...) Goma ar putea face un lucru util istoriei noastre comune. Daca tot i se spunea un Soljenitzyn roman in 1977 de ce nu ar urma pilda maestrului?

De la: gheorghe vlasceanu din bucuresti (...@yahoo.com)Data: 2005-09-08 11:51:32 , IP: 84.243.70... Goma a fost exilatul inca de cind era in Romania. A fost un exilat in literatura, in social, in spirit. Goma nu numai ca a suferit ca, basarabean fiind, era "ruda saraca" a romanului si trebuia sa curete frunze prin parcuri, dar si-a permis sa scrie. Cum literatura lui era "altceva", el nu se incadra in tiparul vremurilor. Logic si normal, el nu poate fi asimilat de finii filozofi corifei ai literaturii lor si pentru ei. Bine le face Goma. Cearta cu Liiceanu se pare ca are discipoli. Pacat ca rufele se vor spala la tribunal. Oricum, uimirea de faima lui Goma ascunde o neputinta a celor de azi, lingai in palma comunista. Oricit o fi el de Manolescu.
(...)

De la: M. Vakulovski (...@yahoo.com) Data: 2005-09-08 13:42:13 , IP: 86.125.99...Am intrat in mileniul III?...Ce li se intimpla acum lui Paul GOMA si Liviu Ioan STOICIU este INCREDIBIL! Chiar si ex-sovieticii stiu sa-si cinsteasca disidentii - si ei au avut destui! Pe linga faptul ca si Paul Goma si Liviu Ioan Stoiciu sint scriitori extraordinari - e vorba despre doi dintre foarte putinii disidenti anticomunisti PE BUNE!, iar lui GOMA ar trebui sa-i construim monument, nu sa-l urmarim la colt. Actiunea stalinista pornita de conducerea US e o mare rusine pentru scriitori. Vreau sa se stie ca grupul de scriitori tineri din jurul revistei web Tiuk (www.tiuk.reea.net) ii simpatizeaza si sustine pe scriitorii Paul GOMA si Liviu Ioan STOICIU

De la: PANTAGRUEL (...@hotmail.com)Data: 2005-09-08 13:50:43 , IP: 62.49.15...Plesita si gomosul Daca dl Manolesco, caracter bizantin si un fel de om fara insusiri se vrea autoritar cu umbra lui Goma la Bucuresti ar trebui sa apeleze la Plesita. Acest batranel neaos are o foarfeca ascutita pentru barba lui Goma. Cat despre Goma, ramas la fel de gomos se ia la tranta cu ciobanii literaturii romane uitand ca acestia ascund in chimir fluiere democratice, panglici cu drepturile omului si alte barbi culese din vizitele tovarasesti de documentare este hotare.

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-09-08 14:39:27 , IP: 64.12.116...Re: Plesita si gomosul/ Stalin si Gandhi. Nici o grija, dom Pantagruel, se va apela si la alde Plesita cum s-a facut si pana acum. Toti sustinatorii lui Goma vor fi in continuare manjiti cu noroi, sau, ca aici pe forum trimisi la culcare. Astia sunt oierii. Sa vedem cati dintre boierii mintii vor fi alaturi de "gomos". Pariez ca toti, dar din pacate numarul lor este foarte mic.

De la: Mircea Stanescu din Bucuresti (...@hotmail.com)Data: 2005-09-08 14:02:52 , IP: 84.243.65...Tupeu enorm!Tupeul acestor oameni fiind extraordinar, anunt si pe acesta cale ca daca Paul Goma si Liviu Ioan Stoiciu sint taxati de "antisemitism", ma declar eu insumi parte lezata si voi fi solidar cu Domniile lor în orice demers public. Ca unul care detest din tot sufletul pe antisemiti, sustin ca utilizarea acestei acuze fara nici o acoperire reala este la fel de condamnabila si detestabila ca antisemitismul însusi! Acoperirea celor mai obscure interese cu notiunea "drepturilor omului" sau a grijii fața de valorile civilizatiei nu o pot asemui decit cu enormitatea calpului discurs ideologic (nazist si comunist). Iata de ce eu ma simt lezat cind oameni pe care ii cunosc foarte bine sint tratati in acest fel strigator la cer. Greu de inteles pentru mine este cum de nu se revolta umanitatea din ceilalti fata cu o asemene injustitie si, mai rau, cu un asemenea afront adus inteligentei?! A venit cred timpul ca inselatoarea acuza-mormint, care abia ascunde o reglare de conturi de tip mafiot, sa fie taxata ca atare si sa primeasca o ripostă hotarita. Cu prietenie pentru toti cei care s-au solidarizat cu Domniile lor, Mircea Stanescu. Bucuresti, mirceastanescu@hotmail.com

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-09-08 14:10:11 , IP: 64.12.116...Iata cum arata un detractor al lui Paul Goma La 2005-09-08 09:46:27, progitmo a scris: (...) In mesajul la care mi-ati raspuns eu ziceam ca nu se face ca Uniunea Scriitorilor sa-i faca observatie lui Paul Goma (...) pe motive de expresie politica (...). Iar dvs. imi raspundeti "argumentat' ca Paul Goma ar fi antisemit (...) incepeti sa recitati mantra lui alde Ioanid et Co. Cum se face ca majoritatea detractorilor lui Paul Goma sunt de fapt niste pigmei dpdv intelectual (...) In cercurile in care va invartiti dvs numai un avocat a auzit de cuvantul "calomnie"? Vaz ca va obsedeaza antisemitismul, e cumva o cariera, hobby, pasiune? Unii trogloditi au facut chiar si cariera universitara datorita antisemitismului.

De la: Tzepelica (...@yahoo.com)Data: 2005-09-08 14:48:50 , IP: 82.208.174... Rasa romanilor demni, curajosi si cu coloana vertebrala este pe cale de disparitie... din cauza asta PG iese din rand, deranjeaza. (...) haita de oportunisti, fiecare cu cate o mica musca pe caciula, s-a repezit sa-l sfasie. In astfel de situatii, cand gloata te adulmeca si vede ca nu esti din acelasi aluat, ca esti deosebit, incearca sa te striveasca aruncand in tine cu "antisemit", "legionar", "de extrema dreapta" etc. Sau te face, pur si simplu, nebun... Numai pentru ca nu esti ca ei. Jos palaria, PG ! (...) Nene Vlascene, acum vreo luna mi-a fost dat sa vad pe tvr (si am si inregistrat acea emisiune) un interviu luat lui Paul Goma acasa la el in Paris. Domnule, acest Goma este un adevarat erou. La posibilitatile lui materiale, care lasa de dorit, nu cred ca se pune problema cautarii de a parveni. Este prea batrin pentru asa ceva. Insa ce ma mira este acest Manolescu care inca mai umbla dupa fofirlica „locului in fata". (...) Daca astea sunt preocuparile US, aceea de a distruge un om ca Goma, atunci eu zic ca nu ne mai trebuie US. Eu nu stiu daca mai exista US in alte tari si daca ar exista cu ce se ocupa ele ? Oricum ar fi, Goma e prea „vertical" pentru ca sa poata fi doborit de acesti mitici dimbovitzeni. (...)

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-09-08 16:31:24 , IP: 152.163.100...Cui prodest?! (...)Domnule Radu Ioanid, mai lasati-va de impersonari. Stim cu totii cat de mult il urati pe Goma fiindca v-a pus la punct. Singura consolare v-a ramas acest forum unde va luati de orumisti via impersonari, jigniri, intimidari etc. (...) Un adevarat erou (...) Intr-adevar, un erou national cu care ne mandrim. Nu ca detractorii sai, alde Radu Ioanid care intotdeauna isi scoate artileria grea de nickuri cand e un articol despre Goma. Lashul de Ioanid nu indrazneste sa-l atace direct si barbateste pe D-l Goma, si se ascunde dupa diverse Sn-uri cu care ii ataca/impersoneaza pe toti forumistii pro-Goma.

De la: canaris din Muntele Regal (...@moncanoe.com)Data: 2005-09-08 16:34:53 , IP: 24.37.56...(...) Indivizii doresc sa "puna zgarda" lumii intregi, s-o controleze prin aceasta acuzatie de "antisemitism", fie ca e vorba de o simpla luare de pozitie fata de politica statului Israel, de un om politic sau de un vanzator de lozuri in plic cu care te-ai certat ca ti-a luat 25 de bani in plus... O politica agresiva, ofensiva, sprijinita prin activitatea diverselor organizatii guvernamentale , dar mai ales non-guvernamentale (cine le plateste oare?) din intreaga lume care stau la panda ca sa prinda vreun "dusman al poporului evreu"... Bleah!!! Mi se face scarba... Exact asa procedau bolsevicii, doar ca acuzatia de antisemitism era inlocuita cu acuzatia de "dusman al poporului" "dusman al oranduirii socialiste" etc etc etc... E o politica periculoasa,

care va atrage o gramada de neplaceri in viitorul apropiat. Pacat de poporul evreu, care va avea de suferit din cauza unor inconstienti agresivi. (...) Pentru cei interesati sa citeasca "Jurnalul 2005" al lui Paul Goma (si sa analizeze justetea acuzatiilor): http://paulgoma.free.fr/paulgoma_pdf/pdf/LRP_JURNAL_2005_IANUARIE-AUGUST.pdf Atentie, jurnalul e cam mare, are aproape 400 de pagini...

De la: Vasile Teodorovici din île-perrot, qc, ca (...@videotron.ca) Data: 2005-09-08 17:20:11, IP: 65.94.12.Izolarea lui Paul Goma in Romania Am putut citi anuntul cu cateva zile inainte, publicat pe site-ul unei publicatii din Toronto. Paul Goma pare sa fi fost izolat atat de mult in Romania, incat sa devina subiect lipsit de interes in mass-media.

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-09-08 16:48:22 , IP: 152.163.100...Re: Tupeu enorm! (...) unii sunt manati de asemenea impulsuri megalomaniace. Dar majoritatea mananca si ei o paine din antisemitism, ca daca nu ar fi fost antisemiti nu ar mai avea servici in zilele noastre. Unii si-au luat chiar si doctorate in antisemitism (...) Dar genul asta de lipitori trebui compatimit, fiindca de fapt sunt ostracizati de propriul lor neam, care sunt evrei, iar care nu, sunt dispretuiti de evrei. Pe buna dreptate: oricarei persoane decente, evreu sau crestin, ii repugna transformarea memoriei victimelor holocaustului intr-o trambulina lucrativa de avansare a carierei. Mai mult, asemenea "gunoieri" se uita cu lupa dupa "antisemiti" pe care trebuie musai sa-i fabrice daca nu exista. Vezi cazul de impersonare al lui "Burlacu" la care s-a referit Mos Grigore; impersonatorul si-a luat initial nickul "Soare" care, cum s-a aflat ulterior, ii era dusman de moarte, si impotriva caruia a depus si marturie mincinoasa. (...) am intrat in colimatorul gunoierului. Dupa impersonari, si-a pus servitorii sa dea telefoane obscene, cu grija, sa nu poata trece drept amenintare. Dar sa stii tovarase fiu de profesoara de soc. stiintific, ca campania pe care ai initiat-o in ultimele 12 ore se numeste hartuiala, chiar daca nu e amenintare propriu zisa. Macar am satisfactia ca Goma ti-a zis-o atat de bine incat nu mai ai cum sa-i raspunzi la modul cat de cat civilizat, asa ca singura dumitale consolare este hartuirea admiratorilor d-lui Goma.(...)

De la: Mos Grigore din Chicago (...@worldnet.att.net)Data: 2005-09-08 19:05:32 , IP: 208.207.43...Re: Pentru cei interesati sa citeasca "Jurnalul 2005" al lui Paul Goma: (...)ma intreb cine dracu' are rabdare sa citesaca toata varza aia literaro-dusmanoasa la adresa "tutulora" de care n-am auzit niciodata si nici nu ma intereseaza. Nu e unul vorbit de bine dintr-un cap pina in altul. MEMORIILE UNUI MOS ACRIT si depasit de vremuri!

De la: adrianbmwData: 2005-09-08 19:34:15 , IP: 84.162.68...Sindromul "Kampf" si placerea de-a "maniapersecutieiintr-una"

M-am intors dintr-un concediu (...) am stat de vorba despre "cazul Goma" cu un psihiatru (Profesor) din Bucuresti. (...)Parerea psihiatrului-neoficiala (...): Scriitorul sufera de sindromul "Kampf"...(...) des intalnit, mai ales la personalitatile mari, care au avut realmente de suferit" (...)"Acesti oameni sufera de mania persecutiei, nu se pot impaca cu lumea, nici cu fostii prieteni, care toti "uneltesc" impotriva-i.... Traiesc doar in procese si acuzatii, pierzand orice realitate, cu toate ca dispun de posibilitati remarcabile de a comunica..." *Un var de-al meu a vorbit si cu domnul Kleininger (unul din frati) si la intrebarea "cum s-a editat "Curcubeul-Cutremurul 1977" la "Humanitas", atunci in 1990, a venit si bomba : "Noi i-am publicat cartea in trei serii; prima serie, editie, s-a vandut ca painea calda. A doua, la fel! Dar la a treia editie am avut mari probleme de a vinde exemplarele. Si ne-am gandit ce sa facem, pentru ca eram la inceput,sa scadem drastic preturile , sau s-o ducem la "topit..." Ultima varianta a avut mai multi discipoli la Humanitas. Mai tarziu ne-am cerut scuze domnului Goma...." De atunci "Humanitas" nu mai distruge cartile editate , chiar daca nu se vand....Dar de aici si pana la o conjuratie a tuturor intelectualilor romani impotriva unui scriitor... este o distanta cam mare*

[sublinierea îmi aparţine - Paul Goma; deci asta este varianta Liiceanu - colportată de Kleininger - a trimiterii la topit a "Culorii..." - prima ediţie în româneşte, mai 1900, abia scoasă în librării, imediat retrasă şi depozitată!]

De la: Sobru (...@yahoo.com)Data: 2005-09-08 20:17:31 , IP: 81.196.220...Re: Laszlo Alexandru///MINCIUNILE LUI paul goma///DREPTUL LA REPLICA Dupa ce spune porcaria asta: "In examinarea unor asemenea afirmatii extrem de grave, orice cititor cu minim bun simt va fi obligat sa porneasca de la insusi textul legii. Conform Ordonantei de Guvern nr. 31/13 martie 2002, negarea in public a Holocaustului este interzisa si este pedepsita cu inchisoare intre 6 luni si 5 ani. O asemenea reglementare exista in numeroase state occidentale, reprezinta un semn minim de civilizatie si o conditie ca Romania sa se integreze in Europa", autorul nici nu mai merita citit. Ordonanta 31 este o mizerie ordinara, un abuz, o incalcare a dreptului la libera exprimare. Fiecare are dreptul sa nege sau sa afirme, sa creada sau sa puna la indoiala. In urma unor astfel de masuri mizerabile sint din ce in ce mai convins ca nici n-a existat fenomenul in cauza, fiind cu mult mai redus, si folosit doar ulterior pentru a sluji interesele israelului.

De la: toni din Bucuresti (...@rol.ro)Data: 2005-09-08 20:22:03 , IP: 81.181.126...Re: Sindromul "Kampf" (...) adrianbmw a scris: > M-am intors dintr-un concediu fantastic, din Romania.(...) > Ce facea medicul inainte de '89 ? Poate avea experienta cu teoria asta, ca atunci cine nu se incadra pe linie era trimis la psihopupu si indopat cu calmante . Poate aveti voi grija ca sa ajunga acolo . Mai pune umarul si Manolescu , cel care dupa mineriada ii spunea lui Iliescu om cu o mare . Manolescu asta in schimb e sanatos tun , stie

incotro bate vantul , stie cu cine sa se puna bine cu cine sa nu se certe, deci conform standardului romanesc perfect sanatos.

Vineri 9 septembrie 2005

Jurnalul pe luna asta amenință să depășească suta de pagini. Nu contează: tot nu mi-l publică nimeni.

Ziua de ieri a fost încărcată cu "Anunțul" publicat în *Ziua*, cu capturarea intervențiilor pe Forum (selecția o voi face încolo, spre sfârșitul lunii). Astă noapte mi-au parvenit multe mesaje pe care va trebui să le rezolv. Textul despre Bareboim, re-persona non grata în Israel îl trec aici după ce voi face o necesară gospodărire cu celelalte.

În *Ziua* din 8 septembrie Teșu Solomovici publică un articol anunțînd declararea ca persona non grata în Israel a lui Daniel Barenboim. Inexact: acum câțiva ani fusese astfel "tratat". O să comentez mai încolo. Deocamdată un fragment din text:

"Pentru multi, israelianul Daniel Barenboim este fara doar si poate un dirijor genial si cel mai important pianist al prezentului, dar Ierusalimul oficial nu-l agreeaza. Antipatia e reciproca. Cel mai celebru muzician evreu al contemporaneitatii nu e "acasa" in Israel, nu dirijeaza Filarmonica Israeliana, ci cele mai importante Filarmonici din lume, iar in tara sa genialul pianist nu concerteaza la Ierusalim, ci la... Ramallah. As spune ca face acest lucru ostentativ, ca sa-i irite si mai tare pe evrei. Conflictul lui Daniel Barenboim cu Israelul dureaza, oficial, de cateva decenii. Barenboim si-a exprimat adesea protestul "ocuparii" de catre armata israeliana a teritoriilor palestiniene si fata de politica antipalestiniana represiva. De curand, a concertat din nou la Ramallah, unde, dupa spectacol, a declarat: "Nici un popor nu are dreptul sa cucereasca alte popoare. Palestinienii au dreptul la propriul lor stat independent. Acesta este mesajul prezentei mele la Ramallah".

"Barenboim a organizat la Ierusalim un colocviu israeliano-palestinian, in memoria lui Edward Said, unul dintre marii filozofi palestinieni (care a trait in Statele Unite). In pauza colocviului, s-a apropiat de Daniel Barenboim o ziarista de la Radio Tzahal, postul armatei israeliene, si i-a solicitat un interviu. Ziarista, asemenea tuturor celorlalti jurnalisti prezenti, era imbracata in haine militare. Barenboim a acceptat sa acorde interviul, conditionand ca ziarista sa revina la el in "haine civile". Comandantul postului Radio Tzahal, colonelul Avi Beniahu, l-a blamat pe marele muzician si a declarat: "Atitudinea lui Barenboim e grava; ziaristii nostri vor continua sa poarte haine militare cu o mare mandrie si cu pasiune ziaristica". Limor Livnat, ministrul Culturii si Educatiei, l-a acuzat pe celebrul dirijor ca "s-a comportat ca un adevarat antisemit, iar statul Israel trebuie sa cantareasca daca Daniel Barenboim, in pofida talentului sau, va mai putea fi oaspetele Israelului".

Atacurile lui Barenboim impotriva Tzahalului si a politicii israliene s-au inmultit in ultima vreme. Cu prilejul primirii Premiului Wolf (cel mai important premiu evreiesc), Barenboim a spus chiar in incinta Knessetului (Parlamentul israelian): "Putem face abstractie de prapastia care s-a creat intre ceea ce a promis Declaratia de Indepen-denta a statului Israel si ocupatia asupra unui popor strain? E oare cu putinta ca poporul evreu, a carui istorie e plina de suferinte si persecutii, sa traiasca indiferent la suferinta ce-o provoaca altui popor?". El a fost imediat denuntat ca "provocator", dar artistul a replicat: "Sunt mandru sa fiu un asemenea provocator".

"Mi-amintesc de o alta asemenea "provocare" savarsita de Daniel Barenboim la Festivalul Israel de la Ierusalim, in cadrul caruia a dirijat, in 2001, Filarmonica de Stat din Berlin. Barenboim a anuntat ca doreste sa interpreteze o opera a marelui compozitor german antisemit Richard Wagner. Cativa supravietuitori ai Holocaustului, aflati in sala de concert, au provocat scandal. Barenboim le-a cerut celor care sustineau ca sensibilitatea lor nu putea accepta ca Wagner, a carui muzica era difuzata in lagarele de exterminare, sa fie ascultat la Ierusalim, sa paraseasca sala de concert. Unii au aplaudat, altii au continuat sa huiduie. Cu acel prilej, Comisia de Educatie a Knessetului l-a declarat pe Daniel Barenboim "persona non grata" in cultura israeliana.

(Tesu SOLOMOVICI, Ierusalim)"

Am selectat câteva reacții - cu totul semnificative:

De la: roy (...@hotmail.com)Data: 2005-09-07 23:44:43 , IP: 84.228.39...Barenboim Incidentul cu ziarista postului militar s-a intamplat cam asa: Barenboim i-a declarat ca nu se intervieviaza la post militar, soldatzica l-a intrebat de ce, l-a care Barenboim s-a napustit pe ea (fizic) cautand sa-i smulga gradele. Cu tot respectul pentru calitatzile lui Barenboim de muzician distins, ii lipseste mai mult decat o doaga. Este un mare provocator si cred ca publicul israelian ii aplica cel mai bun tratament unui astfel de provocator; majoritatea nu il baga in seama.

De la: Shadow din Franta (...@yahoo.com)Data: 2005-09-08 01:55:27 , IP: 81.66.187...(...) Ce misogin vai vai :ppp. Pai si nu s-a aparat soldazica? > Cu tot respectul pentru calitatzile lui Barenboim de muzician> (...)Te pomenesti ca in Israel cand concerteaza are salile goale ca asta e publicul nu? Nicidecum "Comisia de Educatie a Knessetului " nu e public mai roy. N-o sa-mi spui ca la voi se "aplauda" ca la plenarele lui ceasca ca nu te cred.

De la: akimote din MuyotoCity (...@msn.com)Data: 2005-09-08 05:17:06 , IP: 24.37.126...Re: Barenboim. Trage-ti o injectie de turbare, ba

mincinosule ! Sau trage-te de perciun. sau de ce mai vrei tu... si-nvata de la el sa spui si tu adevarul. bai sacosha ! (...)

De la: roy (...@hotmail.com)Data: 2005-09-08 06:35:53 , IP: 84.228.39...Re: ShadowLui Barenboim i se acorda foarte putzina atentzie si chiar si concertul de la Ramallah nu a fost publicat in presa (mai putzin Haaretz). Din contra, incidentul cu ziarista a fost amplu raportat si condamnat atat de stanga cat si de dreapta. In plus, ai fi trebuit sa vezi comentariile din Walla (site care contzine stiri) ale cititorilor. Activitatea politica a lui Barenboim e ignorata. Nu am vorbit de salile de concerte. Publicul israelian face distinctzie intre muzica si politica. Si comentariul meu este in aceasi directzie.

De la: Norris din USA (...@msn.com)Data: 2005-09-08 03:26:54 , IP: 65.54.154..." Cine nu e cu noi, e impotriva noastra ! "...Cam asa se rezuma atitudinea unor evrei. Ce mai conteaza ca de o vreme cam toata lumea (adica, vreo cinci miliarde si jumatate de suflete, din cele sase cite le are pe raboj planeta asta mintita, violata si abandonata) e impotriva ? (...) Roy e de serviciu, asa cum l-am lasat acu' vreo juma de an, daca nu mai bine ! Cu asa reprezentanti tenaci, Israelul va atinge in curind cele mai inalte culmi ale comunis..., pardon, chibutului (...) N-o sti dinsul si ceilalti care-i tin trena pi forum sa dea din bagheta (...)

De la: roy (...@hotmail.com)Data: 2005-09-08 06:37:46 , IP: 84.228.39...Re: Norris Tu scrii cand esti in stare de ebrietate? Ai grija sa nu faci un accident si sa cazi sub masa....

De la: Anticomie din USA (...@aol.com) Data: 2005-09-08 05:28:10 , IP: 152.163.100...Barenboim Cine traieste in israel stie ca cei care l-au interzis pe Barenboim sunt aceeasi care au interzis Wagner sau Satanic Verses. Publicul iubitor de arta e revoltat de aceasta cenzura arbitrara. E drept ca Barenboim e usor dus cu pluta precum si raposata sa nevasta, sau numerosi alti artisti. Dar asta nu-i stirbeste cu nimic meritele artistice decat in ochii filistinilor, care se erijeaza in purtatori de cuvant al neamului lui Israel, blamandu-l pe Barenboim. Asa zarghit cum e, acu vreo cativa ani NY Review of Books i-a publicat un interview cornerstone, plin de bun simt. Printre altele, deplangea curentul filosemit din Germania (si Europa) contemporana, care, in opinia sa, inevitabil provoaca reactivarea anti-semitismului. Cata dreptate avea... uitati chiar aici pe forum oile care propovaduiesc un filosemitism neconditionat (de fapt, conditionat, precum cainele lui Pavlov, cum vad ceva chiar si aluziv la Israel se reped cu aplauze si urale) care de fapt (involuntar?) provoaca reactii contrare.

De la: roy (...@hotmail.com)Data: 2005-09-08 06:43:45 , IP: 84.228.39... Re: Barenboim :Habar n-ai despre ce scrii (...) Wagner nu e interzis de birocratzi, este o conventzie generala, sustzinuta de public. Wagner se poate cumpara la orice pravalie si poate fi ascultat in mod particular in orice casa; chiar eu am muzica de Wagner acasa. Insa atat timp cat umbra Holocau-stului mai pluteste asupra noastra, publicul nu-l va accepta pe Wagner in salile de concerte. Si ar fi fost cat se poate de onorabil daca Barenboim ar fi respectat asta, chiar daca nu ii place.

Am să re-revin - cu jubilaţie - la Barenboim, deocamdată sunt prizonierul actualităţii noastre:

"liviu.stoiciu@gmail.com Objet : Legea tacerii, care executa
Date : 8 septembre 2005 23:44:06 HAEC À : paulgoma@free.fr
"Iubite Domnule Paul Goma,

"Functioneaza legea tacerii (care executa) in mod stupefiant. Aveti mai jos, copiat din ziarul "Romania libera" de maine, vineri, singurul lucru aflat despre ce s-a intamplat la Comitetul director al USR. Am asteptat intreaga zi sa mi se dea un telefon colegial cu amanunte despre ce s-a intamplat acolo, dar nu - mi s-a spus doar atat: asteapta comunicatul oficial al USR, transmis presei. La judecata, in lipsa mea (am lipsit in semn de protest, dar nimeni chipurile nu a inteles asta), colegii de redactie, de la Viata Romaneasca, s-au dezis de mine, e clar, asa cum ma asteptam, impreuna cu cei 11 membri ai Comitetului Director. Cu siguranta, N. Manolescu si clica lui a cerut tacere totala asupra celor discutate si hotarate acolo. Puteau sa aiba bunul simt sa ma anunte ca maine avem o sedinta la care voi fi inlocuit din "functie", dupa cum se exprima mai jos gandacul de bucatarie Horia Garbea. Dar nimeni nu mi-a dat nici un semn. Ce sa mai spun? Vedeti mai jos ce am declarat Romaniei libere la telefon, fara sa cunosc declaratia descalificanta a lui Horia Garbea. Scarba mea nu are margini fata de aceasta mascarada scriitoriceasca. De maine va muri credibilitatea Vietii Romanesti. Nu voi mai avea drept de decizie in tot ce se va publica in paginile revistei (se subintelege din declaratia gandacului de bucatarie pomenit, ca Jurnalul Dumneavoastra nu va continua, colegii mei de redactie "regretand" aparitia lui). Mi-e rusine, sincer, de tot ce se intampla in lumea literara romaneasca, la nivel de conducere a USR. De ce s-a ajuns pana aici, dupa 15 ani? Nu pot sa cred...

"Ma iertati ca am intarziat sa dau un semn, dar am asteptat sa consult pe Internet presa de maine. Doar Romania libera se respecta de data asta".

LIS îmi trimite următoarele articole:

Ziarul "Romania libera" / 9.09.2005, pagina de Cultura
"Paul Goma ii infierbanta pe scriitori
"Comitetul director al USR nu vrea scandal

"Numarul dublu 6-7 pe acest an al revistei "Viata Romaneasca" nu anunta prin nimic ca va provoca scandal. Probabil, daca nu ar fi fost cateva fragmente din jurnalul lui Paul Goma din 2005, numarul ar fi trecut neobservat, asa cum se intampla din pacate cu majoritatea revistelor de cultura. Acele fragmente insa au avut un efect incendiator. Din ce cauza? Deoarece in cuprinsul lor Paul Goma face o serie de afirmatii care au suparat, fiind socotite antisemite si deci "contrare valorilor si normelor acceptate in lumea contemporana", asa cum a precizat un comunicat al USR. Ieri, 8 septembrie, Comitetul Director a Uniunii Scriitorilor s-a intrunit din nou pentru a lua in discutie o serie de probleme curente care privesc viata breslei, dar in egala masura s-a referit si la situatia revistei "Viata Romaneasca". Poetul Liviu Ioan Stoiciu, cel care a realizat numarul luat la ochi, nu a fost prezent la sedinta Comitetului Director. Am luat legatura cu dramaturgul Horia Garbea, directorul de imagine al USR, pentru a ne spune care au fost concluziile Comitetului Director referitoare la revista "Viata Romaneasca". Am solicitat si punctul de vedere al poetului Liviu Ioan Stoiciu.

"Horia Garbea: «Nu ne-am intrunit ca sa judecam pe cineva»

"Punctul de vedere al Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor este si punctul de vedere al revistei "Viata Romaneasca". Suntem mirati ca Liviu Ioan Stoiciu, redactorul-sef al revistei, nu a fost prezent la discutia noastra. Cei prezenti, respectiv directorul revistei, dl ambasador Caius Traian Dragomir, si cei doi redactori, Petre Got si Vasile Andru, regreta incidentul, considera ca textul cu pricina a fost total nepotrivit si in consecinta isi asuma comunicatul initial al USR pe care-l vor publica in numarul proxim al revistei. Nu vor fi nici un fel de represalii impotriva lui Liviu Ioan Stoiciu, asa cum poate el se teme. Doar in masura in care directorul revistei va crede de cuviinta, el va putea fi schimbat din functia de redactor-sef adjunct. Pe de alta parte, Comitetul Director al USR isi exprima consternarea fata de felul disproportionat in care au reactionat Liviu Ioan Stoiciu si Paul Goma dupa ce au citit comunicatul USR. Acesta a fost cumpanit foarte bine, fiind ales tonul cel mai bland cu putinta si mai putin lezant. Cu toate acestea, cei doi au vrut sa se transforme in acuzatori. Dl Nicolae Manolescu a precizat ca noi nu judecam pe nimeni si tot ceea ce vrem sa facem este ca asemenea lucruri sa nu se mai repete. As mai vrea sa spun ca in cele afirmate de Liviu Ioan Stoiciu se afla si un neadevar, acela ca USR nu suporta deloc publicarea revistei "Viata Romaneasca". USR suporta totusi doua numere pe an, cu toate cheltuielile necasare. Ideea, asadar, este urmatoarea: Comitetul Director al USR nu s-a intrunit ca sa puna pe cineva la colt, ci doar prin consultare sa gaseasca acele masuri ca asemenea situatii sa nu mai aiba loc".

"Liviu Ioan Stoiciu: «Astept represalii pe fata sau pe ascuns»

"«E un caz fara precedent. Proprietarul unei reviste isi da cu firma in

cap, punandu-i o eticheta infamanta, aceea ca promoveaza antisemitismul. Avem in fruntea Uniunii Scriitorilor o echipa opera-tiva, imorala, de rea-credinta, dovedit amatoristica. Ea nu cunoaste nici macar realitatile de fapt ale USR. A fost o mizerie aruncarea anatemei asupra "Vietii Romanesti" numai fiindca l-a publicat pe celebrul scriitor disident Paul Goma, adica fiindca si-a facut datoria de a publica un mare scriitor la o revista a scriitorilor. USR e in stare acum sa inventeze o lege prin care Paul Goma, care "nu-si tine gura" (e singurul care mai spune lucrurilor pe nume), sa fie interzis, si nu oricum, ci cu eticheta de antisemitism. Vanatoarea de vrajitoare se face invers. Fostii scriitori compromisi de comunism ocupa functii in USR si-i condamna pe scriitorii adevarati, de caracter, cu coloana vertebrala, dovediti asa si inainte de '89. Astept represalii la adresa mea, pe fata sau ascuns»".

"Un articol de Dan Stanca"

Romania libera / 9 septembrie 2005
Vineri 09 Septembrie 2005
Editie: Nationala - Domeniu: aldine

"Renaste Sectia de Presa a C.C. al P.C.R.?

"Nu-i chiar lipsita de temei intrebarea din titlu. De cativa ani (buni? Nu, hotarat nu!), nu trebuie sa fii neaparat "om de presa" ca sa observi ca, tam-nesam, un subiect din actualitatea imediata devenea brusc tema unei "campanii de presa" (cum le numeau, pe vremuri, tovarasii activisti), abordate la unison de ziare diferite, ca si de majoritatea posturilor de televiziune. Unanimitati suspecte de pareri, vehemente colective, condamnari asijderea... Ultimul caz, mai cunoscut, privea imprejurarile in care murise tanara Irina Cornici la Manastirea Tanacu. Dau doar un exemplu, nu-l analizez aici.

"Pe vremea Guvernului condus de Adrian Nastase era destul de limpede cine pornea harmalaia si in ce scop era deturnata, dar si manipulata, atentia opiniei publice. Altadata, insa, nu prea se desluseau cei care ofereau, spre linsaj mediatic, anumite tinte oferite "cainilor de paza a democratiei" (vorba vine, "cainii" insisi au sfasiat-o nu o data!). Dar se puteau ghici, in umbra, fie importante personaje din serviciile secrete, fie interesele unor oameni de afaceri supra-potenti, care si-au oferit si luxul de a patrona afaceri in media, mai ales daca aveau si "sustinere politica", dar si foarte activele societati sau persoane fascinate de political-corectness dincolo de limitele bunului - simt.

"De la un timp, au aparut si institutii specializate in vanarea opiniilor, fireste in numele drepturilor omului si al libertatii de exprimare - culmea!

"Excluderea (ma rog, "suspendarea") "Evenimentului Zilei" din Clubul Roman de Presa este un exemplu pentru aceasta mentalitate recent(?) institutionalizata.

"Pe lista asta s-a inscris mai nou, in mod cu totul regretabil, si Uniunea Scriitorilor, care a calificat publicarea in "Viata romaneasca" (iunie - iulie 2005) a unor file din Jurnalul lui Paul Goma drept un "text cu continut antisemit". De

asemenea, a fost amendata ca intolerabila (subl. ns.) "ingaduinta cu care redactia "Viata romaneasca" a gazduit "idei contrare valorilor si normelor acceptate in lumea contemporana". Urma si judecata faptuitorilor (in tinta: poetul Liviu Ioan Stoiciu), ieri, al carei rezultat nu-l stim pana la ora cand scriem aceste randuri. Dar am citit ce a scris Paul Goma si a publicat "Viata romaneasca".

"De data asta nu unele acuze la adresa unor confrati de breasla sau a unor personalitati ale societatii civile au iritat (vor fi fost si acestea), dar nu ele au starnit reactia acuzatator-vehementa a U.S.R, ci critica pe care Paul Goma o face Raportului Comisiei Internationale pentru Studierea Holocaustului in Romania, cunoscuta si sub numele "Comisia Elie Wiesel".

"Ba, mai mult, Paul Goma a mers direct la originea infiintarii si finantarii de catre Statul Roman a respectivei comisii "internatio-nale", indicandu-l ca principal autor pe "acest raufacator, acest tradator al Romaniei si al romanismului" - Ion Iliescu, fara voia noastra primul pe lista... Si nu-i asa? Pentru cei care nu-si mai amintesc, Ion Iliescu (a treia oara Presedinte al Romaniei... sau a patra oara? In fine...) a vorbit vrute si nevrute intr-un interviu acordat cotidianului israelit "Ha'aretz", comparand in mod aberant "suferintele" ilegalis-tilor cominformisti (ca taica sau!) cu suferintele reale ale evreilor, in perioada premergatoare si in timpul celui de al doilea Razboi Mondial. Eu, unul, ma intreb (ma intreb, nu afirm, fiindca nu am dovezi) daca Iliescu nu a facut-o intentionat, pentru a oferi un punct de pornire a ceea ce a urmat. Iata ce a urmat: ca reactie fireasca a unor personalitati si a unor organizatii evreiesti (slava Domnului, sunt multe si influente!) Ion Iliescu face niste pasi impleticiti inapoi si, ca sa-si dobandeasca iertarea (i s-a acordat, fireste!), pune la cale vizita lui Elie Wiesel la Sighet, unde i se amenajeaza, de urgenta, acestuia si o casa memoriala, pe care o inaugureaza impreuna, neavand - evident! - timp sa mai treaca si pe la Memorialul Sighet, muzeul ororilor comuniste amenajat in sinistra inchisoare in care a pierit elita politica si culturala a societatii romanesti interbelice. Iliescu accepta imediat formarea Comisiei Internationale pentru Studierea Holocaustului in Romania si, fara a cere minime garantii ale obiectivitatii acesteia, ofera si fondurile necesare. In mod normal, era o buna ocazie pentru punerea in discutie, in Parlament, a depasirii atributiilor constitutionale ale Presedintelui Romaniei.

"Cum stim, Comisia a fost infiintata, iar cine citeste componenta Comisiei poate sa isi dea seama de "obiectivitatea" ei. Raportul se afiseaza pe site-ul Presedintiei Romaniei si incepe sa-si produca efectele ca "document oficial". Apoi, prin Ordonanta de Urgenta nr. 31 a Guvernului Adrian Nastase (13 martie 2002), votata de Senat in mai 2005, esentialul Raportului Comisiei Wiesel capata putere de lege. Se interzic organizatiile si simbolurile cu caracter fascist, rasist sau xenofob, ca si promovarea cultului persoanelor vinovate de savarsirea unor infractiuni contra pacii si omenirii (tinta principala: Maresalul Ion Antonescu, dar si membri ai Guvernului sau). Inca de atunci, singurul comentator din presa noastra care a observat ca "pedepsirea negationismului loveste serios in libertatea de expresie" a fost - spre cinstea lui - Gabriel Andreescu ("Incriminarea negationismului si saltul romanesc peste cal" - Ziua, 12 mai 2005). Sa ne intelegem: nimeni nu absolva negationismul in materie de genocid organizat contra evreilor (dar nu numai a lor). Paul Goma insusi nu este un negationist. Ceea ce, insa nu i se iarta este ca el a pus in cauza si unele vinovatii grave ale evreilor.

"Dar mai are Paul Goma dreptul sa scrie si sa fie tiparit in Romania? Sau il dam pe mana unui nou Plesita, mai viguros si, eventual, gasim motive pentru a-l expulza si din Franta?

"Fiecare poate sa raspunda la aceste (nu chiar) ipotetice intrebari dupa cum ii dicteaza constiinta. Dumnezeu, insa, le vede pe toate... Si, la Apoi, judeca.

"P.S. - Avem pentru aceasta speta de intoleranta si institutia, infiintata, ce-i drept, inaintea Comisiei Wiesel: Consiliul National de Combatere a Discriminarii, creat tot printr-o OUG - 137/2000. Suntem inaintea U.E.!"

Un articol de Mihai Creanga

Mariana Sipos - pe lângă cele două articole trimise şi de LIS - îmi comunică... Comunicatul US:

Original Message ----- From: Horia Gârbea To: Zoltan Andras ; Ziarul de Duminica ; Writers Union of Romania; Voicu Dragomir ; Viorel Stefanescu ; Victoria Comnea ; Vasile Poenaru ; Varujan Vosganian ; Valeriu Butulescu ; Valentin Iacob ; Valentin F Mihaescu ; V. E. Busuioc ; Tudorel Urian ; Traian T. Cosovei ; Teodorovici ; Teodor Fleseru ; Stelian Turlea ; Stefan Caraman ; Stefan brandes ; Sorin Marculescu ; *Sergiu Celac* ; Serban Foarta ; Sandra Scarlat ; Sanda Anghelescu ; Ruxandra Cesereanu ; Rudeanu Alexei ; Romania Literara ; Rodica Draghincescu ; Robert Serban ; Revista Tomis ; Revista Tomis ; Razvan Voncu ; Radu Voinescu ; Radu Ruba ; Radu Preda ; Radu Macrinici ; Radu Ilarion Munteanu ; Radu F. Alexandru ; Petru Romosan ; Peter Sragher ; Paul Vinicius ; Paul Daian ; Ondrej Stefanko ; Olga Delia Mateescu ; NICULINA OPREA ; Nicolae Tone ; Nicolae Prelipceanu ; Nicolae Mares ; Nicolae Georgescu ; Nicolae Bârna ; Nichita Danilov ; Narcis Zarnescu ; Muzeul Literaturii Romane ; Monica Spiridon; Miruna Vlada ; Miron Mateescu ; Mircea Radu Iacoban; Mircea Petean ; Mircea Mihaies ; Mircea Micu ; Mircea Martin ; Mircea M. Ionescu ; Mircea Ghitulescu; Mircea Florin Sandru ; Mircea Diaconu ; Mircea Cartarescu ; Mioara Caragea ; Miljurko Vukadinovic ; Mihail Mihailide ; Mihail Galatanu ; Mihai Cantuniari ; Micaela Ghitescu ; Matei Visniec ; Matei Visniec ; Marius Tupan ; Marius Marian Solea; Marius Dobrescu ; Marius Conceatu ; Marina Cap Bun ; Mariana Net ; Marian Popescu ; Maria Sipos ; Maria Berza ;Manuela Cernat ; Magdalena Marin Popescu ; M M Balasa ; lupeanu; Luminita Suse ; Lucian Vasiliu ; Lucian Vasilescu ; Lucian Alexiu ; *Lucia Verona* ; Liviu Ioan Stoiciu

; Liviu Antonesei ; letitia ilea ; Laurentiu Mihaileanu ; Iulian Grigoriu ; Iriona Horea; IoanaIeronim; Ioana Chira ; Ioan Cochinescu ; Ioan Buduca; H.-R. Patapievici ; Gina Argintescu ; George Vulturescu ; George V. Volceanov ; Geo Serban ; Gelu Vlasin ; Gellu Dorian ; Gabrielle Visan ; Gabriela Firea ; Gabriela Cretan ; Gabriela Adamesteanu ; Gabriel Rusu ; Gabriel Chifu ; Florin Oncescu ; Florica Bud ; *Felicia Antip* ; Ex Ponto ; Eugenia Taralunga ; Eugen Serbanescu ; Emilian Balanoiu ; Elena Vladareanu ; Elena Liliana Popescu ; Editura Compania ; Dumitru Ungureanu ; Dumitru Chioaru ; Dragos-Bogdan Suceava ; Doru Mares ; Dora Pavel ; Doina Uricariu ; Doina Ionet ; Dinu Grigorescu ; Denisa Comanescu ; Daniel Cristea-Enache ; Daniel Corbu ; Daniel Banulescu ; Daniel Banulescu ; Dan Vasiliu ; Dan Silviu Boerescu ; Dan Persa ; dan persa ; Dan Mircea Cipariu ; Dan Mihu ; Dan Mihu ; Dan LUNGU ; Dan Iancu ; Cristina Rhea ; Corneliu Vasile ; Corneliu Leu ; Cornel Ungureanu ; Convorbiri Literare ; Constantin Toiu ; Constantin Stan ; Constantin Lupeanu ; Constantin Eretescu ; Constantin Banciu ; Constantin Arcu ; Constantin Abaluta ; Claudiu Amoran ; Clara Nicollet ; Catalin Tirlea ; Catalin Mihuleac ; *Cassian Nina* ; Cassian Maria Spiridon ; Bujor Nedelcovici ; Bogdan Ulmu ; Bogdan Suceava ; Bogdan Ghiu; Bogdan Dascalu ; Aurel Sasu ; Aurel Buiciuc ; Aurel Baros ; Augustin Fratila ; Ardian-Christian Kycyku ; Anita Neagu ; Andrei Oisteanu ; Anda Moculescu ; Anda Dumitrescu ; Anda Aldea ; Anca Rotescu ; Ana Andreescu ; Alina Tolontan ; Alina Nelega Cadariu ; Alina Ledeanu ; Alexandru Vlad ; Alexandru Vaduva ; Alexandru Mironov ; Alexandru Condeescu ; Alex Stefanescu ; Agora ; Adrian Mihalache; Adrian Lustig ; Adina Dabija ; Adi Cusin ; Adam Dinu; George Grigore ; Alexandru Paduraru ; Andrei Dinu ; Aura Christi ; Aurora Suciu ; cezar.mihalache@natiunea.ro ; Corneliu Vasile ; Cristina Rhea ; Diana Corjan ; Gellu Dorian ; Gheorghita Ion ; Irina Tolea Flux TV ; Magdalena Boiangiu ; Manuela Golea ; Mihaela Helmis ; Nicolae Coande ; Razvan Tupa ; Sapte Seri ; Simona Chitan; Sorin Rosca Stanescu; Victoria Anghelescu; ipop@cluj.astral.ro

Sent: Thursday, September 08, 2005 10:04 PM
Subject: Comunicat al Comitetului Director al USR

"Stimati colegi,

"Va aduc la cunostinta textul unui comunicat din partea Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor si va rog sa il difuzati prin mijloacele la care aveti acces.

"Cu multumiri,
"Horia Gârbea"

*

"Comunicat din partea Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor

"În sedinta din 8 septembrie 2005, Comitetul Director al Uniunii Scriitorilor din România a luat în discutie numeroase aspecte curente ale activitàtii acestei organizatii. Printre ele s-a aflat si situatia creatà de aparitia în revista Viata româneascà, nr.6-7 din 2005 a unui text cu caracter antisemit care a generat vii proteste si a determinat redactarea unui comunicat prin care conducerea Uniunii îsi exprima regretul fatà de publicarea acestuia.

"Comitetul Director al Uniunii Scriitorilor din România a invitat redactorii revistei Viataromâneascà la o discutie pe aceastàtemà. Au ràspuns invitatiei domnii Caius Traian Dragomir, redactor sef, Vasile Andru si Petre Got, redactori. În consens cu opiniaComitetului Director, membrii redactieiViata româneascà au exprimat pàrerea lor de ràu fatà de publicarea articolului aflat în discutie si si-au însusit continutul si formularea comunicatului USR pe aceastà temà.

"Directia revistei Viata româneascà a hotàrît sà publice în proximul numàr al revistei comunicatul Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor din România si punctul de vedere propriu, ce exprimà aceeasi atitudine fatà de aparitia articolului. Comitetul Director al USR si redactorii revistei Viata româneascà au decis sà facà tot posibilul ca asemenea incidente, ce pot constitui subiectul unor tensiuni si se plaseazà în afara legilor tàrii si normelor societàtii contemporane, sà fie evitate pe viitor. Ambele pàrti tin sà reaminteascà faptul cà revista Viata româneascà a fost în trecut si ràmîne si azi promotoarea ideilor de tolerantà etnicà. Revista a manifestat constant o atitudine de largà deschidere spre toate grupurile etnice, publicînd chiar si un numàr special dedicat scriitorilor evrei din România

"Nici USR, nici conducerea revistei Viata româneascà nu doresc limitarea libertàtii de exprimare a opiniilor, ci doar încadrarea expunerii acestora în limitele unanim acceptate în lumea civilizatà. Comitetul Director al USR atrage atentia opiniei publice cà în comunicatul sàu conducerea USR nu a incriminat nici o persoanà, nu a calomniat pe nimeni, ci doar a manifestat îngrijorarea fireascà fatà de aparitia unui text care propagà idei antisemite într-un periodic aflat sub egida USR. Redactorii revistei Viata româneascà invitati la Comitetul Director, au exprimat adeziunea lor la acest punct de vedere.

"Comitetul Director al USR a decis sà îi retragà domnului Liviu Ioan Stoiciu, responsabil al numàrului în care a apàrut textul în discutie, calitatea de redactor sef adjunct al revistei Viata româneascà."

Ei bravos, naţiune! Lăudat să fii, Manolescule, pentru idioţeniile şi calomniile din Comunicatul iniţial, dar mai ales pentru negarea lor în

următorul şi întărirea negaţiei în acesta (nu pot să nu-l compar cu Wiesel, cel care negase că ar fi refuzat să viziteze şi Memorialul Anticomunist de la Sighet, când Iliescu îi făcuse casă memorială...).

La porcăria... adezionistă...

...In replică, poetul Liviu Ioan Stoiciu, demis din funcţia de redactor-sef adjunct al "Vietii Romanesti", a declarat ieri agentiei Mediafax:

"Contraatac cu acuzatii de inchizitie si cenzura

"Comitetul Director al USR si-a aratat adevarata fata cu aceasta ocazie - a devenit o instanta a intolerantei, inchizitiei si cenzurii. Numai pe vremea dictaturii s-a mai intamplat asa ceva. Nu pot sa primesc vestea demiterii decat cu dispret si sila. Onorantul fapt ca l-am publicat pe intransigentul Paul Goma nu este de iertat. Sa se retina ca revista "Viata Romaneasca", sub conducerea mea, a ramas o revista nealiniata - de aceea trebuia sa fie pedepsita, etichetata ca propaga idei antisemite, sa fie trecuta in rand". (D.C.)

Sâmbătă 10 septembrie 2005

Ei, da. Aşa se fac-desfac *adevărurile* în România. Prin minciuni sfruntate, prin afirmare obraznică a neadevărurilor, apoi prin seninătatea cu care mincinoşii te/se întreabă: «Dar ce am zis? Am zis ce zisesem şi ieri»...- când el, măgarul, ieri zisese viceversicul.

Ştiam că Manolescu este necinstit, arivist - şi, cu timpul, disperat că *nu ajunge acolo unde vizează*... Unde, pentru Dumnezeu? În vârful scării culturale? În culmea cu moţ, a literaturii? Dar acolo ajunsese de acum 30 ani! Iar după revoluţia lui nen-su, Iliescu: şef de revistă; şef de partid, şef de uniune, academician...

Liviu Ioan Stoiciu îmi transmite:

"Va urez sanatate trupeasca (ingrijorat de analizele facute) si bunastare sufleteasca, iubite Domnule Paul Goma.

"In ce ma priveste, toata lumea se face ca ploua.

"Devotat, cu cele mai bune urari,

"Liviu Ioan Stoiciu"

"Aveti mai jos ultimele comentarii.

"Ziarul "Gardianul" / 10.09.2005, pagina de Cultura (articol de fond, cu trimitere de pe prima pagina: "Scandalul Goma: Uniunea Scriitorilor "l-a executat" pe Liviu Ioan Stoiciu)

"Uniunea Scriitorilor l-a «executat» pe Liviu Ioan Stoiciu, de la revista «Viata romaneasca» (un articol de) Manuela Golea

"Comitetul Director al Uniunii Scriitorilor din Romania a decis indepartarea lui Liviu Ioan Stoiciu de la conducerea revistei "Viata romaneasca", in urma publicarii unui text al lui Paul Goma din "Jurnalul 2005", in nr. 6-7. Stoiciu, fost redactor-sef adjunct si responsabil de numar al revistei aparute la inceputul lunii august, crede ca a fost supus unei «executii de tip stalinist».

"Revista "Viata romaneasca" si-a exprimat in fata conducerii Uniunii Scriitorilor din Romania regretul de a fi publicat un text de Paul Goma, dupa ce USR s-a delimitat public de aceasta decizie din pricina presupusului continut antisemit al materialului.

"Totodata, Comitetul Director al Uniunii a decis, in sedinta de joi, sa ii retraga lui Liviu Ioan Stoiciu, responsabil al respectivului numar, in care a aparut textul in discutie, calitatea de redactor sef adjunct al revistei.

"La sfarsitul lunii august, conducerea Uniunii si-a exprimat, printr-un comunicat, regretul ca in numarul din iunie-iulie al acestei reviste editate de USR "a fost permisa de catre redactie aparitia unui text cu continut antisemit", si anume fragmente din "Jurnalul 2005" al lui Paul Goma. Situatia a fost discutata in Comitetul Director al organizatiei, unde au fost prezenti redactorul-sef, Caius Traian Dragomir, si redactorii Vasile Andru si Petre Got, insa nu si Liviu Ioan Stoiciu.

"In consens cu opinia Comitetului Director, membrii redactiei «Viata romaneasca» au exprimat parerea lor de rau fata de publicarea articolului aflat in discutie si si-au insusit continutul si formularea comunicatului USR pe aceasta tema", se arata intr-un comunicat al USR, primit la redactie.

"Revista va publica in urmatorul numar comunicatul prin care USR se delimiteaza de publicarea textului lui Goma si isi va cere scuze. In aceasta situatie, Caius Traian Dragomir a decis sa nu mai publice continuarea "Jurnalului" lui Goma, asa cum se intentiona, potrivit sumarului anuntat pe coperta a IV-a a ultimului numar.

"Stoiciu: O executie de tip stalinist

"Liviu Ioan Stoiciu a declarat ca nu s-a dus la intalnirea de joi in semn de protest fata de dezaprobarea exprimata de Uniune. El isi sustine, in continuare, decizia de a publica materialul si reactioneaza dur la hotararea conducerii organizatiei. "Comitetul Director al Uniunii Scriitorilor si-a aratat adevarata fata cu aceasta ocazie - ca a devenit o instanta a intolerantei si cenzurii", considera scriitorul. "Un abuz regretabil care compromite USR. Scriitorii romani traiesc de astazi sub tirania lui Nicolae Manolescu. Bunul sau plac, umorile si resentimentele vor domni la nesfarsit in USR. Mi-e rusine de membrii Comitetului Director al Uniunii care s-au pretat la o executie publica degradanta. Nu sunt deloc impresionat de verdictul judecatorilor mei nedemni, ii desfid. Imi merit soarta, am indraznit sa-l public pe cel mai cunoscut scriitor roman din strainatate. A fost o executie de tip stalinist, cu limbajul de lemn aferent, adus la zi. USR nu s-a solidarizat niciodata cu Paul Goma, din contra, iata!

Pedepsirea mea exemplara le da un semnal clar tuturor scriitorilor care ies din rand. Pumnul in gura in literatura romana a reinviat", ne-a mai declarat scriitorul.

"Ieri, Liviu Ioan Stoiciu inca astepta un comunicat oficial din partea USR si a conducerii revistei "Viata romaneasca". Informatia privind indepartarea sa a primit-o din partea presei.

"Nici USR, nici conducerea revistei «Viata romaneasca» nu doresc limitarea libertatii de exprimare a opiniilor, ci doar incadrarea expunerii acestora in limitele unanim acceptate in lumea civilizata", se mai arata in comunicatul Uniunii, in care se adauga ca "USR nu a incriminat nici o persoana, nu a calomniat pe nimeni, ci doar a manifestat ingrijorarea fireasca fata de aparitia unui text care propaga idei antisemite intr-un periodic aflat sub egida USR", se specifica in comunicatul USR primit la redactie.

"Paul Goma nu renunta la procese

"La inceputul saptamanii, Paul Goma a anuntat ca va da in judecata Uniunea Scriitorilor, Asociatia Scriitorilor din Bucuresti, pe presedintele USR, Nicolae Manolescu, pe secretarul Horia Garbea (pentru calomnie) si pe conducatorii Comunitatii Evreilor din Romania (pentru denunt calomnios). In replica, Nicolae Manolescu ne-a declarat ca reactia uniunii a fost determinata de publicarea textului intr-o revista pe care o editeaza si ca nu vede de ce Paul Goma ar apela la instanta. "Paul Goma poate sa faca ce doreste, dar eu personal nu vad nici un motiv pentru care sa ne dea in judecata. Comunicatul nu-l avea ca tinta pe Paul Goma, ci o revista editata de Uniunea Scriitorilor care publicase textul", a spus Manolescu."

- Ziarul "Ziua" / Sambata, 10 septembrie 2005,

pagina de Cultura (articol de fond)

"Judecata la Uniunea Scriitorilor

"Ieri, in fata Comitetului Director al USR, redactorii revistei "Viata Romaneasca" si-au facut penitenta pentru publicarea textului considerat antisemit al lui Paul Goma * Redactorul-sef al revistei, Liviu Ioan Stoiciu, responsabil al numarului in care a aparut textul in discutie, a fost demis * Stoiciu contraataca, acuzand dur Comitetul Director al USR

"Dupa cum ziarul ZIUA a informat in ultimele zile, recenta publicare a unui text al lui Paul Goma in revista "Viata Romaneasca", editata de Uniunea Scriitorilor din Romania (USR), a provocat reactia Comitetului Director al USR, care s-a delimitat intr-un comunicat de presa de acest text, considerat antisemit. La solicitarea mai multor institutii de presa, presedintele USR, Nicolae Manolescu, a explicat decizia Comitetului Director. La randul sau, Paul Goma a anuntat intr-un text gazduit de ZIUA (editia din 8 septembrie) ca va actiona in judecata pentru calomnie USR, Asociatia Scriitorilor din Bucuresti (ASB, filiala a USR), pe Nicolae Manolescu, pe Horia Garbea, director de imagine al USR si presedinte al ASB, si pe conducatorii Comunitatii Evreilor din Romania.

"Reunit ieri, Comitetul Director al USR i-a invitat la discutii pe redactorii "Vietii Romanesti", care si-au facut penitenta. Redactorul-sef al revistei, Liviu Ioan Stoiciu, responsabil al numarului in care a aparut textul in discutie, a fost demis. In replica, acesta a comparat conducerea USR cu inchizitia. In continuare, publicam comunicatul de presa de ieri al USR si declaratia de raspuns a celui demis.

"Redactia "Vietii Romanesti" regreta publicarea textului lui Paul Goma

"In sedinta din 8 septembrie 2005, Comitetul Director al Uniunii Scriitorilor din Romania a luat in discutie numeroase aspecte curente ale activitatii acestei organizatii. Printre ele s-a aflat si situatia creata de aparitia in revista "Viata Romaneasca", nr. 6-7 din 2005 a unui text cu caracter antisemit care a generat vii proteste si a determinat redactarea unui comunicat prin care conducerea Uniunii isi exprima regretul fata de publicarea acestuia.

"Comitetul Director al Uniunii Scriitorilor din Romania a invitat redactorii revistei "Viata Romaneasca" la o discutie pe aceasta tema. Au raspuns invitatiei domnii Caius Traian Dragomir, redactor-sef, Vasile Andru si Petre Got, redactori. In consens cu opinia Comitetului Director, membrii redactiei "Viata Romaneasca" au exprimat parerea lor de rau fata de publicarea articolului aflat in discutie si si-au insusit continutul si formularea comunicatului USR pe aceasta tema. Directia revistei "Viata Romaneasca" a hotarat sa publice in proximul numar al revistei comunicatul Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor din Romania si punctul de vedere propriu, ce exprima aceeasi atitudine fata de aparitia articolului. Comitetul Director al USR si redactorii revistei "Viata Romaneasca" au decis sa faca tot posibilul ca asemenea incidente, ce pot constitui subiectul unor tensiuni si se plaseaza in afara legilor tarii si normelor societatii contemporane, sa fie evitate pe viitor. Ambele parti tin sa reamintească faptul ca revista "Viata Romaneasca" a fost in trecut si ramane si azi promotoarea ideilor de toleranta etnica. Revista a manifestat constant o atitudine de larga deschidere spre toate grupurile etnice, publicand chiar si un numar special dedicat scriitorilor evrei din Romania.

"Nici USR, nici conducerea revistei "Viata Romaneasca" nu doresc limitarea libertatii de exprimare a opiniilor, ci doar incadrarea expunerii acestora in limitele unanim acceptate in lumea civilizata. Comitetul Director al USR atrage atentia opiniei publice ca in comunicatul sau conducerea USR nu a incriminat nici o persoana, nu a calomniat pe nimeni, ci doar a manifestat ingrijorarea fireasca fata de aparitia unui text care propaga idei antisemite intr-un periodic aflat sub egida USR. Redactorii revistei "Viata Romaneasca" invitati la Comitetul Director au exprimat adeziunea lor la acest punct de vedere.

"Comitetul Director al USR a decis sa ii retraga domnului Liviu Ioan Stoiciu, responsabil al numarului in care a aparut textul in discutie, calitatea de redactor-sef adjunct al revistei "Viata Romaneasca"."

"Contraatac cu acuzatii de inchizitie si cenzura

"In replica, poetul Liviu Ioan Stoiciu, demis din functia de redactor-sef adjunct al "Vietii Romanesti", a declarat ieri agentiei Mediafax:

"«Comitetul Director al USR si-a aratat adevarata fata cu aceasta ocazie - a devenit o instanta a intolerantei, inchizitiei si cenzurii. Numai pe vremea dictaturii s-a mai intamplat asa ceva. Nu pot sa primesc vestea demiterii decat cu dispret si sila. Onorantul fapt ca l-am publicat pe intransigentul Paul Goma nu este de iertat. Sa se retina ca revista "Viata Romaneasca", sub conducerea mea, a ramas o revista nealiniata - de aceea trebuia sa fie pedepsita, etichetata ca propaga idei antisemite, sa fie trecuta in rand". (D.C.)

Valerian Stan îmi trimite două mesaje:

"Draga Domnule Paul Goma,

"i-am scris acum un minut mesajul de mai jos lui Liviu Ioan Stoiciu. Sunt putin cam ingrijorat de marea tristete pe care o traieste Stoiciu. Cred ca o incurajare din partea Dvs l-ar ajuta foarte tare.
Cu cele mai bune ganduri,

"Valerian Stan"

(Scrisoarea lui V.S. către LIS):

"Draga Domnule Stoiciu,

"Felul in care va intitulati acest mesaj, "La sfarsit-LIS", imi aminteste de intalnirea noastra de la Hanul Manuc, si de destule dintre lucrurile pe care le-am discutat atunci. Inclusiv de deznadejdea Dvs ca traiti intr-o lume atat de plina de mizerii

"Stiu (sau macar cred ca stiu) cat de greu poate sa va fie in aceste zile. Cuvintele cu care ati intampinat oroarea comisa de Manolescu et Comp - "sila si dispret" - au fost nu numai cele mai potrivite, dar si cele mai sugestive. Si totusi, Draga Domnule Stoiciu, nu aveti dreptul sa vorbiti despre nici un fel de "sfarsit". Ceea ce ati facut sub Ceausescu, ceea ce ati facut dupa Ceausescu, cartile si intregul Dvs destin de pana acum nu va dau dreptul sa renuntati in vreun fel. Eu unul sunt mai mult decat sigur ca atunci cand ati decis sa-l publicati pe Paul Goma ati fost perfect constient de ceea ce ar putea sa urmeze. Iar daca este asa, iar luptatorul Paul Goma v-a fost si va este un model, renuntarea Dvs ar da o satisfactie imensa celor care va urasc de moarte tocmai pentru ideile si modelul Dvs.

"Ieri sau alaltaieri v-am scris, dupa ce mi-ati trimis si mie, pe o lista mai lunga (pe cea de mai jos, cred), Comunicatul odios al lui Manolescu. Nu mi-ati raspuns, iar lucrul acesta m-a mirat putin stiind cat sunteti de punctual. Va rog, daca nu sunteti prea ocupat, dati-mi si mie un semn.

"Cu acelasi drag, Valerian Stan"

Sent: Saturday, September 10, 2005 1:05 PM
Subject: La sfarsit - LIS

"L I Stoiciu mi-a scris adineauri. Imi cer scuze ca poate v-am alertat insa eram destul de ingrijorat. Din ce mi-a spus mai demult, el a mai fost si altadata [...]. Valerian Stan"

To: valerians@b.astral.ro Sent: Saturday, September 10, 2005 2:37 PM.
Subject: Sunteti extraordinar - LIS

"Iubite Domnule Valerian Stan, mesajele Dumneavoastra de sustinere sunt cele mai frumoase si mai onorante mesaje primite vreodata. Din cauza unor personalitati cum e aceea a Dumneavoastra care ma sustin moral imi aman ruptura de aceasta lume. Pe de alta parte, din nefericire, mi-e deja imposibil sa ma motivez sa mai continui, sunt scarbit intr-atata de tot ce mi se intampla, incat fac eforturi supraomensti sa nu trec la masuri extreme asupra mea. Las zilele sa treca de la sine, dar sunt profund dezamagit - atata zbatere a supravietuirii pentru nimic... Va raman dator inca o data pentru minunata Dumneavoastra bunavointa si distinctie. Cu omagii,

"Liviu Ioan Stoiciu

"P.S. Imi cer iertare pentru tacere, dar credeti-ma, sunt atat de amarat... Altfel, bineinteles ca mi-am asumat din start efectele paginilor de jurnal ale domnului Paul Goma asupra scriitorilor romani . In sfarsit, imi scot palaria in fata actiunii Dumneavoastra de a-i indemna si pe altii sa scoata capul de la cutie (colegii mei scriitori sunt atat de lasi, incat prefer sa nu ma gandesc la asta; se fac toti ca ploua), sa ma sustina moral. Dupa ce inchei scrierea acestui mesaj, plec sa fac o plimbare pe Dealul Mitropoliei, de unul singur".

O primă variantă din textul lui Gabriel Pleşea:

"10 septembrie 2005

"Draga Paul Goma,

"Iata textul despre care vorbeam. Voi reveni cu un telefon, fie diseara, fie maine dimineata,

"Toate cele bune si sanatate

"Gabe Plesea

"La comanda lui Manolescu, s-a pornit prigonirea aparatorilor lui Paul Goma

"Nu voi putea niciodata fi suspectat ca nutresc simtaminte de simpatie pentru Liviu Ioan Stoiciu. Uneori, circumstante nefericite creaza bariere intre oameni care in conditii normale ar trebui sa se inteleaga. O asemenea nefericita circumstanta a fost la cea de a III-a Intalnire a scriitorilor romani din toata lumea, la Neptun in toamna lui 1999, cand juriul Intalnirii mi-a acordat Premiul

Neptun pentru volumul "Scriitori romani la New York" (editura Vestala, Bucuresti, 1998). Volumul, care intruneste portrete ale scriitorilor romani ce au continuat sa scrie in romaneste departe de tara, se inscria, inca vreau sa cred, in obiectivele declarate ale intrunirilor de la Neptun, initiate de regretatul Laurentiu Ulici: de a evidentia activitatea scriitorilor romani din afara granitelor tarii si de a-i reapropia de cei din tara. Ei bine, Liviu Ioan Stoiciu a vazut in rasplatirea efortului meu, sincer si total dezinteresat, o consecinta a apropierii mele de familia Ulici! Confruntat cu asemnea rationamente idioate, refuzi sa mai acorzi vreo credibilitate celui care le proclama. In acest caz lui Liviu Ioan Stoiciu.

"Insa, aici nu este vorba de vreo reglare de conturi. Chiar daca nu-l simpatizez pe Liviu Ioan Stoiciu, motivul acestor randuri este exprimarea protestului meu vehement impotriva deciziei Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor, in sedinta sa din 8 septembrie 2005, de a-i retrage acestuia calitatea de redactor-sef al revistei Viata Romaneasca. Sub conducerea inutilului rezistent prin cultura Nicolae Manolescu (mai nou comentator neavizat al partidelor de fotbal, in Jurnalul National), Comitetul Director al USR, format din marionete nedesfacute inca din sforile tribunalelor proletcultiste din timpul dictaturii stalinist-dejist-ceausiste, a decis demiterea lui Liviu Ioan Stoiciu pe motiv ca acesta a permis publicarea in numarul 6-7 din iunie-iulie 2005 al revistei Viata Romaneasca "a unui text cu continut antisemit. Este vorba despre fragmente din Jurnalul 2005 al lui Paul Goma." Intr-un articol precedent, intitulat "Reincadrarea" lui Paul Goma, scriam cum adevaratului rezistent anticomunist i s-a confectionat o noua eticheta in locul celei de "lipsit de talent". Acum Paul Goma este "antisemit". Daca prima eticheta nu a functionat, cea de acum, si-au zis cozile de topor goiste, va functiona cu siguranta, dat fiind climatul de autoflagelare nationala starnit de pactul Weisel-Iliescu. Ce a deranjat in textul lui Goma, se pare, este intrebarea acestuia: "Nu se jeneaza defel holocaustologii cand falsifica documente, cand inventeaza cronologia evenimentelor, cand prezinta efectul drept cauza?" Sau, poate mai mult decat intrebarea, a deranjat raspunsul, care i-ar putea mobiliza pe romani, sa se trezeasca din proverbialul somn de moarte: "De ce s-ar jena, daca noi i-am obisnuit sa aiba in fata o adunatura de muti?, de mutanzi?. de pitestizati?" Ei, da! Aici e problema! Ce s-ar face toti mistificatorii de istorie romaneasca, inclusiv capitolul Basarabia, daca romanii nu ar mai fi muti, mutanzi si pitestizati? Si-ar pierde locurile din fata alde Manolestii, Liicenii, Blandienii, Plesii, Adamesteanii, ba chiar si cei din Comitetul Director al USR: G. Balaita, G. Dimisianu, H. Garbea, M. Mihaies, Marta Petreu, C. M. Spiridon, G. Chifu, Al. Cistelecan, Varujan Vosganian, Szilagy Istvan laolalta cu atati alti aparatori ai minciunii postdecembriste. Care o continua pe cea dinainte de Decembrie 1989. Dovada cea mai buna este atitudinea incalificabila a redactorilor de la Viata Romaneasca, Caius Traian Dragomir, Vasile Andru si Petre Got care "in consens cu opinia Comitetului Director si-au exprimat parerea lor de rau fata de publicarea articolului aflat in discutie si si-au insusit continutul si formularea comunicatului USR pe aceasta tema." Si, mai departe, "Redactorii revistei Viata Romaneasca invitati la Comitetul Director au exprimat adeziunea lor la acest punct de vedere" Curat ca la sedintele de demascare si de infierare ale dusmanilor poporului din timpul dictaturii comuniste.

"Nu numai metoda de lucru este preluata din perioada dictatoriala de trista amintire, ci si motivatia. In fapt, demiterea lui Liviu Ioan Stoiciu indica o escaladare a urii bolnave pe care Nicolae Manolescu o nutreste pentru Paul Goma. Nicolae Manolescu, prin noua functia pe care o are, de presedinte al Uniunii Scriitorilor, a intrezarit posibilitatea de a cenzura nu numai pe Paul Goma, dar si pe cei care il publica sau il apara pe Paul Goma. Asaltul marsav al mestecatorului de coada de ochelari a inceput in numarul 48 din 2 decembrie 1998 al Romaniei literare cu un editorial intitulat "Adio, domnule Goma!" In el, frustratul critic, referindu-se la doua texte ale lui Paul Goma declara ritos: "M-am decis, de cum le-am citit sa nu le public. (...) D-sa a dovedit, si nu o data, ca nu cunoaste (in orice caz, ca nu respecta), in raporturile cu colegii de breasla, nici o norma de comportare civilizata." Peste ani, comunicatul din 9 septembrie 2005 al Comitetului Director al USR amplifica dictatul manolescului asupra necesitatii respectarii normelor de buna purtare: "Nici USR nici conducerea revistei Viata Romaneasca nu doresc limitarea libertatii de exprimare a opiniilor, ci doar incadrarea expunerii acestora in limitele unanim acceptate in lumea civilizata." In privinta lui Paul Goma, viziunea de pe urma a lui Nicolae Manolescu, colaborator de nadejde al lui Ion Ilici Iliescu, frizeaza patologicul: "I se va da tot mai putina importanta. Candva, la o curatenie generala, va fi scos pe faras. Ca gangania in care s-a metamorfozat comis-voiajorul din Kafka. Adio, domnule Goma!". Chiar daca pentru indeplinirea acestui deziderat Nicolae Manolescu ar fi in stare sa-i rada pe toti care cred in Paul Goma, nu se va intampla asa. Istoria neamului nostru romanesc il va aminti de-a pururi pe eroul Paul Goma si nu pe politrucul cultural postdecembrist, arogantul egomaniac Nicolae Manolescu.

"Revenind la sentinta Comitetului Director al USR, aceasta este nu numai o rusine fara de seaman, care ar trebui sanctionata cum se cuvine de intreaga scriitorime romana, dar si o dovada ca Romania mai are mult pana sa scape de lichele, colaboratori si purtatori ai mentalitatilor dictatoriale.

"Gabriel PLESEA"

Un text trimis de Nicolae Coande :

"Judecată la Uniunea Scriitorilor

"Întrunit în şedinţă „ordinară" în data de 8 septembrie, Comitetul Director al USR a discutat, pe ordinea de zi, între alte „domestice", şi o pro-

blemă mai puțin obisnuită în asemenea conclavuri ale breslei scriitorilor: „situația creată de apariția în revista Viața Românească, nr. 6-7 din 2005, a unui text cu caracter antisemit care a generat vii proteste și a determinat redactarea unui comunicat prin care conducerea Uniunii își exprima regretul față de publicarea acestuia". De asemenea, USR, prin vocea președintelui său, criticul Nicolae Manolescu, a condamnat "abdicarea colectivului redacțional al revistei de la principiul respectului față de drepturile omului, care exclud orice discriminare", sesizând că responsabil de număr a fost poetul și publicistul Liviu Ioan Stoiciu.

"Trebuie să recunoașteți că în condițiile exprimării unui antisemitism latent în întreaga lume, dar și în România (unde formula antisemitism pasiv nu trebuie să ne inducă în eroare), problema ivită la venerabila revistă fondată de Ibrăileanu și Stere acum 99 de ani nu era una tocmai minoră. Dar ce s-a publicat acolo de a trebuit Comitetul Director al USR să se sesizeze (au fost si alte reacții de protest, inclusiv din partea Comunității Evreilor din România)?

Cunoscut pentru determinarea cu care își spune si susține punctul de vedere, determinare considerată aproape sinucigașă pentru unii, Paul Goma, cunoscutul scriitor și dizident român exilat la Paris acum aproape 30 de ani, a publicat un fragment din "Jurnal"-ul său pe anul 2005, considerat de Comunitatea Evreilor ca având conținut antisemit. După ce USR a dat un comunicat de dezavuare în acest sens, Paul Goma a cerut un drept la replică acceptat în cele din urmă de cotidianul "Ziua" (mai multe dispute în jurul textului respectiv se purtaseră inițial în "Gardianul"). În articolul din "Viața Românească", Paul Goma face referire la Holocaustul din România Si, fidel examinării critice desfășurate în cartea sa "Săptămâna Roșie 28 iunie-3 iulie 1940 sau Basarabia si Evreii", afirmă: "Nu se jenează defel holocaustologii când falsifică documente, când se inversează cronologia evenimentelor, când se prezintă efectul drept cauză? De ce s-ar jena, dacă noi i-am obisnuit să aibă în față o adunare de muți?, de mutanzi?, de piteștizați?". Totodată, Paul Goma îi persiflează pe câțiva intelectuali români care ar fi dorit să-l vad? "mort", acum că tocmai a împlinit 70 de ani: Nicolae Manolescu, Ana Blandiana, Gabriel Liiceanu, Andrei Pleflu, Gabriela Adamefltteanu. Sunt binecunoscute polemicile, chiar dacă uneori unilaterale, purtate cu cei menționați, afla că nu voi insista.

"Cert este că în ședința din 8 septembrie, Comiteul Director, format dintr-un număr de 11 scriitori, sub conducerea lui Nicolae Manolescu, a decis, în baza art. 36, pct. 6 din Statutul USR, să îi retragă lui Liviu Ioan Stoiciu calitatea de redactor-șef adjunct al revistei "Viața Românească", în timp ce redacția (condusă de diplomatul Caius Traian Dragomir) se obligă "să publice în proximul număr al revistei comunicatul Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor din România și punctul de vedere propriu, ce exprimă aceeași atitudine față de apariția articolului". Cenușă-n cap, care va să zică. Totodată, Comitetul Director menționează că "în comunicatul său, conducerea USR nu a incriminat nici o persoană, nu a calomniat pe nimeni, ci doar a manifestat îngrijorarea firească

față de apariția unui text care propagă idei antisemite într-un periodic aflat sub egida USR". Cu toate astea, în articolul din "Ziua", Paul Goma preciza că îi va chema în instanță pe Nicolae Manolescu (și instituția pe care o conduce), pe Horia Gârbea, director de imagine al USR, și Asociatia Scriitorilor din București, al cărei prefledinte este, pe liderii Comunității Evreilor din România "pentru denunț calomnios". Simptomatic pentru evoluția cazului este faptul că USR, prin presedintele Manolescu, s-a sesizat tardiv în legătură cu textul incriminat de Comunitatea Evreilor, susținând că, deși a fost publicat în numărul din iunie-iulie, revista a apărut abia în luna august. Motivația mi se pare una de tip... statistic, atâta vreme cât scriitorii români în general nu s-au sinchisit de cele publicate în textul lui Goma: a trebuit ca "denunțul" să vină din partea Comunității Evreilor, organizație care avea cunoștință despre teoriile lui Paul Goma în ceea ce privește Holocaustul din România și Raportul comisiei de experți conduse de Elie Wiesel, raport încă nepublicat în volum, din câte știu eu. Cert este că, în ciuda lentorii cu care șefii breslei scriitoricești au reacționat, la ora de față scandalul a fost detonat în bătătura instituției din Calea Victoriei, iar Liviu Ioan Stoiciu, membru al USR și premiat cu premii ale breslei, este țap ispășitor într-o afacere în care a încercat să-și dovedească buna credință, dar și caracterul bătăios. Se pare că Stoiciu nu a participat la ședința Comitetului Director unde s-a hotărât soarta sa. Într-un declarație făcută ieri agenției Mediafax, Stoiciu a spus: "Comitetul Director al USR și-a arătat adevărata față cu această ocazie – a devenit o instanță a intoleranței, inchiziției și cenzurii. Numai pe vremea dictaturii s-a mai întâmplat afla ceva. Nu pot să primesc vestea demiterii decât cu dispreț și silă. Onorantul fapt că l-am publicat pe intransigentul Paul Goma nu este de iertat. Să se rețină că revista Viața Românească, sub conducerea mea, a rămas o revistă nealiniată – de aceea trebuia să fie pedepsită, etichetată că propagă idei antisemite, să fie trecută în rând". Liviu Ioan Stoiciu, semnatar al unei scrisori împotriva dictaturii lui Ceaușescu și autor al unei cărți valoroase despre fenomenul Piața Universității, declarase anterior întrunirii Comitetului Director că nu va "recunoaște acțiunea nedemnă a membrilor acestuia împotriva mea, nici inchiziția, nici cenzura la care se pretează regretabil", în timp ce Paul Goma fusese și mai drastic: "Aștept reuniunea din 8 septembrie a Comitetului Director (...) când va fi judecat Liviu Ioan Stoiciu. Așa fusesem și eu judecat, am mai spus, repet, în urmă cu aproape 50 de ani: în 1956 nu mai trăia Stalin, dar stalinismul era în floare – atunci eram «antisovietic»; acum, în Anul Domnului 2005, în plină renaștere a ceaușismului fără Ceaușescu (cel asasinat prin voicanizarea iliască în urmă cu 15 ani), voi/vom fi judecați pentru... «anti-semitism»".

"Voi reveni într-un articol viitor cu noi elemente din acest scandal ale cărui resorturi, ca și efecte, sunt mult mai ample decât lasă să se vadă. Deocamdată.

"NICOLAE COANDE"

Cutia postală a internetului mi-a făcut nazuri şi necazuri, câteva ore bune nu a funcţionat, acum pescuiesc mesaje din alte "compartimente" şi le înşir la întâmplare - Dan Culcer:

"Doua intrebari pe marginea unui Comunicat

"Comunicat din partea Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor

"În Sedinta din 8 septembrie 2005, Comitetul Director al Uniunii Scriitorilor din România a luat în discutie numeroase aspecte curente ale activitatii acestei organizatii. Printre ele s-a aflat si situatia creata de aparitia în revista Viata româneasca, nr.6-7 din 2005 a unui text cu caracter antisemit care a generat vii proteste si a determinat redactarea unui comunicat prin care conducerea Uniunii îsi exprima regretul fata de publicarea acestuia."

"Doua intrebari :

1. Cine sunt nominal autorii "viilor proteste"? Oamenii muncii? Mai tineti minte formula?

2. Cine si cind a demonstrat ca textul incriminat al lui Goma are caracter antisemit?

"Cu doua zile inainte in ziarul "Gardianul" din 6.09.2005, pagina de Cultura (articol de fond, cu trimitere din pag. 1) se citeaza un anterior text emis de acelasi Comitet Director : "Conducerea Uniunii mai precizeaza, in finalul comunicatului, ca "din succintele extrase din Jurnalul lui Goma, retinute in «Gardianul», rezulta ca autorul este anticomunist si foarte critic la adresa confratilor, nicidecum ca este antisemit, ori, in definitiv, comunicatul USR nu avea in vedere decat antisemitismul".

"Ca si cum Comitetul Director ar fi cunoscut atunci textul lui Paul Goma doar din citatele Gardianului.

"Ce sa mai intelegem?

"Cer reintegrarea imediata in functie a dlui Liviu Ioan Stoiciu, a carui demitere din functie este un abuz. Ca scriitor, membru al Uniunii Scriitorilor din Romania, si fost redactor de revista in Romania national- comunista, protestez impotriva cenzurii la care este supusa revista Viata Romaneasca. Pot intelege cauzele supunerii unor redactori si a unui ambasador la o decizie (fara comentarii publice); dar nu pot admite ca letala combinatie dintre interese de grup si presiuni anarhice sa cenzureze vreo scriere semnata (nu anonima!) inainte sau dupa publicare. Pentru a incorona supusenia, drapata in principialitate si respect al Legii (al Legii cui?) mai ramine ca, la cererea anonimilor protestatari, sa fie retras de pe piata si ars (sau topit) numarul respectiv al Vietii Romanesti. De ce sa nu mergem pina la capat?

"Dan Culcer

Mă va ierta Mircea Stănescu: am dat de mesajul său - întârziat de cutia mea postală - abia acum:

"Draga Domnule Stoiciu,

"Draga Domnule Goma,

"Intrucit D-na Sipos si cu mine nu (mai) sintem in corespondenta, va rog sa-mi spuneti daca Dinsa si-a manifestat cumva intentia de a redacta un protest, pe care sa-l semnam si sa-l trimitem US si redactilor ziarelor si revistelor culturale. Eu il voi semna, numai doua lucruri sa contina: solidarizarea semnatarilor cu Paul Goma si L.I.Stoiciu, acuzati pe nedrept de antisemitism (direct sau prin delegatie), si incriminarea ca aberanta a deciziei de a-l suspenda pe Dl: Stoiciu din postul de redactor al revistei.

"Daca D-na Sipos nu va putea sa faca asta, voi face eu insumi protestul respectiv in cursul serii de azi (regret, in timpul zilei voi fi plecat de acasa).

"Astept raspunsul.

"Cu drag,

"Mircea Stanescu".

(un răspuns de la LIS):

"Va raman dator pentru bunavointa si simpatie. Va dati seama, nu pot decat sa va multumesc pentru actiunea Dumneavoastra, am incredere in tot ce intreprindeti - cum sa nu-mi dau acordul? Lovind in mine, cei din conducerea USR de fapt au vrut sa loveasca, descalificant, in Domnul Paul Goma. Niste nemernici, s-a ajuns prea departe.

"La mijloc e si o lupta pentru apararea unui principiu (al punerii la stalpul infamiei cu eticheta de antisemit, pe nedrept; trebuie pus pe roate un proces in acest sens) si al protejarii integritatiii morale a Domnului Paul Goma. Cu drag, (LIS)"

Încă un mesaj de la LIS (de ieri!)

"Va dati seama, prea iubite Domnule Paul Goma, ca nu mai am ce sa mai comentez. A fost dat publicitatii ultimul comunicat al USR, acesta de mai jos. Imi doresc din toata inima sa declansati procesul impotriva celor ce va acuza si acum de antisemitism, cu o josnicie de neinchipuit. In ce ma priveste, faptul ca am fost destituit... Dumnezeu cu mila, nu mi-a mai ramas decat sa ma calugaresc, scarbit cum sunt.

"Al Dumneavoastra, cu omagii,

"Liviu Ioan Stoiciu"

"Comunicat din partea Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor

"În şedinta din 8 septembrie 2005, Comitetul Director al Uniunii Scriitorilor din România a luat în discutie numeroase aspecte curente ale acti-

vitătii acestei organizatii. Printre ele s-a aflat si situatia creata de aparitia în revista Viata româneasca, nr.6-7 din 2005 a unui text cu caracter antisemit care a generat vii proteste si a determinat redactarea unui comunicat prin care conducerea Uniunii îsi exprima regretul fata de publicarea acestuia.

"Comitetul Director al Uniunii Scriitorilor din România a invitat redactorii revistei Viata româneasca la o discutie pe aceasta tema. Au raspuns invitatiei domnii Caius Traian Dragomir, redactor sef, Vasile Andru si Petre Got, redactori. În consens cu opinia Comitetului Director, membrii redactiei Viata româneasca au exprimat parerea lor de rau fata de publicarea articolului aflat în discutie si si-au însusit continutul si formularea comunicatului USR pe aceasta tema. Directia revistei Viaaa româneasca a hotarît sa publice în proximul numar al revistei comunicatul Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor din România si punctul de vedere propriu, ce exprima aceeasi atitudine fata de aparitia articolului. Comitetul Director al USR şi redactorii revistei Viata româneasca au decis sa faca tot posibilul ca asemenea incidente, ce pot constitui subiectul unor tensiuni fli se plaseaza în afara legilor tarii si normelor societatii contemporane, sa fie evitate pe viitor. Ambele parti tin sa reaminteasca faptul ca revista Viata româneasca a fost în trecut si ramîne si azi promotoarea ideilor de toleranta etnica. Revista a manifestat constant o atitudine de larga deschidere spre toate grupurile etnice, publicînd chiar fli un numar special dedicat scriitorilor evrei din România

"Nici USR, nici conducerea revistei Viata româneasca nu doresc limitarea libertatii de exprimare a opiniilor, ci doar încadrarea expunerii acestora în limitele unanim acceptate în lumea civilizata. Comitetul Director al USR atrage atenaia opiniei publice ca în comunicatul sau conducerea USR nu a incriminat nici o persoana, nu a calomniat pe nimeni, ci doar a manifestat îngrijorarea fireasca fata de aparitia unui text care propaga idei antisemite într-un periodic aflat sub egida USR. Redactorii revistei Viata româneasca invitati la Comitetul Director, au exprimat adeziunea lor la acest punct de vedere.

"Comitetul Director al USR a decis sa îi retraga domnului Liviu Ioan Stoiciu, responsabil al numarului în care a aparut textul în discuatie, calitatea de redactor sef adjunct al revistei Viata româneasca."

Ce mai poţi spune? Nu mai poţi, nimica. A spus Manolescu, Gârbea a aşternut, fidel, pe hârtie, insanităţile.

Mariana Sipos îmi transmite un mesaj al lui Lucian Vasilescu adresat tuturor membrilor cărora US. le trimisese "convocarea-comunicatul":

"Stimati colegi,

"Este pentru prima oara cand ma amestec intr-un epistolar al Uniunii. O fac, insa, pentru ca am oarece nedumeriri. Iata-le:

- "Incidentul" a devenit notoriu nu la publicarea textului in VR ci la preluarea de catre mass media a Comunicatului USR in publicatii cu tiraje si audiente insemnate

- Comunicatele USR mentioneaza "vii proteste" generate de aparitia textului. Ale cui "vii proteste"?

- A avut conducerea USR o intalnire cu "protestatarii" pentru a le cere sa-si sustina acuzatiile sau a fost de ajuns ca acestia sa "protesteze"?

- "Dezvaluirea" acestui "caz" s-a facut anterior discutiei Comitetului Director cu redactia VR (fireste, si cu LIS)

- acuzatia de antisemitism ș-a facut inaintea "judecarii" cazului, aceasta (acuzatia) transformandu-se, in mod nefericit, in sentinta

"Nu sunt un chitibusar al "Codului de Procedura Penala" - sunt doar un poet preocupat de Codul de ProceduraMorala.

"Acum, ca "procesul" s-a incheiat (dupa ce sentinta fusese deja data cu mai mult timp inainte) aflu de la Comitetul Director al Uniunii Scriitorilor ca Paul Goma si Liviu Ioan Stoiciu au fost dovediti, dati in
vileag, ca fiind antisemiti. Cum aceasta este o sentinta care nu se prescrie, nu se amnistiaza, nu poate fi revocata si nu se uita, intreb si eu: chiar sunteti siguri ca le-ati "cusut" pe piept celor doi cea mai potrivita stea-eticheta?

"Cu pretuire,

"Lucian Vasilescu

"PS As fi foarte bucuros daca as primi reactii/atitudini/ lamuriri la aceste ne-lamuriri ale mele. Va astept pe e-mail."

Reconfortant. Un mesaj de la Ioan Roşca:

"Am facut eforturi serioase ca sa public ceva in ziarele romanesti sau sa imi spun punctul de vedere la televiziune. Nu am putut patrunde, cu nici un chip.

"Nici macar pentru a anunta situl www.procesulcomunismului.com

"Asta e probabil efectul interventiilor mele pe problema holocaustizarii (facute pe situl www.piatauniversitatii.com sau in forumul ziarului Ziua).

"Nu cred ca sint singurul care ar vrea sa vi se alaturesi e blocat de zidul cenzurii. Va semnalez deci situatia pentru a avea in vedere posibilitatea de a fi mai putin singur decit pare. Daca sintem filtrati asa
de media obedienta, nu avem cum sa ne dam seama citi sintem de fapt.

"Nu ar fi cazul sa ne stringem putin rindurile?

"Ioan Rosca"

Duminică 11 septembrie 2005

Am lucrat azi noapte la textul promis - iată ce a rezultat:

INVITATIE

Paris, 10 septembrie 2005

Prin prezenta îi invit pe componenții Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor din România - în frunte cu Nicolae Manolescu, președinte ales - să dea seama de:

Deosebirile, nu de nuanță, ci de fond dintre Comunicatul din 31 august a.c. care zice:

" /în/ Viața românească nr. 6-7 (...) a fost permisă de către redacție *apariția unui text cu conținut antisemit. Este vorba despre fragmente din Jurnalul 2005 al lui Paul Goma*" (sublinierea mea, P.G.)

- și

Comunicatul din 6 septembrie a.c. - în care se repetă:

"apariția (...) unui text cu caracter antisemit" - adăugîndu-se: "care a generat vii proteste".

Numai că:

- a dispărut numele autorului "textului antisemit" (dacă Manolescu l-a uitat: Paul Goma);

- nu este explicat: *cine* a viu-protestat - în declarația făcută presei după primul Comunicat scriitorul de limbă română H. Gârbea dăduse vina pe Comunitatea Evreilor "care au reactionat foarte dur" și care "Dacă ei s-au sesizat înseamnă că afirmațiile sunt grave" (ale cui "afirmații": ale evreilor?, ale lui P. Goma? - de unde să știe H. Gârbea: el nu cunoștea "textul antisemit", nu a avut timp să-l citească, povestea cu "foarte-dura reacție a Comunității Evreilor" i-a sugerat-o N. Manolescu, în colțul gurii).

Așadar propun, atât membrilor Comitetului Director al U.S. - care a(u) hotărît nesfârșite de legal (cât despre democratic...), membrilor de rând ai Uniunii Scriitorilor, precum și acelor români care se interesează de literatură și de literatori o dezbatere - de pildă în coloanele revistei *România literară* - a "Cazului Viața românească-Stoiciu-Goma",

propunîndu-și:

- Să fie restabilită ordinea firească a "elementelor" (deliberat am folosit termenul securist, pentru a desemna dușmanii poporului): să-mi fie iertată imodestia, însă nu Liviu Ioan Stoiciu este... "șef de lot" - el însă a fost condamnat la alungare de la *Viața românească* - ci păcătosul de mine: eu sunt adevăratul vinovat, țintă, atât a holocaustologilor (de care m-am ocupat și îi asigur: nu am obosit), cât și a antisemitologilor de recentă extracție: N. Manolescu, Liiceanu, Pleșu, Adameșteanu, D.C. Mihăilescu, Laszlo, Pecican - îl pun și pe

Gârbea, altfel plânge;

- Să argumenteze, să dovedească antisemitologii (Manolescu, Gârbea, ambasadorul Caius, poetul Got, misticul Andru) că termenul "antisemitism" acoperă o realitate, un adevăr - și nu este doar o exclamație, o acuzație rapidă a celor lipsiți de argumente într-o dezbatere, o injurie, o înjurătură la care înjuratul nu găsește "răspuns";

- După ce termenul "antisemitism" (se observă: îl pun între ghilimele... negaționismului meu funciar) va fi clarificat, îi invit pe colegii mei - nu sunt membru al U.S., dar sunt scriitor, în ciuda lui N. Manolescu - să piardă cinci minute din prețiosul lor timp dedicat creației-creatoare de capete de operă nemuritoare și să dovedească, pe textul incriminat (fragmentul din Jurnal 2005 publicat în Viața românească), *adevărul* acuzațiilor formulate negru pe alb, în cele două Comunicate: "antisemitism";

- Apoi să explice - cu mâna pe inimă - cititorilor care i-au stimat, i-au iubit vreme de decenii - că ceea ce a scris Paul Goma în Jurnalul său...:

- despre anumiți - și numiți - evrei; despre sionism; despre terorismul de stat practicat de Israel; despre acei evrei care încearcă să-și facă uitată ascendența criminală, bolșevică, prorusească și începînd din 1991 s-au prefăcut în vânători de "antisemiți", acuzatori vehemenți și zapcii nerușinați - toate acestea sunt *calomnioase* - pentru că sunt *neadevărate*;

- despre anumiți - și numiți - scriitori români; despre "prudența" lor legendară care, până în 1990 i-a dus la *colaboraționism*, atât cu puterea politică (prin ceea ce scriau-rosteau în public), cât și cu puterea polițienească, Securitatea; despre lipsa de coloană vertebrală a multora, în continuare, "după Revoluției", când, în goana după notorietate (politică: Manolescu, Pleșu, Pruteanu, Buzura, "ambasadorul Caius Dragomir"...), după câștig, după o pâine asigurată și mai ales după ceea ce se mai cheamă: puterea de a-i strivi pe alții - "dușmani sau doar concurenți"- a prefăcut "breasla scriitoricească" dintr-o turmă de oi (ce timpuri!, ce moravuri mioritice!) într-un nod-cuib de șerpi care se mușcă doar între ei - foarte mulți se... automușcă - și pe lângă care nu este recomandabil să treci: riști să fii fulgerat de duhoare.

Să mi se arate că afirmațiile mele (rele, recunosc, dar faptele lor cum sunt: bune? creștinești? demne de un scriitor, director de conștiință al comunității sale?) sunt *calomnioase*, deci *neadevărate*.

Nu-mi fac iluzii: intelectuali, oameni de condei precum N. Manolescu și ciracii săi mai vechi: Dimisianu, Alex Stefănescu sau nou-noutul Gârbea nu cunosc caracterul sacru al Cuvântului; nu îl respectă. Pentru astfel de oameni de litere-și-de-cuvânt nu există un *adevăr* al Cuvântului, de aceea ei spun/scriu azi un "adevăr adevărat", peste o săptămână spun/scriu un cu totul alt "adevăr adevărat", dacă nu contrariul primului. Văd în această "concepție manolesciană" (despre lume și viață) influența hotărîtoare a lui Ivașcu, întărită de influența-confirmării "teoriei relativității adevărului" a lui Ivasiuc - coincidență

sau ba ambii maeştri ai săi, foşti deţinuţi politici deveniţi turnători notorii.

Mă leagăn însă cu... certitudinea: aşa cum - din fericire - nu toţi scrii-torii români dinainte de 1989 gândeau-scriau-acţionau ca N. Manolescu (adică laş, demisionar, ascunzîndu-şi lipsa de sentiment civic îndărătul "esteticului"), nici acum - deşi circumstanţele sunt mult mai greu de suportat decât cele din vremea "dictaturii cinstite", mai cu seamă datorită trădării intelectualilor de teapa lui Manolescu - scrii-torii români, oricât de dezorientaţi, de dezamăgiţi, de sărăciţi (nu vorbesc de Liiceanu: el nu este scriitor, ci negustor de carte; nici de Dinescu: el a fost scriitor, a devenit un Aspirin al Troglodiţilor), nu bat pas de front pe arătură la comanda unuia care i-a trădat, slujindu-i pe criminalii Iliescu, Voican-Sturdza, iar de curând, pentru a câştiga voturile celor cu musca pe căciulă, s-a grăbit să mai facă o tâmpenie: l-a apărat-justificat pe Uricaru - nu va fi fost acela informator atitrat, însă activist până în măduva oaselor, da, (iar în sarcina activistului intra şi datoria de a... raporta tot ce mişcă; râul, ramul).

S-au manifestat - pe internet - primii contestatari ai "liniei Manolescu"

Nu este totul pierdut. Nasc (chiar) şi în România oameni.

Paul Goma

Mi-a fost extrem de grea ziua. Şi plină.

Luni 12 septembrie 2005

Ieri a fost înmormântată la Ciocâlteni, Orhei, verişoara mea Nina Goma, căsătorită Dulgher, sora lui Ştefan Goma, fiica lui Ion Goma, fratele mai mare al tatei. Dumnezeu să o odihnească.

Ea a fost - în vara-toamna anului 1945 - unul dintre mulţii copiii basarabeni duşi de mână de mamele lor la "materialul didactic" sovietic: lagărele de exterminare în aer liber. Nina şi-a văzut tatăl prin sârme: era acuzat de "trădare de patrie sovietică", fiindcă fusese ostaş în Armata Română. Luat prizonier de război de către aliaţii noştri iubiţi, mult după 23 august 1944 şi mult în inima României (pe Valea Prahovei). Acolo - la Bălţi, presupun - a şi pierit, nu cred că a mai apucat anul 1945.

Despre acel lagăr presupusesem întâi că fusese "amenajat" în apropierea Chişinăului. Dintr-o scrisoare a Ninei (de după 1990, fireşte) aflasem de "vizită", însă nu şi de locul lagărului. Copila avea atunci 9 ani, însă ea (spre deosebire de mine), trăind în Patria Strugurilor şi a Pâinii, *tăcuse* şi *i se tăcuseră* întâmplările şi de ea trăite, aşa că, treptat i se chiar şterseseră din minte. În urmă cu doi ani, am dat peste un document despre *Lagărul de exterminare de la Bălţi,* apoi peste câteva mărturii despre acea grozăvie - am trecut totul, atât în 'Săptămâna Roşie', cât şi în texte de sine stătătoare, puse pe internet.

Astfel am căpătat convingerea că unchiul meu Ion Goma acolo, la

Bălţi şi-a găsit sfârşitul, de foame şi mai ales de sete - dimpreună cu cei-lalţi peste 50.000 de nefericiţi prizonieri de război germani, italieni, unguri, slovaci (în jur de 2.000), restul basarabeni şi bucovineni răpiţi din România *după 23 august,* consideraţi "cetăţeni sovietici", deci... "trădători ai patriei sovietice".

Trista veste mi-a fost dată de nepoata mea Angela Goma, căsătorită Trubceak (fiica lui Ştefan Goma şi sora lui Ionel Goma - deci nepoata Ninei) încă de vinerea trecută. Sâmbătă mi-a telefonat de la Londra Andrei Dulgher, fiul cel mare al Ninei - urma să plece la înmor-mântare. Tatăl lui - Dulgher - trăieşte şi se ţine bine. El, Andrei s-a mutat în casă proprie: a cumpărat, cu împrumut de la bancă o casă, a reparat-o el cu Ionel şi cu alţi basarabeni londonizaţi. Băieţii lui "merg bine cu Anglia"... Cu acest prilej am aflat că Ionel Goma, văru-său mai lucrează câteva luni acolo şi se întoarce la Chişinău, unde şi-a cumpărat un apartament.

Mesaj de la LIS:

"Asa cum ma asteptam, incep comentariile la adresa Dumneavoastra. Va trimit doua dintre ele, descoperite in ziarele de azi, luni, care se bat cap in cap. Cristian Badilita e neiertator cu N. Manolescu si va iubeste, are distanta si prestanta. Din nefericire, al doilea comentariu e semnat de un membru al Comitetului Director, Mircea Mihaies, Comitet care a provocat scandalul odios, legat de "antisemitismul" Dumneavoastra (interesant, nu scoate o vorba despre "antisemitism", stiind de frica procesului anuntat, ci despre... adeva-rata cauza a executiei publice, de fapt, aceea ca i-ati atacat cu intran-sigenta pe cei din fruntea USR). Va dati seama, pe mine m-au trimis la plimbare (fara "functie" nu mai insemn nimic in ochii lor, n-am decat sa crap izolat), de acum inainte cei din fruntea USR vor duce lupta de discreditare numai cu Dumneavoastra... Cum va stiu puternic si perfect motivat sa-i amendati, nu-mi fac probleme. Oricum, sa nu uitati, cand aveti nevoie de mine, sunt... aici! Alaturi, onorat.

Cu dragoste, al Dumneavoastra

Liviu Ioan Stoiciu"

Ziarul "Averea" / 12.09.2005, pagina de Opinii si Comentarii

Goma tinteste perfect (ca de obicei)

La nici o luna dupa ce si-a demonstrat aptitudinile de „teolog" incercat (vezi articolul meu din „Adevarul literar si artistic"), actualul presedinte al sin-dicatului socialist scriitoricesc, N. Manolescu, isi atinteste indexul asupra lui Paul Goma. Intre N. Manolescu si Paul Goma nu incape absolut nici o compa-ratie: nici de calibru scriitoricesc, nici de renume international, nici de calibru moral. Goma a trait toata viata haituit de stafia unui Adevar romanesc in care si-

a intrupat opera si exilul. Goma a fost, pe cinstite, un erou „al vremii sale“ si a ramas un erou si al vremii noastre, innebunit pe jumatate de compatrioti mizeri si arivisti, lasi ori pur si simplu nesimtiti. Manolescu face parte din tagma cuminciorilor ajunsi mereu in fata, a vedetelor semidocte, fricoase, „diplomate“, de care sunt pline tarabele culturii romane. Goma e un scriitor cunoscut si recunoscut in Franta, in lumea larga, chiar daca nu atat cat s-ar cuveni. Oricum, mai mult decat oricare alt „geniu“ de pe plaiurile stramosesti, membru al sindicatului mai sus-pomenit din Bucuresti. Manolescu e precum echipa Rapid: cunoscut in Ghencea, adorat de puicutele liricoide din invatamantul casnic autohton, prizat de cititorul roman cu opt clase. Nu-mi amintesc sa-i fi auzit numele prin cercurile intelectuale din Franta, Spania, Italia sau Germania pe care le frecventez.

Dupa revolutia din decembrie ’89, la care, probabil, asemenea 80% din compatriotii sai, a participat in papuci si pijamale inaintea postului TV, N. Manolescu a devenit brusc „disident“. Disident al cui? Un „disident“ atat de discret, incat abia in ziua libertatii aflam de existenta sa.

Ca multi altii, disidenti sau de-a dreptul „rezistenti“ - prin cultura, prin agri-cultura, prin api-cultura si mai ales prin a-cultura „Tranzitia“ a creat rezistenti pe banda rulanta, asa cum Ceausescu ii crea pe utecisti. La vremi noi, tot noi, vorba unui amic „destept“. Manolescu s-a infipt trainic in viata publica. Posesor al unui simt politic „redutabil“ (boala de generatie, generatia formolului care ne tot da lectii de adormire in masa) domnia-sa, publicat din rasputeri de vechiul regim si lasat sa calatoreasca peste granita fara oprelisti, a ajuns liderul unei Conventii putride si inutile, de care s-a ales praful la doar cateva luni de la intemeiere.

A pus mana pe un post universitar gras, pe directoratul unei reviste, Romania literara, cheltuind sume frumusele pe un fleac ilizibil, l-a dus de nas si pe presedintele fundatiei Anonimul, smulgandu-i un premiu absolut nemeritat, „pentru excelenta“, intr-un cuvant, afacerile au mers brici. Mai mult, i-a acordat un doctorat in litere si „eliadologului“ A. Paunescu pentru o teza abracadabranta, gest care l-ar descalifica pana si pe un agent imobiliar. Nu insa si pe N. Manolescu, semidoctul consacrat, Adrian Copilul Minune al literelor romanesti. Regimul Iliescu i-a priit la fel de bine ca si regimul Ceausescu.

In vremea aceasta, intransigentul si „smintitul“ Goma si-a continuat urletele in pustiu, a refuzat orice compromis cu lichelele de la Bucuresti, inclusiv cu cele care scriu impotriva lichelelor, si-a tinut cu darzenie falcile inclestate, a denuntat sistematic, bravo lui!, urdorile dinlauntrul si din afara breslei intelectualicesti din Romania.

Romania, o data pentru totdeauna, nu are intelectuali, are numai parveniti si oportunisti, cu o zestre culturala mai bogata sau mai saraca. Dar zestrea culturala nu tine locul nici al curajului, nici al demnitatii, nici al cinstei.

Intelectualii adevarati ai Romaniei de azi se pot numara pe degetele de la o mana. Iar primul dintre ei se numeste Paul Goma, asa „nebun“ si „negru in

cerul gurii“ cum pare a se manifesta.

Noua campanie impotriva lui Goma, acuzat de „antisemitism“ de catre iresponsabili, nu ne mai demonstreaza, noua, celor demult fripti, demult lamuriti, nimic. E foarte bine ca Paul Goma ii da in judecata pe infractori.

Cand te tii „intelectual“ se cuvine sa ai simtul proprietatii termenilor pe care-i folosesti. Imi pare rau ca Paul Goma se limiteaza doar la Manolescu, dintre scriitorasii locali; el ar fi trebuit sa-i aduca in fata justitiei si pe „analistii“ de serviciu, care l-au acuzat de aceeasi „boala“ acum cateva luni in cotidianul Ziua.

In lumea de azi „antisemitismul“ a devenit „boala“ de care sufera, constat, obligatoriu, toti oamenii curajosi, cinstiti si demni. Soljenitin „antisemit“, Goma „antisemit“, daca nu ma insel pana si Manolescu a fost la un moment dat declarat, de catre un „Manolescu“ al epocii, „antisemit“. Dar in loc sa-l aduca la tribunal pe impricinat pentru calomnie, el s-a multumit cu dezmintiri futile, cu starnirea amicilor de pe maidan si cu justificari lacrimogene. Manolescu trebuie sa primeasca o lectie, cat mai urgenta si usturatoare. Ulciorul oportunistilor crapa, si el, odata si odata, macar de rusine.

Inutil sa mai spun ca textele lui Paul Goma nu au nici o urma de antisemitism, asa cum indruga neodelatorii de pe malul Dambovitei, sensibilizati de directivele tov. I. Iliescu. Epoca de aur a revenit bine mersi, dar intr-un registru mai sordid si mai penibil. In fond, tragedia lui Goma, de cinsprezece ani de zile, tine de faptul ca-si uzeaza nervii si talentul polemic, timpul si (ne)rabdarea luptand cu o armata prafuita de cacaciosi.

Berlin, 10 sept. 2005
Cristian Badilita

Ziarul "Cotidianul" / 12.09.2005, pagina de Comentarii

Racnetul ragusit al disidentei carpatine - Mircea Mihaies

Nu stiu cum se face, dar, imediat ce Romania intra in cartile internationale, apar diversi „cartofori“ care strica regulile, imbicsesc aerul si huiduie ca la balamuc.

Ani de zile, cuplul Vadim-Tökés a fost singura masinarie care functiona ireprosabil intr-o lume de-o perfecta incoerenta. Cei doi reprezentanti ai pozitiilor etnic-extreme din societatea romaneasca se potentau reciproc, motivindu-si fiecare necesitatea prin prezenta celuilalt. Mai destepti, ungurii si-au gasit alt stapin – guvernele Romaniei –, renuntind la asocierea compromitatoare cu un personaj care tradase ideea fundamentala enuntata la intrarea pe scena publica: solidaritatea umana transnationala si transetnica. Lipsindu-le abilitatea politica, romanii continua sa aiba nevoie de Vadim ca de-o gura de aer viciat in vidul populat cu fantose. Daca s-ar face o statistica, am observa un straniu paradox: in ultimii cincisprezece ani, discursurile xenofobe, antisemite, rasiste, conflictele interetnice din unele localitati din sudul Romaniei s-au petrecut mai ales atunci cind la putere s-au aflat fortele non-iliesciene (las deoparte momentul

Tirgu-Mures din martie 1990, a carui sorginte e diferita de subiectul rindurilor de fata). Cu cit discursul puterii era mai ferm pro-european, cu cit apropierea noastra de Europa era mai accentuata, apareau voci, grupuri sau miscari pregatite sa puna bete-n roate. Nu pot demonstra c-ar fi vorba de o directie controlata de-un centru anume, dar coincidentele sint suficient de stranii pentru a ne pune pe ginduri. Dupa citiva ani de acalmie, evenimente pe care le credeam eliminate pentru totdeauna reapar la suprafata cu o virulenta de neimaginat. Sa nu-mi spuneti ca galeriile de pe unele stadioane din Romania sint aglomerari anarhice spontane de cetateni turmentati. Dimpotriva, avem de-a face cu grupuri paramilitare perfect organizate, finantate, in unele cazuri, chiar de cluburile pe care le sustin zgomotos. Purtind denumiri razboinic-kitschoase, precum „Ciinii rosii" ori „Comando Ultra Viola", ele nu fac nici un secret din programul belicos pus in aplicare de fiecare data cind se iveste prilejul.

E chiar o intimplare ca incalificabilele lozinci din tribunele stadionului „Steaua" s-au intetit de cind patron al clubului a devenit personajul care, la ultimele alegeri prezidentiale, a readus in viata publica din Romania textele lui Zelea-Codreanu si ideologia fascista? Romania nu are doar prieteni, asa ca derapajele de acest fel nu trec neobservate. Chiar daca majoritatea covirsitoare a locuitorilor acestui spatiu sint la antipodul sentimentelor si impulsurilor ilustrate de noua extrema-dreapta dimboviteana, ceea ce se aude este racnetul ragusit al primitivilor inecati de ura, nu soapta catifelata a ceea ce numim indeobste „majoritatea tacuta". In aceeasi ordine de idei, reprobabilele iesiri la rampa ale lui Paul Goma sint mana cereasca pentru oricine vrea sa caute nod in papura intelectualitatii romane si Romaniei insesi. O discutie fireasca intre istorici, sociologi, politologi si juristi e trivializata de Paul Goma, printr-un amestec de amintiri, false argumente si inexplicabile resentimente. In cazul celebrului disident, lucrurile sint agravate de nota stilistica excesiva, care imprima discursului sau un ton apocaliptic, irigat de propozitii vindicative, complexele personale si mania de a plati polite. Chiar de-ai fi campionul mondial al tolerantei si tot ti-ar lasa o impresie detestabila.

Dl Goma nu e istoric, dar foloseste argumente luate din istorie pentru a construi un scenariu in care nu exista decit doua categorii de personaje: ticalosii si avocatii ticalosilor. Culmea e ca printre proscrisii de ultima ora se afla si oameni care, ani la rind, au fost nu doar reprezentantii sai pe Pamint, ci si principalii propagatori ai elucubratiilor exilatului de la Paris! Am simtit pe propria piele de cita dezinvoltura e capabil dl Goma, dar si cit de scurt e drumul de la fandacsie la minciuna sfruntata in destule dintre afirmatiile sale. Retras in turnul de fildes de pe malul Senei, autorul „Justei" are o perceptie mediata nu doar de propriile idiosincrazii, ci, am impresia, si de subiectivitatea a diversi „binevoitori", care-i pun la dispozitie un anumit tip de informatii. Oricum ar sta lucrurile, ca la mijloc ar fi un intristator proces de involutie intelectuala, c-ar fi vorba de-o dominanta caracteriala care iese la iveala odata cu inaintarea in virsta, e deprimant sa vezi cum principala voce a disidentei anticomuniste din

Romania nu numai ca-si pune sub semnul intrebarii intregul trecut, dar te obliga sa reactionezi indignat la formulele prin care incearca sa-si impuna adevarurile.

Mi-a zis-o, Mihăieş căruia eu îi ziceam - când: "hagiograful" lui Manolescu şi al lui Tismăneanu, când: "Reportofonul Banatului" - ceea ce nu e de cel mai bun gust, însă nu găsisem un nume pentru individul care publică volume de dialoguri cu X, cu Y, însă partea lui este nulă - în afară de cea, esenţială, a băgării microfonului în gurile Manolescului şi a Tismăneanului!

Aşa-mi trebuie!

Mircea Stănescu îmi trimite forma finală a Protestului:

"Dragà Domnule Goma,

"Varianta finalà a protestului contine în cap indicarea "Protest", este datatà si semnatà Bucuresti, 12 sept.2005.

"V-o anexez mai jos, asa cum am trimis-o.

"Distinse Doamne,

Distinşi Domni,

Dragi prieteni si cunoscuti,

"Incidentul recent de la Uniunea Scriitorilor şi redactia revistei "Viata româneascã" ne-a făcut sã iniţiem si sa và propunem o atitudine pe care o sintetizeazà textul de mai jos. Dacà veti fi de acord sà và alàturati initiativei noastre, và rugàm ca, panà luni seara, sà ne comunicati acest lucru prin e-mail. V-am ruga sà ne precizati si profesia/calitatea/functia pe care doriti sà o retinem alàturi de numele Dumneavoastrà.

"Va multumim pentru intelegere,

Dan Culcer

Valerian Stan

Mircea Stànescu

"Bucuresti, 11 septembrie 2005"

Protest

În legàturà cu destituirea abuzivà a scriitorului Liviu Ioan Stoiciu din Directia revistei "Viata româneascã", destituire dictatà de conducerea Uniunii Scriitorilor din România ca urmare a publicàrii unui text cu pretins caracter antisemit apartinând lui Paul Goma, semnatarii Protestului de fatà ne exprimàm dezacordul profund fatà de decizia conducerii USR. Regretàm, de asemenea, acuzatiile de antisemitism care i-au fost aduse cu această ocazie lui Paul Goma de către Comitetul Director al Uniunii.

Detractorii consacrati ai scriitorului exilat i-au atribuit mai demult acestuia infamul calificativ, mai ales pentru lucrarea sa istoricà "Sàptàmâna Rosie sau Basarabia si evreii, pe care, s-a dovedit, nici unul dintre ei nu a discutat-o în

fond, limitîndu-se sà o eticheteze. Multi dintre semnatarii acestui Protest sunt desigur buni cunoscàtori ai operei lui Paul Goma, unii însà (din cauza cenzurii de presà la care autorul este supus în ultima vreme în România) cunosc doar în parte opera lui Paul Goma. Pentru noi toti e totusi evident ca scriitorul Paul Goma nu este antisemit nu doar pentru ca este sot si tata de evrei. Ci deasemenea si pentru cà nu a negat si nu neagà Holocaustul si toate celelalte crime grave comise împotriva evreilor, inclusiv de conationalii sài. În chiar cartea amintità, Paul Goma calificà, fàrà echivoc, drept inadmisibile, reprobabile, criminale si condamnabile gravele abuzuri sàvârsite de români împotriva evreilor ulterior Sàptàmânii Rosii (28 iunie-3 iulie 1940), în care a avut loc evacuarea armatei si civililor români din Basarabia ocupatà în urma pactului criminal Hitler-Stalin, si în care multi dintre evreii localnici s-au dedat la crime si alte samavolnicii împotriva românilor siliti sà-si pàràseascà tara). Paul Goma nu a justificat niciodatà aceste orori. Dacà ar fi fàcut-o, nu ar mai fi denuntat "crimele inadmisibile si condamnabile" ale conationalilor sài. În legàturà cu acuzatia de antisemitism, dar si cu multe altele care i se aduc azi lui Paul Goma, este semnificativ faptul cà practic toate i-au fost aduse în trecut si de Securitate. Din chiar dosarele desecretizate recent se stie deja cà încà din primavara anului 1977 sefii Securitàtii au pus la punct "planuri de màsuri" de discreditare prin antisemitism a scriitorului disident. Iatà cum sunà una din directivele cuprinse în strategiile Securitàtii: "Sà fie lansatà acuzatia de antisemitism, fàcând apel la evrei individual si la Statul Israel, cu care ne aflàm în bune relatii". Iar acuzatia a fost, bineînteles, lansatà si apoi sustinutà cu metodà, asa cum numai Securitatea stia s-o facà.

Sunt destule date care aratà ca în acest caz presedintele USR, dl. Nicolae Manolescu, nu atacà o chestiune de principiu. Ne temem cà în realitate nu e deloc vorba despre "antisemitismul" lui Paul Goma. Este stiut cà Paul Goma a fost exclus din Uniunea Scriitorilor, în aprilie 1977, în plinà teroare comunistà, inclusiv prin votul actualului presedinte al USR. Dar Paul Goma este nu numai o amintire neplàcutà pentru proaspàtul presedinte al scriitorilor români, ci si un critic sever al atitudinii morale si politice de dupà 1990 a acestuia. Imediat dupà ce incidentul de la Uniunea Scriitorilor a devenit public, si înainte ca Liviu Ioan Stoiciu sà fie destituit, Paul Goma a anuntat cà de data aceasta îi va chema în justitie pe cei care l-au acuzat de antisemitism (si care i-au imputat d-lui Stoiciu publicarea textelor sale). Dacà pentru dl. Manolescu si colegii sài problema ar fi fost într-adevàr "antisemitismul" scrierilor lui Paul Goma (ceea ce scriitorul exilat contestà de mult timp si cât se poate de argumentat), atunci analiza si deciziile în acest caz ar fi trebuit amânate pânà când justitia se va pronunta cu privire la sesizarea d-lui Goma. Neprocedând asa, avem motive sà bànuim cà "antisemitismul" lui Paul Goma nu a fost decât un pretext pentru o ràfuialà meschinà cu doi dintre scriitorii români demni de respect pentru opera si viata lor publicà.

Ne adresàm conducerii Uniunii Scriitorilor si tuturor membrilor USR, cerînd revocarea deciziei de destituire a scriitorului Liviu Ioan Stoiciu si retragerea, printr-o declaratie publicà, a acuzatiilor calomnioase la adresa lui Paul Goma, considerând cà celor doi le-a fost încàlcat - printr-un act de cenzurà greu de justificat - dreptul cel mai natural al oricàrui scriitor, acela de a-si publica scrierile.

Semneazà:
Dan CULCER, scriitor, membru al Asociatiei Scriitorilor din Târgu Mures
Valerian STAN, publicist, Bucuresti
Mircea STÀNESCU, istoric, Bucuresti

Mircea Stănescu îmi transmite reacția lui Țepeneag:

D-le Stànescu, Nu cunosc, n-am citit textul cu pricina, mai mult: îl stiu pe Goma capabil sà spunà tot felul de prostii. Imi pare ràu de destiruirea lui Stoiciu pe care îl stimez din toate punctele de vedere. Dacà protestul dv. nu l-ar privi decât pe el, l-as semna. Peste câteva zile, mà voi duce în România si voi putea sà mà documentez la fata locului. De ce sunteti asa de gràbiti? Dacà Paul Goma se simte calomniat, el ar trebui sà se adreseze justitiei, asa cum de altfel a si spus cà va face. Dar a spus asta si dupà emisiunea TV a lui Plesità, atunci l-am sprijinit public, càci avea dreptate... Si n-a fàcut-o! De ce nu se duce în România sà punà lucrurile la punct!... Sunt gata sà mà duc împreunà cu el si sà-l apàr asa cum l-am apàrat cu aproape 40 de ani în urmà. Sau tot ce-l intereseazà e sà se vorbeascà despre el?

Cu stimà, D.Tepeneag.

LIS îmi trimite:

Domnule Liviu Ioan Stoiciu,

Poate ca totusi va ajunge protestul meu si in fata opiniei publice. I l-am trimis lui Liviu Antonesei, pentru Timpul, ii va face loc in numarul ce va aparea probabil saptamina viitoare.

Vi-l atasez si Dumneavoastra. In cazul in care cunoasteti ziare sau reviste culturale (aici ma cam indoiesc) ce l-ar putea prelua, va rog sa-l propuneti pentru publicare.

Cazul Goma-Stoiciu mi se pare una dintre cele mai grave atingeri (daca nu cea mai grava, deoarece instrumentata la nivelul elitei) adusa dupa '89 libertatii de expresie. Nu e cazul sa mai negociem principii nici cu noi insine, nici cu "persoane insemnate", "care nu le are".

Al Dumneavoastra,
O. Nimigean

Protest

Am primit alegerea la conducerea Uniunii Scriitorilor din România a d-lui Nicolae Manolescu cu speranţa că, în sfîrşit, inerţiala instituţie va găsi resursele, morale şi economice, pentru reforma de 15 ani aşteptată. Din nefericire, întîia măsură a d-lui Manolescu şi a subordonaţilor Domniei-Sale, întoarce U.S.R. la reflexe pe care le credeam revolute: reinstituirea cenzurii, măsuri administrative în contul delictului de opinie, procesul ideologic. Astfel interpretez interzicerea semnăturii lui Paul Goma în revistele U.S.R., retragerea calităţii de redactor-şef adjunct la "Viaţa românească" a d-lui Liviu Ioan Stoiciu (a cărui "culpă" constă în publicarea unui fragment din jurnalul pe 2005 al lui Paul Goma), preluarea necritică a acuzelor de antisemitism la adresa lui Paul Goma, formulate de Comunitatea evreiască din Bucureşti.

Consider că, prin lipsa ei de discernămînt şi prin atitudinea sa discreţionară, conducerea U.S.R. ameninţă libertatea de exprimare în România şi se discreditează moral.

Cer conducerii U.S.R. retragerea măsurii administrative dictate împotriva lui Liviu Ioan Stoiciu, anularea interdicţiei lui Paul Goma în revistele Uniunii, scuze publice şi demisia (de onoare – dacă acest cuvînt mai păstrează vreun sens în breasla scriitoricească) din funcţii a tuturor celor implicaţi în acest abuz.

În caz contrar, îmi voi înainta eu demisia din U.S.R., refuzînd o stare de fapt pe care o resimt în cel mai înalt grad compromiţătoare.

O. Nimigean

Iată şi o reactie justă, bolşevicioasă - cum altfel? - la textul lui Gabriel Pleşea, din partea eternei tovarăşe Felicia Antip (sublinierea îmi aparţine):

Va rog sa nu-mi mai trimiteti NICIODATA propaganda legionaroida si insulte urbi et orbi la adresa adevaratilor oameni de cultura din Romania.

Va multumesc pentru intelegere.

Felicia Antip

Tot Pleşea a primit următorul răspuns de la Horia Gârbea:

Domnule Gabriel Plesea,

Comentariul dvs. este viciat de distanta si mai ales de necunoasterea grozaviilor din articolul in discutie. Orice om care iubeste democratia s-ar oripila in fata afirmatiilor ca evreii, asa in general, indistinct, ca popor, sint "criminali" si practica "terorismul de partid si de stat" etc.

Autorul ii insulta si pe intelectualii români tot in grup si de asemeni pe unii individual. Expresiile din articol ar putea face oricind obiectul unui proces penal. Dar din pacate nu despre asta e vorba.

CD al USR nu a vrut sa pedepseasca pe nimeni ci doar sa spele obrazul Uniunii in fata intrebarilor legitime pe care si eu continuu sa le primesc: Asa cred toti scriitorii români? Citi dintre ei cred asta? E in RO un climat fascist? Apar des astfel de articole? Cit de des? etc. Si mai ales sa raspunda indignarii Fed.Com.Evreiesti, Dep. de Stat al SUA prin ambasadorul SUA la Bucuresti si chiar Min. de Externe la RO care au cerut explicatii si au pretins o delimitare a USR fata de atitudini extremiste, asa cum statutul USR prevede explicit. Nu mai vorbim de colegii nostri, scriitori evrei si alti minoritari care au fost consternati si au cerut o atitudine ferma si garantii ca asemenea atacuri nu vor mai aparea niciodata in revistele patronate de USR.

Aici nu e vorba de dl. Stoiciu pe care il descrieti bine si pe care il cunoastem noi, cei care am avut ocazia sa ne lovim de intemperanta lui, nici de dl. Goma care isi neaga toti confratii din 1990 incoace. E vorba de aparitia in presa literara, intr-o revista de traditie democrata (cu nunata socialista la origine) a unui articol cuprinzind idei fasciste explicite. Ceea ce in Romania este de altfel interzis prin lege. Oricine ar fi semnat acest articol, reactia nu putea fi decit aceasta.

In ce-l priveste pe dl. Stoiciu, daca venea la Comitet si pleda vinovat, prezentind scuze si delimitindu-se de ideile din articol, ca si colegii sai, pe care nu i-a consultat cu privire la articol, ar fi dat dovada de responsabilitate. Pentru ca n-a facut-o, e normal sa plateasca. Retragerea functiei e o sanctiune minima. Mai ales in contextul in care unii membri au cerut concedierea lui din redactia VR si chiar exclu-derea din USR. Un ziarist de la orice publicatie din Romania care ar fi publicat peste capul sefului sau un asemenea articol ar fi fost concediat in aceeasi zi.

Ar fi mai bine ca vinovatii sa considere ca si USR discutia incheiata. Altfel nu e tirziu ca Parchetul sa se sesizeze din oficiu sau sa fie sesizat de cei ce se considera lezati si sa aplice sactiunile prevazute de legea penala din Romania.

Va doresc numei bine,

Horia

Iată-mă şi fascist! (dacă am scris "grozăvii" în Jurnal) - sub pana scriitorului de limbă română Gârbea. Adevărat, mai fusesem tratat astfel de anchetatorii din 1956 - am mai scris, nu-i nimic, (mă) repet:

Într-o noapte, la Interne, după ce Ţîrlea mă bătuse - pe mine, nu mai este necesar să precizez, dar se lovise singur într-un colţ de masă (sau într-un colţ de stea-roşie), "făcuse apel" la Enoiu: «Fac apel la tovarăşu căpitan!», mă tot ameninţase Ţîrlosul - şi chiar făcuse, măgarul. Căpitanul cu pricina nici nu apucase să se închidă uşa îndărătul lui, că m-a şi luat în nişte pumni cumpliţi; m-a isprăvit de tocat în câteva secunde, azvârlindu-mă sub chiuvetă (atunci mi-a fracturat - cu lovituri de pumn - coastele). Salvarea mi-a fost soneria telefonului. Namila m-a lăsat, a luat

receptorul - am dedus că "celălalt" îl întreba ce mai face. La care Măcelarul de la Interne Gheorghe Enoiu a răspuns - modest, nevoie-mare:

- «Mă lupt cu fiara facistă!».

De acolo, de pe podea, de sub chiuveta, deşi nu mă vedeam, mă vedeam, totuşi: dacă aşa arăta o "fiară facistă"...

In loc să publice "Invitaţia" mea, Ziua îl scoate pe I. Buduca:

"Samanta de scandal

Noua afacere Goma

Prima afacere Goma: asa-zisa miscare de disidenta din 1997 [greşeală a redactiei? a lui Buduca?], bine cunoscuta, azi, publicului; este ceea ce i-a dat lui Goma statura, reala, de erou anti-comunist.

A doua afacere Goma: radicalizarea anti-comunista a fostului disident; Goma devine procuror al acuzarii inteligheniei romanesti de dupa 1990; orice atitudine care lui i se pare a fi o complicitate cu "ramasitele" comunismului ideologic si de stat este adusa, prin autosesizare, la tribunalul unei moralitati de insectar, fara nici o nuanta a viului trait aici si acum.

A treia afacere: iata-l pe Goma anuntand ca va actiona in justitie Uniunea Scriitorilor din Romania impotriva acuzatiei de antisemit ce i-a fost adusa recent intr-un comunicat oficial al USR.

Oricat de neinsemnat ar putea fi Goma ca scriitor - asa zic multi preopinenti ai sai, azi -, trebuie sa-i recunoastem talentul de strateg.

De ce spun asta? Dupa noiembrie 2004, cand a fost facut public Raportul Comisiei Wiesel privind existenta Holocaustului in Romania celui deal doilea razboi mondial, Goma a pornit un razboi personal de proportii impotriva concluziilor acestui Raport. Multiplele sale reveniri asupra acestui subiect n-au catalizat o dezbatere publica asupra temelor istorice cuprinse in documentele de referinta ale Raportului. Explicatia? La noi, dezbaterile nu prind cheag daca nu sunt puternic personalizate.

Ei bine, strategul Goma a incercat sa personalizeze, in jurul statuii sale de erou, o asemenea dezbatere. Dar lipsea preopinentul. Acesta s-a ivit cand USR a dat comunicatul in care Goma era etichetat drept antisemit. Bravo, bravo, Manolescu, si-o fi soptit in barba Goma. Deschidem proces, la Bucuresti, impotriva acestei acuzatii si vom avea, in sfarsit, si o dezbatere asupra Holocaustului romanesc.

Chiar daca sentinta ce va urma va confirma eticheta de antisemit ce este pusa pe obrazul sau, Goma crede ca isi va tinti scopul: declansarea unei dispute publice despre o serie de "adevaruri" istorice, pe care el le citeste fara ghilimele, desigur.

Numai ca, pana atunci, publicul nu are cum sa fie la curent cu originea etichetei. De unde i se trage, asadar? Din doua carti recente. "Basarabia" este

una. "Saptamana rosie" este cealalta. Acolo Goma argumenteaza asa: cine a aruncat primul piatra in conflictul dintre romani si evrei? Raspunsul sau: voi, evreii, ati dat primii cu piatra, in iunie 1940, cand romanii se retrageau din Basarabia, fara sa traga nici un glont. Atunci voi, evreii, ati atacat Armata romana si ati vandalizat casele unor romani.

Goma continua asa: apoi, in iunie 1941, cand Armata romana revenea in Basarabia, voi, evreii, ati fost victime ale spiritului ei de razbunare bine intemeiata.

*Unde si cum devine Goma antisemit in argumentatia sa? Simplu: atunci cand gandeste si spune **"voi, evreii"***(s.m.). Pentru ca ofensele aduse Armatei romane in iunie 1940 si suferintele unor civili romani n-au fost opera unor evrei in calitatea lor etnica si religioasa de evrei, ci au fost faptuite de persoane cu identitate etnica iudaica in calitatea lor de persoane ultragiate de administratia romaneasca a Basarabiei din cadrul Romaniei Mari, cea mai corupta administratie care va fi functionat vreodata in numele statului roman.

Reactiile romanesti de dupa iunie 1941, comandate de Antonescu, isi intemeiau violentele duse pana la crima in aceeasi logica: "ei, evreii". N-a facut nimeni, atunci, o ancheta asupra vinovatiilor individuale. Singura individualizare pe care o facea logica de razboi a dictatorului Romaniei era aceea privindu-i pe evrei ca bolsevici. Pe toti cei care locuiau in Basarabia bolsevizata? Documentele sunt inca obiect de disputa intre istorici. Cert este ca, azi, Goma ar fi avut obligatia morala de a distinge intre persoane si etnicitatea lor.

Altminteri, prima sa intrebare ar fi trebuit sa fie alta: "De ce ar fi devenit evreii antiromani in circumstantele din iunie 1940?".

Procesul care va avea ca obiect plangerea lui Goma impotriva USR poate fi o lectie de istorie, daca va fi administrat cu raceala istoriografilor obiectivi. Si asta pentru ca in eticheta de antisemit de pe obrazul lui Goma stau inscrise cele mai grav deformate evenimente istorice din razboiul nostru ca aliati ai lui Hitler: acolo e scrisa si pagina de rusine istorica de a fi cedat Basarabia fara sa fi luptat pentru ea; acolo e scrisa si cea mai crunta epoca de coruptie romaneasca, nicidecum explicabila prin pericolul bolsevic de la est de Nistru; acolo e scris si Holocaustul de care se fac vinovati romanii - in legatura cu care Goma s-a pronuntat deja: Da, i-am belit pe evrei, dar ei au fost cei care inainte de asta i-au belit pe romani".

Concluzie logică! Ai zice că este semnată de însuşi Buduca. De parcă Wiesel nu ar fi urlat: «***Românii*** au ucis!!»

Câteva intervenţii pe forum:

De la: evreu mandru din israel din Israel (...@yahoo.com)Data: 2005-09-13 00:33:23 , IP: 82.81.197...Frumos scris, d-le Buduca....

De la: neamtu tiganu din nemtia (...@aol.com)Data: 2005-09-13 00:36:20 , IP: 195.93.60...Mai Buduca pricep io bine?Unde si cum devine Goma antisemit in argumentatia sa? Simplu: atunci cand gandeste si spune "voi, evreii". Dar in toata chestia cu holocaustul romanesc nu se spune "voi romanii ati ucis"?.(...)

De la: enzo din Bucuresti (...@pcnet.ro)Data: 2005-09-13 01:03:28 , IP: 82.78.153...Mai, mai ca te-as crede, Buduca...Dar sunt doua aspecte care sunt aiurea. UNU: Dl Goma este dupa opinia mea (si nu numai) singura coloana verticala a Romaniei. DOI: arata-mi si mie un evreu dispus sa spuna "noi romanii", indiferent la ce subiect s-ar referi.

De la: CALUGARULData: 2005-09-13 04:13:29 , IP: 67.65.134... D-le Buduca, sunteti un mare parsiv.Articolul dumitale este unul de rea credinta bazat numai si numai si numai pe o parshivitenie mirsava. D-ta lansezi aceasta parshiva idee cum ca Paul Goma a fost primul care ii acuza pe evrei pentru atrocitatile din timpul celui de-al doilea razboi mondial. Nici pomeneala de asa ceva. Arata d-ta negru pe alb locul unde Paul Goma ii acuza pe evrei ca fiind primii cei care i-au ostrazicat pe romani. MINCIUNI SFRUNTATE domnule Buduca. D-ta nu faci altceva decit sa lansezi o shusta ordinara care nu are alt scop decit sa fie folosita ca o caramida cu care sa se rideice un zid de faradelegi impotriva lui Goma pentru a-l zidi de viu. Paul Goma nu a facut nimic altceva decit sa contrabalanseze aceasta isterie a holocaustologilor care a transformat adevaratul holocaust in motiv de parsivitenie, in motiv de „carnet de partid" cu care deschizi orice usa de cabinet ca sa obtii vreo pozitie mai acatarii „undeva". Holocaustologii mai mult strica decit construiesc. Urmarind excelentele documentare ale filmului „nationalitati sub dictatura" l-am observat pe „istericul istoric" Radu Ioanid cum se diferentiaza total de adevaratii evrei care vorbesc si relateaza propriile lor tragedii. Acest isteric de Ioanid ar trebui scos din acel film. Prezenta lui strica mesajul acelor filme. Nu am vazut nicaieri in vreun astfel de documentar vreo depozitie a vreunui roman autentic caruia i-au fost omorit vreo ruda de catre bandele dezlantuite de evreii azmutiti de rusi impotriva romanilor. Pentru ca au existat si astfel de situatii. Si inca cum. De ce trebuie sa inghitim un adevar istoric curatat cu grija de coaja ? Paul Goma nu anuleaza existenta holocaustului ci el cere un minim minimorum de onestitate in prezentarea adevarului istoric al acestui holocaust asa cum s-a petrecut el la noi in tara, mai exact in Moldova. Poate cineva sa spuna ca din ceea ce scrie Paul Goma reiese ca este un antisemit ? Eu i-am citit jurnalul si pot sa spun ca acel jurnal are mai mult valoare documentara si nicidecum nu este vreo interpretare personala a adevarului istoric pentru a-i acuza pe evrei de genocid si eliminarea ideii c-ar fi existat vreun holocaust. Nici pomeneala de asa ceva. Paul Goma este reprezentatnul celeilalte fete ale medaliei holocaustului si a evreilor care are si ea uriciunile ei. Sa fim seriosi. Cit despre USR ? Ce sa ne mai mire, cind madam

Cajal spune cu gura plina de saliva ca nu se va lasa pina cind fiecare roman se va simti vinovat de holocaustul din Romania. Mi se pare aberant si abject ce face aceasta femeie tip „ardei umplut". Sa-i fie iertata memoria tatalui ei, un om de-o adevarata valoare intelectuala, dar madam Cajal mi se pare o fanatica nerusinata pentru scopurile pe care le urmareste. Probabil ca de la ea i se trage lui Manolescu avintul de erou holocaustolog. Eu zic ca ar fi bine sa se mai termine o data cu holocaustul asta ca daca e pe-asa, atunci si noi romanii ar trebui sa fim mai indreptatiti sa ne prezentam lumii mai holocaustalizati decit insasi evreii, suferind in intreaga istorie nenorociri pe care putine popoare le-a suportat.

De la: evreu mandru din israel din Israel (...@yahoo.com)Data: 2005-09-13 08:53:53 , IP: 82.81.197...Re: Frumos scris, d-le Buduca, curata fictiune La asta m-am referit, si am observat acest mod de gandire la un anumit sort de forumisti: "Da, i-am belit pe evrei, dar ei au fost cei care inainte de asta i-au belit pe romani." M-as bucura sa se dovedeasca, in procesul care sper ca va avea loc, ca acuzatiile de antisemitism contra d-lui Goma sunt false. Pacat sa fie patata imaginea celui mai renumit disident roman.

(...)

De la: Vasile Calmatui Data: 2005-09-13 04:23:49 , IP: 81.57.219... Paul Goma nu e strateg, ci e om dintr-o bucată Ioan BUDUCA, în chiar 2-3 rînduri ai găsit si răspunsul la "De ce ar fi devenit evreii antiromani in circumstantele din iunie 1940?". E copilăresc răspunsul Dvs, cică "crunta epoca de coruptie romaneasca". Păi de ce nu au iesit tăranii contra asa-zisei coruptii, mai ales că probabil ei sufereau cel mai mult de ea? Dar această întrebare arată că n-ati citit "Săptămîna Rosie". În această carte de vreo zece ori Goma îsi pune întrebarea "De ce atâta ură?".. Si dă si răspunsurile pe care le crede apropriate... Găsiti "Săptămîna Rosie" la http://paulgoma.free.fr/dl_links/publicistica/saptamana_rosie.php (...)

De la: traktorist din SMT (...@aol.com) Data: 2005-09-13 05:01:41 , IP: 207.200.116... Re: Paul Goma nu e strateg, ci e om dintr-o bucata (...) Goma nu-i dintr-o bucata , ci din doua. Acum e rosu ca racu si il freaca grija americii si inechitatile sociale. Si-a pus cravata rosie de pioner la batrinetze.

De la: G.B. din Bucuresti (...@yahoo.com) Data: 2005-09-13 08:57:37 , IP: 82.76.225...Re: Calugare!Felicitari. Chiar daca in anumite privinze, parerile noastre nu coincid, te felicit pentru acest comentariu. Sincer.
La 2005-09-13 04:13:29, CALUGARUL a scris: (...) Paul Goma si-a dat seama. Ca adevarati dusmani ai romanilor nu au fost comunistii ci intelectulalitatea de dreapta care l-au turnat atunci si il da in judecata acum.

De la: toni din Bucuresti (...@rol.ro)Data: 2005-09-13 09:36:08 , IP: 81.181.126...Alt pitic sare la gatul lui Goma Cat timp a fost impotriva comunis-

mului a fost un erou , dar cand s-a atins de Holocaust au sarit tot soiul de pitici de care nici n-ai auzit , sa dea cu pietre in el .(...) Unde si cum devine Goma antisemit in argumentatia sa? (...) cand gandeste si spune "voi, evreii". Pentru ca ofensele aduse Armatei romane in iunie 1940 si suferintele unor civili romani n-au fost opera unor evrei in calitatea lor etnica si religioasa de evrei, ci au fost faptuite de persoane cu identitate etnica iudaica in calitatea lor de persoane ultragiate de administratia romaneasca a Basarabiei din cadrul Romaniei Mari, cea mai corupta administratie care va fi functionat vreodata in numele statului roman. Dar si Ellie Wiesel a spus : "ati ucis , ati ucis , ati ucis" . El are voie sa vorbeasca despre romani in general ? Apoi continua : acolo e scris si Holocaustul de care se fac vinovati romanii
Omul asta n-are logica deloc . Parca mai sus spunea ca nu e corect sa spui "voi evreii" . Dar e corect sa spui "voi romanii"?

De la: lucid din Bucuresti (...@yahoo.com)Data: 2005-09-13 13:08:12 , IP: 194.102.59...nea Buduca Trecand peste prostia cu care iti debutezi articolul - asazisa miscare de dizidenta Goma din 1997 - carevaszica diversele persoane ultragiate de corupta administratie romaneasca s-au manifestat oarecum excesiv in Basarabia intre cele doua razboaie si mai incoace intr-un fel de legitim "drept la replica". Pot usor sa-ti citez zeci de nume ale unor astfel de ultragiati in drepturile lor de ticalosii de romani din administratie, de la Nicolschi, Chisinevschii amandoi, Rautu, Tisminetchi pana la Pantiusa Bodnarenko si Serghei Nikonov-Nicolau. Ca nici functionarii romani nu erau sfinti, mai ales intr-o regiune inapoiata economic ca Basarabia este perfect adevarat, dar indivizii de care se leaga Goma aveau alte mobiluri sau, ma rog, idealuri, fiind manuiti cu mare dexteritate de NKVD si GRU. Ca Goma sare peste cal si-i baga pe toti evreii basarabeni, ba mai grav, pe toti evreii din Romania in aceeasi oala, e, am mai spus-o, un imens neadevar. Daca te intereseaza marturii corecte despre relatia UNOR evrei basarabeni cu autoritatile romanesti in acei ani iti pot imprumuta memoriile lui Boris Holban, de la Calman Levy, personaj istoric al rezistentei franceze, care explica fara prejudecati filorusismul si filobolsevismul unor evrei basarabeni SARACI mai ales. Iti poti ruga prietenul Volodya Tismaneanu sa-ti povesteasca din memoriile (exista pe undeva dar inca sunt la "rece") tatalui sau si ale matusii sale, Cristina Boico, subalterna in Franta a lui Holban. Poate asa lucrurile iti vor deveni mai clare in legatura cu acea epoca blestemata pentru toata lumea. Ai dreptate insa in privinta necesitatii dezbaterii serioase a raportului de anul trecut. Cine insa sa o faca? Noul director al institutului holocaustului generalul Mihail Ionescu, tocmai numit? Pai acest individ, semna Mihail E. Ionescu in 1985, alaturi de Ilie Ceausescu, un volum celebru dedicat maretei contributii peceriste la victoria impotriva fascismului, pe cand era doar capitan si tzutzar shef al fratelui dictatorului. Am avut ocazia sa-l ascult la o prezentare a cartii in care iti venea sa vomiti de cate ori pomenea in extaz numele "tovarasului". Si acum a schimbat stapanul ca rrrromanul impartial.

Unde ne sunt istoricii si intelectualii cu spinare verticala? Cauta si ei o bursa de ros asa ca trebuie sa-si tina spinarea cat mai "flexibila". Triste vremuri traim.

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-09-13 14:12:53 , IP: 152.163.100...(...)reiese ca nu prea sunteti convins ca Paul Goma ar fi antisemit daca asteptati (si in mod evident sperati) ca justitia romana sa-i dea castig de cauza. (...) De acord(...) Dar sper sa recunoasteti ca nici UNII forumisti evrei nu se grabesc sa intoarca celalalt obraz, adica "belesc" si ei in continuare pe cine nimeresc, indiferent de puritate antisemita (pure of antisemitism), in temeiul vechilor traume. Acei forumisti razboinici isi aleg aliati doar in randurile celor mai zgomotosi si artagosi crestini.(...)

De la: evreu mandru din israel Data: 2005-09-13 17:50:27 , IP: 82.81.197... Re: De pe verso: "Curata fictiune" Marturisesc ca ce stiu despre Goma , e ce am citit in cele cateva articole care au aparut in ziarul Ziua. Pe internet am gasit textul de mai jos, scris de cineva care da impresia ca e la curent cu cele scrise de Goma. Asa ca mie, inainte de a-mi forma parerea despre Goma, nu imi ramane decat sa astept cu rabdare sa vad ce va iesi la iveala in cursul procesului. "In cartea Saptamina Rosie 28 iunie - 3 iulie 1940 sau Basarabia si Evreii, Buc., Ed. Vremea XXI, 2004, folosind pretextul analizei istorice, Paul Goma face o lunga serie de afirmatii flagrant si stupefiant antisemite. Minciunile sale se revarsa in torente: a) autorul deduce in mod fals ca exterminarea evreilor s-ar fi datorat faptului ca acestia i-au agresat pe romanii in retragere din Basarabia (in realitate motivele Holocaustului sint mult mai numeroase si complexe, de anvergura continentala); b) autorul inverseaza in mod fraudulos semnificatia morala a faptului istoric si arunca vina Holocaustului pe umerii victimelor; c) autorul dezechilibreaza ponderea intimplarilor, exagerind pierderile de vieti omenesti printre romanii din Basarabia, dar minimalizind pierderile de vieti omenesti printre evreii din Romania; d) autorul deplaseaza focalizarea "investigatiei" sale doar asupra anumitor fapte pe care le hipertrofiaza (agresiunile antiromanesti), in schimb neglijeaza ponderea reala a altor fapte, mult mai grave (exterminarea evreilor); e) autorul, procedind astfel, recupereaza si imbratiseaza argumentele propagandei antonesciene; f) autorul resuscita si cosmetizeaza chiar figura criminalului de razboi Ion Antonescu; g) autorul reciteste mare parte din istoria Romaniei in cheie antisemita (rascoala taraneasca din 1907, criza frontului in primul razboi mondial, infiintarea partidului comunist, "importarea" comunismului rusesc, toate s-ar fi produs din "vina" evreilor); f) autorul pune in mod fals semnul echivalentei intre evrei si comunism; g) autorul trece cu vederea sau ascunde numeroasele agresiuni antisemite romanesti care au precedat anul 1940; h) autorul culmineaza in minciunile sale atunci cind neaga explicit Holocaustul din Romania, scriind negru pe alb: "Holocaustul romanesc este o minciuna, un fals, o escrocherie, o ticaloasa amenintare (Punga sau viata!)" (v.ed. cit., p. 273)."

[Întreg citatul - dat între ghilimele - din cartea pe care pretinde a o fi citit aparţine lui... Laszlo! - n.m. P.G.]

De la: calator Data: 2005-09-13 19:56:19 , IP: 148.244.150...(...) La ora asta scriitorii, intelectualii si ziaristii stau într-o gara si se întreaba în ce tren sa urce: Goma sau anti-Goma. (...)Vazând din faptele si scrisurile exilatului cum îi lipseste în tot ceeace întreprinde orice urma nu de stategie ci de cea mai infima "tactica" în razboaiele pe care le duce, aceasta afirmatie mi s-a parut de un humor perfect. Goma ar fi putut sa-si gaseasca dupa 1989 un loc de invidiat, cu ambele picioare în România sau cu unul la Paris, celalt la Bucuresti.
Ori scriitorul nostru se obstineaza, de dragul ideilor sale la care nu vrea sa renunte, sa nu-si faca grupuri, sa nu frecventeze bisericute, sa nu-i placa concesiile. Mai mult de atât, Paul Goma este arhetipul facatorilor de dusmani personali. A-i spune "strateg" este cum ai spune unui tânar timid, care roseste de îndata ce o fata este în preajma, "mai Casanova". S-ar înrosi de data asta de placere.. Daca cititi aceste rânduri nu uitati, Paul Goma, sa-i trimitesti vinul domnului Buduca cu multumirile de rigoare. (...)

De la: enzo din Bucuresti (...@pcnet.ro)Data: 2005-09-13 21:10:23 , IP: 82.78.157...Prietenului evreu mandru din Israel (...) Analiza ta literara este foarte buna pentru un liceu din Romania sau din Israel (daca Goma s-ar preda acolo). In spatele afirmatiilor lui Goma se afla faptul ca el a trait acele momente, le-a inteles si perceput prin cunoastere directa. La tine se cunoaste ca utilizezi cunoasterea din citit plus atasamentul tau fata de apartenenta prin sange la poporul ales. M-as bucura daca ai realiza ca este o diferenta intre tine si Goma. In alta ordine de idei, Goma a realizat o miscare opozanta fata de Ceausescu care anuntase o mare priza la public, pe care nimeni dintre cei care-l denigreaza acum nu ar fi in stare sa o creeze macar acum, in asa-zisa libertate, darami-te atunci, cand tramvaiele erau facute in mod special pentru a calca dizidenti. Acest gen de oameni sunt goi, nu sunt capabili de altceva decat sa calomnieze (pardon, calomnia a fost scoasa din codul penal).

De la: evreu mandru din israel din Israel (...@yahoo.com)Data: 2005-09-13 22:33:06 , IP: 82.81.197...(...) Nu inteleg ce momente a inteles Goma la varsta de 5 ani in 1940 cand rusii au intrat in Basarabia si cat a perceput, chiar daca suntem convinsi ca e un geniu care se naste odata in o mie de ani. (...)

Marţi 13 septembrie 2005

Ieri am primit altă veste tristă: a murit mama lui Şerban Cristovici, "Tanti Diţi" cum îi spuneau cu dragoste Filip (care a avut în ea o bunică împlinindu-i toate capriciile de copil de 3-4-5-6 ani) şi Ana - ea găsea "o tanti" în sensul plin al cuvântului.

Dumnezeu să o ierte pe Tanti Diţi, să găsească la El odihnă.

LIS, cu tonusul recăpătat, îmi trimite articolul lui Buduca din Ziua de azi (sic) - pe care l-am copiat - precum şi un text de Mircea Cărtărescu din Jurnalul Naţional:

"Comentariile continua, iubite Domnule Paul Goma, ceea ce nu e rau (vedeti mai jos). Din nefericire, insa, scriitorul roman da si acum dovada de lasitate si caracter, lipsa de solidaritate e batatoare la ochi. Imi pare sincer rau ca fac parte din aceasta breasla care se taraste...

"Cu aceleasi omagii, devotat

"Liviu Ioan Stoiciu"

Ziarul "Jurnalul National" / 13.09.2005, Opinii

(R)adio cultura! de Mircea Cartarescu

As fi vrut sa scriu de data asta despre ceea ce s-a-ntamplat la revista Viata romaneasca, despre acuzatia de antisemitism adusa lui Paul Goma, despre destituirea lui Liviu Ioan Stoiciu, cu toate implicatiile afacerii asteia specioase. Pe de-o parte, insa, nu cred ca intereseaza prea multa lume, iar pe de alta, mi-e pur si simplu lehamite. Daca vrei sa scrii critic despre ce se-ntampla azi cu scriitorimea romana e ca si cand ai vari [vârî], de bunavoie, mana intr-un viespar. Va fi singura ocazie cand ii vei vedea pe toti coalizati si hotarati sa te termine. In ultimii ani, prima mea grija a fost sa ma retrag din aceasta lume bantuita de razboaie tribale (pe cat de derizorii, pe atat de sangeroase) si apoi sa tac din gura, sa-mi suspend judecatile, sa nu starnesc asupra mea roirea furioasa de care am avut de-atatea ori parte. Fireste, toata strategia mea n-a dus la nimic: izolarea mi-a fost socotita orgoliu, iar tacerea – duplicitate. N-am scapat de resentimentele lumii scriitoricesti, ba chiar dimpotriva. Dar macar am acum mult mai mult confort sufletesc.

Asa ca voi scrie despre "al doilea cel mai bun" subiect (...)

Înţeleaptă atititudine. Iată secretul supravieţuirii (rău în cerul gurii, zic: sub-vietuirii). Aşa a "rezistat" el, românul de-a curmezişul veacurilor de restrişte: după reţeta Cărtărescu: retrăgîndu-se (în codri, în munţi), întru confortu-i sufletesc - amin!

Un mesaj... încălzitor:

De : paul.bogdan@poezie.ro Objet : protest public si opiniile tinerilor
Date : 13 septembre 2005 06:36:33 HAEC À : paulgoma@free.fr

"Domnule Paul Goma,

"Suntem alături de dumneavoastră cu slabele noastre puteri.
Acestea sunt două adrese ale unor pagini de internet:

http://agonia.ro/index.php/article/140246/index.html
http://agonia.ro/index.php/article/140521/index.html

"Prima contine un articol personal scris pe data de 10 septembrie iar a doua adresa contine "Protestul Public" inițiat de Dan Clucer, Mircea Stanescu si Valerian Stan.

"Cu deosebită considerație,
"Pr. Paul Bogdan"

"Prietenul Liviu Ioan Stoiciu

"Un tip scund si vânos care strânge bine cuvintele între dinți înainte de a le da drumul spre interlocutor 2005-09-10

"Cred că este datoria mea morală, ca om ce l-a cunoscut pe Liviu Ioan Stoiciu, de a veni în sprijinul său măcar prin acest text, ce se dorește a fi o aducere în atenție pe www.poezie.ro a subiectului ce frământă astăzi lumea scriitoricească din România: repudierea curândă a scriitorului Paul Goma și demiterea Domnului Stoiciu din funcția de redactor șef al publicației „Viața Românească".

"Cei care se învârt cât de cât prin cercurile în care se răsfață Doamna Literatură sunt obișnuiți cu atmosfera confortabilă în care se conservă pe poziții solide corifeii Domniei Sale. În pofida valurilor artificiale iscate de curentele literare nou apărute și de veșnica dispută sterilă între nonconformiști și opozantii acestora (în fapt, „o apă în ochi" menită să canalizeze atenția în direcții eronate), cei care au în mână robinetul prin care ne parvine literatura au devenit în timp mici dumnezei, și asta nu numai datorită notorietății lor justificate în domeniu, ci și datorită supușeniei lor politice degradante-moral, „înălțătoare"-social și carieristic. Astfel, USR, reprezentanta prestigioasă a literaților de astăzi, a ajuns să fie o Înaltă Curte care judecă nu actul artistic, ci actul istoric și politic, luând și impunând măsuri administrative împotriva acelora care scriu sau publică pe aceia care se arată împotriva dicteurilor politice.

"Este și cazul concret în care se află domnul Liviu Ioan Stoiciu. Culpa? A publicat în numărul 6-7 al revistei „Viaăa Românească" jurnalul pe anul 2005 al scriitorului auto-exilat în Franța, Paul Goma.

"Pentru că nu cred că veți avea ocazia să citiți acel număr al „Vieții Românești", care s-a epuizat încă de sub tipar, am să vă spun pe scurt că Paul Goma, sub forma unui jurnal, analiza acțiunile și componența „comisiei internaționale" pentru studierea holocaustului în România, comisie sponsorizată neconstituțional de Ion Iliescu. De asemenea, Paul Goma aduce aminte de fapte istorice de netăgăduit (acțiunea reprobabilă a unor grupări evreiești din Basarabia și România înainte și după anul de referință 1944) și comentează în stil propriu aceste acte ce produc și astăzi efecte în politica internă și internațională a României.

"Tratat ca antisemit, datorită celor scrise, și nu ca nesupus politic, ceea ce era mai greu de susținut, Paul Goma are toate flansele să fie interzis în România și sa fie scos din librării. Și, odată cu el, să pice în dizgrație toți aceia

care, din profesionalism literar, i-au publicat opera. Primul pe eșafod, sub ghilotina ipocriziei, a fost împins poetul și prozatorul Liviu Ioan Stoiciu care a fost executat de către Comitetul Director al USR prin demiterea sa din funcția ce o ocupa la „Viața Românească".

"Horia Gârbea, directorul de imagine al USR, ne asigura într-un comunicat de presă: „Comitetul Director al USR nu s-a întrunit ca să pună pe cineva la colț, ci doar prin consultare să găsească acele măsuri ca asemenea situații să nu mai aibă loc"... Și: „Nu vor fi represalii împotriva lui Liviu Ioan Stoiciu, afla cum poate el se teme." Cu siguranță că Stoiciu nu s-a temut, dar la ce i-a folosit?!

"La rândul său L.I.Stoiciu declară:

"«E un caz fără precedent. Proprietarul unei reviste își dă cu firma în cap, punându-i o etichetă infamantă, aceea că promovează antisemitismul. Avem în fruntea Uniunii Scriitorilor o echipă operativă, imorală, de rea-credință, dovedit amatoristică. Ea nu cunoaște nici măcar realitățile de fapt ale USR. A fost o mizerie aruncarea anatemei asupra „Vieții Românești" numai fiindcă l-a publicat pe celebrul scriitor disident Paul Goma, adică fiindcă și-a făcut datoria de a publica un mare scriitor la o revistă a scriitorilor. USR e în stare acum să inventeze o lege prin care Paul Goma, care „nu-și ține gura" (e singurul care mai spune lucrurilor pe nume), să fie interzis, și nu oricum, ci cu etichetă de antisemitism. Vânătoarea de vrăjitoare se face invers. Foștii scriitori compromiși de comunism ocupă funcții în USR și-i condamnș pe scriitorii adevărați, de caracter, cu coloană vertebrală, dovediți afla înainte de '89. Aștept represalii la adresa mea, pe față sau pe ascuns».

"Nu știu ce afl mai putea să adaug pe marginea acestui subiect cauzat de gheaba morală a noii conduceri a USR care s-a grăbit să acționeze ca o instanță penală, înainte ca vreo instanță de drept să se manifeste în acest caz.

"Ce ar putea fi spus despre colegii domnului Stoiciu de la „Viața Românească", director-ambasador (la Atena), domnul Caius Traian Dragomir și redactori-Petre Got și Vasile Andru, care și-au însușit toate criticele aduse acestei reviste și care au „aderat" la hotărârile USR nu ca niște elevi spășiți, ci ca niște „oameni" care tremură în fața deciziei unei instituții și ale unor personalități care le-ar putea afecta cariera?

"Cert este faptul că un proces a început. Nu este vorba doar de procesul pe care Paul Goma îl va intenta împotriva USR și împotriva lui Manolescu, ci Procesul Scriitorului Român, scriitor care se vede îngrădit în actul creației și relatării adevărului de către lașitatea și servilismul celor care conduc soarta literaturii române.

"Rezultatele pot fi numai două, cale de mijloc nu există!

"Ori se va promulga o lege prin care scriitorului (și chiar istoricului) îi vor fi interzise abordarea subiectelor (istorice-certe și nu propaganda antisemită sau instigarea la antisemitism) ce ar putea leza inte-resele comunității evreiești și politica lipsită de coloană vertebrală a politicii românești din ultimii ani... ori... mira-m-aș! se vor ridica toate opreliștile ce stau în calea exprimării libere

şi a adevărului istoric.

"„Justiţia este oarbă!"... În cazul unei sesizări a Justiţiei, sper din tot sufletul ca aceasta să-şi dezlege cârpa de la ochi şi să analizeze corect faptele nelăsându-se influenţat? de „firul roşu", căci altfel, decizia sa va schimba decisiv sensul democraţiei literare. În Executiv nu îmi pun nici o speranţă, dimpotrivă! Prevăd că Parlamentul, autosesizant şi docil, ne va servi o lege inchizitorie cât de curând aşa cum a mai facut-o.

"Atâta am putut să fac, deocamdată, să scriu două rânduri de încurajare şi simpatie pentru cel cu care am avut deosebita plăcere de a discuta câteva ore bune, în timp ce conduceam un vehicul obosit către casă, în drumul nostru de la Agigea la Bucureşti. Sper sincer că ne aşteaptă un alt drum, cu un alt vehicul, cu care să putem străbate literatura alături de oamenii puternici ai acestei Minunate Doamne. Şi mai sper că atât Paul Goma, cât şi Liviu Ioan Stoiciu nu vor fi lăsaţi de izbelişte, ci vor fi susţinuţi de oamenii de caracter, care au onoarea şi dreptatea mai sfinte decât orice altceva în viaţa lor".

Tot LIS îmi trimite din partea lui Valeriu Bârgău:

"In legatura cu masurile reprobabile luate de Uniunea Scriitorilor la redactia revistei „Viata Romaneasca", acuzatia de antisemitism la adresa scriitorului Paul Goma si faptul ca i s-a luat painea de la gura scriitorului Liviu Ioan Stoiciu pentru ca a a sustinut demnitatea scri-sului celui mai important scriitor roman din diaspora, ma alatur cu toata dragostea semnatarilor Protestului initiat de importante constiinte romanesti. Rog sa fiu adaugat semnatarilor: Valeriu Bârgau, membru al Uniunii Scriitorilor din România din anul 1980, director al revistei „Ardealul literar" si al Editurii „Calauza v.b.", presedintele Asociatiei Scriitorilor din judetul Hunedoara, director al ziarului regional „Calauza noastra", membru al Uniunii Ziaristilor Profesionisti din Romania.

"Paralel cu acestea, ziarul „Calauza noastra" publica in aceste zile intregul dosar de presa al cazului declansat in mod stalinist de Uniunea Scriitorilor. La fel, revista „Ardealul literar" va publica intregul dosar de presa si, dupa consultarea domnului Paul Goma, va publica pagini din „Jurnalul" scriitorului, pagini care au fost cenzurate de Uniunea Scriitorilor de sub conducerea presedintelui Nicolae Manolescu. Alatur acestei pozitii si editorialul meu din ziarul „Calauza noastra" numarul 805 in care s-a demarat publicarea dosarului de presa al cazului Paul Goma, Liviu Ioan Stoiciu. "Valeriu Bargau"

„Calauza noastra", nr. 805 – EDITORIAL

"Singuri ne dam cu „antisemitismul" in cap sau cum sunt executati romani din Bucuresti si Paris, ca antisemiti?!

"Am trait sa o vad si pe asta: fara voie am asistat zilele trecute la executia unui scriitor - Liviu Ioan Stoiciu, de fapt, la executia lui Paul Goma si a lui Stoiciu. M-a apucat asa o greata profunda. Evenimentul care a declansat

aceste executii pe „motiv antisemit" m-a implicat afectiv si direct: in prestigioasa revista „Viata Romaneasca", numar dublu (6-7/2005) am publicat un grupaj de 10 poeme dintr-un ciclu scris intre viata si moarte (pe patul spitalului din Deva) intitulat „Tratat despre morti" si o cronica la o carte a scriitorului devean Dumitru Huruba. Revista infiintata de Stere si Ibraileanu implineste acusi 100 de ani!

"Cateva pagini mai incolo de poemele mele au aparut si cateva pagini din „Jurnalul" marelui scriitor roman Paul Goma care traieste de foarte multi ani la Paris. Dupa ce cu greu am facut rost de un exemplar din revista, a izbucnit scandalul. Uniunea Scriitorilor, care in mod obisnuit ar trebui sa-i protejeze pe scriitorii romani de peste tot, s-a scandalizat ca cica „Jurnalul" lui Goma „ar fi antisemit", in sensul acesta dand un comunicat..., care imediat a inflamat presa... Pe Paul Goma l-am cunoscut prin anii 70, de Stoiciu ma leaga o prietenie de generatie (prin anii 84-86 ma chinuiam cu inca un scriitor sa-l convingem pe Nicu Ceausescu, sa opreasca securitatea de la a-l mai sicana). Drept sa va spun - am citit tot ce s-a scris despre acest caz care seamana ca doua lacrimi cu un caz de executie de prin anii 71, cand niste imbecili de ofiteri ai armatei romane au executat un tanar - punandu-i in carca acuzatii de „dusman", acuzatii care l-au marcat toata viata. Daca cineva doreste sa studieze acest caz, o poate face; îl ajut, dosarul este facut de Directia de Informatii a Armatei.

"Cand am pornit in revista „Ardealul literar" ancheta „Cine îl apără pe scriitorul român?" unii m-au intrebat in fel si chip. Iata ca si scriitorul roman (culmea!) trebuie aparat de unii dintre confratii sai!

"Celebrul dizident Paul Goma anunta de la Paris ca il va da in judecata pe presedintele Nicolae Manolescu. Nicolae Manolescu imi arata prin anii 80 ca tine televizorul acoperit cu o fata de masa; avea greata sa-l vada pe Ceausescu... Atunci, de ce acelasi Manolescu de atunci, ii executa pe Goma si pe Stoiciu? Ce dracu' se intampla cu oamenii de azi? A mai varat coada si Comunitatea Evreească, care, cica, s-a revoltat pe textul lui Goma! Goma are sotia evreica, noi avem corespondent in Israel, de ce am fi noi antisemiti ? Nu vi se pare ca orice incercare de a discuta la rece despre poporul ales, aduce executii fara discernamant? Am citit textul lui Goma; asta face - discuta la rece despre evrei. E o crima sa discuti la rece despre un popor?

"Am sa-l invit pe domnul Paul Goma sa-si publice „Jurnalul" oprit/ cenzurat de confrati din Romania, in revista noastra „Ardealul literar". N-are decat unii din U.S. sa ma dea afara din Uniune, unde sunt din 1980. Vocea lui Paul Goma trebuie sa se auda in fata adevarului. Si vocea lui Stoiciu, Liviu Ioan, demis pentru ca a incercat sa se bata pentru demnitatea unui scriitor roman. Vreau ca acest articol si „dosarul rusinii" publicat in acest numar si urmatoarele, sa-i folosească domnului Paul Goma la proces, justitia romana sa faca dreptate atat lui Stoiciu cat si lui Goma! Daca „justitia" scriitorilor a devenit o mare rusine...

"Valeriu BARGAU"

Mircea Stànescu îmi transmite:

"Iată ce am primit de la D. Tsepeneag (şi in atas):

"RE: Deoarece DL. LIVIU IOAN STOICIU este unul dintre putinii scriitori romani Date: 13 Sep 2005 17:01:22 +0200

Formularea lui Dorin Popa mi se pare cea mai potrività. Accentul trebuie pus pe Stoiciu, càci el a suferit într-adevàr o sanctiune, nu Goma. Poate cà ar fi bine sà fie reformulat în acest sens protestul. Eventual, Goma a fost calomniat si depinde de el dacà se adreseazà sau nu justitiei. Nu stiu dacà întelegeti ce vreau sà spun...[*nici eu nu ştiu dacă înţelegi că n-ai înteles nimic - observaţia mea, P.G.*] Oricum nu putem làsa ca Stoiciu sà devinà un tap ispàsitor. Eu asa cred... D.Tepeneag".

O mare, o nesfârşită tristeţe. Îi răspunsesem lui Mircea Stănescu (el mă întrebase - din oboseală, din inerţie: ce mai fac?): Îmi era mai uşor când mă luptam cu Fiara de unul singur.

"De unul singur", iată o tactică (şi chiar o strategie...) pe care o aplic de decenii, de când, adolescent fericit ca toţi adolescenţii, însă în acelaşi timp nefericit, pentru că îi puteam contamina de "boala reacționarismului" pe colegii mei, pe prietenii mei - pe fetele mele. Aşa că... mă retrăgeam de lângă ei/ele, pentru a nu le pricinui necazuri - politice, desigur - şi chiar de nu o făceam în realitate, o făceam în gând, iar rezultatul era acelaşi? Sufeream din cauza aceasta, fiindcă sunt structural sociabil, sunt un doritor de prietenie bărbătească, mai ales adolescentină (nu o cunosc pe cea bărbătească, de război, doar pe cea de puşcărie care este cu totul, dar cu totul altceva, dar nu "prietenie"); îmi plăcea să fiu membru al unei comunităţi: echipă de fotbal, fanfară, "gaşcă" şi cred că aveam calităţile de a mă face acceptat, chiar iubit - însă...

...Însă! Eram un ins cu un semn în frunte, acela de care nu este conzult (fiind în Ardeal) să te legi - fiindcă nu se ştie cum-când te contaminează, îţi trece păduchii lui - de refugiat, de reacţionar, de antirus, de antiregim.

Desigur, au fost momente, chiar perioade în care eram unul dintre - la liceu, la internat, la facultate, după liberarea din închisoare, cu oniricii... Şi ce bine mi-au fost!

Dar nu au durat momentele bune.Şi a trebuit să mă obişnuiesc cu solitudinea, ba de la o vreme să o cultiv.

Gânduri negre - provocate de intervenţiile prosteşte de prosteşti ale prietenului Ţepeneag.

Ion CUCU:

"Va trimit un articol din Gardianul de maine:
http://www.gardianul.ro/index.php?a=mediacultura2005091401.xml

Paul Goma: Manolescu sa dovedeasca, negru pe alb, «adevarul» acuzatiilor formulate de conducerea USR

Ramona Draghici

Scandalul dintre Paul Goma si conducerea Uniunii Scriitorilor din Romania (USR) continua. "Oripilat" de demiterea lui Liviu Ioan Stoiciu, redactorul-sef al revistei "Viata romaneasca", Paul Goma continua seria de comentarii adresate, in special, presedintelui Uniunii, Nicolae Manolescu. De asemenea, Goma imputa Comitetului Director al Uniunii neconcordanta informatiilor din cele doua comunicate de presa date de Uniune si propune o dezbatere in paginile revistei "Romania literara", vizavi de intregul conflict.

In urma publicarii de catre revista "Viata romaneasca", in numarul din iunie, a unui articol ce cuprindea fragmente din "Jurnalul 2005" al lui Paul Goma, s-a declansat un conflict de proportii intre actuala conducere a USR si Paul Goma. Una dintre consecintele acestui conflict a fost demiterea lui Liviu Ioan Stoiciu, redactorul-sef al revistei "Viata romaneasca". Vizavi de acest aspect, Goma ia atitudine. Va prezentam, mai jos, fragmente dintr-o nota primita la redactie din partea lui Paul Goma.

"Ii invit pe componentii Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor din Romania - in frunte cu Nicolae Manolescu, presedinte ales - sa dea seama de: deosebirile, nu de nuanta, ci de fond dintre Comunicatul din 31 august a.c. care zice: "In «Viata romaneasca», nr. 6-7 iunie, a fost permisa de catre redactie aparitia unui text cu continut antisemit. Este vorba despre fragmente din Jurnalul 2005 al lui Paul Goma" (sublinierea mea, P.G.), si Comunicatul din 6 septembrie a.c. - in care se repeta: «aparitia» unui text cu caracter «antisemit» - adaugandu-se: "care a generat vii proteste". Numai ca: a disparut numele autorului «textului antisemit» (daca Manolescu l-a uitat: Paul Goma). Nu este explicat: «cine» a viu-protestat - in declaratia facuta presei dupa intaiul Comunicat, scriitorul de limba romana H. Garbea daduse vina pe Comunitatea Evreilor «care au reactionat foarte dur» si care «daca ei s-au sesizat, inseamna ca afirmatiile sunt grave» (ale cui «afirmatii»: ale evreilor?, ale lui P. Goma? - de unde sa stie H. Garbea: el nu cunostea «textul antisemit», nu a avut timp sa-l citeasca, povestea cu «foarte-dura reactie a Comunitatii Evreilor» i-a sugerat-o N. Manolescu, in coltul gurii)", scrie Paul Goma.

Invitatie la dezbatere

"Asadar, propun, atat membrilor Comitetului Director al USR - care a(u) hotarat nesfarsit de legal (cat despre democratic...), membrilor de rand ai Uniunii, precum si acelor romani care se intereseaza de literatura si de literatori o dezbatere - de pilda in coloanele revistei «Romania literara» - a «Cazului Viata romaneasca-Stoiciu-Goma»".

In continuare, Goma sugereaza "sa fie restabilita ordinea fireasca a «elementelor» (deliberat am folosit termenul securist, pentru a desemna dusmanii poporului): sa-mi fie iertata imodestia, insa nu Liviu Ioan Stoiciu este... «sef de lot» - el insa a fost condamnat la alungare de la «Viata romaneasca» -; ci pacatosul de mine: eu sunt adevaratul vinovat, tinta, atat a holocaustologilor (de care m-am ocupat si ii asigur: nu am obosit), cat si a antisemitologilor de recenta extractie: N. Manolescu, Liiceanu, Plesu, Adamesteanu, D.C. Mihailescu, Laszlo, Pecican - il pun si pe Garbea, altfel plange. Sa argumenteze, sa dovedeasca antisemitologii (Manolescu, Garbea, ambasadorul Caius, poetul Got, misticul Andru) ca termenul «antisemitism» acopera o realitate, un adevar - si nu este doar o exclamatie, o acuzatie rapida a celor lipsiti de argumente intr-o dezbatere, o injurie, o injuratura la care injuratul nu gaseste «raspuns»".

Nu sunt membru USR, dar sunt scriitor!

Dupa ce termenul «antisemitism» (se observa: il pun intre ghilimelele... negationismului meu funciar) va fi clarificat, ii invit pe colegii mei - nu sunt membru al USR, dar sunt scriitor, in ciuda lui N. Manolescu - sa piarda cinci minute din pretiosul lor timp dedicat creatiei-creatoare de capete de opera nemuritoare si sa dovedeasca, pe textul incriminat (fragmentul din Jurnal 2005 publicat in «Viata romaneasca»), «adevarul» acuzatiilor formulate negru pe alb, in cele doua Comunicate: «antisemitism»". Apoi sa explice - cu mana pe inima - cititorilor care i-au stimat, i-au iubit vreme de decenii - ca ceea ce a scris Paul Goma in Jurnalul sau ca (...) toate acestea sunt «calomnioase» - pentru ca sunt «neadevarate»".

In incheiere, Paul Goma noteaza: "S-au manifestat - pe Internet - primii contestatari ai «liniei Manolescu». Nu este totul pierdut. Nasc (chiar) si in Romania oameni. Paul Goma

Din Jurnalul National de mâine, 14 sept.:

Scandal - Marele Inchizitor si Goma de Mihaela Suciu

Dupa scandalul iscat de demiterea redactorului-sef adjunct de la Viata Romaneasca de catre USR pentru publicarea unui fragment din Jurnalul lui Paul Goma, acuzat de antisemitism, protestele nu au asteptat sa apara, asa cum este cel semnat de Dan Culcer, redactor pentru Franta al revistei Vatra si director la revista Asymetria.

Dan Culcer a luat pozitie in urma anuntului demiterii de catre Comitetul Director al Uniunii Scriitorilor din Romania de la conducerea revistei Viata Romaneasca a lui Liviu Ioan Stoiciu. Motivul inlaturarii lui Stoiciu din postura de redactor-sef adjunct a venit in urma publicarii in nr. 6-7 a unui fragment din Jurnal 2005 al lui Paul Goma pe care USR l-a denuntat drept antisemit.

CONTRAARGUMENT. Dan Culcer se intreaba, pornind de la informatiile din comunicatul remis publicitatii de CD al USR prin care institutia isi exprima regretul fata de publicarea textului lui Goma, "1. Cine sunt nominal autorii «viilor proteste»? Oamenii muncii? Mai tineti minte formula? 2. Cine si cand a demonstrat ca textul incriminat al lui Goma are caracter antisemit? Cu doua zile inainte in ziarul Gardianul de la 6.09.2005, pagina de Cultura (articol de fond, cu trimitere din pag. 1) se citeaza un anterior text emis de acelasi Comitet Director: Conducerea Uniunii mai precizeaza, in finalul comunicatului, ca «din succintele extrase din Jurnalul lui Goma, retinute in Gardianul, rezulta ca autorul este anticomunist si foarte critic la adresa confratilor, nicidecum ca este antisemit, or, in definitiv, comunicatul USR nu avea in vedere decat antisemitismul». Ca si cum Comitetul Director ar fi cunoscut atunci textul lui Paul Goma doar din citatele Gardianului. Ce sa mai intelegem?".

DECIZII. Dupa ce-si prezinta indoielile in ceea ce priveste procedura CD al USR, Dan Culcer trage concluziile pe care le considera necesare in situatia data, din punctul sau de vedere: "Cer reintegrarea imediata in functie a dlui Liviu Ioan Stoiciu, a carui demitere din functie este un abuz. Ca scriitor, membru al Uniunii Scriitorilor din Romania si fost redactor de revista in Romania national-comunista, protestez fata de cenzura la care este supusa revista Viata Romaneasca. Pot intelege cauzele supunerii unor redactori si a unui ambasador la o decizie (fara comentarii publice), dar nu pot admite ca letala combinatie dintre interese de grup si presiuni anarhice (si anonime!) sa cenzureze vreo scriere semnata (nu anonima!) inainte sau dupa publicare. Pentru a incorona supusenia, drapata in principialitate si respect al Legii (al Legii cui?) mai ramane ca, la cererea anonimilor protestatari, sa fie retras de pe piata si ars (sau topit) numarul respectiv al Vietii Romanesti. De ce sa nu mergem pana la capat?".

CENZURA

"Protestez fata de cenzura la care este supusa revista (...) nu pot admite ca letala combinatie dintre interese de grup si presiuni anarhice sa cenzureze vreo scriere semnata" - Dan Culcer

CONFLICT

"Paul Goma este nu numai o amintire neplacuta pentru proaspatul presedinte al scriitorilor romani, ci si un critic sever al atitudinii morale si politice de dupa 1990 a acestuia" - grup de protest

SCRISOARE DE PROTEST

In aceeasi nota de protest, se adauga o scrisoare semnata de un grup, in majoritate scriitori, printre care Dan Culcer, Valerian Stan, Mircea Stanescu: "... semnatarii protestului de fata ne exprimam dezacordul profund fata de decizia conducerii USR. Regretam, de asemenea, acuzatiile de antisemitism care i-au fost aduse cu aceasta ocazie lui Paul Goma de catre Comitetul Director al Uniunii. Detractorii consacrati ai scriitorului exilat i-au atribuit mai de mult acestuia infamul calificativ. (...) Sunt destule date care arata ca in acest caz presedintele USR, dl Nicolae Manolescu (foto), nu ataca o chestiune de principiu. Ne temem ca in realitate nu e deloc vorba despre «antisemitismul» lui Paul Goma. Este stiut ca Paul Goma a fost exclus din Uniunea Scriitorilor – in aprilie 1977, in plina teroare comunista – inclusiv prin votul actualului presedinte al

USR. Dar Paul Goma este nu numai o amintire neplacuta pentru proaspatul presedinte al scriitorilor romani, ci si un critic sever al atitudinii morale si politice de dupa 1990 a acestuia (...)".

Un mesaj de la:
- Original Message ----- From: "Radu Popa" <POPAR@juris.law.nyu.edu>
To: <valerians@b.astral.ro>Sent: Tuesday, September 13, 2005 8:55 PM
Subject: Protest
Stimate D-le Valerian Stan:
Nu va cunosc dar am urmarit cu interes, si mare mahnire!, intrega tevatura legata de publicarea in Viata Romaneasca a articolului lui Paul Goma. Il cunosc bine pe Liviu Ioan Stoiciu, despre a carui poezie am scris inainte de '89. De asemenea, i-am admirat pozitia inflexibila in timpul "epocii de aur". Mi-aduc aminte cum a fost dat afara din serviciul umil ce il ocupa la biblioteca judeteana, dupa aparitia unui volum de versuri... si comentarea lui la Europa Libera. Cred ca era prin 1983... Iata ca, la mai bine de 20 de ani, e dat din nou afara, si tot pentru inflexibilitate morala. Goma e incomod, cateodata dincolo de orice limite, dar nu e mai putin adevarat ca a fost printre putinii - daca nu singurul! - care au riscat totul numai pentru ca n-au acceptat fantosele comunismului. In cazul de fata, mi se pare ca alergia la Goma se manifesta ca una din formele cele mai comode ale unora de a-si rezolva problemele legate de propria culpabilitate morala. De ce, oare?

Si de ce plateste "oalele sparte" Stoiciu? Nu stiu, e, pesemne, o problema de "psiholigie abisala" care imi scapa. Va rog, in consecinta, sa-mi adaugati numele la semnatarii protestului pe care l-ati originat pe
internet.

Cu alese sentimente,
Dumitru Radu Popa, scriitor, membru al USR
Director al Bibliotecii de Drept si Decan Asistent
New York University

Un mesaj din Chişinău de la Andrei Vartic (orele 21.06):

Iubite Domnule Goma!

Alde Manolescu sunt niste imbecili. Hai sa va bucuram, noi, basarabenii. De azi la VOCEA BASARABIEI rasuna de vreo 15 ori pe zi un radioclip anticomunist si patriotic de 1.30 min cu SAPTAMANA ROSIE. Oleg a anuntat un proiect cu P. Goma inchinat 2 octombrie. Noi vom incepe tot la VB lecturi zilnice din GOMA. Peste o saptamana vom da alt clip, inchinat intregii opere. Multa sanatate, ca bate [bâte], vorba chirghizului, avem destule :). av

La orele 22 (ora Parisului) *Ziua* din 14 septembrie publică "Protestul" - cu primii semnatari - şi, separat, "Invitaţia" mea. Nu le

reproduc, iar lista o voi trece aici peste câteva zile - probabil în 15 septembrie.

Miercuri 14 septembrie 2005

Azi fiind o altă zi, vorba cuiva, o pornesc la alt drum.
(...)
"Stimate domnule Ion Simut,
"Regret cat pot de sincer inconfortul pe care l-ati suportat din cauza mailurilor repetate. Se poate sa fie o lipsa (regretabila) de coordonare a celor care am ales sa difuzam Protestul. Daca asa s-a intamplat, probabil ca o explicatie e si faptul ca si noi am comunicat intre noi exclusiv prin mail.

Va rog sa primiti scuzele mele si ale colegilor mei (am sa le transmit imediat cele intamplate si am sa-i rog sa evitam sa mai cauzam asemenea neplaceri).

"Cu stima, "Valerian Stan

September 14, 2005 7:36 PM
Subject: Re: pentru informare si eventuala publicare
"Stimate domnule Stan,
"Comunicarea prin e-mail in problema "Vietii romanesti" este excesiva. Inteleg dramatismul situatiei pentru LIS, dar nu mai suport ca zilnic acelasi mesaj sa-mi fie trimis de sapte-opt ori, incarcand inutil traficul. Prin intermediul unui misterios Google se intampla o adevarata agresiune de comunicare. Nu am nici o vina pentru ce i s-a intamplat colegului nostru, prin urmare va rog sa manifestati mai multa discretie si decenta. Va rog sa scoateti adresa mea din evidentele dvs de contact. Va multumesc!
"Cu stima,
"Ion Simut"

(...)

Joi 15 septembrie 2005

Am dormit puţin şi agitat. Truditorii din aceste zile vor fi şi ei istoviţi.

Urmărind mesajele între Culcer, Stan, Stănescu - parvenite şi nouă, lui LIS şi mie - mi s-a întărit convingerea: oricât s-ar fi schimbat (în rău, în bine) românul din 1977, în materie de solidaritate a rămas neclintit. "El, nu, el, nu" - vorba lui Gyr (?). Ca stânca, vorba cuiva.

Va fi adevărat: omul se dedă la revoluţiune atunci când îi ajunge cuţitul la os şi "altfel nu se poate". Pe "profeţi", pe "ideologi" nu-i pun la socoteală, ei aprind pojarul şi îşi contemplă de la distanţă opera.

Să fie adevărată afirmaţia Blandianei că solidaritatea nu se putea realiza "înainte de decembrie 1989" (însă nu explica motivul ne-putinţei:

frica; laşitatea, egoismul sălbatic: "totul pentru mine, nimic pentru alţii")?

La acestea m-am gândit constatînd că oamenii (dintrescriitori) avînd o situaţie stabilă (material, social, editorial), nu numai că nu au "aderat" la Protestul nostru, dar l-au respins, ca pe ceva care lui îi va aduce numai şi numai neplăceri, necazuri, belele; l-au respins şi cei recent promovaţi - social, material, politic, - cum aşa: să piardă (ca urmare a "aderării") situaţia (uneori de supra-şef) abia căpătată? - deliberat am folosit acest termen, desemnînd *funcţii* în care câţiva intelectuali au fost numiţi de puterea politică, deci, în caz de dezobeisanţă (sic) - prin solidarizare cu o cauză devenită străină lor - le vor pierde pe dată.

Împotriva obişnuinţei şi a firii (deocamdată) nu voi da numele acelora. Unii dintre prudenţi înduraseră până adineauri prea multă mizerie, sărăcie, declasare, apoi: nevasta; apoi: copiii, apoi: soacra...- iată pânza de păianjen a omului-social.

Dar voi da, aici, cu jubilaţie, cu nostalgie, numele "veteranului" Eric Becescu, semnatar şi al Apelului din 1977. Să însemneze că numai câţiva - o mână? o boaghe (cât iei între trei degete)? - recidivează întru greşeala cea sublimă, care face dintr-un ins oarecare, o persoană?

Şi voi da, tot aici, cu jubilaţie numele celor doi jurnalişti de la Ziua, Victor Roncea şi George Damian. Nu-i cunosc decât după scrisul la gazetă şi după fotografii; îmi fuseseră... apropiaţi (prin modul în care scriau), însă - atât. Şi ce plăcută surpriză! Nu cunosc amănunte biografice despre George Damian, însă despre Victor Roncea, da: el - si fratele său, studenţi la Arhitectură - au chiar crezut în adevărul revoluţiei de la 89 - şi l-au plătit. Iţele memoriei (afective) mă duc la 1956, când studenţii de la Arhitectură erau extrem de activi, iar în închisoare mi-au devenit prieteni: Dan Stoica, Tătaru, Varlam...

Seara. Mircea Stănescu : Teşu Solomovici doreşte să semneze! Eu mă mir, însă Ana zice că în curând vor semna şi alţi evrei - iată cum funţionează (de 40 ani!) cuplul nostru mixt şi sublim. Mai ştii? Dacă se va adeveri, nu va fi pentru întâia oară când Ana este mai femeie chiar decât mine!

Mă chiar miram că *Observatorul* se bagă în vorbă - de astă dată sub semnătură (Carmen Muşat):

Observator culturalNr. 286 15 septembrie 2005 - 21 septembrie 2005
Goma si tapii ispasitori Carmen MUSAT

1977 ramine pentru mine anul in care, copil fiind, am descoperit ca lumea in care traiam (si despre care la scoala mi se spunea ca e cea mai dreapta si mai minunata) se confunda cu un spatiu carceral, in care drepturile omului exista doar pe hirtie, iar libertatea de a spune ceea ce gindesti se plateste cu ani grei de inchisoare si, nu de putine ori, chiar cu viata. Semnalul sonor al emisiunilor Europei libere, vocea Monicai Lovinescu, bruiata mai tot timpul, si numele

lui Paul Goma se leaga strins in amintirea mea de ceea ce as putea numi acum, retrospectiv, momentul revelatiei, al trezirii constiintei la absurdul realitatii imediate.

Pentru mine, Paul Goma a reprezentat, ani la rind, modelul absolut al dizidentului autentic, al intelectualului care, desi cunoaste foarte bine pretul nealinierii, refuza sa supravietuiasca in genunchi. Cu atit mai socant a fost sa descopar, dupa lectura celor trei volume din Jurnalul publicat in anii '90 de Editura Nemira, ca Paul Goma se afla in razboi cu toata lumea, nediferentiat, de la cei mai odiosi reprezentanti ai securitatii, la cei mai vehementi contestatari ai regimului comunist, de la cei mai aprigi dusmani ai sai, la oamenii cei mai apropiati, care n-au pregetat sa-i fie aproape si sa-l sustina atunci cind i-a fost cel mai greu. Interventiile ulterioare ale lui Paul Goma in paginile publicatiilor autohtone nu au facut decit sa deterioreze progresiv imaginea exemplara pe care acesta o dobindise inainte de 1989. Si vinovat pentru o astfel de discreditare nu mai era/este odiosul regim comunist, ci Paul Goma insusi. Nu poti pretinde ca esti obiectiv atunci cind renunti la nuante, nu poti fi considerat credibil atunci cind, in locul unui discurs critic, argumentat si fara menajamente, livrezi o continua invectiva, in care totul dispare sub o imensa cantitate de noroi.

Din pacate pentru noi, Paul Goma nu (mai) are, acum, autoritatea? nici in Romania si nici in lume ? sau intelepciunea profunda si subtila a unui Vaclav Havel sau Adam Michnik. Adevaruri evidente, idei interesante, teme generoase pot fi oricind compromise de alegerea unui stil in care injuriile, acuzele, enormitatile predomina. Nu cred ca Paul Goma este antisemit, cred ca Paul Goma a devenit un mizantrop incurabil, pentru care notiuni precum "vina individuala", "responsabilitate morala individuala" nu mai au nici o relevanta. Paginile de jurnal publicate in Viata Romaneasca ofera, din acest punct de vedere, spectacolul dezolant al unei gindiri stereotipe, care recurge permanent la generalizari, la etichete colective, la anateme aruncate definitiv nu asupra unui individ sau a altuia, ci asupra unor categorii de oameni. "«Holocaustul in Romania» sa se fi manifestat el «din senin»"? se intreaba autorul, invocind, ca raspuns, crimele comise asupra Armatei Romane de civili de origine iudaica, in iunie 1940. Dar pot fi oare relativizate si diminuate atrocitatile pe care o legislatie antisemita le-a generat in acei ani, prin simpla inversare a responsabilitatilor? Si poate fi invinuita o intreaga etnie pentru erorile si ororile faptuite de anumiti indivizi?

Este nevoie de revizuirea stereotipurilor pentru ca un dialog autentic sa poata avea loc intre evrei si polonezi, spunea Adam Michnik - in polemica sa cu Leon Wisseltier, care a avut ca punct de plecare masacrul de la Jedwabne. "Nu ma simt vinovat pentru cei ucisi, dar ma simt responsabil", scrie Michnik in Polonezii si evreii. Cit de vinovati sintem? si continua: Nu pentru ca au fost omoriti n-as fi avut cum sa impiedic asta. Ma simt vinovat pentru ca, dupa ce au murit, au fost omoriti inca o data, li s-a refuzat o inmormintare decenta, li s-au refuzat lacrimile, li s-a refuzat adevarul despre aceasta crima oribila si, decenii la rind, s-a tot repetat o minciuna". Nu sintem oare noi, astazi, responsabili pen-

tru ca ani la rind ororile comise de reprezentantii extremei drepte, precum si cele infaptuite in timpul regimului comunist, de activisti zelosi si de comisari ai poporului au fost trecute sub tacere?

Nu avem oare datoria de a discuta deschis, fara prejudecati si fara complexe faptele concrete care au marcat istoria noastra de-a lungul secolului al XX-lea?

Daca prezenta lui Paul Goma in spatiul public este, pentru mine, o continua dezamagire, modul in care Comitetul Director al USR a gestionat "incidentul" mi se pare de-a dreptul desprins din anii in care autocritica si "cenusa in cap" erau la ordinea zilei. Nu stiu cine a redactat comunicatul USR, dar formule de genul "membrii redactiei si-au insusit continutul si formularea comunicatului USR" sau "redactorii revistei au exprimat adeziunea lor la acest punct de vedere" suna ca in procesele-verbale ale fostelor sedinte de partid. Si daca, in locul unei dezbateri reale pe marginea unor aspecte dureroase ale istoriei noastre recente, Comitetul Director al celui mai important for al scriitorilor romani decide sa ii retraga lui Liviu Ioan Stoiciu calitatea de redactor-sef adjunct al revistei Viata Romaneasca, ma tem ca ne aflam intr-un scenariu grotesc, in care, pentru linistea noastra, trebuie neaparat inventati tapi ispasitori.

*

A devenit Viata Romaneasca o revista antisemita?
Ovidiu SIMONCA

Un fapt fara precedent s-a produs in lumea culturala. Revista Viata Romaneasca este acuzata ca a permis "aparitia unui text cu continut antisemit", facind referire la publicarea unor fragmente din Jurnalul 2005 al lui Paul Goma. Unul dintre editori, Uniunea Scriitorilor, s-a delimitat de gestul revistei, iar scriitorului Liviu Ioan Stoiciu, responsabilul de numar, "i s-a retras calitatea de redactor-sef adjunct al publicatiei".

Dupa ce Paul Goma a publicat volumul Saptamina Rosie 28 iunie-3 iulie 1940 (Editura Vremea XXI, 2004), a fost acuzat ca sustine idei cu un "continut antisemit". La inceputul acestui an, ziarul Ziua gazduieste mai multe replici, care discuta nu doar evenimentele istorice despre care vorbeste Goma ? "martirizarea, uciderea romanilor" in Basarabia, dupa ultimatumul sovietic din 1940. Se ajunge la punerea in discutie a modului in care a fost alcatuita Comisia Internationala pentru Studierea Holocaustului in Romania si a concluziilor acesteia. Jurnalul 2005 al lui Paul Goma consemneaza toate aceste dispute. Un fragment din Jurnal este publicat in revista Viata Romaneasca.

În Jurnal 2005, Paul Goma incearca sa-si explice de ce a fost considerat "antisemit".

El reia o parte din afirmatiile din Saptamina Rosie, intrebindu-se de ce nu se discuta, onest, si despre atrocitatile savirsite de evrei in Basarabia, dupa ultimatumul sovietic, atita timp cit el nu contesta crimele romanilor savirsite

impotriva evreilor, dupa 1941. In definitiv, fragmentul de Jurnal incredintat revistei Viata Romaneasca este mai mult justificativ, cine n-a parcurs Saptamina rosie ar intelege cu dificultate motivele nemultumirii lui Goma.

Fragmentul publicat in revista Viata Romaneasca are numeroase referiri la persoane din Romania si din strainatate. Referirile ar putea fi considerate, din punctul de vedere al celor vizati, atacuri la persoana, ceea ce ar putea conduce fie la drepturi la replica inaintate redactiei, fie la adresarea in justitie. In fata unui text de opinie (amendabil), Uniunea Scriitorilor trece la sanctiuni administrative. Mai intii, Viata Romaneasca este acuzata de antisemitism, ceea ce provoaca inca o replica a lui Paul Goma.

El cheama in judecata, pentru calomnie, Uniunea Scriitorilor din Romania, Asociatia Scriitorilor din Bucuresti, pe Nicolae Manolescu, presedintele USR, si pe Horia Garbea, directorul de imagine al USR. Horia Garbea afirmase pentru Gandul ca membri ai Comunitatii evreiesti au "reactionat foarte dur", fara sa citeze pe nimeni, ceea ce il face pe Goma sa-i cheme in judecata si pe conducatorii Comunitatii Evreilor din Romania pentru denunt calomnios. Cazul de la Viata Romaneasca a provocat, din nou, antagonizarea mediilor culturale. Disputa se poarta nu doar in jurul lui Goma. Se discuta si despre reactiile indignate ale Uniunii Scriitorilor si despre caracterizarile facute revistei Viata Romaneasca. In mod fundamental, intrebarile sint numeroase. Cit de indreptatit este un scriitor sa-si publice opiniile? Pina unde poate merge libertatea de expresie? Ce inseamna sa fii antisemit? Sanctionarea unei reviste, fara prea multe explicatii, nu este o masura abuziva?

*

"Uniunea Scriitorilor a aruncat o anatema care foarte greu se poate sterge"
...redactor-sef adjunct al revistei Viata Romaneasca

Ovidiu SIMONCA: Cind a aparut pe piata numarul 6-7/2005, in care este publicat textul lui Paul Goma?

Liviu Ioan STOICIU: La inceputul lunii august.

Pina la primul comunicat al Uniunii Scriitorilor, ati primit vreun repros ca l-ati publicat pe Goma?

Nu, am primit numai felicitari, care nu aveau legaturi cu Goma. Intreg numarul este dedicat lui Cioran. Nimeni, absolut nimeni nu s-a plins de textul lui Goma. Numarul este apreciat. Va dau un exemplu: in revista Ateneu se scrie ca am scos ?un numar excelent?.

Cineva de la Comunitatea Evreiasca v-a telefonat?

Nu, n-am primit nici un telefon de la Comunitatea Evreiasca. Este ceva si mai trist: nimeni de la Uniunea Scriitorilor nu mi-a telefonat, a fost doar acel comunicat de presa din 31 august. Toata supararea mea este legata si de acest aspect. Daca aveau vreo nemultumire, trebuia sa vorbeasca mai intii cu mine. Eu am aflat din presa, motiv pentru care am si reactionat ca atare: nu mai am nici un fel de dialog cu ei. Nici pina astazi, nimeni, niciodata, n-a dat vreun

semn. Colegial ar fi fost sa mi se spuna, de la obraz, ce rau am facut.

Vineri, membri ai redactiei, fara dvs., au fost la ?judecata? Uniunii Scriitorilor. De ce n-ati participat?

In semn de protest: s-a aruncat cu anatema asupra unei reviste care n-a facut altceva decit sa publice un scriitor. Personal sint impotriva cenzurii in Romania. Goma a mai avut colaborari la Viata Romaneasca, dar nimeni nu a dat cu parul, nimeni n-a dat comunicate sa spuna ca e o revista antisemita. La Viata Romaneasca am pus in discutie o carte foarte dura a lui Goma, aceea despre evrei si Basarabia, si am publicat fragmente.

Ce va deranjeaza in reactiile Uniunii Scriitorilor?

Ca s-a anuntat in presa ca sintem o revista antisemita si abia dupa aceea ni s-au cerut explicatii.

Domnule Stoiciu, ati avut vreo stringere de inima cind ati tiparit textul lui Goma?

Nu. Eu gindesc cu totul altfel decit majoritatea colegilor. Goma este scriitor. Textele literare nu pot fi niciodata acuzate de antisemitism. Personajele pot fi antisemite, criminale, pot fi orice.

Nu-i neaparat un text literar, e un jurnal, cu personaje reale.

Jurnalul nu e un text literar? Autorul e personajul principal, el scrie un text literar. N-am auzit pe nimeni sa condamne un scriitor pentru opiniile sale dintr-un jurnal. Paul Goma nu mai are nici un fel de opreliste. Pe el nu il intereseaza ca se poarta corectitudinea politica, nu-l intereseaza ca toata lumea "iubeste America". El n-are tabuuri, are opinii intransigente. De aceea ar trebui admirat. Avem si noi un disident de seama, precum Soljenitin, care si el e revoltat impotriva tuturor si certat cu toti. Si avem o Uniune a Scriitorilor care niciodata nu i-a luat apararea, in nici un context, nici macar cind l-a atacat Plesita. Nicolae Manolescu da dovada de rea-credinta si isi face un mare deserviciu de imagine.

Credeti ca avem de-a face cu un text antisemit?

Nu. Viata Romaneasca a publicat scriitori, si evrei, si neevrei, fara a se intreba cine e evreu si cine nu. Numarul anterior a inceput cu un text scris de Andrei Oisteanu, pe post de editorial. Cum poti sa arunci anatema asupra Vietii Romanesti ca promoveaza texte antisemite? Din contra, mi se pare de domeniul fantasticului sa fim acuzati de antisemitism. In 2001, Viata Romaneasca a scos un supliment dedicat evreilor, Contributia scriitorilor evrei la literatura romana. Uniunea Scriitorilor a aruncat o anatema care foarte greu se poate sterge.

Sint in textul lui Goma citeva acuze extrem de dure la adresa unor scriitori si intelectuali, fie romani, fie evrei. Acestia sint tavaliti in niste adjective nu tocmai placute.

Goma, nu doar in Viata Romaneasca, i-a injurat pe toti intelectualii, in toate felurile. Luati suplimentul Aldine al cotidianului Romania libera de vineri 2 septembrie, unde Jurnalul lui Goma este adus la zi! Care este problema noastra? Este opinia lui, raspunde pentru ceea ce gindeste, isi mareste numarul dusmanilor. Goma are tot dreptul sa-i arate cu degetul, e crezut, nu e crezut, n-are nici o importanta. Daca cineva s-ar simti lezat de afirmatiile lui Goma ar putea sa-l dea in judecata, in nume personal. Sau scrie un drept la replica. Revista Viata Romaneasca va publica toate drepturile la replica solicitate, toti cei afectati de injuratura lui Goma ii pot raspunde. Asa e corect. Dar este abuziv si inadmisibil, de la acele nume amintite in textul lui Goma, sa ajungi sa spui ca Viata Romaneasca este o revista antisemita. Si mai este un lucru grav: in acest moment, Goma este un om interzis in Romania. Dupa acest caz, toata lumea se va teme sa-l publice pe Goma, ca se va trezi cu eticheta de antisemit. El e un om liber, a adunat documente, spune ce gindeste si pentru asta sa-i luam capul?

Cum caracterizati, din punctul dvs. de vedere, reactia Uniunii Scriitorilor?

Eu l-am sprijinit pe Manolescu si l-am considerat un Dumnezeu pentru mine, mai ales ca a tinut acea stacheta estetica in literatura romana. L-am sprijinit, i-am fost foarte aproape. Dar acum mi-a aruncat acest stigmat, ca promovam antisemitismul. Noi am ajuns sa fim prima revista literara din Romania acuzata de antisemitism. Uniunea Scriitorilor este proprietarul si isi omoara revista. Asta in timp ce Ministerul Culturii, in Comisia pentru subventii, ne-a acordat astazi (vineri 9 septembrie, n.r.) 50 de milioane de lei in plus. La prima impartire, Viata Romaneasca primise cu 50 de milioane mai putin decit Steaua, desi ambele reviste sint editate de Redactia Publicatiilor pentru Strainatate. Spre cinstea lui, presedintele Comisiei, Solomon Marcus, care este evreu, a hotarit reimpartirea banilor, a luat 50 de milioane de la Romania literara si i-a dat Vietii Romanesti. Solomon Marcus a spus in fata Comisiei ca o revista care apare de o suta de ani trebuie respectata. Romania literara primise in mod abuziv aproape un miliard de lei subventii si nimeni nu se sesiza, in conditiile in care Romania literara nu mai este a scriitorilor, este doar a unei parti.

Ca sa rezumam, a mai fost cineva, cu exceptia domnilor Manolescu si Garbea, care sa va reproseze ca l-ati publicat pe Goma?

Nu, nimeni. Primesc o groaza de e-mail-uri de solidaritate.

In comunicatul Uniunii Scriitorilor se spune ca mai detineti functia de redactor-sef adjunct, ca vi s-a retras aceasta calitate.

Da, nu mai sint la Viata Romaneasca.

Aveti o hirtie oficiala de demitere?

Nu, n-am primit nici o hirtie oficiala. Am citit ce ati citit si dvs.: un comunicat.

Seara - orele 22,000 : *Ziua* din 16 sept. 2005

Razboiul invizibil si "Pavel" Goma
Victor RONCEA

Securistul sef al lui Ceausescu, Nicolae Plesita, l-ar lua si acum de barba pe Paul Goma si i-ar arde doua "in bot", ca-n vremurile "bune" de odinioara, dupa cum declara chiar el, "live", liber si nestingherit de Justitia post-decembrista. Se pare ca nu e singurul. Literatul Nicolae Manolescu, ajuns sef la "Uniunea Sovietica a Pisatelilor Romaneti" - dupa cum spune Goma, i-ar cam (mai) trage si el vreo cateva daca ar mai trai "carmaciul". Pe vremea cand vota cu mandrie proletara excluderea elementului reactionar Paul Goma din randurile scriitorilor patriei socialiste Romania, tovarasul Nicolae Manolescu, tot liber si nestingherit - dar de catre Securitatea ceausista - se delecta prin cenacluri literare publicand linistit critici fade in presa comunista "de profil". Alaturi de "disidentii" cu voie ai regimului, rezidentii speciali din zona adiacenta cartierului Primaverii: un Plesu, Dinescu, sau Blandiana. Sau, daca vreti, un Brucan pe de-o parte, si-un Andreescu pe de cealalta. "Interzisilor" cu fite insa nu le-au fost batute cu vergeau talpile, nu le-au fost administrate substante psihotrope sau simulat violul asupra mamelor (sau soacrelor) lor. Lui Paul Goma, da.

Eliminat atat din Uniunea Scriitorilor cat si din propria tara, cu concursul tacit al disidentilor de fatada, Paul Goma este astazi din nou pus la zid. De catre cine? Culmea! De catre acelasi tovaresel prolet-culturnic care il ridica in slavi pe marele carmaci Ion Iliescu, imediat dupa masacrul minerilor asupra florii intelectualitatii romanesti din 1990. Va mai amintiti? Atacul Guvernului FSN sprijinit atunci si de "numele mari" ale intelectualitatii (aceleasi insirate mai sus). Ce face Manolescul astazi, in Romania "democratica"? Dupa publicarea a numai 7 (sapte) pagini din jurnalul lui Paul Goma in revista Viata Romaneasca, secretarul general al CC al USR convoaca adunarea oamenilor muncii a colectivului redactional si hotareste (din nou) o excludere: a redactorul sef Liviu Ioan Stoiciu. Vina: l-a publicat pe "antisemitul" - eticheta plasata demult de Unitatea "D" (Dezinformare) a Securitatii -, de Paul Goma. Nu traim in 1984! Si se intampla la Bucuresti, unde, din fericire, nu cum ar fi dorit Manolescu & co, a castigat alegerile primul presedinte al Romaniei cu adevarat democrat si neafiliat cercurilor murdare anti-romanesti, mai mult sau mai putin vizibile.

Deloc paradoxal, la Chisinau, un alt tovaras (declarat) - presedintele factiunii Partidului Comunistilor din Republica Moldova - Viktor Stepaniuc, tine in plenul Parlamentului un discurs de infierare similar, revoltat ca au ajuns peste Prut "mai bine de 200 de exemplare din cartea 'Basarabia' semnata de Pavel Goma, deci un disident roman - treaba lui". Zice el: "Eu vreau sa va spun ca este o carte incarcata de antisemitism si cu agitatie si propaganda concreta impotriva radaci-nilor statalitatii Republicii Moldova. Republica Moldova este numita, deci, o gaura neagra, deci un protectorat al Rusiei. Este numita, deci, o chestiune de un subiect artificial absolut creat". Ca si la Bucuresti, se solicita interventia "organelor" abilitate: "Eu as vrea ca Ministerul Securitatii Nationale (fostul KGB, n.a.), deci, aceasta structura, eu as vrea ca Ministerul Invatamantului si Procuratura Republicii Moldova sa analizeze aceasta literatura si sa ne spuna in ce masura ea coincide cu prevederile constitutionale si cu Legea Securitatii Nationale. Fiindca chestiunea aceasta nu se mai poate nici intr-un fel de tolerat!". Traim in "1984"! Si pentru ca gura pacatosului adevar graieste, Stepaniucul lui Manolescu de la Chisinau releva miza razboiului invizibil: "Literatura adusa de peste hotare care zi cu zi, deci, nimiceste de fapt psihologic in primul rand tanara generatie".

Prin revers intelegem astfel tinta demolatorilor de suflete romanesti. Aceeasi, aflata in colimatorul comunistilor atei de la Chisinau si a chistoacelor inca fumegande strivite de raposatul Gogu Radulescu la Bucuresti, in scrumierea imputita a marxism-leninismului moscovit: distrugerea sufletului natiunii romane. "Nationalitatea este sufletul unui popor", iar "unitatea nationala este chezasia libertatii lui", scria Nicolae Balcescu. Iata ce uneste cartitele URSS care sapa de 60 de ani si mai bine la temelia Romaniei mari si mici: lichidarea libertatii. Si mai mult: lichidarea nevoii de dreptate si adevar, temei al nationalismului firesc al generatiei revolutiei decembriste, vorba conului Alecu Paleologu. Adevarul lui Goma nu trebuie nici macar pomenit, discutat, analizat sau contestat civilizat prin schimburi de opinii, argumentate istoric si faptic. Nu!, el trebuie eliminat, asa cum Securitatea incercase eliminarea fizica a solitarului luptator anticomunist caruia nici azi, ca si in 1977, nu ii bate solidaritatea "intelectualitatii" colaborationist-comuniste la usa. Manolescu nu intelege un lucru, relativ simplu si pentru Stepaniuc: ca URSS a murit sufocata de propria duhoare cadaverica. Si ca Pavel Goma, asa cum l-a botezat necunoscatorul ateu, va continua sa-si scrie epistolele, asemenea apostolului neamurilor, in numele adevarului si dreptatii.

Din jurnalul cenzurat azi de Uniunea Prolet-Scriitorilor, dar aflat la http:// paulgoma.free.fr/, un rand trimis lui Paul Goma de tinerii basarabeni: "Noi va iubim si va asteptam acasa! Doamne ajuta!"

Forumul a avut 188 intervenţii. Fatalitate! Mai puţin de 20 au fost la obiect. Restul: lălăială de cârciumă, de meci, de trăncăneală, aşa, ca să ne odihnim, forumindu-ne. Reţin câteva:

De la: jan dinu din Portland, USA (...@hotmail.com)Data: 2005-09-15 22:55:27 , IP: 64.216.9...Un multumesc si-o inaltare pin-la Everest !(...)

De la: evreu mandru din israel din Israel (...@yahoo.com)Data: 2005-09-15 23:46:00 , IP: 82.81.197...Re: Un multumesc si-o inaltare pin-la Everest !Parca il vad pe Goma cu ochii holbatzi, smulgandu-si parul din barba, numai de suportul tau are nevoie acum, sa demonstreze ca nu e antisemit (...)

De la: Radu Dragan (...@yahoo.com)Data: 2005-09-16 00:33:02 , IP: 216.175.96...(...)De ce trebuie domnul Paul Goma sa demonstreza ce e sau ce nu e? Si de ce trebuie domnul Paul Goma sa-si smulga barba? Nu vad nici o legatura! (...) Cred ca poti fii regizor! Si cu te-a suparat JD? Si de ce domnul Paul Goma nu ar avea, daca ar vrea, nevoie de ajutorul tau, al meu sau al domnului JD? Multumesc pentru atentie!

De la Cosor Ion; (...)Paul Goma este un mare scriitor,este in acelasi timp si un bun istoric. tot ce spune este purul adevar si deobicei adevarul supara pe unii,dar el trebuie spus pentru posteritate,pentru a nu ramine cu pete pe constiinta neamului romanesc.ca au fost si uscaturi e logic,nu exista padure fara uscaturi,dar padurea ramine padure

De la: jan dinu din Portland, USA (...@hotmail.com)Data: 2005-09-15 23:49:18 , IP: 64.216.9...Re: Mare-i gradina...Lotzi, fii mai explicit,te rog ! Parca am auzit de numele tau in memorialistica maestrului Paul Goma ...JD

De la: Sobru (...@yahoo.com)Data: 2005-09-15 23:56:45 , IP: 81.196.220...Re: Mare-i gradina...Roncea are probabil parerea oricarui roman normal. Ordonanta e o mizerie, comisia "internationala" o adunatura antiromaneasca. Ordonanta aia nu se va aplica niciodata daca vrei sa ramana acolo unde e, de ochii lumii, caci daca se va atinge de cineva pe baza unor asa aberatii, atacand un drept fundamental, o sa ajunga la gunoi, acolo unde-i e locul. Asa ca zi mersi si ciocu mic, poate mai pupi niste despagubiri intre timp. Roncea greseste insa facand referire doar la rafuieli personale. Fondul e altul, si acolo e gravitatea maxima. Sper ca lui Roncea nu i-a fost frica sa atinga adevaratul subiect, caci dusmanii lui Goma sint in principal evreii pe care ii si pomeneste in scrierile lui, si nu romanasii fara caracter care profita de situatie acuzandu-l. In plus, lipsa ta de orice bun simt e evidenta, caci nagarea "holocaustului romanesc" nu inseamna negarea holocaustului. Deci lasand la o parte ca oricine are dreptul sa creada ce vrea si sa puna la indo-iala orice, nici macar aici n-ai dreptate. In definitiv la ce sa te astepti de unii ca tine? Se confirma si pe forumul asta tot ce spune Goma. (...)

De la: Radu Dragan (...@yahoo.com) Data: 2005-09-16 00:13:42 , IP: 216.175.96...Re: Gradina mare, gradina mare e...Observ ca folosesti Limba Romana cu maiestrie, si nu e de mirare! Cu respect imi permit sa te intreb daca cunostintele de limba araba te-au ajutat la descifrarea scrierilor domnului Paul Goma! Toti citim, dar cum e posibil ca numai dumneata sa citesti una si sa intelegi alta! (...)

De la: srk Data: 2005-09-16 02:01:08 , IP: 216.230.8...istoricii Nu stiu de ce noi romanii trebuie sa fim mai mult pasionali si ironici decat calculati si

profesionisti. Goma este un om care si-a dovedit verticalitatea si este un martor unic. Totusi de ce nu se muta dezbatera asta din sfera scriitorilor in cea a istoricilor de profesie? Asa cum exista o lucrare documentata la: http://www.presidency.ro/index.php?_RID=htm&id=70 tot asa i s-ar putea contrapune o alta lucrare a unei comisii care sa studieze punctul lui Goma de vedere. Nu pot sa cred ca nu se pot gasi bani si oameni ptr. asa ceva. In fond, pe VC Tudor nu l-a asasinat nimeni inca, deci se poate. Asa cum stim cati evrei au contribuit la comunismul romanesc ocupand functii de conducere, tot asa se poate studia cati si cum au contribuit la pierdereaBasarabiei. Bineinteles, oricat de multi si hotarati ar fi fost, asta nu justifica deloc ce ni se reproseaza (ma refer aici la vina colectiva). Numai asa putem balbai niste scuze in fata unor terte parti fara sa trezim si mai multa suspiciune.

De la: patriot din romania (...@yahoo.com)Data: 2005-09-16 06:29:24 , IP: 66.245.241...Re: istoricii Sa ni se faca dreptate odata....toti vinovatii sa plateasca indiferent ce natie au ei. numai asa putem scapa de gunoaie. Paul Goma e pilonul moral al scriitorilor si istoricilor.

De la: evreu mandru din israel din Israel (...@yahoo.com)Data: 2005-09-16 08:50:08 , IP: 82.81.197...(...)Din Saptamana Rosie pag 329: "As fi putut cere lamuriri de la cei doi colegi de clasa, evrei. Nu am facut-o, erau prea antipatici, prea distanti, prea bine imbracati, prea nu stiau romaneste, nici ungureste, limba lor declarat materna, (dar sosoteau in ruseste) prea aveau bani de buzunar, incat puteau sa comande prajituri din cofetarii, nu din piata, unde sa ceara ca noi internii de-un-leu-bomboane; prea erau bine hraniti, prea nesimtiti in recreatia mare, cand cei care adusesera deacasa cate o felie de paine cu ceva o impartiau cu cei care nu aveau de unde aduce, daca erau interni, iar ei doi desfasurau pe banca, in vazul intregei clase, servete frumos colorate si incepeau sa intinda si sa dezveleasca din hartii minunat unse pui fript si peste fript si costita fripta, - sa innebunesti de ura de clasa ba si de rasa!"(...) Prea seamana cum sunt descrisi acesti evrei de Goma, cu evreii descrisi de Gogol in Taras Bulba.

De la: Katty din Växjö Suedia (...@home.com)Data: 2005-09-16 11:32:48 , IP: 213.64.59... (...)<Mi-e mila de Paul Goma<.

Ba nu ti-e mila deloc. Goma a descris o realitate cu ochii copilului sarac de atunci caruia parintii nu aveau de unde sa-i dea un pachet bogat cu mancare. Iti lipseste empatia fata de cineva care nu are si nu intelegi ca invidia este un sentiment cit se poate de uman si cit se poate de normal atit la copii cit si la adulti. Goma este foarte sincer in relatarile despre copilarie, sinceritate pe care nu o apreciezi deloc pentru ca nu o intelegi si nu esti in astre sa o aplici in relatiile cu cei din jurul dumitale. A invidia pe cineva pentru ce are nu trebuie neaparat sa aiba o conotatie negativa ci pur si simplu sa fie o parere de

rau ca nu ai si tu ceea ce altul are. Cel ce isi descrie in mod public invidia este in realitate un om mult mai sincer si mai inofensiv decit cei ce tac si invidiaza pe ascuns.

De la: Gicuta a lu' nea Nuta din Horia-Ialomita (...@yahoo.com)Data: 2005-09-16 11:12:50 , IP: 193.226.129...Poate ca...Vazand cat de multi s-au repezit sa-l puna cu spatele la zid pe domnul Paul Goma si tinand seama de cate a patimit domnia sa in viata, imi pare ca domnul Roncea este aproape singurul care incearca sa lase „pietrele" acolo unde sunt (stiti, aia cu cine-i fara de pacat sa dea cu piatra).E foarte usor sa-l faci de nebun pe Goma, chit ca are un limbaj nu tocmai academic, dar, ia ganditi-va cum vi se pare sa veti o opinie similara cu a lui Plesita; nu-i ceva putred in rationamentul care vandeamna sa fiti de-acord c-un ticalos sadea? Nu cred ca „derapaje" verbale ale domnului Goma pot fi socotite ca dovezi de antisemitism. Polemica nu face rau nimanui, nu-i trimite nimeni in puscarie pe cei criticati de domnul Goma. Adevarul insa iese tare greu la iveala. S-auzim si de bine!

De la: Floreen din Bucuresti (...@yahoo.com)Data: 2005-09-16 11:52:07 , IP: 81.196.4...Paul Goma impotriva tuturor. Paul Goma se afla in razboi cu toata lumea. Ma intreb de ce oare? Eu cred ca este frustrat, a ramas cu spiritul lui de disident din perioada comunista. Este in razboi cu Manolescu dar si cu George Voicu, acelasi George Voicu care nu cu mult timp in urma il acuza pe Manolescu (printre multi altii) de antisemitism. Asadar Voicu il acuza pe Manolescu de antisemitism iar Manolescu il acuza pe Paul Goma de antisemitism. Rezultatul... Un redactor eliberat din functie din cauza epizotiei care batuie intelectualitatea romaneasca.

[Lui Laszlo]: Nu sînteti specialist în ale holocaustului, cum marturisiti (...) dar va dati cu parerea. Toata lumea are îndoieli, dvs. aveti certitudini. Tot ce puteti sa opuneti lui Goma este ordonanta lui Iliescu. Pentru un literat... argumentarea este sumara. Pentru a scrie (si asta pentru ca l-ati studiat pe Manolescu 8 ani...auzi domnule sa-ti pierzi 8 ani din viata cu Manolescu... sînteti stoic) avem nevoie de doua lucruri indispensabile: o idee si talent. Pentru unii ideea vine gata îmbracata, pentru altii este o adevarata tortura ca sa dea o forma oarecare gîndirii sale. Care sînt leacurile la aceasta neputinta? Tot doua vad: lectura si munca....

De la: Radu Dragan (...@yahoo.com)Data: 2005-09-16 17:21:19 , IP: 71.109.17...Re: pentru Lazlo Alexandru (...) pastreaza o traditie numita sindromul Valter Roman! intimidare, amenintare; Valter Roman a mers si mai departe! A ajuns la rapire, tradare, si toate au culminat cu asasinarea lui Imre Noghy! In vremurile de trista amintire oare ce ar fi ajuns Lazlo Alexandru? (...)

De la: Aladin din york (...@optonline.net)Data: 2005-09-16 18:56:00 , IP: 69.113.12...In zilele revolutiei maghiare (oct 1956).La 2005-09-16 17:21:19, Radu Dragan a scris: > Domnul Lazlo Alexandru pastreaza o <traditie numita sindromul Valter Roman! Intimidare, amenintare...> Cineva a publicat in mod curajos si ciudat aceasta a ajuns pe diferite tarabe de carte (pe strada) in Bucuresti " Cartea alba a revolutiei maghiare" Rasfoind-o nu am ezitat s-o cumpar, am regretat ca nu am cumparat mai multe (sa le difuzez) . La una din perchezitiile "in lipsa" cartea a disparut ,a aparut insa un microfon atashat la microfonul telefonului. Cu care m-am distrat ,punandu-l langa radio de cate ori primeam vre-un telefon. In acea carte erau imagini ce m-au uns la inima.Bulevarde din Budapesta cu felinarele asortate cu securisti (unguri) spanzurati de cizme. Nu stiu cati din acestia erau evrei-maghiari. Inseamna ca asi putea fi anti-semit? Dar un coleg de serviciu se lauda cum ,cand a fost el militar (ofiter) cum i-a pus el cu botul pe labe ,pe contrarevolutionarii aia de bozgori. Era el un shovin? era patriot? Noi stim toti ce era ! era un imbecil,care nu putea fi contrazis pt ca juca jocul celor de la putere. Sa fim atenti ca aceste noi puteri acordate unora ,pot naste (deja o fac) terori nebanuite ,asemanatoare cu cele deja cunoscute, multi au deja practica, prin schimbarea piei de oaie numai.

De la: jan dinu din Portland, USA (...@hotmail.com)Data: 2005-09-16 21:30:28 , IP: 64.216.9...Conspiratia si ura viscerala impotriva d-lor GOMA si STOICIU trebiue sa inceteze !!Domnul Paul Goma face cinste atit romanilor cit si evreilor adevarati prin opera sa documentaristica inchinata umanitatii ! (...)

De la: progitmo din NOT YOUR BUSINESS (...@yahoo.com)Data: 2005-09-16 21:32:58 , IP: 70.85.114...Lasati-l pe Laszlo Alexandru in pace! (...)Am avut rabdare sa citesc toate cele trei parti ale disperatei dumneavoastra analize, care nu are ca scop decat discreditarea lui Laszlo Alexandru, implicit spalarea lui Goma de jegul antisemit, jeg pe care va faceti ca nu-l vedeti. (...) Scopul contributiei dumneavoastra, in trei parti, in fond nu este altceva decat o incercare de a sustine ca Paul Goma nu este antisemit. Ati citit "Saptamana Rosie"? Lasati-l pe Laszlo Alexandru in pace pentru ca nu el este subiectul articolului.

Uf! Am scăpat (dar nu ieftin).

Revin, re-afirm: acesta este jurnalul meu, pun în el ce vreau eu. Cum nu e editat (carte), nu se vinde, aşa că…

Aşa că!

Vineri 16 septembrie 2005

Am dormit, nu chiar cum mă lăudasem: "pe spate, ca un cosaş", dar binişor.

Valerian Stan îmi trimite - neuitînd să spună că nici el nu ştia de existenţa "Ordonanţei":

HOTĂRÂRE nr.902 din 4 august 2005
privind înfiintarea Institutului Naţional pentru Studierea Holocaustului din România "Elie Wiesel"
Textul actului publicat în M.Of. nr. 758/19 aug. 2005

În temeiul art. 108 din Constitutia României, republicată, şi al art. 5 pct. 16 din Hotărârea Guvernului nr.78/2005 privind organizarea si functionarea Ministerului Culturii si Cultelor, cu modificările ulterioare, Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. - (1) Se înfiintează Institutul National pentru Studierea Holocaustului din România "Elie Wiesel", institutie publică cu personalitate juridică, aflată în subordinea Ministerului Culturii si Cultelor.

(2) Institutul National pentru Studierea Holocaustului din România "Elie Wiesel", denumit în continuare Institutul, are sediul în municipiul Bucuresti, Str. Vigilentei nr. 3, sectorul 5.

Art. 2. - Institutul va prelua imobilul prevăzut la art. 1 alin. (2) prin contract de comodat încheiat cu Federatia Comunitătilor Evreieşti din România si cu Fundatia "Caritatea".

Art. 3. - Institutul are ca obiect de activitate identificarea, culegerea, arhivarea, cercetarea şi publicarea documentelor referitoare la Holocaust, în rezolvarea unor probleme ştiintifice, precum şi elaborarea şi implementarea de programe educationale privind acest fenomen istoric.

Art. 4.- Pentru realizarea obiectului de activitate prevăzut la art. 3 Institutul are următoarele atributii principale:

a) efectuează studii si cercetări, în tară si în străinătate, pentru aprofundarea cunoasterii fenomenului Holocaustului;

b) achizitionează - sau primeste donatii - orice mărturie, publicatie ori document privind Holocaustul sau în legătură cu acesta;

c) identifică, aduce în tară si conservă documentele privind Holocaustul din România, în original sau în copie, pe orice suport, răspândite în diferite tări ale lumii;

d) constituie o arhivă care să cuprindă publicatiile, cărtile, colectiile de reviste, ziare, manifeste si alte înscrisuri care au legătură cu Holocaustul din România, alcătuind si instrumente de lucru în domeniu;

e) lansează proiecte de istorie orală, în scopul salvării memoriei istorice a Holocaustului;

f) organizează manifestări stiintifice consacrate Holocaustului si contribuie la reprezentarea cercetării nationale în acest domeniu în întâlnirile stiintifice internationale;

g) finanteaza editarea, tiparirea si publicarea de memorii, cărti, studii, articole, corespondenţă, memorie fotografică si video, colectii de documente, albume fotografice referitoare la Holocaust;

h) organizează si sprijină realizarea de expozitii si alte actiuni educationale privind Holocaustul;

i) constituie un punct de referintă si de comunicare cu supravietuitorii Holocaustului;

j) contribuie prin expertiză la conservarea patrimoniului spiritual al comunitătilor din România afectate în perioada Holocaustului;

k) sprijină organizarea unui Memorial al victimelor Holocaustului din România.

Art. 5. - (1) Institutul este condus de un director general, numit prin ordin al ministrului culturii si cultelor, potrivit legii.

(2) Directorul general al Institutului conduce întreaga activitate a institutiei pe care o reprezintt în raporturile cu autoritătile publice, cu institutii si organizatii, precum fli cu persoanele fizice si juridice din tară sau din străinătate.

(3) Directorul general al Institutului este ordonator tertiar de credite.

(4) Directorul general al Institutului numeste si eliberează din functie, în conditiile legii, personalul din aparatul propriu.

(5) În exercitarea atributiilor sale directorul general al Institutului emite decizii.

Art. 6. - Pe lângă Institut se organizează si functionează:

a) Consiliul stiintific, organ consultativ stiintific de specialitate, format dintr-un număr de până la 31 de personalităti reprezentative si recunoscute în domeniul studierii Holocaustului; membrii Consiliului stiintific sunt numiti de către directorul general al Institutului si nu sunt salarizati;

b) Colegiul de onoare, format din personalităti ale vietii publice interne si internationale, cu competente si merite în domeniul studierii Holocaustului; membrii Colegiului de onoare sunt numiti de către ministrul culturii si cultelor, la propunerea directorului general al Institutului, si nu sunt salarizati.

Art. 7. - (1) Numărul maxim de posturi al Institutului este de 30, dintre care 15 sunt cercetători stiintifici, si se asigură cu încadrarea în numărul maxim de posturi prevăzut în nota de la anexa nr. 2 pct. II "Organe de specialitate ale administratiei publice centrale si institutii publice finantate din venituri proprii si subventii de la bugetul de stat" din Hotărârea Guvernului nr.78/2005 privind organizarea si functionarea Ministerului Culturii si Cultelor, cu modificările ulterioare.

(2) Personalul Institutului este salarizat conform prevederilor legale aplicabile personalului din sectorul bugetar.

(3) Pentru realizarea atributiilor sale Institutul poate folosi si colaboratori externi.

(4) Structura organizatorică fli regulamentul de organizare si functionare a Institutului se aprobà prin ordin al ministrului culturii si cultelor, în termen de 30 de zile de la data intràrii în vigoare a prezentei hotàrâri.

Art. 8. - (1) Cheltuielile curente şi de capital ale Institutului se finanteazà din venituri proprii si din subventii acordate de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Culturii si Cultelor.

(2) Veniturile proprii necesare realizàrii activitàtilor specifice se pot realiza din:

a) editarea si vânzarea de càrti, publicatii, lucràri si studii de specialitate;

b) cofinantàri de programe si proiecte;

c) realizarea si valorificarea de studii si proiecte, precum si din efectuarea de prestàri servicii;

d) exploatarea bunurilor pe care le are în administrare;

e) sponsorizàri si donatii, în conditiile legii;

f) alte activitàti specifice realizate de càtre Institut, inclusiv din încheierea de contracte cu persoane fizice sau juridice.

Art. 9. - (1) Pentru asigurarea cheltuielilor necesare organizàrii Institutului se aprob? suplimentarea bugetului Ministerului Culturii si Cultelor cu suma de 800.000 lei (RON) din Fondul de rezervà bugetarà la dispozitia Guvernului, prevàzut în bugetul de stat pe anul 2005.

(2) Se autorizeazà Ministerul Finantelor Publice sà introducà, la propunerea ordonatorului principal de credite, modificàrile corespunzàtoare în structura bugetului de stat si în volumul si structura bugetului Ministerului Culturii fli Cultelor pe anul 2005.

Art. 10. - Pentru realizarea activitàtilor specifice Institutul are în dotare un numàr de douà autoturisme si un microbuz pentru transport de persoane si marfà, cu un consum mediu normat de carburanti de 300 litri/lun/autovehicul.

Art. 11. - La pct. II "Organe de specialitate ale administratiei publice centrale fli institutii publice finantate din venituri proprii si subventii acordate de la bugetul de stat" din anexa nr. 2 la Hotàrârea Guvernului nr.78/2005 privind organizarea si functionarea Ministerului Culturii si Cultelor, publicatà în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.137 din 15 februarie 2005, cu modificàrile ulterioare, dupà nr. crt. 4 se introduce nr. crt. 41, cu urmàtorul cuprins:

-

"41 Institutul Naţional pentru Studierea Holocaustului din România «Elie Wiesel»	Venituri proprii fli subvenţii acordate de la bugetul de stat"

PRIM-MINISTRU CALIN POPESCU-TARICEANU

Contrasemneazà:

Ministrul culturii si cultelor, Monica Octavia Muscà

p. Ministrul afacerilor externe, Lucian Leustean, secretar de stat

Ministrul muncii, solidaritàtii sociale si familiei, Gheorghe Barbu

Ministrul finantelor publice, Ionel Popescu

Bucuresti, 4 august 2005. Nr. 902.

Directorul Institutului "Wiesel" va fi ofiţerul specializat în istorie naţional-comunistă de pe lîngă Ilie Ceauşescu, Mihail Ionescu.

Foarte bine. Îi urez viaţă lungă şi succese - nu lui "Wiesel", nu tovarăşului Mihail Ionescu, ci Institutului.

Sunt convins: şi el ("Wiesel") va ura geamănului său, mult aşteptatul **Institut pentru Studierea Crimelor Bolşevismului** începînd din 1917 până în zilele noastre: succes şi viaţă lungă.

A spus cineva ceva, în genul: «Aşteaptă să felicite evreii un institut pentru studierea crimelor şi ale lor!»? Nu?

Propusesem în textul "Să învăţăm de le evrei" o simetrie necesară şi dreaptă. Acum, că s-a hotărît înfiinţare Institutului "Wiesel", va putea fiinţa şi Institutul Suferinţelor Noastre.

Tot Mircea Stănescu îmi transmite, după o raită prin târg:

Nu stiu cînd a apàrut acest nr. Eu l-am gàsit astàzi la Humanitas - Cretzulescu. Dat fiind cà "Invitatia D-lui Goma este datatà 10 septembrie si publicatà în "Ziua" pe 13 septembrie...

Ce s-a întîmplat? Una din douà sau amîndouà:

1) Comunitatea evreiascà a publicat nr. cu întîrziere ca sà prindà... propria-i initiativà;

2) Comunitatea în chestie are spioni în redactie. MS

Realitatea evreiascà, Nr. 236 (1036), 1-15 septembrie 2005

(articol nesemnat, numàr inaccesibil pe site, la fel ca întreg numàrul)

Luàri de pozitie legate de manifestàri antisemite în România

Desi existà o legislatie (Ordonanta de urgentà nr. 31 din 28 martie 2002 si o hotàrâre a C.N.A.) care condamnà manifestàrile fasciste, rasiste si xenofobe si popularizarea lor, din pàcate, ele îsi gàsesc locul în continuare în presà, audiovizual sau în brosuri care se vând pe tarabe. Aspectul pozitiv este cà în presa românà au început sà aparà si unele luàri de pozitie împotriva unor astfel de atitudini. În ultimul numàr (6-7) al «Vietii Românesti», revista Uniunii Scriitorilor, *asupra càruia ne-a atras atentia criticul literar Henri Zalis* (s.m.) a fost publicatà prima parte a /Jurnalului/ scriitorului Paul Goma (1-16 ianuarie

2005). Textul cuprinde atacuri vehemente împotriva intelectuallor evrei si membrii Comisiei «Wiesel» care au redactat /Raportul/ despre Holocaustul din România, împotriva faptelor si argumentelor care sustin existenta Holocaustului românesc cuprinse în acest document, negându-se veridicitatea lor, critici împotriva Israelului si a politicii duse de statul evreu. Reactia fatà de publicarea acestui text a venit din partea ziarului «Gândul», care, într-un amplu articol, intitulat «*Ministerul Culturii subventionează o revistă acuzată că promovează antisemitismul*», citează dintr-un comunicat al Uniunii Scriitorilor (U.S.) de condamnare a publicàrii acestui text. În comunicat se mai arată cà *Uniunea se angajează sà ia màsuri pentru ca astfel de fenomene sà nu se mai repete* (s.m.). Potrivit ziarului, conducerea comunitàtii evreiesti ar fi protestat împotriva aparitiei articolului lui Goma. Dar «Gândul» remarcà un alt aspect, mentionând cà «ceea ce pentru conducerea Uniunii Scriitorilor este intolerabil, la Ministerul Culturii nu are darul sà stârnească nici o umbrà», ministerul incluzând «Viata Românească» printre revistele desemnate sà primească subventii de la stat si aceasta chiar si după aparitia unor astfel de articole incriminate. Redactia «Vietii Românesti» si-a însusit continutul si formulàrile U.S. fatà de aparitia «Jurnalului» lui Goma. comunicatul Uniunii Scriitorilor a fost reluat si comentat de ziarul «Gardianul». Drept replicà la cele două articole, într-o scrisoare trimisà ziarului «Ziua», Paul Goma reia atacurile antievreiesti si afirmà cà va da în judecată, printre altii, Uniunea Scriitorilor si pe «conducàtorii comunitàtii evreiesti pentru denunt calomnios», iar «România liberà» îi ia apàrarea scriitorului. [...]?

Aşa, carevasăzică: bătrânul Zalis a rămas bun în grad: tot turnător, tot turnător (voluntar, nu silit - ca Quintus, ca Paleologu, ca Doinaş, ca Balotă, ca...). Până în 1989 activitatea lui "la suprafaţă" era la *Săptămîna* lui E. Barbu şi în toate - dar toate! - campaniile duse de securitate, împotriva noastră, a exilaţilor activi, prin colegii noştri, scriitori din ţară. Ce lepră, acest Zalis! - cu el se laudă Breban, în *Contemporanul* (e drept: Zalis nu e chiar Ianoşi al Martei Petreu, dar nici departe). Acum nemaiavînd pe cine să toarne le Secu, "informează" harnic ComunitateaEvreilor. Înainte o făcea din datorie politică; acum o face din datorie etnică.

Iar acum "o delaţiune" (cum spunea ne-delaţionatoarea Geta Dimisianu, când îl "turnam" eu la Europa liberă pe Vasile Nicolescu, putoarea cenzoare de la C.C.). Este un mesaj dinspre M. Stănescu, în principiu (românesc), nu trebuie divulgat - însă eu încalc această "lege" şi, fără voia lui (a lui M. Stănescu), reproduc următorul text:

[16 sept. 2005, orele 7]
Azi am primit si prima retragere de nume.
Iatà povestea:
Ieri Dl. Aristide Ionescu, fdp din Pitesti, mi-a transmis si semnàtura D-

lui Ilie Popa, prof. la Univ. Pitesti., pres. filialei Arges a Fundatiei Memoria.
Dupà aceasta a încercat sà obtinà si semnàtura lui Serban Papacostea. Care a refuzat.
Ba, mai mult, auzind cà Dl. Popa a semnat, a dat un telefon la Madam Michaela Ghitescu / Ion Drescan, la sediul Fundatiei, aici, in Bucuresti. In urma acestuia, Dl. Popa si-a retras semnatura.
Asta-i, ca sà se stie - cine, ce, cu nume - ce face.
Asa se lucreaza, tovaràsi, pe ascuns, nu pe fata, la vedere!MS
PS: Il sterg deci de pe lista si îi rog pe toti care pot sà o facà si ei.

Sâmbătă 17 septembrie 2005

Aseară a fost pus pe internet *Ziua* de... azi. Cu o prelungire:

Noul caz Goma
Teme deontologice la Uniunea Scriitorilor

Un studiu solicitat de European Monitoring Center on Racism and Xenophobia (EUMC), institutie a Uniunii Europene, a propus aceasta definitie a antisemitismului: "o anumita percepere a evreilor care poate fi definita ca ura impotriva evreilor. Manifestarile fizice sau retorice ale antisemitismului sunt indreptate impotriva evreilor sau non-evreilor si/ sau impotriva proprietatilor lor, impotriva institutiilor comunitare si bunurilor religioase evreiesti". Iata o definitie relativ vaga, tocmai pentru ca se doreste cuprinzatoare. Necesara circumscriere o ofera exemplificarile. Dintre cazurile enumerate in studiu - printre care negarea Holocaustului, declaratii privind caracterul periculos ori mizerabil al evreilor s.a. -, una singura se aplica fara dubii, dupa opinia mea, lui Goma: acuzarea evreilor, ca popor, pentru crimele, reale sau imaginare, datorate unor evrei sau unor grupuri de evrei; argumentarea Holocaustului, chiar daca nu scuzarea lui, prin comportamentul comunitatii evreiesti.

Poti sa nu urasti evreii - si, sincer, nu cred ca Goma o face, in ciuda infierbantarii cu care se exprima -, dar poti sa debitezi tot felul de lucruri despre evrei care nasc retinere sau chiar ostilitate fata de acestia. Scrierile sale "Basarabia" si "Saptamana Rosie..." sunt pline de stereotipuri. Este motivul pentru care le-am tratat drept exemple de discurs antisemit, cu rezultatul previzibil - invectivele celui in cauza si ale sustinatorilor sai.

Fac notatiile de mai sus ca persoana care apara in schimb, ferm, dreptul la exprimare, inclusiv in chestiuni desigur delicate, precum cele antisemite. Motiv pentru alte invective, venite de asta data din partea unui reprezentant de frunte al taberei adverse: Michael Shafir. Tabere definite prin logica: "cine nu este integral cu noi este impotriva noastra". (Iata pentru cei doi ocazia sa-si dea mana, in singurul mod care-i face compatibili.) O adevarata democratie este aceea unde exista loc pentru toti si din acest motiv resping legislatia care pune statul - prin politie, parchet, judecatori - sa decida cine vorbeste corect si cine nu.

Faptul ca statul nu are de ce sa normeze limbajul nu dezminte firescul ca anumite grupari si institutii sa-si introduca propriile norme deontologice. O face presa, o fac comunitatile culturale in societatile cele mai liberale, precum Statele Unite. In acest sens, nu mi se pare nelalocul lui ca Uniunea Scriitorilor (US) sa introduca un cod de conduita in cadrul organizatiei, acoperind si publicatiile care apar sub egida US. Drept urmare, decizia Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor de a pune in discutie oportunitatea publicarii, de catre "Viata Romaneasca", a unui text al lui Goma considerat de Comitet antisemit nu ridica probleme de principiu. Ridica insa multe alte chestiuni practice.

Mai intai, faptul ca acest cod trebuie sa fie asumat explicit. Caci Uniunea era legitima sa-l sanctioneze pe Liviu Ioan Stoiciu pentru a fi editat scrierea incriminata dupa ce si-ar fi indeplinit obligatia sa defineasca explicit regulile interne. Acopera statutul Uniunii problematica ridicata de articolul lui Goma? Nu cred ca suficient. Scrierile eseist-literare se bucura de libertatea de exprimare intr-o proportie care depaseste cu mult presa destinata publicului larg. O organizatie reprezentativa pentru scriitori precum PEN Clubul International apara cu tenacitate acest principiu impotriva unui puternic curent normativist european. Or, eu nu stiu sa existe un "cod deontologic" al US. Si intrucat chiar nu exista, apar toate premizele ca de principiul deontologic sa se abuzeze.

In contextul absentei unui cod, se insinueaza intrebarea cum functioneaza la nivel informal principiile etice in cadrul US. Experienta mea ramane, din acest punct de vedere, deplorabila. Imi amintesc perfect maniera in care, la una din adunarile generale ale US, conducerea, intre care unii membri de astazi ai Comitetului Director, a siluit cu nonsalanta regulile statutului. Iata, gardienii principiilor sunt tocmai pe cei care le incalca. Oricum, in astfel de cazuri, "competenta deontologica" se transfera unui organism specific independent.

Mai multi membri ai Comitetului Director al US au fost de-a lungul timpului acuzati, si nu fara motiv, de folosirea unui limbaj virulent, jignitor, ajuns la opinia publica tocmai prin publicatiile Uniunii. Nu-mi amintesc ca Uniunea sa fi luat vreodata o pozitie explicita, apreciind daca un astfel de discurs este compatibil sau nu cu onoarea publicatiilor pe care le pastoreste. Ba chiar, prin semnaturile in favoarea lui Mircea Mihaies, in momentul amendarii acestuia de catre Consiliul National pentru Combaterea Discriminarii, se parea ca scriitorii dau prioritate libertatii de exprimare. Ce cod etic este acela care schimba macazul de la un acuzat la altul?

In sfarsit, daca avem in vedere un cod deontologic al Uniunii Scriitorilor si legitimarea lui prin interzicerea textelor cu nuante antisemite ale lui Goma, mi se pare firesc sa vedem care este atitudinea US intr-o situatie oarecum complementara: cum ii trateaza Uniunea pe membrii ei care au colaborat cu Securitatea. Nu stiu pana acum ca cineva sa fi fost exclus din Uniune explicit datorita acestei colaborari. Mai mult, ultimul presedinte, relaxatul Nicolae Manolescu, a afisat o complezenta vecina cu sustinerea fata de recentii dezvaluiti Uricaru si Buzura. Oare transferul, voit sau ne-voit, al atitudinii presedintelui US la nivelul intregii organizatii nu constituie el insusi o serioasa tema etica?

In concluzie, dezbaterile si masurile luate de catre Comitetul Director al US in chestiunea publicarii scrierii lui Goma intr-o revista a US au o mare relevanta pentru Uniune si nu numai. Caci dimensiunea etica a US, fie ea asumata, fie respinsa din principiu, este determinanta pentru natura si, deci, pentru viitorul Uniunii. Se pune insa intrebarea cum pot sa dea verdicte de ordin deontologic persoane care au o problema serioasa privind si intelegerea deontologiei, si exercitiul ei. Daca principiile etice asumate de Uniunea Scriitorilor nu sunt definite coerent, nu sunt oneste si nu se aplica tuturor, atunci recentele masuri in cazul Goma-Stoiciu raman doar o alta mizerie.
(Gabriel ANDREESCU)

La acesta: reacții (indirecte):

Eugen Mihaescu pentru Goma

Ma alatur protestului cititorilor ziarului ZIUA, referitor la scandalul Paul Goma vs. Nicolae Manolescu.

Paul Goma si opera sa nu se pot sterge cu guma oricat de mult s-ar stradui cei care s-au aratat viteji dupa 1990. Dupa zadarnice incercari de "recuperare" a scriitorului, solutia cea mai eficienta s-a dovedit a fi lipirea celei mai infamante etichete: "antisemitismul". O operatie executata de niste "dalmatieni" care incearca sa-si ascunda petele improscand numai murdarie, asa cum au facut si cu Cioran in "Gazeta literara", in 1960. Dar Goma va ramane in istoria literaturii romane si in cea a luptei anticomuniste in ciuda meschinelor stradanii ale unor "intelectuali de Dambovita".

Eugen MIHAESCU, membru de onoare al Academiei Romane

Roxana Iordache NU a semnat protestul anti-Manolescu

In numarul din 14 sept. a.c. al ziarului ZIUA a fost publicat un protest impotriva presedintelui Uniunii Scriitorilor, domnul Nicolae Manolescu, sub care a aparut si numele subsemnatei. Cu toata consideratia pe care i-o port domnului Paul Goma pentru demnitatea de a spune lucrurilor pe nume, precizez ca NU am semnat acel protest si nici nu am fost solicitata de catre initiator(i) sa-mi dau acordul verbal. Prin urmare, dezavuez categoric folosirea abuziva a numelui meu si va rog sa publicati acest drept la replica in conditiile deontologiei profesionale.

Roxana IORDACHE, publicist

(...)

LIS Imi transmite:

Cotidianul independent "Mesagerul de Bistrita-Nasaud" / 16.09.2005, pagina de Opinii
Intimităţi colective
Deranj în şi pe lângă "România Scriitoare"

Cazul "Viaţa Românească", mediatizat şi nu prea, funcţie de interese şi (ne)pricepere jurnalistică săptămâna trecută, a dovedit încă o dată că în societatea scriitorilor români veninul se serveşte în loc de apă plată, iar vinovaţii pentru beţia otrăvită a stăpânilor ar fi în primul rând ospătarii, nicidecum pofta nesăţioasă şi râvna "bahică" a celor dintâi. Aşadar: prestigioasa revistă "Viaţa Românească" (ajunsă în al 100-lea an de existenţă şi, în care, publicând trei rânduri - au simţit-o şi unii scriitori bistriţeni! - te simţi mai scriitor decât atunci când publici două pagini într-alta) a publicat în numărul ei 6-7 (apărut în iulie 2005) fragmente (câteva pagini) din "Jurnal 2005" al scriitorului-disident Paul Goma. De aici a început deranjul în şi pe lângă "România Scriitoare" (formulare ce îi aparţine lui Goma şi care se referă la Uniunea Scriitorilor din România). Astfel, între conducerea Uniunii Scriitorilor (prin vocile lui Nicolae Manolescu - prefledinte fli Horia Gârbea - directorul de imagine al USR fli prefledinte al Asociaţiei Scriitorilor Bucureşti) şi Paul Goma (via Liviu Ioan Stoiciu, redactor şef-adjunct şi responsabil de număr la data publicării în "Viaţa Românească" a paginilor de "Jurnal...") a început un "război al comunicatelor" susţinut în realitate de multe resentimente, poliţe neachitate ajunse la vârsta "măritişului" şi care-şi cereau acum drepturile ori ameninţări cultural-penale. Iată câteva fragmente din replicile de presă ale conflictului: "Conducerea Uniunii Scriitorilor din România îşi exprimă regretul că în revista «Viaţa Românească» numărul 6-7 din iunie-iulie 2005, revistă editată de Uniunea Scriitorilor, a fost permisă de către redacţie apariţia unui text cu conţinut antisemit. Este vorba despre fragmente din Jurnalul 2005 al lui Paul Goma." (31 august 2005).

În replică, Paul Goma declară într-un anunţ oferit spre publicare ziarului ZIUA, citez: "...voi da în judecat?: 1. Uniunea Scriitorilor din România; 2. Asociaţia Scriitorilor din Bucureşti; 3. Pe Nicolae Manolescu, preşedintele Uniunii; 4. Pe Horia Gârbea, director de imagine al USR şi prefledinte al Asociaţiei Scriitorilor Bucureşti, pentru calomnie la adresa lui Liviu Ioan Stoiciu şi a mea; 5. Pe conducătorii Comunităţii Evreilor din România pentru denunţ calomnios. (...). Aştept reuniunea de la 8 septembrie a.c. a Comitetului Director al Uniunii - sub conducerea lui N. Manolescu - alcătuit din: G. Bălăiţă, G. Dimisianu, H. Gârbea, M. Mihăieş, Marta Petreu, C.M. Spiridon, G. Chifu, Al. Cistelecan, Varujan Vosganian, Szilagy Istvan, când/ unde va fi judecat Liviu Ioan Stoiciu. Aşa fusesem şi eu judecat, am mai spus, repet: în urmă cu aproape 50 de ani: în 1956 nu mai trăia Stalin, dar stalinismul era în floare - atunci eram "antisovietic"; acum, în Anul Domnului 2005, în plină renaştere a ceauşismului fără Ceauşescu (cel asasinat prin voicanizarea iliască în urmă cu 15 ani), voi/ vom fi judecaţi pentru... «antisemitism» (Paris, 5 septembrie 2005).

Cel care "trebuia" mazilit aşadar în afacerea asta nu era altul decât Liviu Ioan Stoiciu, căci e greu de presupus că lui Paul Goma i s-ar fi putut lua pământul francez de sub picioare ori hemoglobina revoltei din sânge. Oricâte păcate şi încăpăţânări "stoice" ar fi avut LIS, nu i se poate reproşa sub nici o formş profesionalismul şi valoarea lui scriitoricească, şi, cu atât mai puţin, eventuale complicităţi (in)voluntare cu acuzatul antisemitism "depistat" de conducerea USR în paginile cu pricina. Născut parcă sub semnul zodiacal al "osului de peşte" ce ţi se înfige în gât, LIS (care în urma judecăţii Comitetului Director a fost eliberat din funcţia deţinut? la "Viaţa Româneasc?") plăteăte încă o dată tribut - nemeritat! - conformismului şi obedienţei faţă de puternicii zilei atât de caracteristice societăţii româneşti. Acuzaţiile şi explicaţiile conflictului sunt mult prea complexe şi alunecoase pentru cei din afara acestuia. Există însă şi elemente de identitate a unui asemenea deranj caracteristice brand-ului "România". Şi, cu siguranţă, actorii acestui spectacol dezonorant au să-şi spună mult mai multe decât au făcut-o prin comunicatele de presă. Cert este că la sfârşitul reprezentaţiei în unii se va arunca cu flori, în alţii cu fâşii de tifon pentru a-şi pansa rănile. Pietrele fiind deja aruncate. Pentru mine, ca scriitor român membru al USR, durerea rămâne aceeaşi. Cenzura pe neînţelesul tuturor nu va pieri din tabieturile noastre culturale, rostogolindu-se (afla cum îşi imaginează unii!) în acelaşi timp cu capul "sacrificat" al lui LIS. Nici nu ar avea cum, de vreme ce ea nu a fost o coroană purtată de acesta. Ea e un blestem colectiv şi, ca blestemul, va dăinui încă mult şi bine. Spre mai răul nostru comun. Sorin Gârjan

Schimbare de registru binevenită: am dat (pe internet) peste un studiu semnat de Rodica Zafiu: "Diversitate stilistică în România actuală"; în capitolul 9, "Strategii ale limbajului în literatură", există un subcapitol cu mine. Studiul a fost pus pe internet în 2003, va fi existînd şi ca volum - urmează să mă informez.

Inventii lexicale

Un bine cunoscut subiect de discuţie culturală a fost cel privind şansele de cunoaştere a literaturii române în străinătate; mai întotdeauna, în analiza stărilor de fapt intervenea o observaţie, deloc nouă: prozatorul român e prea „stilist" şi estetizant, numeroase cărţi mizează prea mult pe limbaj (şi nu pe o mai transparentă asumare a marilor teme universale) devenind astfel aproape intraductibile sau, în orice caz, pierzând foarte mult prin traducere.

O ilustrare a acestei situaţii e scrisul lui Paul Goma. În privinţa virtuozităţii stilistice în jocul de cuvinte nu sunt mulţi din prozatorii români contemporani care să-l concureze [3]. E un paradox faptul că, în discursul unui exilat, temele opresiunii şi ale rezistenţei, meditaţia politică sau morală sunt puse în umbră de supraevaluarea registrului ludic al limbajului.

La Paul Goma numeroasele creaţii şi variaţii lexicale sunt incluse într-o tactică narativă de ascundere a detaliului relevant pentru progresia (de

fapt, pentru reconstituirea) acțiunii: aceasta înaintează anevoios, sufocată de ficțiuni și supoziții care fac tot mai greu de recunoscut planul „real"; întâmplările se rescriu de dragul acumulării de amănunte, în limbaj manifestându-se simultan tendința concentrării și cea a reluării. Concentrată e cel mai adesea expresia aluzivă, în care o determinare explicativă e condensată într-un compus sau într-o derivare inedită; atributul devine adesea inutil, fiind absorbit de nume, complementul – de verb sau de adjectiv: „bătrânătușa junepoatei" (Goma 1991b: 185), „săniem" (ib., p. 160) etc. Formele nou create intră însă cel mai adesea în serii în care principiul de bază e reluarea (parțială): „Genunchii. Nodurunchii. Amărunchii" (ib., p. 191). În sintaxă, reluarea și consecința ei normală, elipsa, sunt, în asociere cu întreruperile, cu desele intercalări, modelul de construcție dominant. Crearea de cuvinte imediat abandonate, aproape niciodată reluate identic, funcționează ca un indice de subiectivitate accentuată. Se formează, cu ușurința limbii vorbite, substantive: poatecăda-ul, delaorașii, terâziul, cinevaul, orașstalinienii (Goma 1991b: 58, 18, 21, 42, 31), Drumfărăpulberea (Goma 1991c). Surprinzătoare și ingenioasă e, de pildă, coprezența articolelor hotărât și nehotărât, cel din urmă absorbit de substantiv în virtutea valorii lui semantice: „rămăsesem în fața odoamnei de la pupitru" (1991b: 15); stabilitatea formei „odoamnă" presupune conflictul între regulile de utilizare textuală, anaforică ale articolului (la reluare, substantivul primește articol hotărât pentru a înregistra coreferențialitatea) și valorile sale semantice („odoamna" rămâne o necunoscută, o persoană oarecare). E curentă și contopirea clișeelor astfel substantivizate: „neîndestuldeprețuitul" (1991b: 141). O listă selectivă de exemple poate fi pitorească, dar și deformatoare, în măsura în care face abstracție de context: aproape fiecare din termenii citați mai jos e pregătit și motivat contextual: toaleză (1991b: 15) îi urmează lui paranteză; Vremcoșbuc și George Elzorab (ib., p. 156, 159) apar într-un șir de aluzii și citate parțiale din opera poetului George Coșbuc; acumularea însăși dă o cheie de lectură cuvintelor nou create care, dacă sunt izolate, își pierd semnificația și hazul. Un adjectiv ca dealvaletic pare obscur sau cel puțin artificial și cam excentric; doar progresia seriei în care apare în text îl motivează, prin ironizarea frecventului recurs la clișeul „spațiului mioritic": „români verzo-tricolorați și faini și mnioritici și dealvaletici" (1991b: 190).

Cu aceste precizări, putem înregistra și alte cuvinte (nediferențiindu-le după modul lor divers de formare): substantive: toctocuri, femelina, moșcolonelul, vădanoșe, locatariaș, făt-hidos, babjectă, babacră, babestie, cionunchi...; adjective: odorositor, pâlniindă, trompos, ne-întrunhalfărăhal, patruurmătorulea, ghiulelos, răguștirbit, ornametalic, truditoresc, naționab, cătunesc, buricocentric, mătușofrenă, colocvialic („garsonul limitatrof și colocvialic", 1991b: 18); verbe: harccapărceam, am târcolit, se dessecretează, are să arzălarfoculească etc. Jocul combinatoriu e aproape întotdeauna interesant din punct de vedere lingvistic; de exemplu, când constă în experimentarea a două variante de

aplicare succesivă a două sufixe, rezultând cuvintele porcăialărie și porcărială (1991b: 159).

Mulțimea exemplelor nu trebuie totuși să creeze imaginea unui permanent delir verbal, a unui jargon auto-suficient, manierist și obositor; e drept că uneori e chiar așa, mai ales în formulele rimate și „copilărite", în care ironia pare diminuată de un anume, mascat, sentimentalism; de obicei însă invenția lexicală, mai ales în serii – „viperita", „sovietita-inamita", „cleita" cu care se „iperitează" cărțile (1991b: 13) – corespunde unor nuclee de subiectivitate (în care domină starea de iritare dublată de o anume detașare amuzată) cu funcție narativă evidentă; stilul combinatoriu nu e un simplu ornament și nici nu acaparează întregul discurs, făcându-l ilizibil. Un ultim exemplu dovedește că parodierea prin deformare fonică a clișeelor unei epoci poate crea secvențe aproape suprarealiste: „viperă rubrică, șagal imperialist, blacheu al capitalismului muribondial" (1991c: 142).

A venit toamna. Cu nostalgie - nu am folosit pluralul. Partea bună: acum suntem siguri că n-are să ne mai tortureze canicula.

Și când te gândești că peste două săptămâni voi împlini 70 ani... Nu: când mă gândesc, eu, cu gânda mea. Și când nu realizez: «Șaptezeci, șaptezeci... De ce, de cum, de unde... A, de-ani? Așa da, dar, mă rog: Cine are ce are cu anii? A-ha. Dar tot n-am înțeles: cine anume are anii în chestie ? Eu, personal?»

Duminică 18 septembrie 2005

Iar am comis o imprudență alimentară, mi-a fost rău. Am mâncat ieri mai mult de o felioară de șuncă afumată-fiartă (mmm!, ce bună!) și am fost pedepsit cu o indigestie dureroasă. De câțiva ani am devenit, ca toți bătrânii: bulimic, "fomist", cum se zicea în pușcărie. Nu mă pot stăpâni de a întinde mâna spre alimente interzise (căci numai interzisele sunt bune); nu mă pot opri din înfulecat. Asta este. Probabil "asta" va merge în accelerando - până la sfârșit (acolo unde nu este nici durere, nici foame sălbatică...). Amin.

D-na Maria Marian m-a anunțat: **Sabina** se află la tipografie. La rândul meu am anunțat-o (cu durere) că Filip este nemulțumit de tentativele sale de a face coperta, că renunță, pentru a nu întârzia cartea. O vor face în editură.

Și asta o carte cu ghinion. Încheiasem contract cu Julliard, parcă luasem și un avans, dar... nu mă înțelesesem cu Pujol - recomandat de Paruit. Fiindcă ceea ce îmi arătase el (Pujol) în franțuzește era departe de ceea ce ar fi făcut Alain. Cu care însă nu mai colaboram, după măgăria cu **Arta refugii,** când îmisuprimase un fragment final fiindcă... nu-i plăcuse Mălinei Vornic! Însă pe mine nu mă consultase, măcar prin telefon.

Am fost atât de amărît de nereuşită - pierderea lui Alain ca prieten şi ca traducător (bine: ca traducător şi prieten...), încât am lăsat baltă demersurile pentru francizarea textelor mele şi m-am ocupat numai de editarea lor în româneşte. Prin Ion Vartic trimisesem Martei Petreu pentru proiectata revistă *Apostrof* ceva texte scurte (nu mai ţin minte care) şi chiar câteva mai lungi - printre care şi **Sabina**. Marta Petreu fusese atât de entuziasmată încât s-a hotărît să o publice ea (îmi prefaţase **Arta refugii**, la Dacia); drept care a fondat "Biblioteca Apostrof". Numai că... neavînd bani destui, s-a hotărît să scoată - "deocamdată"- o jumătate din carte, imediat ce va avea bani, jumătatea cealaltă. Aşa a apărut în 1991, cu titlul "Sabina" doar jumătate din ea. Primind intâiul exemplar din carte(a înjumătăţită), am simţit că... fusesem trădat: textul de prezentare de pe coperta IV era inadmisibil: fals, vulgar şi... diminuant: autorul acelei cărţi era, nu era scriitor, ci disident - nu mai vorbesc de scoaterea în faţă doar a aspectului erotic al ei. Simţindu-mă abuzat, m-am supărat. Am rupt relaţiile cu Marta Petreu, cu *Apostrof,* cu Biblioteca Apostrof. Iar **Sabina** a rămas... înjumătăţită. Toate tentativele de a o edita au fost infructuoase: Mircea Martin a fost ultimul, cronologic, care mi-a refuzat-o, găsind că... fusese publicată! M.M. prietenul meu (aşa îl credeam până când a publicat studiul idiot şi mincinos despre mine în *22*) formulase acelaşi reproş în legătură cu **Gardă inversă** şi a avut nevoie de câţiva ani buni ca să accepte adevărul-adevărat: Sorescu nu o editase, doar o culesese, iar când i s-a trecut pe sub nas Ministerul Culturii, Marin dete dovadă: făcuse curăţenie la Scrisul Românesc unde era director, distrugînd cărţi gata tipărite, topind plumburile, zaţul altora, printre care şi **Gardă inversă**.

Asta este povestea **Sabinei.** Sper să se spargă blestemul acum, după 17 ani de la scriere şi 14 ani de la tipărirea primei jumătăţi.

Iar dacă sunt mulţumit, voi prezenta "tot o fată": **Bonifacia**.

Luni 19 septembrie 2005

Ieri LIS mi-a comunicat: a semnat Schlesak! M-am bucurat - nu pentru mine, pentru el. Ce buni prieteni fuseserăm până când Ţepeneag şi-a băgat coada între noi!

Nu, nu cred că acţiunea noastră va duce la ceva benefic - pentru noi, cei loviţi, acuzaţi, pedepsiţi pe nedrept.

Fiindcă noi - cei agitaţi - folosim o armă perimată în timp şi necunoscută în spaţiu(ul) românesc: *adevărul.*

Iar ei, ceilalţi nu se lasă impresionaţi, nu se tulbură, nu se sinchisesc de loviturile pe care noi, naivii, le-am crezut dureroase: argumentările - cu probe - că ei sunt necinstiţi, mincinoşi, abuzivi - şi, fireşte, lipsiţi de inteligenţă.

Cum să dialoghezi despre morală cu N. Manolescu, ins care nu simte ce este morala, nu simte că ar putea exista aşa ceva, nu simte că lui îi lipseşte ceva - chiar morala în chestiune? Dacă pentru el nu a fost i-moral (ci: normal-româneşte) ca, în 1990, în lupta pentru cucerirea *României literare*, contra lui Paler, a lui Valeriu Cristea, a lui Dimisianu, să folosească fără scrupule "voturile" unor indivizi profund i-morali, ba chiar turnători notorii ca Băran, Ţoiu, Pardău, V. Silvestru...;

Dacă pentru el nu a fost i-moral ca după Mineriada Sângeroasă (care fusese precedată de alte acte criminale ale criminalului Iliescu: înscenarea cu "teroriştii", incendierea Muzeului Naţional, distrugerea Bibliotecii Universitare, atacul împotriva partidelor democrate) să-l legitimeze pe proaspătul i-legitim cu interviul acela, început prin închinarea: "Om cu *o* mare"...

...Doar pentru aceste două fapte reprobabile N. Manolescu ar fi meritat dispreţul şi respingerea din partea "breslei"...

Iar breasla, nu doar îl alege în fruntea ei, dar înainte de alegeri i s-a adresat cu suplica de a o salva, de a o mântui, de a coborî-Moise-Manolescu, întru izbăvirea culturii româneşti...

Este adevărat, după primul schimb de focuri (sic), chiar şi eu, sceptic nemântuit, îmi imaginam că se vor înregistra oarecari "defecţiuni" din tabăra U.S. Am înţeles fulgerător că pentru a n-a oară mă înşelam, că ai mei colegi-de-scris şi concetăţeni sunt incapabili structural de o ridicare-împotriva-clanului. Cine să o facă; activistul de partid Bălăiţă?; ştergătoarea de picioare a lui D.R. Popescu, preşedintele ales... de Ceauşescu în fruntea scriitorilor: prelinsul Ţoiu?; au poate eternul adjunct Dimisianu, care pentru un sfert de scaun este în stare să-şi vândă "principiile", să-şi trădeze prietenul (cum a făcut cu Valeriu Cristea)?

Nu, domnilor juraţi! La noi, în România omul nu-şi periclitează "situaţia" pentru... fleacuri ca principiile morale.

Deci "lupta" noastră cu Manoleştii, chiar dacă nu se va încheia prin victoria totală a *lor,* se va... continua ca la noi, în Balcania: noi, agitaţii vom obosi tot lovind, tot atacînd, tot argumentînd - ei nu vor osteni de a nu face nimic, de a lăsa lucrurile să curgă; să putrezească. Fiindcă ei ştiu: ei au forţa teribilă, nu a contraatacului, ci a îndurării-fără-durere a tuturor loviturilor, *îndurarea* fiind virtutea de căpătâi a românului, altfel spusa... *rezistenţă*. Fiindcă aşa au "rezistat prin cultură" culturalii noştri: îndurînd şi necrâcnind - să-şi piardă situaţia? Ce, sunt proşti?

Cu cine să dialoghezi, eventual să lupţi (în luptă dreaptă)? Cu o mlaştină? Cu o cantitate de materie, nu solidă, nu lichidă, ci vâscoasă, amoeboasă.

Vizual, înfruntarea între noi şi ei... Am să spun altă dată cum mi se arată tabloul bătăliei...

Nu de alta, dar nu vreau să-mi împut jurnalul de dimineaţă.

Marţi 20 septembrie 2005

Surpriză din partea lui LIS care îmi trimite:

Original Message -From: Oana Subtirica (...)Sent: Monday, September 19, 2005 5:44 PM Subject: Despre "Pro si antisemitism" la Conferintele Cuvantul

Dragii mei,

Revista Cuvantul are deosebita onoare de a va invita sa luati parte la o noua editie a Conferintelor Cuvantul.

Joi, 29 septembrie ora 18.00, la Centrul de Presa al Societatii Romane de Radiodifuziune, va avea loc cea de-a XIX-a editie a Conferintelor Cuvantul. Cei care vor lua cuvantul cu prilejul acestei editii sunt *Marta Petreu, Maria Ghitta si Andrei Oisteanu.* Tema: "Pro si antisemitism".

Va asteptam cu aceasta ocazie Centrul de Presa al Societatii Romane de Radiodifuziune.

Va rugam sa confirmati prezenta, pentru rezervarea locurilor.

Cu stima, Oana Subtirica

tel: 0726.333.452 / 312.52.95

Ca să mă exprim aşa : s-a pornitără contraofensiva "prosemiţilor", cum glăsuieşte Centrala prin *Cuvântul* Martei Petreu şi a nelipsitului Oişteanu (iertare, nu ştiu cine e Maria Ghitta şi, zău, nu mă roade curiozitatea, decât: să fie "Ghitta" de la "Ghiţă"?, au să fie prescurtarea de la "Brighitta"? După cum se vede: întrebări esenţiale).

Conferinţa aceasta face parte din "planul mai vast" al campaniei antiantisemite. S-au exprimat Buduca, Carmen Muşat, Mihăieş, G. Andreescu; nici un semn dinspre *România literară,* dinspre *22*, dinspre *Contemporanul* lui Breban - şi al Ianoşului - dar să nu ne facem griji, nici iluzii: nu scapă antisemiţii dezantisemitizaţi tot de goi, ca la Piteşti, ca la Piteşti.

Pivotul, Comandamentul la Bucureşti, fiind Comunitatea evreiască:

EVENIMENT - Marti, 20 septembrie 2005 Ziua

Comunitatea evreiasca din Romania isi alege conducatorii

"ZIUA a fost ziarul care a precipitat evenimentul, aducand in discutie prea lunga si problematica prezenta in varful conducator al Federatiei Comunitatilor Evreiesti din Romania (F.C.E.R.) a unui fost colonel activ de Securitate. "

Pentru prima data votul va fi secret

Templul Coral

http://www.ziua.net/display.php?id=185078&data=2005-09-20

Responsabilii obstii evreiesti au decis ca a sosit timpul ca scaunul de presedinte, ramas gol dupa moartea neuitatului Nicolae Cajal, sa fie ocupat prin alegeri democratice, transparente. *ZIUA a fost ziarul care a precipitat evenimentul, aducand in discutie prea lunga si problematica prezenta in varful conducator al Federatiei Comunitatilor Evreiesti din Romania (F.C.E.R.) a unui fost colonel activ de Securitate. Dar acum povestea apartine trecutului. Congresul evreimii-romane care se desfasoara, azi, 20 si maine, miercuri 21 septembrie,* la Centrul Cultural Comunitar din Bucuresti, va stabili structura noii conduceri si liniile directoare ale viitoarei activitati comunitare evreisti. Important, si trebuie subliniat acest lucru, alegerile vor fi, pentru prima data, libere si transparente.

Grija pentru legalitatea alegerilor

Mai intai, a existat o perioada in care orice evreu cu cetatenie romana avea libertatea sa propuna candidati sau sa se autopropuna. La sfarsitul lunii august, pe lista de candidati se aflau inscrisi pentru Consiliul de Conducere al FCER un numar mare de fruntasi ai obstii evreiesti. Inaintea alegerilor, dr. Alexandru Elias declara: "Ne-am straduit sa asiguram o deplina libertate a exprimarii parerilor. Vreau sa precizez ca este pentru prima data cand se fac alegeri democratice, prin vot secret, pentru aceste functii". Pentru postul de presedinte candideaza: prof. univ. Radu Alexandru Feldman (Radu F. Alexandru), scriitor, publicist, autorul a trei carti, sase scenarii de film si numeroase premii; prof. univ. ing. Tiberiu Roth, presedintele Comunitatii din Brasov, autorul a 9 brevete de inventii; prof. univ. Corneliu Sabetay, medic, presedintele Comunitatii din Craiova, autorul a 300 de lucrari stiintifice si 10 carti; si prof. univ. Aurel Vainer, economist, prim vice-presedinte al Camerei de Comert a Romaniei, cu 200 de lucrari stiintifice publicate, deputatul etniei in Parlamentul Romaniei.

Campanie electorala in tara

Vreme de trei zile (12, 13 si 14 septembrie), candidatii la functia de presedinte s-au intalnit la Piatra Neamt, Oradea si Bucuresti, cu delegatii la Congresul de alegere a noii conduceri a Federatiei. Fiecare din cei patru candidati au cautat sa-i convinga pe cei care ii vor vota de ce considera ca el trebuie sa fie alesul. Pentru postul de vice-presedinte al FCER candideaza conf univ. ing. Otto Adler, regizorul Erwin Simsensohn si ing. Paul Schwartz. Postul de secretar general, detinut pana acum de av. Iulian Sorin, va fi ocupat de unul din cei cinci candidati inscrisi in cursa electorala: economistul Maxim Beinisch, presedintele Societatii de Relatii Comerciale, dr. Alexandru Elias, medic primar psihiatru, condamnat la 20 de ani inchisoare pentru sionism, directorul Centrului Medical al FCER, autor de lucrari stiintifice si cu activitati deosebite pe taram medical si comunitar, Aharon Gaon, manager, ofiter Tzahal (in rezerva), prof. univ. Manole Iosiper, economist, activitate sustinuta in organiza-

tii masonice si B'nai Brith, si ing. Albert Kuppferberg, director de proiecte si inspector general FCER.

Varfurile conducatoare se vor sprijini pe un Consiliu de Conducere care va fi si el ales in zilele Congresului, componenta sa reflecta spectrul cultural-atiintific al obstii evreiesti la aceasta ora. Din Consiliul Director vor face parte personalitati fruntase ale evreimii-romane, unele nume le-am amintit, ei fiind candidati la functii de conducere, alte nume care circula insistent pe culoarele Comunitatilor sunt: cercetatoarea Irina Marin-Cajal, ing. Croitorul Lazar, Harry Eliad, directorul Teatrului Evreiesc de Stat, Jose Jacobescu, presedintele B'nai Brith-Romania, istoricul clujean Ladislau Gyemant, scriitorul Dorel Dorian, profesorul Stefan Cazimir, istoricul Harry Kuller, scriitorul Boris Mehr, poetul Toma George Maiorescu, istoricul Andrei Oisteanu, academicianul Eugen Segal, colonel ing. Vertes Adam Eugen, scriitorul Ezra Alhasid, ing. Nilu Aronovici, arhitect Tiberiu Benedek, istoricul ing. Liviu Beris, ziarista Iulia Deleanu, ziarista Eva Galambos, istoricul Dumitru Hancu, prof. Tania Grimberg etc., precum si actualii presedinti ai Comunitatilor evreiesti din Capitala si provincie: ing. Ossy Lazar (Bucuresti), Abramovici Suhar (Campulung Moldovenesc), Aizic Iancu (Tecuci), Paul Costin (Timisoara), Iosif David (Botosani), Nicolae Decei (Satu Mare), Carol Friedman (Constanta), Felix Koppelmann (Oradea), Ionel Schlessinger (Arad), si Harri Vigdar (Bacau).

Ca pronostic al autorului, castigatorul cel mare al alegerilor va fi Aurel Vainer. Si iata de ce: Deputatului Vainer i s-a acordat onoarea de a fi ales vice-presedinte al Comisiei Permanente pentru Politici economice, Reforma si Privatizare a Parlamentului roman, a fost sustinut si sponsorizat de Camera Deputatilor sa participe la cea de-a 99-a Conferinta Anuala a Comitetului American Evreiesc, a participat la cea de-a 12-a Conferinta Internationala a liderilor comunitatilor evreiesti de la Washington, prilej de contacte superioare si dialoguri productive.

Alegeri si pentru conducerea Asociatiei Sioniste din Romania

Marea majoritate a evreimii-romane traieste de multa vreme in Israel si in alte locuri din lume. Totusi, la Bucuresti si la Brasov activeaza foruri sioniste care se ocupa cu emigrarea evreilor-romani. Batranii nu mai emigreaza, chiar daca copiii lor traiesc in Israel sau in Statele Unite, dar au mai ramas ici-colo oameni mai tineri, cupluri-mixte, copii, acestia flirteaza cu ideea emigrarii, Statul Israel are in aceasta directie un foarte eficient propagandist si manager: Tova Ben-Nun. In 2002, la Timisoara, a fost ales un Comitet Director al Asociatiei Sioniste din Romania (ASR), format din Tiberiu Roth (presedinte), Claudiu Weisman, Sorin Blumer, Iudith Fuchs si Adrian Cuperman. Mandatul lor de trei ani s-a incheiat. Acum, conducatorii organizatiei mondiale sioniste (WZO) solicita alegeri pentru o noua conducere a organizatiei sioniste din Romania. Intre altele, noua conducere va avea grija sa se ocupe cu reabilitarea celor peste 1000 de activisti sionisti arestati, maltratati si condamnati de tribunalele comuniste romanesti.

Tesu SOLOMOVICI

(...)

Dacă o luăm cronologic, după informaţiile mele, Teşu Solomovici ar fi precipitat evenimentele: supărat pe acea fracţiune a Comunităţii care nu a încredinţat Editurii Teşu publicarea Raportului Wiesel (aşa s-o fi numind?), a atacat-o, dezvăluind şi numele individului aflat în fruntea ei - în fine, pseudonumele "Iulian Sorin". De la Teşu m-am documentat când am scris "Anunţ"-ul din 5 septembrie, publicat de *Ziua* în 7 septembrie.

Numai că dezvăluirea lui Teşu datează de câteva luni. Rezultatul? Nu se făcuse observabil. Comunitatea îşi văzuse de trebuşoarele ei. Or azi chiar el cu mâna lui scrie :

"ZIUA a fost ziarul care a precipitat evenimentul, aducand in discutie prea lunga si problematica prezenta in varful conducator al Federatiei Comunitatilor Evreiesti din Romania (F.C.E.R.) a unui fost colonel activ de Securitate. " (s.m.)

Ceea ce ar putea semnifica: abia "polemica" declanşată de U.S. - şi, de ce nu: ameninţarea mea că voi da în judecată U.S. *şi* Comunitatea evreiască pentru denunţ calomnios a precipitat evenimentele.

Bănuiesc cum anume se vor succeda "etapele" şi care va fi rezultatul luptei seculare pe care davìzii prosemiţi o vor da cu uriaşul Goliat: eu:

Comunitatea evreiască nu va da nici o explicaţie în legătură cu arătarea mea, potrivit căreia ea s-a plâns Uniunii Scriitorilor că Viaţa românească a publicat un text antisemit. Fiindcă ea, Comunitatea evreiască are dreptul să pârască, să anatemizeze, să acuze, să se plângă, să ceară despăgubiri - dar nu are şi obligaţia elementară de a-şi proba acuzaţiile. Într-o informaţie (pe care oricând poate să o (re)nege, i-a scăpat numele lui Zalis. Ei şi? Nu era comunicat oficial...

Deci: până acum (în 20 septembrie 2005) Comunitatea evreiască nu s-a sinchisit, nici de "Iulian Sorin" - securistul care, totuşi, le-a fost ghid înţelept câteva bune decenii; nici de Zalis, cel care răsfoind el *Viaţa românească* 6-7/2005, pe dată a ridicat mâna şi a alergat cu pâra - pe vremurile bune şi la *Săptămîna* lui Eugen Barbu (foaie antisemită, fie zis în treacăt, la care tovarăşul Zalis colabora cu dăruire - n-o fi spunînd acum că fusese "infiltrat", ca să saboteze din interior?), nu doar la Comunitate.

Cât despre un răspuns la acuzaţia de denunţ calomnios - nici vorbă: în cel mai pur stil românesc (dacă românii au învăţat de la evrei să se poarte evreieşte?): nu va răspunde! Se va preface că nu a auzit, ori că îl consideră pe interpelator un nimica toată, nedemn de a fi luat ca par-

tener de dialog. Şi nu se va sinchisi nici de constatarea mea: ca partener de dialog nu sunt demn - dar ca ţintă a atacurilor, calomniilor, acuzaţiilor de "antisemitism" sunt "demn"? Bineînţeles!

Dacă voi insista, evreii, în dulcele stil românesc (sic) îmi vor propune să discutăm "problema" la o cafeluţă, în intimitate, nu în piaţa-mare, să nu audă chiar toţi nechemaţii şi să fie incitaţi la acte "antisemite", parol. Iar dacă eu voi accepta inacceptabilul pentru mine (adică: să nu mai vorbesc aşa tare, să nu mai scriu pentru cititori, ci să şoşotesc ceva-ceva, dar acel ceva să rămână între noi, ca între buni şi vechi prieteni - la urma urmei, cu toţii fiind evrei), atunci ei îmi vor face imensa favoare de a-mi comunica:

«L-am alungat pe securistul "Iulian Sorin" - ce mai vrei?»

Iar eu să rămân cu gura căscată: bine, bine, l-au alungat pe securistul X - dar pe Y, dar pe Z Dar pe...? Şi adaugă:

«Ţi l-am dat pe Zalis, fă borş din el, tot nu ne mai este de folos - ce mai vrei?»

Iar eu să mă declar cel mai fericit om de pe pământ fiindcă însăşi Comunitatea evreiască mi l-a dat (sic) pe veteranul informatorist Zalis?

Suntem în 20 septembrie. În 21, la Echinocţiul de Toamnă. Voi începe un text care se va intitula - aproximativ:

"O concluzie şi o propunere".

Primesc de la Nicolae Coande:

Noi scriem. Cine-l citeşte pe Manolescu?

Am citit ieri o declaratie făcută la Neptun de Nicolae Manolescu, presedintele recent ales al Uniunii Scriitorilor. Dl Manolescu patronează cea de-a patra ediţie a Festivalului „Zile şi nopţi de literatură", iniţiată de fostul preşedinte demisionar Eugen Uricaru, calitate în care poate avea păreri edificat-tranşante despre nivelul colocviilor ţinute acolo sau chiar despre talentul scriitorilor români. Ca şi Mircea Dinescu, de altfel, care monologhează aprins pe unde apucă şi apoi se plânge de lipsa dialogului autentic.

Dl Manolescu s-a ilustrat până în prezent în viaţa breslei prin două acţiuni menite să-l arate în postura democratului neezitant: a devoalat salariul preşedintelui Uniunii (18 milioane) şi, sprijinit de Comitetul Director al Uniunii, l-a dat afară de la „Viaţa Românească" pe poetul Liviu Ioan Stoiciu, pentru faptul de a fi publicat pagini de jurnal cu „conţinut antisemit" sub semnătura lui Paul Goma. „Staborul" literar condus de Nicolae Manolescu a decis după deliberări sumare, la sesizarea Comunităţii Evreieşti, că revista fondată de Ibrăileanu se pretează la atacuri antisemite, fapt greu de dovedit chiar şi de minţi cu o bogată imaginaţie în domeniu. E de notorietate că, acum câţiva ani, Nicolae Manolescu a fost luat în colimator de evrei, alături de Dorin

Tudoran, pentru pretinse acute antisemite în texte publicate în reviste româneşti. Mi-amintesc că dl Manolescu a trebuit să depună atunci un efort disproporţionat cu cauza pentru a se apăra de etichetele puse de cei astfel lezaţi. Între timp, şeful „României literare", amuţit de criticile venite din SUA şi Israel, a dorit, probabil, să-şi spele păcatele, de le va fi avut, şi l-a demonizat pe Liviu Ioan Stoiciu de o manieră care arată slăbiciuni ale caracterului românesc al fiinţei – de mă pot exprima astfel.

Însă nu despre scandalul Goma-Stoiciu-USR vreau să vorbesc acum (deşi, interesant lucru, întrebat ce scriitor român cunoaşte mai bine, Llosa şi-a amintit de Paul Goma, nu de Nicolae Manolescu!), ci despre declaraţiile fruste făcute recent de reputatul critic literar la Neptun, acolo unde a crezut de cuviinţă că trebuie să zugrăvească în gri scriitorimea română care ar veni, chipurile, să înoate în apele „lacului rusesc" (cum este Marea Neagră în viziunea lui Traian Băsescu). Nu faptul că scriitorul român ar dori să facă şi turism cultural mi se pare dezonorant în sine: chiar şi Mario Vargas Llosa, prezent zilele trecute la Neptun, face aşa ceva; este inerent, chiar dacă dl Manolescu se arată restrictiv aidoma unui salvamar care are grijă să-i închidă porţile mării în nas bietului scriitor-înotător. Cum poţi să te afli în preajma mării şi să nu „bei" marea? Cum ar fi apărut în literatură „marea era turburată ca vinul" dacă n-ai fi înotat puţin, măcar la malul ei? Însă dl Manolescu a declarat că va avea grijă ca de acum înainte să nu selecţioneze pentru manifestarea cu pricina decât scriitori care nu ştiu să înoate. Propun ceva mai mult: doar scriitori care pot dovedi că n-au văzut niciodată o apă, chiar dacă şi-ar aduce şi costum de scafandru.

Dovedind că are gânduri mari în ceea ce priveşte selecţia naturală a plevuştei care face breasla, Nicolae Manolescu a mers chiar mai departe. Nemulţumit de altitudinea discursurilor celor veniţi să facă plajă pe banii Uniunii, şeful scriitorilor a decis că de la anul (eu credeam că din doi în doi ani) va invita „mai mulţi critici şi eseişti, pentru că poeţii nu prea ştiu să ţină discursuri". Procustianismul criticului care a depistat doricul, ionicul şi corinticul în romanul românesc atinge astfel culmea literarităţii fleşcoase: iodul de la malul mării îşi face simţit efectul pe loc. De când ar avea criticul literar talent discursiv în măsură mai pronunţată decât poetul? De la Maiorescu încoace sau puţin după ieşirea din proletcultism? Evident că dl Manolescu a constatat de visu afla ceva, nu-l pot contrazice statistic. Pe moment. Însă acest tip de a pune etichete la borcanele literare, din nevoi care ţin de taxonomia meseriei, mi se pare absolut contraproductiv. Este ca şi când criticul s-ar fi născut înaintea poetului şi, neavând obiectul muncii, l-ar fi inventat pe acesta după ce a slobozit din PH-ul gurii sale singure un discurs fecund (ajuns aici îmi permit să fac o conjectură voioasă – nu de alta, dar să nu creadă dl Manolescu că aş fi încruntat atunci când scriu: cred că Dumnezeu nu este critic literar, ci, mai degrabă, puţin poet; în fine..). Cunosc o sumedenie de poeţi care pot ţine „discursuri" (brrr!) electrizante, în timp ce eseişti de real talent se exprimă moale atunci când sunt ridicaţi în picioare. Cunosc de asemenea destui critici literari al căror discurs, pe varii

teme, este sterp, în vreme ce poetul, chiar bâlbâindu-se ca Sorescu, este de o mie de ori mai mustos şi mai uşor de... digerat.

Îl anunţ pe dl Manolescu pe această cale că un poet şi prozator de talia lui Mircea Cărtărescu este şi eseist – şi cu toate astea nu a fost invitat la Neptun, pe motiv că a denigrat breasla pe care a făcut-o o instituţie cu apucături staliniste. Uitaţi ce cred eu: breasla nu este stalinistă, e prea... criticistă. Dacă ar fi după dl Manolescu, ar trebui să se numească Uniunea Criticilor Români. Sau Acţiunea. Poeţii ar trebui primiţi cu parcimonie, în timp ce prozatorii ar fi cântăriti la intrare (n-a spus Balzac că trebuie să ai... şezut gros pentru a fi un prozator greu?). Criticii, vă daţi seama, ar fi deja intraţi şi ar fi ocupat de mult cele mai bune locuri. Dar atunci de ce n-ar schimba dl Manolescu, şi onorat Comitetul Director, numele festivalului neptunesc în „Zile şi, mai ales, nopţi de critică"? Poeţii care ar reuşi să se întoarcă din mare, asemeni amfibienilor alungaţi cândva de la festival, după epuizante ore de înot, ar putea fi văzuţi apoi dând târcoale selectului club de critici şi eseişti care dezbat adânc în noapte o temă cu titlul gingaş „Noi scriem. Cine ne citeşte?".

Noi, poeţii anti-discursivi, s-ar auzi timid pe la colţurile vilei lui Ceauşescu... NICOLAE COANDE

Miercuri 21 septembrie 2005

Echinoxul de Toamnă.

Am început "Concluzia-Propunerea". Nu merge cum vreau. O să mai încerc şi mâine.

Notez aici informaţiile transmise de Mircea Stănescu:

ROZENBERG, cunostinta noastrà din vremea Săptămînii Roşii, prenume: Paulina, a fost o comunistà de marcà din Chisinàu, de profesie avocat, care opera în reteaua Kominternului (pînà în 1935)/spionajului sovietic (dupà) de acolo, fata de camuflaj a retelei fiind Petre Constantinescu-Iasi. A fost arestatà la sfîrsitul lui 1934 (avea pe atunci vîrsta de 36 ani). După arestarea lui Petre Constantinescu-Iasi si în urma perchezitiei la locuinta acestuia, unde s-au gàsit probe. Printre arestati erau si Etea DINER (în vîrstà de 25 ani), de profesie avocat, si DEREVICI Ipolit, de profesie medic, alte cunostinte ale noastre din S.R. ; si ei, ca si P. Rozenbeg membri ai Comitetului National Antifascist, organizatie comunistà de fatadà finantatà si condusà de Moscova. Toti trei sînt judecati în 1936, în stare de libertate (în afarà de I. Derevici, care fusese deja condamnat într-un alt proces si-si executa pedeapsa la Tîrgu Ocna), la Chisinàu. P. Rozenberg si I. Derevici sînt achitati, iar E. Diner este condamnatà la 2 ani si 6 luni.

Joi 22 septembrie 2005

Cred că a doua tentativă cu "Propunere" este (aproape) bună.

Ziua publică textul gî'andreïst: "Folosirea lui Goma împotriva rezistenţei anticomuniste". Trebuie să recunosc: a fost bine instructat, el a urmărit cu diligenţă consiliile Centralei.

Săgeata lui m-a atins în partea dreaptă.

Vineri 23 septembrie 2005

Nici a doua tentativă nu a fost cea bună. Azi încerc o a treia variantă a "Propunerii" - nu-mi place titlul.

PROPUNERE

Paris, 21 septembrie 2005

La 4 august 2005 a fost luată HOTĂRÂRE[A] nr. 902 privind înfiinţarea Institutului Naţional pentru Studierea Holocaustului din România Elie Wiesel".

De ce n-am alcătui şi noi, indigenii, băştinaşii, majoritarii români - ne-americani, ne-israelieni - un **Institut pentru Studierea Terorii Bolşevice în România între 28 iunie 1940 - iulie 1990** ?

Nu sunt primul care (şi-)a pus această întrebare îndurerată şi, după cum merg treburile în România, nu voi fi ultimul.

Rezum evenimentele din ultima vreme:

La 5 septembrie 2005 trimisesem ziarului *Ziua* textul "Anunţ" (publicat la 7 sept.) în care citam din Comunicatului Uniunii Scriitorilor din România din 31 august a.c.:

"Conducerea Uniunii Scriitorilor din România îşi exprimă regretul că în revista *Viaţa românească* numărul 6-7 din iunie-iulie 2005, revistă (sic) editată de Uniunea Scriitorilor, a fost permisă de către redacţie apariţia *unui text cu conţinut antisemit.* Este vorba despre fragmente din **Jurnalul 2005** al lui Paul Goma". Şi: "Conducerea Uniunii consideră *intolerabilă îngăduinţa* cu care redacţia revistei *Viaţa românească* a găzduit în această publicaţie (re-sic!) *idei contrare valorilor şi normelor acceptate în lumea contemporană.* (subl. mele, P.G.). Şi anunţasem:

"Voi da în judecată: 1. Uniunea Scriitorilor din România; 2. Asociaţia Scriitorilor din Bucureşti; 3. Pe Nicolae Manolescu, preşedinte al Uniunii; 4. Pe Horia Gârbea, director de imagine al USR şi preşedinte al Asociaţiei Scriitorilor, Bucureşti

"*pentru* **calomnie** *la adresa lui Liviu Ioan Stoiciu şi a mea*

"5. Pe conducătorii Comunităţii Evreilor din România

"*pentru* **denunţ calomnios**.

"În legătură cu punctul 5 aştept ca USR să facă publice numele acelor membri ai Comunităţilor Evreilor «care au reacţionat foarte dur» şi care «*Dacă ei s-au sesizat, înseamnă că afirmaţiile sunt grave*» (s. mea) - re-citat din scriitorul român Horia Gârbea, deficient, atât în materie de limbă română cât şi de logică".

"Ei" însă au tăcut chitic - ai fi zis: români din moşi-strămoşi. Le-a scăpat (cum? din cauza cui? să existe oare trădători şi în rândurile Comunităţii?) informaţia:

"*Realitatea evreiască*, Nr. 236 (1036), 1-15 septembrie 2005

(articol nesemnat, numàr inaccesibil pe site, la fel ca întreg numàrul)

"Luàri de pozitie legate de manifestàri antisemite în România

"Desi existà o legislatie (Ordonanta de urgentà nr. 31 din 28 martie 2002 si o hotàrâre a C.N.A.) care condamnà manifestàrile fasciste, rasiste si xenofobe si popularizarea lor, din pàcate, ele îsi gàsesc locul în continuare în presà, audiovizual sau în brosuri care se vând pe tarabe. Aspectul pozitiv este cà în presa românà au început sà aparà si unele luàri de pozitie împotriva unor astfel de atitudini. În ultimul numàr (6-7) al «Vietii Românesti», revista Uniunii Scriitorilor, *asupra càruia ne-a atras atentia criticul literar Henri Zalis* (subl. m., P.G.), a fost publicatà prima parte a /Jurnalului/ scriitorului Paul Goma (1-16 ianuarie 2005). Textul cuprinde atacuri vehemente împotriva intelectualilor evrei si membrii Comisiei «Wiesel» care au redactat /Raportul/ despre Holocaustul din România, împotriva faptelor si argumentelor care sustin existenta Holocaustului românesc cuprinse în acest document, negându-se veridicitatea lor, critici împotriva Israelului si a politicii duse de statul evreu. Reactia fatà de publicarea acestui text a venit din partea ziarului «Gândul», (...) Comunicatul Uniunii Scriitorilor a fost reluat si comentat de ziarul «Gardianul». Drept replicà la cele douà articole, într-o scrisoare trimisà ziarului «Ziua», Paul Goma reia atacurile antievreiesti si afirmà cà va da în judecatà, printre altii, Uniunea Scriitorilor si pe «conducàtorii comunitàtii evreiesti pentru denunt calomnios», iar «România liberà» îi ia apàrarea scriitorului (...)"

Comunitatea evreilor nu s-a ostenit să confirme "sesizările" ("foarte grave", vorba scriitorului român H. Gârbea) prin citate, cum se obişnuieşte la noi, în Europa; nici să le infirme şi să-şi ceară scuze pentru eroare, cum se obişnuieşte la noi, în Europa. Obişnuinţele europene ar fi presupus: membrii Comunităţii evreieşti se ostenesc să citească întâi, abia apoi să antisemitizeze ceea ce citiseră, cu ochii lor - vorbesc de textele denunţate de denunţătorul veteran H. Zalis, individul care şi-a făcut stagiul la revista *Săptămîna* a lui Eugen Barbu (nu va fi pretinzînd că fusese... infiltrat acolo de însăşi Comunitatea Evreiască?).

Iată însă că în această ambianţie de n-aude-na-vede, în ziua de 20 septembrie a.c. au fost anunţate două evenimente - primul:

"From: Oana Subtirica (...) Subject:

"Despre "Pro si antisemitism" la Conferintele Cuvantul

"Dragii mei,

"*Revista Cuvantul are deosebita onoare de a va invita sa luati parte la o noua editie a Conferintelor Cuvantul.*

"*Joi, 29 septembrie ora 18.00, la Centrul de Presa al Societatii Romane de Radiodifuziune, va avea loc cea de-a XIX-a editie a Conferintelor Cuvantul. Cei care vor lua cuvantul cu prilejul acestei editii sunt Marta Petreu, Maria Ghitta si Andrei Oisteanu. Tema: "Pro si antisemitism".*

Va asteptam cu aceasta ocazie Centrul de Presa al Societatii Romane de Radiodifuziune.

"*Va rugam sa confirmati prezenta, pentru rezervarea locurilor.*

"*Cu stima, Oana Subtirica*"

Ocazie de a afla: omenirea, ea, aşa cum este, se imparte în două categorii nete: "prosemiţi" şi "antisemiţi" - cale de mijloc neexistînd. Epocala descoperire va fi cântată-pentru-dumneavoastră de poeta creierală Marta Petreu, după indicaţiile preţioase ale tovarăşului de veacuri Ianoşi (marxist născut nu făcut, care imediat ce Brucan i-a dat bilet de voie, s-a grăbit să explice *goi*-lor analfabeţi ce este acela un Gulag şi cum trebuie abordaţi în mod constructiv Şalamov şi Soljeniţîn.

Al doilea eveniment - tot în 20 septembrie datat (*Ziua*):

"Comunitatea evreiasca din Romania isi alege conducatorii

"(...) Responsabilii obstii evreiesti au decis ca a sosit timpul ca scaunul de presedinte, ramas gol dupa moartea neuitatului Nicolae Cajal, sa fie ocupat prin alegeri democratice, transparente. *ZIUA a fost ziarul care a precipitat evenimentul, aducand in discutie prea lunga si problematica prezenta in varful conducator al Federatiei Comunitatilor Evreiesti din Romania (F.C.E.R.) a unui fost colonel activ de Securitate. Dar acum povestea apartine trecutului. Congresul evreimii-romane care se desfasoara, azi, 20 si maine, miercuri 21 septembrie, (sublinierile mele, P.G.) (...) Important, si trebuie subliniat acest* lucru, *alegerile vor fi, pentru prima data, libere si transparente.* (sublinierea şi uimirea mea: cum "pentru prima dată libere şi transparente"?) "(...) Pentru postul de presedinte candideaza: prof. univ. Radu Alexandru Feldman (Radu F. Alexandru) (...); prof. univ. ing. Tiberiu Roth, (...) prof. univ. Corneliu Sabetay (...) si prof. univ. Aurel Vainer (...) Pentru postul de vice-presedinte al FCER candideaza conf univ. ing. Otto Adler, regizorul Erwin Simsensohn si ing. Paul Schwartz. *Postul de secretar general, detinut pana acum de av. Iulian Sorin, va fi ocupat de unul din cei cinci candidati inscrisi in cursa electorala " (subl. mele)*

Securistul "Iulian Sorin" era-este "*av.*"? Aviator? Avicultor? Neinformat - şi modest - îmi spun că graba cu care Comunitatea evreilor a trecut la alegeri "pentru prima dată libere" se va datorînd unui articol de acum câtva timp în care Teşu Solomovici i-a zis pe... pseudonume adevăratului conducător al Comunităţii: colonelul de Secu. Numai că de atunci a trecut multă

vreme - şi nu s-a întâmplat nimic notabil.

Presupun: tot el (Teşu S.) pune degetul... pe *i*, când scrie:

"ZIUA a fost ziarul care a precipitat evenimentul, aducand in discutie prea lunga si problematica prezenta in varful conducator al Federatiei Comunitatilor Evreiesti din Romania (F.C.E.R.) a unui fost colonel activ de Securitate."

Ceea ce ar putea însemna (până la proba contrarie) că "scandalul" provocat de Uniunea lui Manolescu N. cu Gârbea H. şi, în subteran, cu Zalis H. a dat tulburare, precipitare, şi... mobilizare electorală în Comunitatea evreiască - întru apărarea (cu ghearii şi cu dinţile, vorba romancierului minoritarăş) pro-semitismului de atacurile mârşave ale odiosului antisemitism la care se dedau cei care "nu sunt cu noi - deci sunt împotriva noastră şi trebuiesc stârpiţi", potrivit doctrinei sionismului triumfător. La 16 ianuarie 2005 scriam textul "Unde ni sunt...?" în care citam concluzia trasă de Elie Wiesel (sub supravegherea ambasadorilor SUA şi Israelului în România) la 16 oct. 2004:

"Holocaustul în România a fost posibil ca urmare a antisemitismului cu rădăcini adânci în istoria politică şi culturală a ţării" (s.n.).

Calificînd-o: "rezultat al gândirii teroriste a holocaustologilor, model de abuzivă înjumătăţire a adevărului" şi continuam:

"Deci noi, românii ne asumăm partea de vină în martirizarea şi uciderea evreilor începînd din 27 iunie 1941 ("Pogromul de la Iaşi"), evreii însă nici nu vor să audă - corect: nu ne permit să deschidem gura - pentru a vorbi şi noi despre martirizarea, uciderea românilor, cu un an mai devreme, începînd din 28 iunie 1940, în Basarabia şi în Bucovina de Nord ocupate de bolşevici, apoi din 23 august 1944 câteva bune decenii, în restul României ocupate de ruşi".

În alt text: "Să învăţăm de le evrei" spuneam:

"Faţă cu obrăzniciile, acuzaţiile, calomniile, actele de xenofobie (anti-românismul), de rasism («numai evreii au suferit, numai ei au dreptul să vorbească despre Holocaust»), nu mai acceptăm diktatul, cu capul plecat, cu gura închisă. Şi noi, ne-evreii am suferit, şi noi avem dreptul de a ne apăra suferinţa şi onoarea de victime."

În continuare, sugeram:

"...respectarea întocmai a "Ordonanţei de urgenţă nr. 31/2002 privind interzicerea organizaţiilor şi simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob şi a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârşirea unor infracţiuni contra păcii şi omenirii".

"(...) să cerem, nu eliminarea din text a termenului "fascist" (violent inexact), ci introducerea, după "fascist", a: "şi comunist".

Iată că la 4 august 2005 a fost luată HOTĂRÂRE[A] nr. 902 privind înfiinţarea Institutului Naţional pentru Studierea Holocaustului din România Elie Wiesel".

Ce va fi cautînd pe fronton numele "Elie Wiesel"? Purtătorul nici măcar nu a murit dar a dat numele său unui organism avînd scop *studiul unui fenomen*

din România? Ce a avut, ce are Elie Wiesel cu noi, Românii - în afară de ura oarbă, de repetata, de îngroşata falsificare a adevărului istoric din punctul de vedere al unui frustrat Mare-Maghiar ca el în "favoarea" ungurilor ocupanţi ai Ardealului de Nord?, de calomnierea constantă, isterică a României şi a Românilor («*Românii au ucis, au ucis, au ucis!*»)?

Citind "Hotărîrea" (aşa este corect, nu Hotărârea" cum stă scris într-un act oficial), bag de seamă: dacă Primul ministru şi ministrul Culturii (sic) l-au numit în fruntea Institutului pe "istoricul" Mihail Ionescu, cronicar de curte şi de atenanse al lui Ceauşescu, atunci nu mai există incompatibilitate între natura instituţiei şi denumirea ei, în care caz de ce nu ar fi rebotezată:

"Institutul Elie Wiesel - Mihail Ionescu"?

Vasăzică guvernul actual a găsit fonduri pentru finanţarea "de la bugetul statului" a unui Institut ce urmează a studia suferinţele a circa 750 000 evrei (câţi erau în 1939) pricinuite de Statul Român într-un interval de 4 ani, 1941-1944. Dar acestea (suferinţele) erau studiate, cunoscute din 1945, acuzaţii fuseseră condamnaţi de justiţia poporului sovietic eliberator prin magistraţii imparţiali-de-clasă Avram Gutmann-Bunaciu, Voitin(ovici), Saşa Sidorovici; opinia publică, convocată în sălile Tribunalului Poporului pe bază de legitimaţii speciale şi de promisiuni-ameninţări, încălzită până la delir de verbul - românesc! - al lui Brucan, Baranga, N. David, Nestor Ignat, Miron Constantinescu care cerea Moarte-duşmanilor-României; puşii sub învinuire fuseseră preparaţi ca-la-Moscova, cu ciomagul şi ranga de fier a enkavedistului Nicolski-Grünberg; unii executaţi, în 1947... Ce mai pot descoperi cei 30 cercetători salariaţi: R. Ioanid, M. Shafir, Al. Florian, J. Ancel, Braham, Lia Benjamin, L. Volovici, L. Rotman, W. Totok, Laszlo A., G. Andreescu, O. Pecican, M. Ghitta ? Că G. Liiceanu şi D. Tudoran fuseseră până mai an antisemiti virulenţi, însă deveniseră din senin (sic) filosemiţi convinşi?, că antisemitul cult N. Manolescu (nu cita el chiar din Garaudy?!) s-a prefăcut ca prin minune în vânător de antisemiţi ca Goma?

Actualul Guvern a găsit pe dată fonduri, local, secretare, automobile (şi benzină!), şoferi pentru cei *30 cercetători-din-nou a ceea ce era cercetat de jumătate de veac.* Nu contează: misia cercetătorilor (dar a colaboratorilor!) va fi, nu aceea de a descoperi alţi criminali dintre români, alte victime dintre evrei, ci de a împiedeca, prin vacarm bine orchestrat, pătrunderea, în sfârşit, până la urechile ne-evreilor amneziaţi de 50 de ani de teroare poliţienească şi de reeducare (ca la Piteşti!, ca la Piteşti!) a *adevărului integral,* acela care spune: şi noi, ne-evreii am fost martirizaţi de bolşevicii ruşi, dintre care nu puţini evrei; şi mai spune: evreii noştri nu au fost chiar totdeauna doar victime - ci şi călăi; şi încă feroci. "Cercetătorii" care vor face act de prezenţă în zilele de salariu (gras, de la bugetul statului român), dacă sunt mai în vârstă, atunci sigur au fost ei înşişi belitori-de-*goi*, iar mai-tinerii sunt fiii, nepoţii unor adevăraţi criminali (ca A. Oişteanu, Al. Florian, R.Ioanid). Ei nu vor lucra pentru scoaterea la lumină a adevărului integral, ci vor trudi la îngroparea şi mai în adânc a *adevărului* des-

pre faptele celor mulţi, de ordinul zecilor de mii de evrei care, după Cedarea Basarabiei şi a Bucovinei de Nord au alergat în Teritoriile Cedate (Perahim, Sorin Toma, Celac, Bârlădeanu, Mişa Oigenstein şi Bella Iosovici - viitorii părinţi ai fraţilor Oişteanu) unde au distrus, cu entuziasm revoluţionar bolşevic Biblioteci şi Biserici, cărţi şi Icoane - iar, ca auxiliari zeloşi ai NKVD, (începînd din 28 iunie 1940): au distrus cu jubilaţie Oameni: martirii noştri.

Acesta va fi adevăratul rol al Institutul binenumit "Wiesel". Să bruieze, să minorizeze, să ironizeze, în final să interzică, în continuare, partea noastră de adevăr, cea care ar contrazice inocenţa integrală a evreilor şi ar atenta la unicitatea Holocaustului şi în România (şi în Polonia şi în Ţările Baltice şi în Rusia...).

Se ştie: rolul determinant al creării Institutului "Wiesel" l-au avut, nu guvernanţii românii, chiar analfabeţi profunzi în materie de umanioare, în special de istorie naţională - ci americanii şi israelienii. Iar reprezentanţii poporului român nu au găsit de cuviinţă să consulte poporul român, cel pe care ei îl reprezintă - la Bruxelles, la Moscova, la New York -, ci au ciocnit călcâiele şi s-au executat.

Pentru edificarea unui Memorial al Victimelor Bolşevismului, noi, ne-evreii, noi, ne-bolşevicii, noi, ne-securiştii cui să ne adresăm? Cine dintre conducătorii României se uită în gura noastră? Ai zice că în alegerile de anul trecut au ales un preşedinte al României nu românii - ci americanii şi israelienii.

Întrebare:

Avem noi, indigenii, băştinaşii, majoritarii români - ne-americani, ne-israelieni - dreptul la un **Institut pentru Studierea Terorii Bolşevice *în România* între 28 iunie 1940 - iulie 1990** ?

Dacă au meritat evreii din România (să admitem prin absurd că cei 750 000 au fost cu toţii victime) nu ar fi drept, echitabil (sic) ca un alt Institut, nu geamăn, ci paralel, neconcurent să studieze, repertorieze, difuzeze mărturii despre suferinţele a circa 30 000 000 ne-evrei pricinuite de Teroarea Bolşevică, slujită cu abnegaţie de evrei timp de 50 ani? Încă o dată, fiindcă "partenerii" nu aud, nu dialoghează, ei monologhează-diktează: în cifra de 30 milioane de ne-evrei români intră cele trei generaţii de basarabeni şi bucovineni distruse - chiar dacă nu total lichidate; şi cel puţin 2 generaţii de ne-evrei din restul României.

Pentru că guvernul României şi preşedintele României nu se vor grăbi să vină în întâmpinare ("întâmpinare", după 16 ani de nepăsare, de surzenie?), noi, ne-evreii, nefiind nici americani, nici chiar israelieni, propunem:

U n s o n d a j p r i n i n t e r n e t :

Este oare necesar un **Institut pentru Studierea Terorii Bolşevice în România?** Sau mai poate aştepta încă o jumătate de secol - că nu dau turcii...?

Vom afla:

a) dacă mai există români doritori ca măcar în al 12-lea ceas să se ridice în două picioare şi să-şi afirme, sub propriul nume, dorinţa de restabilire a **adevărului** istoric din ultima jumătate de secol;

b) dacă mai există români în actualul guvern, care să-şi facă datoria faţă de comunitatea noastră multîncercată, multnedreptăţită, mult şi mereu minţită.

În cazul în care guvernul român nu va mai avea fonduri şi pentru români, deci **ISTBR** nu va avea un sediu, vom ruga Institutul "Wiesel" să cedeze o cămăruţă la subsol. Nu ne îndoim de generozitatea legendară a evreilor faţă de indigenii români.

Dacă nu - nu va fi. Românii vor rămâne *afară*.

Sunt obişnuiţi, românii, cu *afara:* au fost daţi *afară* din case, din libertate, din familiile "reîntregite de Securitate", din amărâtele slujbe de după prizonierat şi închisoare şi deportare, daţi *afară* din ţara lor (iar basarabenii şi bucovinenii, chiar de au rămas pe loc, *au fost daţi afară* de ruşi din propria-le identitate românească).

Neavînd un acasă al lor, românii se vor întâlni... *afară*; în Piaţa Universităţii, de pildă. Pe timp de ger, de ploaie, supravieţuitorii români dintre eternele victime se vor adăposti în holurile Facultăţii de Litere şi în al Institutul de Arhitectură.

Numai de nu le-ar da prin cap actualilor guvernanţi ai ţării -ţara din care au fost daţi afară cetăţenii săi - să trimită Minerii lui Iliescu, pentru "restabilirea ordinii" - şi să-i dea prilej lui N. Manolescu să ia un interviu legitimator "Omului cu *o* mare".

Fiindcă atunci...

Românii de bună credinţă, avînd cultul memoriei şi simţul onoarei, sunt invitaţi să-şi manifeste acordul/dezacordul cu crearea

Institutului pentru Studierea Terorii Bolşevice în România între 28 iunie 1940 - iulie 1990

la o adresă electronică ce se va anunţa în curând Paul Goma

Am trimis câtorva prieteni, apropiaţi, cunoscuţi prin internet. Aştept răspunsurile - de principiu.

Sâmbătă 24 septembrie 2005

Ziua publică o dezinformaţie clasică semnată: Teşu. Mă întreb, în barbă: cine va fi fost redactorul chapeau-ului. Ai zice: tot Teşu!

DOSARE ULTRASECRETE - Sambata, 24 septembrie 2005

Si-au meritat soarta evreii basarabeni?

Cateva pagini de "Jurnal" publicate de scriitorul Paul Goma in ultimul numar al revistei "Viata Romaneasca" (nr. 6-7/2005) au starnit proteste, critici, emotii, si din nou a aparut controversata tema a retragerii din Basarabia si Bucovina in vara anului 1940 si a comportamentului neonorabil al evreilor fata

de soldatii romani. Paul Goma e convins ca actele savarsite de evrei, din "ura de rasa" si "ura de roman", veneau "dinspre aproape toti evreii aflati in Basarabia si in Bucovina de Nord in acea Saptamana rosie, inspre toti romanii". Daca acest lucru ar fi adevarat, contrareactia maresalului Ion Antonescu de a-i pedepsi pe toti evreii basarabeni si bucovineni nici nu e de condamnat, ar putea fi privita drept reactia sanatoasa, normala, a militarului candva ultragiat, acum "Conducatorul statului". In asemenea parametri de gandire, "culpa evreiasca" justifica si anuleaza "culpa maresalului", si daca mergem cu aceasta logica mai departe, nici inculparea maresalului pentru deportarile evreilor si ororile din Transnistria nu mai e posibila. Dupa actele abominabile savarsite de evreii Basarabiei si Bucovinei a urmat fireasca si crunta razbunare romaneasca. Goma stabileste ca atunci si acolo, in timpul evacuarii tragice din "Saptamana rosie", s-ar afla radacinile Holocaustului, si, accentueaza el, Holocaustul nu a aparut "din senin". Aluzia e cat se poate de transparenta. Iar teoria este pe cat de raspandita, pe atat de nociva. Si, cu certitudine, falsa. Iata de ce:

Premisele tragediei

Dupa semnarea Pactulului Ribbentrop-Molotov (23 august 1939), tot Estul european devenise o zona fragila, amenintata sa fie inghitita de cele doua mari puteri. Nu vor trece decat cateva zile si Polonia va fi atacata si ocupata de armatele germane (1 septembrie 1939), apoi tarile baltice vor fi anexate de Uniunea Sovietica. Finlanda, s-a salvat ca prin minune, pierzand doar un mic teritoriu, dupa ce a fost atacata de Armata Rosie (30 noiembrie 1939). Apoi, a venit randulRomaniei. La 26 iunie 1940, la orele 22.00, Molotov l-a convocat pe Gheorghe Davidescu, seful misiunii diplomatice romanesti la Moscova, si i-a inmanat o nota prin care Uniunea Sovietica cerea "inapoierea" Basarabiei, Bucovinei de Nord si a Tinutului Herta, retragerea armatei Romaniei si a autoritatilor urmand sa fie facuta in decursul a doar patru zile, incepand cu data de 28 iunie 1940. Bucurestiul era somat sa raspunda in 24 de ore. In lipsa unui sprijin international, presata din Rasarit de catre colosul sovietic si din Apus de Germania nazista, regimul Regelui Carol al II-lea s-a supus ultimatumului.

Nerespectand conditiile stabilite pentru retragere, unitati ale armatei sovietice au trecut Nistrul inca din noaptea dintre 27 si 28 iunie, inaintand rapid, au ocupat orasele Cernauti si Chisinau, capitalele Basarabiei si Bucovinei, si, ajunse la Prut, au stabilit puncte de control la noua granita. Din acea clipa, retragerea a devenit haotica si greu de controlat. Zadarnice au fost toate protestele comandantilor militari si ale autoritatilor romanesti impotriva agresiunilor, marlaniilor si chiar a asasinatelor savarsite de soldatii si comisarii politici sovietici. In acea "Saptamana rosie" a retragerii (28 iunie-3 iulie 1940), cum o numeste scriitorul Paul Goma, au avut loc fapte anti-romanesti grave, umilitoare, cu neputinta de a fi uitate sau iertate. Din nefericire, in aceasta tragedie au fost amestecati, cu sau fara voia lor, si evreii.

Faptele ignobile petrecute in timpul retragerii au fost atribuite evreilor basarabeni si bucovineni. Presa vremii scria despre incidente teribile, in care evreii i-au ofensat si umilit pe soldatii romani, au rupt epoletii unor ofiteri si i-au maltratat, pe unii chiar i-au omorat, au pus steagurile rosii pe cladiri si au distrus biserici romanesti, dupa care au fost primii care i-au primit cu flori pe soldatii sovietici cotropitori. Ziarele ultranationaliste, si nu numai ele, prevesteau sumbru si vremea razbunarii romanesti.

O vara rea, socanta si umilitoare

Ce s-a intamplat cu adevarat in aceea vara a anului 1940? O vara rea pentru lumea romaneasca, socanta si umilitoare. Sa privim cu luare aminte la evenimente si sa le asezam intr-o logica a istoriei si a omenescului. S-au purtat evreii intr-adevar atat de mizerabil cu soldatii romani in retragere, asa cum arata unele documente, asa cum exista multe marturii, a fost atat de ingrozitoare "culpa evreiasca" incat sa justifice razbunarea cumplita a maresalului Antonescu? Sau, mai degraba, au fost alesi drept "tapi ispasitori", pentru ca societatea romaneasca - profund traumatizata - sa-si poata canaliza frustrarea? Istoricii au pareri impartite fata de cele petrecute in zilele retragerii armatei si a oficialitatilor romane.

Mutilarea Romaniei prin pierderea Basarabiei si Bucovinei si cedarea Transilvaniei de Nord ungurilor (la 30 august 1940) au tulburat profund societatea romaneasca. Erau cautati vinovatii, care, bineinteles, nu erau de gasit. In doar doua luni, fara sa fi tras un singur foc de arma de impotrivire, Romania a fost mutilata, pierzand aproape 100.000 km patrati, adica o treime din teritoriul national, si o populatie de 6 milioane de locuitori. Era mai mult decat pierderea unui razboi, unde cel mai puternic castiga. Si polonezii isi pierdusera tara, dar continuau sa traiasca cu capul sus, dupa ce se impotrivisera cu bravura cotropitorilor. Romanii fusesera insa infranti fara lupta, ca urmare a unor calcule politice meschine. Armatei romane i se ordonase sa se retraga fara sa se impotriveasca si "in orice conditii".

Ar fi putut Romania sa reziste unui atac al armatelor sovietice? Intr-o prima etapa cu siguranta ca da, 1.200.000 de soldati romani erau mobilizati in zona estica a tarii, cu ordinul clar de a rezista unui eventuale agresiuni. Cele mai bune forte ale armatei romane, Grupul de Armate 1, impreuna cu Armatele a 3-a si a 4-a, cu sapte corpuri de armata, 19 divizii de infanterie si cavalerie, doua brigazi de munte si opt regimente de fortificatii, erau gata de lupta. Nu aveau suficient armament pentru un razboi de durata, dar vibrau de vointa si patriotismul de a-si apara tara. E adevarat, un razboi stii cum il incepi, niciodata cum se sfarseste, dar capitularile sunt intotdeauna rusinoase. Or, Bucurestiul a decis sa capituleze in fata sovieticilor fara sa lupte.

Episodul "Edinet", o intoxicare ca la carte

Cu toata istoriografia bogata, acest segment de istorie pastreaza o anumita obscuritate. Cum s-a instalat haosul in cursul retragerii, de ce nu s-a ordonat rezistenta armata fata de agresiunile soldatilor sovietici sau ale popu-

latici civile pro-sovietice, in ce masura drojdia evreiasca a actionat impotriva militarilor si autoritatilor romanesti in timpul retragerii? Toate aceste intrebari nu au primit inca un raspuns definitiv. Multe dintre relatarile din presa vremii s-au dovedit insa, la o analiza mai atenta, pure mistificari.

Sa citam doar "Povestea Edinet", clasic exemplu de dezinformare, care a influentat enorm opinia publica romaneasca. Soldatii romani in retragere au suferit vexatiuni iesite din comun din partea evreilor locali; nemaisuportand umilintele la care era supus, capitanul Enescu se sinucide. Martor la cele intamplate, un alt ofiter roman, capitanul Niculescu jura razbunare. Un an mai tarziu, dupa ce localitatea basarabeana va fi eliberata, capitanul Niculescu masacreaza cu sange rece numerosi evrei din Edinet. Generalul Ion Antonescu e departe de a fi aparatorul evreilor, dar e un om al ordinii; va da un exemplu, il cheama pe ofiterul care si-a facut singur dreptate, si intre inchisoare si plecarea in prima linie a frontului, capitanul alege. El va muri in luptele pentru cucerirea Odessei. Istoricul Mihai Pelin a cercetat povestea, care s-a dovedit falsa de la un capat la altul. N-a existat in realitate nici un capitan Enescu care s-ar fi sinucis si nici un capitan Niculescu care l-a razbunat si ar fi murit apoi in lupta. Adevarate erau doar crimele anti-evreiesti de la Edinet. (Mihai Pelin: Adevar si legenda, Ed. Edart, Bucuresti, 1994)

Observand psihoza anti-evreiasca ce a aprins societatea romaneasca dupa retragerea din Basarabia si Bucovina, parca iti vine a crede intr-o ampla operatiune de intoxicare; daca ea a existat cu adevarat, atunci numai un as al serviciilor secrete romanesti, cum a fost Mihai Moruzov, putea s-o gandeasca si s-o aplice pe teren.

Sa fie limpede: intoxicarile de tipul Edinet nu fac automat incredibile alte fapte ignobile infaptuite de unii evrei, despre care informeaza multe documente si marturii. Ii vad in stare de asemenea acte anti-romanesti pe comunistii evrei, talharii evrei, drojdia evreimii basarabene si bucovinene, manipulata de comisari si agenti sovietici. Repet, s-au petrecut si asemenea fapte savarsite de evrei mizerabili, dar nu acesti evrei erau reprezentativi pentru lumea evreiasca basarabeana. Traiau in Basarabia si Bucovina o burghezie si o clasa medie evreiesti instarite, apoi o masa de evrei foarte religiosi; e absurd sa banuiasca ca acestia ar fi putut sa fie adeptii sistemului sovietic colectivist si ateu. De altfel, dupa ocuparea Basarabiei si Bucovinei, numerosi evrei bogati, evrei sionisti etc. au fost deportati in Siberia de autoritatile sovietice. Existau, e adevarat, si comunisti evrei, insa - proportional cu intreaga populatie evreiasca din Basarabia si Bucovina - numarul lor era infim.

Evreii "patrioti"

Alexandru Mihai Stoenescu, autorul unei carti de referinta ("Maresalul, Armata si Evreii"), dezvaluie: "Au existat destul de multi evrei care au actionat in aceasta perioada de partea trupelor romanesti, lucrand in conditii extrem de grele, unii dintre ei fiind prinsi si asasinati, in sprijinul si in subordinea serviciilor de informatii militare romanesti. Erau evrei patrioti, oameni care s-au luptat si s-au impotrivit, au dat informatii si au sprijinit armata romana in acest moment al retragerii. Eu am identificat, cercetand aceste documente, trei categorii de atitudini: prima a fost acea atitudine care respingea ocupatia sovietica si era loiala statului roman, iar in privinta evreilor este o atitudine de mare responsabilitate, deoarece se stie foarte bine ca statul roman nu le oferea nici pe departe statutul pe care trebuie sa-l aiba un cetatean. Desi fusesera ostracizati de catre legile si regimurile de pana atunci, ei au ramas totusi fideli statului roman; este vorba despre o populatie restransa ca numar, dar ceva mai instarita si - un element extrem de important - sionistii, o grupare importanta, solida, care nu era favorabila comunismului si cu atat mai putin Uniunii Sovietice.

Pana la ultimatumul sovietic, convietuirea romano-evreiasca nu cunoscuse ciocniri violente. Am descoperit la Tel Aviv un martor neobisnuit, este vorba de liderul evreu bucovinean Mayer Ebner, fost deputat in Parlamentul Romaniei. El emigrase in Palestina, de unde, la 7 iulie 1940, atragea atentia coreligionarilor sai, intr-un articol publicat in cotidianul ebraic "Haaretz": "De la inceputul alipirii Bucovinei de Tara-mama Romania, relatiile dintre romani si evrei n-au lasat nimic de dorit. Spre cinstea romanilor, trebuie sa amintesc atitudinea civilizata a ostirii romane in timpul cuceririi, aparand pe evrei de pogromuri. In chestiuni de invatamant, evreii au pastrat deplina libertate. A fost infiintat chiar un liceu evreiesc cu limba de predare ebraica, liceu care a fost statornicit de Sfatul National Evreiesc. Guvernul Roman a recunoscut Partidul Evreiesc si a sprijinit formarea lui. Trebuie sa marturisesc ca toate guvernele romane au sprijinit totdeauna miscarea sionista prin emigrarea evreilor din tara. Nordul Bucovinei a fost ocupat de Rusia Sovietica. Nu se stie daca aceasta ocupatie va fi de lunga durata, caci Bucovina n-a apartinut niciodata Rusiei. Este foarte posibil ca, in curand, acest colt de pamant sa fie eliberat iar de sub stapanirea bolsevicilor."

Sa crezi ca toata evreimea basarabeana era comunista sau pro-sovietica e o aberatie statistica si istorica. Pro-sovietismul in Basarabia nu avea coloratura etnica. Exista o sinteza a Inspectoratului General al Jandarmeriei, care stabilea ca "din 1236 conducatori politici identificati, 875 erau originari din Basarabia si 361 din Uniunea Sovietica, 505 romani, 326 rusi, 303 ucraineni, 69 evrei si alte nationalitati." O alta statistica arata ca in primul Soviet al Republicii Moldovenesti, create in Basarabia anexata de Uniunea Sovietica, "pe nationalitati, fusesera "alesi" 443 de romani, 212 rusi, 96 ucraineni, 14 evrei si 34 deputati de alte nationalitati". Dupa eliberarea Basarabiei si Bucovinei, maresalul Ion Antonescu s-a aflat intr-o situatie incomoda. *"Cand am venit acolo, preciza maresalul, ne-am gasit in fata unor reclamatii fara sfarsit, in care se arata ca peste 40.000 de ticalosi din aceasta provincie se facusera, in timpul ocupatiei rusesti, mai rusi decat rusii, persecutand populatia romaneasca. Populatia romaneasca cerea pedepsirea lor. Am fost in fata acestei probleme si, daca pedeapsa era capitala, mai ceream inca 50.000 sau*

100.000 de nenorociri. Si atunci n-am vrut sa-i pedepsesc si am aplicat clementa, ca si in cazul legionarilor" (Paul Goma: Saptamana rosie, 28 iunie-3 iulie 1940 sau Basarabia si evreii, Ed. Vremea, Bucuresti, 2004) [subl. mea. Citat inexistent, atribuit abuziv, după obicei, mie. Dealtfel nici nu se indică pagina, pentru sfântul motiv că "citatul" nu există în textul meu. Să aparţină această obraznică intruziune autorului articolului? Posibil: cu Teşu Solomovici totul fiind posibil - şi contrariul. Însă judecînd după paternitatea titlului: **"Şi-au meritat soarta evreii basarabeni?"** dat-impus de redacţia ziarului Ziua... Tot redacţia este "autoarea" fotografiei ilustrînd textul: anonimă fiind, avem dreptul să bănuim că nici nu are ce căuta într-un articol vorbind de evreii români deportaţi în Transnistria - P.G.]

Evreii si "Holocaustul rosu"

Odata cu procesul intentat evreiilor basarabeni si bucovineni, Paul Goma acuza etnia evreiasca de participare la "Holocaustul rosu", ale carui inceputuri le plaseaza inaintea "Holocaustului evreilor". Este limpede, scrie Goma, "Holocaustul rosu pus la cale si de ei (de evrei), a inceput pentru noi, romanii, cu un an mai devreme decat al lor: la 28 iunie 1940 - si nu s-a incheiat nici azi."

"Holocaustul rosu" evocat de Goma nu a fost lucrarea evreilor, ci realitatea romaneasca a teoriei marxist-leninist-staliniste; o fi adevarat ca bolsevica evreica Ana Pauker a trecut granita calare pe un tanc sovietic, dar aceasta s-a intamplat multa vreme dupa parasutarea bolsevicului roman Emil Bodnaras in Romania. Cand slujitorii comunisti evrei ai Moscovei Ana Pauker, Liuba si Iosif Chisinevschi si Valter Roman reveneau la Bucuresti, ei i-au gasit bine instalati in mecanismele "Holocaustului rosu" pe comunistii romani neaosi Gheorghiu-Dej, Emil Bodnaras, Ion Gheorghe-Maurer, Teohari Georgescu, Alexandru Draghici si restul bandei. Nimeni nu va nega prezenta masiva in toate primele esaloane ale puterii comuniste si securiste a comunistilor evrei, dar timpul comunistilor neaosi a procedat fara mila, eliminandu-i sau marginalizandu-i pe toti. Cand Paul Goma era hartuit de Securitate, in organigrame nu mai existau securisti evrei - in aprilie 1977, anul excluderii sale din Uniunea Scriitorilor din Romania, in fruntea obstii scriitoricesti tronau comunisti romani. "Holocaustul rosu" a continuat tot atat de aprig, "suruburile" erau stranse cu o si mai mare salbaticie chiar si dupa disparitia marilor si mai micilor activisti evrei. Casapirea elitelor armatei, partidelor politice democratice, ale vietii economice, juridice si culturale romanesti a fost facuta cu aceeasi violenta asasina atat de comunistii romani scoliti la Moscova, cat si de comunistii ramasi in tara, sub supravegherea directa a comisarilor sovietici, pentru care inca nu avea nici-o importanta originea etnica a celor care manuiau securea.

Represaliile: nevinovatii care platesc oalele sparte

Atmosfera tensionata a zilelor care au urmat cedarii Basarabiei si

Bucovinei de Nord avea sa explodeze la Galati (30 iunie 1940) si la Dorohoi (1 iulie 1940), orase cu o importanta populatie evreiasca. Semne rele au fost inregistrate in zilele precedente, evrei, erau maltratati si aruncati din trenuri. Frustrarea romaneasca pentru ciuntirea tarii o plateau, pe nedrept, evreii. La Galati, unde se refugiasera cateva mii de evacuati din tinuturile cedate Uniunii Sovietice, soldatii romani au inceput sa traga, nu primisera nici un ordin, nici un incident specific nu se inregistrase, pur si simplu cativa soldati romani trageau pentru a omori evrei. Nu toti evacuatii erau evrei, asa ca tragand ca bezmeticii in multime, printre cele aproape 300 de victime s-au aflat si crestini romani. La Dorohoi, cronicarul a inregistrat o intamplare si mai curioasa. La cimitirul romanesc din Dorohoi avea loc, la 1 iulie 1940, ceremonia de inmormantare a capitanului Ioan Boros si a sublocotenentului Alexandru Dragomir, ofiteri din Regimentul 16 Artilerie, ucisi intr-o ciocnire cu trupele sovietice in timpul retragerii din Basarabia. Concomitent, la cimitirul evreiesc din localitate era inmormantat Iancu Solomon, un soldat evreu din acelasi regiment. Soldatul evreu cazuse in lupta incercand sa-si apere comandantul, pe capitanul Boros. Funeraliile ofiterilor romani si ale soldatului evreu s-au transformat intr-o baie de sange. Cineva a inceput sa traga in cimitirul evreiesc, panica s-a extins si primii care au fost ucisi au fost cei 10 soldati evrei trimisi sa-i dea onorul cuvenit camaradului si coreligionarului lor. Apoi, dezordinile si violentele s-au extins, provocand moartea a 54 de evrei.

Procurorul Sahleanu, insarcinat sa intocmeasca un raport, relateaza destul de corect si obiectiv evenimentele, fara sa mai aminteasca de generalul Constantin Sanatescu, comandantul Corpului 8 Armata, care a intervenit energic pentru oprirea violentelor. Sanatescu l-a admonestat pe generalul Theodor Serb, comandantul Corpului Granicerilor, subliniind ca e surprins de "aceste acte de banditism din partea unei trupe pe care o socoteam de elita". La ordinul generalului Sanatescu a fost deschisa si o ancheta, care a stabilit vinovatia unor ofiteri si soldati, unii dintre acestia fiind chiar pedepsiti. Generalul Sanatescu nu a fost singurul ofiter superior din armata romana care s-a straduit sa calmeze spiritele incinse anti-evreiesti ale soldatilor si ale populatiei dupa retragerea din Basarabia si Bucovina. E cunoscut, de pilda, ordinul din 4 iulie 1940, al generalului Aurelian Son, comandantul Corpului II Armata, care sublinia ca "fata de excesele gradelor inferioare si populatiei contra evreilor, care sunt semne ale unui adevarat pogrom, se atrage atentia comandantilor de mari unitati sa ia toate masurile de siguranta si linistire a spiritelor, atat ale ostasilor, cat si ale populatiei civile".

Pentru o vreme, actele de razbunare ale soldatilor si ale unor civili impotriva evreilor au fost temperate, dar frustrarea romaneasca nu disparuse. Legionarii lui Horia Sima vor profita din plin de nemultumirile si frustrarile multimii. Regele Carol al II-lea va fi silit sa paraseasca tronul si tara. Asteptat sa salveze Romania, generalul Antonescu nu a devenit omul providential promis. Intunericul care inghitise Germania si va acoperi Europa nu avea cum sa

ocoleasca Romania. Alunecarea tarii in intuneric nu mai putea fi oprita, nici generalul nu va reusi sa impiedice propria sa intunecare.

Tesu SOLOMOVICI

Intervenții pe Forum

(...) De la: CALUGARUL din usa (...@yahoo.com)Data: 2005-09-24 03:09:12 , IP: 65.71.212...MINORITATI SUB DICTATURA (1)Documentarul : MINORITATI SUB DICTATURA Episodul 24 : EVREI : 1938-1944 Acest episod începe direct cu imagini ale unui film realizat în anul 1941 si care, pe acea vreme se prezenta în salile de cinematograf ca un fel de stiri de pe linia frontului. „A sosit ceasul marei lupte în care se joaca viitorul Europei. 2 iunie 1941. Pe un front de doua mii de kilometri, de la Oceanul înghetat la Marea Neagra, trupele germane, române si finlandeze intra în actiune pentru a pune o stavila definitiva amenintarii moscovite".
(Imaginilie se deruleaza evidentiind tunuri care trag catre cer, soldati nemti si soldati români în jurul unor harti. Un soldat român urmareste cu un creion ceva pe o harta sub privirile maresalului Antonescu. În tot acest timp sonorul este ocupat de sunetul tunurilor care trag încontinuu)

dr. Jean Ancel (istoric) : Primele evacuari de populatie s-au facut în mod organizat de catre regimul sovietic, de administratia sovietica, în special, spitale militare si fabrici pe care au reusit sa le demonteze. Nu erau ale lor, erau ale statului român sau ale unor cetateni români. Ele au fost demontate de cadre ale partidului, dar nu toate. Acest lucru s-a întâmplat foarte rapid. Mii de tineri evrei au fost mobilizati în armata sovietica. Cea mai mare parte dintre ei nu au ajuns în armata sovietica. Unii nici nu au apucat sa aibe uniforme. Au fost luati de, de, de ofiteri sovietici, de cadrele de recrutare, au trecut Nistru, si acolo, cadrele astea de ofiteri, sergenti, au fugit. Si-au dat seama ca sunt înconjurati. I-au lasat în voia soartei. Ei nu erau numai tineri evrei. Ma refer la cine a fost mobilizat.

prof. Theodor Magder : La shase iulie 1941, eu am primit citatie ca sunt mobilizat si trebuie sa ma prezint la comisariatul militar sovietic, si în aceeasi zi, în seara de shase iulie toti cei care s-au prezentat atunci în ziua aceea, au luat pe jos, au fost trimisi dincolo de Nistru, prin Criuleni.

Dr. Radu Ioanid (istoric) : Dupa calculele mele, dintr-o populatie evreiasca de aproximativ trei sute, trei sute trei, trei sute cinci mii de suflete din aceste doua regiuni, cam doua sute si ceva de mii de evrei traiau în Basarabia, si o suta de mii în Bucovina. Dupa parerea mea, dupa diverse surse documentare, dupa calcule statistice pe care le-am facut, aproximativ o suta de mii din acesti evrei s-au retras cu trupele sovietice, au fost fortati sa se retraga, pentru ca sovieticii au evacuat intreprinderi industriale împreuna cu salariatii lor, au fost deportati de armata rosie în cele unsprezece luni de ocupatie, sau au fost recrutati fortat în armata rosie.

Batia Kuperstein : Unie au plecat, multi au plecat, tare putini au ramas, ca n-au avut cu ce sa, sa se duca.

dr. Jean Ancel (istoric) : Nu te puteai urca pe tren. Ele erau deja considerate militare. Populatia evreiasca nu s-a putut evacua. Apoi, populatia evreiasca în putinul timp cât a putut sa faca vreo consideratie nu, nu, nu si-a închipuit ce se va întâmpla mai târziu.

Ester Gelbelman : Si era de-a Rusia, si a început sa striga, s-a început razboiul, a pus trenurile si a spus la oameni luati ce puteti lua, lucruri bune si intrati în vagoane si mergeti;

Iakov Schichman : Si oamenii se pier[d]; ce facem, ce s [?]; si-a bombardat Chisinaul, oameni cum sa fuga. Unde sa fuga ?, trenuri nu, nu, nu puteai sa te sui într-un tren si ne-am dus pi jos pîn-la Vadul Lvod. [Corect: Vadul lui Vodă - nota mea, P.G.]

dr. Jean Ancel (istoric) : Populatia evreiasca, ca si în patruzeci era paralizata de frica. A pleca înspre Rusia Sovietica dupa un an de regim sovietic însemna sa fi nebun ! Cu zece zile înainte de izbucnirea razboiului împotriva Uniunii Sovietice s-au terminat îmbarcarea în trenurile alea nesfârsite sovietice în care au fost dusi circa zece mii de evrei din Basarabia considerati periculosi, care au primit buletine cu însemnari speciale, ca sunt dusmani ai clasei muncitoare, dusmani ai regimului comunist. Numarul evreilor considerati dusmani au regimului comunist era mai mare proportional cu cel putin de trei ori decât cel al românilor din Basarabia [?];

Ciocla Frima : Ne-[a]u refugiat finca venea Hitler. De fascisti. Noi n-am fugit de români, de fapt, noi am fugit de fascism.

Ester Gelbelman : Pai iel a auzit pe radio ca nemtii omor pe jidani, Germania, Polania, un[?]e e ei sh-au sa vie încoace si-au sa ne omoare. Hai sa fugim mama, lasa tot si sa fugim. Si noi am fugit, si-au fost mii de oameni care a fugit, si-a fost o parte care saraca a ramas, n-a vrut sa fuga ...

Dr. Radu Ioanid (istoric) : Evident ca exista o proportie semnificativa a celor care au preferat sa fuga împreuna cu autoritatile sovietice, aaa, aici exista o explicatie, e foarte simpla, care nu tine de dragostea sau lipsa de dragtoste fata de comunism, populatia evreiasca stia deja ceea ce s-a întâmplat în Polonia si cu polonezii si cu evreii, stia de tratamentul dur al autoritatilor germane de acolo, masacrele în masa care avusesera loc, ghetoizarea evreilor si, evident, masurile luate si retorica, probaganda autoritatilor române în ceea ce priveste antisemitismul eau si ele cunoscute. Deci nu era, nu se puteau astepta la nimic din partea acestor doua armate.

prof. Theodor Magder : Eu îmi dau seama ca evreii s-au fost printre primii care s-au simtit vizati si care nu asteptau nimic bun de la intrarea administratiei române, la reîntoarcere , si ei au fost printre primii care, probabil, s-au gândit sa se evacueze, sa plece în regiunile rasaritene. Dar nu numai evreii au plecat. Au plecat si români, si moldoveni, nu pot spune numarul lor [?];

Schaia Kleiman : Primele zile ale lunii iulie din 1941, de-data s-au

bombardat, au fost ucisi, totul ... si ... cumva, zvonul o vinit ca, iata, românii nu-s acei , macar ca ei sunt toti încoace, dar nu-s acei care erau pân o mie noua sute patruzeci. Ca iei marg cu hitleristii si armatele lui Antonescu tot distrug, omor, ucid si asa mai departe.

dr. Jean Ancel (istoric) : Motivatia era stirea. Pot sa spun, de exemplu, de-data, într-un sat de lânga Briceni a venit [?]; spun dintr-o marturie [?] cu parul învâlvorat si cu ochii scosi, a venit un tânad evreu si a spus : „evrei, toti cei din satul Plopi au fost omorâti. Armata româna omoara evrei". Deci, când s-au ajuns primele stiri ca armata româna omoara faptic pe evrei, a început o miscare. Dar era prea târziu.

Schaia Kleiman : Stiti, eu am întrebat parintii, unde ai învatat [?] de ce n-ati shters-o repede încolo [?] si spuneau asa : tot timpul, pe malul Nistrului, pe malul stâng al Nistrului erau diferite fortificari, diferite toate, sa se vedeau ca iata, ca vine românii, s-or opri pe malul Nistrului si au hotarât sa trecem Nistru. Noi am trecut, adica erau barca acolo si într-o noapte finca ziua se bombarda, noi am trecut Nistru. Am luat câteceva din avere, foarte putin. Ce se putea lua acolo ? Câteva valize, si am trecut Nistru.

dr. Jean Ancel (istoric) : Banuiesc ca numarul evreilor care au fugit, luat dupa numarul celor care s-au întors poate sa fie în jur a treizeci de mii, patruzeci de mii. Douazeci si cinci de mii au fost prinsi de catre armata germana, încolonati într-o coloana uriasa si trimisi îapoi spre Basarabia, în drum au fost ucisi doashpe, duashpe mii cinci sute [?]

(Urmeaza imagini dintr-un alt film de epoca ce prezentau stirile frontului) : „În acest timp, la centrul frontului român, armata a patra intra în actiune, trece Prutul dupa lupte crâncene si respinge pe inamic într-o parte spre directia Balti spre Nistru, iar pe de alta parte, spre directia Shirlau". (imagini de epoca, cu soldati români care ies din transee cu grenade de mâna pe care le arunca)

De la: CALUGARUL din usa (...@yahoo.com)Data: 2005-09-24 03:11:18 , IP: 65.71.212... MINORITATI SUB DICTATURA (2)

Comentatorul filmului : Basarabia si Bucovina sunt vechi regiuni românesti, teritorii din totdeauna ale Moldovei ocupate, însa, la un moment dat de doua imperii : Austria si Rusia. Sfârsitul razboiului mondial din 1918, le-a permis revenirea între hotarele nationale. Ocuparea lor dupa douazeci si doi de ani fara lupta, în urma aranjamentelor dintre nazisti si comunisti, a fost pentru întreaga populatie româneasca o mare trauma. Amplificata de tratatul *de la Viena si ocuparea Transilvaniei de Nord. Razboiul declansat în iunie 1940, a început pentru România ca un razboi de eliberare. Zeci, sute de mii de* locuitori ai tinuturilor moldovenesti, ale Basarabiei si Bucovinei de nord, preoti, învatatori, tarani gospodari, comercianti, meseriasi, au fost salvati de înaintarea rapida a armatelor germano-române. Comunismul si nationalismul rusificant începusera sa-si puna amprenta aici. Ofensiva spre Nistru a reprezentat pentru soldatii români raspunsul la agresiunea din 1940. Armatele conduse de Ion Antonescu erau mobilizate de posibilitatea eliberarii românilor aflati sub ocupatia imperialistilor sovietici. Probaganda oficiala româna a dorit, însa, sa le insufle si convingerea ca evreii sunt principalii vinovati de tragedia poporului român.

dr. Jean Ancel (istoric) : Antonescu era la curent cu cu înviintarea Aindensburg [?], a unitatilor de exterminare nazista. În paralel, a întemeiat si el un esalon special al serviciului special de informatii care avea o suta shaizeci de oameni, o mare parte dintre ei ucigasi, ucigasi care primisera ordinul sa ucida evrei. Armata româna primise ordine speciale, prin care trebuia, de fapt, sa asigure colaborarea cu Aisenburgul, ofiterii din unitatile de jandarmi primisera ordinul din partea lui Vasiliu, Constantin Vasiliu, Titi Vasiliu, ordinul secret cu codul „Curatirea terenului". El era echivalentul solutiei finale germane. Ordinul prevedea : împuscarea pe loc a tuturor evreilor din sate. Din regiunea rurala. Din Basarabia si Bucovina de nord. Regiunea rurala, mai toti evreii traiau în regiunea rurala. Putem considera ca orase numai Chisinau, Cernauti.

(Imagini cu bombardamente si soldati care fug printre pomi, cu stop cadru pe o placuta ce indica localitatea Edinetz)

Boris Solomonovici Breiman : O vinit românii, armata, si întai s-o început a strânge pe evreii barbati. Ieu m-am apucat de tatal meu si am fost dus cu dânsul. O strâns pe tatzi din Edinetz, o fost strâns asa ca o comisie, o tinut acolo o noapte, o jumate di zashe dimineata, io o stat acolo lânga usa si când ieseam de-acolo îi arata, cine-i la dreapta, cine-i la stânga. N-o fost prea multa vorba. Asa o fost, cum arata la dreapta si la stânga. Cine s-o dus la stânga, ceia au fost împuscati tatzi dintr-o data.

Ivan Feodorovici Ivasciuc : La gazarie sapa o groapa mare, ashe vreo patru mietri pe trii, sapau iei acolo, când ... da[?] sapau o groapa acolo, când, pe urma, o adus o coloana de douazeci, treizeci di evrei care ierau de-aishi de la noi din, din Edinetz, care i-o luat. Si i-o împuscat acolo. Pi noi ne-o dat, eram copiii, ne-o dat pi ... noi ne-am vârât prin niste gropi ca sa vidiem, dar cum ?, a sa împuste pi omu ?, cum sa ? ... I-o pus asa cum i-o împuscat pe toti si i-o împuscat si i-o trântit pi pamânt . Noi când ne-am dus ... pi urma ne-am dus sa videm. Pamântul shela era jalve (reavan), jiu, cum era ashe pamântul, daca el nu era adânc îngropat.

Ana Voinova : Si când armata româna treshea, apai, merjeau coloana di ivrei, câti patru în rând. Cum i-o luat din casa numa' în schimburi, asha shi copii care ave mititei di mâna, îi dusheu si merjeau coloana di ivrei câte patru în rând. Si armata româna din urma cu pushtili. I-o dus pi dânshii la cimitiru' ivriesc. Acolo era care mare groapa sapata si-acolo i-o împushcat.

Ivan Feodorovici Ivasciuc : Pi-urma o mers în orash, acolo, lânga parc. Tot ashe, tot nemtii acolo, acolo îi strânsese tati, si nu era lagar, asta iera, la treizeci da ... aaaa, îi numara : unu, doi, tri, patru, zace, unshpe, împus-

cat. Dar noi n-am vazt. Îi lua într-o parte, une în parc pa spate îi lua si îi împusca. Unu, doi, tri, patru, shinshi, zeshe. Unsprezeshe ?, împuscat. Si asta sii va spun si ieram în copilarie si am vazut noi [?]

Ana Voinova : O fimeie care pe dânsa o împuscat pe fia, dar e o cazut între morti, si e (ea) o scapat di jie (vie). Si-o ishit din groapaa sheia numa sara. Shâ une sa se duca ?, s-o dus la o casuta, ca iara p[?] acolo o casa. Shi oamenii sheia o primit-o pi dânsa, shi ashe ie (ea)o scapat.

Boris Solomonovici Breiman : Asa o fost norocul nostru ca era un om din sat cari iel stia pi tata, finca iel o fost nascut în Edinitz, dar pi urma iel s-o însurat în sat în Copaci, acolo. Si iel i-o spus lu[?] iel, Ioane, la dreapta si el sa mearga si departe nu asa o vrut, dar a spus încolo, si noi asa am ramas ... Mers acasa

(Apar imagini cu sonorul lor, din filmul de propaganda al acelor ani) : În înaintarea lor, trupele române strabat orasele si satele care odinioara adaposteau gospodariile romanesti, si pe care furia bolshevica le-a distrus (nu se mai întelege prea bine sonorul, dar pare a se fi spus ceva de genul dementii lui Stalin). (Imagini cu soldati români calari intrând într-un orash, însotite de muzica patriotica si se continua comentariul) : Balti, unde catedrala a fost salvata ca prin minune e plin de ruine fumegânde. (Imaginea se opreste pe o piatra pe care sta scris BALTZI, muzica patriotica înceteaza luându-i loc o muzica grava de contrabas, ceva în genul unui film de groaza!)

Eizik Melek : Rusii au fugit. Nemtii înca n-au ajuns. Si românii luau fetele, si le dezbraca si facea ce facea cu ele si le dadea undeva si le împusca. Am vazut eu. Dupa aia a venit, parintii le-o luat în alta parte, pi mine m-o luat în alta parte.

Heinrich Gaber : O fost ucisi oamenii pe-aici, lânga biserica Sfântul Nicolai, peste oameni o fost în frunte în societate evreiasca. Si când a venit românii, a spus ca se da lista de toti oamenii care s-a purtat la puterile uniune sovietica. Da[?] ei singuri ou stiut, finca siguranta o avut liste prigatite. Dar iei au vrut cu mâna di om, daca nu va împuscam. Apoi, nimeni nu o vrut sa deie materialul si ei au fost aici împuscati, shaisprezece oameni. Înca alaturea acolo, trei sute de oameni, femei si copii erau în sinagoga, pe strada Chisinau, au fost închis acolo, si a dat foc si toti au ars. Adica, Podul Chisinaului, treizeci de oameni si pe urma trei sute de oameni la jandarmerie, acolo la Slobozia au fost ucis.

De la: CALUGARUL din usa (...@yahoo.com)Data: 2005-09-24 03:14:08 , IP: 65.71.212...MINORITATI SUB DICTATURA (3)

Eizik Melek : Imediat, cum au intrat, o început sa traga. „Afara, toti jidanii afara..." Nu spunea evrei. Jidanii afara. Si erau unii care spuneau jidani murdari, asa ca iei si-au batut joc de noi bine de tot.

(Imagini din filmele de probaganda ale vremii aratând coloane de tancuri în marsh) : Tancuriel române înainteaza spre Chisinau. Pretutindeni, spre

Chishinau, nu întâlnesti decit distrugeri si ruine. Este imaginea pustiirii si a disperarii pe care au lasat-o în urma lor, bandele sovietice. Chishinaul arde în zare. Primele unitati intra în oras. Pe strazi zace armamentul parasit în fuga dezordonata a bolsevcilor. (apare în prim plan o mare coloana de soldati pe una din strazile Chisinaului, aflata în marsh de parada) Populatia primeste cu lacrimi de bucurie pe eliberatori. Printre ruinele caselor incendiate de bolsevici, putinii români scapati cu viata sau nedeportati, îsi saluta fratii care defileaza biruitori pe acelasi bulevard pe care defilau si în 1918. (Imaginile arata coloana mare de soldati aflati în mars cum trec prin fata unui mare grup de autoritati cu citiva preoti îmbracati în odajdii. Soldati si ofiteri romani si germani apar în cadru cu mâinile la chipiu în semn de salut. Strazile sunt pline de oameni de-o parte si de alta, unii sarind în sus de bucurie, altii stând pasiv. Undeva pe un deal, niste soldati rusi cu mâinile în sus vin catre niste soldati care stau cu armele îndreptate spre ei si urmeaza comentariul). Numarul prizonierilor creste mereu. Si marshul catre Nistru continua. Pretutindeni trupele sunt întâmpinate de bucuria populatiei. Din putinul ce li l-au lasat bolsevicii, fiecare vrea sa dea ceva soldatilor ca marturie a dragostei sale. Este, pe tot întinsul Basarabiei eliberate, un mars printre urarile si îmbratisarile fratilor de natie. La optisprezece iulie, dupa doua saptamâni de lupta, tot nordul Basarabiei este curatit de dusmani.

Schaia Kleiman : Si cum am trecut Nistru, s-au gândit sa mai aduca ceva din ... de-odata au venit, era acum armata româna. Jandarmii, sau soldatii ... nu stiu ce erau, l-au prins si un grup care a început asi bate joc. Adica, au strâns pe un grup de barbati evrei, si sa-i spuna, au început sa faca cu dânsii un fel de instructie. Jos, culcat, alearga, cânta, lucrul inutil. Ie (ia) pietre si dule-n colo si adu-le-napoi. El simtea ca, iata, se pierde, si unii nu puteau rezista la toate aceste batjocoriri. Si, deodata, el o simtit, cineva se uita în localitate, era nu stiu ce, o celula de legionari, garda de fier. Tot asa, un mic sat, toti cunosc unu pe altu, relatiile cu evreii nu numai ca nu erau amicale, dar erau chiar dusmanoase. Si conducea cuibul cela un învatator de la scoala primara. Când tata vede ca ... în [uni]forma de sublocotenent si se uita la dânsul. Mai baieti, dati-mi-i. Ieu îi fac, ieu am cu dânsulo socoteala deosebita. El l-o luat, l-o dus acolo pe o straduta acolo ... Mai, ce-ai ramas tu pustiat ?, de ce nu ai fugit cu bolsevicii ? I-o dat câtiva lei, nu stiu minte cât ... Pleaca de-aici sa nu te mai vad. Si pe aceia pe toti, i-a omorât.

(Imagini din acelasi film de probaganda cu prezentarea unei harti) : Eliberarea Basarabiei se desfasoara într-un efort concentric al trupelor noastre care trecând Dunarea, Prutul de sud, si venind din nord, lichideaza ultimele forte inamice din Basarabia. Primele unitati române debarca pe pamântul Basarabiei de sud si patrund în Ismail. Trupele sovietice se îmbarca în fuga si se retrag dincolo de Nistru. Trupele române intra biruitoare în Cetatea Alba dezrobind si ultimul petic de pamânt al Basarabiei Voievodale. (Imaginile arata în prim plan prima pagina a ziarului Curentul pe al carui frontispiciu sta

tiparit „Întreaga Basarabie desrobita")

Enia Plotnic : Eu eram cu mama. De-acolo au început sa ne mâna la Rubletz. Neputinciosi, slabi, ne împuscau.

Takmina Darahovskaia : Si mama cu noi trii. Ieu om fost gravida de noua luni, si ne-a strâns asta ... nica, deloc, poate shineva, iaca spune, femeie, shineva o luat sheva din casa, dar la noi n-a dat voie deloc. Cum am fost în cameshuca de noapte, numa cu cu rochitza asha subtzirica, si a dat foc la casa

Comentatorul documentarului : În Nisporeni, evreii au fost strânsi si închisi în scoala. Urmau sa fie împuscati. Când au aflat ce era sa se întâmple în comuna lor, Paramon Lozan, directorul scolii, si sotia sa, Tamara, au reusit sa-i elibereze. Autoritatile locale l-au arestat pe director si pentru fapta sa l-au executat.

dr. Jean Ancel (istoric) : Atunci când sunt întreb, câti evrei au fost împuscati, în prima faza, o data la punerea în aplicare a ordinului de curatire a terenului, nu stiu ce sa spun. Am ajuns la shaizeci si unu de mii, bazându-ma numai documente românesti, dar stiu ca sunt mult mai multi.

Sfârsitul documentarului.

Am transformat in text acest episod, dar mai am si alte texte ale acestui serial documentar. Mi se par foarte interesante aceste documentare pentru ca sunt realizate cu martori oculari si nu cu FORUMISTI

De la: paraipan (...@rogers.com)Data: 2005-09-24 05:50:59 , IP: 69.196.53... Calugare! Am si io vreo 12 ore trase pe Camcorder cu tata, povestindu-mi retragerea din Basarabia. Si cu ofensiva ce a urmat. Ca pina la cotu Donului a fost. Si nu prea se pupa cu ce zic aia in filmuletz. Ce-ar fi sa facem un colaj. Iti trimit CD-urile. Inseram ce spune tata, cu ce spun Plotnic, Darahovskaia, Ancel si Co. O sa iasa ceva super, ca intre martori OCULARI, cum spusasi. Forumistule! paraipan

De la: specialistul special (...@gmail.com)Data: 2005-09-24 06:33:38 , IP: 194.102.82...Re: Calugare! Am si io. Calugare si tu paraipane - nu puteti filmele undeva sa le vedem si noi. Serios ma intereseaza

De la: laurian (...@lycos.com.)Data: 2005-09-24 03:52:40 , IP: 84.109.154... titlul rubricii Insusi titlul articolului/rubricii este aiurea. Cele mai "blande' estimari ale numarului evreilor ucisi de romani in al 2lea razboi mondial sunt de 100-150 000. Cele mai acuzatoare (la adresa evreilor) texte, cum este cel al lui paul goma, mentioneaza niste evenimente sporadice. Ce puteau sa faca 150000 de oameni pentru a merita sa moara?
La ocuparea Odesei, dupa atentatul cu bomba la adresa cartierului general al armatei romane, Antonescu a ordonat ca pentru fiecare ofiter roman ucis sa fie omoriti 200 de civili evrei si pentru fiecare soldat ucis sa fie omoriti 100 de civili evrei. Zau, astea sunt lucruri documentate, nici un istoric nu le neaga. Ce poate justifica asemenea masuri? Ce inseamna "oare si-au meritat soarta?" Repet, eu citez doar sursele cele mai favorabile romanilor si germanilor, deci (de dragul argumentului) sunt dispus sa admit ca evreii deseori isi exagereaza numarul victimelor. Dar chiar si asa, cum puteau sa isi merite soarta?

De la: paraipan (...@rogers.com)Data: 2005-09-24 06:02:03 , IP: 69.196.53...Pai sigur ca nu si-au meritat soarta, da' (...) tu tot n-ai aflat ca a la guerre comme a la guerre? Asta a fost de cind e lumea si pamintu' (sh'a existat inavatzamintu'). De la Sumerieni pina la G.W Bush, operatiunea Odessa, intra in categoria luptei ANTI TERORISTE. Pentru fiecare Legionar Roman ucis in ambuscada, Cezar spinzura de-a valma copii, femei, barbati Gali sau Germanici. N-o sa citesti asta in De Bello Galico, ci de la detractorii lui. Care de obicei spun adevarul. paraipan

De la: jan dinu Data: 2005-09-23 23:55:31 , IP: 64.216.9...O intrebare pentru d-ta d-le Teshu : Este Paul Goma - impotriva (anti)..evreilor. Desigur zig - zagurile d-stra vin acum sa mai detensioneze relatiile dintre romani si evrei despre evenimente care au avut loc cu 65 de ani in urma . Daca doriti sa pastrati o echidistanta rezonabila si responsabila este bine sa mai temperati pe MAGOGII si demagogi din ISRAEL si din alte parti care din diverse motive insceneaza prea multe povesti draconice - fantasmagorice tocmai din partea acelora care au fost (coreligionarii d-stra - fie ei - ateisti)unde au aplicat in numele contra fascismului cu eliberarea tarii - crime impotriva umanitatii asupra populatiei democrate clasice romanesti si au mult singe crestin pe mainele lor care nu poate fi sters - niciodata -! Tehnica este simpla : NOI evrei trebuie sa tipam primii pentru a nu fi acuzati primii ...(de pacate)de multe exemple de netagaduit . Sper ca nu este cazul sa tinteze si romanii din jurul lumii transfocatorul in directia restabilirii adevarului necenzurat aratind pe fata si criminalii din obstea d-stra datorita fara sa mai tina cont de maniera clasica a manevrarii terminologiei -actuale - mondiale: ANTISEMITULEEEEEE!! JD

De la: musin din romania mangalia (...@hotmail.com)Data: 2005-09-24 08:52:07 , IP: 85.186.198...Evreii au o parte din vina. Indiferent cat ati cauta voi evreii sa demonstrati ca evreii sunt puri si nu au nici vina la nenorocirile care s-au abatut asupra omenirii,comunismul ,holocaustul,nu va puteti absolvi findca mult sau mai putin aveti si voi o parte din vina.O parte din voi au luat parte la aceste nenorociri, si datorita participarii voastre la diferite evenimente a dus la producerea de asemenea orori, ce a ce se intimpla acuma in Orient vina de 50%este petrolul si 50% evreii.

De la: crux (...@fasttelco.com)Data: 2005-09-24 09:29:39 , IP: 62.215.117...toata lumea rastalmaceste Am citit o carte din anii '90, Maresalul,

armata si evreii, sau cam asa ceva. Acolo, autorul incearca, ca si Goma, sa acrediteze ideea ca pogromurile comise de romani contra evreilor erau justificate de comunizarea-n masa a acestora din urma si de crimele comise de acestia in timpul evacuarii din vara lui 1940.. Greu de crezut, asa cum se scrie si-n acest articol. Pe de alta parte, daca nu ma-nsel, Bodnaras era numele romanizat al lui Bodnarenko. Dar poate ca ma-nsel. E de asteptat ca un autor evreu sa traga spuza pe turta evreilor, asa cum fac romanii, care-ncarca sa justifice in fel si chip ticalosiile din '41. Inca nu s-a scris o istorie neangajata a evenimentelor respective, iar a scrie doar despre "Saptamana rosie" si-a omite ce-a urmat in '41 nu e corect. [?] Toate materialele de acest gen trebuie luate cu un graunte de sare, caci nu se minte pe fata, se minte doar prin omisiune, prin selectarea materialelor ce convin tezei (evident preconceputa). Ar fi bine ca fiecare parte sa-si asume in mod responsabil crimele comise atunci, pentru a inchide odata discutia asta fara de sfarsit.

De la: joel (...@yahoo.com)Data: 2005-09-24 11:39:43 , IP: 193.226.30... un singur lucru.Un lucru merita comentat aici: armata romana nu ar fi trebuit intr-adevar in vecii vecilor sa cedeze un centimetru de pamant romanesc fara sa lupte pentru el. A fost o greseala grava decizia abandonarii a sase milioane de romani (din cati, din 12 milioane) in mana criminalilor bolsevici. Acestia le-au spus basarabenilor ca romanii sunt niste lasi care i-au abandonat si basarabenii nu pot ierta nici azi asta si au toate motivele daca ne gandim la cat au suferit. O greseala imensa care a dinamitat Romania mare indraznesc sa spun pe mult timp. E adevarat ca Pauker, Roman si Chisinevski au venit dupa ce fusese parasutat Bodnaras (Bodnarenko, "roman" neaos, fiu de dac si de roman, ha, ha, ha), dar in timpul comunismului barbar din primul deceniu au fost Pauker, Roman, Chisinevski si altii care au condus efectiv tara, nu neaosii. Cozile de topor autohtone doar au executat the dirty work. Cat despre fondul articolului, este evident ca nici un om nevinovat nu trebuie sa patimeasca ce au patimit evreii, romanii si altii in razboiul al doilea. NU EXISTA NICI O SCUZA PENTRU CRIMA FATA DE UN OM NEVINOVAT.(...) Cine e vinovat sa plateasca, daca nu a si platit deja (sa ne amintim ca Antonescu, considerat vinovatul principal a fost executat. Ce sa-i facem, sa-l dezgropam ca pe Oliver Cromwell si sa-l aruncam in Tamisa?). Dar de la actele de barbarie ale unora pana la culpabilizarea unui intreg popor este o cale lunga ce nu are nimic de a face nici cu memoria celor ucisi pe nedrept nici cu indreptarea situatiei.

De la: musin din romania mangalia (...@hotmail.com) Data: 2005-09-24 12:36:04 , IP: 85.186.198...Goma pe undeva spune si un adevar. Probabil prin asemenea articole si sondaje care sunt impotriva evreilor si acest popor se va trezi la realitate si nu se vor mai crede unsul lui dumezeu. Eu respect acest popor am prieteni evrei sunt foarte buni prieteni cu singurul evreu

din Mangalia, dar sunt si ei oameni si au facut si mai fac inca greseli.

De la: Katty din Växjö Suedia (...@home.com)Data: 2005-09-24 13:01:55 , IP: 213.64.59...Ce titlu timpit !!!!
Cum puteti judeca atit de simplist si nenuantat domnule Tesu ???

De la: dan toader din franta (...@hotmail.com)Data: 2005-09-24 13:21:04 , IP: 212.194.203... Mihai Pelin? E vorba de baiatul rosu de la Jurnalul care insulta memoria lui Maniu? Este vorba de denigratorul partidelor istorice? Pai ala zici ca e nepotul Anei Pauker nu istoric. Daca de acolo isi ia Tesu sursele sau de la bolnavul vedetism Stoenescu... Mai multa grija maestre.

De la: serios-glumetul din tara desteptilor-prosti (...@yahoo.co.uk)Data: 2005-09-24 15:21:47 , IP: 83.103.170...
SE COMPENSEAZA CE NE-AU FACUT EVREII NOUA CU CELE-AU FACUT STRAMOSII NOSTRI LOR, DAR RAMINE SA NE PLATEASCA EVREII COMPENSATII PENTRU CRIMINALA , CUMPLITA TEROARE COMUNISTA CONDUSA DE EI !

De la: lucid din Bucuresti (...@yahoo.com)Data: 2005-09-24 15:47:19 , IP: 82.78.69...felicitari, domnule Tesu Articol obiectiv, scris cu vadita buna credinta. Sper sa participati si sa luati cuvantul joi seara la Sala Radio la Conferinta "Cuvantului" cu Marta Petreu si Oisteanu. Doua mici comentarii:
- despre cazul Galatzi. Intamplator, am gasit la un anticariat un exemplar din celebra culegere de documente ale armatei romane despre anii 39-41 publicata de Buzura la Fundatia Culturala Romana prin 92 dar retrasa si topita la cererea zice-se unor reprezentanti ai evreilor romani (din culegere s-a inspirat copios - fara sa mentioneze, lucru rusinos - Alex Stoenescu in cartea sa cu armata, maresalul si evreii). Acolo un document spune ca la Galati la podul spre Basarabia ocuptata se adunasera cateva mii de persoane care cereau sa treaca din Romania in patria sovietica (e posibil ca si din cei ce se refugiau in sens invers sa fi fost unii). La indemnul sovieticilor de dincolo, cei de pe malul romanesc au inceput sa ceara sa treaca mai repede. S-au luat in coltzi cum se spune cu soldatii romani care protejau zona si podul si, posibil provocatori, au inceput sa loveasca soldatii (raportul spune ca s-au tras si focuri de arma). In atmosfera de isterie creata, asa cum bine spuneti, cativa soldati au ripostat cu armele si pana sa intervina ofiterii superiori s-au produs cca 2-3 sute de victime (e dat si bilantul lor pe categorii, nu mai retin). - despre documente. Aveti perfecta dreptate, totul se leaga de aflarea documentelor care pot explica provocarile, crimele reale si aflarea astfel a adevarului intreg. Din pacate, istoricii romani nu au acces la arhivele NKVD, GRU si mai ales Komintern unde se afla listele cu agentii sovietici folositi impotriva Romaniei si cu actiunile lor de diversiune. Sa speram ca pana la urma rusii vor deschide toate arhivele.

Pana atunci insa, felicitari incaodata pentru modul deschis si onest de abordare a problemei. Toti cei care au ca obiect de studiu relatiile romano-evreiesti ar trebui sa va urmeze exemplul de discutare fara prejudecati si resentimente.(...) Re: MINORITATI SUB DICTATURA (3) Nu stiu cum ai titrat dar vezi ca e vorba de Einsatzgruppen - unitati speciale SS. Am urmarit si eu multe episoade si m-a frapat lipsa totala a marturiilor romanilor basarabeni despre ce au patit in anii 40-41 de la regimul sovietic. De aceea cereau romanii sa audiezi si cealalta parte inainte de a da verdictul.(...)

De la: CALUGARUL din usa (...@yahoo.com)Data: 2005-09-24 17:16:23 , IP: 199.217.212...Re: MINORITATI SUB DICTATURA (3) - lucid La 2005-09-24 15:57:37, lucid a scris: Nu stiu cum ai titrat dar vezi ca e vorba de Einsatzgruppen - unitati speciale SS. Am urmarit si eu multe episoade si m-a frapat lipsa totala a marturiilor romanilor basarabeni despre ce au patit in anii 40-41 de la regimul sovietic. De aceea cereau romanii sa audiezi si cealalta parte inainte de a da verdictul.

Felicitari domnule lucid. Acesta era si scopul postarii mele. Nu exista nici macar o singura declaratie a vreunui roman din zona aceea. Sunt numai si numai marturii ale romanilor de nationalitate evreiasca si, culmea, de nationalitate ucrainiana sau rusa. Oare nu s-a putut gasi un singur roman care sa-si spuna si el parerea lui despre acele evenimente grozave ? Dar mai stii ?, poate ca in episoadele viitoare vom vedea si niscaiva romani.

De la: antiohusData: 2005-09-24 18:06:47 , IP: 83.130.167...Re: MINORITATI SUB DICTATURA (3) - lucid domnu calugaru,mai perseverati un pic,poate-poate pana la urma veti descoperi ceva romani pana atunci... numele Traian Popovici va spune ceva? cum va explicati ca nimeni nu sufla o vorbulitza despre acest adevarat OM? http://www.ziua.ro/archive/2002/06/15/docs/23069.html (...)

De la: Paul din Ohio din SUA (...@hotmail.com)Data: 2005-09-24 19:14:19 , IP: 65.27.212...Re: paul din ohio.P.S. Este oare posibil ca toate arhivele Romaniei sa fi fost luate de rusi?Daca asa este, atunci e foarte grav: un popor fara memorie nu prea are nici viitor. Cei care ii scriu istoria, capata o "soft power" asupra lu, care poate deveni foate tare. Nu cred ca asa stau lucrurile. Mai degraba cred ca istoricii romani nu au energia si competenta necesara. Mostenirea ceausista este teribila in acest domeniu: multi scriu doar lozinci si ode, nu istorie.La 2005-09-24

De la: laurian (...@lycos.com)Data: 2005-09-24 22:06:36 , IP: 84.109.132...2 remarci generale *1. ciudat ca romanii sunt atat de preocupati sa stie daca evreii au fost responsabili pt aducerea comunismului, desi majoritatea romanilor au votat comunisti si neocomunisti in aproape toti anii de la 1989 incoace.* **[Logică de fier!]** Ma intreb ce e mai fundamental - anticomunismul sau antisemitismul? Caci retorica anticomunista in romania nu a avut mare succes, dovada soarta pntcd-ului 2. ciudat de asemenea ca romanii sunt atat de preocupati de "problema evreiasca"...toate articolele din Ziua despre israel, evrei, antonescu, evnimente de acum 50-60 de ani starnesc forumuri de aproape 100 de comentarii, in schimb un articol recent in care se spunea ca procesul celor vinovati de mineriada din 13-15 iunie (de acum 15 ani) si inculparea lui iliescu treneaza a starnit doar 3 comentarii. Desi "normal" ar fi ca romanii sa fie mai interesati de mineriade (mineriada din 13-15 a fost comparabila cu Noaptea de cristal din germania, au fost omoriti zeci de oameni si arestati, brutalizati multi altii). Si de asemenea, daca cineva ar scrie un articol despre implciarea lui iliescu in lovitura de stat din decembrie 89, ma indoiesc ca ar declansa forumuri atat de pasionate ca cele despre evrei sau despre antonescu. Ma intreb de ce oare?

De la: roy (...@hotmail.com)Data: 2005-09-24 22:26:44 , IP: 84.228.39... Re: 2 remarci generale Intrebari normale. Si eu le-am intrebat. Mai sant si alte intrebari: de exemplu, *de ce Ziua are aproape in fiecare numar ceva despre evrei sau Israel. [neadevărat - dar "logic"]* Am putea sa credem ca este un subiect intern, la ordinea zilei. Probabil ca evreii se vinde bine si chiar daca nu mai santem in Romania trebuie sa se intereseze de noi peste tot. Cu alte cuvinte, daca nu eram, ne inventau. Un subiect de psihiatrie. (...)

De la: roy (...@hotmail.com)Data: 2005-09-24 23:54:22 , IP: 84.228.39...Re: laurian Nu, frecventza articolelor despre Israel si evrei era aceasi inaintea problemei Holocaustului. Ei au dezvoltat demult acest interes in ce fac evreii. Cred ca e clara chestia.

De la: Culcer Dan (...@asymetria.org)Data: 2005-09-25 18:03:35 , IP: 85.68.252...Finkelstein negationist ? Palavre! Necunoastere, minciuna sau dezinformare"Pai sunt si evrei renegati, antisemiti cum este un anume Finkelstein care e printre negationistii celebri ai Holocaustului, la fel ca la oricare popor. " Persoana din care am extras citatul se va recunoaste. Daca este onest, va recunoaste una din motivatiile interventiei sale "urechiste" : necunoasterea, minciuna sau dezinformarea. Unul din comentatorii acestui articol, sursa nu are nici o importanta acum, afirma cele de mai sus. Persoana nu a citit cartile lui Finkelstein sau dezinformaeaza. In ambele cazuri atitudinea merita un comentariu.

Finkelstein nu neaga Holocaustul. Nimeni nu-l neaga dealtfel in aceasta lume. Se discuta afirmatii, contexte istorice, cauzele, scopurile, caracterul crimelor (de stat, sistematice, private, reactii la alte crime), cronologia, numarul victimelor, cauzele deceselor (crima, neglijenta, neacordare ajutorului pentru persoane in pericol, bolile infectioase, foametea naturala, foametea pro-

vocata, subalimentatia, experientele pe oameni).
In cartea sa "Industria Holocaustului" Finkelstein, care este un evreu de stinga, dintr-o familie de victime al Holocaustului, discuta o singura chestiune : utlizarea in scopuri de recuperare (extorsiune) de fonduri a Holocaustului, de catre organizatii evreisti americane in combinatie cu grupuri de avocati evrei americani, sub pretextul ajutorarii supravietuitorilor. Timpul necesar verificarii autenticitatii cererilor de despagubire va fi destul de lung si probabil numarul supravietuitorilor va mai scadea prin deces. Finkelstein este revoltat de folosirea Holocaustului ca pretext pentru imbogatirea personala a manipulatorilor. Atit. Asta e "industria" despre care scrie.

Astept un raspuns. Dan Culcer

De la: superjjew (...@yahoo.it)Data: 2005-09-25 20:00:00 , IP: 84.243.85...Re: De ce? De ce?...Dar pe tine,ce morb al patologiei tale de (asa zis) nationalist (asa zis) Roman,mai subdezvoltat decit altii (se vede clar) te impinge sa murdaresti netul cu gindirea ta exprimata de pe un capac de wc Cit despre Iudeo-Khazarii tai (care ies doar din inventia unei minti bolnavo-psihoide),aceste afirmatii dau la iveala gindirea unui om obisnuit (se vede clar) sa vorbeasca mai intotdeauna in necunostiinta de cauza (sau mai rau,in cunostiinta dar in reavointa). Tu,si cei ca tine,admiratorii ai tradatorului de neam si de tara care a fost Antonescu,sinteti motivul pentru care de ani de zile romanii sunt priviti in afara in cel mai rau mod posibil. Ungurul,a fost el un mare criminal,dar nu a semnat acte (lucru pe care Antonescu l-a facut,si pentru care a fost condamnat si la Nurenberg) (...)Vai doamne, de parca saracii romanii nu au altceva decit sa citesca gulgutele codarzilor care dupa ce au lins fundul ceausist si au colaborat duiosi cu fosta Secu',acu se dau maripatrioti??:)

De la: patriot din romania (...@yahoo.com)Data: 2005-09-25 19:43:56 , IP: 66.245.241...Re: De ce? De ce?...Fostul ambasador al Israelului la Bucuresti, generalul de Politie Sandu Mazor, e vicepresedinte la EUROM BANK (fosta Banca Dacia Felix). Astia sunt cei care ne jefuiesc tara.

De la: superjjew (...@yahoo.it)Data: 2005-09-25 20:03:29 , IP: 84.243.85... Re: Ma'ntreb... Daca n-ai fi prea magar, ai stii ca Garaudy e un fost calugar care a trecut de la Monahism la Islamism. (...)

De la: patriot din romania (...@yahoo.com)Data: 2005-09-25 20:16:58 , IP: 66.245.241.Re: De ce? De ce?...Una dintre cele mai mari personalitati care au marcat România în ultimul secol a fost Maresalul Ion Antonescu. Hulit de unii, contestat de altii, Maresalul si-a pastrat demnitatea chiar si in cele mai grele momente. O fire singuratica, dar puternica. Desi tradat de "prieteni" el preia toata vina actiunilor din timpul razboiului asupra sa.

Asta a fost Maresalul Ion Antonescu. Si va ramine in istorie ca un mare erou. (...) Superjuu, dar de Nicolae Steinhard ce zici.....el a fost evreu de-al tau trecut la Crestinism. A tinut sa fie botezat inainte de a muri in credinta Ortodoxa in inchisoare, acolo unde a fost aruncat de evreii tai.

De la: Culcer Dan (...@asymetria.org)Data: 2005-09-25 20:38:53 , IP: 85.68.252...Daca am fi uituci sau bolnavi de Alzeimer. Informatii partiale si fotografii care nu ilustreaza nimic; superjjew a scris: > Daca n-ai fi prea magar, ai stii ca Garaudy e un fost calugar care a trecut de la Monahism la Islamism.> Daca am fi uituci sau bolnavi de Alzeimer nu am stii ca inainte de a fi fost monah (vorba vine!) Garaudy a fost un comunist viforos in Franta, apoi un comunist revizionist, tot in Franta din cauza unei teorii estetice a Realis-mului Sans Rivages (fara tarmuri, fara limitari dogmatice adica) prin care voia sa-i recupereze pentru cultura comunista pe de altfel filocomunistul Picasso sau pe poetul-diplomat Saint John Perse, refuzat de unii dogmatici. Iar acum e catalogat ca antisemit de catre sionistii vajnici, fiindca a cutezat sa critice poltica american 'neoconsservatoare' si poltica statului Israel.
Iar daca nu am privi atent ci doar asa ca sa ne aflam in treaba, nu am observa ca fotografia cu care ziaristii neprofesinisti de la Ziua, ilustreaza articolul despre care discutam nu are legenda, nu stim ce reprezinta, cind a fost facuta macar si unde, ca sa nu ma vorbim de autor?

Nici cine sunt pe priciuri nu stim, rusi, evrei, romani?

Iata ca se poate face istorie si asa. Maine cineva va folosi imaginea ca ilustratie la conditiile din lagarele traninstriene ale "Holocaustului". Orice se poate demonstra asa; pina si prostia citotorilor si electorilor, daca inghitim orice pe nemestecate si pe tacute. Dan Culcer

Re-re-revin: reproşurile că îmi "încarc" jurnalul cu futilităţuri (texte publicate, nepublicate, dar ale mele şi mai cu seamă intervenţiile altora pe forumuri) sunt nefondate:

Eu nu-mi pot publica în periodice textele mele, nici replicile altora, nici comentariile (de pe forumuri). Sunt - pentru cine? re-re-repet: pentru surzii mei compatrioţi?- sunt, deci un scriitor care se poate exprima doar pe internet. Deci: pe internet mă exprim, nu aştept aprobarea şefului sau/şi a Sefiei Supreme.

Apoi: de la începutul anului jurnalul acesta stă martor: opinia mea despre "dialogurile" purtate pe forumuri a fost mereu alta: de la oroare absolută la înţelegere creştinească (sic), de la e-ner-va-re faţă de limba română folosită, faţă de ignoranţa, tot română, a băgătorilor în vorbă şi faţă de reaua-credinţă dezarmanţă a evreilor şi a ungurilor, la acesta din urmă forum, provocat de articolul lui Teşu Solomovici, am mai observat: ne-evreii (de pretutindeni, în lume, ca să spun aşa) au reuşit, mai întâi: să-şi înfrângă frica-de-Securitate şi să rostească (adevărat, sub acoperirea

anonimatului, dar se știe că românilor le este frică și de "demascarea pseudonimului" folosit) adevăruri "jenante"; adevăruri "nejuste"; adevăruri "dușmănoase" care ar putea - chiar pot! - fi considerate "acolo, sus" manifestări de "ură-de-rasă", de "antisemitism", de "fascism". În al doilea rând - vorbesc de acest forum - ne-evreii au lăsat de-o parte oboseala acumulată în timpul săptămânii în care au lucrat, comoditatea, ca să nu-i spun de-a dreptul: lenea noastră, legendară - și au pus mâna și... (să vezi și să nu crezi!) au alcătuit o bibliografie. Ca acel participant - nu are importanță "numele", tot e pseudonim - care a prezentat, în trei volete, transcrierea unei emisiuni despre "Minorități naționale" dirijată (în toate sensurile) de tovarășii de nădejde holocaustologii R. Ioanid și J. Ancel. Astfel stînd lucrurile în tabăra românească, era firesc (am vrut să spun întâi: ne-normal, la noi, românii) să se opereze o... balansare a dialogului: pentru întâia oară am observat la evrei (după "pseudonime" ca 'Evreu mândru din Israel", "Superjew" și după declarațiile unora, fie sub pseudonim - "Chioru", fie cu numele adevărat/?/: Laurian Kertesz) un... freamăt de tentativă de retragere, de defensivă. Ceea ce nu presupune că ar fi renunțat la metodele multverificate: întrebări diversioniste, de genul (improvizez, dar nu alterez adevărul): "De unde știi că așa a fost? Care sunt documentele pe care te bazezi?" sau de-a dreptul insulte; sau...întrebări atât de inteligente, încât ești obligat să te îndoiești că celălalt este evreu, îl bănuiești a fi un bou de-al nostru, tricolor, deghizat - ca insistenta, repetata, penibila; imbecila întrebare a lui Laurian Kertesz (aproximativ): "Cum de ține minte Goma ce i s-a întâmplat la vârsta de 5 ani?". Asta m-a făcut să nu mai am respect pentru onestitatea sa, de evreu-normal. Nu, nici Kertesz ("numele" său miroase de la o poștă o maghiarizare a unui germanism sau polonism) nu este un evreu-normal.

Din nefericire el este cel mai puțin ne-normal.

Așa cum tovarășul nostru de veacuri Teșu-de-la-*Munca*, element devotat clasei 'citoare, cu vechime-n câmpu' muncii ideologice - antifasciste, nu vă ascundeți în borți de șarpe, voi, legionăroilor! - și-a intitulat articolul din Ziua, "nu întâmplător", ca să folosesc limba lor din salcâm autentic: "*Și-au meritat soarta evreii basarabeni?*". După același calapod interogativ-acuzator îi contra-interoghează evreii forumiști pe ne-evreii forumiști (ilustrația: în filmele americane, cu procese - dealtfel foarte bune - unde practica avocaților apărării interogînd martori ai acuzării, somîndu-i: «Răspundeți prin *da* sau *nu*: Sunteți femeie *sau* bărbat!» - martorul fiind, declarat de la bun început hermafrodit..., este și insuportabilă și ilogică și imorală).

Titlul - cu grijă ales, în colectiv restrâns și pus la vot - acest: "**Și-au meritat soarta evreii basarabeni?**" este, nu un titlu de articol, nu un rezumat al textului ce va urma, ci o detestabilă - și condamnabilă de cel mai pur stil mahalagesco-bucureștean lamentație-cerșetoreală-

somație (să-i dai dreptate! - și despăgubiri! - lui - prin da-sau-nu-ul avocaților americani) - când *chestiunea* era alta, anume: **poartă și evreii vreo vină în tragedia începută la 28 iunie 1940, prin ocuparea Basarabiei ai și a Bucovinei de Nord ?**

Or diversionistul Teșu sare peste timp la *evenimentul ce a avut loc după un an, în 1941,* fiindcă numai acela îi convine, **pentru a conforta teza inocenței totale a evreilor, veșnic victime, niciodată călăi.**

Din acest motiv spun, în legătură cu recentul forum: există primele semne - firave, neconcludente - că un dialog între *goi* și evrei ar putea fi posibil într-un viitor nu prea îndepărtat - se observă precauțiile, deocamdată, gramaticale, ehei, condiționalul, din câte gropi ne-a scos el...

Duminică 25 septembrie 2005

Nici n-am apucat să mă trezesc bine după ziua de ieri, istovitoare, că LIS (dragul de el) mă fericește cu două texte din *Observatorul cultural,* organ specializat în antisemitizarea mea, odată cu lălăiala cultului-descult "R. Ioanid" - ce timpuri, când 22 era megafonul monicilor și puilor aferenți, cei care mă calomniaseră tratîndu-mă de... calomniator al Liiceanului, mă alungaseră din literatură și de la edituri și din presă, mă "contes-taseră"... La vremuri noi : lătrători-mușcători proaspeți...

Așadar *Observator cultural* din 22 sept. 2005 revine (trecuse doar un număr!) cu:

"Tacere prudenta si stridenta
de Carmen MUSAT

"Trebuie sa incep printr-o marturisire: am un adevarat cult pentru cei care, inainte de 1989, au avut curajul sa se impotriveasca, raspicat si „pe fata", dictaturii comuniste. Pentru disidentii arhicunoscuti, ca si pentru cei care, prea putin sau deloc mediatizati, au petrecut ani grei in inchisorile comuniste. Pentru cei ale caror vieti au fost intrerupte, deturnate, mutilate pentru singura vina de a fi pus mai presus de orice libertatea. Probabil ca, daca ei n-ar fi fost, nu ne-am fi deprins nici acum sa gindim pe cont propriu si sa ne impotrivim tentativelor puternicilor zilei de a manipula realitatea si pe noi insine. Datorita eroismului lor am inteles ca un regim totalitar nu poate fi invins prin tacere, prin rezistenta pasiva, prin fuga din real si refugiul, vinovat si complice, in interior (interiorul familiei, al profesiei, al cercului restrins de prieteni sau al propriei minti). Ei au fost cei care au contribuit in mod decisiv la spulberarea mitului societatii perfecte, denuntind, prin actiunile si interventiile lor publice, ruptura iremediabila dintre teorie si practica, dintre propaganda ideologica si realitatea imediata. Ei au avut puterea sa infrunte Infernul totalitar si pe agentii sai fideli si pentru asta – cel putin pentru asta – le datoram respectul nostru.

"Si atunci, ce s-a intimplat in ultimii cincisprezece ani cu unii dintre ei? Ce s-a intimplat cu imaginea lor in constiinta publica? De ce s-a risipit atit de

repede aura care-i inconjura in decembrie 1989, de ce s-a erodat in ritm accelerat capitalul de simpatie care-i sustinea la inceputul anilor '90? De buna seama, raspunsurile difera, de la caz la caz, ca si atitudinea fata de unul sau de altul dintre disidentii anticomunisti. Dupa cum nu trebuie ignorat rolul major pe care mass-media aservita puterii neocomuniste l-a jucat in discreditarea sistematica a disidentilor. Caci, dincolo de aspectele particulare ale fiecarui „caz", a existat, cred, o anumita tendinta a societatii noastre de a minimaliza gesturile protestatare antedecembriste, de a introduce accente de deriziune, de blazare in perceptia protestatarilor anticomunisti, pe care prea putini dintre noi s-au straduit sa le contracareze. Dar sintem oare dispusi sa ne privim in oglinda si sa intelegem ce s-a intimplat inainte si dupa decembrie '89 cu ei si cu noi deopotriva? Ne intereseaza cu adevarat un examen de constiinta care sa scoata la iveala responsabilitatile, mai mici sau mai mari, pe care fiecare dintre noi le are in privinta evolutiei (sau involutiei) mentalului colectiv?

„«A face istoria adevarata a intelectualilor francezi inseamna, in pofida ororii si a milei, in ciuda amaraciunii si a gretii, sa reconstituim aceasta peripetie atit de relevanta a aventurilor libertatii si sa marcam aceasta data cu o piatra de hotar» scria Bernard-Henri Lévy in Aventurile libertatii, carte subintitulata O istorie subiectiva a intelectualilor. Inlocuiti „francezi" cu „romani" si incercati sa va imaginati ca un demers asemanator celui intreprins de filozoful francez ar putea fi initiat la noi, ca cineva s-ar incumeta sa reconstituie, sine ira et studio, o istorie (inevitabil subiectiva) a intelectualilor romani, de la Junimea incoace, trecind prin perioada interbelica si prin cea comunista, pentru a se opri la epoca postcomunista. Ar constata, probabil, ca *tipul de discurs pe care Paul Goma il livreaza de cincisprezece ani incoace – violent pamfletar, cu rabufniri antisemite si cu ignobile atacuri la persoana* [sublinierea îmi aparține - P.G.]– are o indelungata traditie si ca arareori societatea romaneasca a sanctionat astfel de atitudini, prin dezbateri substantiale si nu doar prin reactii umorale. S-ar putea spune chiar ca, departe de a incuraja discutia calma si argumentata, mediul nostru cultural prefera pamfletul, rostirea apasata si picanteria. Ba, mai mult decit atit (iertata fie-mi „impertinenta" de a fi observat acest lucru), exista in viata culturala autohtona, in mod evident, masuratori diferite, „criteriile obiective" in functie de care X sau Y este sanctionat variind de asa natura, incit e foarte greu sa sesizezi coerenta demersurilor initiate de o institutie sau alta.

"N-as vrea sa fiu gresit inteleasa: cred ca intre Paul Goma cel din 1977 si Paul Goma cel de acum este o mare diferenta. Il respect pe primul si-i sint profund recunoscatoare. In acelasi timp, interventiile publice ale celui de-al doilea imi lasa un gust teribil de amar. Dar la fel de deconcertante imi par a fi inconsecventa si lentoarea cu care reactioneaza institutiile noastre culturale si reprezentantii lor cei mai autorizati.

"Si tocmai de aceea imi e atit de greu sa inteleg tacerea prudenta si stridenta care acopera orice inceput de dezbatere".

Îmi amintesc cu drag - în urmă cu 20 ani, când D. Tudoran începuse a scoate *Agora*, din respect pentru colaboratori, publicase şi un text semnat: "Raluca Petrulian" - o comentatoare politico-culturală. Mi-am spus părerea despre acest tipic produs al "intelectualului român ce-şi schimbase domiciliul în Occident" (de tipul Gelu Ionescu). Această Raluca de care nu se auzise nimic de pe când era în România - şi nici după demantelarea Europei libere de la München - îndemna, politicos, binecrescut (am învăţat: fereşte-te de puii binecrescuţilor români) pe acei exilaţi activi să angajeze un dialog civilizat cu interlocutorul, nu să-l sperie cu brutalităţuri, cu zicerea pe şleau ale "unor realităţi" ? În fond, cuconeta ne vizà pe noi, pe Tudoran şi pe mine, noi eram "apucaţii", după cum atât de plastic ne zugrăvise Monica Lovinescu. Se vede că tipul binecrescutei la român cunoaşte o însemnată răspândire, mai ales atunci când cuconeta (nu-i voi zice "cuconiţa": nu merită) are şi veleităţi de şefesă de clasă, de instructoare de pionieri, de conducător - de moderatoare, ca să fim în pas cu ziua-zilei-de-azi, vorba jurnalistelor analfabete

Persoane ca /această/ Carmen Muşat visează la un rol şi la un rost de arbitru moral-intelectual (altfel împăciutorist peste poate, ca să folosesc "vocabularul" părinţilor săi, juşti-făcuţi, nu născuţi), pentru ca, nu-i aşa, toată lumea să fie băiat-bun, iar eternele tovărăşete (acest oltenism este un /!/ feminin) să prospere. Ca şi "Raluca Petrulian" (a mai auzit cineva de ea în ultimii 20 ani?) Carmen Muşat, prin vocaţie, prin obedienţă, apără de atacuri "valorile sigure" ale naţiei noastre nemuritoare («Cine dă în Blandiana/Liiceanu/Adameşteanu/Pleşu/Manolescu - dă în democraţie!). Ferm - dar reţinută în limbaj - recomandare prin exemplu personal a lui "R. Ioanid": «Poţi spune oricâte neadevăruri - dar rosteşte-le civilizat, nu ridica tonul (ca Goma»). Si tot după cum ne învaţă "psihologia maselor": după ce îl acoperi de scuipaţi, de minciuni, de calomnii pe celălalt - încheie cu un "regret": «Ce minunat era, pe vremuri - şi ce păcat că a decăzut până la a nu-l mai recunoaşte...» Şi dai de înţeles că el, "interlocutorul" (de care puţin îţi pasă), nu este întru totul vinovat de ce i s-a întâmplat - şi nu care cumva să-ţi scape ce anume i se întâmplase: cartea de mărturii Culoarea curcubeului, abia scoasă în întâmplase: cartea de mărturii Culoarea curcubeului, abia scoasă în librării, în iunie 1900, a fost precipitat retrasă, depozitată - şi arsă - de Liiceanu -; că, vorba lui Pintilie, "demascîndu-i" în presa franceză, înainte de 1989, pe "anumiţi funcţionari" - şi Carmen Muşat, întru diversiune subtilă (sic), deploră că "instituţiile noastre culturale..." - şi ele, dar ce să mai vorbim...

"Paul Goma – taceri, proteste, rupturi
Ovidiu SIMONCA

"Despre Goma se vorbeste numai in exces. Excesul de cuvinte, de apelative, il transforma pe Goma, cu bune si cu rele, intr-un fel de mit, la care unii fac plecaciuni, iar altii il ciopirtesc. Asa ca Paul Goma nu poate fi decit „nebun", „ticnit", „antisemit" sau, privit altfel, Goma devine „singurul disident autentic", singurul care i s-a „opus lui Ceausescu" si a strigat in gura mare ceea ce altii au tacut si au ascuns. In ultimele trei saptamini, Goma este din nou „un caz", dupa ce Uniunea Scriitorilor a sanctionat revista Viata Romaneasca pentru publicarea unui fragment din Jurnal 2005 de Paul Goma, care ar fi avut, conform Uniunii Scriitorilor, „un caracter antisemit".

"Paul GOMA Culoarea curcubeului '77/Cod „Barbosul"
Editura Polirom, Colectia „Egografii", Iasi, 2005, 544 p.

„– Auzi, ba? Te crezi Cristos? Pai, futu-ti cristosu' ma-tii!
Ma apuca iar de barba, trage, zmuceste. O palma. Un pumn. Inca o palma. Un picior in fluierul piciorului. Si iar ma apuca de barba – ma trage pina la usa, inapoi, pina la fereastra. Si iar spre usa. Gifiie, de parca eu l-as plimba – de sacou. Ii miroase gura. Mai face un dus-intors, cu mine – mereu avind miinile la spate. Ma opreste in dreptul mesei negre... Ii pute gura. Ma apuca cu o mina de umarul drept, cu stinga imi umbla pe la barba... Inchid ochii de durere...

– Na, Cristos!

Ceva ma fulgera in git. Asta li se facea popilor ortodocsi si calugarilor: li se strivea traheea cu creasta degetelor inclestate in barbi, cu palma orientata in sus. «Fringe-Git» i se spune. Inca o data si inca o data – nu-mi pot stapini tusea, imi lipesc cit pot de mult barbia de piept, ca sa-i nu-i las pumnului sau libertate de manevra... Reusesc..." (Paul Goma, Culoarea curcubeului '77, Editura Polirom, 2005).

- Un om liber si singur

In primavara anului 1977, Paul Goma fusese arestat si dus la Securitate, pe Calea Rahovei din Bucuresti. In chiar prima zi, primele ore, fusese batut. Citatul de mai sus are doua personaje: victima (Goma) si monstrul (nimeni altul decit generalul Plesita). Nicolae Plesita il batuse pe Goma cum se pricepuse mai bine: „Nu puteam sta culcat decit daca imi rezemam ceafa, inalt, de capatul patului; ma sufocam, aveam gitul gros... Si nu legate de vreo emotie: zvircolituri nebune ale inimii, palpitatii: si, din ce in ce mai frecvent, o gheara ascutita, usturatoare ma aduna ghem, in jurul locului unde, cica, se afla inima...." (Culoarea..., p. 245). Tot ce se intimplase cu Goma in 1977 arata clar: un om infruntase un sistem. Si reusise, la capatul unor luni istovitoare, sa invinga acel sistem: el nu se lasase tirit in mocirla, nu se lasase cumparat, ademenit, intimidat. La iesirea din inchisoare, sotia sa urla in fata securistilor: „Ce i-ati facut criminalilor, cind l-ati arestat era om si-acuma-i cirpa". Nu era o cirpa. Era un om liber si putea povesti. Totul. „In Culoarea curcubeului depusesem marturie despre ceea ce indurasem eu si familia mea si prietenii si simpatizantii – si familiile lor – din partea Securitatii, doar pentru ca cerusem... drepturi ale omului" (Paul Goma, Cod „Barbosul", Editura Polirom, 2005).

- Ruptura cu lumea scriitoriceasca

Mai are Goma, in Culoarea curcubeului '77, volum aparut prima oara in 1979, in franceza, la Editura Seuil, citeva intepaturi drastice fata de confratii sai, scriitorii, care nu l-au sprijinit, care l-au lasat singur si apoi l-au injurat virtos. In timp ce era in inchisoare, este atacat, pe rind, de Eugen Barbu, Nicolae Dragos, Vasile Baran, Al. Dobrescu, Al. Piru. Inainte de aceste atacuri concertate, fusese excluderea din Uniunea Scriitorilor. Il aparase doar Ion Negoitescu si Ion Vianu. In rest, tacere. Securistii, la ancheta, ii spun „simplu: cacatii de scri-i-tori, ei te-au mincat, alde Ivansuc, Gafita, Preda, astia te-au lucrat si au dat vina pe... Pe, ce sa ne mai ascundem: pe tovarasul Ceausescu..." (Culoarea... , p. 242). Goma are el rafuielile cu scriitorii, dar stie ca, in primul rind, Securitatea si Partidul nu l-au inghitit, au incercat sa-l reduca la tacere si, mai apoi, sa-l racoleze. N-a tinut. Paul Goma a fost ferm, drastic, neingenuncheat.

Astazi, Goma este nu doar un om liber, ci si un om singur. Singur a fost si in 1977, singur este si acum. Dupa 1990, textele sale ajung sa provoace frisoane nu doar securistilor drapati in democrati, ci si scriitorilor. Incepe sa mute accentele. Incepe sa fie la fel de aspru si de drastic cu lumea scriitoriceasca, asa cum era cu Securitatea si Partidul. Este tot mai izolat si tot mai singur, i se reproseaza ca trateaza nediferentiat, ca discuta patimas, ca injura la gramada, ca nu pretuieste pe mai nimeni, ca loveste fara judecata. Apare primul Jurnal la Nemira, in 1997, si de atunci ruptura se produce. Goma incepe sa atace GDS, pe Liiceanu, pe Blandiana, este neindurator. Situatia nu-si gaseste leac.

- Teroarea monstruoasa si imbecila

Fac parte dintr-o generatie mai tinara (aveam noua ani in 1977) si m-am intrebat deseori daca Goma nu are dreptate, daca tratamentul necrutator aplicat lumii culturale, dupa 1990, nu are si un dram de adevar. Cred ca, in multe pagini, sint afirmatii juste. Numai ca, asa cum scriam la inceput, exista un exces care deranjeaza.

Am citit si paginile din noul Jurnal 2005, postate pe Internet. Acolo Goma consemneaza fiecare notita care face referire la el, inclusiv mesajele (cele mai multe aberante) care insotesc textele sale care apar in Ziua, mesaje trimise de cititori anonimi. M-as putea intreba daca memoria sa nu se incarca de lucruri parazitare, daca, atent la tot ce se scrie despre el, Paul Goma nu sufera pentru fiecare rind, daca gunoiul si copacii uscati n-ar mai trebui aruncate, dintr-un soi de liniste si de refacere, tocmai pentru a vedea din nou padurea. Si Culoarea curcubeului '77 era tot un jurnal, dar acolo simteai, la modul fizic, cum se instaleaza teroarea, cum aceasta Teroare nu e numai mostruoasa, ci si imbecila. O spune si Goma: „Se va constata fara efort: Monstruosul aparat al Terorii – Securitatea – era nu doar crud, nedrept, criminal. Ci si grotesc. Pentru cei cu simtul umorului: comic" (Cod „Barbosul").

Dincolo insa de consemnarile sale in extenso in Jurnal 2005, Paul Goma

are acum de infruntat calificativul de „antisemit". Apelativul porneste de la volumul sau Saptamina Rosie. Am deschis si eu Internetul, la adresa paulgoma.free.fr, si am parcurs textul Saptamina Rosie 28 iunie – 3 iulie 1940 sau Basarabia si evreii, subintitulat „eseu". Ce am citit eu ar fi o „varianta augumentata" la 22 august 2005. Sa facem precizarea ca acest text a provocat suita de reactii, care au culminat cu apelativul de „antisemit" adresat lui Paul Goma. Sa mai spunem ca jurnalul ultimului an consemneaza de la cine au venit reprosurile de „antisemit" si ofera replicile (unele publicate ca texte de sine statatoare in presa din Romania) lui Paul Goma. Un astfel de fragment, justificativ, a fost publicat in revista Viata Romaneasca. A inceput scandalul, care a dus la sanctionarea responsabilului de numar, Liviu Ioan Stoiciu, si la producerea unor comunicate de tot hazul din partea Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor, in care se scrie ca membrii redactiei „au exprimat parerea lor de rau fata de publicarea articolului in discutie si si-au insusit continutul si formularea comunicatului USR pe aceasta tema".

- Excesiv si nedrept

Tot acest caz ar trebui sa porneasca de la doua chestiuni, la fel de importante fiecare:

1. Libertatea cuvintului si a opiniei. Orice om are dreptul sa se manifeste liber si sa-si prezinte opinia. Nimeni nu poate ingradi dreptul la expresie libera. Uniunea Scriitorilor din Romania, certata cu Paul Goma inca din 1977, aduce discutia pe un tarim extrem de sensibil, de evanescent. Practic, Uniunea Scriitorilor intareste calificativul de „antisemit", pare sa dea un verdict, ceea ce ii ingradeste lui Goma libertatea scrisului; el trebuie, acum, sa se apere si sa se justifice. USR a pus caruta inaintea cailor. In loc sa se discute, pe textul lui Goma, diverse afirmatii, se difuzeaza acest calificativ. Pina la urma, Uniunea Scriitorilor a reactionat administrativ, cit timp nu a produs acele citate, texte, fragmente care sa-l incrimineze pe Goma. Intr-o asemenea situatie, comunicatele Uniunii Scriitorilor, pozitiile publice ar fi trebuit incheiate la toti nasturii. Trebuia sa fie date exemple din text, era necesara o judecata de valoare si nu una administrativa. Asa cum au fost concepute, comunicatele USR sint sleampat redactate si ele par a fi doar rodul panicii, „ne-am trezit cu mortu' in casa", si acum trebuie sa scoatem camasa cumva.

In definitiv, Goma si-a dorit o dezbatere libera si a primit o sanctiune administrativa. Iata o posibila explicatie pentru nivelul destul de jos al dezbaterilor de idei din Romania. Cum se ajunge la un punct nevralgic, se tace strategic, se pufneste, se cauta cai ocolitoare, se intervine cu penalizari institutionale. Pina la urma, Goma ridica o problema de istorie: au avut evreii vreun rol in ceea ce el numeste „atrocitatile" comise de Armata Rosie, dupa cedarea Basarabiei, in 1940? Si daca au avut, se mai intreaba Goma, de ce nu recunosc evreii aceste lucruri? Problema, asa cum este prezentata de noi, pare grava si importanta, si nimeni n-ar avea obiectii sa fie discutata. Numai ca problema, cum e ea enuntata de Goma, este insotita de o risipa de invective, ceea ce blocheaza discutia, inainte de a fi inceput. Goma nu discuta o problema de istorie, el isi inchide propria lui dezbatere fiind excesiv, nedrept si injurios. El reduce o discutie care ar putea fi fecunda la o serie de afirmatii hazardate, extrem de daunatoare discutarii faptelor istorice sine ira et studio.

2. Discutia istorica s-a transformat in incriminare evreiasca. Desi Paul Goma recunoaste Holocaustul, recunoaste crimele savirsite de romani impotriva evreilor, pluteste un aer de harta cu evreii, cu toti evreii. Cind am citit Saptamina Rosie 28 iunie – 3 iulie 1940 sau Basarabia si evreii, primul meu impuls a fost sa spun ca Goma reia toate poncifele legate de evrei, ca au slujit comunismul, ca au adus comunismul in Romania, ca s-au manifestat impotriva romanilor. La Goma, insa e mult mai mult, e o acuzare in bloc a evreilor, un stigmat pe care ar dori sa-l puna definitiv, irevocabil. Evreii par sa fie o natie rea, bolsevizata, atroce, in opinia lui Goma. Iata citeva citate din Saptamina Rosie: „acolo, in Asia centrala, din august 1941 pina in august 1944 bolsevicii evrei fugari capatasera instructajul apropiat pentru a deveni comisari – guvernanti in tarile care urmau a fi ocupate si sovietizate". Multi evrei s-ar fi manifestat prin „talentele de calai ai romanilor din Basarabia, Bucovina, Herta intre 28 iunie 1940 si 22 iunie 1941".

Aproape peste tot, in textul lui Goma, se vorbeste de evrei cu doi de i, nici o nuanta, nici o retinere, nici o pastrare a cumpatului. Sa continuam: „Holocaustul Rosu, de care evreii s-au facut vinovati, inca din 1917, in Rusia...". Mai departe: „Intre 28 iunie si 3 iulie 1940, dusmanul de moarte – Rusul, avindu-l unealta fidela, fanatica pe evreu". Si: „«evacuarea» armatei si a civililor din Teritoriile Ocupate in iunie-iulie 1940 a constituit, din partea evreilor, nu a rusilor ocupanti prilej de agresiune salbatica, fanatica, rasista, anti-romaneasca, anti-goi, anti-crestina (incalcarea Poruncii a 6-a!)". Sa citam din Goma, din nou cu referiri la evrei, evreii cu doi de i: „evreii, incepind din 28 iunie 1940, au dovedit ca sint capabili de cruzime asiata, de violenta oarba, de acte de barbarie, de sadism". Ei ar fi practicat „omucidul" care „a intunecat-insingerat intreg secolul al 20-lea o data cu Revolutia bolsevica, opera teoretica a lor, opera materializata si de ei prin teroare-teroare-teroare".

De ce s-a ajuns aici, de ce Goma scrie asa, de ce scrie Goma ca romanii s-au „razbunat" pe evrei, declansind Holocaustul, pentru Saptamina Rosie?

- Generalizare injurioasa

Stiu din cartile de istorie ca exterminarea evreilor a fost politica de stat in Europa, in Germania si in statele aliate nazismului, ca Holocaustul impotriva evreilor a fost declansat de virfurile conducatoare. N-a fost o „razbunare", ci o politica sistematica de exterminare, ilogica, doar pentru ca erai evreu, ca te nascusesi evreu. Din acest motiv, peste tot in Europa, conducatorii de stat actuali isi asuma deciziile politice de exterminare a evreilor din cel de-al Doilea Razboi Mondial. A facut-o si Romania, si Germania, si Polonia (a se vedea rolul polonezilor in suprimarea comunitatii evreiesti din Jedwabne). Acum, Paul Goma

intoarce logica si spune: si evreii sint vinovati, sint raspunzatori. Ce pare sa se uite este ca a existat o Armata Rosie, un stat sovietic care a actionat impotriva Romaniei si a romanilor. Nu evreii au impus ultimatumul sovietic din 1940.

Goma lasa sa se inteleaga ca evreii au fost peste tot in fruntea bucatelor, umar la umar cu sovieticii, si inainte, si in timpul si dupa cel de-al Doilea Razboi Mondial. Atunci de ce URSS a practicat exterminarea evreilor? De ce Stalin a fost impotriva evreilor? De ce, ca sa revenim la Jedwabne, masacrul evreilor a fost produs de ofiteri sovietici? Si de ce Goma aminteste ca, pentru basarabeni, Antonescu era „Maresalul dezrobitor"? Ce a insemnat, de fapt, reintrarea armatei romane in Basarabia, nu un lung sir de atrocitati declansate impotriva evreilor, a tiganilor si chiar a populatiei romanesti, chinuita de un razboi pe care nu-l mai recunostea si nu si-l mai dorea?

Orice natie are cozile ei de topor, oportunistii, fricosii ei. Poate ca au fost unii evrei care s-au bucurat de eliminarea administratiei romanesti din Basarabia. Poate ca unii evrei s-au manifestat cu ostilitate impotriva romanilor basarabeni. Asta cred ca se poate dezbate, se poate discuta, se poate argumenta sau se poate nega. Insa Goma nu se opreste aici. Pentru el, Evreul, evreii au fost „coautori: auxiliari zelosi ai bolsevicilor ocupanti ai Basarabiei si Bucovinei de Nord". (Saptamina Rosie, p. 331). Imagine apocaliptica, rautate originara, dispret antiromanesc – acestea sint tezele lui Goma cind discuta de evrei. E generalizare injurioasa, dupa parerea noastra, o generalizare care ar putea primi termenul de „antisemit" si s-ar putea incadra intr-o „directie antisemita".

Ca de fiecare data cind se incearca generalizari, trebuie sa cauti individualul care te contrazice, care nu se incadreaza intr-o regula impusa.

Iar individualul pe care vreau eu sa-l invoc este acel evreu pe care l-am cunoscut in adolescenta mea, la Cimpulung Moldovenesc, un evreu fara ifose, fara dorinte sa fie mare si tare in UTC, fara ambitii politice, un evreu, Lulu Abramovici, care isi traia adolescenta fara sa se vada evreu mereu, care traia in aceeasi lugubra Romanie. Paul Goma vorbeste si in Saptamina rosie si in alte texte de evreii care au avansat in ierarhia comunista. Numai ca, odata intrat in sistem, apartenenta etnica disparea. Nu faceai rau, in comunism, pentru ca erai evreu sau roman, ci pentru ca pactizai cu acel sistem, care ne dezonora si ne dezumaniza. Dar au fost foarte multi evrei care au suferit impreuna cu romanii, care l-au aparat pe Goma (Ion Vianu, ca sa ne reamintim de 1977). Eu cred ca evreii din Romania au suferit la fel de mult ca si romanii din Romania, dupa razboi, si ca regimul comunist a avut accente antisemite.

- „Campanii antisemite" au fost si in timpul comunismului

Si mai cred, daca vorbim despre evrei, ca la suferinta Holocaustului s-a adaugat suferinta din anii comunismului. Liviu Rotman explica intr-o recenta carte cum populatia evreiasca din Romania a devenit, dupa al Doilea Razboi Mondial, „victima unor campanii antisemite si de limitare a drepturilor omului". Spune Liviu Rotman: „Dupa o scurta perioada de tranzitie, marcata de speranta revenirii la normalitatea societatii democratice, in Romania se instaureaza un nou tip de totalitarism, care se prezenta, numai la suprafata si propagandistic, drept opus celui ce se prabusise in august 1944. In fond, instaurind arbitrariul si desfiintind – treptat – drepturile si libertatile individuale, el se dovedea, in esenta lui, bazat pe aceeasi structura mentala totalitara. Fireste, procesul de «decodificare» a esentei noului regim a luat timp. Unii dintre evrei s-au lasat inselati de cintecul de sirena a noii Puteri. Cu atit mai mult cu cit aceasta se prezenta ca expresie a unei ideologii internationaliste, deci opusa exceselor nationaliste ce insotisera dureros istoria poporului evreu, in special in ultima perioada. Trezirea va fi dureroasa, dar definitiva. Si ea era una de ruptura" (Liviu Rotman, Evreii din Romania in perioada comunista 1944-1965, Editura Polirom, 2004).

- Ce s-a intimplat cu Goma?

Ma intorc la o intrebare: Ce s-a intimplat cu Goma? Am in fata doua carti: Culoarea curcubeului '77 si Saptamina Rosie. De mai multe zile le citesc in paralel si ceva nu se leaga. As vrea sa-mi pot explica. Dupa ce-am citit Culoarea curcubeului '77, mi-a fost rusine. Dupa Saptamina Rosie iar mi-a fost rusine. Dupa prima carte, despre 1977, mi-a fost rusine ca parintii mei n-au semnat proteste impreuna cu Goma. El avea un copil mic, Filip, de un an si citeva luni, dar privea dincolo de siguranta sa si a familiei. Pentru ca tacerea nu-ti asigura siguranta, ci doar permitea lui Ceausescu sa apese si mai mult pe grumaz. Dupa a doua carte, mi-a fost rusine ca transfera tot raul pe care l-a vazut cu ochii lui in Basarabia asupra evreilor.

Nu fac parte dintre cei care se solidarizeaza cu Goma indiferent de afirmatiile lui, care semneaza proteste de indignare, dar nici nu vreau sa fiu printre cei care il acuza fara sa-l citeasca. As vrea sa-l inteleg si as vrea sa-mi ramina nestirbita imaginea lui Goma din 1977. Culoarea curcubeului '77 este poate cea mai buna cale de intelegere a ceausismului, a Securitatii ceausiste si e foarte bine ca Editura Polirom a editat-o in acest an [*chiar daca a uitat sa mentioneze ca au existat, mai intii, doua editii europene, imediat dupa 1977 - nota mea, P.G.*], si chiar daca Goma spune ca volumul i-a fost maltratat, prin neincluderea unei prefete care sa explice aventura cartii dupa 1990, cind a fost prima oara editata la Humanitas, moment in care *Goma se desparte de Liiceanu, pe motiv de „retragere" a exemplarelor).* [*aşa se cheamă, la Observatorul lui R. Ioanid trimiterea la topit a cărţii? - întrebarea mea de etern naiv*]

"Marturisesc, in final, si ca n-as fi vrut sa citesc Saptamina Rosie si sa fie tot Paul Goma autorul, imi este greu sa accept «caderea» lui Goma".

O. Simonca este imaginea în oglindă, părechea, a doua lentilă a ochelarilor unei, nu doar reviste, ci confrerii. La urma urmei ce aş fi vrut: ca el, O.S., intelectual postrevoluţionar, postmodernist, post… etc să aibă comportament de jurnalist cultural onest?, să scrie, nu «"retragere" a exemplarelor» din **Culoarea Curcubeului,** *ci retragere din librării, depozitare, peste doi ani* **trimitere la topit***? Şi să scrie, negru pe alb,*

numele autorului actului culturalo-moral: **Liiceanu**? *(s.m.)*

Dar unde mă trezesc eu? Ce "pretenţii" am, vorba unei tovarăşe proprietare cel puţin a editurii Dacia de după pensionarea lui Radu Mareş?

LIS mi-a trimis şi acest text:

Ziarul "Adevărul" / 17.09.2005, pagina Adevărul literar

"Singuratatea pasarii migratoare (1)

"Din ce in ce mai des imi spun ca adevaratii mei cititori sint cei impuscati atunci, in '89 in locul meu si pentru mine. Scriu asadar pentru o mina de morti care devin din ce in ce mai vii, din ce in ce mai buni si din ce in ce mai frumosi pe masura ce-mi frunzaresc cartile sub pamint sau in cer Daca macar zece oameni mi-ar fi citit si asumat in proportie de 1% cartile, lumea romaneasca ar fi devenit, daca nu ceva mai buna, macar cu un strop mai cinstita. Sint sute de oameni, chiar mii, care mi-au cumparat si citit cartile. Si totusi nici o schimbare palpabila nu s-a petrecut, inspre fiinta binelui, in viata lor si a noastra. De ce spun asta? „Din vanitate", fireste, ar fi primul raspuns. Da, poate. I-as spune insa acestei „vanita-ti" altcumva: i-as spune datorie inversunata fata de memoria celor morti, raniti sau pur si simplu istoviti de apasarea istoriei in decembrie '89. Daca as fi murit atunci, cartile mele, traducerile si editiile n-ar fi existat. Ele s-ar fi restrins, hilar, la visul unui pumn de oase. Dar cum ele exista, nu le pot justifica decit prin miracolul din 22 decembrie.

*

"In fond, nu s-a ales nimic de pe urma Revolutiei din decembrie. Ce au romanii acum, la jumatatea anului 2005, puteau avea si faravarsare de singe. Teribil adevar, care insa nu pare sa miste aproape nici o constiinta. Peste o mie de oameni si-au pierdut vietile aiurea, pentru ca scirbitii intransigenti sa plece in lumea larga, iar scirbitii molateci sa ramina mai departe „la vatra", in trena comunistilor. Ma uit la toate institutiile „oficiale" si ma apuca jalea: de la Presedintie si Guvern (o fractiune) pina la Academie si Uniunea Scriitorilor, numai semicomunisti aroganti si complexati. Iar in urma lor, masa resemnatilor complici care, intr-un mod usor diferit fata de epoca lui Ceausescu, nu-si mai rumega resentimentele prin bucatarii, ganguri sau cotloane dosite, ci pe strada, la TV sau in revistute zemoase. Evident, cu efect ZERO. Toti romanii dintre granite pe care-i stiu se dedau complicitatii, din parvenitism sau pur si simplu din oboseala de a mai tine piept valului. In fond, fiecare om are o singura viata, pe care nu si-o poate irosi denuntindu-i la nesfirsit si inutil pe un Iliescu, pe un Vadim sau pe un Brucan. De cind au plecat insurgentii radicali peste granita, adica imediat dupa mineriade, in Romania nu se mai poate intimpla nimic. Turma a reintrat in ordinea monolitica, ciobanul comunist contempla linistit gropile cu cadavre (rememorindu-si nostalgic scene din toiul luptei de clasa), iar pamintul se roteste, se roteste simplu si nesimtitor.

*

"De ce nu este suportat Paul Goma in propria-i tara? De ce este sabotat sistematic, trecut la rubrica „nefrecventabili"? A fost comunist? A fost securist? A fost colaborationist? Nu, nu, nu! Tocmai pentru ca a fost si a ramas anticomunist, antisecurist, anticolaborationist radical este evitat si pus la index de aliatii „politicosi" ai celor trei categorii de lepre. Goma, singurul erou adevarat al romanilor sub Ceausescu, ignorat sau plins condescendent de toata liota neocolaborationista actuala ? asta da printip, asta da, morala, coane Trahanache! , Bine crescutii" de pe malurile Dimbovitei se simt lezati de judecatile lui taioase, neiertatoare, uneori infectate de durere, de scalpurile lui retorice? Dar aceiasi "bine crescuti" i-au menajat si-i menajeaza in continuare pe criminalii comunisti: Ceausescu, Maurer, Brucan, Iliescu, pe care Goma a refuzat si refuza cu sfinta incapatinare sa-i admita parteneri de dialog. Cum sa dialoghezi cu un criminal patent, cu un ins al carui loc se afla de iure intr-o celula de inchisoare? Nu l-am cautat pe Goma niciodata si nici nu-l voi cauta, refuz sa-l cunosc personal, fiindca monomania lui ma sperie uneori si pe mine (am schimbat totusi doua scrisori). Dar il inteleg si il admir. Si nu pot sa tac despre el. Ar fi sa-mi reneg grauntele de cinste umana si sa ma aliez complotului insan. Ceausescu l-a exilat, confratii lui de breasla insa l-au ucis psihic. Goma este victima unui asasinat moral perpetuat cu sau fara stiinta de inteleghentia romaneasca postdecembrista, dintr-un complex de culpabilitate pe care nu si-l va exorciza, probabil, niciodata".

"Cristian Badilita"

Nu, Cristian Bădiliţă: "intelighenţia românească postdecembristă" nu m-a asasinat (de tot...) nici moral, nici u-moral. Intelighenţioţii noştri ca brazii s-au mărginit să joace perfect rolul de instrumente (iată ce băiat bun sunt: nu am spus "unelte") în mâna Monicilor-Liicenilor-Adameştenilor-Manoleştilor. Acţiune la care un ajutor de nădejde a dat prietenul şi al meu, nu doar al dumitale: Paul Barbăneagră: întâi când, organizator al Colocviului Exilului, la somaţiile condiţionatoare («Dacă vine Goma, eu nu vin!» ale Monicilor, a Stolojancăi, a lui Calciu, a lui Halmaghi), nu m-a invitat să particip, ca să nu se supere Blandiana, Doina Cornea, Coposu, Petrişor şi alţi exilologi; a doua oară, când, în *Dilema* (ei, da: în *Dilema* cea dezinformatoare, diversionistă: "Dacă toţi am fost vinovaţi, toţi suntem nevinovaţi!»), a dat un interviu în care mărturisea că nici el nu înţelege ce se întâmplase cu mine de mă supărasem pentru contribuţia lui la exilarea mea şi din exil - chiar aşa; de ce mă supărasem doar dintr-atâta?; în fine, a treia: prin alt interviu, din revista *22*, în care repeta măgăriile din *Dilema,* apoi - în calitatea lui de

consilier principal al lui Caramitru (e-hei! să fii consilier al lui Caramitru, cel care recita cu talent - şi cu stropi versuri de Păunescu întru slava lui Ceauşescu, apoi, în vizită la Paris, cânta, pe după cap cu Barbăneagră 'Sfântă tinereţe...'), îi ceruse Gabrielei Adameşteanu să nu-mi dea drept de replică (ca şi cum ea ar fi fost înclinată spre normalitate - Doamne fereşte!, n-o cunoştea). Însă el, Barbă, s-a supărat-Dunăre, când, abia la sfârşitul anului 1999 mi-a apărut la Nemira volumul **Scrìsuri,** în care se afla textul de răspuns - cel nepublicat de *22*.

Nu nu m-au asasinat confraţii - dar nici nu m-au lăsat să trăiesc - adică să public. Monicii, Liiceanu, Adameşteanu, Manolescu, Pleşu; Mircea Martin şi puradeii lor dâmboviţelini: D.C. Mihăilescu, Buduca, Pruteanu, Iorgulescu, Borbély, Gelu Ionescu, Mihăieş, Dimisianu, Ţoiu, au făcut tot ce au putut (să facă rău, pot, scriitorii noştri foarte-preferaţi!) pentru a mi se închide gura de hârtie; pentru a mă ne-există ca scriitor.

Nu au reuşit (să mă asasineze), însă tot încercînd, cât rău mi-au făcut! Atâţia dintre "împăciuitorişti" au nesimţirea, neruşinarea să-mi ceară - mie! - să trec-peste, să mă-împac-cu, să ne prindem grabnic, cu mic, cu mare, în Hora Unirii din Piaţa Endependenţi... Unde să ne mai şi pupăm!

Am să trec-peste abia după ce şi Monica Lovinescu, Liiceanu, Manolescu, Pleşu, Adameşteanu, Iorgulescu, Cosaşu, Gelu Ionescu, Ion Vianu, Mihăieş, Carmen Muşat, O. Simonca, Buduca, Groşan, Gârbea, Dimisianu, Ţoiu, Blandiana, Antonesei...

- ...vor afla pe proprie piele ce înseamnă ca editorii-prietenii, altfel spus: liicenii, soreştii, să le trimită la topit măcar un volum, iar acelaşi (volum), peste ani, să le fie decapitat de Marele Decapitator Poli*tr*omnik Silviu Lupescu. Amin.

Luni 26 septembrie 2005

LIS îmi trimite solidarizarea lui Luca Piţu. Tot el (LIS) îmi transmite lista conducerii U.S.:

Noua conducere a Uniunii Scriitorilor din România

În şedinţa din 27 iunie a.c. a Consiliului Uniunii Scriitorilor din România a fost ales, prin vot secret, Comitetul Director al Uniunii. Iată componenţa sa:

Nicolae Manolescu, preşedinte

Varujan Vosganian, vicepreşedinte

George Bălăiţă, Gabriel Chifu, Alexandru Cistelecan, Horia Gârbea, Gabriel Dimisianu, Mircea Mihăieş, Marta Petreu, Cassian Maria Spiridon, Szilágy István

În prima şedinţă a Comitetului Director au fost desemnaţi secretarii Uniunii şi directorul de imagine:

Secretari: Gabriel Chifu şi Irina Horea

Director de imagine: Horia Gârbea

Când mi-e insuportabil de greu - din varii pricini - mă oblojesc cu mijloace de bord - acestea, în ultimul deceniu fiind texte despre mine de Nicoleta Sălcudeanu, de Anca Haţiegan, de Ligia Pamfilie, de Virgil Podoabă. Fiind singur în acele momente de automedicaţie, nimeni nu mă vede cum roşesc - de jenă, că se scriu atâtea şi atât de adjectivate. Însă aici, în jurnalul meu extrem de intim, pot mărturisi: îmi fac cald pe la inimă. Şi pe la lacrimă.

Marţi 27 septembrie 2005

O zi însorită, sfâşietor de frumoasă. Ca o...

La ora 11 am primi un mesaj de la Mariana Sipoş: a apărut **Sabina**! Ufffff...

Ovidiu Nimigean mi-a trimis un articol al său - superlativul meritat: "normal" - nu pentru că în el mă laudă, ci pentru că, lucru rarissim la român, spune adevărul (vreau să spun: adevărul-subiectiv al meu, al nostru, cei încă ne-anormalizaţi).

Întâi mesajul:

"Domnule Paul Goma,

Am observat ca protestul meu impotriva manifestarilor aberante ale USR v-a ajuns la cunostinta. Am trimis, prin Mihai Vakulovski, si o adeziune la protestul initiat de Dan Culcer, din pacate numele meu nu searegaseste pe lista. Nici numele poetului Chris Tanasescu de la Bucuresti.

Cum probabil stiti, Mihai Vakulovski pregateste, pentru "Tiuk!", un numar Goma. Mi-a cerut colaborarea si am raspuns neintirziat invitatiei. (Asta se petrecea inainte ca scandalul cu USR sa ia amploare. De aceea, in text e abia punctat.) Doresc, deasemenea, sa propun textul (cu acordul deja primit de la Mihai Vakulovski) si unei reviste pe hirtie. Optiunile sint fatalmente limitate. Voi face oferta la "Vatra", unde libertatea cuvintului pare a fi respectata. Daca am inteles bine, "Tiuk!" va intra pe net cu noul numar abia pe la finele toamnei. Imi permit sa va infatisez articolul meu in avanpremiera, cu speranta ca va cadea bine in perioada aceasta atit de agitata. (Textul, pentru o eventuala convertire, e in Times-ro.)

Al Dumneavoastra, Ovidiu Nimigean, Iasi"

O. Nimigean - Paul Goma. Nici mai mult si nici mai putin

Pentru scriitorul român – de azi, de ieri, de anțărț – caracterul contează doar în orizontul unui "ce profit". La "jertfa patriotică" pretinde chitanță, la revolutiune participă cu mare furor mai ales dacă e voie de la politie. În general, scriitorul român se consideră posesorul unui dar divin, talentul, si nu se face – mà-ntelegi? – sà-l irosească în gherile cu puterea seculară. Nici în procese alambicate de constiintà. Român si, implicit, destept, el a învàtat încà de la cronicari cà nu vremurile sînt sub om, ci "vitàvercea", de-aceea a preferat, preferă (si va prefera?) compromisul, eschiva, mica întelegere cu un diavol nu chiar atît de negru, combinatia, trendul. La limită (decembrie '89?), cînd lucrurile se răstoarnă, va pretinde că altceva a fost în sufletul lui, mai mult, că a "slàbit sistemul din interior", cà, oricum, a rezistat prin cultură si, în definitiv, binemerită de la patrie.

Paul Goma e altfel. Calitatea sa maîtresse - care-i aduce atîtea ponoase – este consecventa. Consecventa cu memoria, în fapte si nume, rostite ràspicat. Consecventa în a respinge politica lălîie a compromisului, din aceeasi fidelitate fatà de memorie, altfel spus, fatà de un adevàr încercat pe propria piele si pe propria constiintà. Face uneori erori de amànunt – pe care le îndreaptă onest, cu mea culpa - , însà pe fondul problemei dovedeste un discernàmînt impecabil. Paul Goma nu-si tràdeazà din oportunism – ce loc càldut si-ar fi asigurat!.... – temele consubstantiale, încàrcate mereu de o tensiune eticà străinà de nàravurile carpato-danubiano-pontice. Argumentele sale, încorporate în numeroasele càrti de literatură propriu-zisà, în jurnale, în epistolar, în publicisticà, se sprijinà pe experienta concentrationarà, pe experienta protestului explicit, pe îndelungata experientà a exilului, pe refuzul ferm al compensatiilor care l-ar putea anexa (vezi, de pildà, respingerea invitatiei lui Ion Iliescu, presedinte în functie la acea vreme). Ține de firea pervertită a românului talentat – si scriitor pe deasupra, si cam securist pe dedesubt – ca Paul Goma sà nu poatà fi înghitit, darmite mistuit.

Într-o vreme nu avea operă (Beniuc, ce-i drept, ajunsese la vreo saptezeci de volume de "tobosar al vremurilor noi", Eugen Simion îi depunea la picioare encomionul aniversar). Pe urmă, cînd càrtile s-au succedat cu repeziciune, n-a avut talent (după '89, în "România literarà", Constantin Țoiu, cu o grimasà de mare aristocrat al stilului - e plină lumea noastrà de frizeri galanti care se viseazà "gatoparzi" - , îl trecea la ilizibili, contrapunîndu-i-l pe Petru Dumitriu, repede luat în brate de "lumea bunà", editat masiv, inclus în manual, absolvit, de aceeasi "Românie literară", prin George Pruteanu, pînà si de ticàlosia romanului Drum fàrà pulbere, în care viitorul vadimist simtea "gheara leului"). În pupatul cu muci de dupà Revolutie, revistele literare i-au făcut curte ("România literarà" publica în serial Patimile dupà Pitesti), încercînd sà si-l urce în herb. Editura "Humanitas" i-a tipàrit rapid romanul Gherla. Goma dàdea binc. Numai cà Goma n-a înteles sà dea si la pace cu oameni atît de dràguti, ce-i deschideau, iatà, portile spre cititorul român. Asa cà un al doilea volum scos de "Humanitas", Culoarea curcubeului, a ajuns urgent de la tipografie la topit. Directorul "României literare", Nicolae Manolescu, într-un editorial pe prima paginà, promitea public, fàrà a rosi, cà Paul Goma nu va mai apàrea în veci în revistà. Cruntul C.T.P. însotea darea la tipar, în "Alia", a unei scrisori a lui Paul Goma càtre Nicolae Ceausescu (redactatà în conjunctura specialà a presiunilor Securitàtii), de o flegmà groasà în obrazul disidentului, càruia îi erau înfierate cîteva pasaje de dialog aparent concesiv cu dictatorul. Nu mult dupà aceea, C.T.P., la televizor, zîmbea duios fatà în fatà cu Adrian Pàunescu, furnicat pînà în màduvà de lira bardului de la Bârca. Cele trei volume de Jurnal de la "Nemira" (a càror editare a fost sustinutà de un alt mare "antipatic", disident notoriu, la rîndu-i, Dan Petrescu) au marcat trecerea la repudierea în masà. Confruntatà cu tabloul grotesc al propriei meschinàrii, inteleghentia autohtonà a reactionat vehement, acuzîndu-l pe exilatul de la Paris de "lipsà de caracter" <sic!>, de josnicie umanà, de tot ce vrei si nu vrei, de minciunà, de fals, poate chiar de tuberculozà, reiterînd si marota lipsei de talent. În plus, taman în "22", revistà a societàtii civile (unde, bunàoarà, ani la rînd si-a depus ouàle democrate un turnàtor ordinar precum Dan Oprescu), Bianca Balotà denunta disidenta lui Paul Goma drept o cacialma, un tam-tam întretinut pentru a dobîndi viza de plecare în Occident. Goma trebuia desfiintat în toate ipostazele sale, dacà ar fi fost posibil chiar în cea mai legitimantà, de opozant notoriu al regimului comunist. N-a tinut (îmi amintesc interventia lui Gabriel Andreescu), dar cel putin s-a încercat. Inteleghentia - avînd si semnalul nefericit al Monicài Lovinescu – s-a întrecut într-o frenezie a maculàrii. Se dàduse voie la aruncat cu piatra în Paul Goma. S-a aruncat si cu piatra, si cu ligheanul de zoaie.

Acum, la zi, e si mai ràu. Lui Goma i s-a lipit eticheta de antisemit. Semnificatia ei simbolicà este aceea de stigmat absolut, similarà unei degradàri civice în republica literelor. Și în toate republicile. Cu o retoricà a lacrimilor de crocodil, disidentului din anii '70 i se recunosc din nou meritele (Ioan Bogdan Lefter, Laszlo Alexandru), pentru a i se deplînge ipocrit definitiva iesire din scenà. Goma ar fi devenit tristul supravietuitor al unui imens capital simbolic, iremediabil irosit. Dacà ar fi antisemit, Goma si-ar merita excomunicarea. Textul incriminat, Sàptàmîna rosie, avînd ca temà retragerea armatei române dupà Ultimatum, "pàcàtuieste", ca întreaga operà a lui Goma, prin fervoare justitiarà. Lui Goma îi repugnà organic ideile primite de-a gata, decretele, ucazurile, complicitàtile tacite cu scheletele din dulap, el cade mereu pe subiectele incomode, despre care nu e momentul sà se vorbeascà. Nu era momentul, sub comunism, sà se vorbeascà despre spatiul concentrationar – Goma a vorbit. Nu e momentul acum sà se zgîndàre susceptibilitàti legate de anumite evenimente istorice – Goma le zgîndàre, fidel principiului adevàrului, de la care n-a abdicat niciodatà (am citit în "Tribuna" interventia fostului sàu prieten, Laszlo Alexandru, de o sofisticà penibilà, care càuta sà demonstreze

relativitatea faptelor istorice în stabilirea adevărului, concept dealtminteri fragil, dependent de conjuncturi, de perspective, de scoli istoriografice etc – lucruri prea subtile pentru un ignorant în domeniu precum Paul Goma). Întradevăr, Goma nu e un sofist. Are proprietatea culorilor: la el albul e alb, negrul e negru, verdele e verde si rosul e rosu. Le vede si le numeste. Chestiune de bun simt. Pentru el bătăile încasate de la Goiciu nu devin epifenomene ale pedagogiei unei utopii generoase, palmele lui Plesită nu pot fi reinterpretate ca un accident nefericit în "societatea socialistă multilateral dezvoltată", excluderea din Uniunea Scriitorilor nu va fi pusă pe seama unei rătăciri de moment a unor colegi de condei, agresiunea unor civili evrei asupra soldatilor români nu e stearsă cu buretele din perspectiva Holocaustului, după cum nici represiunea românească nu e trecută sub tăcere si nici pe departe absolvită - din contra, e blamată apăsat.

Discursul asa-zis antisemit al lui Goma rămîne de fapt un discurs critic, nu acordă voturi de blam sau certificate de bună pur-tare, nu face apologii rasiste, nu deviază în elogierea românului verde, nu are alt parti-pris decît anamneza, recuperarea faptelor, iesirea din tăcere. Pe scurt – nuditatea faptelor, ca să nu folosesc un termen atît de maleabil precum "adevărul istoric". Iar cînd "nuditatea faptelor" începe să supere, ceva nu este în regulă. Rentierii Holocaustului (care, nu demult, îi vizaseră abuziv pe Manolescu, Liiceanu, Dorin Tudoran, uitîndu-l ca din întîmplare pe Vadim, ba chiar trecîndu-l la "băietii buni") s-au autosesizat, intervenind ca o obtuză politie a spiritului, deun maniheism primitiv - polarizat în "buni" si "răi", în "ai nostri" si "dusmani" - , si l-au pus pe Goma la index. Amicii săi literari n-au ratat prilejul de a se alătura noului linsaj, în speranta de a scăpa măcar acum de Paul Goma (dacă repugnantul personaj oricum refuză cu obstinatie să-si dea obstescul sfîrsit). Citit în ecourile de presă, Goma e un antisemit feroce, intratabil, periculos. Citit în litera si spiritul cărtilor sale, cum ne cere insistent – si, pare-se, inutil - , acuza se dezumflă pînă la cabală si calomnie. Feroce, intratabile si periculoase pentru devertebratii plaivazului rămînînd doar reflexele de om liber ale scriitorului. De ce este atît de urît Paul Goma de către intelighentia română? Ce nu i se poate ierta? De ce, de la injurie, delatiune, conspiratia tăcerii si retur, s-a încercat si se încearcă orice mijloc de anihilare simbolică (anihilarea fizică a încercat-o, din fericire fără succes, Securitatea, prin agentul Haiducu)? Insistînd în anihilarea lui Goma, intelighentia îsi dezvăluie un enorm complex. L-as numi complexul reprezentativitătii ilegitime pentru societatea civilă. Persoane de merit intelectual neîndoielnic emit pretentia de a-si transfera prestigiul profesional, dobîndit în perioada comunistă, în spatiul public de azi. Se vor lideri de opinie, întelepti ai neamului, "arhei", "boieri ai mintii", profesori de democratie si spirit european etc. Partial, au si fost perceputi în această calitate. Or', ei sînt (sau au fost) doar critici literari meritorii (Nicolae Manolescu, Eugen Simion, Alex. Ştefănescu, Ioan Bogdan Lefter), filosofi sau critici de artă (Gabriel Liiceanu, Andrei Plesu), scriitori de o anumită anvergură (Nicolae Breban, Octavian Paler, Augustin Buzura, Eugen Uricariu s.a.m.d.), nici pe departe oameni ai gestului civic hotărît, cu toate riscurile presupuse. Autoritatea lor morală e subredă, se bazează pe consensul tacit de a nu tulbura apele de dinainte de '89 (si, vai, de după). Paul Goma le-a tulburat, dezvăluind lasităti de nebănuit la fete atît de subtiri, egoisme care au năruit orice speranță de solidaritate, ignominii frapante într-o relatie de presupusă prietenie, păcate omenesti, prea omenesti, poate acceptabile, de iertat într-o lume normală, dar care, în comunism, au descurajat miscările de anvergură, lăsîndu-i singuri si la discretia regimului pe initiatori.

Lucrul acesta nu-l uită nici Goma – cum să-l uite? ar fi similar cu a-si bate joc de sine însusi - , nici inamicii săi. Din toată floarea scriitorimii, în '77 i s-a alăturat lui Goma doar Ion Negoitescu. Restul "directorilor de constiintă" si-au camuflat frica sub pretexte dintre cele mai pretios-ridicole – adică, vezi bine, dumnealor ar fi semnat, dar Goma nu e totusi reprezentativ, n-are nici viziune, nu citează din Heidegger, textul său e sub stacheta intelectuală a cinstitelor obraze, ar trebui refăcut. Ai fi tentat să crezi că lipsa de reactie se datorează unei... incompatibilităti stilistice. Altfel, le-ar fi arătat domniile lor ticălosilor de comunisti ce înseamnă mînia de scriitor si intelectual român!... Astăzi, nu-i pot ierta lui Goma că a fost si victima lasitătii lor. Se va fi observat că reprosurile lui Paul Goma tintesc în primul rînd lasitatea scriitorilor si intelectualilor ce-si supraevaluează eroismul anticomunist de bucătărie, erijîndu-se în autorităti morale. N-am remarcat să-l fi înfuriat un Radu Petrescu sau un I.D.Sîrbu (ironizat totusi en passant, mai degrabă cu întelegere si afectiune), ci falsele verticalităti, gelatinele de mai an care pozează în dure blocuri de cremene, onorabilii si venerabilii obsedati de propria imagine, de propriile privilegii, de propriul "coledzi" - care nu se cade să rămînă tocmai dumnealor fără... -, de păpică, de bursică, de sinecurică.

Pseudoimaculatii sînt tintele predilecte ale lui Goma, virginele recon-ditionate, cei ce cred că li se cuvine locul din capul mesei (unde, scăldînd-o si după '89, au fost de altfel asezati, ba în fruntea unei reviste, ca Nicolae Manolescu – băiatul cuminte de interviu al lui Ion Iliescu -, ba în fruntea fostei "Edituri politice", devenită peste noapte "Humanitas", ba în fruntea unei noi "Fundatii culturale" croite pe măsură, vezi Augustin Buzura, ba în fruntea Ministerului Culturii, ca Marin Sorescu, ba, precum "apoliticul" Eugen Simion, la conducerea, cam pe viată, a Academiei s.a.m.d.). În oglinda lui Goma imaginea lor îsi resoarbe aurele iluzorii, "marile figuri" se amalgamează într-un tablou grotesc, provocîndu-ti mai degrabă plînsul decît rîsul: aceasta e crema natiei, aceasta e "lumea bună" (în fata căreia tînărul Marius Chivu făcea o plecăciune, comentînd condescendent Pizdet-ul lui Alexandru Vakulovski, de neprizat pentru nasurile fine), aceasta ne este intelighentia, aceasta ne este elita.

În spiritul povestitorului moldav – si în ciuda Academiei d-lui Simion – am să rostesc o vorbă proastă, dar de neevitat: pe Paul Goma nu-l suportă,

pe Paul Goma îl detestă, pe Paul Goma îl urăsc visceral toti cei cărora le atrage atentia – taman cînd vor să-si savureze metamorfoza din broască în print - că nu se poate si cu pula-n cur, si cu sufletu-n rai. "Lumea lor bună" are un deficit flagrant de exemplaritate, e compusă din oameni nici buni, nici răi, "nici asa, nici altminteri", din căldicei. Le citesc adeseori cărtile - unele sînt lizibile, cîteva, excelente -, dar nu-i stimez cu adevărat.

Autoritatea lor morală, cu care vor să mă coplesească, e nulă. Într-un cîntec celebru, Vîsotki îndemna să-ti verifici prietenii luîndu-i cu tine pe munte. Goma i-a verificat bucată cu bucată. Nu se prea putură în pisc...

Cum să-l aibă la inimă (minte si literatură)? Exemplu de ultimă oră: sub proaspăta conducere a lui Nicolae Manolescu, U.S.R. dă, abject, curs unei delatiuni ordinare, venită dinspre comunitatea evreiască, si acuză derapajul - "antisemit", fireste - al "Vietii românesti", unde au fost publicate, sub semnătura lui Paul Goma, "idei contrare valorilor si normelor acceptate în lumea contemporană" (deslusiti cadentele staliniste ale limbii de lemn?). Diversiunea continuă. Lui Goma trebuie să i se taie limba. Goma trebuie eliminat cu orice pret. Goma si oricine vine în atingere cu Goma, acum Liviu Ioan Stoiciu si revista "Viata românească". Ucaz, chemare la ordinul autoritătii, amenintare cu votul de blam si excludere (un inventar sinistru, pe care-l credeam dispărut) - nicidecum dezbatere, cu ambele părti invitate la rampă. Cenzură, nu discutie liberă, într-un climat democrat. Sentintă fără drept de apel, pronuntată înainte de judecată, nu analiză pe text (care ar demonta, de altfel, enormitatea acuzei). Astfel întelege Nicolae Manolescu "să repereze" onoarea pierdută a Uniunii Scriitorilor, punîndu-i încă o dată pumnul în gură lui Goma, după ce l-a interzis în paginile "României literare". Turnătoriile lui Eugen Uricariu îi miros a trandafiri. Colaborarea lui Augustin Buzura cu Securitatea stă sub semnul îndoielii pînă la probe mai concludente. Antisemitismul lui Goma e însă clar, de la sine înteles, fără dubii, nu mai necesită nici o verificare, e gata ambalat, numai bun de livrat oprobiului public. Aceasta e mentalitatea, acestea sînt reflexele, acestea sînt umorile. Acesta-i omul, asta este tara. Oricît de dur ar suna epitetele stupidului caz, cu precedent doar în totalitarism, ele trebuie rostite: jegos, mîrsav, căcăcios.

Mă întreb, urmărind neobositele tentative de linsaj simbolic, dacă nu a gresit, pe undeva, însusi Paul Goma. Parcă e prea mult, neomeneste de mult. Moralismul său intransigent, de expresie hipercoroziv-pamfletară, nu-i va fi descurajat pînă si pe cei care-l priveau cu o simpatie sinceră, pînă si pe cei dispusi să-si asume culpele? Un plus de diplomatie, de cordialitate fără concesii, n-ar fi netezit, oare, asperitătile? Îmi dau seama că uzez de o retorică naivă. Dacă ar fi fost posibil, s-ar fi întîmplat. Nu Goma a refuzat dialogul. Goma a oferit, din ce în ce mai exasperat, premisele unui dialog pertinent. Imposibilii lui parteneri doreau, în schimb, după '89, un disident împăiat, de paradă, care să-i legitimeze moral. Propuneau amnezia ca temei al împăcării.

Li s-a explicat că "aiasta nu se poate", nu pentru că e Goma ursuz si rînzos, nu pentru că, din sadism, i-ar plăcea să se joace cu ei tăvălindu-i în piata publică prin smoală si pene. Din cu totul alte motive, de nepriceput si indigerabile pentru campionii micilor întelegeri: principiile nu se negociază după cum bate vîntul - azi aici, mîine-n Focsani, ce-am avut si ce-am pierdut? -, caracterul nu e suma oportunismelor (suma acestora fiind tocmai lipsa de caracter), datoriile trebuie plătite. De pe această pozitie Paul Goma era – si este – permeabil la dialog.

Numai că nu are cu cine sta de vorbă. Tot mai înversunatilor săi "nemaiprieteni" – ca să preiau morfologia scriitorului – li s-a cerut, cu îndreptătire (fapte, fapte, fapte), să treacă proba crestină a umilintei. Să-si recunoască greselile, ca să poată fi pur si simplu iertati. În loc de umilintă purificatoare, "nemaiprietenii" au reactionat ca niste mari cucoane ofensate că li se reaminteste un trecut nu tocmai onorabil. De subliniat, au reactionat de pe o pozitie de putere, angajînd o logistică uriasă: institutii ale statului, media, edituri etc. Împotriva unui om cu adevărat singur, care nu le poate riposta decît cu verbul. Uite că verbul face fată! S-a insinuat ideea că Paul Goma ar fi un cazan de ură (ciudat, cei ce-l cunosc îndeaproape - Ion Solacolu, de pildă - îl caracterizează drept "un suflet mare"). Pun pariu cu Nicolae Manolescu garsoniera mea de la G4 contra unei cutii de chibrituri că Paul Goma îsi urăste dusmanii tot atît de mult, pe cît este de antisemit. Adică deloc. Îi va fi privind, în schimb, din exilul său fără întoarcere, cu o nespusă milă. Nespusă, dar întrevăzută printre rînduri. Cufundată în revelatorul Paul Goma, intelighentia si-a probat – coborînd pînă la mîrlănia duhnitoare a scandalului "Vietii românesti" - incapacitatea de a face gesturile reparatorii. Care – acestea! - ar fi normalizat relatia si ar fi sters din păcate. Ar fi fost atît de simplu! Chiar nu putea fi invitat Paul Goma, cu scuzele de rigoare, să-si reia locul în "Uniunea Scriitorilor"? (Cu nesimtire i s-a replicat că trebuia să facă o cerere. La cerere a fost exclus?) Chiar nu avea loc în revistele de cultură - asa incomod cum e el, ba tocmai de aia! - în care sînt reciclati de cincisprezece ani, cu multă întelegere, autori de îndoielnică tinută morală, de la Petru Dumitriu la Titus Popovici si D.R.Popescu? Chiar nu meritau cărtile sale o discutie serioasă - critică, nu encomiastică? Nici una dintre ele n-a fost demnă de vreun premiu? Personalitatea sa literară nu era la înăltimea unei distinctii precum "Opera omnia", decernată de Fundatia "Anonimul", cu tot cu miliardul aferent (din care îsi construieste Nicolae Manolescu un adăpost pentru bătrînete)? Chiar nu se putea manifesta fată de Paul Goma - dacă nu iubire, dacă nu recunostintă - cel putin întelegere? Nu neapărat scriitoricească - pur si simplu umană, ca pentru un om ce ilustrează o biografie a traumelor repetate. Gabriel Liiceanu sau Silviu Lupescu, în loc să-l dea la topit sau să-l cenzu-reze, nu i-ar fi putut propune o serie de autor, care să-l readucă în circuitul firesc al pietei de carte din tară? Toate acestea constituiau obligatii, (as spune "de onoare", dacă acest substantiv mai face parte din vocabularul limbii române), nu favoruri. Faptul că nu au fost îndeplinite atestă o boală cronică, un postcomunism încăpătînat

(într-o cultură care se alintă fluturînd panasul postmodernismului), o labilitate morală dezesperantă.

Existenta lui Paul Goma, contestata sa existentă, chinuită si eroică în acelasi timp, ràmîne unul dintre putinele motive de optimism, demonstrînd cà organismul cultural autohton încà mai secretà anticorpi vigurosi, nu a fost coplesit de metastaze. Cu trecerea timpului, apele se vor limpezi, o altà generatie, care nu va mai datora nimic baronilor literari de astàzi, îi va face dreptate lui Paul Goma (si îsi va face astfel siesi dreptate), descoperind în càrtile lui atît bestiarul unor decenii monstruoase, cît si un model, aproape neverosimil, de verticalitate.

Eu, unul, mai tîrziu decît s-ar fi cuvenit, îti multumesc, Paul Goma! Îmi pare ràu cà nu te-am cunoscut!

Iasi, 07.09.2005

(NOTA: Textul va apărea în *Tiuk!* nr 10, cu încuviinţarea lui Mihai Vakulovski. Mulţumiri autorului; şi editorului - P.G.)

Miercuri 28 septembrie 2005

Somn agitat, salamizat. Obosit - ce noutate!

LIS, după o scrisoare caldă-caldă - contrariul ar fi fost de mirare - îmi transmite o copită de iapă, fiindcă asemenea exemplare se nasc gata-bătrâne şi gata-proaste:

Ziarul "Gardianul" / 28.09.2005, pagina de Cultura

Goma si concurenta martirologiei

Din lipsa acuta de preocupari, Paul Goma incearca in continuare sa acrediteze - prin retorica lui care se doreste interesanta - ideea ca studierea trecutului comunist al Romaniei este interzis prin "diktat" de catre evrei.

Este adevarat ca in ultimii 15 ani nu a existat o preocupare majora a romanilor, in ansamblul lor, pentru infruntarea cu propriul trecut comunist. Explicatiile sunt multiple si tin, intr-o oarecare masura, si de situatia politica si socio-economica a tarii. Si totusi, nu se poate nega faptul ca recuperarea istoriei comunismului este un proces care a inceput: apar carti, volume de documente, proiecte de istorie orala (daca ar fi sa amintesc numai documentarul de televiziune "Memorialul Durerii"). Problema lui Goma este insa alta. El prefera sa nu vada nimic din tot acest demers al istoricilor pentru ca are deja o explicatie, care pe scurt este urmatoarea: evreii, prin intretinerea (desigur, excesiva) a memoriei Holocaustului, nu ne lasa pe noi, romanii, sa organizam adevaratul proces al comunismului. Aceasta acuzatie penibila ii permite autorului sa se mentina in starea care ii convine, de fapt, cel mai mult: cea de autovictimizare perpetua.

Cea mai puternica obsesie a sa este participarea evreilor la instalarea si consolidarea regimului comunist in Romania si are aerul ca face de fiecare data o descoperire epocala, ca dezvaluie un secret de nimeni stiut, bine pastrat de "ei". In realitate, tema este abordata cu curaj si de cele mai multe ori cu rigoare stiintifica, chiar de autori de origine evreiasca. Asa cum este abordata si o alta chestiune pe care Goma o vrea in continuare controversata, si anume cea a retragerii armatei romane din Basarabia si Bucovina de Nord si a participarii unora dintre evrei la actiunile antiromanesti si prosovietice din acea perioada.

Asadar, ambele probleme au fost cercetate de istorici - si vor mai fi, cu siguranta, au fost discutate uneori si in presa si de aceea nu voi insista asupra lor. Este adevarat ca au existat ilegalisti evrei, iar unii dintre ei au facut parte, un timp, din esaloanele superioare ale conducerii comuniste, dar nu se poate culpabiliza o etnie intreaga din cauza convingerilor si actiunilor unor indivizi. Sau, ma rog, se poate, dar cine gandeste astfel nu mai trebuie sa se simta ofensat daca este privit ca un antisemit. In orice caz, comunistii evreii au fost incet-incet epurati sau marginalizati din aparatul de stat, ceea ce Goma cunoaste de altfel foarte bine.

In plus, incepand cu primii ani de dupa razboi si pana in 1989, din Romania au plecat aproximativ 230.000 de evrei, parte din ei vanduti literalmente Israelului de catre statul roman, asa incat nu prea au mai existat evrei in Romania.

Revenind la miza articolului, competitia dintre Holocaust si Gulag (de parca aceste doua tragedii pot fi tratate in mod concurential), trebuie spus ca si in Occident discutia despre Holocaust s-a deblocat practic abia dupa procesul lui Eichmann (1961). Pana in anii 1970, cercetarea Holocaustului s-a facut doar la nivelul institutelor de cercetare din cateva tari europene, iar predarea in universitati a fost introdusa gradual incepand cu anii 1980. Dezbaterile publice serioase au urmat abia peste un deceniu. Toate acestea indica faptul ca omenirea a avut probleme serioase cu scrierea istoriei acestui trecut recent. De aceea eventualele sincope in asumarea, cercetarea, si predarea istoriei comunismului pana in acest moment nu trebuie sa surprinda poate atat de tare.

Dupa caderea Cortinei de Fier, Holocaustul a devenit referinta morala absoluta a trecutului Europei, pur si simplu pentru ca a fost un eveniment istoric general-european, in timp ce comunismul a fost si este, in primul rand, "problema Europei de Est, si de aici trebuie sa apara initiativa si motivatia pentru studierea si asumarea trecutului comunist".

Cat despre "monopolul suferintei" invocat in articolele sale, nici un istoric al Holocaustului (evreu sau nu) nu a pretins vreodata ca singurele victime ale Holocaustului au fost evreii sau ca acesta a fost si este singurul genocid din istoria omenirii. Numai ca, in opinia lui Goma, istoricii care se ocupa de Holocaust sunt "fiii si nepotii unor adevarati criminali", asa incat ei sunt delegitimati din start.

Atacul halucinant si josnic practicat in nestire de Goma (care cred ca a ratat magistral ocazia de a deveni un simbol al militantismului anticomunist) nu va ajuta cu nimic abordarea critica a trecutului acestei tari. Avem nevoie de ade-

var pentru ca el ne face liberi, dar istoria nu este domeniul atacului la persoana, al declaratiilor veninoase si al minciunilor rostite, cu ura viscerala, de unii indivizi frustrati, a caror legatura cu realitatea este, in cel mai bun caz, tangentiala.

Existenta Institutului pentru Studierea Holocaustului poate constitui un bun precedent pentru infiintarea unui institut care sa-si propuna evaluarea istoriei comunismului. Numai ca demersul pentru infiintarea unei atare institut trebuie facut cu seriozitate si responsabilitate, si nu prin atacuri nedemne la care o parte a presei, in cautare de senzational, se raliaza mult prea usor, dar cu costuri imense pentru democratia pe care incercam sa o construim.
Gina Pana Doctorand – Facultatea de Filosofie Universitatea din Bucuresti

Din nou: de ce trec în jurnalul meu (propriu și personal! și intim) gunoaie ca gin'penismele de mai sus?

Dar e limpede: pentru ca autorii unor asemenea mârşăvii pe hârtie, mâine sau peste două decenii (când eu nu voi mai fi - spre bucuria manoleștilor, liicenilor, adameștencelor, vecini de loc-de-veci) să nu poată pretinde, mironosiți, față de copii, de nepoții, de studenții lor lor, că ei n-au făcut nimic rău, că ei nu au scris despre mine nici măcar un cuvințel mincinos, calomnios, injurios - și puturos.

Nu am pretenția de a-i pedagogiza pe mizerabilii mei cobreslașnici (asta ar mai lipsi!), dar țin să-i însemnez pe răboj, ca să știe că nu le-au fost uitate, trecute cu vederea, "iertate" mizerabilitățile. N-am să-i dezvăț eu pe iubiții mei compatrioți, cu atât mai puțin pe drăgălașele compatrioatese de a se întrebălăcări, de a se întrepărî, de a se întrescuipa, apoi, ca și cum nu ar mai exista și pauze pe lumea asta, ci o tropăială fără sfârșit, să se ia la între pupat și întreasigurat de stima eternă și de iubirea veșnică - altfel de nezdruncinat(ă).

Răzbunare din partea mea? De ce nu, vorba celuia. Cine vrea să numească "răzbunare" *neuitarea* - așa să-i spună, tot și-au pierdut inginerii sufletului postrevoluționar cuvintele, rostirea, la ei fiind indiferentă, nu angajează, nu schimbă nimic din fapta rea, din răul făptaș. Tot de la *mitocănie,* de la *mișelie, infamie, mizerabilie, nemernicie, murdărie* se vor deriva calificativele.

Am mai mărturisit: îmi doresc un volum (fie și un volumaș) în care să adun tot ce s-a scris rău despre mine. Să existe, acolo, negru pe alb, textele mincinoase, calomnioase, cu vădită intenție de dis-tru-gere, vorba lui Ivasiuc, toate-toate *comandate* - fie de către o persoană-importantă-mie-mi-spui, ca Monica Lovinescu și Liiceanu (D.C. Mihăilescu, Pruteanu, Buduca, Iorgulescu, Groșan ș.a.), ca Adameșteanu (Bianca Marcu-Balotă, Bianca Marcovici, Mircea Martin, Paul Barbăneagră - și altele), ca Manolescu (Dimisianu, Alex. Ștefănescu, Romanița Constantinescu, Cristian Teodorescu, Cristea Enache) - fie din disciplină de partid

față de o "comandă socială" - ehei, aici intră toți cei înșirați mai sus, care vor pretinde că doar acestă nobilă pornire îi... pornise pe ei la luptă. Iată că pe Țepeneag și pe Breban nu i-am pomenit aici, ei fiind individualiști îmbătrâniți în rele, nu iubesc grupurile de atac, spun/scriu prostii, măgării, calomnii singuri-singurei ca niște băieți mari ce sunt.

Ovidiu Nimigean îmi trimite:

P.S.

Interventia Ginei Pana in "Gardianul" de astazi o veti fi vazut pe net. Probabil n-ati vazut *"Revista presei" din ultimul nr. al "Romaniei literare", unde, sub semnatura lui Daniel Cristea-Enache*, e amendat pamfletul lui Cristian Badilita din "Averea" contra lui Nicolae Manolescu si, intr-o a doua parte ("Bietul Goma"), e discutat, intre condescendenta si agresivitate, cazul Dumneavoastra. Citez din comentariu:

"E greu de crezut insa ca Paul Goma va fi invatat ceva din propria implozie biografica si creativa, pe care insusi a provocat-o, dupa Revolutie. E ironic si trist destinul acestui curajos dizident care a vorbit sonor cind altii au tacut si care, la borna anului 1989, era cotat de multi ca o mare constiinta si un scriitor important. (Un critic improvizat n-a ezitat sa-l numeasca cel mai important prozator roman postbelic!) Treptat, actiunile lui Goma au scazut la bursa literara, din motive totusi extra-artistice. Intrucit autorul lua in vizor si infiera tot mai mult lumea <<buna>>, cei care ii acordasera girul au reactionat prin a-i retrage (dupa principiul sanatos: <<Eu te-ma facut, eu te omor!>>). Pe acest curs de o frumoasa logica umorala, fosta mare constiinta a ajuns aproape un paria in lumea noastra literara.

Septuagenarul Goma inspira azi mila. El continua sa se lupte cu toti si cu el in primul rind, invirtindu-se neobosit in hora invectivelor, improscin in dreapta si-n stinga si gasindu-si, in mod trist, sprijinitori de genul lui C. Badilita. Fragmentele de jurnal publicate in numarul 6-7 din <<Viata Romaneasca>>, si care au stirnit un nou scandal, sunt reprezentative pentru scufundarea lui Paul Goma in mlastina propriilor pagini. 99% din ceea ce pune pe hirtie (sau posteaza pe internet) este *expresia resentimentului* (subl. D,C.-E.): un filon inca bogat si care nu da semne ca va seca prea curind. Mai nou, in catarea lui Goma sunt asa numitii *holocaustologi* (subl. D.C.-E.)care <<falsifica documente>>, <<inverseaza cronologia evenimentelor>> si <<prezinta efectul drept cauza>>. Insa nu numai <<holocaustologii>>, ci israelienii, ca popor, se vad in oglinda sparta a lui Paul Goma intr-un mod terifiant: (citat: "De cind au o tara..." , pina la "...dar doamne-fereste sa sufle un cuvint despre posesoarele comuniste: China, Coreea de Nord.") Dupa aceasta globala punere la punct, diaristul isi coboara privirile, revenind la motivul tulburarii anterioare, si anume Comisia Internationala pentru Studierea Holocaustului in Romania. Si, dupa ce insiruie membrii Comisiei, ce face Paul Goma? Ii ia cumva la rind pe acestia, in stilul

sau inconfundabil? Deocamdata nu. Intr-un mod totalmente aberant, dar tipic pentru polemistul nostru, acesta se refera in continuare la persoane care nu sunt (subl. D.C.-E.)in respectiva comisie. Daca nu ma credeti pe cuvint, iata fragmentul: (citat: "Privesc lista celor...", pina la"... ucenici ascultatori ai inteleptului tovaras Ion Ianosi?") Teza Marii Conspiratii, infiltrata si disipata in scrisul lui Paul Goma, e adusa la asemenea <<explicatii>> care ar fi comice daca n-ar fi triste - si invers.

Ceea ce profetul de la Paris nu poate intelege in ruptul capului este ca nu are dreptul (moral si juridic) de a face tuturor procese de intentie; ca afirmatiile si negatiile lui se cer documentate, probate, dovedite; si ca, in genere vorbind, libertatea de exprimare se intinde pina acolo unde ea poate incalca dreptul lui X sau Y la propria ima-gine. Nu poti terfeli, la nesfirsit, figurile atitor colegi de breasla, fara ca breasla sa te respinga cu un nu (subl. D.C.-E.) hotarit si unanim."

Asadar, vorba tovarasului, "Sa spunem un nu hotarit!".Pe de alta parte, vorba personajului lui nenea Iancu," Nu majoritate o sa ai, stimabile, ci unamimitate!"

[Nota lui O. N.] : Trista interventia acestui tinar in favoarea sefului sau in revista sefului sau. Criticul D.C.-E. aproape ma convinsese de seriozitatea sa. Acum ma convinge ca fie nu pricepe nimic, fie s-a predat la rindu-i. Si cind te gindesti ca in urmatorii treizeci de ani va fi o semnatura influenta in presa culturala din Romania... Ii voi trimite personal citeva rinduri.

Protestul lui Mihai Vakulovski
[l-am mai reprodus? - bine am făcut! - n.m., P.G.]

Sînt uimit si - ca scriitor - umilit de ultima hotàrîre a conducerii US din România, în legàturà cu demiterea lui Liviu Ioan Stoiciu de la "Viata româneascà" si interdictia publicàrii în revistele US a lui Paul Goma. Ne sînt încàlcate douà din cele mai importante drepturi ale omului - dreptul la exprimare si dreptul la muncà. Asta nu mai e "doar" cenzurà! Ce li se întîmplà acum lui

Paul Goma si Liviu Ioan Stoiciu este INCREDIBIL! Chiar si ex-sovieticii stiu sà-si cinsteascà disidentii - si ei au avut destui! Pe lingà faptul cà si Paul Goma si Liviu Ioan Stoiciu sînt scriitori extraordinari - e vorba despre doi dintre foarte putinii disidenti români anticomunisti PE BUNE!, iar lui Goma ar trebui sà-i construim monument, nu sà-l urmàrim la colt.

Actiunea stalinistà pornità de conducerea US e o mare rusine pentru scriitori. Desi stiu cà le voi stîrni rîsete, cer celor care l-au judecat pe Liviu Ioan Stoiciu si l-au (re)interzis pe Paul Goma sà-si ceară scuze publice, sà demisioneze, iar urmàtoarea conducere a US sà-l repunà în drepturi pe Liviu Ioan Stoiciu.

Azi dimineaţă au trecut pe aici Ioan Roşca şi fiul.

Joi 29 septembrie 2005

Ciudat: până la această oră (a Parisului: 7 dimineaţa) nu am primit nici o "critică justă" din partea holocaustologilor de expresie română. Dar să nu zic hop!, până... Chiar azi se ţine conferinţa despre "prosemitism şi antisemitism", unde, pe lângă tovarăşa noastră Maria Ghitta îşi va da concursul şi tovărăşica Marta Petreu (deşi nu mai este demult jună, are peste 50 ani şi, după toate semnele dânsa îmbătrâneşte urât) - pe Oişteanu îl omit de pe listă, el este peste tot unde se vânează "antisemiţi" - pentru a fi uitaţi bolşevicii criminali din familia lui.

Era să uit (am să mă străduiesc să explic de ce...): aseară Maria Marian mi-a trimis coperta. Am găsit-o bună. Ana : "E frumoasă". Aşa să fie: frumoasă (am înţeles că autorul este Done Stan).

Mă întorc la ceea ce începusem în prima notare: de ce sunt setos de noi atacuri - sunt masochist?

Va fi şi ceva din asta. Este adevărat: masochiştii doresc, acceptă durerea, pentru că ea le facilitează, le provoacă extazul sexual. Spre deosebire de aceia, eu nu am nevoie de durere, pentru a-mi procura plăcere, pe mine durerea... mă doare. Fiecare atac pe care îl percep nedrept, neadevărat, nemeritat îmi provoacă suferinţă.

Atunci de ce aştept alte atacuri, alte nedreptăţi, alte suferinţe? Dar nu le aştept, ci mă tem-că, în accepţia dată de basarabeni: nu în sensul că mi-ar fi frică de ele (deşi mi-e frică, dar m-am învăţat), ci : ştiu că, vai, vor veni. A devenit - în atâtea decenii, o viaţă de om - o lege a seriilor veştilor proaste. Le aştept, nu tremurînd la perspectiva unui moment de fericire - am spus: nu sunt masochist - ci... ca să mă bucur atunci când veştile-proaste mă vor ocoli, mă vor uita - o zi, o săptămână.

Am fost covingător, nu? Bine, nu.

Aproape întreaga dimineată şi o parte din după-amiază cutia de mesaje fiind plină - însă eu neştiind... - nu a primit nimic. Acum (re)vin duble - aşa o fi legea tehnicii...

Printre acestea o relatare a lui LIS: un semnatar al Protestului primeşte de la o vreme ameninţări - din... Italia - "din cauza textelor lui Goma". Miroase urât. Ana bănuieşte eerna Securitate. Eu, fără a exclude varianta Anei, înclin spre nişte analfabeţi, frustraţi, nefutuţi - şi anonimi.

Vineri 30 septembrie 2005

Îmi scrie LIS:

(...) Ma alatur de pe acum urarilor de La multi ani inspirati, cu sanatate si noroc, iubite Domnule Paul Goma (mai jos aveti copiat articolul aniversar din Aldinele de azi, semnat de Flori Stanescu) (...)
Dinspre conferinta Cuvantul despre antisemitism nu am aflat nimic, probabil ca va fi consemnata, pe scurt macar, in presa de sambata.
Cu veche admiratie si cele mai bune urari posibile,
LIS
Va retrimit(...) mesajul (...) de mai jos (cu consemnarile mele trimise pe e-mail Rodicai Palade, noul redactor-sef al Revistei 22; de data asta le-am corectat)...

VR 22
Pentru Revista 22 / Redactorului-şef Rodica Palade
Liviu Ioan Stoiciu

Câteva consideraţii –

Totul a pornit de la un comunicat al USR, în care era blamată redacţia Viaţa Românească, deoarece a permis apariţia unui fragment din Jurnalul pe acest an al lui Paul Goma, care ar avea "conţinut antisemit". O prostie. Urmarea? Un ziar de tiraj titra mare: cum e posibil ca Ministerul Culturii să dea bani publici unei reviste care promovează antisemitismul? Eticheta a fost pusă asupra VR. Personal, cred că ar fi normal să-şi dea demisia directorul de imagine al USR (cel ce a trimis acest comunicat iresponsabil), măcar, după acest scandal.

Caz fără precedent, USR, proprietara VR, şi-a executat public propria revista. Un abuz regretabil, care compromite. VR e o revistă pur literară, în paginile ei totul se relativizează. Un scriitor nu trebuie cenzurat, el scrie texte literare, nu are cum să fie condamnat pentru ceea ce semnează. Conform cărui cod deontologic şi căror criterii de a determina gradul de "antisemitism" al unui scriitor care publică în VR am fost eu (ca redactor-şef adjunct al revistei) judecat? Există în România o lege privind antisemitismul, cum există în Franţa şi Germania, dar nu există în Anglia şi SUA? De ce se aruncă anatema antisemitismului după ureche, numai pentru a compromite pe cineva, din motive pe care le vom afla la un moment dat, instituţie sau persoană?

Brusc, USR a devenit o instanţă a intoleranţei, care reinstituie cenzura şi face un proces ideologic redactorului care a publicat Jurnalul lui Paul Goma. Repet, Jurnalul, care e o specie literară şi nimic din ce e scris acolo nu poate intra sub incidenţa unei legi, e pură literatură. Opiniile dinlăuntrul Jurnalului rămân acoperite de literatură.

USR a luat şi măsuri administrative în contul delictului de opinie, "retrăgându-mi" funcţia numai fiindcă l-am publicat pe Paul Goma!

USR ameninţă libertatea de exprimare în România, caz inadmisibil. Nu numai atât, instrumentează o judecată a mea în faţa Comitetului Director pentru îndrăzneala de a-l publica pe celebrul scriitor Paul Goma, recunoscut polemist în tot ce scrie. Judecată în stilul inchiziţiei, cu hotărâri şi etichete de antisemitism puse dinainte. O ticăloşie de-a dreptul. Cum, e posibil ca un Comitet Director al USR (format din 11 membri, condus de N. Manolescu) să se transforme într-o adunătură de oportunişti, care judecă inchizitorial?

VR şi-a făcut datoria şi a publicat un mare scriitor-disident, singurul cunoscut în străinătate. Aţi aflat, Mario Vargas Llosa, premiat în România în acest an de aceeaşi USR, auzise de doi scriitori români, Panait Istrati şi Paul Goma. Oare când va veni vremea ca USR să-l premieze şi pe Paul Goma? Pe 2 octombrie Paul Goma împlineşte 70 de ani – şi din partea actualei conduceri a USR nu are parte decât de înjurături şi jigniri publice. Răfuiala cu Paul Goma şi diabolizarea lui de către membrii USR mă fac să-mi fie ruşine că sunt membru al USR. Paul Goma are tot dreptul, trădat de toţi scriitorii, să fie polemic, peste orice limită, atâta i-a rămas după câte suferinţe a îndurat. El atrage atenţia asupra lipsei de clarviziune a scriitorului român, chiar dacă-i place, chiar dacă nu.

Numărul incriminat din revista VR 6-7/2005 are şi acoperire juridică, nu numai morală (două casete mari atrag atenţia că semnatarii răspund de ceea ce scriu şi că USR n-are nici o responsabilitate pentru ceea ce apare în revistă). În plus, pentru echilibru fli credibilitate a revistei, în alt Jurnal publicat, semnat de Florenţa Albu, la câteva pagini de Jurnalul lui Paul Goma, îl vorbeşte de rău pe Paul Goma deoarece îşi permite să-i înjure pe toţi... Apoi, Paul Goma publică în jurnalul lui opinii scrise în luna ianuarie, care au fost publicate atunci când au fost scrise în presa românească – si nimeni n-a reacţionat atunci, să-l acuze de "antisemitism".

Eu nu admit cenzura şi cu atât mai puţin procesele de intenţie, mascarada unor procese, după ce am fost executat public. Am experienţa procesului instrumentat de Securitate, din 5 decembrie 1989, când tot scriitori m-au judecat în faţa unei săli arhipline, la Focşani, deoarece am semnat acel Apel împotriva realegerii lui N. Ceauflescu la al XIV-lea Congres al PCR, cerându-se să fiu degradat, trimis la mină de la biblioteca la care lucram.

Paul Goma cere insistent azi să i se demonstreze "antisemitismul" din Jurnal. El atrage iar atenţia că şi în 1977, când a fost trădat de conducerea USR şi dat afară din USR, i s-a pus aceeaşi etichetă de antisemit. Ce se întâmplă? Mentalitatea de tip securistic s-a permanentizat la USR. Faptul că USR a ajuns să interzică apariţia scrierilor lui Paul Goma este degradant, nedemn, condamnabil. În condiţiile în care USR nu i-a luat niciodată apărarea public lui Paul Goma, nici măcar atunci când torţionarii lui l-au ameninţat cu moartea! USR a trecut la vânătoarea de vrăjitoare? Nu e interesată de colaboratorii cu Securitatea şi activiştii PCR puşi în conducerea ei, să fie daţi deoparte, se luptă cu scriitorii

cu coloană vertebrală, dovediţi caractere şi dinainte de 1989? Paul Goma cel incomod şi cel intransigent merită o statuie. Să ne bucurăm că vocea lui liberă, fără prejudecăţi şi tabuuri, spune lucrurilor pe nume, deschis. Sub nici o formă celebrul scriitor-disident Paul Goma nu poate fi acuzat că e antisemit. Lăturile turnate asupra lui în ultima vreme arată care e adevărata faţă a scriitorului român, azi. Iar Protestul apărut în urma scandalului, de solidarizare cu Paul Goma (şi cu mine, în secundar, pentru demitere), arată care mai e gradul de laşitate al scriitorului român. Scriitor român care n-a câştigat în credibilitate morală, după 15 ani, nici cât o ceapă degerată.

În sfârşit, dinspre mizeria morală a scriitorului român delator. Tot scandalul se pare că a pornit de la delaţiunea lui Henri Zalis, fost colaborator al "Săptămânii" Securităţii. Conform gazetei comuniştilor evreieşti din România, "Realitatea evreiască", el e cel ce "a atras atenția". Dar până azi nu există un protest oficial al niciuneia dintre comunităţile evreieşti din România pe seama Jurnalului 2005 al lui Paul Goma, în care Paul Goma nu face decât să înţeleagă de ce s-a trezit cu eticheta de antisemit după ce a publicat "Evreii şi Basarabia". La redacţia VR nici până azi nu s-a dat măcar un telefon de dezavuare a Jurnalului lui Paul Goma. Să fie tot acest scandal produs de USR o reglare de conturi, o luptă pentru putere, în care eu trebuia să fiu sacrificat şi Paul Goma pus la zid?

LIS Adaugă în mesaj:

In urma cu un sfert de ora am trimis Revistei 22, la invitatia Rodicai Palade (redactorul-sef) "atitudinea" mea legata de Cazul VR-PaulGoma-antisemitism-LIS-USR. In plus, am schimbat o vorba la telefon in legatura cu situatia mea de azi de la Viata Romaneasca. Sunt curios sa vad ce va aparea in Revista 22 (probabil saptamana viitoare), de fapt, din acest text al meu, scris in fuga (Rodica Palade spunand ca e grabita, trebuia sa plece la o intalnire importanta), pe care vi-l trimit atasat, pentru a putea face comparatie... Cu omagii, LIS

Vorba lui: rămâne de văzut ce şi cât va apărea în *22*-ul Rodicăi Palade, cea care a avut timp să înveţe de la şefesa ei, Adameşteanca să pretindă a fi foarte ocupată cu congresele, cu colocviile, mai ales cu călătoriile.

Totodată LIS îmi trimite textul semnat de Flori Stănescu în *Aldine* - asta era "surpriza" pe care mi-o pregăteau dragii Stăneşti. Sunt convins: mi l-au trimis şi ei, însă din pricina păcătoasei de cutii poştale supra-pline, nu a fost primit:

Ziarul "Romania libera" / Vineri, 30 Septembrie 2005
Editie: Nationala - Domeniu: aldine

Paul Goma la 70 de ani

Pe 2 octombrie, Paul Goma împlineşte 70 de ani. Mai bine de 60 i-a petrecut ascunzându-se, urmărit (fiind copil, apoi adolescent) când de sovietici, când de români, persecutat (închis de doua ori, domiciliu obligatoriu), exclus şi marginalizat. Aflat la capătul puterilor fizice si sufleteşti, in noiembrie 1977, dupa lichidarea Mişcarii Goma, se autoexileaza la Paris.

Acolo credea Securitatea ca o sa-i fie mai uşor să îl lichideze. Desigur, ameninţările permanente nu l-au vizat doar pe el, ci şi familia. Nimic nu l-a descurajat, n-a încetat niciodata lupta. Nu cred sa mai existe un destin asemanator în istoria românilor. Căci despre istorie vorbim, deoarece din literatura româna oficială a fost scos de confraţii breslaşi, care suferă de tot felul de spaime. Cum altfel se poate explica lipsa scriitorului din manualele de limba şi literatura româna? Mă refer la cele pentru clasele de liceu. Este mai mult decât jenant sa se apeleze mereu la sintagma "Goma n-are talent". Este jignitor pentru inteligenţa celor care o propagă.

Aşadar, să revenim la istorie, de unde nu-l poate scoate nimeni pe Paul Goma: el a reuşit să ridice măcar cu o treapta România şi pe români din vinovăţia colaborarii pasive cu Fiara comunistă, din anonimatul unei ţări în care se tăcea pe brânci, dupa ce câteva generaţii de români putreziseră în inchisorile şi în lagărele comuniste. El a reuşit prin forţe proprii să zguduie Securitatea statului naţional-comunist al lui Ceauşescu. Cine ar fi crezut că un singur om, român, basarabean hăituit, poate avea un asemenea curaj, poate reuşi, măcar în parte, ce au reuşit unii vecini de-ai noştri în condiţii ideologice şi concentraţionare mai puţin strânse decât în România, în aceeaşi epocă? Goma nu a avut în inchisoare nici cărţi de citit, nici hârtie de scris, nici pachete de la familie şi prieteni, care să-i indulcească suferinţa şi să-i permită să-şi limpezească gândurile şi să-şi structureze un program. NU! El a avut parte doar de interogatorii cumplite, de bătăi, de ameninţări. A fost drogat, ca sa moara "natural". Gestul său a arătat că voinţa umana - individuală şi/sau colectiva - poate urni chiar şi munţii din loc, şi aceasta într-un moment (1977) în care vecinii noştri de Bloc comunist - unguri, cehi, polonezi - învăţasera lecţia, aveau nuclee de societate civilă, aveau intelectuali (scriitori!) care beneficiau de solidarizări organizate. Or, solidarizările cu Paul Goma au venit mai ales dinspre muncitori, adică din acele medii care şi-au aşteptat mereu conducătorii, până în 1989. Dovadă stau numeroasele răzmeriţe ale muncitorilor (Cluj, Valea Jiului, SLOMR - primul sindicat liber creat în 1979 dar înăbuşit în faşă de Securitate?, Iaşi, Braşov) care nu s-au putut intrupa cu adevărat datorita lipsei unor programe şi pentru ca intelectualii români erau ocupaţi să reziste estetic, prin cultură.

Aşa se explică, în bună parte, tratamentul la care a fost supus Paul

Goma dupa 1990 în Romania, de către români: prin recidivarea laşităţii intelighenţiei autohtone, prea fricoasă înainte de 1989 şi mult prea temătoare să nu piardă ce agonisise cu multe plecăciuni (prestigiu, funcţii bine plasate, ierahizări în topuri de breaslă etc.) dupa 1990. În atare condiţii, inteligheņtia nu putea şi nu poate sa recunoască public (pe la colţuri mulţi viteji se-adună!) gravitatea morală, socială, culturală şi politică a acestei neimplicări.

În loc să-i recunoaştem curajul (care ne-a făcut pe fiecare dintre noi, că recunoaştem sau nu, să vibrăm la auzul numelui său) şi meri-tele istorice, ce facem? Îl denigrăm. Există indivizi şi grupuri - care au creat adevărate comunităţi de interese - care manipuleaza spusele/scrisele lui Paul Goma.

Astfel, încet, încet numele său a început să fie asociat cu expresii de genul "lipsit de talent literar", "spion KGB", "jidovit", "homosexual" şi, ultima găselniţă, care ţine loc de orice argument: "antisemit". Observ cu mâhnire ca românii şi-au pierdut (dacă au avut) simţul didactic. Punând pe două coloane ceea ce a făcut Paul Goma bun pentru românii de toate nuanţele şi etichetele care i se tot lipesc, este lesne de înteles ca orice om care îi cunoaşte traseul biografic nu poate să creadă ca viaţa şi lupta să se rezumă în câteva cuvinte ofensatoare şi neadevărate. Este imposibil de crezut că un cititor avizat al lui Paul Goma poate să spună că acesta este "lipsit de talent literar" sau "antisemit". Cine nu crede poate să verifice, dar citind cu responsabilitate, nu cu gândul că va fi pedepsit (prin excluderi, tăierea sinecurilor etc.).

De aceea, cei care se încăpăţâneaza să-i distrugă reputaţia de scriitor şi disident lui Goma sunt penibili. Până şi românii ştiu (pentru că învaţă la şcoală!) ca una din condiţiile esenţiale ale interpretării/ comentarii unui text este lecturarea lui atentă.

Apoi, situarea sa în contextul istoric la care se referă şi punerea în relaţie cu autorul care l-a scris (ambele criterii au şi subcriterii de urmărit) etc.

Cred că in 1989 venise, în sfârşit, momentul să fie şi românii mândri că sunt locuitori ai acestei ţări: sa ne căim, să ne asumam faptele rele ale unora dintre noi şi să păstrăm curat, ducând mai departe, ceea ce au făcut bine unii dintre ai noştri. N-ar fi târziu s-o facem nici din 2005 încolo. Cred că Paul Goma a fost mereu conştient de ceea ce pierde, ca şi de ceea ce avea să piardă. A pierdut aproape tot, cu excepţia celor câţiva care nu l-au părăsit niciodată. Desigur, şi-a pierdut in mod conştient viata dar a câştigat recunoştinţa noastră. Cei care îl denigrează, ştirbind prin aceasta chiar interesele şi prestigiul României, ştiu bine ce au de pierdut dacă îi dau dreptate.

Sper ca istoria noastră îi va consemna într-o bună zi pe toţi drepţii noştri şi faptele lor. Şi că vom avea înţelepciunea să reţinem învăţămintele istoriei.

P.S.: Ilustrilor noştri intelectuali nu le pasă că profesorii de istorie din România sunt chemaţi frecvent la întâlniri (consfătuiri), unde sunt orientaţi de către "specialişti" cum să predea Holocaustul. Ei nu se întreabă de ce predarea Sistemului concentrationar românesc nu este, măcar, la fel de importantă pentru istoria românilor/României şi pentru formarea viitorilor cetăţeni români. Probabil ca şi aceasta este tot o cerinţă europeană!

Tot aşa, nu se întreabă cum de este posibil ca în anul 2005 (regimul comunist a căzut în decembrie 1989!?) să-l vedem la Piaţa Romana pe Pleşiţă coborând din autobuzul 300, înjurându-l pe şofer că a pornit prea repede pentru piciorul lui beteag ("Ho, bă, eşti orb? Nu vezi că n-am coborît?").

Dacă l-a bătut, jumulit şi drogat pe Goma, ca să dau numai un exemplu, şi nu a păţit nimic, ce relevanta ar avea că s-a rastit la un şofer anonim? Că doar noi, românii, ne înjurăm zilnic între noi prin tramvaie...

Iată-l pe PAUL GOMA în anul 1977, când culorile curcubeului, pe care curajul său l-a înălţat pe cerul nostru cenuşiu, ne-au dat şi nouă, românilor, speranţa că suntem în rând cu lumea ? Bucureştiul, plin de moloz, se alinia, prin mişcarea Goma, capitalelor care cunoscusera curajul revoltei împotriva comunismului: Berlin, Budapesta, Praga, Varşovia...

În numele cititorilor săi, care îi pretuiesc scrisul şi îi admiră curajul şi tenacitatea, *Aldine* îi urează lui PAUL GOMA:

La mulţi ani, cu sănătate şi bucurie!

Un articol de Flori Stănescu

Aici opresc jurnalul pe luna septembrie (2005). Am aşteptat până seara, la orele opt, veşti despre conferinţa despre prosemitism, antisemitism, animate de Marta Petreu, Oişteanu, Ghitta; nu au venit. Probabil săptămâna viitoare vor ajunge.

Mariana Sipoş mi-a trimis programul. **Sabina** va fi lansată pe 2 octombrie la orele 15,00 în Sala Amfiteatru a teatrului Naţional - în cadrul Festivalului ARTE ŞI CARTE (simpatic, titlul) şi va fi prezentată de Maria Marian, Mariana Sipoş şi Tudorel Urian.

Totodată aflu că la Chişinău Vocea Basarabiei, postul de radio animat de Andrei Vartic a organizat o serie de emisiuni consacrate aniversării mele - iar Oleg Brega şi el (ca pionier în materie de mine) face - sau vrea să facă ceva - pe Aleea Clasicilor.

I-am mărturisit Anei că mă simt neînpielea mea, cu aceste aniversări. Nu pentru că ele mi-ar aminti că sunt bătrân (ce, parcă numai de ieri sunt bătrân?), ci pentru că îmi aduc miros de tămâie şi de ceară de la lumânările înmormântăristice. Or eu încă nu am rezolvat problema spinoasă (unde eşti, bătrâne Dimi?) a costumului... funerar.

La care Ana m-a întrebat dacă nu cumva duc dorul unor picioare-n cur de la "prieteni", altfel de ce aş face pe grecul la puşcărie?

Nu, nu duc dorul picioarelor în - dar zic şi eu, ca omul...

Noaptea: adaug şi aceste texte riscînd să trec în 1, chiar în 2 octombrie (care risc?), pentru a cuprinde articolele parvenite astăzi, vineri, după ora 22, când *Ziua* trece la numărul următor şi ţine... până

duminică seara.

Aşadar, *Ziua* de sâmbătă 1 octombrie 2005 a publicat:

- "Propunerea" - reprodusă aici, în jurnal - sub titlul: "Institutul pentru Studierea Terorii Bolşevice din România";

- Avînd supratitlul "Replica lui Radu Ioanid" este, în realitate textul publicat în 15-21 iulie 2003, în *Observator cultural* "Paul Goma între Belleville şi Bucureşti" - cel care primise replica meritată în chiar volumul meu **Săptămâna Roşie**..., ediţia 2004 de la Vremea;

[Mă întreb - pentru a câta oară? - cine dintre redactorii Zilei are sarcina să se ocupe de articolele avînd atingere cu "problema evreiască şi să le "prezinte" într-o manieră inadmisibilă în gazetăria unei ţări care, dragă-doamne, funcţionează în regim de libertate a presei. Aşa, textul lui Teşu Solomovici: *"Şi-au meritat soarta evreii basarabeni?"* poartă un titlu impus de redactie - cine, din redactie: şeful cel mare, SRS? Are subalterni specializaţi în toaletare şi în prezentare - cert este că titlul (profund ticălos) nu aparţine autorului, ci altei *persoane*; apoi fotografia din corpul textului: nu are legendă, nu se ştie unde, în loc şi în timp se petrec evenimentele din imagine şi cine este autorul ei - măcar agenţia de presă.

Iar acum...Trimisesem "Propunerea" în chiar 21 septembrie. Însă cum eu nu sunt Shafir să mi se publice imediat (a doua zi, dacă nu s-a înţeles) textele, *Ziua* lui SRS a procedat exact ca *22* al Gabrielei Adameşteanu, în preajma alegerilor prezidenţiale din 1996: a pus la murat un texta al meu până când a adunat "replicile" - de la E. Constantinescu, De la N. Manolescu, de la actuala editorialistă a *Zilei*, Zoe Petre. Rezultatul: opinia mea s-a pierdut, a fost înecată în... replici - ceea ce şi urmărea subtila romancieră (altfel prietenă a mea). La fel făcuse, (tot de Adameşteanu vorbesc, persoana care în gazetărie a făcut şcoală) în 1992, după ce Liiceanu trimisese la topit a cărţii de mărturii **Culoarea curcubeului,** după doi ani de retragere-depozitare, trimisesem un protest. L-a păstrat până când şi-a redactat Liiceanu răspunsul năclăit, acuzator la adresa mea, victimă, abia apoi mi-a publicat protestul - anihilat din stânga de tâlharul Liiceanu, din stânga de tâlhăroaica Adameşteanu (care îşi reproducea o replică apărută iniţial în *Timpul*...) E-he, exemplele rele, ticăloase, acestea se învaţă-la-Români fulgerător, mai greu - sau niciodată greaua operaţiune de suflat nasul în batistă.

Dovada că articolul semnat R.Ioanid este o reluare: Gabriel Pleşea, în textul său reprodus mai la vale (şi care este "vechi" de două luni, vorbeşte de acesta - şi reproduce şi menţiunea :

"scris de autor exclusiv in calitatea sa particulara de cetatean al Statelor Unite ale Americii", dupa cum ne alerteaza nervos Nota Bene de la sfarsitul articolului "Paul Goma intre Belleville si Bucuresti"];

- Articolul "«Reîncadrarea» lui Paul Goma de Gabriel Pleşea, publicat iniţial în *New York Magazine*;

- Stirea - dezvoltată - despre colocviul anunţat ca "despre prosemism şi antisemitism". Acum aflu că a fost "moderat" de Mircea Martin şi că a participat şi Ion Vianu;

- Anunţul lansării cărţii **Sabina** la 2 octombrie.

Încep cu colocviul:

CULTURA - Sambata, 1 octombrie 2005

Antisemiti, filosemiti, indiferenti

Editia pe luna septembrie a colocviilor revistei "Cuvantul", desfasurata joi in Sala presei de la Radiodifuziune si moderata de criticul literar Mircea Martin, a dezbatut o tema spinoasa din istoria romanilor si a evreilor deopotriva: aparitia "problemei evreiesti" in Romania, implicit (in)toleranta la romani. O asistenta numeroasa a ascultat-o pe profesoara si scriitoarea Marta Petreu glosand pe tema "articolului 7" din Constitutia romana, faimosul articol care a declansat in 1866 "tragedia" infruntarii dintre majoritatea romaneasca si minoritatea evreiasca. Un text provocator, o analiza excelent construita a antisemitismului romanesc, pornind de la acest articol 7, trecand prin "cazul Junimii iesene" si ajungand la discursul antisemit al miscarii legionare. Aflat in sala, Serban Suru, seful miscarii legionare actuale din Romania, a cerut explicatii. Le-a primit nu numai de la Marta Petreu, ci si de la scriitorul elvetian-roman Ion Vianu, istoricul israelian Liviu Rotman, prezenti si ei in sala. Al doilea referat al colocviului, sustinut de antropologul Andrei Oisteanu, a analizat fenomenul tolerantei la romani dintr-un triplu unghi: toleranta perceputa ca virtute nationala; clamarea tolerantei si practicarea intolerantei; toleranta perceputa ca viciu national. Antisemitismul a provocat niste "maladii ale spiritului", sustine Oisteanu, care au supravietuit si dupa razboi. In forme moderate sau dure, perverse sau fatise, ele pot fi decelate atat in epoca comunista, cat si in cea postcomunista, pana in zilele noastre. In al treilea expozeu al serii, universitara clujeanca Maria Ghitta a cautat raspunsuri la cateva intrebari esentiale: cum se vad astazi marile curente din gandirea romaneasca de la sfarsitul secolului XIX si care este relatia lor cu ideologiile nationaliste si extremiste ale secolului urmator? Un colocviu care a transmis o provocare: confruntarea cu trecutul, cu un trecut inconfortabil.

Tesu SOLOMOVICI

Se observă că autorul nu foloseşte termenul din anunţ: "prosemitism"? Dacă nu, atrag eu atenţia cititorilor (eventuali, ai jurnalului intim, cunoscînd o difuzare... confidenţială).

Să se fi revizuit conferenţiarii? Nu cumva în urma ironiei mele din "Propunere" - difuzat prin internet? Mai ştii?

DOSARE ULTRASECRETE - Sambata, 1 octombrie 2005
"Reincadrarea" lui Paul Goma
Paul Goma sau talentul controverselor

Recent aparutul volum semnat Paul Goma "Culoarea Curcubeului '77" (Cutremurul oamenilor), Polirom, 2005, este [...] completat cu o selectie "din dosarele Securitatii, 1967-1977", intitulata "Cod «Barbosul»". Documentele de dosar privitoare la Paul Goma, cura-josul - in fapt singurul - disident, oponent si rezistent roman din perioada comunista, confirma in mod indubitabil cele relatate de scriitor in Culoarea Curcubeului, aducand in plus si dovada tacticilor adoptate de Securitate pentru a-l discredita definitiv pe scriitor. Printre "defectele" care i se atribuiau, menite sa-l sensibilizeze pe romanul cu creierul spalat din abundenta cu zoaiele marxist-leniniste privind socialismul victorios in scumpa noastra tara "sistem insistent contestat de scriitor" unul s-a detasat cu precadere: "lipsa de talent"-"deficienta" subliniata si cu intentia minimalizarii in Romania (si, mai ales, in afara ei) a mesajului anticomunist al lui Paul Goma. Scriitorimea romana, din varii motive, a marsat constient sau inconstient la manevra Securitatii, cu atat mai mult cu cat "lipsitul de talent" ajunsese sa fie publicat in Occident, in timp ce clasicii in viata, retrasi curajos intr-o comoda "rezistenta prin cultura" (cu Manolescu in frunte), nu avusesera parte de asemenea recunoastere "internationala".

In momentul de fata nimeni nu mai crede in gogorita securista a "lipsei de talent". Doar Alex Stefanescu, grafomanul manolescului la "Romania literara", in obositoarele si insipidele sale reluari de lectura (acum se afla la "a doua lectura", dar ii vor trebui poate douazeci ca sa desluseasca menirea unei carti), repeta cu nerusinata obstinatie ceea ce a ordonat Securitatea pe vremuri: "Paul Goma nu are talent". De judecata nedreapta a lui Alex Stefanescu si a celor de teapa lui, il salveaza pe Paul Goma scriitorul "profesionist" Ion Bogdan Lefter (fondatorul Asociatiei Scriitorilor Profesionisti din Romania), care, in cotidianul Ziua din 27 iulie a.c., semneaza articolul "Inventatorul de cuvinte", unde conchide: "In realitate (Paul Goma) are un mare talent de prozator. Cei care ar fi trebuit sa-i recunoasca de mult valoarea n-au mai avut onestitatea de a-l valida, fie si tardiv". Si Ion Bogdan Lefter purcede la o trecere in revista a nedreptatilor de care a avut parte Paul Goma inainte si dupa Decembrie 1989 din partea autoritatilor, dar si, in mod rusinos, din partea "elitelor noastre (care) n-au ratat prilejul de a se debarasa astfel de un personaj incomod, a carui simpla prezenta in peisaj reamintea ca mai nimeni nu a avut curajul si verticalitatea sa". Cat despre proba talentului lui Paul Goma, aceasta consta in volumul "Alfabecedarul", aparut la Editura Victor Frunza (2004). Scrie Ion Bogdan Lefter: "E un colosal inventar de vocabule inventate, 33.000 la numar, obtinute prin alterarea jucausa, ironica, adeseori cu miezuri istete, parodice, culturale ori politice a 896 de cuvinte existente in romana reala. (...) Necitabil. De citit si de savurat ca atare, in "nebunia" lui de savori lingvistice, iscate de un vrajitor al limbii romane... fictive!".

Ei bine! Pana aici i-a fost dat lui Paul Goma, cu lauda, adica! Odata adusa dovada ca Paul Goma are talent, a fost nevoie de o noua eticheta, care sa-l mentina pe Goma in oprobriul general. Acum Paul Goma are (chiar asa: ARE) talent, dar... "mai este un episod: a doua sa cadere". Dovada o aduce, incredibil dar adevarat, acelasi Ion Bogdan Lefter si, iarasi incredibil dar adevarat, in acelasi articol, "Inventatorul de cuvinte", din cotidianul Ziua din 27 iulie a.c. Scrie acelasi Ion Bogdan Lefter: "Si ce pacat de talentul sau bogat de prozator, care nu s-a stins: scrie la fel de inventiv, de pitoresc, de nastrusnic, rasucind cuvintele cu energia marilor inovatori de limbaj." Care sa fie pacatul? Marele pacat al lui Paul Goma? Din cauza caruia "putinii fideli il parasesc, unul cate unul" si din cauza caruia, vai, "cine o sa-l mai apere acum?" (ca si cum pana acum l-a aparat cineva!). Ni-l dezvaluie tot Ion Bogdan Lefter: "De cativa ani incoace, odata cu cartile despre Basarabia si al doilea razboi mondial, Goma produce un discurs limpede antisemit. Inversunat, s-a adancit in teoria evreilor vinovati de propria lor exterminare. Crede ca are dreptate, bazandu-se pe impresiile lui din copilarie (s-a nascut si a copilarit in Basarabia)."

Ei, acum stim care este noua eticheta a lui Paul Goma: "limpede antisemit"!

Ion Bogdan Lefter se fereste ca dracul de tamaie sa spuna care sunt cartile "despre Basarabia si al doilea razboi mondial", de frica sa nu fie banuit ca le-a si citit. Le numim noi, aici: "Basarabia" (editura Jurnalul Literar, Bucuresti, 2002), si, mai ales, "Saptamana Rosie: 28 iunie-3 iulie 1940, sau Basarabia si Evreii" (publicata la editura Museum, Chisinau, 2003 si la editura Vremea XXI, Bucuresti, 2004, dupa ce fusese serializata in paginile publicatiei conduse de Grigore Culianu, New York Magazin, 2002). Se pune intrebarea de ce s-o fi obosit Ion Bogdan Lefter sa mai demaste "discursul limpede antisemit" al lui Paul Goma? Doar el insusi, cand se dadea mare proamerican si campion al corectitudinii politice, la Observator Cultural, il demascase, gazduind un lung pomelnic despre cartea antisemitului Paul Goma, "Basarabia", sub semnatura lui Radu Ioanid ("scris de autor exclusiv in calitatea sa particulara de cetatean al Statelor Unite ale Americii", dupa cum ne alerteaza nervos Nota Bene de la sfarsitul articolului "Paul Goma intre Belleville si Bucuresti"). Dupa cum si altii, mai vigilenti ca el, si mai rapizi, il declarasera deja, in repetate randuri, antisemit pe acelasi Paul Goma. Pentru ca ukazul cum ca "Paul Goma nu are talent" a expirat, a trebuit gasit altceva, mai de actualitate, prin care Paul Goma sa fie ostracizat in continuare si acest nou decret este "Paul Goma este antisemit!" Si, uite asa, Paul Goma a fost "reincadrat".

Despre "Saptamana Rosie", criticii, istoricii, exegetii, politicienii si alti datatori cu parerea nu vorbesc. Din nepasare, din teama, din lipsa de onestitate si verticalitate. Laolalta cu aparatorii semitici ai (re)numelui evreilor, acestia se rezuma la sentinta "Paul Goma e antisemit!", fara sa citeasca ce scrie Goma despre cosmarul romanilor aflati mereu, vorba cronicarului, "sub vremi". Acesti romani care nu au voie sa spuna (daramite sa se planga!) ca rusii i-au cotropit,

ca evreii i-au ajutat pe rusi si la cotropirea Basarabiei, pamant romanesc, si, mai apoi, la instaurarea regimului comunist stalinist in Romania. Pe motiv ca ei au crezut in viitorul luminos al "noii oranduiri" care le-a oferit "alternativa" (la antisemitismul "fascistilor" romani, fireste).

Se stie ce spun semitii Edgar Reichman, Radu Ioanid, Sami Damian, Andrei Oisteanu (nepotul lui Leonte Rautu, tartorul dejist al culturii romane si rector ceausist al "Academiei" muncitoresti Stefan Gheorgiu), Michael Shafir, Volovici, Solomovici si altii despre Romania, despre Basarabia, despre "antisemitul" Paul Goma, ba chiar despre antisemitismul din sangele romanilor (cu exceptia, dupa toane, a romanilor filosemiti precum Ion Bogdan Lefter, Augustin Buzura, Eugen Uricaru, Gabriel Andreescu, Gabriel Liiceanu, Nicolae Manolescu si altii, printre care se numara, ultimul pe lista, cu voie de la Elie Wiesel, insusi Ion Ilici Iliescu, patronul raportului de demas-care a Holocaustului din Romania). Publicatiile din Romania au tiparit si tiparesc cu prioritate opiniile, interventiile, luarile de pozitie si explicatiile semitilor privind antisemitismul romanesc. Aceleasi publicatii nu sunt tot atat de accesibile opiniilor altora, respectiv ale "antisemitilor".

M-am intrebat adeseori: sunt nemtii (germanii) numiti azi "antisemiti"? Am auzit/citit ca francezii sunt antisemiti (sute de evrei francezi pleaca din Franta sa se stabileasca in Israel (la indemnul lui Ariel Sharon, nu-i vorba) - si, tot asa rusii, ba si polonezii (il sug de la mamele lor, de la nastere), ba chiar si la americani auzi ca la 11 septembrie 2001 evreii nu s-au dus la servici la WTC stiind ca..., dar de nemti, cei care au conceput si planificat "solutia finala" nu prea am auzit ca sunt "antisemiti". Cu toate ca in Germania exista azi grupari (destul de marisoare) neonaziste care proclama ca Hitler nu a terminat treaba holocaustica. Doar despre romani se spune raspicat: "sunt antisemiti" (de catre Edgar Reichman, Radu Ioanid, Sami Damian, Andrei Oisteanu, Michael Shafir, Volovici, Solomovici si altii), ba chiar ca la ei (la romani) a fost un Holocaust grozav (raportul Wiesel-Iliescu), chiar daca halci mari din teritoriul Romaniei fusesera anexate/cedate pe la altii (Wiesel insusi descrie cum a fost luat de jandarmii romani, chiar daca Nordul Transilvaniei se afla sub administratie ungureasca!).

Revenind la Paul Goma, redam aici ce spune el despre propria sa lucrare "Saptamana Rosie" (citat din Jurnalul unui "antisemit" (2003), publicat, dupa opinia aceluiasi Ion Bogdan Lefer, "sub o firma obscura" ce nutreste "nostalgii legionare"! "Pai, nu se putea sa nu-i aduca Lefter, cel cu lozul belereg, pe legionari, ca Ion Ilici Iliescu la Mineriada, ca atunci nu se face "legatura" cu "fascismul" romanesc):

"Mi se pare, ba in anumite momente sunt sigur: Saptamana Rosie este facerea mea cea mai de seama. Nu am spus: "mai buna" - fiindca nu vorbesc de un roman, ci de un gest, de o atitudine, de un anume fel de a sta in fata Judecatii de Apoi, cand esti intrebat: «Ce ai facut tu, ne-rau, in viata de pe pamant?»"

Crezul lui Paul Goma este si pacatul lui cel mare, pentru care este parasit (vorba Lefterului) "de fideli, unul cate unul", ostracizat, marginalizat si taxat drept "antisemit".

"Insa eu mi-am asumat riscul de a dechide gura despre ceva-despre-care-se-tace (ca in catolicismul Inchizitiei, ca in comunismul Marii Terori), stiind: orice, oricat de adevarat ar fi ce voi spune/scrie, oricat de verificabile mi-ar fi informatiile pe care ma reazem, nu am nici o sansa de a "castiga" in fata evreului rezumator, simplificator, falsificator-de-citate, acuzator, terorist care, fara scrupule, ma va intrerupe, va vorbi despre altceva si va incerca sa-mi inchida gura cu «Esti antisemit!»"

Si, uite asa, Paul Goma a fost "reincadrat" ("exact dupa tiparul metodei securiste de pretutindeni").

Gabriel PLESEA

Dezbaterile de pe forumuri (3+1)

Cititorii jurnalului vor fi iritaţi de cantitatea intervenţilor reproduse. Vor avea dreptate - numai după ce înfrângîndu-şi dorinţa de a "răsfoi" cât mai repede ultimele pagini, vor consimţi la efortul citirii. Vor constata (sau ba, depinde de receptor) că acest forum este/a devenit *altfel.*

În primul rând au dispărut băgătorii-în-vorbă analfabeţi; apoi diversioniştii de profesie şi-au rărit intrările. Dintre aceştia din urmă au rămas pe baricadă doi-trei evrei declaraţi, însă cu toate că nici aceştia nu se lasă convinşi de argumentele celor din faţă, chiar dacă nu le-a dispărut cu totul reaua-credinţă cu care atacau tot ce mişca în alte discuţii, insolenţa celui care este sigur că el va fi declarat "învingător", oricare ar fi rezultatul înfruntării şi consecinţa: grosolănia, brutalitatea cu care el, Evreul, supraomul (sic) îi tratează pe *goi*-ii nedemni de un "dialog", aceste manifestări arogante, dăunătoare unor relaţii civilizate au căpătat la cheie câţiva bemoli. Iar prin efectul balanţei, *goi*-ii au prins curaj, au căpătat glas iar cei cât de cât informaţi nu au mai ezitat să-şi sonorizeze (sic) argumentele, să le propună (cu o excepţie-două) în mod convenabil, civilizat.

Este adevărat: curajul ne-evreilor de pe forum este relativ: din cauza... anonimatului. Însă nici evreii nu sunt mai oneşti: nici ei nu-şi dezvăluie adevăratul (sau adevăratele) nume.

Aşadar, acei cititori ai jurnalului de faţă vor avea o surpriză dintre cele mai îmbucurătoare: şi românii au începu a-şi descleşta fălcile şi a rosti adevărurile lor în legătură cu teme tabu, interzise o jumătate de secol, iar după 1990 ţinute sub ameninţarea cu "Ordonanţa" - în cazul că nu vor respecta consemnul tăcerii.

Deci: există, totuşi, speranţe. Îndemnaţi probabil şi de tema propusă, privind în dreapta, în stânga, constatînd că alţii şi-au luat inima în dinţi, românii - fie şi sub mantia anonimatului (dar noi ştim că

Securitatea, nu "fostă", ci eternă știe totul...), încep a-și veni în fire, fac primii pași spre *normalitate* - spre adevărata libertate, cea a spiritului.

Să fie într-un ceas bun!

(...)De la: Davidescu vasile din Bicaz (...@k.ro)Data: 2005-09-30 23:41:43 , IP: 80.97.25...Institut de studiere a terorii comuniste? Desteapta-te romane!Nu cred ca este ceva mai important din punct de vedere a istoriei noastre,a memoriei nationale decat sa studiem fenomenul comunismului, care reprezinta o viata de om, 2-3 generatii,peste 50 ani. Nu trebuesc puse in antiteza studierea holocaustului cu studierea epocii comuniste, Nu una sau alta ci ambele.Ele nu sunt legate una de alta decat prin coexistenta in spatiu si timp. Paul Goma este o genialitate romaneasca tratata romaneste. Caci asa am facut cu Eminescu,Caragiale,Creanga,Paulescu,Palade,Enescu si nu mai enumar. Paul Goma este o mandrie nationala pe care generatia noastra nu-l merita.El a sfidat comunismul in timp ce alti intelectuali coexistau cu el, erau "intelepti". vestita dilema Giordano Bruno sau Galileo Galileii dar si acesta din urma a spus "si totusi se invarteste" pentru intelectualii romani "nu se invarteste". Este o datorie de onoare si politicianul care va reusi a face un asemenea institut de studiere a comunismului natiunea noastra ii va fi recunoscatoare. Bravo Paul Goma!

De la: Sobru (...) da Ar trebui intrebat si Basescu direct, ca tot se da mare patriot si luptator impotriva comunismului. Ori, ori. Trebuie facute valuri, chiar scandal, trebuie sa se separe apele odata si-odata. Trebuie organizare, nu asteptat.

De la: indel din Houston (...)..Titanii In istorie au fost gloata si titanul. Titanul este cel care se ia cu zeii de piept, titanul este cel ce electrizeaza gloata, titanul este cel ce convinge, prin crezul sau. In istoria romanilor gasim personalitati care s-au ridicat la un nivel de titanei ba chiar de titani. Nu multi, dar au fost. Ce traim insa, in vremurile actuale, este lipsa scinteii, a celui ce poate scoate Romania din mocirla si pe romani din amorteala. Poate pentru ca n-ar fi titanei ce sa se dezvolte in titani? NU, acestia sint. Ce te faci insa cu romanul, care desi recunoaste shtofa in fiecare din cei pe care-il intilneste, nu vrea sa accepte, sa vie voluntar la cresterea celui pe care il recunoaste (numai in sinea lui) ca superior. Paul Goma este un titan dar, pentru a fi eficient are nevoie de ajutor. Al celor cu minte si cu ceva dorinta de mai bine pentru Romania. Hei, citi dintre voi vreti sa-l trageti jos pe Paul Goma, in speranta ca o tiritura ca voi se va innobila la titlul de baron sau vreo pozitie calduta? (...)

De la: Agentura din Bucuresti (...).Cititi si articolul lui Radu Ioanid, sa vedeti cu ce "argumente" vrea sa-l sape pe Goma. Ti se face scarba! Chiar ca ne ia de prosti.

De la: laurian (...@lycos.com) Data: 2005-10-01 08:56:54 , IP: 82.80.4... Re: mediator/ oare La 2005-10-01 08:29:59, valar a scris: > De la: sofian (...@hotmail.com)Data: 2005-10-01 10:46:11 , IP: 82.76.53... DIRECTORUL Desigur, director al acestei institutii nu va putea fi decat marele scriitor anticomunist Paul Goma.

De la: Roxana (...e: Dezmintire / De ce tineti neaparat sa fiti ridicol...La 2005-10-01 08:59:22, Laszlo Alexandru a scris: > Aflu cu surprindere de pe site-ul antisemitului >(...) De nesupunerea civila ati auzit ? Se practica chiar si în timp de razboi. Foarte multi evrei au beneficiat de aceasta nesupunere în timpul celui de-al doilea razboi mondial. Credeti ca noi în timp de pace o sa ne privam de acest privilegiu ? Si eu sînt foarte surprinsa ca respectati cu relegiozitate o ordonanta semnata de comunistul Iliescu. Dupa ce s-a declarat mîhnit a semnat si el o prostie. Cu asta doriti sa ne impresionati ? Faptul ca repetati la fiecare fraza " antisemitul Goma " nu ne arata decît ca sînteti extrem de limitat la capitolul argumente. Va simtiti defaimat de Goma ? nici o problema. Sînt tribunale în Franta si în Romania. Dar în tribunal nu o sa mergeti niciodata. De ce? Pentru ca teoria holocaustului romanesc este mai comod sa o bagi în capul romanilor cu slogane de tip bolsevic.

De la: evreu mandru din israel.Data: 2005-10-01 13:29:11 , IP: 82.81.197...Re: DIRECTORUL Saracul Goma, cum de nu a fost consultat de guvernul roman cand s-a hotarat despre studierea Holocaustului in Romania?! Tare frustrat trebuie sa fi cand esti de parere ca postul de presedinte al Romaniei e cusut exact pt tine, si nu primesti nici-o atentie din partea concetatenilor tai, sa nu mai vorbim de Europa unde Goma e renumit exact ca soferul presedintelui Voltei Superioare. Accesele sale contra evreilor devin mai violente din zii in zii. Ma mir ca n-a aflat inca, de cand Sharon s-a retras unilateral din Gaza si a devenit (momentan) un fiu iubit al Europei (subl. mea, P.G.) ca antiisraelismul si antievreismul nu e in acest moment la moda.

De la: CALUGARUL din usa (...).Si evreii. E antisemiti ! (...) Si Pishti Laszlo e antisemit dar nu vrea sa zica ! Mai Pishti Laszlo, tu chiar crezi ce scrii ? Mai baiete, io cred ca mai mare antisemit ca tine nu se exista pe planeta asta. Tu si cu Ioanid sunteti ca Hitler si cu Musolini. Suferiti de-aceeasi boala si va ofticati de acelasi microb : prostia. Io va inteleg ca neputinta va roade constiintza precum cancerul osul, dar nu avem ce va face. Istoria e istorie si timpul se scurge în favoarea uitarii, care uitare este si izbavirea noastra. Degeaba urlati precum hienele în pustie ca tot nu v-aude nimeni. Capshunile E mai importante acuma pentru noi. Si de ce v-ar auzi ? Ce-aveti voi de spus si de comunicat ? Ce vreti voi sa ne spuneti noua ? Io n-am stiut ca am niste parinti criminali. Mama, femeie amarîta lucratoare la un institut sarman, tata

ITB-ist, au fost de fapt niste criminali ordinari. De-aia m-am hotarît sa nu le mai fac nici coliva. Nu merita domne. M-au tinut toata viata lor ascuns de adevarul de care ei se faceau vinovati si anume : au omorît ! Da, da ! Iei si altii ca iei au omorît patru sute de mii de evrei. Sa le fie rusine. Noroc cu Pishta Laszlo si istericul istoric Ioanide ca tin flacara adevarului aprinsa si nu se lasa nici de-ai naibii. Si cînd mi-aduc aminte cum se prefaceau iei ca n-au nici ce pune pe masa sa ne dea sa mîncam. Se prefaceau, fratili meu. Se prefaceau. Iei erau mînjiti de sîngele evreilor ucisi. Va dati seama ? Patru sute de miare de oameni ? Pai cît patru stadioane liverpul pline ochi s-o vada pe Madona cu tzîtzele ascutzite. Huooo ! Nu mai ie rusine pe pamînt, ca de-aia o sa vie ia mititica. Io cred ca holocaustul asta e ca o vaca. Cu cît îi dai mai mult nutretz cu atît îti da lapte mai mult. Problema e, cine ajunge mai repede la ugirile iei. Ca si aicea e bataie mare. Ca Ioanide si cu Pishto Laszlo nu se iubesc iei nici de-ai dracu' cind e vorba de lapte e mai mult ca sigur, sa stiti, cînd ie vorba la o adica care sa apuce ugere mai multe si sa suga. Ioanide asta le-a apucat pe toate de saraca vaca a început sa mugeasca de durere. Cine sa-i mai creada pe astia doi si pe ailaltzii ca iei cînd Vadim i-a facut de bîlci ? Pai ia gînditi-va si voi dragi evrei români de bine, tomnai cînd îl faceau albie de porci pe senatoru' de Butimanu ca e antisemit, acesta a angajat o armata de evrei sa-i lustruiasca poteca spre Cotroceni. Pai ? Pai ce sa mai zica nenea Costica din Chitila Halta ? (...) ? Daca Vadim e antievreu, sau antisemit cum se mai zice pe la ziare, si iel are supusi evrei care lucreaza pentru iel, nu înseamna ca si evreii e antievrei, adica antisemiti ? Si-atunci ma întreb io, ce vrea astia ba, fratele meu? Vor si iei un os de ros ? La scoala de mic copil am învatat ca românul a fost obidit. Nu stiu ce-i aia obidit ca n-am dictionar român-român, dar asa se zicea, adica, într-un cuvânt am suferit si noi astia de la poalile Carpatilor tot felu' de holocauste la viata noastra ca am umple un zid chinezesc de nume scrise cu 8 arial narrow, dar nu s-a gasit nici un Pishto sau Ioanid care sa ne gîdile la ugere. Asa ca am ramas si... si cu banii luati ! Ca la crucea de piatra. Numai ca, acuma, în anu' lu' 2005 cînd suntem în prag de-a doua venire a lui AL de sus, am aflatara ca treburili nu stau chiar asa, ca de fapt, noi oile mîncatoare de mamaligi neexplodabile, am omorît si noi ca la abator. Chiar daca n-am stiut, altii au stiutara si acum ne-o spune. Daca te uiti la documentarele de la tv, daca citesti presa (aservita) afli ceea ce nu s-a întîmplat si mai mult decît atît. Nu-i usor lucru sa afli ca esti criminal si tu nu ai ucis nici macar o gaina pentru o ciorba. Dar daca-i holocaust, trebuie sa te porti ca la holocaust si sa-ti pleci capu' si sa recunosti. Nu ? C-asa-i la partid. Uite, io ma gîndesc c-ar fi bine ca Pishti Laszlo si cu Ioanide sa-si puna de-un partid, nenicule, ca bani au gîrla, vorba aia, si noi si-asa suntem speriati ca de bombe. Deja experienta de dictatura avem. Nu ? Ce mi-e Antonescu, ce mi-e Ceausescu ce mi-e Ioanide ? Tot un drac. (...)Cred ca vechile forme de convictuire sociala ar trebui sa se reinstituie. Pai nu ? Ce frumos era înainte cînd scriai o petitie catre sindicat pentru ca sa-ti deie un apartament si scriai la

sfîrsit : traiasca lupta pentru popoare. Acum petitia, care în esenta iei cere acelasi lucru se va sfîrsi cam cu acelasi imbold : traiasca lupta pentru holocaust. Nu ? Ceva trebuie sa dea imbold la petitzii. Sau daca vrei si tu un loc mai banos, sa zicem contabil la un butic, cînd esti întrebat ce stii tu de contabilitate sa-i spui ca ai citit cartile lu' Ioanide si ... gata, esti angajat. Pe bune. Pai ce credeti voi ca s-a întîmplat cu nea Nicu Manolache de la USR ? Acelasi lucru. Cînd a fost sa ia în primire, la fel a fost întrebat : alo, domnu', cum stai cu holocaustu ? Si nenea Nicu a raspuns si iel ca nea Borcea : ma mai tzine cînd ma mishc brusc, da-l dreg cu-n dorobantz de mastica.

Ca d-aia zic : pentru români holocaustul e ca motorola. A ajuns motiv de banc. Iar Ioanizii si Laszloistii E ca fostii actuali. Vrea si iei o pîine cît mai alba iar daca comunizm nu mai ie atunci sa-l facem din holocaust. Oameni avem, ziare avem, teveuri avem, armate avem, bombe atomice avem, lumea e speriata oricum, de ce sa nu profitam ? Ce mi-e hitlerismu', ce mi-e comunismu', ce mi-e antisemismu' ? Tot un drac. Activitate sa fie ca Ioanizi se vor gasi. Nemtudom ca pamîntu, încotro va bate vîntu !

De la: Culcer Dan (...)Tineri basarabeni il omagiaza pe Paul Goma. O stire de luat in seama Chisinau, Basarabia/Romanian Global News 19 September 2005 http://www.rgnpress.ro/content/view/8800/ Locuitorii din Chisinau vor participa duminica, 2 octombrie, in centrul orasului, la o actiune cu caracter de informare si la un maraton oratoric dedicat "Zilei dreptului de a sti", in care cetatenilor li se va pune la dispozitie o tribuna si un microfon liber, pentru a vorbi despre accesul la informatie si dreptul la exprimare. Manifestarea se va desfasura pe Aleea Clasicilor din Gradina publica Stefan cel Mare, incepand cu ora 12:00, si este organizata de ong-ul basarabean Hyde Park (...) Ziua va marca si implinirea a 70 de ani de la nasterea scriitorului basarabean Paul Goma (exilat in 1944 in dreapta Prutului, apoi la Paris in 1977, membru in Senatul onorific al ONG Hyde Park), care, prin intreaga sa activitate, a promovat libertatea gandirii si a exprimarii. De aceea, o parte a duminicii va fi dedicata creatiei sale literare si se vor face publice rezulta-tele unui concurs de pagini web despre Paul Goma. Cea mai originala conceptie va fi premiata si va obtine o adresa accesibila la site-ul lui Paul Goma pe Internet. Manifestarea de duminica, 2 octombrie, va fi precedata duminica, 25 septembrie, de o alta actiune autorizata pe Aleea Clasicilor, in cadrul careia va fi citit si difuzat pe hartie programul activitatilor din saptamana dreptului de a sti.

De la: lucid din Bucuresti (...@yahoo.com) Data: 2005-10-01 16:43:18 , IP: 82.78.69... ca unul care am participat...din pacate doar pana la jumatatea interventiei lui Oisteanu (...)o sa revin altadata mai pe larg. Acum pot spune ca *m-a uluit amestecul de afirmatii ale Martei Petreu - joc pe sarma, de la citari de documente ale vremii privind numarul de evrei supusi*

straini (austriaci mai ales) care nu plateau taxe statului la 1856 in Iasi, numar care depasea 50% din TOTALUL evreilor moldoveni, sau descrieri ale sosirilor masive de grupuri compacte din Galitzia si asezarea lor in Moldova pana in anii 1860 la afirmatiile - din PP Carp mai ales - ca romanii isi cresteau copiii ca pe niste animale de munca si de-aia mureau, pe cand evreii erau igienici si de-aia sporul lor natural era mult mai mare sau diagnosticul gen romanii erau lenesi si fugeau de concurenta pe cand evreii erau harnici si priceputi si de aceea in loc sa munceasca romanii ii urau pe evrei (subl. mea, P.G.). Voi reveni.

De la: Davidescu vasile din Bicaz (...), evreu mandru din israel (...): Domnule, In primul rand nu cred ca esti evreu iar daca esti evreu mandru atunci trebuie sa mai fie o categorie-everei care nu sunt mandri, pentru ca altfel nu ati accentua pe aceasta mandrie. Pentru o tara care nu este Israelul cand o nationalitate se considera "mandra" este semnul unei slabiciuni daca nu a unei segregatii fata de majoritate. Dar dumneta sustii ca esti din Israel, ceea ce nu cred, chiar si prin faptul ca eu am vazut ca evreii sunt oameni inteligenti iar aceasta autointitulare nu este o dovada. Dar sa admitem ca esti un adolescent sau puber si ai dreptul la greseli.

In primul rand a-l insulta pe GOMA este o rusine.Goma nu este si nu a fost antisemit.Daca el spune ca daca este un institut de studierea holocaustului si nu si unul de studiere a teroarei comunbiste cred ca este un lucru de bun simt si nu antisemitism.De cand semitismul este exclusivist si daca evreii au dreptul sa-si aduca aminte de holocaust dece romanii nu si-ar aminti de teroarea comunista.Aceasta nu inseamna ca holocaustul nu a existat. Deci iata inca un argument ca nu esti evreu si cu atat mai putin mandru. Daca s-a folosit o comparatie cu holocaustul, apoi chiar sunt unii care spun ca teroarea lui stalin si complicii(peste 50 milioane de morti,lagare in care au stat si evreii)seamana cu holocaustul. Totusi eu sunt de acord ca holocaustul (cuvantul este ebraic) trebuie folosit doar pentru holoccaustul evreilor. Goma nu este evreu (nu pentru ca este casatorit cu o evreica si are deci copil evreu) ci pentru ca focusul luptei lui a fost teroarea comunista, suferinta romanilor.Si daca romanii respecta suferinta evreilor dece(daca esti evreu) nu s-ar respecta si suferinta romanilor,rusilor etc. Deci recurgerea la etichetarea de antisemitism nu este mai superioara decat recurgerea la sionism. O sa-ti povestesc o patanie la care am fost martor in care ca si mata s-a folosit eticheta de antisemitism. Eram in armata si faceam cu randul la curatat cartofi, o munca neplacuta.Toti faceam aceasta treaba, afara de un coleg evreu, care pur si simplu sfida. I s-au aplicat cativa cartofi pe post de proectil. Atunci s-a dus la comandantul unitatii si ne-a reclamat ca suntem antisemiti. Ori el era lenes, sfida pe colegii lui si "deapsa" a fost pentru aceasta (puteam fi eu sau altul) si nu pentru nationalitatea lui. Deci "evreule mandru", nu cauta avantaje dintr-o suferinta reala a poporului tau. Holocaustul, antisemitismul nu sunt glume sau arme de inchis gura cand nu mai ai argumente.

De la: Roxana (...@free.fr)Data: 2005-10-01 18:21:57 , IP: 82.238.120...
(...) Davidescu Vasile a scris: > Totusi eu sunt de acord ca holocaustul(insasi cuvantul este ebraic)>Nu. Cuvîntul nu este de origine ebraica. Vine din greaca " holocaustum " si se traduce " ars în întregime.

De la: Costescu din Canada (...@hydro.qc.ca)Data: 2005-10-01 18:38:35 , IP: 149.99.172...De ce evreii pot si noi nu?!
Nu numai in Romania dar si in strainatate, nu se scapa nici-o ocazie ca sa se aminteasca si sa se comemoreze victimele holocaustului evreilor. Pentru uciderea a peste 150 de milioane de oameni in holocausturile comuniste din 1917 si pina acum - nimic.De ce? Cine are interes sa minimizeze acestea in afara de fostii activisti si securisti care detin inca puterea? Curios este ca nici in Occident nu se vorbeste nimic de asta, in loc ca toata lumea sa fie informata in detaliu iar manualele scolare din toate tarile sa vorbeasca de aceste monstrozitati ca, istoria sa nu se mai repete. In Occident cine are interesul sa ascunda asta sistematic ca si cind odiosul comunism nici n-ar fi existat? Multi stiu si nu au curajul sa spuna, numai cind frica si lasitatea vor fi invinse se va putea demara un proces al comunismului fara de care nu vom putea privi inainte !

De la: serios-glumetul din tara desteptilor-prosti (...)Re: Tineri basarabeni il omagiaza pe Paul Goma. O stire de luat in seama //BRAVA, LA FEL AR TREBUI SA SE FACA SI IN ROMANIA (...)

De la: Culcer Dan (...@asymetria.org)Data: 2005-10-01 18:49:49 , IP: 85.68.252...Catre Calugar si altii - Cine ne va curata "haznaua" ??
Domnule Calugar(u), S-ar putea sa fi vazut bine Dta. Inseamna asta ca nu trebuia sa retransmit stirea? Stiu si eu, cum se umfla lucrurile prin transmitere, ca zvonurile, precum telefonul arabesc. Cine va scrie adevarul dupa? Nici martorii oculari nu se afla in acord. Tocmai de asta am republicat stirea. Caci pe acest forum ieri sau azi, un roman si un evreu au vazut fiecare altceva, desi se pare ca s-ar fi aflat aproape in acelasi timp, in acelasi loc.
Daca e asa, si e asa, de ce ar trebui acum sa-l cred mai degraba pe evreu, decit pe roman. Fiindca daca nu-l cred, a facut statul roman o ordonanta de urgenta care ma pedepseste? Si voi pedepsit ca necredincios necredincios? Asa cum, de-ar fi lege, si Dta ai putea sa fii "pedepsit" fiindca scrii, vazator de viitoruri, despre ceea ce nici macar nu s-a intimplat inca. Cit priveste "haznaua" in care ne aflam amindoi, intru in ea, nu ca tiganu, pardonul rromul!, care venea pe vremuri în curtea noastra, sa faca ceea ce romanii "curati" nu se indemnau sa faca: sa ne curete Haznaua. Nu asta ar trebui sa facem IMPREUNA, Calugare, si Românule, si Tiganule, si Evreule Mândru, si Neamtule, si Sarbule, si

Ungurule ? Daca vine altcineva sa ne-o curete, ne va costa foarte scump. Cum s-a intimplat in Noile Razboaie Balcanice, va mai aduceti aminte? Dan Culcer

De la: valar din usa (...)Re:Evreul mandru de fapt nu este nici evreu nici mandru (...)Mindrule, ai fost servit cum trebuie. Se spune ca mindria este eflorescenta prostiei. Este calea cea mai sigura spre cadere.(...)Toata lumea discuta de holocaust, toti sintem specialisti. (...)

De la: Sobru (...@yahoo.com)Data: 2005-10-01 20:08:51 , IP: 81.196.220..Re: De ce evreii pot si noi nu?!Holocaustul face parte din propaganda SUA de dupa razboi, scopul fiind tinerea Germaniei si indirect a Europei, cu calus la gura pe baza acestei acuzatii. SUA nu sint interesate de comunism pentru ca le-ar folosi la mare lucru, Rusia nefiind invinsa intr-un razboi. N-au ce sa le impuna. Problema comunismului ramane totusi in principal a victimelor, adica a popoarelor unde comunismul a fost adus cu forta. Este gresit sa se astepte de la Occident initiativa, nici nu e normal. Asa zisul holocaust ar fi ramas doar problema evreilor daca americanii nu aveau nevoie de el. Dupa ceva vreme, americanii insisi au pierdut controlul, totul transformandu-se intr-o industrie ticaloasa de estorcare si in paravan pentru politica unui stat terorist. Din cauza asta, pentru mentinerea acestui "monopol al suferintei" anumite cercuri de interese nu doresc sa se discute despre ororile comunismului, unde mai pui ca cei care l-au sustinut si impus au fost in cea mai mare parte evrei. Nu e vorba doar de lasitate. Lasitatea se manifesta "sus" unde bantuie mizerabila "corectitudine politica". Trebuie inceput de jos. E vorba de lipsa de organizare.

De la: evreu mandru din israel (...) Re: D-le Davidescu Cu mult timp in urma, cand am postat prima oara un comentariu la Ziua, si era vorba de un subiect despre conflictul Israel - Palestina, am postat sub nickul "evreu din israel" ca sa fie clar cine sunt si care e in general parerea evreilor israelieni despre conflict. Mi s-a atras atentia ca nickul meu e o provocare si trebuie sa-l schimb. Am raspuns ca daca as fi comentat cu nickul "roman din braila", sau "turc din cipru" sau "budist din india", nimeni n-ar fi vazut provocatie, dar totusi, ca sa nu fac provocatie, mi-am schimbat nickul in nickul actual.
Am fost, sunt si voi fi in total acord sa se infiinteze un institut de studiere a teroarei comuniste, e un lucru excelent. *Ce ma deranjeaza la Goma & comp., el a decis deja cine e vinovat de comunismul in Romania si de ce au fost deportati evreii la Transnistria.* Era cat pe cat sa mor de ras cand am citit in cartea lui ca "in casele evreilor in Israel, Franta, USA se afla la un loc de onoare, bustul original in ghips a lui Stalin." Nici mai mult, nici mai putzin! De la asa o personalitate, ma asteptam sa fi stiut de evreii ucisi sau trimisi in Sibiria din ordinul lui Stalin. (...)

De la: toni din Bucuresti (...)Dezmintire Atata venin aruncat pe un dizident autentic spune totul despre autor . Si ce asa mare agitatie ordonanta ? Este o lege comunista. Asa erau si legile de colectivizare, de eliminare a "dusmanilor poporului" inainte de 1989 . Crezi ca toate s-au facut fara legi ? Pentru Canalul Dunare - Marea Neagra nu era nici o lege ? A fost o adunare spontana acolo ? Asa il denunti tu acum pe Goma si ceri sa se aplice ordonanta asta de inspiratie comunista, asa si atunci erau "agitatori" care faceau denunturi. Unele denunturi erau facute direct , altele prin biletele anonime. Dar oricum erau facut, azi le spunem acelor oameni : turnatori .

De la: Sobru (...@yahoo.com)Data: 2005-10-01 23:20:49 , IP: 81.196.220... Re: Dezmintire Legea aia e de fapt o Ordonanta bagata pe usa din dos. Noroc ca asa mizerie nu se va aplica vreodata, asa cum nu se aplica nici in Europa civilizata, unde porcarii d-astea au fost tot impuse dupa razboi. Ruptura dintre Europa si SUA e din ce in ce mai clara, si va avea conse-cinte pe toate planurile. Asa ca mai pune-ti pofta-n cui. Vrei iar sa fie judecati oamenii pentru ce spun, pentru ce gandesc, pentru ce cred. Josnic om.
Mai vrei si respect.

De la: Davidescu vasile din Bicaz (...)Re: Evreul mandru din israel a scris: (...) Acuma mai ca as spune ca esti evreu din Israel. Ponderat, inteligent, fara patima. Din pacate eu nu am citit ceea ce pretinzi mata ca a scris Goma despre evreii din Basarabia. Cat despre bustul din gips a lui Stalin sau Lenin, el exista pe timpul US in toate magazinele din Uniunea Sovietica, de altfel foarte goale si multi turisti (si romani) plecau de acolo cu astfel de amintire si nu din adoratie pentru tiran. Nu este exclus ca bustul sa mai fie prin unele case, mai ales la evreii rusi dar in mod cert nu din adoratie. Caci Stalin nu a facut nimic bun pentru evrei-de la procesul medicilor evrei de prin 1936 acuzati pe nedrept ca au ucis activisti de partid la persecutia sistematica a evreilor din perioada comunista,blocarea emigrarii evreilor, si in definitiv evreii au avut soarta rusului neaos. Nu am citit pasaje antisemite la Goma, el neaga cu hotarare antisemitismul dar repet nu am citit cele relatate de dumneta. Uneori un scriitor isi mai permite si fantezii, scriitorul nu este reporter iar cartile lui nu sunt neaparat documentarii. Pentru noi romanii Goma este un model de curaj si de sfidare a dictaturii. A fost cel mai cunoscut dizident anticomunist si din cate stiu nici tortionarii lui nu-l acuzau de antisemitism(lucru care le-ar fi facut mare placere). Deci sa nu fim in eroare.Despre evrei ca si despre romani se mai spun si lucruri rele.De aici la antisemitism sau antiromanism este totusi distanta mare. "Aureea mediocritas" dar care nu trebuie interpretata vulgar, interpretarea originala este ca "o cale de mijoc este de aur"

De la: evreu mandru din israel din Israel (...)Occidentul nu are nici-un interes in atrocitatile comise de comunisti. In fruntea multor state europene au

fost si mai sunt si acum politicieni care erau in tineretzea lor admiratori ai comunismului. *Si tu esti exact tipul de neoantisemit european, care face legatura intre Holocaustul evreilor si conflictul israelo-palestinian.* In cel mai bun caz mai admitzi cu juma de gura ca a fost ceva nedrept contra evreilor, dar uite d-le, astia fac la fel cu palestinienii. Ai o mare lacuna in memorie, ai uitat cine a atacat pe cine in 1948, 1967, 1973. N-ai auzit de "cei trei NU", nu mai ti minte ca *Arafat a demarat intifada dupa ce si-a luat obligatzia sa rezolve divergentele de pareri numai pe cai pasnice si dupa ce Barak i-a oferit 97% din asa zisele "teritorii ocupate", inclusiv Ierusalimul de Est (subl. mea, P.G.).* Si desigur nici saptamana trecuta nu ai vazut accidentul provocat de Hamas , soldat cu 19 morti palestinieni, si nici nu stii ca au urmat 30 de rachete Kassam trase pe Israel. Te-ai intrebat odata daca situatia era invers si palestinienii erau cei tari, cati evrei mai erau acum in viata in Palestina?! Conflictul nu dura 57 de ani, se termina intr-o saptamana. Si frumos din partea ta ca nu ii acuzi pe evrei ca au adus comunismul in China, Korea de Nord, Cuba, sau poate ma inshel?

De la: Vasile Teodorovici din île-perrot, qc, ca (...).. Bursa Soros pe viata Asa se explica intransigenta domnului Manolescu, cel atat de liberal in privinta publicarii cartilor lui Hitler. Publicarea lui "Mein Kampf" nu ar produce atat scandal cat produce, chipurile, textele lui Paul Goma. Cand la inceputul lunii august, s-a legiferat aceea comisia super-culturala "Elie Wiesel", presedintele USR o fi crezut ca daca-l interzice pe Paul Goma din revistele literare, va lasa super-comisia fara obiect de lucru. Constituirea comisiei va fi o poveste interesanta. Cum s-ar putea evalua postul de cercetator in burse Soros?

De la: neamtu tiganu din nemtia (...).Domnule Ioanid. Nu poti, domnule, sa scrii mai comprimat? Nu de alta da exista pericolul sa citim numai partea de inceput unde-l lauzi pe Goma. (…)

De la: Agentura din Bucuresti (...).Re: Trebuie sa citesti pana la capat!Stiu ca e greu, dar altfel nu vei afla ca toti intelectualii din Romania sunt antisemiti, si ca Goma este un "negationist deviant" al Holocaustului, ceea ce este, evident, o crima.

De la: alexandru15 (...).Uriasul Goma. Goma nu numai ca are TALENT enorm, constatat de repetate ori de-a lungul anilor, DAR este un Urias, un Goliat care striveste, pi-ti-ceste toata tagma scriitoriceasca actuala.. tagma ce a stat la "caldurica" cu imprumuturi (nerambursabile)de la Uniunea scriitorilor... case de creatie la mare si munte, etc. Generatia lui Goma a ales sa se vanda contra viata tihnita; Goma a ales sa lupte..cu mainile goale ! contra unui sistem feroce. Si in loc de casa de creatie (pentru te-miri-ce "creatie') a stat la inchisoare in batai crunte. Faceti singuri comparatie si concluzionati de ce Manolescu il da afara pana si pe redactorul care "a indraznit" sa publice texte de Goma! Unde-i democratia?Nu e!

De la: Culcer Dan (...@asymetria.org)Data: 2005-10-01 11:04:17 , IP: 85.68.252... Ziaristica neprofesionsita sau manipulare de contexte?
Nu am avut timp sa compar textele, -cine doreste o poate face usor-, dar sub acest titlui, Paul Goma - intre Belleville si Bucuresti, Radu Ioanid a publicat deja un articol in în Observator cultural, Buc., nr. 177/15-21 iulie 2003. Ce fel de ziaristica se face la Ziua? Se reiau articole din alte ziare? Fara nici o mentiune? Amintesc ca un recent articol de Tesu Solomovici (saptamina trecuta) a fost ilustrat cu o fotografie fara legenda, adica manipulata, in care se vad niste femei in pufoaice linga niste si pe niste paturi suprapuse, subiectul fiind tot "holocaustul". Cine stie, poate erau din Gulag? Sa nu mai aiba forte noi articlierii specializati in inventarea si combaterea "antisemitilor" ?
Cred ca e momentul sa lase mîna si creierul lor in adormire (si-au facut datoria de mercenari, e destul, pot iesi la pensie ca securistii, nepedepsiti!), eventual sa militeze impreuna cu noi pentru deschiderea arhivele nationale (pina nu se fura si nu se distrug toate documentele) precum si pentru deschiderea si cercetarea arhivele comunitatii (pina nu sunt transferate integral in strainatate). Istoricii seriosi vor putea in fine sa faca lumina in aceste tragice capitole de istorie a României, aratând responsabilitatile reale si criticind anacronismele, prea sistematice pentru ca sa nu fie intentionate, care se practica in judecare unor evenimente in care au pierit cetatenii acestei tari. Caci nu toti istoriografii au fost cumparati. Dan Culcer (…)Radu Ioanid - un lapsus ideologic
In paragraful 'Primele incidente violente' din 'Paul Goma - intre Belleville si Bucuresti', scrie Ioanid : *"Sovieticii au impus conditii umilitoare vecinei lor capitaliste". "Fiindca erau state capitaliste au fost atacate Polonia (stearsa de pe harta in complicitate cu statul german socialist- chiar national-socialist) si Romania." Se reia de catre redactia Ziua, fara nici o precizare un text deja tradus si publicat, cu note abundente, in 2003.* (…) Cred ca e momentul sa lase mîna si creierul lor in adormire (si-au facut datoria de mercenari, e destul, pot iesi la pensie ca securistii, nepedepsiti!), eventual sa militeze impreuna cu noi pentru deschiderea arhivele nationale (pina nu se fura si nu se distrug toate documentele) precum si pentru deschiderea si cercetarea arhivelor comunitatii lor (pina nu sunt transferate integral in strainatate). Istoricii seriosi vor putea in fine sa faca lumina in aceste tragice capitole de istorie a României, aratând responsabilitatile reale si criticind anacronismele, prea sistematice pentru ca sa nu fie intentionate, care se practica in judecarea unor evenimente in care au pierit cetatenii acestei tari. Caci nu toti istoriografii din Romania au fost cumparati.

De la: patriot din romania (...@yahoo.com)Data: 2005-10-01 23:33:30 , IP: 66.245.241...Re: Stimabile (domnule Radu Ioanid)...Bravo Norris, esti la inaltime din nou. Un raspuns foarte bun la manipularile lui Ioanid. Paul Goma este pilonul moral al romanilor, este speranta si adevarul nostru. Doamne ajuta-ne.

De la: ionion (...@hotmail.com)Data: 2005-10-02 06:09:50 , IP: 83.208.128...Acum este inca timpul sa vanam calaii bolsevici :- nomenclaturistii pesedisti, - securistii pe Ion Iliescu, Petre Roman, Voican Voiculescu, Cozmanca, Timofte, Magureanu etc etc acum cat sunt in viata trebuie pedepsiti ! Nu este vorba de razbunare, este vorba de moralitate in fata istoriei Patriei ! Vom fi blestemati de catre nepotii si stranepotii nostrii daca nu o vom face. Multi nazisti si-au primit pedeapsa cuvenita, de ce un calau precum Ion Iliescu nu ar fi bagat la inchisoare pe viata ?

De la: Anticomie din USA (...@aol.com)Data: 2005-10-02 06:13:00 , IP: 64.12.116...Cele 15 minute de faima ale lui L.A. hahaha, e buuuuuuuuuna! Dar nu mai are nevoie de pomana, ca si-a cam atins scopul: ca toti detractorii gomisti, s-a afirmat pe spinarea lui Paul Goma. Ca altfel nu s-ar fi dintins intre sutele de tzucalari ai lui N. Manolescu, sau din masa uniforma a soroseilor imbracati in tinuta obligatorie a corectitudinii politice.

De la: alexandru15 (...)Re: Happy Birthday, Mr. Goma (…)Si nu uitati ca INVIDIA poarta acum numele de Uniunea Scriitorilor cu ai ei Presedinte si Consiliul Director, etc etc.. Stiti vorba: Cainii latra, URSUL (Goma) merge inainte

De la: evreu mandru din israel din Israel (...@yahoo.com)Data: 2005-10-02 11:03:42 , IP: 82.81.197...D-le Goma! *Permiteti-mi sa va informez ca am trecut prin casele evreilor din Israel si am colectat cinci sute de mii de busturi de ghips a lui Y.V. Stalin. Voi incerca sa le vand la licitatie in strainatate si banii stransi vor fi o modesta contributie pt. institut.* (subl. mea, P.G.) "In cazul in care guvernul roman nu va mai avea fonduri si pentru romani, deci "ISTBR" nu va avea un sediu, vom ruga Institutul "Wiesel" sa cedeze o camaruta la subsol. Nu ne indoim de generozitatea legendara a evreilor. Daca nu - nu va fi. Romanii vor ramane afara. Sunt obisnuiti, romanii, cu "afara": au fost dati afara din case, din libertate, din familiile "reintregite de Securitate", din amaratele slujbe de dupa prizonierat si inchisoare si deportare, dati afara din tara lor (iar basarabenii si bucovinenii, chiar de au ramas pe loc, au fost dati afara de rusi din propria-le identitate romaneasca)."

De la: neamtu tiganu din nemtia (...).Laszlo Alexandru:
Faptul ca ai scris ba pro, ba contra arata ca ai mincat piine dupa urma lui Goma, fara subiectul Goma ai fi fost un nimeni indiferent daca il lauzi sau il critici. (…) nu inseamna insa sa-l ignori pe Goma ci sa incerci sa fii obiectiv. In definitiv daca exista o lege privind antisemitismul trebuie sa fie si un tribunal sau o instanta care sa judece si sa dea verdictu respectiv. Faci tu parte din acest tribunal? Cine iti da dreptu sa dai sentinte? Lucrezi la posta la pus stampile? P.S Imi pare tare rau pt. tine ca n-ai secretara, poate ca daca ai avea ar avea cine sa-ti corecteze textele.

Se la: mafalda din bucuresti (...@yahoo.com)Data: 2005-10-02 12:53:42 , IP: 141.85.152...Institutul pentru Studierea Marii Terori Bolsevice din Romania-"PAUL GOMA"Asa se va chema acest Institut.
Cinste celui mai cinstit si curajos luptator roman dintre romani.
Este cineva impotriva? Are cineva ceva de ascuns?

De la: Pacuraras din Valea Ciorii (...@yahoo.com)Data: 2005-10-02 19:25:09 , IP: 80.97.171...Toroipanul lui Goma si matraguna lui Ioanid
Intelectualul roman de azi traieste o dilema in sens clasic... care are doua solutii, si amandoua proaste.. Pe de o parte intelectualul roman generic se gaseste sub amenintarea toroipanului retoric al maestrului Goma... Daca un troglodit general de securitate - Plesitza - l-a avertizat pe Goma ca bratul revolutiei e lung si-l ajunge pana departe, apoi nici o grija.. Toroipanul retoric al lui Goma e la fel de lung si arde amarnic pe spinarea plecata a intelectualului roman care icneste sub povara propriei lasitati sub stapanirile vremelnice.. Pe de cealalta parte a dilemei, intelectualul roman de sub vremi se gaseste inaintea paharului de matraguna servit de domnul Radu Ioanid & Co. Asupra intelectualului roman generic planeaza, iata, suspiciunea de antisemitism congenital. Caci, nu-i asa, sustine domnul Ioanid, cultura romana este din nascare malformata de acest pecat...
In paranteza fie spus, cativa dintre intelectualii cei mai vizibili ai momentului in ro (Liiceanu, Manolescu, Patapievici dar si altii) au fost stampilati si au purtat fiecare o vreme cate o pereche de coarne antisemite. Stampilati preventiv, se-ntelege, ca doar erau suspecti de malformatie proprie culturii romane, cum sustine Radu Ioanid & Co....
Si in alta paranteza, ce conteaza ca si pe acest forum, Evreul mandru din Israel a postat un link catre un articol al Ruxandrei Cesereanu din care reiese ca mari nume ale culturii romane, la vremea lor au fost acuzate de a compatimi cu evreii de catre pitzifelnici culturali ai extremei drepte... Nu conteaza, nu se retine ca nu-i in folosul demonstratiei... Radu Ioanid cuantifica fara gres ca MAJORITATEA intelectualilor romani sunt antisemiti. Mane, tekel, fares, a numarat domia sa pe toti intelectualii romani, i-a cantarit la cuget si i-a impartit, nu in smintiti si in nebuni ca Eminescu, ci in filo-semiti (de samantza) si antisemiti (cata frunza, cata iarba, in viziunea sa). Si i-a dat ca, nici mai mult nici mai putin, antisemitismul este tema dominanta si principala ocupatiune

mintala a intelectualului roman...
(...) Domnul Paul Goma...De la inaltimea staturii sale istorice, domnul Paul Goma vestejeste toata floarea intelectualitatii romane. Ii acuza - in bloc si pe fiecare in parte - de pactizare cu ocupatia bolsevica, de josnicie, de slugarnicie, ii trozneste pe spinare cu toroipanul de cuvinte pana le scoate pe nas toata slabiciunile, toate cedarile josnice...dar omenesti.
Domnul Paul Goma nu sta sa-si aleaga tintele. Cu geniu-i polemic, croieste energic cu biciul moral si-n stanga si-n dreapta, fara sa mai aleaga.Daca ar fi dupa domnul Paul Goma, TOATA literatura romana a unei anumite perioade ar trebui aruncata la gunoi intrucat scrisa de mai mult sau mai putin ticalosi...
Numai ca... a spune ca opera literara a lui Paunescu de ex. n-are nici un fel de valoare pentru ca autorul e un pork e echivalent cu a-l interzice pe Eminescu pentru ca nu i-a iubit pe evrei. Sau a spune ca Manolescu e un nimic in cultura romana (asa cum face un pitzifelnic care crede ca-l apara pe Goma) din pricina lasitatii sale patente e echivalent cu a zice ca paulescu n-are relevanta pe plan mondial din cauza ca a fost antisemit..
Exemplele de grile ideologice sau morale sunt variate, dupa epoca..Si multe opere literare (sau stiintifice) ar putea fi dezavuate si ocultate (unele chiar sunt) din pricina orientarii ideologice (sau sexuale de ex.) a autorului...
Se pare ca secolul 20 al ideologiilor, nu s-a sfarsit..
Sigur ca radicalismul domnului Goma este de inteles...Sigur ca domnul Goma are un loc printre uriasii culturii romane.. Daca as fi Presedintele Romaniei (Doamne fereste !) as face tot posibilul pentru ca domnul Goma sa revina in tara, unde sa primeasca toate onorurile.As face tot posibilul pentru ca domnul Goma sa aiba asigurate toate conditiile materiale si sociale pentru a ma injura cu talent zi si noapte. Iata o cauza pentru care romanii ar trebui intr-adevar sa se mobilizeze si sa ceara lui Basescu aceasta minima reparatie morala si materiala... aducerea acasa a domnului Paul Goma.
In definitiv daca noi cei din tara platim pensie de cam 1000 usd/luna generalilor de trentze Plesitza si Pacepa, e inacceptabil ca domnul Paul Goma sa suporte si acum ingratitudinea poporului roman..
Dar sa revin la dilema... La domnul Paul Goma si la metodele dumisale...
Parerea mea este ca domnul Goma, intr-un anume fel, utilizeaza aceeasi metoda ca si Radu Ioanid & Co....Eu unul cred ca domnul Goma greseste.. E drept, greseste cu talent, greseste cu geniu...
Si mai cred ca domnul Paul Goma se comporta asa cum crede dumnealui ca s-ar comporta un evreu...Si incearca sa raspunda cu aceleasi metode cu care domnul Ioanid & Co. pare ca opereaza..
Din textul domnului Goma care prefateaza scrierea domnului Ioanid (acela in care se vobeste despre evreii din cartier), eu unul trag concluzia ca domnul Paul Goma nu e antisemit.e semito-fob. Are adica o fobie..Fobiile sunt de multe feluri..Evreii supravietuitori ai holocaustului au o fobie cu Wagner...Unii oameni au o fobie fata de spatiile deschise - agorafobia- altii au

fata de romani..Dupa suferintele fiecaruia...
Asadar parerea mea este ca domnului Paul Goma ii e teama de evrei..
Iar structura domnului Goma este una de luptator..cand ii e teama si se simte atacat, musca...si nu fuge...Asa a facut si cu Secu...
De ce-i e teama domnului Goma de evrei? Ce a determinat aparitia acestei fobii care-l face sa reactioneze disproportionat?
Asta-i una dintre intrebarile la care am sa ma gandesc acuma, cat timp voi lua o pauza si voi merge sa fumez o tigare...

Aici se încheie intervențiile pe forum din *Ziua*, 1 octombrie 2005. Explicațiile privind întinderea lor (deși am eliminat multe, pe cele rămase l-am... toaletat - fără a le schimba sensul) se află în chiar conținutul lor.

OCTOMBRIE

(...)

Duminică 2 octombrie 2005

Azi (dimineaţă, devreme, pe la orele 2) am împlinit 70 ani.

Evenimentul Zilei:/Duminica, 2 octombrie 2005, pagina de Cultura:
Goma, 70 de ani
Alex Ulmanu

Scriitorul Paul Goma, care traieste la Paris, implineste astazi 70 de ani si revine in atentia publicului de carte prin romanul „Sabina", editat de Universal Dalsi si lansat tot azi, la ora 15.00, la Teatrul National, in cadrul Festivalului „Arte si Carte".

Paul Goma, comparat adesea cu Alexander Soljenitin pentru romanele in care a descris experienta din inchisorile comuniste, a fost multa vreme interzis in Romania. Potrivit editurii Universal Dalsi, el este astazi autorul roman cu cele mai multe titluri traduse si publicate in Occident, 12, aparute intre 1971 si 2000. Opera sa, din care fac parte carti precum „Ostinato", „Patimile dupa Pitesti" sau „Arta refugii", a ajuns la cititorii romani abia dupa decembrie 1989.

Ostracizat, cenzurat si arestat in Romania, Goma a fost expulzat din tara, in 1977, impreuna cu familia. El si-a pastrat si azi temperamentul si atitudinea incomoda, atacand adesea, in textele sale, scriitori si oameni de cultura romani.

Recent, un articol de Paul Goma din revista „Viata romaneasca", acuzat de anti-semitism pentru ca scriitorul critica o parte a intelectualitatii evreiesti, a dus la demiterea lui Liviu Ioan Stoiciu din conducerea publicatiei. Stoiciu si Goma au respins acuzatiile de antisemitism si au invinuit conducerea Uniunii Scriitorilor de cenzura. Mai multi intelectuali si oameni de cultura au semnat un protest fata de decizia uniunii de a-l concedia pe Stoiciu. (Alex Ulmanu)

Urmează fişa alcătuită de editură:

POLITICA - Luni, 3 octombrie 2005 Stiri pe scurt
Goma la Bucuresti

Editura Universal Dalsi a lansat ieri in cadrul Festivalului "Arte si Carte", romanul "Sabina" semnat de celebrul scriitor disident Paul Goma, care si-a aniversat implinirea varstei de 70 de ani. "Acest roman ar trebui sa fie prezent in bibliotecile tuturor liceelor din tara pentru ca sunt sigura ca toti liceenii l-ar citi cu mare placere. Este povestea primei iubiri a lui Paul Goma,

petrecuta la 14 ani si jumatate", a dezvaluit subiectul romanului realizatoarea TV Mariana Sipos. Cu prilejul lansarii romanului, scriitorul Vasile Paraschiv, coleg de generatie cu Paul Goma, a cerut presedintelui Uniunii Scriitorilor, Nicolae Manolescu, sa intreprinda toate actiunile necesare pentru condamnarea atitudinii pe care aceasta institutie a avut-o fata de scriitorul disident in anii '70. "Este necesara aceasta reconciliere onorabila pentru ca Paul Goma trebuie venerat ca un erou national pentru demnitatea sa de atunci", a spus Vasile Paraschiv. (G.M.)

Zi plină, agitată. Telefoane, mesaje emailate - de urări. Incredibil de multe persoane m-au contactat, numeroase fiind necunoscute. M-au oblojit cuvintele lor. Niculiţă nu a putut participa la lansare: ploaia (a câta?) a inundat cartierul Colentina, nu a putut ieşi din casă. Cu umorul lui de motan m-a asigurat: la viitoarea lansare are să cumpere o barcă...

De acolo (din sala cu pricina) mi-au vorbit la telefon: Ştefana Bianu, Maria Marian editoarea, Rodica Pop, Vasile Paraschiv, Luca Piţu, Andrei Dimitriu, Stăneştii (trei!), în fine, Mariana Sipoş. Sper să nu fi uitat pe nimeni. Am observat lipsa lui Tudorel Urian - anunţat.

Luni 3 octombrie 2005

Nu: Tudorel Urian nu a lipsit, a şi vorbit (dar nu la telefon) - Niculiţă îmi cere etichete-dedicaţii pentru el şi pentru Andrei Dimitriu.

Aseară am dat ultima perie la Jurnalul pe septembrie. A ieşit monstruos: 240 pagini. Gros-gras - dar bun, pretind eu, tatăl său! Mai ales prin ineditul şi extrem de îmbucurătorul nivel al dialogului din partea forumiştilor ne-evrei. Iată că vom fi învăţat-de-la-evrei şi asta, vorba cuiva apropiat... (am folosit condiţionalul, fiind eu prudent în optimism, ca tot stanpăţescul).

A reieşit - din notiţa de presă publicată mai sus - că Sabina a fost prima mea iubire adolescentrică. Mariana Sipoş, într-un e-mail corectează astfel: "Trebuia să spun: una dintre..." Adevărul-adevărat fiind: Sabina este un personaj... total, în sensul prozaic al cuvântului: nu a avut un model anume. Iar adevărul-adevărat... celălalt: pe Sabina o iubesc mult-mult - ca pe un personaj.

Da, domnule. Nebănuite sunt căile personajului-personificat în Sabina, persoană pe care autorul o iubise în adolescenţa-i.

Marți 4 octombrie 2005

De două zile mă chinuie din nou amețelile. Mai cu seamă la trezire; să fie doar la ridicarea din pat, după un lung... séjour la orizontală?

Boii de "europeni" și-au dat consimțământul: Turcia va putea să postuleze intrarea în UE. Nici o surpriză: cel mai ardent - cu clăbuci! - partizan: Anglia, prin "Mister Yes-Yes" al Blairului: Straw, un fel de Dimisianu fără mustăți. Nu s-a dezmințit, Albionul: de totdeauna a făcut alianțe cu Turcia - împotriva Franței, a Spaniei, a Rusiei; ca totdeauna puțin i-a păsat de soarta țărilor din Balcani și din Europa Centrală și de Răsărit. Singură Austria i-a ținut față o eternitate de trei zile, încât turcii intraseră în panică și comiteau prostii de genul: «Nu ne vor europenii acum? - bine: mai încolo, când vor avea nevoie de noi, noi o să-i refuzăm!», concepție despre lume și viață infantilă; când au avut nevoie europenii de turci?, ei ne confundă cu americanii. Până la urmă a cedat și ea - nu din pricina presiunilor - vizibile - ale Angliei, ci mai ales datorită terorismului exercitat de americani. Boy-ii se cred, în continuare, stăpânii, nu doar ai lumii, ci și ai Europei - ceea ce îi va costa scump într-un viitor apropiat.

Chiar așa, cedînd, Austria mi-a fost simpatică: oamenii de acolo măcar au *memorie*, nu ca frații noștri polonezii, nu ca verii noștri cehii - și în nici un caz ca ocoșii (voștri), ungurii. Toți acești bravi, aflați în interiorul Uniunii Europene s-au păzit de a scoate măcar un mieunat de mâță călcată pe coadă: de parcă nu ei, prin strămoșii lor, ar fi suferit din pricina Otomaniei (adevărat, nu atât și cu atât de grave urmări ca bulgarii, albanezii, grecii, sârbii, românii). Aici nu mai iau în seamă "toleranța" unor țări, popoare care nu fuseseră afectate de ocupația mortală turcească: Franța, Germania, Italia, Olanda, ba chiar făcuseră afaceri cu "păgânii", începînd de la asediul Constantinopolului și întorcîndu-li-se împotrivă doar în ultimele zile ale putredului Imperiu Otoman.

Fiind eu omu-dracului, ca orice român-verde avînd și câteva bune picături de sânge grecesc (prin maică-mea, Popească după tată, după mamă: Cuza), nu-mi pot stăpâni întrebarea:

De ce Grecia - membră a UE de mai înainte - nu s-a manifestat împotriva năvălirii-pașnice a Turciei asiate în Europa noastră ? Ba chiar, în anume împrejurări - neoficiale, mie-mi spui, se declara... ne-nefavorabilă? Doar Grecia ca unitate geopolitică aflată călare pe două continente a suferit prima agresiune turcească în Anatolia, apoi în Europa, cu consecințele cele mai tragice pentru populația ei, o dată neturcească, a doua: ghiaură? De ce oare Ciprul grecesc, constituind una din "vămile" prealabile postulatului Turciei - candidată la intrarea în Europa, nu recunoaște una din componentele Europei: Ciprul grec! - s-a manifestat cu prudența legendara a Grecului etern favorabil turcaleților?

Răspunsul șade în zicalele poporane: interesul poartă fesul! Grecii, din negura veacurilor, ar spune românii, au plecat capul, s-au supus și romanilor și turcilor, dar (ca ucrainenii!) și când s-au liberat (cu mâna lor, nu au venit americanii cu Flota lor a Șasea), i-au belit, i-au tăiat pe minoritari: albanezi, aromâni, vlahi, bulgari care, sub ocupație, "colaboraseră". Fără a se privi în oglindă: sub turcii păgâni, cine dintre frații noștri creștini îi beliseră pe creștinii valahi, din țările române dacă nu grecii (și nu doar constantinopolitanii fanarioți)?

În continuare rău în cerul gurii, mă întreb - însă numai așa, că nu a venit vorba:

Și dacă Bulgaria, Serbia, România ar fi fost deja în UE? Care ar fi fost atitudinea lor față de voința turcilor de a cuceri de astă dată Europa întreagă fără vărsare de sânge? Și-ar fi adus aminte de secolele de asuprire, de ținere în-sub-pământ a comunităților lor, sub turci? Românii ca românii, neamuri-proaste au fost, proaste-neamuri vor rămâne - dar mândrii, tenebroșii, cu-cuțitul-în-dinți bulgari? Ar fi uitat și ei (ca prin minune!), cu tot cu Simeon de Saxa Coburg /!/ că, în jumătate de mileniu de turcire, verii lor de dincolo de Volga, turcii, au făcut ce-au făcut cu iataganul, încât... Istoria literaturii bulgare, un volum de peste o mie de pagini, preparat pentru... străinătate - văzut și de mine la o expoziție aici, la Paris - avea, dedicate literaturii propriu-zise cel mult două sute de pagini (în care erau cuprinși, înainte de 1918, scriitorii lor, exprimîndu-se în periodice, editorial - numai la București și la Bolgrad, în Basarabia rusească), restul fiind ocupat de sutele de preoți, de călugări, de dascăli de biserică, de învățători deveniți martiri creștini, uciși de păgâni?

Dacă Ungaria care și ea a cunoscut parțial, geografic - ocupația turcească (Pașalâcul de la Buda), nu numai că nu a cârâit, fie și *in petto* împotriva "Turciei europene" - ei, care au fost în primele rânduri ale înfruntărilor armate creștine cu Semiluna - nu numai că nu și-a arătat, fie și din-principiu, dezacordul, dar în ultimii ani au multiplicat re-descoperirile (ca înrudirea de sânge a proto-maghiarilor cu proto-türcii - rezemîndu-se și pe cercetările și studiile lui Bela Bartok în Anatolia), iar în anume "documentare" pentru televiziune - firește, occidentală, ca Arte, presupun că nu și în cea internă - nu mai sfârșesc prin a lăuda "factorul culturalizator al turcilor" - aici îl aud limpede pe Mihnea Berindei - prin... ce? Păi, prin două mari aporturi : cafeaua și hamam-urile - a, să nu-l uit pe-al treilea: bivolii, ei au fost... aportați în Puszta tot de verii ungurilor, turcii. Ca să fiu rău până la capăt: frații noștri maghiari, vor musai Ardealul, sub steagul... Semilunei.

De polonezi... Mi se rupe inima de ei (doar am și ceva sânge paleac). Se vede că, istovind-se ei în fapte de arme, în șarje eroice, în sacrificii, în opoziție față cu rusism-comunism, au obosit, au scăzut, au căzut. Ca și evreii, după ce au căpătat o țară, polonezii după 1990 au

devenit şi ei o comunitate ca celelalte: laşă (asta, performanţă: un polonez laş?), leneşă, mincinoasă (dar nu afirmase Geremek că americanii *ne* - subliniez pluralul implicativ - salvaseră de nazism *şi* de comunism)? Şi amnezică: au uitat (uite, eu de ce n-am uitat?) că la Asediul Vienei (1683), un rol hotărîtor l-au avut ei, cavalerii polonezi ai lui Sobiecki. Dacă polonezii nu ar fi intervenit, "Poarta Europei: Viena" ar fi fost spartă, iar Turcia s-ar fi întins până la Atlanticul portughez-spaniol-francez, ba chiar şi britanic (în ciuda prieteniei turco-engleze).

Ziceam că România ar fi fost membră a UE... Care ar fi fost atitudinea ei în această chestiune de principiu - de onoare, de memorie? Ar fi avut ea ţinere-de-minte - măcar trei zile, ca Austria ? Da de unde. Românaşii noştri - bine-bine, fanarioţi, dar orişicâtuşi... Şerban Cantacuzino (grec) şi Gheorghe Duca (arnăut) au participat la asediul Vienei... în tabăra turcească. Ca să împace şi capra şi românul, ai noştri istorici scriu, la urma urmei, adevărul: "au întreţinut legături secrete cu asediaţii, furnizîndu-le informaţii despre armata otomană"... Ce spuneam despre "imparţialitatea" noastră, genetică? Şi cu nu-ştiu-ce în nu-ştiu-ce şi cu sufletu-n rai. Numai că, de fiecare dată când românul deştept-foc a urmărit *şi-şi*-ul, s-a trezit şi... ştim-noi-ce-unde (metoda turcească) şi cu banii luaţi.

Mi-a scris LIS: Sorin Mărculescu l-a anunţat că scrisoarea deschisă trimisă lui Manolescu la *România literară* nu a fost publicată şi are să o dea la *Aldine*. Bravo, Sorin Mărculescu! Ai reuşit (cu câte eforturi!) să te neatârnezi de liicheaua Liiceanu? Şi cum este Cerul Domnului fără parapleul Humanitas-ului? Nu te plouă în gât? Ai uitat episodul legendar (din 1991) când ai anunţat-o pe mătuşa Anei, împuternicita mea: "Domnul Liiceanu nu are hârtie ca să tipărească **Articole** şi **Scrisori**", volume comandate în vara anului 1990 de chiar Liiceanu - iar când ea a cerut restituirea manuscriselor (nepublicate!), ai ameninţat-o că o dai în judecată dacă le va încredinţa altei edituri! Logică demnă de un poet mistic. Şi de slugă mult-plecată a Liicheanului.

LIS îmi trimite un alt text al său, încă nu l-am putut citi, este scris prea mărunt, iar la copiere au apărut afurisitele de "?" înlocuitoare a caracterelor cu diacritice. Are să-mi ia o oră (bine, zece minute, vorba lui Cioran, Diminutivantul Hilar - altfel genialnic) ca să-l fac lizibil.

L-am lucrat. 12 minute. Extrag doar un citat (care nu mai apare şi în alte texte ale sale):

"Caz fără precedent. Cum în acele zilele ale condamnării revistei de către propriu-i proprietar, USR, la Ministerul Culturii se definitivau subvenţiile pentru revistele literare pe 2005, *Viaţa Românească s-a trezit atacată ticălos de un ziar de tiraj (condus de un scriitor, Cristian Tudor Popescu, pupil al lui N. Manolescu), spunând cu titlu mare că: "Ministerul Culturii subvenţionează o revistă acuzată că promovează antisemitismul"*[subl. mea]. Asta s-a dorit să fie lovitura de graţie dată Vieţii Româneşti, nu se ştie de ce această revistă trebuind să fie îngropată."

Bun inginer acest just-tovarăş scînteist avant la lettre, CTM.

Miercuri 5 octombrie 2005

Azi Mircea Stănescu îmi transmite ce i-a transmis Andrei Bădin:

"Dragi prieteni,

Azi a apàrut "22"-ul. La rubrica "Mass Media" (?!), în chapeau este rezumatà de càtre redactie istoria "cazului Viata Româneascà" (!) dupà comunicatele USR. În care se spune:

"Am consemnat în acest numàr opiniile si comentariile d-lui Nicolae Manolescu (...). În acelasi grupaj publicàm si opinia d-lui Liviu Ioan Stoiciu."

N. Manolescu, titlu: "Fireste cà am reactionat".

Continut (selectez): *"Textul cu pricina [al lui Goma] are pasaje cu caracter antisemit si fireste cà am reactionat. (...) Deci n-am asteptat sà primim mesaje de protest din afarà [a tàrii ? n. m.], ne-am conformat legii. (...)*

[LIS] nici n-a vrut sà aibà o discutie cu noi, ba chiar a mobilizat o întreagà artilerie împotriva /Uniunii Scriitorilor/. (...) Problema noastrà era cà în revista Uniunii a apàrut un *text pe care noi l-am considerat antisemit si, din pàcate, nu e discutabil, chiar asa este.* (...)

[R. Palade:] *Liviu Ioan Stoiciu, responsabilul numàrului cu pricina, a spus cà a aflat din presà cà nu mai e la /Viata Româneascà/.*

Nu e adevàrat. A aflat din presà cel mult comunicatul conducerii, în care nu era vorba de el, pentru cà în acel moment nici nu stiam cine a dat drumul materialului. (...) Nu e adevàrat nici cà a ràmas fàrà pâine. A ràmas redactor. (...)

[Pînà aici, ca si de aici înainte, este presupus: cu continutul revistei e o problemà/acuza de antisemitism este doveditâ! - n. m.]

[R. Palade:] *Dar e o gresealà gravà, ca redactorul sef sà nu vadà numàrul.*

E adevàrat, dar este deja o altà problemà si n-am vrut sà ne legàm neapàrat.

[R. Palade:] *Dacà era nevoie de o sanctiune administrativà, nu redactorul sef era primul care sà o primeascà?*

Ar fi trebuit si el sanctionat, evident. Noi n-am vrut sà facem din acest caz un scandal, dar uite cà n-am reusit. Dacà luam toate màsurile, scandalul era imens. Am vrut sà fim ponderati, sà sanctionàm ce era de sanctionat, sà nu întindem prea tare lucrurile. (...)?" (subl. îmi aparţin, P.G.)

LIS, titlu: "USR nu este editor"

Concluzie personală [a lui A. Bădin]: tema a fost ametită, trimisă în derizoriu, acuza centrală (nedovedită si de nedovedit) rămînînd neatacată, tocmai pentru a fi inserată insidios, acceptată tacit. Din acest motiv interviul luat lui LIS este canalizat către chestiunile editoriale."

LIS se temea, imediat după interviu (sic) că spusele lui vor fi "năclăite" - fiindcă Rodica Palade se grăbea, avea un colocviu, mă rog frumos, noi fiind colocvialofilioaţe, ba chiar: -lofage...

A făcut şcoală bună mâţa leşinâţă, veninoasa (pe la spate) autonumita "Palade". A învăţat de la Adameşteanca toate şmecheriile de ţaţă de ma'ala, toate scârboşeniile de barieră, printre ele manipularea propostei şi a ripostei - inversarea lor, tactică gliistă pe meleaguri dunărene - nerespectarea ordinea lor cronologico-logice. Toată lumea ştie, cu excepţia cititorilor revistei "22", analfabetizaţi de "elita intelectuală a patriei" adunată la GDS : o replică (ripostă) vine *după* un atac sau după o teză falsă, *nu înainte*. Or Adameşteanca numai mie îmi făcuse două astfele măgării (le-am reamintit în însemnările precedente): în chestiunea distrugerii volumului **Culoarea curcubeului** de către însuşi editorul, binenumitul Liicheanu, alta înainte de alegerile din 1996, când o propostă a mea a fost pusă să aştepte redactarea "replicilor" celor atacaţi de mine (E. Constantinescu, Zoe Petre, N. Manolescu). Abia *după aceea* au fost publicate toate patru textele, încadrîndu-l şi sufocîndu-l pe al meu, când oriunde în lume - cu excepţia României "invingătorilor Revoluţiei" ca hoitarii Liiceanu, Adameşteanu, Zoe Petre, E. Constantinescu, N. Manolescu - întâi se publică proposta apoi, în alt număr, riposta/ripostele. Această creatură (Rodica Palade) scoasă, la propriu, din şanţurile Patriei, fostă nevastă a lui Dan Cristea, devenită "prietenă" a lui Mazilescu - pe care l-a pus să facă împrumuturi la Fond, din care să-i plătească şi ei un apartamenţel (că n-o fi foc) - jucase deja un rol tulbure, încă neelucidat în "anturajul" lui Marin Preda, la Mogoşoaia, în noaptea în care Moromete avea să moară. Nu mă interesează cum a ajuns ea indispensabila Adameşteancăi la *22* - însă ştiu cum a apărut Adameşteanca în 1990 în fruntea revistei: a coborît din cer ca Duhul Sfânt! Oricum, slujnica a învăţat de la stăpână-sa tot ce era mai rău (acel rău practicat vreme de un deceniu în cuplu cu cealaltă creatură: Gabriel Andreescu, teoreticianul "filosofiei disidenţei"). Acum aplică ea "învăţătura".

Acesta este primul reproş - şi sper să vină vremea când aceşti "directori de opinie" vor da seama de "direcţionarea-prin-rătăcire-a-opiniei-publice-analfabete":

Al doilea fiind, desigur, paralogica lui Manolescu. Acum - în vara acestui an - îmi spun că "nu întâmplător" fusese el ucenic al lui Ivaşcu şi prieten dincolo de moarte al lui Ivasiuc. Relaţiile lui cu aceştia doi turnători fuseseră, desigur: maestru-ucenic (cu Ivaşcu) şi de afinitate a-morală cu Ivasiuc. Nici Manolescu nu concepe că el ar fi greşit vreodată în viaţa lui, că ar trebui să recunoască, să-şi ceară iertare. Nu: el minte tot timpul: afirmă azi ceea ce nega ieri (şi va nega mâine), cu seninătate, pentru că el nu realizează că minte; pentru el nu există adevăruri - ci doar oportunităţi.

Aşa cum a ajuns până la mine relatarea din *22* m-ar obliga la reţinere, până la intrarea în posesie a adevăratului "text". Care, "adevărat text"? Dar eu o cunosc pe Rodica Palade, năclăita slujnică a Adameştenei, o cunosc şi pe stăpână-sa - îl cunosc şi pe Manolescu. Deci îmi iau permisiunea de a-i judeca pe ei şi cuvintele lor (scrise) în deplină cunoştinţă de cauză.

Joi 6 octombrie 2005

LIS îmi transmite varianta integrală a intervenţiei sale publicată de Paladă - şi indignarea-i sfântă.

Bietul de el: s-a dat pe mâna Adameştencei Bis, crezînd în onestitatea oamenilor. Că s-a înşelat... Ei, da, s-a/, a fost înşelat, ca oamenii cinstiţi netrecuţi prin toate vămile trădării-prietenilor, ale vânzării-de-frate. Ei şi dacă ar fi fost suspicios, neîncrezător în cel din faţă, cel căruia îi încredinţa jalba? Ar fi păcătuit tot el, păgubaşul, fiindcă l-ar fi bănuit pe hoţul îmbătrânit în rele (vorbesc, în continuare, de Palada). Apoi: cărei alte publicaţii să-i încredinţeze durerea stuporii şi a revoltei sale? *Vieţii româneşti?* Au oare *României literare?* De ce nu *Suplimentului literar* al Poli*t*romului unde apropitar este Lupescu, "asociat" cu Serge Moscovici şi la "administrarea Cărţii româneşti? Piei, drace! (Vakulovski-i ar fi zis: «Ptiuk!») Rezultatul: Palada este ce a fost: o putorişcuţă, demnă învăţăcică a putOrorii Adameşteanu - iar LIS... Vai de steaua lui! A rămas acum şi mai izolat, respins, alungat decât în 1989, la "judecata de la Focşani" - ei, da, însă pe atunci el era mai tânăr...

Nu înţeleg cum de ieri nu am notat un eveniment fericit: vederea-pipăirea-adulmecarea (punerea mâinii drepte pe buca stângă a Sabinei.

Da, domnule! Ştefana mi-a adus de la Bucureşti 5 exemplare din **Sabina**. Am rămas cu patru - ca de obicei în ultima vreme, întâiul exemplar l-am dat cu dedicaţie (ce plăcere, adeseori, la mine, unica satisfacţie editorială) aducătoarei de veste-bună: Ştefana. Ajuns acasă, în primul moment am rămas cu trei - i-am dat unul lui Filip; apoi cu două - i-am dat, cum altfel?, şi Anei când s-a întors de la Bibliotecă.

Şi am rămas cu două... Ce satisfacţie, ce stare extatică pe un "autor" ca mine! Gurile rele ar putea spune că acela (de autor vorbesc, în continuare) îşi scrie cărţile gândindu-se la momentul suprem: al

dăruirii primelor exemplare! Ei, da, o putem lua şi aşa.

O carte ca **Sabina** nu se cere dăruită şi amicilor din exil (în fine: din ne-România). Aceştia, oricât de apropiaţi (în cuget şi-n simţiri), nu sunt din cale-afară de interesaţi de isprăvile mele ficţionate, ei fiind obişnuiţi cu articolele, cu diatribele, cu afuriseniile "înjurăturile" autorelui la adresa celor răi - dar mai ales a celor foşti-aşa-şi-aşa-(buni) deveniţi, şi ei, cam-foarte-răi.

Aşa că - deocamdată, până îmi va trimite Niculiţă alte câteva exemplare (l-am rugat: nu mai multe de zece, restul să le păstreze acolo, să le dea cu-adevărat-interesaţilor) sunt cu totul mulţumit de cele două: primul, chiar de nu şi-a găsit loc pe raftul cu pricina, l-am pus deasupra celorlalte, cu cotorul încoace - deşi tare l-aş "expune" ca pe un portret...

Celălalt exemplar... La locul său, la căpătâi, întru citanie - aseară am citit cu interes (şi cu creionul în mână, semnalînd greşelile - deocamdată numai fatalele despărţiri ale cuvintelor în silabe abuzive) aproape 50 pagini. E o carte bunişoară.

Seara: am fost azi la un laborator pentru o ecografie tiroidiană. Doctorul m-a asigurat că nu e ceva grav, însă eu ştiu că asta o spun toţi doctorii tuturor bolnavilor. Urmează să-mi "traducă" doctoriţa Sabourin concluziile..

Însă altceva m-a tulburat: de cum am intrat în cabinet, în timp ce mă întindeam pe patul consultativ (ca să mă exprim astfel), doctorul m-a întrebat dacă sunt din România. Am răspuns afirmativ şi nedumerit: de unde ştia, doar nu scria nici pe frunte, nici în recomandare... El a continuat: «Din Basarabia...?» Am apucat să întreb - după ce am confirmat din pleoape - şi Basarabia - de unde ştia? El apucase să-mi umble la guşă, mi-a făcut semn să nu vorbesc - dar a continuat el: şi tatăl său a fost pe acolo, prin Basarabia. Ca refugiat, polonez, în 1939... Prin semne am încercat să spun că şi eu am ceva sânge polonez, el a dat din cap că ştie... Am încercat să-i pun întrebări - nu a fost posibil, îmi ţinea capul mult dat pe spate, îmi umblarisea pe la guşă, nu puteam scoate o vorbă. A mai spus el ceva: că, în 1940 tatăl său a fost nevoit să fugă şi din Basarabia cedată... Aş fi avut chef să mai vorbesc cu el, însă, pe când mă ridicam cu greu - şi în trepte, din pricina ameţelilor - el dispăruse, făcîndu-mi un semn care putea să dea de înţeles că lasă, mai vorbim noi, dar şi că el este dezolat, însă deocamdată... În curând s-a arătat în uşă cu alt pacient...

Am rămas cu taina nedezlegată. El nu părea să aibă mai mult de 50 de ani, deci se va fi născut în Franţa, prin anii '50, iar ceea ce ştia aflase de la tatăl său... Bine-bine, dar despre mine de unde ştia că sunt din Basarabia? Rămân aşa, cu întrebarea nerăspunsă. Oricum: prenumele (Marc) şi numele - multe consoane poloneze şti care, în pronunţie ar

rezulta Herţ sau Gherţ - mă trimite la un evreu. A, da: după atacul Germaniei, la 1 septembrie 1939, mulţi polonezi, în primul rând guvernul şi o parte din armată (şi tezaurul lor naţional) se refugiaseră în România (Ungaria nu primise nici un "jidov" polak, ba îi refuzase şi pe ne-jidovi - de ce?, s-ar fi supărat nemţii care le promiseseră Ardealul de Nord, apoi le era proaspătă amintirea "revoluţiei bolşevice" pusă la cale de evrei, printre care şi de "ungurul" Bela Kun). Deasemeni mulţi civili, însă în acele prime săptămâni de groază pentru vecinii noştri: numai creştini. Însă după intervenţia şi a URSS în Polonia, la 17 septembrie 1939, s-au refugiat în România atât creştini din partea de Est a ţării lor, cât şi, fapt nou: un foarte-foarte mare număr de evrei. Aceştia proveneau din întreaga Polonie, însă puţini dintre ei se refugiaseră cu primul val, "doar din cauza nemţilor" (care nu-şi dezvăluiseră intenţiile în primele două săptămâni de ocupaţie), mai aşteptaseră, o mai lungiseră, poate-poate, că nu dădeau tătarii, "mai dăduseră o raită în jurul casei", ca tata, în iunie 1940, apoi în martie 1944... Abia când interveniseră şi ruşii din Est, evreii polonezi cultivaţi, europenizaţi, înlesniţi materialiceşte, chiar bogaţi - repet: din întreaga Polonie, cei din zona germană refugiindu-se în partea de Est - s-au speriat de năvala bolşevicilor şi au căutat să fugă. Atunci comunitatea evreiască din Polonia s-a scindat (din acest punct de vedere): cei săraci, cei agitaţi, comuniştii, sovietiştii - s-au îndreptat, nu doar cu privirea, ci şi cu... picioarele spre Marea Uniune Sovietică, Patria care le acorda şi evreilor drepturi. Intelectualii luminaţi, democraţii în convingeri, moderaţii (şi, am spus: avuţii), ştiind bine încă din timpul revoluţiei bolşevice şi a războiului civil cum anume şi prin ce mijloace instalează comuniştii (dintre care o bună parte evrei de-ai lor, fanatici, isterici, irezonabili) "democraţia" au căutat o poartă de scăpare. Care era una singură: spre România.

Dintre sovietofili: familia lui Marek Halter, alt traficant de istorie, stabilit în Franţa, fireşte, holocaustolog emerit: în multele volume "de amintiri", povesteşte la persoana întâia copilăria sa "în ghetoul Varşoviei", însă la dezbateri, când se găseşte câte un "nebun" să-i pună în faţă adevărul, anume că familia Halter, de cum sovieticii au ocupat partea de Răsărit a Poloniei (17 septembrie 1939), s-a îndreptat tot spre Moscova, tot spre Moscova, unde el, băieţaşul dolofan şi buclat a ajuns să fie fotografiat alături de Stalin, pe balustrada de granit a Mauzoleului lui Lenin - explică, surâzînd condescendent, că astea sunt legile literaturii, autorul se identifică personajelor zugrăvite...

Dar pentru evreii polonezi necomunişti - existau, şi nu puţini! - direcţia de fugă, de refugă era, nu înspre răsărit, ci spre sud: România.

Povestindu-i Anei întâmplarea, ea mi-a adus aminte ceea ce ştiam dealtfel: Eric, care fusese la nunta noastră, apărînd şi pe fotografii, făcea/face parte dintr-o familie evreiască poloneză refugiată şi ea de frica

rușilor, în România - *după 17 septembrie 1939*. Refugiații polonezi - creștini, evrei - au fost atât de impresionați de primirea caldă, de compasiunea arătată de localnici, de disponibilitatea-generozitatea lor - mai ales de bucovineni, de moldovenii de nord și de basarabeni - de a le fi de folos nefericiților pribegi, încât mulți dintre ei au rămas pe loc (în România). Ana povestea că atât de intensă, de trainică, aproape excesivă era recunoștința părinților lui Eric față de România și de români, încât, după decenii, ajunși în Israel, se luau la hartă, atât cu evreii ruși - din cauza "Basarabiei, pământ românesc", cât și cu evreii unguri, "pentru Ardealul nostru sfânt"...

Vineri 7 octombrie 2005

(...) Seara: am scanat vreo sută de pagini din presa dintre 1971-1979. Urmează să le trimitem Marianei Sipoș.

Duminică 9 octombrie 2005

Ieri am scanat alte tăieturi din presă, alte fotografii pentru Mariana Sipos. Vom vedea rezultatul.

Am scris:

"APĂRAREA TEȘU"

În *Ziua* din 8 octombrie 2005 a apărut un articol de Teșu Solomovici despre "Marele jaf sionist". Textul nu aduce nimic nou, ba chiar năclăiește ce se știa despre controversatul eveniment din 1959. Eforturile jurnalistului telaviviot de a-și apăra comunitatea de "calomnii", de "manipulări antisemite"- provocate, pare-se de filmul documentar semnat de Alexandru Solomon - s-au dovedit și de data aceasta contraproductive. Folosind "informații" din sursă securistă (toți cei implicați fuseseră/erau în continuare securiști), încercînd să le dea o interpretare favorabilă comunității evreiești în general, în special acuzaților (oricum: justificabilă), Teșu Solomovici a reușit "performanța" de a-i lăsa așa, vinovați, după teza Securității.

Parafrazînd un blestem de Arghezi, aș putea spune:

«Filmdocumenta-te-ar Al. Solomon, apăra-te-ar Teșu Solomovici (și, ca supliment: pupa-te-ar Elie Wiesel)! - cu astfel de apărători, ce nevoie de fioroși antisemi(n)ți/ cu cuțitu-n dinți?»

În mod necesar "afacerea" - atacarea și jefuirea unui furgon al Băncii Naționale - ascunde ceva peste măsură de misterios-murdar, dacă nimeni dintre evrei nu-i divulgă taina.

Eu, de dinafară (am aflat doar aici, în exil de ceva-cumva-cândva de la Virgil Ierunca, el îl cunoscuse la București, îl reîntâlnise la Paris pe "revoluționarul" trotkist Sașa Mușat, altfel notoriu spion sovietic), am știre de vreo trei variante, una dinspre un *goi,* Neagu Cosma, acest Pelin Bis, deci ne-demn de încredere. Celelalte două : una morfolită, îngălată aparține lui Ed. Reichman - nu cea din "romanul de ficțiune **Denunțătorul**" (sic), ci din interviul dat revistei *22* acum vreun an. În fine, a treia, vine dinspre realizatorul filmului documentar.

Numele sub care se prezentase Alexandru Solomon la telefon nu-mi spunea nimic, însă purtătorul, cu tenacitate, insistase: voia musai să "vorbim" despre Europa liberă - despre care eu în ruptul capului nu voiam să vorbesc! Venind la mine, pe dată a schimbat vorba: m-a întrebat ce știu despre "Jaful de la Giulești". Plictisit, ba chiar enervat, i-am răspuns că nu cunosc decât elucubrațiile lui Ed. Reichman (îl cunoaște?, desigur) - pe care nu dau o ceapă degerată. Nu-mi mai aduc aminte dacă i-am vorbit de rău proiectul lui Reichman de a face un film după "romanul de ficțiune". Și nu țin minte dacă vizitatorul mi-a spus ca el face un documentar după scenariul lui Reichman sau după unul al său. Eram într-o proastă stare a sănătății trupale și sufletale, presupun că am fost destul de dezagreabil cu vizitatorul (și mă pricep, nu trebuie să mă jur) - însă am reținut următorul "amănunt":

Căpitanul Enoiu (avea acest grad în 1956-57, când ne măcelărise pe noi, studenții ungariști, în 1959 va fi fost maior sau colonel), el fusese "preparatorul", regizorul filmului de-uz-intern pe care arestații fuseseră obligați să-l interpreteze - și care, după 1990 a stârnit o furtună de proteste din partea evreilor, cu atât mai vehemente, cu cât protestatarii, ei înșiși securiști cu grad mare, își păstrau obiceiurile de acuzatori-fără-probe, nu de investigatori; și desigur zgomotoase acuzații de... antisemitism (se putea rata o asemenea ocazie? Nu!). Mai mult decât atât: A. Solomon stătuse de vorbă cu însuși Enoiu, de curând (în 2004)!

Enoiu-de-la-Interne... Doar că era mult mai voinic decât Pleșiță; altfel leit frați-criminali; ciobani de-ai noștri, din popor, mioritici autentici, din moși-strămoși, nu "alogeni" ca altenaționalitiștii "din conducerea superioară". Enoiu: din Mușeteștii Gorjului, Pleșiță din Ceparii Argeșului (însă după nume, "oltean" din Țara Oltului ardelean(ă): în zona Comana de Jos, Cuciulata, Fântâna există un deal: Pleșița). Pentru Enoiu eu fusesem un mizilic, luat din mers, între două "cazuri serioase"; am avut o singură "întâlnire" cu el (și mi-a rupt trei coaste - nu patru?, nu cinci?: avea un pumn cât capul lui de hidrocefal - și ce *cali*grafie, în sensul originar avea, bestia!), însă știu ce au pătimit, îndelung, Ivasiuc de la Medicină, Florin Caba de la Drept (căruia, îi zmulsese părul de pe cap, la nouă luni după... tratament, fiind tot chel); Ștefan Negrea (pe acesta îl bătuse în cap în cap, în cap, numai în cap - «Studentul de la cap se-mpute! La cap, la cap, să nu mai gândească!» - întâi cu un scaun, apoi cu un picior de scaun, lăsîndu-l neom; nebun, bietul Negrea, colegul meu de la Filologie se spânzurase la orizontală, la Gherla, cu câteva săptămâni înainte de termenul de liberare); pe Marcel Petrișor, pe Grama, pe Marin Cocioran îi martirizase Enoiu cu nesfârșită plăcere...

Spusele lui A. Solomon mă trimiseseră cu tot cu... memoria afectivă în altă parte:

Mult după liberare (prin 1967-68), binişor după ce re-devenisem re-studenţi, Marcel, cu care mă întâlneam frecvent şi la facultate şi la mine, în cămăruţa de la anticarul Sterescu, ba chiar o dată fusesem amestecat în... re-re-arestarea lui (dar şi în re-re-liberarea lui...), pentru "re-activităţi re-legionare", mi-a povestit în stilul său inimitabil, cum, aşteptînd la coadă la pâine, careva i-a ars o cumplită palmă-de-prietenie pe umăr (fie vorba între noi: acesta fiind şi stilul lui Marcel). Era Enoiu - care l-a întrebat, tare:

«Ce mai faci, bă banditule?»

La care Marcel a răspuns pe dată, zâmbind (şi mi-a arătat cum) că bine-face, cumpără-pâine, mulţumeşte de întrebare - nu mai ţin minte dacă adăugase şi «să-trăiţi»-ul reglementar. Răspunsul mă şocase, i-o spusesem. El a ridicat din umeri, a început să râdă (râsul-de-spaimă al lui Marcel...), apoi adăugase că "relaţiile" nu s-au oprit la întâlnirea de la brutărie: într-o zi, aflîndu-se în casa noii sale prietene, a intrat... Enoiu!

«Ce mai faci, bă banditule? Ai venit în vizită la...?»

Nu am reţinut dacă "noua relaţie" a lui Petrişor era nepoată sau fiică a lui Enoiu. Însă am înţeles - Marcel mi-a spus: el, "banditul" continua să o viziteze pe femeia aceea, uneori apărea Enoiu - ei, bărbaţii stăteau de vorbă... Să-l fi întrebat: «Despre ce staţi voi de vorbă?» Înţelesesem, fără să fi trecut prin "aceea": Petrişor fusese atât de torturat, atât de mult timp, încât... nu era necesar să-l fi citit pe Dostoievski, pentru a accepta inacceptabilul. Prin 1992 am citit în presa literară un "dialog" în care Gheorghe Crăciun, directorul Aiudului din perioada reeducării legionarilor (sub bagheta vigilentă a deţinutului Valeriu Anania, viitorul Bartolomeu al Clujului), ca să-şi "convingă" camarazii (şi bestia de Crăciun fusese legionar - dar ce securist exemplar devenise, bată-l Dumnezeu să-l bată!) că el se purtase "prieteneşte" (!) cu deţinuţii, cita din dedicaţia scrise de "domnul profesor Marcel Petrişor" pe o carte a sa în care era vorba de preţuire, recunoştinţă...

Astfel am înţeles: era cu totul posibil ca banditii-evrei-sionişti să asculte (de bună-voie, cum altfel) indicaţiile-preţioase date de Gheorghe Enoiu, măcelarul-anchetatorul lor - aşa cum, înainte ascultaseră şi bandiţii-goi-legionari...

Nu am mai cerut amănunte lui Al. Solomon - despre scenariul său (intuiam că are să fie un ghiveci), despre Enoiu... Îl întrebasem, totuşi, dacă "Radu Ioanid" este fiul unuia dintre "Ioanizii" executaţi în lotul acela - el mi-a răspuns: «Nu» şi a rămas tăcut ca un rabin când l-am întrebat cum îl cheamă cu adevărat pe R. Ioanid: Leibovici? Herşcovici? Lazarovici? - Ioanidovici nefiind, până la proba contrarie, nume iudeu.

Înapoi, la articolul-"apărare" al lui T. Solomovici. Voi cita atât de copios din el, nu pentru "informaţiile" furnizate (toate îmi erau cunoscute), ci pentru... ceea ce voi explica la urmă:

Totuşi, totuşi: limba Teşului adevăr grăieşte - fără să-şi dea seama (cu italice voi sublinia ceea ce mi se pare demn de ţinut minte, între croşete - [ ]: observaţiile, completările mele):

"Organele de militie au fost date de-o parte si cercetarea (...)[ancheta] a fost asumata de Securitate. *La 17 septembrie 1959*, principalele personaje (...) erau arestate:

"1. *Alexandru Ioanid (Herman Leibovici)* [vezi mai departe contradicţia - n. m.], *fost locotenent-colonel de militie si sef al Directiei Militiei Judiciare pe tara,* membru de partid, (nascut la 17 noiembrie 1920). Casatorit, o vreme, cu sora sotiei lui Al. Draghici, ministrul de interne.

"2. Paul Ioanid, (Paul Leibovici), inginer, profesor universitar, cu *studii de doctorat la Moscova* [unde în altă parte?], *sef de catedra la Academia Militara,* membru de partid, nascut la 24 martie 1923).

"3. Igor Sevianu, (Igor Herscovici), *inginer aviator, fost locotenent de militie pana in anul 1951,* membru de partid (nascut la 31 octombrie 1924).

"4. Sasa Musat (Abrasa-Sasa Glanzstein), *profesor universitar de istorie, (nascut la 26 august 1924), activist al Cabinetului Orasenesc de Partid, var cu Florica, sotia lui Emil Bodnaras.*

"5. Monica Sevianu, nascuta Alfandari, fosta Abraham dupa primul sot, de profesie ziarista, (nascuta la 11 iunie 1923).

"6. Haralambie Obedeanu, (Harry Lazarovici), (nascut la 19 septembrie 1928). *Pana in anul 1956 a fost ofiter la MAI, redactor la "Scanteia", apoi, pana la 1 ianuarie 1959, decan al Facultatii de Ziaristica la Academia "Stefan Gheorghiu"*, membru de partid.

"(...) au mai fost arestate inca 17 persoane, socotite "complici si favorizatori", *aproape toti de origine evreiasca: Anita Ioanid, Nora Einhorn-Obedeanu, Zigmund Stahl, Michael Sevianu-Hersovici, Janina Nenberger, Isac Feins, Iosif Glanzstein, David Leibovici-Ionascu, Ita Alfandari, Itic Rosenberg, Pierette Sevianu,* etc. (...)

"Principalul organizator al jafului (...) a fost colonelul de militie, trecut in rezerva, *Ioanid Alexandru, zis Lica, pe numele lui adevarat Grumberg.* [ceva mai sus era: Leibovici - dar aşa se întâmplă când îţi schimbi numele mai des decât ciorapii] (...) *toti evreii care au intrat in militie si in general in Ministerul de Interne erau "sfatuiti" sa-si schimbe numele, romanizandu-l* [sfătuiţi?; cine îi sfătuia?, un goi sau tot un evreu?]. Tatal lui Ioanid Alexandru, batranul Grumberg, avea pe strada Izvor, colt cu Alexandru Odobescu, o tipografie, "Tipografia Marvan", si in afara lui Alexandru *mai avea un fecior, Paul Grumberg, romanizat si el prin adoptarea numelui Ioanid. Alexandru (...) este incadrat ca civil la serviciul pasapoarte, inca de tanar. Cand s-a hotarat ca acest serviciu sa treaca la Ministerul de Interne, s-a pomenit imbracat in uniforma, primind gradul de locotenent major* ["s-a pomenit"? Aşa, fără să fi dorit-vrut?]. *In urma casatoriei cu cumnata lui Alexandru Draghici, pe atunci Ministru de Interne, casatorit cu sora sotiei lui*

Ioanid [tot prin... "pomeneală"?], *ambele surori instalate in fruntea cadrelor din C.C. al PMR, Alexandru Ioanid este trecut la IGM - Inspectoratul General al Militiei - cu gradul de capitan, ajungand intr-un an colonel si... directorul Militiei Judiciare pe intreaga tara* [din "pomeneală", fireşte].

"Inconjurat numai de evrei, numiti in functii importante [subl. mea] - printre care si ajutorul sau, colonelul Serban Samson, doctor in drept, subdirector al Judiciarului pe intreaga tara - colonelul Ioanid Alexandru avea puteri depline si acces nelimitat la Ministrul de Interne, cumnatul sau, Alexandru Draghici, la generalul Staicu Stelian, seful IGM, cat si la generalul Aurel Filip, seful Militiei Capitalei (...).

"Urmeaza o descindere *pe strada Nicolea Iorga, unde locuia Alexandru Ioanid, intr-o vila superba, fosta resedinta a ambasadorului Frantei.*[se "pomenise"... repartizat acolo - nota mea, antisemită] (...) Marturiile fostului colonel de Militie Adrian Horascu, publicate in revista "Lumea libera" din New York, au avut un ecou neasteptat in Israel. Revista "Minimum" a lui Alexandru Mirodan, care apare la Tel Aviv, a invitat pe cei ce stiu ceva despre "memorabilul caz" petrecut la Bucuresti in 1959 sa dezvaluie adevarul. Prima reactie a venit din partea lui *Eugen Szabo, un fost colonel cu functie inalta in organigrama Securitatii.* [veche cunoştinţă a noastră, sub proto-numele Portnoi]: "Intamplarea face [Ioanid umbla cu "pomeneala", Szabo cu "intâmplarea"] sa[-i] cunosc (...) [erau] oameni lipsiti de orice spirit de aventura, *cu functii importante si salarii bune, "atasati regimului"* cum se spunea pe atunci. Nimeni din cei care ii cunosteau n-a acceptat versiunea oficiala a acuzatiilor ce li se aduceau. (...) Relatarea unui oarecare fost colonel de militie Adrian Horascu, aparuta in "Lumea libera" din New York, care s-ar fi ocupat de cercetarea cazului, m-a umplut de suparare." [curat umplut!]

"M. N. din Tel Aviv, o ruda apropiata a lui H. Obedeanu, a trimis si el redactiei un soi de protest (...) Simelia Calin si Rebeca Klapholtz, surorile lui Lica si Paul Ioanid l-au acuzat si ele pe fostul colonel Horascu de relatari "mincinoase si abjecte": "Totul a fost o inscenare. *Este greu de crezut ca un savant ca Paul Ioanid si un colonel de militie ca Alexandru Ioanid, seful Sectiei judiciare pe tara,* [subl. mea] care stiau prea bine care era riscul unei asemenea fapte si care erau bine situati, sa dea o asemenea lovitura. (...)

"Cetateanul israelian Paul Lupascu, fost ziarist la "Scanteia" (...) fusese coleg de redactie si prieten cu Harry Obedeanu. Si el s-a simtit obligat sa "rupa tacerea": "(...) Ideea de infaptui jaful a fost a lui Igor Sevianu (Gugu), actiunea a fost determinata de faptul ca atat Igor cat si sotia sa, Monica Sevianu, nu mai aveau slujbe de multa vreme (...) (traiau impreuna cu cei doi copii din ceea ce castiga Monica din lectii (...)

"Marturiile lui Paul Lupascu si Adrian Horascu le-au infuriat pe *Nora Obedeanu, sotia lui Harry Obedeanu, pe Sanda, fiica acestora, si pe Rozina Baru, sora lui Harry, toate trei astazi cetatene israelience.* Ele au trimis revistei "Minimum" din Tel Aviv un protest in care ii acuza pe *Lupascu si Horascu, "vechi colaboratori ai regimului comunist", daca nu chiar ai Securitatii, de dezinformare si falsificare a realitatii.* [sublinierea mea - de mirare la un evreu securist: Lupaşcu - şi la un presupus *goi*, dar şi el securist : să fi fost ei "vechi colaboratori ai regimului comunist"? Doamne fereşte! De cum securiştii evrei pun cizma de securist pe pământul Ţării Sfinte se prefac fulgerător în anticomunişti, în mistici, în mieluşei - chiar dacă îi cheamă "Lupaşcu", românizare de la : Wolf] (...)

"O marturie (...) din partea lui *Mose Grossfeld, azi cetatean israelian, fost sef al militiei judiciare al unei regiuni si adjunct al colonelului Alexandru Ioanid: Ioanid procura pasapoarte false pentru emigrarea unor evrei in Israel.* [subl -. mea] [Mi-a spus:] "Avem nevoie de bani pentru a-i ajuta pe evreii care s-au inscris pentru a emigra in Israel si au fost dati afara imediat din servicii, nu au din ce trai". In continuare mi-a spus: «Nu peste mult timp am sa mor, dar sa stii ca Ioanid a fost un evreu adevarat». Am mai vrut sa-i pun intrebari, dar el a inchis discutia; lacrimi i-au venit in ochi, am plans impreuna." *Iata intr-adevar o scena mai mult decat suprarealista, cu doi ofiteri superiori militieni evrei care varsa lacrimi, la miezul noptii, dupa o lunga sedinta de analiza a muncii, pentru cauza sionista.* [sublinierea mea, comentariul lui Teşu]

"Scrie prof. Bratescu: "S-au auzit opinii cum ca faptasii fusesera oameni cu ferme convingeri sioniste, lovitura data de ei fiind menita sa procure fonduri necesare inlesnirii emigrarilor in Israel. Ba *unii credeau ca nu am fi avut a face atunci decat cu o inscenare de toutes pieces, pusa la cale de Securitate, urmarindu-se deopotriva intimidarea intelectualitatii disidente si stimularea antisemitismului.* [subl. mea] In legatura cu acest ultim aspect, este de remarcat staruinta cu care autoritatile au tinut sa aduca la cunostinta numele «adevarate» ale participantilor la pradaciune, intrucat toti acestia purtau de mai bine de un deceniu nume mai mult sau mai putin «romanizate»..."

Nu mai continuu. Aşa o lălăie Teşu kilometri şi kilometri. Cu "mărturii" care... mărturisesc în favoarea bieţilor, nevinovaţilor, imaculaţilor securişti evrei care "luaseră" nişte lipsiţi de valoare internaţională bani româneşti. Cu bănuieli, cu acuzaţii de "antisemitism" - la adresa securiştilor ne-evrei, dar nu şi la a securiştilor unguri şi evrei rămaşi la/în post (ca "Szabo" - vezi mai departe) - încât mă întreb chiar şi eu, care, totuşi observasem de la Intifada sărăcirea dramatică a "vocabularului" evreilor militanţi anti-palestinieni, secarea cuvintelor din fondul principal al lor, Oameni ai Cărţii. Mă mai trezisem în situaţia tragi-comică de a face pe avocatul Securităţii - însă aici este vorba de *adevăr*, nu de contrariul adevărului: Securitatea:

Cum de poate Brătescu - altfel persoană ponderată, neisterică - să emită luări peste arătură, scurtături analfabete, idioţenii precum: *"o inscenare de toutes pieces, pusa la cale de Securitate, urmarindu-se deopotriva intimidarea intelectualitatii disidente si stimularea antisemitismului."?*

Întrebări - legitime:

1. Care "intelectualitate disidentă" - în 1959? Mai întâi termenul "disidenţă" nu circula atunci, abia după 1965 s-a făcut cunoscut şi în România - şi avea o conotaţie batjocoritoare, oricum, degradantă la români, trimiţînd la oamenii politici care "trădaseră" partidul-mamă şi creaseră altele: Gh. Brătianu, Anton Alexandrescu... Apoi - făcînd trei paşi îndărăt: în 1956, în primăvară, fusese simţit - şi cum ! - "Spiritul Genevei" care pe mulţi deţinuţi politici avînd condamnări mari îi scosese din închisoare. Însă după Revoluţia Maghiară (din octombrie - care, vorba mea: începuse în august, la... Poznan), şurubul fusese re-strâns, liberaţii re-arestaţi, teroarea întinzîndu-se în tot Lagărul Sovietic. În România nimeni nu mai mişca un deget - şi nu a mişcat vreme de peste un cincinal: studenţii ne-arestaţi în 1956 fuseseră supuşi teroarei cumplite a "campaniei exmatriculărilor" (în care Ion Iliescu şi purtătorul său de servietă, turnătorul Ed. Reichman jucaseră un rol ne-neglijabil); adulţii: cei rămaşi ne-arestaţi (sau ne-re-arestaţi) tremurau din toate balamalele curajului lor, se făcuseră mici-mici, de să nu-i observe nici măcar nevestele. 1957, 1958, 1959, 1960 : ani teribili, ani de plumb, mai ales că re-începuse colectivizarea (condusă de tovarăşul Ceauşescu şi de a sa tovarăşă de viaţă şi de activitate pe linie) care băgase în închisori sute, mii de ţărani "nelămuriţi" sau "ieşiţi", iar satele-noi din Bărăgan fuseseră repopulate cu familiile "bandiţilor". La care "intelectualitate disidentă" - în acea perioadă - face trimitere Brătescu?;

2. Despre ce fel de "stimulare a antisemitismului" vorbeşte acelaşi, în deplină neştire, în perfectă necunoştinţă de cauză?

Aici ar fi două "ramuri" ale întrebării:

a) când vorbise de "intelectualitate disidentă" îi avusese în vedere doar pe intelectualii evrei din România? Pe cine anume? Pe, de-o pildă Cosaşu?; pe Jar, de-o pildă? Dacă da, cum anume, prin care *fapte anticomuniste* se manifestaseră aceşti pre-disidenţi? Ce anume comiseseră ei "duşmănos" şi cum, cu-cât fuseseră pedepsiţi: intraseră în închisoare (bine: doar în anchetă) - pentru câte minute ?;

b) ce era *doar antisemit* în acţiunea Securităţii din 1959? Prin cine se manifesta "antisemitismul" Securităţii? Vrea să spună Brătescu: în acel moment *toţi* evreii fuseseră îndepărtaţi din "organe", iar ne-evreii (din Securitate) îşi dăduseră frâu liber antisemitismului genetic?

Minciună sfruntată. Să fie întrebat (de dincoace de mormânt) monstrul Pintilie-Pantiuşa, omul Anei Pauker, activ în 1959, cu tot cu Ana Toma (Grossman) - întâmplător, în 11 septembrie 1958 semna decizia Nr. 15.157 prin care mi se fixa - mie, deţinutului, la Gherla - domiciliu obligatoriu, de 36 luni, semnată: "Adjunct al Ministrului Afacerilor Interne, General-locotenent Pintilie Gheorghe", vezi documentul de la pagina 283 a volumului **Culoarea Curcubeului,** Polirom 2005; să fie chestionat (după acelaşi procedeu ca Pantiuşa) criminalul Nikolski-Grünberg: mai era el în activitate, în momentul 1959? Ba bine că nu! Nu este exclus ca evreul Grünberg-Nikolski să fi fost, în

anchetă, mai fără milă (sic) cu Leibovici, cu Herşcovici, cu Lazarovici chiar decât un casap *goi,* ca Enoiu - pentru a-da-dovadă-devotamentală... Să fie întrebaţi - în Israel, unde s-au stabilit după ce au făcut tot răul posibil în România - creaturi de coşmar ca Sigismund/Zigi Breiner (Beiner, Bayner), adolescentul ucigaş de soldaţi români în retragere, la Cernăuţi în plină stradă, la 28 iunie 1940; colegul său "Gruia" (Grünberg), cu Bainer formînd un bestial cuplu de torţionari la Securitatea din Cluj, martirizatori ai deţinuţilor răsculaţi la Gherla în vara anului 1958! Să răspundă la adevăratele întrebări viteazul macabeu "Eugen Szabo", care se exprimă ca martor - martor a ce?; martor al cui? Ca acuzator - acuză Securitatea de "manipulare antisemită"? - dar ce făcea el, mă rog frumos, în Securitate, în chiar momentul "manipulării"? Tăcea şi executa ordinele de... manipulare antisemită! Un securist pensionar în Israel (à propos: cine plăteşte pensiile grase ale securiştilor translaţi pe malul Mediteranei: statul român - pentru care faptă patriotică... românească?, Israelul? - pentru care servicii de nepreţuit aduse cauzei sionismului mondial?) rămâne pentru totdeauna ce a fost în România: *un criminal* (ca supliment: *un mincinos structural*, deci nu are dreptul de a se propune martor al apărării altui securist criminal, chiar dacă, ajuns în Israel a început a face pe... anticomunistul, pe antisecuristul, acuzîndu-i pe foştii săi tovarăşi de şaibă - însă numai *goi* - de crime...).

Sufocat de indignare Brătescu arată cu degetul condamnabila "deconspirare a numelor adevărate" ale securiştilor evrei? Ei da, ei şi? Fuseseră - în urma "condamnabilei deconspirări ale adevăratelor nume" - cumva pedepsiţi să nu mai "lucreze", cu devotament-avânt bolşevic-sovietic, împotriva românilor?; nu au mai primit salariile monstruos de mari pentru treaba lor de latrinari (în traducere poporană: căcănari), de hingheri, de călăi şi de trădători ai României? Ei, da, fuseseră înlocuiţi în Aparat cu *goi*-ii pe care ei, instructori ai NKVD-ului îi formaseră - nu? La ce alte persecuţii-antisemite mai fuseseră supuşi? A, da: suferiseră bieţii evrei securişti de pe urma "deconspirării numelor"? De ce - dacă aşa îi chema de la mamele lor? Li se făcuse brusc ruşine de numele lor adevărate? Aveau senzaţia că sunt, nu doar... de-conspiraţi, ci şi de-mascaţi?; dezbrăcinaţi-dezbrăcaţi? Fuseseră ei duşi în Piaţa Mare, unde li se confiscaseră izmenele tricolore româneşti, de rămăseseră în puţa goală, ca la începuturi? Ei şi? Care le era suferinţa? În ce consta groaznica persecuţie ("rasistă") la care fuseseră supuşi - fireşte, doar de către blestemaţii *goi,* nu, Doamne fereşte şi de către evreii rămaşi în posturi de conducere, peste tot? În ce consta "antisemitismul"? În faptul că li se rostise numele originar? Ei şi? Dar acuzatorii nu-şi dau seama că această... acuzatie ar fi dovada peremptorie că toţi evreii care purtaseră până atunci nume (supra-nume, pseudonume) româneşti "lucraseră" exclusiv în agenţii de spionaj, unde secretul identităţii este mama sănătăţii?

Da de unde ! (eu, un *goi*, un "antisemit" să le corijez gândirea de piatră?)! *Aparatul de Stat şi de Partid* rotase cadrele, adusese în prima linie

a luptei împotriva poporului român trupe noi, elemente proaspete (care să cunoască terenul, doar erau băştinaşi, fii, nepoţi, fraţi, cumnaţi ai "bandiţilor" ce trebuiau lichidaţi) - nu modificase întru nimic legea secretului asupra crimelor sale, ale Organului, deci şi ale crimelor fiecărui "lucrător" în parte: evreu, ungur, bulgar, ucrainean, român.

Apoi: ce li se întâmplase, mă rog frumos, securiştilor evrei după "îndepărtarea" lor din Securitate?: fuseseră ei *şi* alungaţi din casele - de ei confiscate proprietarilor români, de ei daţi afară, aruncaţi în stradă de ei înşişi, "învingătorii", veniţii pe tancurile sovietice, case în care se instalaseră ca la ei acasă în numele lui Stalin şi al Armatei Roşii liberatoare?; rămăseseră *şi* muritori de foame doar din pricină că li se spusese - în circuit închis, de uz intern, ca în filmul regizat de Enoiu - pe nume, nu pe... unul din pseudonumele sub care ne hăituiseră, ne călăriseră, ne terorizaseră, ne jupuiseră la propriu şi la figurat un deceniu şi jumătate?; le fuseseră daţi afară din şcoli, din universităţi copiii, nepoţii? - după cum ei înşişi, tovarăşii-noştri-de-alte-naţionalităţi aplicaseră, din 1948, "lupta de clasă" (în fapt: *de-rasă*), prin epurarea corpului didactic secundar şi universitar, prin nepermiterea intrării la facultăţi a fiilor de popi, de chiaburi, de proprietari de moară - ba chiar şi de batoză?; li se confiscaseră cărţile - mai mult sau mai puţin ale lor, cumpărate, însă cele mai multe provenind din bibliotecile publice şi particulare distruse-jefuite de ei, securiştii culturalnici (unde mai pui că erau evrei, deci oameni ai cărţii...)?; li se "furaseră" mobilele, covoarele, tablourile de maeştri, pianele însuşite-prin-confiscare-de-clasă de ei înşişi de la proprietarii burghezo-moşiereşti *goi*, sau/şi primite din depozitele Gospodăriei de Partid - adevărat: "cu bon"? În fine: fuseseră ei şi băgaţi în închisoare, măcar pentru o oră şi un sfert, pentru *adevăratele lor fapte-rele* : abuzurile de tot felul, sub umbrela ocupanţilor ruşi, pentru jafurile din patrimoniul naţional, pentru escrocheriile la care se dedaseră ei, cei avînd pâinea şi cuţitul - la Comerţ Exterior, în Administraţie, la Cultură, la Externe - la Interne? Măcar pentru "înstrăinare de bunuri", dacă nu şi pentru trădare naţională?

Lamentaţiile evreilor sunt cu totul nemotivate, obraznice, neruşinate. De mirare că încă nu au cerut despăgubiri, "restituiri" - şi scuze (pentru crima antisemită de a-i spune unui evreu pe numele adevărat) din partea "celui mai antisemit popor din lume: poporul român", după afirmaţiile unor evrei unguri, în frunte cu Profetul Minciunii şi al Calomniei: Elie Wiesel.

Ca să scurtez: textul despre "Marele jaf sionist" publicat de Teşu Solomovici, în care harnicul publicist se dă de ceasul morţii să-i justifice, să-i explice pe făptaşii securişti evrei deveniţi tâlhari - nu explică nimic, ba încurcă mai mult lucruri şi aşa încurcate. Pe lângă "amănuntul" că nu aflăm nimic mai mult decât puţinul care *se* ştia - doar că... ştim, în continuare că nu ştim nimic - apărătorul face un imens deserviciu "evreimii", cum îi zice el. De-aş fi evreu l-aş ruga: «Lasă-mă aşa, ne-apărat, vrei să mă înfunzi mai tare?» Fiindcă el, Teşu Solomovici, evreu şi nu vreun *goi* "antisemit", a dovedit cu probe irefutabile, provenite, nu doar de la evrei în general, ci de la evreii care fuseseră slujbaşi credincioşi ai Odiosului Organ, Securitatea *altceva*:

Că, împotriva a tot ce meliţează evreii *revizionişti* (cei care pretind că în România evreii ar fi ocupat, în Aparatul de Represiune... strict proporţia pe care o reprezenta etnia evreiască din totalul populaţiei) - adevărul este altul, cel cunoscut, recunoscut şi de coreligionarii lor normali: evreii au ocupat în aparatul de stat şi de teroare un număr de posturi de răspundere mult mai mare, exagerat, disproporţionat...

Prin "apărarea" sa Teşu Solomovici şi martorii pe care îi citează, conştient sau ba, au contrazis teza... *violent negaţionistă a evreilor* (încă o dată: acea că *evreii nu fuseseră*, proporţional, mai numeroşi în Organe decât românii); fiindcă adevărul este cel pe care îl cunoştea pe spinarea sa fiecare nefericit locuitor al batjocurei numită RPR: după modelul URSS şi cu ajutorul neprecupeţit al consilierilor de la Moscova, ca şi în celelalte ţări sovietizate evreii au ocupat în aparatul de stat şi de partid - mai cu seamă în aparatul de represiune şi de teroare - o flagrantă disproporţie etnică.

«Unde te întorci, dai numai de ei», spuneau românii "reacţionari" (şi, cum altfel: antisemiţi!), în şoaptă, vreme de peste două decenii. «În justiţie, în administraţie, în cultură, în diplomaţie, în comerţ exterior, în miliţie, în securitate...»

Atât de foarte, de prea-mulţi, încât nu doar eu mă întrebam, ci şi un evreu apropiat mie, aflat la începuturi în secretele zeilor:

De unde Dumnezeu ieşiseseră atâţia (cifre neoficiale - şi secrete, dar sigure - indicau cifra de peste un milion de evrei în România anului 1945), dacă fuseseră masacraţi 400.000 dintre ei, cum glăsuieşte scrisul în piatră de la Coral şi cum zbiară, în continuare escrocul de istorie şi de morală, falsificatorul de adevăr istoric, cel care a dat numele unui Institut de Cercetări a Holocaustului, impostorul, filomaghiarul, ferocele antiromân Elie Wiesel?

Răspunsul poate fi găsit în (cvasi)blasfemia:

Aşa cum Ieşua din Naşeret a îndestulat mulţimile doar cu cinci pâini şi doi peşti (chiar de-ar fi fost cinci peşti şi două pâini, tot minune ar fi rămas), aşa congenerii săi au numărat cadavrele după aritmetica specială a holocaustologilor fără frontiere - aceea care a dat "400.000 de victime".

Spre slava Industriei Recuperărilor (nereciproce).

Paul Goma"

(...)

Miercuri 12 octombrie 2005

Aseară am transmis e-mail o sumă de exemplare din "Apărarea Teşu". În această dimineaţă am primit câteva confirmări de primire.

LIS mi-a trimis de ieri scrisoarea lui Sorin Mărculescu. Spicuiesc şi marchez "scăpările", ca să nu spun de-a dreptul: *neadevărurile* sorinmărculesciene:

Revista "Observator cultural" Nr. 32 (289) / 6.10.2005
Scrisoare deschisa catre Presedintele Uniunii Scriitorilor din Romania
Sorin MARCULESCU

"Draga Nicolae Manolescu,

"Am luat cunostinta, din pacate destul de tirziu, de „scandalul" Paul Goma – Viata Romaneasca – Liviu Ioan Stoiciu.

"Cazul celui dintii este foarte complicat si, daca acum regret ca nu am avut curajul sa ader la apelul lui din 1977 (cinste celor care au facut-o!), evolutiile lui de dupa 1989 ma fac incapabil sa ma pronunt despre lucruri pe care vehementa stilistica insuportabila i le ineaca intr-un discredit uneori nemeritat; i-am citit atit Culorile curcubeului, in editia de la Humanitas (care, martor sint, nu a fost nici „retrasa de pe piata", nici „data la topit" din „ordine superioare"), cit si Basarabia si „problema", postata pe Internet in februarie 2002 (nu cunosc reeditarile ulterioare).

"Prima e o marturie zguduitoare despre ororile ai caror autori traiesc si azi in impunitate, fara ca Parchetul General sa se fi sesizat, dupa stiinta mea, din oficiu de afirmatiile odioase ale unui asa-zis general Plesita (crimele comuniste, la fel de grave ca acelea ale oricaror altor regimuri totalitare, continua sa aiba parte, evident, de un tratament privilegiat macar prin omisiune); a doua este radiografia unui proces pe care cercuri interesate vor sa o transforme intr-un act de „antisemitism"; sa nu se uite ca Paul Goma vorbeste in ambele cazuri de pe pozitia victimei si are incontestabil dreptul, ca scriitor, si la subiectivisme. Am citit, in varianta sa de pe Internet, si textul incriminat din Viata Romaneasca, pe care nu am mai gasit-o in librarii, si nu-i gasesc nici urma de antisemitism, ci doar justitiarismul solitar la care autorul a fost condamnat inainte de 1989 de indiferenta si de frica noastra, dar s-a si autocondamnat dupa 1989.Problemele semnalate de el sint oricum foarte grave si impun neaparat o discutie responsabila si libera de prejudecati.

"Inexplicabila si vexanta mi se pare insa atitudinea si solutia cenzoriala a Comitetului director proaspat ales al USR, in fruntea caruia, tot atit de proaspat si, in plus, ales prin vot direct, te afli."(...)

Mai departe S. M. pledează cauza lui LIS - şi ...

"(...) eu unul ma pronunt categoric pentru revocarea masurilor punitive anuntate fara nici o motivare clara si rezonabila impotriva poetului Liviu Ioan Stoiciu, precum si pentru dezvoltarea USR intr-o directie ponderata, fara precipitari de dragul „imaginii" conjuncturale. E in joc, la drept vorbind, recistigarea prestigiului pierdut al USR.

Te rog sa gasesti cit mai curind posibil un spatiu pentru publicarea textului meu in Romania Literara.

"Cu cele mai bune ginduri."

Bravo mie!, îl mirosisem dinainte de a-i citi scrisoarea deschisă. Ceea ce nu mă împiedecă să observ încă o dată:

1."*Am luat cunostinta, din pacate destul de tirziu, de „scandalul"*" (s.m.)(...), scrie el cu mâna lui, scriitorul Sorin Mărculescu (şi nu unul prost, măgarul!), iar mai departe:

2. "(...) *acum regret ca nu am avut curajul sa ader la apelul lui din 1977 (cinste celor care au facut-o!)*"(s.m.).

Întrebare - inutilă: dacă regretă că nu a avut curajul să adere la Apelul nostru din 1977 (şi îi cinsteşte pe cei care o făcuseră) de ce nu semnează Protestul de acum, din 2005 întru apărarea unor principii, nu a unei persoane? Ca să aibă ce regreta în 2033?

Răspunsuri posibile - dar inutile şi ele:

a. Minte atunci când pretinde că... regretă (că, în 1977 nu avusese curajul...). Nu regretă nimic, deloc, el "explică" în stilu-i unsuros - eu îi spun: "iezuit", fiindcă există şi la ortodocşi caractere iezuite - nu pentru că "nu a avut curajul", ci pentru... faptul, omenesc, de a recunoaşte în piaţa-mare, spăşit, cu ochii roată, să se asigure că este văzut-auzit (s-o cred eu - prin spăşenie el înţelege tărie de caracter) declarînd că nu avusese acel curaj;

b. Peste alţi 30 ani (dacă...) va explica: nu semnase Protestul din 2005 pentru că..."din păcate aflase destul de târziu de scandal..." - şi în acest detaliu S.M. se arată a fi necinstit: doritorii pot semna, în continuare Protestul, de unde scoate el că atunci când îşi redactase scrisoarea era deja "destul de târziu"?

Mai există în Scrisoare un *neadevăr*:

(...) "*i-am citit atit Culorile curcubeului, in editia de la Humanitas* **(care, martor sint, nu a fost nici „retrasa de pe piata", nici „data la topit" din „ordine superioare")**, *cit si Basarabia si „problema"* (...) (s.m.).

Sorin Mărculescu era atunci - în 1990, 1991 - mâna dreaptă a Liiceanului, deci a executat directivele jupânului (ca şi Kleininger, cel care vorbeşte în dreapta şi în stânga că "Domnul Liiceanu scosese două-trei ediţii din **Culorile**... şi toate trei se vânduseră foarte bine"). Ceea ce este inacceptabil - şi la Mărculescu şi la Kleininger - şi la Ioana Crăciunescu, drăguţa de voluntărească întru ameţirea-minţirea întrebătorilor -: ei,

slugile salariate sau extrabugetare pretind că patronul lor nu făcuse ceea ce... însuşi Liiceanu afirmase că făcuse, în "replica" lui dată mie în *22*, când... îmi reproşase că nu cunosc legile economice editoriale care impun distrugerea unor tiraje nevândute. Asta fiind una; a doua: relatările din presa românească despre trimiterea la topit a "vagoanelor de cărţi de Cioran, Ierunca şi Goma". A treia: faptul de notorietate publică: volumul **Culoarea**... - cel "ne-retras de pe piaţă", cel "ne-trimis la topit" (după S. Mărculescu), cel avînd "două sau trei ediţii" (la Humanitas!), apud Kleininger - a fost de negăsit pe "piaţa" lui Mărculescu, după "apariţie", în ciuda celor "două sau trei ediţii" de care vorbea Kleininger. Drept care am fost silit să caut a tipări, nu "o nouă ediţie", ci o *adevărata ediţie* - cea îngrijită Florin Ardelean la Biblioteca Familia, din 1993.

Relaţiile mele cu "colegul de facultate" Sorin Mărculescu (uite, ne cunoaştem de... 51 de ani, din 1954!) au continuat cu episodul... datului-în-judecată pentru că, Liiceanu refuzîndu-mi **Scrisori între-deschise** şi **Articole** - volume de el comandate, în vara anului 1991, cerusem să ni se restituie, iar el - delicatul, civilizatul, creştinul - se zburlise în faţa mătuşii Anei (ea era împuternicita mea) şi a ameninţat că mă dă în judecată! El pe mine! - am re-scris episodul acum câtva timp tot aici în jurnal.

Joi 13 octombrie 2005

Îmi scrie LIS că este îngrijorat de soarta redactorilor *Mişcării literare* de la Bistriţa cărei îi trimisesem "Apărarea Teşu". Şi eu sunt îngrijorat: bine, Ioan Pintea este... un Pintea, dar colegii săi de redacţie? Au copii, au cumnate, le-au căzut dinţii, nu au noroc în viaţă - cum să fie de acord cu publicarea unui text "antisemit" semnat de mâncătorul de ovrei Goma?

Deie Domnul să mă înşel - din păcate, profeţiile mele negre s-au adeverit mereu, mereu şi nu vor înceta să se adeverească chiar acum, când, uite, în curând vom aniversa 16 ani de la Revoluţie, atunci, când, în sfârşit, vorba Blandianei, am avut voie de la Brucan să ne manifestăm solidaritatea. Am văzut cum arată solidaritatea românească (altfel profund creştină - păi dacă ne-am născut gata-ortodocşi, vorba lui Nae...) din faimoasa scrisoare a lui Mărculescu: Poetul mistic "compătimeşte cu LIS", protestează împotriva "măsurilor nedrepte" luate împotriva lui (alungarea de la *Viaţa românească*) - dar să-l amintească şi pe Goma (interzisul de a fi publicat în periodicele Uniunii Scriitorilor români) - nici vorbă! El, Poetul este, hotărît: un "contra" - dar nu chiar contra a tot... Selectiv, iezuitul Sorin!

Aseară Dan Culcer m-a alimentat ca de obicei cu bibliografie capturată pe internet. De astă dată, supriză! Aflu că cel mai virulent antisemit nu sunt eu - de care parcă auzisem... -, ci unul de care nu auzisem: Israel Shamir! Mi-am îmbogăţit cunoştinţele despre lume şi viaţă: Israel-ul cu pricina este evreu rus, ajuns în Ţara Sfântă ca, fireşte, comunist, trotkist, sionist isteric. O vreme a colaborat în presa de stânga israeliană şi americană cu texte violente - filo-sioniste, antiarabe, anti... Soljeniţîn, tratat mereu de, cum altfel, "antisemit". Va fi cunoscut şi el, ca Saul, un Drum al Damascului - însă fără "dezagrementele" cunoscute de stră-strămoşu-i: de la o vreme tovarăşul Israel a devenit antiisraelian, antiiudeu, dezgroapă şi dă note de onorabilitate Protocoalelor Sionului şi... bruscamente, îl urcă în slăvi pe Soljeniţîn!

M-a copleşit o tristeţe fără margini. Individul este un isteric, un excesiv. Poate a fost mai bine că abia ieri am aflat de el. Sau, mai ştii: îl voi fi cunoscut sub un pseudonim-de-război de-un paregzamplu: Alain Finkielkraut, cel militînd - tot isteric - pentru... invers...

Dan Culcer îmi transleaza dinspre un român din Canada:

"Acum cateva minute, in cadrul unei emisiuni pe TVR Cultural (retransmisa si pe TVR International), Nicolae Manolescu a reiterat ideea ca semnatarii protestului pro-Goma din SUA si Canada sunt doar o adunatura/mana de simpatizanti legionari. Avand in vedere in 1940 aveam - 28 de ani (minus 28 de ani), fiind nascut in 1968, nu pot decat sa accept ideea ca omul a luat-o razna de tot (in ciuda respectului pe care i l-am purtat la inceputul anilor '90). Poate daca Securitatea i-ar fi trimis si lui acasa un pachet-cadou cu o bomba cu ceas inauntru, precum a patit Goma in Franta, ar fi gandit altfel...
"Catalin Floroiu"

I-am răspuns (lui Culcer, se înţelege):

"Îl credeam, in continuare, doar (sic) ticălos, însă pe zi ce trece arată a fi din ce în ce mai lipsit de inteligenţă. Ar fi putut spune: "semnatarii Protestului sunt nereprezentativi", sau/şi: "nu sunt dintre cei mai de vază scriitori, nu sunt cunoscuti-recunoscuti" - dar să recurgă la ciomagul securistilor şi al evreilor care, în lipsă de argumente, apelează la acuzaţii comode, leneşe, puturoase...

Chiar nu se află nici un om normal lângă Manolescu, să-l tragă de mânecă (aşa făceam eu cu Ivasiuc, atunci când o lua razna)?"

Mare tristeţe. Manolescu - am observat încă din 1997, la emisiunea radio, eu fiind la telefon, despre **Jurnalele I-II-III** (cu Dan Petrescu, Zaciu, Tudoran) - este un... cardiac şi riscă în fiecare moment să cadă victimă a unui accident vascular. Tot ce face, ce zice în stare de

trezie poartă marca omului bolnav de inimă, agonic, gâfâicios, nu doar pe la vorbire, ci şi la gândire. Pe un astfel de personaj nu-l poţi detesta, nici urî, doar compătimi (cu greaţă).

Vineri 14 octombrie 2005

A apărut în *Aldine* "Apărarea Teşu". Am să-i scriu, de mulţumire, două cuvinte - dar două! - lui Mihai Creangă.

LIS îmi trimite şi un articol din *Jurnalul national* semnat Ion Cristoiu. Merită să fie reprodus aici - în jurnalul meu, repet.

"Paul Goma, un tepos autentic de Ion Cristoiu

"1994. In timpul vizitei lui Ion Iliescu la Paris, cativa emigranti romani au pus la cale o demonstratie in fata ambasadei noastre, unde urma sa aiba loc o receptie. Politia i-a indepartat, fireste. Despre asta a aparut chiar si o notita in Liberation. Ma aflam intamplator la Paris, pe cand fostul presedinte se bucura de onorurile frantuzesti. Seara, dupa ce tambalaul din fata ambasadei se incheiase pe romaneste, adica fara radicalitate, mi-a telefonat corespondentul nostru in capitala Frantei, care fusese la fata locului. De la el am aflat ca sufletul scandalului l-a constituit Paul Goma. Si ca ma injura de zor. Sedea acolo, in mijlocul micului grup de manifestanti, in asteptarea lui Ion Iliescu, si ma facea cu ou si cu otet. Intamplarea m-a impins sa pufnesc in ras. Era de o prostie inveselitoare. N-aveam nici o legatura cu aterizarea lui Ion Iliescu la Paris. Nu ma numaram printre jurnalistii care-l insoteau. Nu dadusem curs invitatiei de a merge la receptie, invitatie trimisa gratie unui amic din anturajul prezidential care stia ca sunt la Paris. Ma aflam, ca director la Evenimentul zilei, intr-o relatie de dusmanie cu Ion Iliescu. De aceea, furia lui Paul Goma impotriva mea mi se parea de un caraghioslac stralucitor.

"Cu acest sentiment amestecat, jumatate veselie, jumatate contrarietate, m-am apucat, un an mai tarziu, de volumul "Scrisori intredeschise. Singur impotriva tuturor", publicat de Paul Goma in 1995, la Editura "Multiprint". Eram pornit rau, rau de tot impotriva barbosului de pe coperta, inainte chiar de a-mi pune privirea pe primele litere ale cartii. Sa vezi ce-i fac!, imi ziceam. Catava vreme am trait sub semnul acestei jubilatii. Cartea parea sa-mi confirme imaginea faurita dupa intamplarea de la Paris. Un personaj hazliu, care se agita aiurea impotriva a tot ce intalnea in cale. Reactiona violent la orice fleac.

"Gasisem, asadar, suficiente argumente pentru a-l face praf si pulbere. Imi repetam, in gand, primele fraze ucigatoare. In acelasi timp, inaintam in lectura. Si, pe masura ce mergeam, pornirea dintai se imblanzea. Incetul cu incetul, cartea m-a cucerit. Si cand am terminat-o, devenisem, din dusmanul dispretuitor, un admirator sincer al autorului. Ce-a provocat o asemenea transformare, o asemenea reforma sufleteasca, sa-i zicem? Intalnirea cu capitolele dedicate exilului parizian. Ele m-au surprins prin cateva trasaturi care le deosebeau de scrisul altor plecati din Romania. Spre deosebire de alti exilati, Paul Goma nu se autoidilizeaza. Scrisorile, jurnalul marturisesc un om constient de mizeria exilatului. El are forta de a recunoaste ca sedea rau cu banii, ca era tras pe sfoara de tot felul de organisme frantuzesti si europene, ca lupta lui nu era privita de toata lumea cu admiratie.

"Autorul impartaseste si aici radicalitatea din Romania. El sesizeaza jocurile duble ale occidentalilor, lasitatea acestora, tendinta lor de a ajunge la compromisuri cu dictatura ceausista, tratarea disidentilor din Est cu un dispret prost disimulat. Desi riscurile sunt mai mari decat in tara lui Ceausescu (tacerea, izolarea pot fi fatale unui exilat), Paul Goma si le asuma cu barbatie. Ii injura pe toti: pe americani, pe rusi, pe frantuzi. Reactioneaza prompt la orice magarie a vesticilor. In plus, are numeroase momente cand stie sa fie scriitor. Propunandu-i lui George Focke o antologie a poeziei romanesti moderne, el tine sa-i includa si pe Ion Gheorghe, si pe Adrian Paunescu, desi, sub raport moral-politic, ii ura. E aspru, extrem de aspru cu cei fara talent, chiar daca unii se aflau alaturi de el, in exil.

"M-am convins, astfel ca radicalitatea lui Paul Goma nu era o biata comedie. Ca omul asa era si asa e. Tepos, naravas, pus pe scandal. Adaugand cateva observatii de o uluitoare patrundere (vezi descrierea exilului mizer, imperialismul sovietic al disidentilor rusi, grandomania americana, lipsa de radicalitate din istoria noastra), pot spune ca "Scrisorile intredeschise" ale lui Paul Goma au reusit sa ma cucereasca. Se sustine ca deseori cunoasterea personala a unui om iti schimba radical imaginea despre el. Pe Paul Goma nu l-am intalnit in carne si oase. Am luat insa cunostinta cu cartea sa. Am avut taria sufleteasca de a o citi pana la capat. Si aceasta cunoastere directa, mai profunda, poate, decat daca l-as fi intalnit pe Paul Goma in realitate, mi-a schimbat parerea despre el. M-am convins, o data in plus, cat de tare te pot influenta cartile.

"Bietele carti!"

Ca să vezi! Cine mă apără: Cristoiu! În public, la gazetă, nu în particoler, nu şoşotit cu gura strâmbă, la closet (altfel în direct, la emisiunea lui, unde oaspete fusese Manolescu... mamă-mamă ce combativ!) - ca Negrici, alt curajos oltean.

Nu-mi aduc aminte să fi pretins că el, Cristoiu ni-l "adusese" pe Iliescu la Paris - dar nu pot da vina pe "corespondentul nostru", deşi acela îl informase iar directorul îl crezuse pe cuvânt... Probabil a vrut să-i dea o perie Patronului, drept care a inventat "înjurăturile" mele la adresa lui, când pe mine nu mă interesase Cristoiu decât târziu, în 1999, în timpul războiului din Kossovo, când, cu sprijinul lui LIS, colaboram regulat la... *Cotidianul,* jurnal condus de chiar Cristoiu! Dar îi reproşez că, dacă tot a

avut un ochi pe acolo, prin "corespondentul nostru", nu a scris despre umflamentul nostru de către poliţia franceză, urcarea într-un autobuz - şi "la secsie!" cu noi.

Sâmbătă 15 octombrie 2005

Nici în al 71-lea an nu scap de teroarea zilei-de-azi. La fiecare trezire mă întreb cu strângere de inimă:

«Azi ce are să mi se - mai - întâmple, rău? Ce veste - rea - voi primi azi? Somaţie de chirie (coşmarul nostru)? Anunţ de la cutare editură că nu îmi mai scoate cutare carte?, ne-anunt de la cutare periodic pecumcă textul meu trimis nu-a-găsit-loc-din-lipsă-de-spaţiu, vorba lui Săraru? Un articol prostesc semnat de inteligentul Alexandru George? Unul ticăloşesc ne-semnat de Dimisianu, Alex. Ştefănescu, Ioana Pârvulescu, Cristian Teodorescu - deci avîndu-l autor moralo-patronal pe Manolescu - cerînd, impunînd nepublicarea mea în presa patriei lor ?»

Desigur, plătesc multe şi grele păcate dacă sunt astfel pedepsit. Şi nu cred că am să scap de puniţiune - chiar de ar veni ordin de Sus-de-Tot să mai fiu lăsat în pace, cât să răsuflu, vorba lui Iov - degeaba: e prea târziu ca să mă pot bucura de pace.

Duminică 16 octombrie 2005

De multă vreme coc asta, abia acum găsesc prilejul să o pun pe hârtie: Pornesc de la o întâmplare: un prieten primeşte de la un prieten un mesaj de la o prietenă... Prietenul mi-l transmite, rugîndu-mă să nu-l fac public, doar să lămuresc adevărul informaţiilor furnizate de persoană - care nu-şi dă numele, nici noi nu trebuie să i-l ştim..., treabă românească, tricolorească.

La urma urmei "informaţiile" sunt fleacuri. Ea (persoana anonimă) pretinde că va face revelaţii, ca una care cunoaşte foarte bine atât problemele A, B, C, cât şi persoanele X, Y, Z. Da de unde! Nu cunoaşte - nici măcar acceptabil - A-B-C, iar despre persoanele X-Y-Z spune prostii, idioţii - şi turnătorii.

Să fie Anonima o româncă oarecare? Care, de-l va fi citit pe Caragiale nu a reţinut amănuntul cu "O dăm anonimă" şi, oricum, nu Caragiale este important pentru ea?

Deduc: Persoana este o femeie. De vârsta mea (70 ani). A fost studentă pe undeva, pe la Filologie Bucureşti la vreuna din facultăţi în aceeaşi perioadă - 1956. O bănuiesc a fi ştiut numele de fată a câtorva studente, însă... le-a uitat, le numeşte după soţii lor, ulteriori... Încă o dată: despre "evenimentele" din 1956 face afirmaţii, nu doar inexacte, ci veninoase. Oricum: amintirile ei nu au nici o valoare de infomaţie - în

primul rând pentru ea, în al doilea pentru cei pe care îi... informează.

Memoria ei, câtă va fi fost, a suferit în aceşti aproape 50 ani o atrofiere, ofilire, zbârcire, uscare, o prefacere în praf şi pulbere, rezultatul fiind spulberat de vânt.

La urma urmei Anonima nu minte. Nici nu-şi dă seama de faptul că ceea ce propune ea, azi (despre 1956) nu este adevărat nici măcar în linii-mari (fatal, amănuntele se pierd). "Informaţiile" ei au câştigat doar în veninul cu care stropeşte anume personaje, anume alte întâmplări.

Să fie ea tipică pentru o anume vârstă biologică? Da şi nu. Ea - Anonima Română - este tipică pentru toate vârstele (biologice) care au rezistat la modul românesc (adică au răbdat, au îndurat, au blestemat în gând, însă nu s-au revoltat - fie şi doar... în gând). Şi mai ales, mai ales: ca să se protejeze, ca să aibă milă de ea însăşi, s-a străduit să nu pună la inimă, să nu pună la cap, să nu ţină minte toate "fleacurile", "să întoarcă această pagină", "să privească la viitor, nu la trecut" (sper să se fi observat vocabularul de piatră seacă al "politicienilor", de la Băsescu la Chirac, de la Putin la Bush, de la Căcănărescu la...'Năreasca, doar şi muier'li face politică, mânca-le-aş - ce credem noi!).

Anonima este o biată femeie-sub-vremi: dacă a fost cu noi, la Universitate, au regulat-o secretarii de UTM, turnătorii dintre studenţi, va fi fost şi ea exmatriculată în Anii Iliescu (1957-1958), se va fi chinuit în căutarea unei slujbe de-ceva-pe-la-ceva, în cele din urmă va fi absolvit la fără-frecvenţă (ce victorie!) şi va fi fost repartizată la mama dracului, profesoară de ciclul doi într-un sat ori într-un cartier muncitoresc, acolo cu certitudine a fost regulată de cine a vrut: director, secretar de partid, sindicat, de colegii mai răsăriţi, şoferi, tractorişti. Ani, decenii de "viaţă normală" socialistă - până la pensie. Îmi imaginez ce viaţă de pensionar duce...

Şi iată că se arată prilejul de a-şi spune părerea - fireşte, numai în corespondenţă privată, recomandînd destinatarului discreţia, deci "secretul" asupra identităţii ei... - despre întâmplări, despre colege de facultate, despre actualii "directori de conştiinţă".

Şi? Şi! Ce poate comunica ea, persoana care vreme de o jumătate de secol - întreaga viaţă de adult a ei - s-a silit, s-a obligat să nu mai ţină minte?; să uite? - ca să nu mai sufere ea şi ai săi?

În asta va fi stînd ceea ce numeam: "Amnezia la români";

Asta va fi explicînd ura orbitoare, prostitoare constatată, în primele săptămâni după decembrie 89 la prieteni de decenii, persoane cultivate, inteligente care ne vizitaseră la Paris, faţă de care noi, "nemâncătorii de soia" ne arătam dezprobarea, chiar oroarea pentru executarea Ceauşeştilor, argumentînd că până şi un Bokassa, antropofagul avusese un proces normal în Africa lui... Vizitatorii - altfel vizitatoare şi, culmea: foarte bune scriitoare, dragele de Ileana Mălăncioiu şi de Gabriela Adameşteanu şi de Florenţa Albu - nu numai că nu acceptau

opinia noastră ca o parte din dialog, dar din privirile lor înțelegeam că ne includeau, dacă nu chiar în categoria Ceaușeștilor, atunci sigur, în a turiferarilor lor: Păunescu, Vadim, Bălașa...

«Bine le-a făcut, așa trebuia! Să-i omoare, cum ne-au omorît și ei pe noi! Eram atât de terorizată încât n-am ieșit din casă decât atunci când când s-a anunțat că au fost împușcați!»

Nu nu știam. Iar pe-atunci mai eram băiat bun, nu mă înrăisem, deci nu comentasem "ieșirea din casă" astfel:

«Ați ieșit din casă - dar mai înainte ați ieșit de sub pat...»

Acum cred că ura sălbatică a acestor persoane delicate împotriva Ceaușeștilor - ură pe care, uite: nici Ana, nici Filip, nici eu nu o... nutream deși, slavă Domnului, am fi avut mult mai multe motive decât, de-o pildă Gabriela A. ori Ileana M. - era alimentată nu de faptele-rele ale răilor-făptași Ceaușești, ci de... rușinea fricii lor, a scriitorilor români de de a protesta; de tăcerea lor, consimțindă, de consimțirea lor colaborîndă, de amnezia lor, complice cu martirizatorii lor, cu regulatorii lor - atâta vreme, atâta vreme...

Luni 17 octombrie 2005

Printre corespondenții (cunoscuți, necunoscuți) care mă laudă, mă încurajează ("și mă cântă", vorba versurilor unui cântec ostășesc RPR atribuit - pe bună dreptate - lui Cosașu) există și destui pesimiști, dacă nu de-a dreptul descurajatori. Că, da, sunt un băiat curajos, un om cinstit - dar folosesc doar floreta cuvântului când mă lupt - cu cine: cu evreimea (mondială)! Verdictul cade nemilos ca în extemporalul lui G. Andreescu din *Ziua*, cel în care mă anunța că voi pierde această "luptă". Lui G. Andreescu îi răspunsesem (de ce? n-aș putea pentru ca să spui, vorba Genialului), corespondenților: ba. Ce să le explic - individual-personal, căci ei personal-individual îmi scriseseră : că nu am pornit la nici o luptă? Că nu am de gând să combat evreimea, cu atât mai puțin mondiala? Dar cine să ia în seamă ce spun-scriu, când oamenii (dintre ei mulți favorabili mie) nu citiseră nici măcar textul în chestiune, propus lor de citit-comentat, publicat, de regulă în *Ziua*? Firește, le-aș spune vreo două "partizanilor" mei - chiar trei: cum ar putea co-apăra un principiu niște... anonimi?; cu ce "material" apără acel principiu, dacă sunt, vai, niște ființe autoamneziate?

Aceste interpelări (în gând) ale conaționalilor mei tot în jurul "cazului Manolescu" se învârtesc. Nu-l voi psihanaliza pe Niki al Monicăi, însă pentru că am fost, într-un fel, "colegi de lagăr", voi vorbi în numele biografiei mele, pentru cine dorește să vorbească despre mecanismele biografiei lui:

Cu adevărat, pe Nicolae Manolescu îl cunoscusem aici, la Paris,

la Monica Lovinescu, unde el venise însoțit de Livius Ciocârlie, în primele luni ale anului 1990 (dealtfel am notat în **Jurnal I** de la Nemira). Firește, îl întâlnisem în România, vom fi dat mâna în grupuri, ne salutasem pe stradă sau în redacții - dar nu de multe ori. Și nu mai mult. Nici măcar nu mă întrebasem care ar fi motivul incompatibilității - dacă aș fi căutat, aș fi găsit - mă mulțumisem cu rezultatul. În exil fiind, angajat "pe baricade" sub stindardul Monicăi Lovinescu, m-am "dedicat" și eu, trup și suflet cauzei. Deci, m-am pliat și eu "cerințelor momentului": nu i-am mai bârfit-criticat-"înjurat" decât în cerc intim și nu pe hârtie pe favoriții Monicăi: Blandiana, Hăulică, Iorgulescu, Manolescu, Paler... Deci, în continuarea acestei opinii partizane - "ai noștri, cei buni" - m-am chiar bucurat de... cunoștința lui Manolescu și l-am invitat la noi. A venit, ne-am simțit bine - chiar foarte bine când a vorbit fiecare despre familia lui. Nu îl cunoscusem, ca elev, nici la Școala Normală "Andrei Șaguna" - unde el fusese elev la Școala de Aplicație a Normalei; nici la Liceul "Gheorghe Lazăr" - unde probabil el nici nu intrase când eu eram eliminat (în 1952) - și, oricum, era prea mic (cu patru ani) pentru mine; nici la Universitatea București, unde s-a repetat "nepotrivirea" de la liceu: când el intra, eu... plecam la oaste, arestat fiind (în 1956). În afară de toate acestea mai exista un "amănunt" (sic): chiar de ne-am fi întâlnit la Sibiu, tot nu l-aș fi ținut minte, fiindcă purta un nume care nu spunea nimic în burgul transilvan: *Manolescu*. Desigur, numele: "Apolzan" - mai ales că era de-al Sibiului, trăgându-se de la localitatea Apold, chiar dacă el, copilul se născuse la Sibiel - era cunoscut, deși "Domnul" nu-mi fusese profesor, însă îl știam de pe stradă, mi-l arătaseră colegii mai mari, regretînd că nu mai preda (era înainte de arestarea lui și a soției? după?).

Am întrerupt - am primit vizita Floreștilor. Ca de obicei, plăcere și regrete - că nu avem bani ca să putem scoate reviste, să editâm volume.

Marți 18 octombrie 2005

Voi continua "portretul" lui Manolescu altădată, acum mă ocup de cronica evenimentelor arzătoare:

Mă conduc după LIS, el le-a ordonat cronologic-logic, după o scrisoare adresată...:

..."Cu noi omagii Domnilor Paul Goma, Dan Culcer, Valerian Stan, Mircea Stanescu, Andrei Badin...

Multumesc frumos pentru cuvintele bune pe care continuati sa mi le adresati, draga Domnule Mircea Stanescu. Sincer, sunt mai speriat de ceea ce vi s-a intamplat Dvs. dupa Revolutie, constatand iar ca la noi demascarile publice au legatura cu mentalitatea mostenita securisto-comunista, perfectionata in rau

an de an. E la mijloc oare numai neputinta caracterului de doi bani al romanului elitist de a se autodepasi? Suntem generatii sacrificate pe altarul oportunismului, compromisurilor si imoralitatii publice, nu ne mai putem face nici o iluzie. Ma uit la ce se intampla pana si cu N. Manolescu azi - dupa ce a aruncat eticheta de antisemit la adresa Domnului Paul Goma, a revistei Viata Romaneasca si a mea, a aruncat apoi eticheta de legionar celor ce au indraznit sa semneze Protestul public fata de prima sa eticheta! Mai mult, a declarat (multumesc pentru transcrirea interviului din Timpul 10/2005, eu n-am vazut revista, ma si mir ca a aparut asa repede) ca eu am... adunat semnaturile pe Protest! A innebunit? E la mintea cocosului ca eu nu puteam sa adun nici macar o semnatura... Traiesc in plina perplexitate, cum e posibil ca un critic de faima domniei sale sa se poata preta la asemenea diversiune paranoica? Apoi, legat de acelasi N. Manolescu (sa ma ierte Domnul Dan Culcer ca personalizez scandalul, dar constat ca N. Manolescu l-a instrumentat si-l sustine in continuare cu o lipsa de demnitate iesita din comun): la inceput a sustinut ca a avut parte de vii proteste din partea comunitatilor evreiesti din Romania, ba chiar si a Ambasadei SUA, si de aceea a luat masuri - iar aici, in "Timpul" (ca si in interviul din revista "22"; obsedat cica... de pedepsele din fotbal) sustine ca n-a mai... asteptat aceste proteste si a luat intiativa de ne pune la zid inainte de a avea comunitatile evreiesti sau ambasada Israelului vreo reactie! Bine ca n-a trecut si Uniunea Europeana si NATO la aceste reactii... Regret sincer, dar cu N. Manolescu nu se mai poate discuta, e un semnal clar ca domnia sa traieste intr-o alta lume. Sigur, nu voi sta cu mainile incrucisate, astept sa vad revista... In fata atator prostii emanate de N. Manolescu, aproape ca ma simt dezarmat. Stiu ca pentru el nu conteaza ce spun eu, din pacate - ar fi bine sa fie pus la punct de Domnul Paul Goma, de Dvs., de cine se mai simte vizat... Apropo, ce s-a intamplat cu acea Scrisoare Deschisa a Domnului Grigore L. Culian? Daca are o forma finala, cu lista semnaturilor pe Protest adusa la zi (cu aceasta ocazie se vor regasi si ultimii semnatari in ea), daca nu are nimic impotriva, as putea sa o retransmit si eu pe e-mail atatora.

In legatura cu retrimiterea mesajului meu de data trecuta, cu raspunsul meu la intrebarea Dvs. (l-am copiat mai jos, la sfarsitul acestui mesaj; am inchis o paranteza intr-o propozitie, n-am facut nici o alta modificare), n-am nimic impotriva. Va repet, sunt o carte deschisa. Asa am fost mereu. Fara doar si poate, fara sustinerea Dumneavoastra, a celor ce au initiat Protestul, as fi disparut demult de la Viata Romaneasca, executat fiind de... colegii din USR, gata sa-i faca pe plac si lui N. Manolescu. Dumneavoastra ati fost cu protestul pavaza mea de pana acum. Fireste, cei din conducerea USR asteapta acum sa se stinga scandalul iscat, sa ma matraseasca (mai nou, aud ca voi fi dat afara din USR, fiindca i-am adus prejudicii de imagine cu acest scandal; de parca eu l-as fi pus la cale; nici o paguba)... Nu-mi bat capul, daca asa trebuie sa mi se intample...

Cu drag, Liviu Ioan Stoiciu

P.S. Am copiat ceea ce a aparut in Romania literara la adresa Domnului Paul Goma si articolul lui Cristian Badilita, cu comentariile Dvs.:

Voi marca în italice surprinzătoarele (?) ticuri folosite în trecut (care trecut? cel din-prezent?, ba chiar din-viitor?) până la greață de presa realist-socialistă ca și nesurprinzătoarele șabloane securiste - de unde Dumnezeu, la o persoană atât de tânără ca Enache (și deja: Gheorghe!, vorba bancului prost, însă... adevărat)? Înseamnă că avea dreptate cel care afirmase: bolșevismul mental se transmite genetic până la stră-stră-urmași - precum culoarea ochilor, forma urechilor, modul de a compune o replică la comandă în revista, proprietate a lui Manolescu, câștigată "cinstit" cu ajutorul "cinstiților" Băran, Silvestru, Pardău, Țoiu și a altor "conștiințe" - periodic în care a fost publicat legendarul interviu cu Ion Iliescu - "Omul cu *o* mare", solicitat-obținut (prin Ornea!) imediat după Mineriada Sângeroasă - 13-15 iunie 1900... Cu albastru voi marca observațiile mele.

România literară Nr.38 din 28 Septembrie 2005 Ochiul Magic
"Bădiliță, encore une fois

"Într-un număr trecut din mensualul Idei în dialog, Dan C. Mihăilescu, observator atent al spațiului nostru cultural, întâmpina cu patos schimbarea de orientare de la săptămânalul Adevărul literar și artistic, produsă prin plecarea lui Cristian Tudor Popescu, C. Stănescu, Cristina Modreanu & co. Revista cu pricina îi satisfăcea acum „scriitorincului" exigențele spirituale și îl făcea să viseze, cu ochii larg deschiși, la o reconectare cu bunele tradiții interbelice: Nichifor Crainic și alte spirite cu o aură similară. Unul dintre pilonii acestui pod peste timp este, neîndoielnic, prolificul Cristian Bădiliță, ale cărui texte publicistice nu încetează să ne uimească printr-o progresivă spiritualizare. Dacă în ALA el are un dublu statut, de columnist și deopotrivă invitat, ba semnând medalioane și encomioane, ba fiind obiectul lor, în cotidianul Averea își zornăie amenințător armura din dotare, privind în jur fioros și aruncând cu sulița în balaurii raționalismului. Un firicel subțire de salivă pornește din comisura buzelor încleștate, dar, negăsind loc să se strecoare prin coiful ermetic, revine la matcă, într-o autotelică bolboroseală. Altfel spus, calificativele pe care le împrăștie eseistul, atacurile la persoană mustind de imprecații, insulte, scuipați tipăriți, se întorc împotriva emitentului, caracterizându-l pregnant. Să vedem „opiniile" suportate de hârtia ziarului din 12 septembrie, adunate sub titlul Goma țintește perfect (ca de obicei) și expediate taman de la Berlin. Eroul pozitiv fiind Paul Goma, eroul negativ e Nicolae Manolescu. Între ei - crede Bădiliță - , nu încape absolut nici o comparație: nici de calibru scriitoricesc, nici de renume internațional, nici de calibru moral. Goma a trăit toată viața hăituit de stafia unui Adevăr românesc în care și-a întrupat opera și exilul. (...) Manolescu face parte din tagma cuminciorilor ajunși mereu în față, a vedetelor semidocte, fricoase,

«diplomate«, de care sunt pline tarabele culturii române. Goma e un scriitor cunoscut şi recunoscut în Franţa, în lumea largă, chiar dacă nu atât cât s-ar cuveni. (...) Manolescu e precum echipa Rapid: cunoscut în Ghencea, adorat de puicuţele liricoide din învăţământul clasic autohton, prizat de cititorul român cu opt clase. Nu-mi amintesc - zice Bădiliţă - să-i fi auzit numele prin cercurile intelectuale din Franţa, Spania, Italia sau Germania pe care le frecventez." Coborât, pentru câteva clipe astrale, din sferele înalte în care evoluează (,Din sfera mea venii cu greu..."), acest Hyperion de mahala continuă în acelaşi stil, trecând de la epitete suburbane la acuze groteşti aruncate adversarului. I se neagă acestuia nu numai calităţile, ci şi parcursul profesional: ,A pus mâna pe un post universitar gras, pe directoratul unei reviste, România literară, cheltuind sume frumuşele pe un fleac ilizibil, l-a dus de nas şi pe preşedintele fundaţiei Anonimul, smulgându-i un premiu absolut nemeritat, «pentru excelenţă«, într-un cuvânt, afacerile au mers brici.". Şi astfel lui Nicolae Manolescu,semidoctul consacrat, Adrian Copilul Minune al literelor româneşti", regimul Iliescu i-a priit la fel de bine ca şi regimul Ceauşescu." Am încheiat citatele din Cristian Bădiliţă, patrolog, eseist, poet, doctor în istoria crefltinismului timpuriu. Cum este posibilă o asemenea formulă umană, de erudiţie şi mitocănie, spiritualitate şi insanitate, Septuaginta şi *România Mare? [putea fi uitată-omisă trimiterea la "România Mare" sau/şi la "C.V. Tudor"? Nu se putea! Înainte de 1989 manoleştii-rezistenţi-în patru-labe - prin cultură, să nu se uite! - tot încercînd să-i descalifice pe preopinenţi arătînd spre "Săptămîna" şi spre "Eugen Barbu", nu s-au ostenit să găsească "după Revoluţie" alte eructaţii. Aşadar "România Mare", a intrat în bagajul celor care nu mai au cuvinte, nici măcar insulte; în loc de clasica, pe timpuri: «Tuberculoaso!», «Elemento!», contimporanii publicaştri manoleşti folosesc - totuşi - trei injurături: 1. «Legionarule!», 2. ("Te exprimi/ scrii ca la România Mare» sau/şi : «ca C.V. Tudor») - în sfârşit, ultima, crezută lovitură de graţie, în realitate o descalificantă expectoraţie: 3. «Antisemitule!»]* Iată o întrebare - pur retorică - pe care, personal, o formulez în strânsă legătură cu o alta: cu o nedumerire mai veche legată de frumoşii ani interbelici şi tinerii idealişti de atunci. Cum s-au împăcat, oare, credinţa şi insulta, minunata toleranţă cristică şi dez-umanizarea ,adversarului", la limită, **Biblia vânturată cu o mână, şi revolverul, cu alta**? *[încă o "imagine" folosită de tovarăşi, atât pentru înfierarea "faşiştilor" - pronunţia nu indică originea italiană a termenului, ci... autentificarea sovietică - cât şi... «cât-şi-mai-ales», vorba lor - în şedinţele de luptă împotriva misticismului"]* Nu e aici, ca şi în felul Dvs. de a vă manifesta, o anume contradicţie, domnule cu ghilimele Bădiliţă?

Bietul Goma

De asemenea apărători, mai bine să te lipseşti... E greu de crezut însă că Paul Goma va fi învăţat ceva din propria implozie biografică şi creativă, pe care însuşi a provocat-o, după Revoluţie. E ironic şi trist destinul acestui curajos dizident care a vorbit sonor când alţii au tăcut şi care, la borna anului 1989, era cotat de mulţi ca o mare conştiinţă şi un scriitor important. (Un critic improvizat n-a ezitat să-l numească cel mai important prozator român postbelic!) Treptat, acţiunile lui Goma au scăzut la bursa literară, din motive totuşi extra-artistice. Întrucât autorul lua în vizor şi înfiera tot mai multă lume ,bună", cei care îi acordaseră girul au reacţionat prin a i-l retrage (după principiul sănătos: ,Eu te-am făcut, eu te omor!"). Pe acest curs de o frumoasă logică umorală, fosta mare conştiinţă şi scriitorul cu majusculă a ajuns aproape un paria în lumea noastră literară. Septuagenarul Goma inspiră azi milă. El continuă să se lupte cu toţi şi cu el în primul rând, învârtindu-se neobosit în **hora invectivelor,** *[contaminare de la G. Dimisianu, el mă acuza că, atacîndu-l pe ţărănoistul şi trădătorul poporului român Ion Diaconescu, mă dedau la o "beţie a invectivelor"]* împroşcând în dreapta şi-n stânga şi găsindu-şi, în mod trist, sprijinitori de genul lui C. Bădiliţă. Fragmentele de jurnal publicate în numărul 6-7 din Viaţa Românească, şi care au stârnit un nou scandal, sunt reprezentative pentru **scufundarea lui Paul Goma în mlaştina propriilor pagini** *[iar aceasta poartă marca, nu doar a "Controlului Presei" în şedinţele-de-demascare, ci de-a dreptul a Securităţii - dezolat, dar trebuie să mă citez: vezi discursul pedagogizator al ministrului de Interne Coman la eliberarea mea din mai 1977, în* **Culoarea curcubeului,** *Polirom, pagina 269]*. 99% din ceea ce pune pe hârtie (sau postează pe internet) este expresia resentimentului: un filon încă bogat şi care nu dă semne că va seca prea curând. Mai nou, în cătarea lui Goma sunt afla numiţii holocaustologi care ,falsifică documente", ,inversează cronologia evenimentelor" şi ,prezintă efectul drept cauză". Însă nu numai ,holocaustologii", ci israelienii, ca popor, se văd în oglinda spartă a lui Paul Goma într-un mod terifiant: ,De când au o ţară, israelienii au încetat de a mai fi «popor ales«, au devenit ca ne-aleşii: egoişti, răi, xenofobi, nedrepţi cu goi-ii, brutali, mincinoşi, terorişti-de-stat (şi de partid). Cu o aroganţă insuportabilă, ei, deţinători de decenii ai armei atomice, ţipă de fiecare dată când o ţară musulmană este bănuită că deţine «arme de distrugere în masă« (ca Irakul, denunţat americanilor, care au pornit la război cu acest pretext, motivul fiind petrolul), dar doamne-fereşte să sufle un cuvânt despre posesoarele comuniste: China, Coreea de Nord.". După această globală punere la punct, diaristul îşi coboară privirile, revenind la motivul tulburării anterioare, şi anume Comisia Internaţională pentru Studierea Holocaustului în România. Şi, după ce înşiruie membrii Comisiei, ce face Paul Goma? Îi ia cumva la rând pe aceştia, în stilul său inconfundabil? Deocamdată nu. Într-un mod totalmente aberant, dar tipic pentru polemistul nostru, acesta se referă în continuare la persoane care nu sunt în respectiva comisie. **Dacă nu mă credeţi pe cuvânt** *[efect oratoric garantat în şedinţele de demascare, mai lipseşte: "Dragi tovarăşi"]*, iată fragmentul: ,Privesc lista celor din «Comisie«: nu-l văd pe Andrei Oişteanu, membru eminent al numerosului şi criminalului clan Răutu, neobosit vânător de «fascişti antonescieni«, de «negaţionişti«; nu-l aflu nici pe Andrei Cornea, apărător fără condiţii şi justificator al politicii teroriste a Israelului şi a Statelor Unite din ultimul cincinal, cu tot cu părintele său

«liberalul« bolşevic Paul Cornea; nici pe eternul tovarăş caraliu Teşu de la «Munca«, nedespărţit de carnetul-negru în care îi pune-bine pe duşmanii poporului cu ameninţarea: «Ordonanţa! Ordonanţa!« - au oare de ce? Aceşti bravi macabei să fi fost înlocuiţi în ultimul moment cu doi-trei goi figuranţi-activi (ca toţi proaspeţii convertiţi, mai catolici decât Rabinul-General) - ca Pippidi, M.D. Gheorghiu, Totok? Dar unde o fi D.C. Giurescuă - să fi lins el pe degeaba ceea ce a lins? Dar Gabriel Andreescu? Dar Dan Pavel? Dar Laszlo Alexandru, dar Pecican? Dar Buzura, Doctorul Honoris Causa de la Ierusalim, răsplătit pentru isprava înalt culturală de a fi trimis la topit un volum de documente care probau fără tăgadă şi responsabilitatea evreilor în tragedia generală? Dar Breban, dar Ţepeneag - cu stindardul pe care scrie, citeţ, «Ed. Reichman«? Dar Marta Petreu cu I. Vartic, ucenici-ascultători ai înţeleptului tovarăş Ion Ianoşi?". Teza Marii Conspiraţii, infiltrată şi disipată în scrisul lui Paul Goma, e adusă la asemenea ‚explicaţii" care ar fi comice dacă n-ar fi triste - şi invers. Ceea ce profetul de la Paris nu poate înţelege în ruptul capului este că nu are dreptul (juridic şi moral) de a face tuturor procese de intenţie; că afirmaţiile şi negaţiile lui se cer documentate, probate, dovedite; şi că, în genere vorbind, libertatea de exprimare se întinde până acolo unde ea poate încălca dreptul lui X sau Y la propria imagine. Nu poţi terfeli, la nesfârşit, figurile atâtor colegi de breaslă, **fără ca breasla să te respingă cu un nu hotărât şi unanim.** *[subl. mea, întristată: deci au lucrat bine "îndrumătorii spre îndărăt", vorba lui Dan Deşliu din perioada lui bună].*
"Daniel Cristea-Enache"

Cristian Bădiliţă îi răspunde la coada unui text, în un P.S. - în ziarul "Averea" / 18.10.2005:

"Un popor de intelepti

"Din decembrie 1947 pana in decembrie 1989 poporul roman n-a existat. Din decembrie 1989 poporul roman a devenit brusc „intelept". Am mai povestit in cateva randuri experienta mea „revolutionara", intr-un oras de provincie, unde taberele s-au triat de la bun inceput: sub tirul posibil al securistilor, noi, „derbedeii", pe trotuare si-n dosul tufisurilor, ei, „inteleptii". A doua zi totul devenise clar: „inteleptii" tov. Iliescu castigau partida, „derbedeii", ezitanti, politicosi in fata „experientei" varstei a treia, se retrageau in cochilia resemnarii, iar Romania musca, aparent satisfacuta, din siropoasa tarta a nesimtirii. Daca privesti lucrurile cu oarecare detasare (lucru dificil in cazul meu, in cazul multora dintre noi, cred) decembrie '89 nu pare altceva decat un carnaval pe jumatate spontan, pe jumatate pregatit, cand „nebunii" au reusit, pentru o zi, sa intoarca lumea pe dos, adica sa o normalizeze prin entuziasm. Dar nici un carnaval nu dureaza. Pe 23 decembrie ne cufundam, iar in mlastina intelepciunii somnolente, a nonistoriei confortabile, a amneziei si fatalismului bleg. Nu sunt de felul meu un intransigent. Iubesc masura, echilibrul, viata simpla, neaventuroasa, degustata in sacra ei banalitate. Dar exista perioade in istorie, in istoria noastra comuna, fireste, cand un anumit „instinct social" te scoate, oricat i te-ai impotrivi, din ordinea casnica aruncandu-te in valmasagul strazii. Daca lucrurile ar fi decurs normal dupa '89, daca as fi simtit o insanatosire a vietii publice romanesti, pe masura sacrificiului celor peste o mie de tineri eroi, mi-as vedea „linistit" numai de carturarie. M-as comporta si eu ca si predecesorii mei, „rezistenti" prin cultura in anii '80, tinandu-ma cat mai departe de lumea dezlantuita. Intr-un interviu de acum cativa ani, Andrei Plesu punea degetul pe rana. Diferenta dintre Cehia de azi si Romania de azi, spunea, in esenta, Plesu, se datoreaza faptului ca intelectualii cehi, sub comunism, au facut rezistenta la propriu, ajungand in puscarie sau fiind obligati, unii dintre ei, sa-si castige viata ca maturatori, in vreme ce noi, intelectualii romani, am stat si-am citit ce ni se dadea voie sa citim. Altfel spus, ne-am vazut de „ale noastre", de marunta noastra comoditate, in vreme ce in jurul nostru minciuna si crima se instaurasera parca pentru eternitate. Intelectualii cehi au refuzat sa-si exhibe „intelepciunea" atunci cand li se impunea sa se dovedeasca „nebuni". De aceea astazi, Cehia sta cu capul sus in fata comunitatii europene, impunandu-si punctele de vedere, nu cersind pomana. Dupa '89, poporul roman, in frunte cu intelectualii, s-a cufundat din nou, cu buna stiinta, in maioneza „intelepciunii" ineficiente. Cate ziare si reviste pun cu adevarat degetul pe rana? Cati dintre mentorii acestora vor cu adevarat sa indrepte lucrurile spre normalitate, spre cinste si normalitateă Majoritatea s-au aliniat directivelor tacite ale corectitudinii politice, ideologiilor stangiste implicite, autocenzurandu-se si inventandu-si scuze „decente" pentru a-si camufla arivismul ori lasitatea. „Diplomatia" devine a doua natura a romanului ajuns intr-o functie oarecare. Nimeni nu-i cere sa fie diplomat, nimeni nu-i impune centura cenzurii, dar parvenitul simte nevoia sa ridice singur bariere, sa obstrueze canale, sa inalte diguri si sa arunce plase de intimidare. Am fost invitat la un moment dat sa colaborez la un cotidian destul de cunoscut din Bucuresti. Totul a mers perfect atat timp cat am trimis texte cvasianistorice, despre Parinti si Biblie, meditatiuni atemporale sau impunsaturi de ordin general.

La primul text angajat, care ochea intr-un amic al suveranului gazetar am simtit cum tensiunea incepe sa creasca, rotitele cenzurii sa se puna in miscare, diplomatia sa-si scoata paianjenii de dupa colt si sa inceapa manevrele textile. Romania nu va ajunge nicaieri, absolut nicaieri ascunzandu-si sistematic gunoiul sub pres, „gainarindu-se" perpetuu. Diplomatiile, candoarea, intelepciunea sunt ingrediente firesti intr-o alta epoca decat cea prezenta. Atata vreme cat securistii, comunistii activisti, leprele regimului criminal se misca liber prin natura, prin cultura, prin politica, a fi „intelept", a fi „diplomat", a fi „normal", a fi „impaciuitor", a scrie si a vorbi numai despre sexul sau culoarea pielii ingerilor nu-i altceva decat lasitate camuflata in virtute.

Colaborationism si duplicitate. Avea dreptate un judecator recent al poporului cand ne acuza generatia de frustrare. Cum sa nu te simti frustrat cand vezi ca ani din viata ta au fost degeaba rasi din calendar, cand oameni nevinovati au murit pentru ca nimic din ce si-au dorit sa nu se intample, cand aceleasi

legume „intelepte“ duc Romania de ham spre cele mai inalte culmi ale socialismului si asa mai departeă Dupa ce ne-au scos din istorie „inteleptii“ incearca sa ne tempereze nerabdarea, explicandu-ne, de dimineata pana seara, ca istoria nu-i decat o forma a lasitatii colective. „Inteleptii“ nostri ambigui isi pun manusi in fata fostilor criminali, activisti si lepre, dar devin intransigenti si se delimiteaza precaut de toti cei care nu accepta compromisul. A ajuns o boala sa nu-ti placa sa traiesti in murdarie si promiscuitate politica, au ajuns blamabile sinceritatea, adevarul si alergia la infectie. Totul in Romania e amestecat, stanga cu dreapta, extrema stanga cu liberalismul si academia cu topismul; victimele si calaii sunt pusi pe acelasi talger, masurati dupa aceleasi criterii; primii sunt condamnati a treia oara, la nesfarsit, ultimii absolviti cu onoruri; nu mai stii care-i licheaua si care-i nelicheaua; care-i „al nostru“ si care-i „al lor“; pe cine sa tragi la raspundere si pe cine sa felicitiă Dupa carnavalul „nebunilor“ din '89 a urmat balciul nesfarsit al „inteleptilor“. Repet, sunt pentru compromis, pentru diplomatie si pupaturi in piata publica, dar nu in conditiile actuale, cand nimic nu s-a decantat. Amintiti-va o clipa de Franta de dupa razboi. Iertarea, compromisul si diplomatia au venit dupa judecarea criminalilor si colaborationistilor, dupa plasarea lor igienica la racoare. Dar poate nici nu mai conteaza, acum, pentru unii dintre noi, ce se intampla si ce se va intampla cu Romania.

Viata merge inainte, asa cum Romania merge inapoi, mereu impotriva vietii. Noi avem o singura menire: sa aparam, in tot ce facem, frumusetea si prospetimea florilor de pe mormintele celor ucisi in decembrie si iunie. Nu de alta, dar „micul intelept“ isi plimba cainele in fiecare seara prin mausoleu, confundandu-ne crucile cu boschetii.

P.S. Un scurt raspuns dlui Daniel Cristea-Enache, al carui „ochi magic“ din „Romania literara“ 38 imi este „adresat“. Va inteleg foarte bine reactia: N. Manolescu va da o paine, nu Paul Goma; va inteleg si nedumerirea: cum pot fi „si, si“, sau, cu vorbele Dvs, cum poate exista o „asemenea formula umana“, amestec de spiritualitate si altceva, foarte neplacut? Ce nu accept sunt doua lucruri: agresivitatea fata de o persoana pe care n-o cunoasteti decat dupa ureche si, poate, dupa frunzarit; confuzia rautacioasa a planurilor. Eu nu jignesc niciodata pe nimeni, ci incerc sa separ, sa discern, sa aleg si, atunci cand e cazul, sa pun la punct motivat. Imi asum riscul criticii, nu insolenta jignirii. In episodul „antisemitului“ Goma aproape toti ienicerii damboviteni l-au luat in brate pe vinovat, pe Manolescu, nu pe cel jignit, Goma. Dle (fara ghilimele, fireste) Cristea-Enache, inteleg necinstea cand e platita gras; cand insa traiesti in sau din cultura romana singurul lux pe care ti-l ingadui e minima onestitate. Credeti ca mi-e usor sa scriu ce scriu uneori? Credeti ca mi-e usor sa-mi pierd timpul cu toate micimile de acolo? Credeti ca mi-e usor sa ies din mrejele Ecleziastului ca sa va raspund la insolente? In fine, al treilea lucru: cand polemizati, faceti-o barbateste, sistematic. De ce polemizati doar pe fleacuri? Va astept cu remarci consistente despre Pateric, Septuaginta, Parintii Bisericii, evanghelii apocrife. Oricine, in Romania, e specialist in punerea la zid a lui Goma si in „moralita“

socialista. Pana una-alta, sa ne vedem de treburile noastre. Poate intelegeti mai multe din textul de mai sus. Ar fi pacat de tineretile noastre, ale amandurora.

(Berlin, 17 oct. 2005) Cristian Badilita"

*

COMENTARII, CITITORI, ZIARUL AVEREA ONLINE

De la Culcer 2005-10-17 23:21:34 Goma si listele de ieniceri

Nicolae Manolescu se infunda intr-un sir de contradictii penibile si de afirmatii de genul "nu discut cu Dta, fiindca esti tuberculos". Cred ca si-a atins pragul incompetentei. Sunt incintat ca pot citi articole ca ale Dv. si imi pare bine cu nu sunteti singurul. Dan Culcer

De la Mircea Stanescu 2005-10-18 00:11:00

Va rog, mai jos este un pasaj care va priveste direct...si foarte personal Revista "Timpul", Iasi, nr. 10, octombrie 2005 [titlu] "De fiecare data credem ca lumea începe cu noi", Interviu cu Nicolae Manolescu realizat de Radu Eugeniu Stan la 27 septembrie 2005 (p. 14, col. 2-4)

"[subtitlu:] N-am avut nici un conflict cu dl. (! - n. m., v. mai jos) Liviu Ioan Stoiciu

R.E.S.: A fost discutat, în ultima vreme, un conflict al dumneavoastra cu dl Liviu Ioan Stoiciu.

N.M.: N-am avut nici un conflict cu (! - n. m.) Liviu Ioan Stoiciu.

R.E.S.: A aparut si nu apel, la un moment dat.

N.M.: N-am nici un conflict cu (! - n. m.) Liviu Ioan Stoiciu. Dimpotriva, Liviu Ioan Stoiciu, care a fost redactor-sef adjunct al Vietii romînesti, a publicat acolo un text cu multe elemente antisemite. Uniunea Scriitorilor a dat un comunicat în care atragea atentia ca asa ceva nu este permis nici de lege, nici de codul valabil în lumea civilizata, si i-a retras dlui Stoiciu functia de redactor-sef adjunct. A ramas doar redactor. Asta a fost tot! Ce a facut dl Stoiciu pe urma, deja nu mai intra în raza mea de vedere. E treaba lui. A strîns semnaturi a protestat, a spus cîteva minciuni gogonate, ca nu l-ar fi chemat nimeni... Toata redactia a venit, în afara de el, la o discutie. A spus ca l-am chemat la tribunal, ca am vrut sa-l judecam... Sau nu l-am chemat, sau l-am chemat, sa se hotarasca pîna la urma ce-am vrut sa facem! Chestiunea e ca dl (! - n. m.) Stoiciu a încalcat o lege si o norma de buna cuviinta si trebuie sa plateasca, atîta tot! Eu n-am sa astept ca pedepsele pentru asemenea lucruri sa vina din strainatate, cum se întîmpla la fotbal, unde stadioanele echipelor care striga slogane rasiste sînt suspendate de UEFA, nu de Federatia Romîna de Fotbal. Nu! Uniunea Scriitorilor va lua masuri, ca nu va astepta sa intervina, nu stiu, Ambasada Statului Israel sau presedintele Comunitatii Evreiesti din Romînia.
R.E.S.: Alt subiect, mult discutat, mai ales de presa cotidiana din Bucuresti, este faptul ca ati fost dat în judecata de dl Paul Goma.

N.M.: De la dl Paul Goma, pîna una-alta, n-am primit nimic. Dl Paul Goma s-a învatat sa traiasca din scandal si, daca nu provoaca unul la cîteva luni, nu se simte bine. Eu n-am nici un motiv, n-am nici o treaba cu Paul Goma. El poate sa faca ce vrea. E major, are saptezeci de ani, poate sa scrie ce doreste, poate sa fie si antisemit, si antifascist, si anticomunist, e problema lui. Problema mea este ca avem de.a face cu o revista editata de noi! Nu de Paul Goma! Deci, razboiul Uniune-Paul Goma, Manolescu-Goma, toate astea sînt false. N-am nici un razboi cu Paul Goma! De mult nu mai am nici un razboi cu el!

R.E.S.: Iar atacul recent la adresa dumneavoastra, semnat de dl Badilita, în Averea...

N.M.: Nu, nu!!! Nu exista dl Badilita (!!! - n. m.)! Hai sa fim seriosi, sa vorbim de altceva! [...]

mirceastanescu@hotmail.com

Mai există un mesaj adresat de LIS celor care l-au "asistat" (cu prosopul, ca antrenorii pe boxeuri...). Avînd un caracter personal, nu-l transcriu.

După acestea nu mai am chef să continuu portretul Manolescului. Ni s-a oferit - graţios - autoportretul.

Păcat (numai atât?) că autorul textului nu vorbeşte deloc - dar deloc, nici măcar din greşeală - de perioada de un an de zile: 28 iunie 1940-22 iunie 1941, întâia, cronologic Ocupaţie a Basarabiei şi a Bucovinei de Nord - şi care a jucat într-o bună măsură un rol nefast în desfăşurarea evenimentelor ulterioare - prin răzbunarea românilor pe evrei după alungarea bolşevicilor în 1941. I se va fi şters şi lui din memorie - dacă va fi fost înscrisă...

Altfel, iată: Basarabia - aşa, cu şovăieli, cu handicapuri (istorice, psihologice) se află şi de această dată în fruntea celor care încearcă să stabilească adevărul în sensibila chestiune evreiască din timpul celui de al II-lea război mondial.

Miercuri 19 octombrie 2005

Azi a apărut "Comunicatul" - iată-l:

Revista lunara "Viata Romaneasca" Anul C (100), Nr. 8-9 / 2005, pagina 8

COMUNICAT AL REDACTIEI REVISTEI "VIATA ROMÂNEASCA"

"În legatura cu problema creata de publicarea unui fragment al Jurnalului domnului Paul Goma, în numarul dublu 6-7 din acest an al "Vietii Românesti" si la care face referinta comunicatul Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor, din 8 septembrie 2005, reprodus aici (mai jos), conducerea revistei doreste sa declare urmatoarele:

Comitetul Director al Uniunii Scriitorilor nu a avut începând din

decembrie 1989 si pâna astazi nici un fel de interventie autoritara în politica sau, în general, în contemporanul editorial adoptat de "Viata Româneasca". Relatiile publicatiei cu succesivele conduceri ale Uniunii, inclusiv cu actualul presedinte si comitet pot fi socotite, sub raportul principiilor, drept exemplare. Uniunea Scriitorilor a sustinut, într-o oarecare masura" uneori salutar, însa, inclusiv în cazul publicarii volumelor suplimentare ale "Vietii Românesti (exemplu: (sic!)" din punct de vedere financiar activitatea acestei institutii a culturii române, de o deosebita traditie si de un ales prestigiu. Referirile la cooperarea dintre Uniune si "Viata Româneasca", aflata sub patronajul sau egida USR facute în negativ, indiferent din partea cui ar veni eventual, nu corespund întru-nimic realitatii.

"Punctul de vedere al Comitetului Director al USR, care a fost exprimat si în sedinta din 8 septembrie, rezumat în comunicatul mentionat cu privire la publicarea textului domnului Paul Goma, corespunde concluziei redactiei asupra acestui subiect. Daca *publicarea fragmentului de jurnal, ce include aprecieri afectând relatiile umane, în primul rând la nivel interetnic,* (s.m.)a putut sa se produca, faptul a decurs exclusiv din aceea ca pregatirea respectivului numar s-a efectuat într-o perioada în care comunicarea dintre membrii grupului "Vietii Românesti" nu a urmat, din motive independente de orice vointa, cursul firesc, propriu unei redactii de cultura.

Revista a dezvoltat sub conducerea regretatului Cezar Baltag, dar si în ultimii opt ani de aparitie, o conduita deschisa, libera, contrara oricaror derive extremiste, extrem-nationaliste, antisemite, agresive, sovine, fiind un vector semnificativ al europenismului în arta, în istorie, cu deosebire în literatura prezentului, în filosofie, sau metapolitica si, în general, a dezvoltat atitudini universaliste, de cultivare a valorilor modernitatii.

"Viata Româneasca" arata deplina consideratie scriitorilor care au dorit si doresc sa colaboreze, sau care lucreaza în redactia sa. Nu vor fi publicate însa niciodata, nici macar prin exceptie, sau din eroare, expresiile unor pozitii extremiste, antisemite, lezante la adresa unor etnii sau religii, trivialitatile (în sens penibil pornografic) lipsite de o clara acoperire estetica, atacurile suburbane la adresa colegilor, sau a semenilor nostri. Orice opinie este bine primita în paginile revistei, orice atitudine critica este salutata, sau cel putin respectata, însa exemplele oferite de principalele publicatii literare sau de cultura ale civilizatiilor mari ale lumii actuale nu vor fi sfidate de revista care împlineste anul viitor un secol de aparitie, si care a fost fondata tocmai în conformitate cu spiritul unora dintre cele mai celebre, la acea vreme ca si acum, periodice occidentale.

"În cazul în care au existat sau vor exista luari de pozitie contrare comunicatului Comitetului Director al USR din 8 septembrie, sau în opozitie cu prezentul comunicat, venind din partea indiferent carei persoane apartinând colectivului redactiei "Vietii Românesti", acestea nu angajeaza institutia noastra, nu îi apartin în nici un fel si cad în raspunderea exclusiva a celui care s-ar angaja pe o astfel de cale.

Caius Traian Dragomir, redactor-sef

Comunicat din partea Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor

În sedinta din 8 septembrie 2005, Comitetul Director al Uniunii Scriitorilor din România a luat în discutie numeroase aspecte curente ale activitatii acestei organizatii. Printre ele s-a aflat si situatia creata de *aparitia în revista Viata româneasca, nr.6-7 din 2005 a unui text cu caracter antisemit care a generat vii proteste (*s.m.) si a determinat redactarea unui comunicat prin care conducerea Uniunii îsi exprima regretul fata de publicarea acestuia.

Comitetul Director al Uniunii Scriitorilor din România a invitat redactorii revistei Viata româneasca la o discutie pe aceasta tema. Au raspuns invitatiei domnii Caius Traian Dragomir, redactor sef, Vasile Andru si Petre Got, redactori. În consens cu opinia Comitetului Director, membrii redactiei Viata româneasca au exprimat parerea lor de rau fata de publicarea articolului aflat în discutie si si-au însusit continutul si formularea comunicatului USR pe aceasta tema. Directia revistei Viata româneasca a hotarît sa publice în proximul numar al revistei comunicatul Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor din România si punctul de vedere propriu, ce exprima aceeasi atitudine fata de aparitia articolului. Comitetul Director al USR si redactorii revistei Viata româneasca au decis sa faca tot posibilul ca asemenea incidente, ce pot constitui subiectul unor tensiuni si se plaseaza în afara legilor tarii si normelor societatii contemporane, sa fie evitate pe viitor. Ambele parti tin sa reaminteasca faptul ca revista Viata româneasca a fost în trecut si ramîne si azi promotoarea ideilor de toleranta etnica. Revista a manifestat constant o atitudine de larga deschidere spre toate grupurile etnice, publicînd chiar si un numar special dedicat scriitorilor evrei din România

Nici USR, nici conducerea revistei Viata româneasca nu doresc limitarea libertatii de exprimare a opiniilor, ci doar încadrarea expunerii acestora în limitele unanim acceptate în lumea civilizata. Comitetul Director al USR atrage atentia opiniei publice ca în comunicatul sau conducerea USR nu a incriminat nici o persoana, nu a calomniat pe nimeni, ci doar a manifestat îngrijorarea fireasca fata de aparitia unui text care propaga idei antisemite într-un periodic aflat sub egida USR. Redactorii revistei Viata româneasca invitati la Comitetul Director, au exprimat adeziunea lor la acest punct de vedere.

Comitetul Director al USR a decis sa îi retraga domnului Liviu Ioan Stoiciu, responsabil al numarului în care a aparut textul în discutie, calitatea de redactor sef adjunct al revistei Viata româneasca.

Joi 20 octombrie 2005

Zi agitată, plină. Am început textul despre "Holocaust în Basarabia". Am redactat un mesaj către prieteni în chestiunea acţiunii noastre de răspuns la atacurile manoleşti; spre seară m-am hotărît să confecţionez un "Anunţ": fac apel la un avocat, două avocate să apere

fără arginţi cauza noastră. M. Stănescu şi D. Culcer nu au fost de acord cu apelul către voluntariatul avocaţilor. V. Stan: că da, măcar ca valuri-valuri provocate.

Acum, fiind orele şase dimineaţa - aştept... poşta electronică şi de peste Ocean.

Până atunci textele de protest semnate de Gr. I. Culian şi Gabriel Pleşea:

"Scrisoare deschisa adresata lui Nicolae Manolescu,
Presedintele Uniunii Scriitorilor din Romania

Domnule Nicolae Manolescu (fara "stimate" - pentru ca nu va stimez),

"Am urmarit interviul Dvs. transmis de postul TVR International joi, 13 octombrie 2005, in cadrul careia ati facut afirmatia - iresponsabila si revoltatoare, in opinia mea - ca semnatarii Protestului PRO Paul Goma, printre care si eu (publicat de saptamanalul pe care il conduc, New York Magazin, in numarul 436, din 21 august 2005, la pagina 11), ar fi "insi mai mult decat dubiosi, de prin alte parti, gen Plesea, de la New York, si altii, de prin Canada, bine cunoscuti pentru simpatiile lor legionare" (!?!) facand insa o singura nominalizare: scriitorul Gabriel Plesea, presedintele Foreign Press Association of New York, corespondentul cotidianului Romania Libera la New York, membru al Uniunii Scriitorilor din Romania (al carei presedinte sunteti !?!) si unul dintre colaboratorii mei cei mai apropiati. Avand in vedere afirmatia foarte grava facuta de Dvs. in interviul mentionat, dar si faptul ca ma numar printre semnatarii Protestului PRO Goma, va intreb:

1. Care sunt scrierile mele cu caracter legionar publicate in cei aproape 10 ani de cand conduc saptamanalul de limba romana New York Magazin?;

2. Cum explicati faptul ca singura persoana nominalizata de Dvs. este scriitorul Gabriel Plesea, cunoscut fiind faptul ca domnul Plesea se numara printre cei mai aprigi critici si demascatori ai cameleonismului Dvs. politic, incepand cu "contributia" pe care ati avut-o la distrugerea Aliantei Civice si a Partidului Liberal si terminand cu simpatia consecventa fata de Ion Iliescu, fost presedinte al Romaniei si fost sef al PSD?;

3. Cum se face ca multi dintre semnatarii Protestului PRO Paul Goma sunt (inca) membri ai Uniunii Scriitorilor? Sa inteleg ca Uniunea condusa de Dvs. numara si unii membri care au "simpatii legionare"?

Consider ca afirmatia pe care ati facut-o aduce grave prejudicii morale tuturor semnatarilor Protestului, si ca o persoana aflata in pozitia Dvs. nu are nici autoritatea si nici dreptul de a jigni, intr-un mod iresponsabil, personalitatile remarcabile din tara sau din Exil care nu au facut altceva decat sa ia atitudine fata de tratamentul incalificabil la care este supus cel mai important exponent al disidentei anticomuniste din Romania, d-l Paul Goma. Dupa ce l-ati pedepsit pe d-l Liviu Ioan Stoiciu cu destituirea din functia de redactor sef adjunct la Viata Romaneasca pentru publicarea unui articol cu caracter chipu-

rile antisemit (fara sa cititi macar textul!), dupa ce l-ati cocolosit ani de zile pe Ion Iliescu (desi erati, parca, "liberal"), iata ca acum veniti in fata a milioane de telespectatori si folositi calificative denigratoare la adresa unor membri ai Uniunii Scriitorilor si a unui grup de oameni cinstiti care apara un simbol al luptei impotriva comunismului, un sistem criminal, care Dvs. v-a adus atatea beneficii. De aceea, va cer:

1. Sa va cereti scuze, public, semnatarilor Protestului PRO Paul Goma pentru afirmatiile facute in interviul din emisiunea TV citata;

2. Sa demisionati din fruntea Uniunii Scriitorilor, lasand locul unei persoane care sa elibereze aceasta institutie de minciuna, cenzura si manipulare a opiniei publice.

Grigore L. CULIAN, editor New York Magazin
New York, 15 octombrie 2005

"Simptome ingrijoratoare la colaborationistul Nicolae Manolescu

Motto: "Il faut se rappeler que la plupart des critiques sont des hommes qui n'ont pas eu beaucoup de chance et qui, au moment où ils allaient désespérer, ont trouvé une petite place tranquille de gardien de cimetière.() Le critique vit mal, sa femme ne l'apprécie pas comme il faudrait, ses fils sont ingrats, les fin de mois difficile."

Jean-Paul Sartre, Qu'est-ce que la littérature?,
Éditions Gallimard, 1948.

"Reactia viguros negativa, generata de decizia abuziva a conducerii Uniunii Scriitorilor din Romania de a-l destitui pe scriitorul Liviu Ioan Stoiciu din directia revistei 'Viata Romaneasca' pe motiv ca a permis publicarea in revista a unor texte semnate de Paul Goma, i-a provocat duplicitarului presedinte al USR, Nicolae Manolescu, o violenta criza de identitate la adresa semnatarilor Protestului din 11 septembrie 2005. Dupa ce un timp, in privinta Protestului, a tacut malc, potrivit politicii sale de strut rezistent prin cultura, Nicolae Manolescu, acest histrion jucand rolul de 'mare critic si istoric literar, care a pus o amprenta de nesters asupra culturii noastre' (anilingusul apartine mediocrului si plicticosului codificator in proza Augustin Buzura-'Gusti', fartatele manolescului la "vorba Iliescului" 'talharii' literare), a fost imboldit ba de unii, ba de altii sa spuna/faca ceva. Pe rand, Rodica Palade (Revista 22), Sorin Marculescu (in Observator Cultural, fiindca Romania literara, domeniu manolesc, a refuzat sa-i publice Scrisoarea deschisa), Victor Roncea (Ziua), Ovidiu Pecican (Observator), Liviu Cangeopol (New York Magazin) si altii au pus in discutie decizia aberanta a Comitetului Director al USR, condus de Nicolae Manolescu, si reactia pe care aceasta a starnit-o. De fiecare data presul USR-ului a scaldat-o: ca textul lui Goma e un text antisemit, ca Stoiciu nu a venit la judecata Consiliului, ca el nu are nimic cu Goma (trecand sub ticaloasa tacere ca a votat excluderea acestuia din USR sau ca a interzis publicarea aceluiasi in

Romania Literara). In fine, cu ocazia unui interview pe postul TV Romania Cultural, difuzat in reluare pe 13 octombrie si pe reteaua TVR International, dupa ce si-a etalat realizarile (Intalnirea de la Neptun si premiul de $10.000 acordat scriitorului peruan Mario Vargas Llosa - care, cu aceasta ocazie, a evocat intalnirea de la Paris cu disidentul Paul Goma si nu cu vreun rezistent prin cultura!), Nicolae Manolescu a fost invitat sa comenteze asupra Protestului din 11 septembrie 2005, semnat de 196 de persoane. Brodand si mintind fara nici un pic de rusine, fara sa aminteasca macar esenta Protestului, pe care probabil nici nu l-a citit, Nicolae Manolescu s-a referit doar la Liviu Ioan Stoiciu, afirmand ca acesta, 'dupa ce a facut gogomania', in loc sa vina sa discute cu el si cu Comitetul Director 'a adunat semnaturi ale unor insi mai mult decat dubiosi de prin alte parti, gen Plesea de la New York, si altii de prin Canada bine cunoscuti pentru simpatiile lor legionare.' Adevarul este ca nu Liviu Ioan Stoiciu a adunat semnaturile la Protest. Acesta a fost redactat de un grup de romani cu coloana vertebrala, ultragiati de abuzul marsav al lui Nicolae Manolescu, si lor li s-au alaturat semnaturile protestatarilor. Desconsiderand numele si numarul protestatarilor, unii dintre acestia personalitati ale Exilului romanesc, Nicolae Manolescu sfarseste prin a-i califica pe semnatari drept 'simpatizanti legionari!'Raspunsul demential al lui Manolescu este inca o dovada a cardasiei acestuia cu Ion Ilici Iliescu care, cu ocazia descinderilor sale pe la New York, ii infiera proletar pe cei ce ii contestau legitimitatea la conducerea Romaniei post-decembriste cu apelativul de 'legionari'. Se stie ca insulta cea mai mare, cu care bolsevic-comunistii romani ii congratulau pe dusmanii de clasa, era cea de 'legionar'. Cu ocazia protestelor din Piata Universitatii, in 1990, Iliescu i-a vazut cu ochii lui prolet-vigilenti pe 'legionari', atacand revolutia sa 'originala'. Asemenea lui Ion Ilici Iliescu, Omul cu "O" mare pentru colaboratorul sau Nicolae Manolescu, presedintele USR i-a vazut, si el (mai realist nu-i vorba, caci legionari sadea nu mai exista!), pe 'simpatizantii legionari' intruchipati in semnatarii unui Protest ce ii contesta buna credinta in probleme de cenzura, de destituire a redactorilor, de politica editoriala etc.

'Nu incape indoiala ca Nicolae Manolescu, un individ a carui moralitate este mai mult decat dubioasa, odata fript cu etichetarile de 'antisemit' si cu infierarile ce i s-au adus in raportul Pactului Iliescu-Wiesel, cum ca este un 'negationist deflector', 'selectiv' si 'minimalizator' si un "trivializator prin comparatie" al Holocaustului, sufla si in iaurtul prapadit pe care il imparte cu alti prosemiti de circumstanta, vazand peste tot texte antisemite in speranta ca ii vor fi iertate pacatele goiste. Si in privinta 'legionarilor' si a 'simpatizantilor legionari' Nicolae Manolescu are motive de puseuri schizofrenice. Iata ce scrie (Strict secret) maiorul Bratu Matei, de la Inspectoratul de Securitate al Municipiului Bucuresti, in septembrie 1969 (extras din Cartea alba a Securitatii, Istorii literare si artistice, 1969-1989, SRI, 1996): 'Raport privind pe numitul Manolescu Apolzan Nicolae. Numitul Manolescu Apolzan Nicolae, lector la Facultatea de filologie din Bucuresti, a aparut ca legatura a legionarului Stamatu

Horia din R.F. a Germaniei, in anul 1967. Din datele obtinute asupra lui rezulta ca, in anul 1967, a facut schimb de materiale in vederea intocmirii unor lucrari literare. Manolescu Apolzan Nicolae mai are legaturi si cu Ierunca Untaru Virgil din Franta, cunoscut ca element dusmanos." Deci tocmai Nicolae Manolescu care avea legaturi cu 'legionarul Stamate Horia din R. F. a Germaniei' striga acum ca semnatarii Protestului sunt 'simpatizanti legionari'. Nicolae Manolescu, né Apolzan, si-a schimbat numele de familie, Apolzan, ca sa nu aiba probleme la dosar, dar Securitatea vigilenta stia! parintii lui Nicolae fiind banuiti, asa cum face fiul astazi cu altii, a fi "simpatizanti legionari' si bagati la puscarie pentru aceasta. Si iata cum, in anul de gratie 2005, Nicolae Manolescu se simte atat de pur incat, laolalta prosemit si antilegionar, ii numeste pe cei care ii contesta stramba judecata si semneaza un Protest impotriva rusinoasei sale decizii drept "simpatizanti legionari'! In fapt aici nu e vorba de puritate (auto-declarata!), ci de manifestari mintale grave ale unui individ arogant si egomaniac. Ii recomandam deci sa se caute la doctor si sa se spovedeasca la preot, in vederea vindecarii si a pocairii (eventual la New York, la vreun dr. dv. de familie, 'double certified', si la vreun prof. univ. dr. pr., care sa nu fi semnat Protestul si sa fie, astfel, de incredere). Trecand la lucruri serioase, ne ingrijoreaza starea lui Nicolae Manolescu, care, odata cu inaintarea in varsta, prezinta vadite simptome de dementa senila. Trebuie atrasa atentia insa ca s-ar putea ca unii dintre semnatarii Protestului sa nu adopte aceasta interpretare 'medicala' a starii lui Nicolae Manolescu si, considerandu-se calomniati prin eticheta de 'simpatizanti legionari' pe care le-a aplicat-o criticul bolnav, sa procedeze mai degraba la darea lui in judecata. Eventual la un tribunal de pe aici, din Occident, unde Iliescu si alti protectori ai manolescului sa nu aiba posibilitatea de a-i manipula pe judecatori. Gabriel PLESEA"

O cunoştinţă (poştală) mai veche se indignează:

Sent: Wednesday, October 19, 2005 5:39 PM
Subject: Scandalul Goma, Stoiciu, Manolescu

"Am urmarit cu stupoare scandalul cu Viata Romaneasca si N. Manolescu. Nu credeam ca ar fi posibil ca Romania sa produca (dupa Ceausescu) o alta figura tragi-comica in persoana lui Manolescu. Un autentic dar modern Don Quichotte care vede antisemitism acolo unde originalul model vedea mori de vant. Ce dispretuiesc asa de mult la Manolescu este lasitatea. A fost acuzat de antisemtism, cred cu doi ani in urma si acum ca sa se "reabiliteze" imita personagiul lui Cervantes. Cum indrazneste acest om de litere (se spune ca este mare, dar eu ma refer la caracterul lui si nu la talentele literare pe care nu stiu in care masura le poseda) sa acuze pentru a doua oara, miseleste, fara rusine, o persoana care a dovedit mai mult decat oricine altul, curaj in apararea adevarului. Ma refer la Paul Goma deoarece el este adevaratul acuzat, care nu-si apleaca capul desi stie ca sabia poate sa-l taie. Domnul Stoiciu poate sa-si tina capul sus cu mandrie.

Pentru el toata admiratia mea. Istoria ii va cinsti numele. Si pentru toti aceia care, cu mai mult talent si cu cuvinte mai elocvente decat ale mele, au venit in apararea lor, profundul meu respect, Dr. F.I. Dworschak, Ottawa

PS Adresele paulgoma@free.fr si dculcer@teaser.frliviu.stoiciu@gmail.com nu au fost acceptate de compania mea (Rogers) Ar fi posibil ca acest mesaj de simpatie si suport sa le fie transmis si lor?

Un articol din *22* al lui V. Tismăneanu - fragmente:

"(...)Daca democratia romaneasca la ceasul Basescu este diferita de momentele precedente (iar eu unul cred ca este), atunci presedintele poate si ar trebui sa condamne ce s-a petrecut in toti acesti 40 de ani: umilirea natiunii, batjocorirea legii, persecutia minoritatilor, distrugerea taranimii, exploatarea inclementa a clasei muncitoare, strangularea gandirii autonome si prigoana impotriva intelectualitatii. Este vorba de un imperativ motiv (...)

"Este, cred eu, necesar sa numim institutiile care au permis functionarea sistemului: politia secreta, aparatul de partid, Comisia controlului de partid, Sectia de propaganda etc. Trebuie sa-i numim si pe cei care au facut aceste institutii sa se perpetueze, uneori din diabolic fanatism, alteori din nu mai putin nociv (...)

"In ce ma priveste, am rupt cu comunismul pe baza unei decizii morale si intelectuale. Faptul ca parintii mei au fost ilegalisti nu m-a impiedicat sa vad aberatiile logice si sociologice implicate de aplicarea unui proiect utopic imbibat de cultul violentei si al unei revolutii cataclismice.(...)

"In ce ma priveste, ma situez de partea lui Vasili Grossman si sustin ca ambele crime in masa inspirate de proiecte ideologice nihilist-demonice trebuie condamnate fara nici o rezerva, definitiv si irevocabil. Dezinformarea kaghebista (ori securista) a jucat si ea unrol important in acest intristator joc al demisiilor etice. Disidenti celebri precum Saharov, Soljenitin, Maximov, Bukovski, Goma, Havel, Michnik, Kis, chiar Djilas au fost calomniati in fel si chip, urmarindu-se, cu perfida abilitate, delegitimarea actiunii lor.(...)

"Poate este prea tarziu sa reluam actiunea lui Ticu Dumitrescu, poate este naiv. Nu stiu, dar ceea ce sunt sigur este ca, fara o dezbatere despre eroi si calai, fara o abordare deschisa a ceea ce s-a petrecut cu noi si cu sufletele noastre vreme de patru decenii, nu vom putea iesi din acest univers pervers al unei false culpabilitati generale. Au existat vinovati si ei pot si trebuie sa fie numiti. Sunt de acord, asadar, cu Adrian Cioroianu si colegii sai care propun o lege a lustratiei. Fie si numai pentru ca o asemenea discutie ii va face poate sa roseasca pe cei care si-au batut joc in chip infam de vietile atator milioane de oameni. Iar daca ei nu vor rosi, poate ca macar copiii lor o vor face.(...)

[întrebare, A. Gosu] "Nu cumva condamnarea comunismului, fara o lege a lustratiei, ii va absolvide vina pe unii oameni si va arunca intreaga ras-

pundere asupra statului, o entitate abstracta?"

"Am scris acum cateva luni un articol in Jurnalul National, intitulat Presedintele Basescu si problema comunismului. Reiau aici ideea centrala. O comisie gen Comisia Wiesel ar avea nevoie de o persoana cu autoritatea morala a lui Elie Wiesel pe post de presedinte. Se gandeste d-l Basescu sa invite un fost disident, sa zicem pe Paul Goma ori pe Doina Cornea, sa prezideze o asemenea comisie? Personal nu cred ca fostii disidenti si aceia dintre noi care am scris in publicatiile exilului anticomunist simt nevoia unei asemenea confirmari a unor adevaruri strigatoare la cer".

[A.G.] "Ati vorbit despre necesitatea infiintarii unui institut al comunismului. Care ar fi rostul lui?"

"Am vorbit despre urgenta necesitate de a infiinta un Muzeu al Terorii Comuniste in Romania. Este pur si simplu scandalos ca la 15 ani de la naruirea acelui sistem nu avem un asemenea loc de memorie menit sa mentina vie amintirea victimelor si a martirilor. Un asemenea muzeu ar fi acel memento de care avem nevoie pentru ca un asemenea experiment tragic, soldat cu sute de mii de victime (probabil peste un milion), sa nu se mai repete. Imi imaginez sali legate de politia politica, de sinistrele verificari de cadre, de ingenuncherea spiritului prin propaganda, masluirea nerusinata a istoriei nationale. Am vedea chipurile politrucilor si tortionarilor care au servit cu morbida pasiune sistemul. Ma gandesc la o sala consacrata ideii comuniste, cu chipurile celor care, crezand ca fericesc umanitatea, au condamnat-o, vorba lui Kolakowski, la sclavie universala. In plus, un Institut National pentru Studierea Comunismului ar fi exact cadrul academic in care s-ar desfasura cercetari si dezbateri menite sa lumineze mecanismele instaurarii, functionarii si reproducerii sistemului.

"Am propus constituirea unui asemenea institut in 1997, cand am lansat la Bucuresti, in prezenta unor inalte oficialitati ale epocii, Reinventarea politicului: se pare ca am vorbit in van. Altele erau prioritatile epocii.

"Poate ca sfetnicii actualului presedinte vor apleca urechea la aceste propuneri si se va intampla acum ceea ce ar fi fost normal sa se intample de-a lungul acestor spasmodici ani ai tranzitiei. Ceea ce mi-a dat mari sperante a fost faptul ca la diversele lansari, in 2005, ale Stalinismului pentru eternitate au participat sute de tineri."

A făcut progrese considerabile, V. Tismăneanu. Dar mai are, mai are de mers pe drumul adevărului. Fiindcă un adevăr există, orice-ar zice... Kolakowski.

Vineri 21 octombrie 2005

Abia acum am scos-o la capăt cu "Holocaustul în Transnistria". M-am chinuit - pentru o introducere de o pagină şi un final de jumătate: trei zile. A ieşit asta:

["A fi basarabean" a fost introdus aici, la 21 octombrie. Post-Scriptum-ul a fost terminat - şi pus în jurnal la sfârşitul lunii. Cum am pierdut ultimele zile din jurnalul pe octombrie, am aşezat "A fi basarabean" şi P.S."-ul în finalul jurnalului pe octombrie. Acum rectific: şterg de aici "A fi basarabean" şi îl las la sfârşitul lunii.]

Sâmbătă 22 octombrie 2005

Am uitat să notez: "Arta refugii" a primit, în Italia un premiu pentru traducere (e complicat, de aceea nu ştiu să explic).

Am cules un articol de pe internet, o publicaţie din Germania pentru "românii de pretutindeni", cu data de azi :

"În cadrul Festivalului Arte si Carte

"Paul Goma si-a relansat romanul Sabina

"La implinirea rotundei varste de 70 de ani, scriitorul disident Paul Goma (foto) si-a relansat romanul bine cunoscut "Sabina", in cadrul Festivalului Arte si Carte. Personalitate controversata, luptator anticomunist, dar cu unele viziuni deosebite pentru care unele voci il condamna drept antisemit, Paul Goma este cunoscut nu doar ca romancier, ci mai ales ca disident comunist, initiator al miscarii care-i poarta numele. De altfel, romanul "Sabina" descrie mizeria si ticalosia regimului comunist din anii '50 cand se petrece actiunea, in paralel cu povestea de dragoste a doi tineri care vor sa traiasca separati de lume "intr-un spatiu propriu al puritatii", dupa cum spunea Tudorel Urian, consilier al ministrului culturii si cronicar la "Romania Literara". Cu prilejul lansarii romanului, scriitorul Vasile Paraschiv, coleg de generatie cu Paul Goma, a cerut presedintelui Uniunii Scriitorilor, Nicolae Manolescu, sa intreprinda toate actiunile necesare pentru condamnarea atitudinii pe care aceasta institutie a avut-o fata de scriitorul disident in anii '70. "Este necesara aceasta reconciliere onorabila pentru ca Paul Goma trebuie venerat ca un erou national pentru demnitatea sa de atunci", a spus Vasile Paraschiv.

Paul Goma s-a nascut in Basarabia, dar familia sa s-a refugiat, in 1944, in Transilvania, unde el devine elev la Liceul "Gheorghe Lazar" din Sibiu. Deoarece a vorbit in clasa despre partizanii anticomunisti din munti, a fost exmatriculat din toate scolile din tara. Cu toate acestea, reuseste in 1952 sa se inscrie la un liceu din Fagaras, pe care l-a terminat in iunie 1953. Devine apoi student la Institutul de literatura si critica literara "Mihai Eminescu" si apoi la Facultatea de Filologie din Bucuresti. In noiembrie 1956, este arestat, fiind acuzat de tentativa de organizare de "manifestatie ostila" regimului comunist. In martie anul urmator, este condamnat la doi ani de inchisoare corectionala, pe care ii ispaseste in inchisorile Jilava si Gherla. In noiembrie 1958, este eliberat si trimis sub escorta pentru 36 de luni de domiciliu obligatoriu in satul Latesti

din Baragan. Dupa eliberare, este obligat sa munceasca drept muncitor necalificat in diverse orase, dar isi reia studiile la facultate. A debutat in 1966, in revista "Luceafarul", iar la doi ani a publicat volumul de debut "Camera de alaturi" (povestiri).

Romanul "Ostinato", scris pe baza experientei scriitorului din inchisorile comuniste a fost respins de cenzura. La fel si cel de-al doilea roman al sau, "Usa". Neputand publica in tara, autorul trimite clandestin in Occident manuscrisele cartilor sale care apar apoi in Germania si Franta. Dupa modelul scriitorilor bulgari si unguri, care aderasera la Charta '77 a scriitorilor din Cehoslovacia, Paul Goma initiaza miscarea pentru drepturile omului din Romania, numita apoi "Miscarea Goma". Acest lucru avea sa acutizeze conflictele scriitorului cu autoritatile comuniste de la Bucuresti, culminand cu arestarea, iar, ulterior, cu expulzarea sa, a sotiei si a fiului lor in varsta de doi ani. La 20 noiembrie 1977, Paul Goma ajunge cu familia la Paris, unde locuieste si astazi. Paul Goma este, in prezent, autorul roman cu cele mai multe titluri traduse si publicate in Occident. Opera sa a ajuns in tara abia dupa caderea comunismului. In strainatate, i-au aparut volumele "Ostinato", "Usa noastra cea de toate zilele", "Gherla", "In cerc", "Garda inversa", "Culoarea curcubeului", "Bonifacia", "Arta refugii" si multe altele. (A. ZAMFIR)"

Duminică 23 octombrie 2005

Ieri mi-a dat Filip un film pe DVD, "Million Dollar Baby", de Clint Eastwood în managerul de box (extraordinar de... just) cu sublima Hilary Swank în boxeuză (am românizat după franceză). Eastwood este cineastul meu favorit de multă vreme, de data aceasta însă nu mai este vorba de universul brutal, violent al cow-boy-lor, al vânătorilor de prime, al răzbunătorilor, al poliţiştilor incoruptibili, ci de cu totul altceva...

Boxul... nu doar pentru că şi eu (în copilărie, în primele două clase la Şcoala Normală de la Sibiu) am făcut (un fel de) box - ba chiar box am făcut, chiar dacă luptam desculţi, cu fulare învârtite în jurul pumnilor sau/şi căciuli! Apoi am trăit din amintiri şi de box, la unul ca mine, agresat din toate părţile, de toţi şi de toate boxul fiind, desigur o "revanşă" asupra celor răi. Însă privind boxul altora am înţeles multe - oricum, destule - despre viaţă, despre durerea fizică, despre sânge, despre moarte (măcar ca ameninţare de fiecare moment), decât din o mie de cărţi. Fac şi eu parte dintre cei care cred că boxul, batjocorit prin ghilimele "nobilul sport" este de departe expresia cea mai cavalerească a bărbatului luptător (până de curând, când au urcat pe ring şi femei...). În ciuda extremei brutalităţi, în ciuda gălăgioaselor declaraţii ucigaşe înainte de întâlnire: «Îl fac praf», «O să-l distrug", chiar : «O să-l trimit la cimitir» - acestea fiind "opera" şacalilor numiţi manageri - boxeurii

se respectă, oricum, asta învaţă la primele lecţii: să aibă respect faţă de celălalt, să nu îl considere duşman, ci partener. Ce se alege de pioasele... învăţături... Depinde de natura fiecărui gladiator, dar mai ales de a managerului.

Se spune că proporţiile luate de fenomenul fotbal se alimentează, în Europa, cel puţin, din absenţa războaielor. Toţi frustraţii, nebezaţii (am pus perdea fran'zească cuvântului care numeşte adevărul) toţi striviţii, de-personalizaţii, acasă - în familie, ca adolescenţi, apoi în familie, ca soţi - la slujbă, pe stradă, găsesc în spectacolele de fotbal prilej de revanşă: o dată pe săptămână devin şi ei bărbaţi. Este adevărat: şi pe terenurile de fotbal se petrec scene de mare violenţă, atît între jucători, cât şi între spectatorii de opusă... "opinie". Au fost şi catastrofe în tribune, în tunelurile de evacuare, cu zeci de morţi, sute de răniţi, dar acelea au fost accidente. Jucătorii de fotbal, chiar dacă uneori sunt grav accidentaţi, rar stau faţă-n faţă cu moartea (ca în box), cei doi fotbalişti morţi pe teren, un francez şi un ungur făcînd parte dintre bolnavii care n-ar fi trebuit să intre pe teren.

Pe când la box... Moartea face parte din "echipă". Nu se poate spune nici că Moartea este al treilea om pe lângă cei doi luptători. Mai degrabă: Moartea este o latură a luptei celor doi. Iar mănuşile nu sunt, totuşi, o armă, ca la gladiatori, deci contactul dintre combatanţi se face direct: piele pe piele, sudoare în sudoare, muci cu muci, sânge prin sânge. Oricât ar ajunge să se urască cei doi - inferioritatea constatată, spaima de înfrângere, ruşinea, chiar pierderea de bani - nu au uitat ce au învăţat în primele lecţii de box de la antrenorii lor, în majoritate mari-mutilaţi-de-război, cu sechele nevindecabile, însă cu inimi de aur: *adversarul se respectă*. De câte ori am văzut luptători "îmbrăţişaţi" în timpul întâlnirii, chiar de acceptam că unul dintre ei este epuizat şi "ţine", ca să nu mai primească lovituri, ca să se odihnească două-trei secunde, vedeam şi altceva în ochii lui, chiar de nu-i era vizibilă privirea : momentul implorării, mute: «Nu mă ucide...». Poate (nu mai sunt sigur), cel mai tare îşi stăpânea dorinţa de a-l termina pe adversar, văzîndu-se pe el în privirea celuilat, el cerşind îndurare: «Nu mă ucide...».

Pledoaria pentru box nu trebuie înţeleasă astfel : «Băieţi, faceţi cu toţii box!» Ar fi iresponsabil un astfel de îndemn. Spun însă: «Oleacă de box nu strică, în copilărie, în adolescenţă». Nu neapărat ca să înveţe fiecare viitor agresat să se apere, ba chiar să dea înapoi cu vârf şi îndesat - dar ca să-şi facă ucenicia întru respectarea celuilalt.

Nu, nu: nu strică oleacă de box...

Vineri seara Arte a transmis un ciclu de documentare despre Soljeniţîn (Boutang fiind iniţiatorul, chiar realizatorul a două dintre ele, iar Nivat: Beatrice pentru occidentalii-din-ziua de azi).

Impresionant, emoţionant, deşi o mare parte dintre documente îmi erau cunoscute.

"O mare parte"... Fiindcă după reîntoarcerea lui în Rusia nu am mai văzut nimic. Victor Lupan nu mi-a spus nimic - sau am uitat eu - despre relaţiile Soljeniţîn-Elţîn (însă a vorbit chiar el, Soljeniţîn), însă îmi vorbise delirant (şi admirativ la adresa lui "Vladimir al III-lea", pe care eu l-am pizdit, în prezenţa lui (a lui Lupan, se înţelege), de nu s-a văzut.

Aşadar - ce vedem? Scena primirii lui Soljeniţîn şi a soţiei sale pe treptele unei clădiri... Despre această "întâlnire" vorbeşte Soljeniţîn în ultimele momente filmate: A spus cam aşa:

«Întrevederea [cu Elţîn] a durat două ore. Eu i-am vorbit două ore. El nu a spus nimic. Şi nu a răspuns nimic la propunerile mele făcute în scris».

Întâlnirea cu Putin a avut cu totul alt... aspect. Putin şi cu tovarăşa sa de viaţă îi fac o vizită lui Soljeniţîn în casa nouă de undeva (nu am reţinut unde). Cuplul Soljeniţîn îi întâmpină pe oaspeţi, Putin sărută mâna Doamnei Soljeniţîn, Soljeniţîn nu pupă mâna Putinei. Ceea ce nu-l împiedecă să-i invite înăuntru şi să le arate... casa.

În bibliotecă. O încăpere mare, cu tavan înalt, pereţii toţi : numai rafturi în care se află cărţile gazdei editate în lumea întreagă. Derută în tabăra Putinilor; schimb de priviri uşor neliniştite, întrebătoare. Le sare în ajutor Doamna Soljeniţîn : da, sunt cărţile soţului...

Ticălosul de mine: l-am şi văzut pe miliţianul Anghel de la Lăteşti intrat în casă cu pistolul mitralieră în spinare (pe atunci nu ştiam că e un Kalaşnikov), căutînd pe sub pat (desigur: tunuri, chiar submarine), în "dulap" (o alcătuirea din şipci învelită cu tifon), dar atenţia-vighilenţia fiindu-i atrasă de cele două "biblioteci" meşterite tot de mine şi, pentru că nu aveam unelte de răzuit cimentul lipit de scândurile furgăsite pe şantiere, le învelisem în hârtie de îmbrăcat cărţile.

«Şi le-ai citit tu pe toate, bă?» suna, repetată, lunar, trimestrial, întrebarea miliţianului Anghel.

Aşteptam, pândind buzele mişcîndu-se mut, ale lui Putin - "Vladimir al III-lea", după Vladimir-Creştinătorul, după Vladimir Ilici, Descreştinătorul. Însă 'oţul de kaghebist ştia de la şcoala lor, învăţase şi din practica de Ţar al Rusìilor arta... păstrării tăcerii. Degeaba: eu apucasem să citesc pe buzele lui - dar şi pe ale nevesti-si întrebarea nesonorizată:

«*Şi le-ai citit tu pe toate, bă?*»

Altă scenă memorabilă. Probabil la cerea oaspetelui gazda îi arătase "atelierul de creaţie" (ironia îi vizează doar pe jurnaliştii români. Soljeniţîn îl pofteşte în o suită de odăi în care lucrează. Oaspetele cercetează rapid "locul crimei", apoi atenţia îi este atrasă de două fotografii de pe un perete. Drept la ele se duce:

"Stolîpin?" întreabă cu acel ton afirmativ al "noi"-lor care ştiu-totul.

Şi înainte ca gazda să confirme, Putin zice cam aşa:

«Ar trebui să-i organizăm o aniversare...»

Operatorul nu l-a arătat pe Soljeniţîn, ca să ştim dacă era încântat, dacă era mirat de cunoştinţele Putinatorului - mai degrabă nu: nasul lui de *zek* ştia; deci îl înştiinţa: KGB-ul cu firmă nouă îl informase pe Kaghebutin, nu doar de planul casei sale, dar şi de... conţinutul pereţilor (vorbesc de fotografia lui Stolîpin), experţii îi redactaseră chiar o notă biografică a lui Stolîpin...

Şi iată, mi-am adus aminte de Dimitrie Stolîpin, nepotul primului-ministru, persoană extrem de caldă, nu ştiu dacă doar cu mine, însă mă simţeam tare bine schimbînd câteva cuvinte cu el de fiecare dată când mă duceam la sediul PEN Clubului francez, la "Moş Tavernier" - unde el, "Mitea" era secretar...

Mi-a făcut o mare plăcere să-l revăd pe Soljeniţîn. La urma urmei el, dacă nu mi-a fost tată (aveam unul) - mi-a fost fratele mare pe care nu l-am avut. După el m-am luat ca un căţel, până şi barba mi-am lăsat, ca să-i semăn (şi declarînd aceasta). Fireşte, nu l-am putut... imita în toate, ne despărţea timpul - 18 ani diferenţă - şi spaţiul. Am mai scris în câteva rânduri: nu de la el am luat... prostul obicei de a-mi trimite manuscrisele în Occident, ci dintr-un impuls natural (de a găsi o *altă* găurică prin care să ies la lumină) însă exemplul lui, ce aflam despre el, omul şi faptele sale îmi confirma: **bine făceam ce/cum făceam**! Doar în cazul Testamentului ("Dacă mor în detenţie...") l-am imitat cinstit. Iar Testamentul mi-a fost de mare ajutor faţă cu Fiara.

Din păcate (sic) situaţiile noastre nu au putut fi comparabile - el: rus, cu faima rusească, aura rusului, un "anturaj" (în Rusia) restrâns, dar activ. Nu vorbesc de "curieri", din aceia am avut şi eu, ci de "furnici", de invizibili, zecile, poate sutele de informatori în sensul onest al cuvântului, care i-au furnizat multele şi preţioasele informaţii care i-au îngăduit scrierea **Arhipelagului**...; apoi dactilografele - eu nu am avut aşa ceva, îmi băteam singur textele, iar cele de meserie (pe care le plăteam, ca pe Geta Gheorghiu), tocmai prin faptul că le încredinţam manuscrise, erau convinse (sic) de onestitatea-mi (re-sic): ceea ce dam la bătut nu putea fi... subversiv (ei, ba nu...). Bine-bine: ruşii avea tradiţie consolidată în privinţa clandestinităţii, pe când eu, biet român... Eram mulţumit, ba chiar fericit când un prieten accepta să-mi citească ceea ce scrisesem... Pe măsură ce menghina Securităţii se strângea, prietenii s-au făcut tot mai puţin doritori de a-mi citi producţiile - cred că primul care m-a anunţat că nu mai poate primi manuscrise de-ale mele a fost chiar draga de Gabriela Adameşteanu; apoi Dana Dumitriu - începînd din vara anului 1971, când ne-am certat pe motivul... Revoluţiei Culturale (Natalia Stancu), însă

cauza era... altul: N. Manolescu, cu el începuse a umbla; apoi au renunţat să mă citească Lucian Raicu; Sami Damian... nu mai ţin minte cum s-au petrecut lucrurile cu Valeriu Cristea, însă parcă nu el mi-a declarat că nu nu-mi mai primeşte "de citit"-ul, ci probabil eu am mers în întâmpinarea dorinţei - şi s-a dovedit că nimerisem: asta fiind secreta dorinţă a lui.

Apoi: Soljenîţîn avea prieteni care îndrăzneau să rişte mânia KGB-ului pentru că găzduiau un bandit sub acoperişul lor: Rostropovici, la care a stat câţiva ani, apoi Ciukovskaia... În schimb (sic) eu am avut ceea ce el nu a avut: o familie ca cea a Anei - de nepreţuit, deşi Rostropovici, Ciukovskaia i-a fost... neamuri apropiate lui Soljenîţîn prin modul în care s-au comportat cu el.

(Abia acum am aflat: că şi el fusese ţinta unor tentative de asasinat: prima prin 1961, la Riazan /?/, unde careva, într-un magazin, în oraş, îi injectase o doză de ceva care prin efecte aducea a ceea ce l-a mutilat pe Iuşcenko, ucraineanul, 40 ani mai târziu. A vorbit de "umbrela bulgărească", denumire primită abia după 1980, când bulgarul Markov a fost asasinat la Londra. A doua tentativă ar fi trebuit să fie la Zürich, însă el apucase să plece în America...).

În final - după ce, aşezat pe scaun a vorbit îndelung (şi arăta oboseala vârstei), pe versuri de-ale lui - şi iarăşi am regretat că nu scriu versuri à la russe - s-a plimbat încolo, încoace, pe... calidorul casei (o galerie deschisă la etajul locuinţei). Ningea, ningea, el se plimba, cu pas rar - filmat din spate... Atunci am observat că se folosea de un baston. Şi că muta picioarele cu greutate şi, sigur, cu durere.

M-am întristat de moarte (!), până la plâns, constatînd că are să plece în curând.

Însă nu înaintea mea - cu 18 ani mai "tânăr".

Luni 24 octombrie 2005

Ieri am primit numai veşti proaste. Madam Crângariu este foarte ocupată, nu ne ia, dar are să ne consilieze - cum, prin telefon? Am scris prietenilor o epistolă mânioasă şi amărîtă. Până acum doar LIS mi-a răspuns. Dragul de el: mi-au făcut bine pe la ficaţii-inimii rândurile lui.

Mi-a trimis un răspuns al său la o scrisoarea a lui B. Suceavă. Acest alt copil-minune al postmodernismului ceauşist îi punea lui LIS o întrebare capitală, esenţială, de o inteligenţă fără margini:

"Care este logica acestor lucruri?"

"Aceste lucruri" fiind... apărarea adevărului şi a onoarei. Or, după lumina-lumii B. Suceavă această "acţiune" trebuie musai să posede o logică, altfel... Altfel nu poate pentru ca să existe - în fine, să fie luată în seamă de sucevele de toate extracţiile (am citit câteva producţii publicistice, mai ales în "Timpul"): omul este umflat cu aer, iar de la

înălţimea balonului care a devenit priveşte de sus, cu o superioritate obraznică... remarcabilă. Liviu Antonesei îl publică pentru că nu pătrunde chiar toate prostiile debitate şi le crede adâncimi ne-încă-explorate.

Tot ieri Victor Roncea mi-a scris că textul meu "Anunţ" a fost... "reţinut *de la* publicare" (sublinierea mea). Am apreciat lunecoşenia formulării. I-am scris în dimineaţa aceasta şi i-am trimis din nou "A fi basarabean" despre care nu suflase un cuvânt că l-ar fi primit acum trei zile.

Nu m-am mai ocupat de soarta-lumii. Mă şi întreb: cum de mai pot supravieţui americanii fără comentariile mele "antiamericane"? - uite, că se descurcă binişor, să nu-l supere pe Dumnezeu; dar israelienii fără "atacurile antisemite" ale mele? Greu, însă cum ei au cunoscut de-a lungul istoriei atacuri şi mai antisemite decât ale mele..., au să treacă şi prin această vamă.

Din catastrofa gripei aviare (cum i s-o fi spus în România mea, popullareşte: ciuma-găinilor?) am reţinut doar disperarea gospodinelor bulgăroaice, rusoaice, românce (turcoaice nu au arătat), rămase şi fără această ultimă "vacă" la casa omului: găina. Vaca erei comuniste devenise capra (după cum calul, intrînd la spălat, retrogradase în măgar). Am "evoluat-spre-îndărăt" economicamente, în postcomunism...

Ei, da, găina - la ţară... Ea este nu doar cea care dă carne - prin ea însăşi, prin puii pe care-i cloşteşte, dar şi prin nepreţuitul, sfântul ou! Reîntorşi la economia închisă, bieţii oameni au fost acum jefuiţi, nu numai de acestă "sursă alimentară", dar şi de ceva care-ţi dă asigurarea că nu eşti singur pe lume, în căsuţa ta: orătăniile. Bine, bine, ar mai fi porcul, dar porcul te bucură o dată pe an, când îl tai, însă găina, raţa, gâsca, bibilica... tot timpul, iarnă-vară: te ung pe la inimă şi cu câte un ouşor, ba chiar cu câte un puişor, dar îţi dau de veste că ele sunt aici, că nu le-a mâncat vulpea, că nu le-a şterpelit vecinul - cloncănind, măcăind, gâgâind (bibilica cum s-o fi exprimînd, altfel decât în Basarabia, altfelzisa pichere: «Păcat! Păcat!»?)

Păcat, păcat.

Am primit de la Montreal:

De : cpavaluca@sympatico.caObjet : Exemplu de cenzura
Date : 24 octobre 2005 00:55:19 HAECÀ : paulgoma@free.fr

"Mult stimate d-le Paul Goma,

"Evident numai de un nou exemplu de cenzura nu mai aveati dvs. nevoie. Vi-l trimit nu ca sa ma plang de cenzura (evident, cu ce m-ati putea ajuta dvs. ?), ci ca sa va informez, poate folositi informatia pentru o noua editie a "Apararii Tesu". Sunteti probabil la curent cu ultima productie a d-sale aparuta

in "Ziua" la Dosare ultrasecrete de sambata 22 oct. Am trimis la "Ziua" la forumul pe acest subiect de doua ori urmatorul text, pe care moderatorul forumului a gasit de cuviinta sa-l cenzureze de fiecare data:

«Scrie Tesu Solomo[no]vici:

«"Adevaratul masacru al evreilor unguri a avut insa loc sub ocupatia germana: 501.507 de victime. Numai la Auschwitz, intre 15 mai si 8 iulie 1944, au fost ucisi 440.000 de evrei deportati din Ungaria si Transilvania de Nord."»

"Trec peste faptul ca aceasta afirmatie de la inceputul articolului e contrazisa de cifrele prezentate mai jos in ace lasi articol. Iau de buna afirmatia: "intre 15 mai si 8 iulie 1944, au fost ucisi 440.000 de evrei" si atat. Hai s-o analizam:

"Intre 15 mai si 8 iulie sunt, pe calendar, 55 de zile. Deci conform afirmatiei ar fi fost ucisi in aceasta perioada in medie 444.000/55 = 8.000de evrei pe zi. Se pune intrebarea: ce s-a facut cu cadavrele ? Au fost ingropate ? Nici vorba, pentru ca atunci ar trebui sa existe gropi comune. Ori, nu exista, n-au fost gasite gropi comune de asemenea dimensiuni. Au fost incinerati ? Da, au existat cuptoare de incinerare la Auschwitz. Dar isi poate cineva inchipui ce ar insemna incinerarea a 8000 de cadavre intr-o singura zi. Ce instalatii si ce consum de energie ar presupune asta. Si asta cand? In vreme de razboi intr-o Germanie bombardata in care fie care strop de enrgie era necesar efortului de razboi. Hai sa fim seriosi».

"Ei bine, acest text benign, dezvoltare (departe de a fi dusa pana la capat) a cifrelor prezentate de dl Solomo[no]vici, a fost cenzurat. Si unde ? Pe forumul de la "Ziua" unde apar tot felul de texte inepte (nu toate) cu caracter "antisemit" explicit si mult mai ofensiv decat textul meu, care nu face decat sa puna in evidenta neverosimilitatea datelor. Pun ghilimele, pentru ca termenul (antisemit) e complet impropriu, e de-a dreptul idiot, nu dvs. trebuie sa vi se explice asta. Ce sa cred ? Prostiile trec de cenzura, dar un text bine argumentat si cam neatacabil, e oprit. De fapt in a doua postare, am si spus, daca textul meu poate sa fie contrazis, daca mi se poate demonstra ca au putut fi arse 8000 de cadavre intr-o singura zi (si asta, atentie, nu in toata Germania, ci intr-un singur loc, la Auschwitz), sa fie, dar sa nu fie cenzurat. As, n-a aparut. Vi-l trimit dvs. spre informare, desi tare m-ar mira sa va scape dvs. o asemenea inadverenta.

"Cu deosebita stima, Cristian Pavaluca, Montreal"

I-am scris expeditorului că mai mult decât să reproduc scrisoarea sa în jurnalul meu (cel intim...) pe octombrie - nu-mi stă în putere.

Asta-i *Ziua*, asta-i presa românească. I-am scris azi dimineaţă lui Victor Roncea că refuzul lui SRS de a publica textele mele, în schimb de a le scoate fulgerător (aş zice: chiar înainte de a fi fost scrise!) pe cele ale lui Teşu, Shafir nu mă miră: la ei de multă vreme funcţionează consilieratul sovietic reprezentat prin tovarăşa Rodica - nu cea cu ulciorul, cea cu telefonul. Are dreptate Cristian Păvălucă: pe forum (care iar s-a degradat

într-un hal fără hal, de parcă ar fi năvălit minerii - şi mineresele: analfabeţi, bădărani, dobitoci, beţi) apar uneori insulte la adresa evreilor, dar pe acelea tovarăşul Moderator le lasă să treacă, *întru ocupare de timp şi de spaţiu şi pentru sfânta diversiune* («Lasă-mă, nene cu chestii din astea, mai bine să vorbim de curve şi hai noroc, să ciocnim (sic) o bere!» - însă nu şi pe acesta. Motivul e clar ca lumina zilei: o insultă clară la adresa evreilor rămâne o... "răbufnire grosolană", peste care evreul trece, eventual ridicînd din umeri faţă de bădărănia *goi*-ului; pe când o intervenţie ca cea citată şi care nu doar completează afirmaţiile "conferenţiarului" ci le *contrazice* - printr-un simplu calcul aritmetic - este de nesuportat pentru evreii care... totdeauna au spus adevărul, niciodată n-au minţit - mai ales în privinţa cifrelor... - iar cine susţine contrariul este cu adevărat un... "antisemit"!

Marţi 25 octombrie 2005

Azi, probabil voi scrie D-nei Crângariu.

Iată ce mi-a transmis Dan Culcer: îl dau pe rumânie - nu înainte de a spune câteva cuvinte despre autorul lui.

Edward W. Said, filosof, sociolog palestinian a fost (fiindcă a murit acum câţiva ani) prietenul şi partenerul lui Daniel Barenboim în demersurile de a apropia palestinienii de israelieni. S-au străduit să organizeze manifestări culturale palestino-israeliene, mai ales prin intermediul (sau: pretextul) muzicii. Din păcate Said nu şi-a văzut visul cu ochii: în vara acestui an - după multe amânări (din pricina piedecilor puse de autorităţile israeliene), a avut loc un concert la Ramalah, în Cisiordania, în "Casa de Cultură", acolo, în condiţii de... asediu, s-a produs legendara orchestră alcătuită din tineri evrei şi arabi, sub bagheta lui Barenboim şi în prezenţa văduvei lui Said.

Rezultatul: Barenboim a fost (pentru a câta oară?) declarat persona non grata în Israel, tratat de trădător, de câine-arab, de... "antisemit" - măsură încuviinţată de prea mulţi evrei din lumea întreagă, pentru a mai crede în "toleranţa" poporului ales.

"Iată cu ce pecete [sigiliu] adevărat lupta noastră este consacrată şi nici o cenzură, nici o complictate ocultă nu-i va împiedeca izbânda"

"Freud, sionismul şi Viena de Edward W. Said

"Istoria (povestea)(...) merită câteva rânduri (...) fiindcă ea a aţâţat [asupra mea] opinia publică şi a alarmat inutil presa. (...) evenimentul a fost atât de deformat [falsificat] şi a aruncat o lumină atât de vie asupra conflictului sionist din care face parte, încât îl relatez:

"În iunie-iulie 2000 (...) Ca mulţi arabi, voiam să vizitez Libanul de

Sud, «zona de securitate» ocupată militar de Israel 22 ani, până când trupele au fost alungate de rezistenţa libaneză. În excursia din 3 iulie [2000] ne-am oprit la închisoarea Khiam, construită de Israel (...) în care 8 000 persoane au fost deţinute ca animalele, în condiţii atroce şi torturate. Ne-am dus apoi la postul de frontieră părăsit de israelieni, unde vizitatorii libanezi, numeroşi, aruncă simbolic o piatră către o frontieră încă fortificată. (...) În cele zece minute ale vizitei, am fost fotografiat [de către israelieni] aruncînd o piatră fără o ţintă precisă. (...) Două zile mai târziu fotografia apărea în jurnalele din Israel şi din Occident. *Eram denunţat ca terorist, aruncător de pietre, un om al violenţei, etc., etc, în obişnuita unanimitate în defăimare şi în arbitrar cunoscute de toţi cei care au fost ţinta propagandei sioniste.*

"(...) Deşi în cele opt cărţi despre Palestina, pledînd pentru rezistenţa contra ocupaţiei sioniste, nu am încetat de a milita pentru coexistenţă paşnică între noi şi evreii din Israel, atunci când va înceta represiunea şi deposesiunea [de pământuri] a plestinienilor. Scrierile mele au fost difuzate în lumea întreagă, traduse în 35 limbi; opiniile mele sunt cunoscute, mesajul limpede. (...) mişcarea sionistă nu s-a dat în lături de la nici o metodă de a mă discredita. Un obscur avocăţel israeliano-american a fost angajat pentru a "ancheta" asupra primilor mei ani şi de a "proba" că, deşi mă născusem la Ierusalim, nu trăisem niciodată acolo! *Trebuia să mă dovedească a fi un mincinos uzurpînd dreptul-de-întoarcere [alia?] (...) potrivit perfidei legi israeliene care dă oricărui evreu, de oriunde dreptul de a se stabili pe un pământ pe care niciodată nu pusese piciorul.* (s. m). In ciuda neruşinatei şi ticăloasei "anchete", mulţi dintre cei contactaţi de avocat au pledat în favoarea mea si toate ziarele (în afară de unul) au refuzat să publice darea de seamă. Campania avea drept scop să mă decredibilizeze pe mine *şi prin mine să prezinte pe toţi palestinienii ca mincinoşi, deci necredibili atunci când cer dreptul-de-întoarcere. Directorul jurnalului care publicase articolul a declarat că injuriile, minciunile tipărite fuseseră plătite.*

"Atunci a venit să se grefeze, după o metodă bine repetată, "afacerea pietrei aruncate".

"Ce ironie: în ciuda celor 22 ani de devastări israeliene în Libanul de Sud, de distrugeri de sate întregi, de uciderea a sute de civili, de introducere de mercenari plătiţi pentru a jefui şi a distruge; în ciuda folosirii celor mai oribile metode de tortură şi detenţie la Khiam şi în alte locuri - propaganda israeliene prelungită de mediile occidentale - complice şi venale - a ales să mă arate pe mine pentru un gest anodinn amplificat până la absurd, arătîndu-mă ca un fanatic violent, ucigaş al evreilor. (...)

"In curând au declanşat o campanie destinată să mă radieze din universitatea unde predau de 38 ani. Articole de presă, calomnii, injurii, ameninţări cu moartea urmăreau să mă intimideze ori să-mi închidă gura, campanii în care câţiva colegi s-au demascat a fi a în solda Israelului. În ciuda acestor eforturi, defăimătorii mei nu au reuşit: mulţi colegi m-au susţinut pe faţă; mai mult: administraţia universităţii a apărat adevărul opiniilor şi angajamentelor mele (...)

"Ultimul episod al hărţuielilor sioniste (...) Fusesem solicitat de către directorul Institutului şi Museului Freud de la Viena, pentru susţinerea conferinţei anuale în mai 2001. Am acceptat. În 21 august mi-a parvenit invitaţia oficială a directorului Institutului în numele comitetului. (...) Scrisesem deja despre Freud, fiind un admirator al lucrărilor şi al vieţii sale. (...) Subiectul conferinţei mele : "Freud şi non-europeanul". Îmi propuneam să arăt că deşi materialul european al lui Freud era valabil pentru Europa, interesul pentru civilizaţiile vechi: Egipt, Palestina, Grecia, Africa militau în favoarea universalismului viziunii (...) şi că trebuia să se ţină seama de anti-provincialismul său, spre desoebire de mulţi contemporani ai săi care denigrau culturile non-europene ca minore sau inferioare...

(...)"Dar la 8 februarie [2001] am fost informat de purtătorul de cuvânt al Institutului, un sociolog numit Schülein că...*se anulase conferinţa mea din cauza situaţiei politice în Orientul apropiat.*(s.m.) (...)Nu mi s-a dat nici o altă explicaţie (...) În schimb New York Times din 10 martie a publicat o altă versiune, asortată de fotografia din Libanul de Sud. (...) Schülein, întrebat de Times a mărturist că... nu a avut curajul să-mi comunice adevărata cauză a anulării conferinţei mele: *faptul că criticam ocupaţia israeliană a Palestinei ar fi putut răni sensibilitatea evreilor din Viena într-un context în care se melanjau Jörg Haider şi Holocaustul în istoria antisemitismului austriac* (s.m.)

(...) Adevărata cauză a anulării conferinţei mele să fi fost... datoria lor faţă de cei care, în Israel şi în America dădeau bani? Era prevă-zută la Tel Aviv o expoziţie Freud - deja prezentată la Viena şi New York. Cu condiţia : conferinţa mea să fie anulată. (...) *Comitetul vienez s-a conformat, a anulat invitaţia făcută mie - nu pentru că aş fi pronat ura şi violenţa, ci pentru că nu am făcut-o. (s.m.)*

"Oribila flacără sionistă să fi diminuat într-atât *încât nu poate susţine o dezbatere publică, un adevărat dialog? (...) E silit[ă] să folosească mafioasa tactica a acţiunii din umbră, cu ameninţări, şantaj, pentru a impune tăcere şi a stoarce complezenţă? Într-atât de disperată să-i fie situaţia încât că cere partialitatea, monedă curenţă în Israel şi în afara, vai!, ca să pună căluş glasurilor palestinienilor?, să asedieze sate ca Bir Zeit, sterilizînd orice discuţie, orice critică, peste tot unde va găsi colaboraţionişti şi căcăcioşi, pentru a impune ruşinoasa lege? Nu e de mirare că într-un astfel de climat un Ariel Sharon este conducătorul Israelului. (s.m.)*

"În sfârşit, *tactica loviturii disproporţionate* (s.m.) nu reuşeşte: nu toată lumea tremură de frică şi nu toate glasurile pot fi făcute să tacă. După 50 ani de cenzură sionistă şi de minciună, palestinienii îşi continuă lupta. Şi peste tot, în ciuda inconsistenţei [superficialităţii] presei, a venalităţii unor instituţii ca Societatea Freud, în ciuda laşităţii intelectualilor cu morala anesteziată, există oameni care luptă pentru justiţie şi pentru pace.

"Imediat după anuarea conferinţei [de la Viena], Freud Musem din

Londra m-a invitat să prezint în Anglia prestaţia prevăzută pentru Austria. După ce fusese alungat din Viena în 1938, Freud a petrecut ultimul an din viaţă la Londra. Două institute austriece (...) m-au invitat pentru conferinţe la Viena. Un grup de psihiatri şi psihanalişti au protestat împotriva anulării. Mulţi au fost şocaţi de brutalitatea intimidării - şi au făcut publică indignarea (...) Resistenţa palestiniană nu a cedat.

"Cred, în continuare: *poporul nostru este destinat să câştige pacea întru [pentru] justiţie, să prezinte sionismului o altă viziune a societăţii, una bazată pe egalitate şi concordie şi nu cea născută din apartheid şi din rasism* (s.m.).

"Fiecare eveniment ca cel relatat mai sus îmi întăreşte convingerea că israelienii ca şi palestinienii nu au altă cale decât pacea, pentru a împărţi un pământ pe care îl cer împreună. Cred deasemeni că Intifada Al-Aqsa trebuie să-şi propună acest scop, chiar de va trebui să menţină cu orice preţ rezistenţa politică şi culturală faţă de *insuportabila ocupaţie israeliană, cu politica ei de asediu, cortegiul de umilinţe, plăcerea de înfoameta oamenii şi gustul pentru pedepsirea colectivă* (s.m.) Zi de zi armata israeliană cauzează imense pagube palestinienilor: tot mai mulţi nevinovaţi asasinaţi, pământuri devastate ori confiscate, case bombardate sau distruse, tot mai multe deplasări limitate ori interzise. Din cauza politicii israeliene mii de civili nu pot lucra, nu pot merge la şcoală, nu pot primi îngrijire medicală. O asemenea aroganţă şi o asemenea ură ucigaşă împotriva palestinienilor nu vor aduce decât tot mai multă suferinţă - tot mai multă ură. De aceea Sharon care joacă pe [scontează] pe crimă şi pe jaf nu va reuşi.

"Să ţinem minte: trebuie să rezistăm până la înfrângerea sionismului şi să continuăm a construi mesajul nostru pe pace şi pe justiţie. Dacă drumul ne este semănat cu obstacole, nu contează! Nu ne vom abate de la el. Dacă unul dintre noi cade, zece se vor ridica.

"Iată cu ce fel de pecete este consfinţită lupta noastră, pe care nici o cenzură, nici o complicitate ocultă nu-i va fura izbânda.

De ce am ţinut să traduc, apoi să "calibrez" (citeşte: să aleg doar fragmente) din acest lung articol? Care-i semnificaţia lui?

Dacă tot nu s-a înţeles, repet:

În primul rând pentru că am văzut în poporul palestinian nefericirile nefericitului meu popor basarabean-bucovinean: invadat, deposedat, umilit, deportat, alungat de pe pământul lui şi din casa lui, arestat, torturat, băgat în sârme, între graniţe artificiale, avînd drept unic scop uciderea lui; de către *invadator*, devenit, de peste o jumătate de secol: *ocupant.* Din acelaşi - exact din acelaşi motiv m-am aşezat în 1999 alături de kosovari, riscînd supărarea lui Liviu Ioan Stoiciu, el fiind cel care mă introdusese la *Cotidianul* lui Cristoiu. Cu totul întâmplător amândouă comunităţile sunt majoritar musulmane, solidaritatea mea nu este una religioasă, ci *solidaritatea celor-ocupaţi-alungaţi-de-la-casa-lor.*

Comunitatea Evreiască din România - la informarea bătrânului securist H. Zalis mă acuză (de astă dată în revista ei, nu prin gura guristului Gârbea) că în "articolul" din *Viaţa românească* (tot "articol" îi ziceau holocaustologii şi **Săptămânii Roşii** publicată în *Vatra...*) că atac Israelul şi politica lui... Asta ar mai fi lipsit: să-l/s-o laud (şi s-o cânt, vorba lui Cosaşu-Ostaşu). Dar eu nu sunt nici Volovici, nici Mirodan, nici A. Cornea - nu-mi va ajunge această pagină ca să înşir numele evreilor de origine română stabiliţi în Israel şi care, acolo fiind, trăind, nu văd, nu aud, nu înţeleg ce se petrece cu palestinienii din partea evreilor, cei care au suferit milenii de persecuţii, iar acum *se răzbună.* Am folosit deliberat termenul, condamnat şi respins cu dezgust (sic) de holocaustologii care au răsfoit **Săptămâna Roşie**, unde spun adevărul: la întoarcerea românilor în Basarabia şi Bucovina de Nord în iunie-iulie 1941, ce s-a petrecut - oribil - de la civil la civil (şi de la militarii români, cu un an în urmă, umiliţi de civili evrei pe când se refugiau fără să tragă un foc de armă) a fost *răzbunare*; la urma urmei românii au păcătuit grav, creştineşte, făcînd ceea ce făcuseră evreii de totdeauna (când aveau ocazia) potrivit Legii Talionului.

Nu de ieri, nici de alaltăieri mă arăt solidar cu palestinienii. Printre românii, pe de o parte analfabeţi, pe de altă parte speriaţi de avioanele evreieşti, palestinianul este acel primitiv, hoţ, mincinos - şi terorist de-al lui Arafat - care vrea să-i lichideze pe evrei. Atât. Românii nu ştiu - şi nici nu vor să ştie (e mai sănătos, mai înţelept să nu te pui rău cu evreii) *adevărul*: **terorismul palestinian este opera... terorismului iudeu**; că agresorul, în Palestina, era, nu localnicul palestinian, ci năvălitorul, evreul din Galiţia, din Rusia care, potrivit teoriei lui Koestler, nici nu este semit - ci türk; că marii oameni politici ai Israelului de mai târziu fuseseră terorişti-terorişti, cu sânge pe mâini - da, era sânge, dar al *goi*-lor, nu doar arabi, ci şi englezi... - ca Itzak Shamir, ca Menahem Begin...; că palestinienii nu erau în nici un fel vinovaţi de ceea ce li se întâmplase evreilor în Europa, însă evreii colonizatori, găsiseră că un muftiu al Ierusalimului avusese o înţelegere cu Hitler (dar cu Hitler avuseseră înţelegi şi membri ai comunităţilor evreieşti persecutate!); că evreii, după oficializarea Israelului, nu se mulţumiseră cu aşezarea printre/alături de localnicii palestinieni (nu doar musulmani, ci şi creştini, doar acolo a trăit - cât a trăit - şi Isus cu ai săi), ci i-au masacrat, iau alungat, i-au dat afară din ţara lor, astfel aprinzînd conflicte cu ţările vecine: Libanul, Siria, Iordania, Egiptul: din pricina milioanelor de palestinieni alungaţi de la vatra lor, din ţara lor; refugiaţi.

Cum să închizi ochii, să-ţi astupi urechile, ca să-ţi scrii - pe pământul Ţării Sfinte - versurile, studiile de istorie literară (în româneşte, se înţelege!), când alături de tine trăiesc (supravieţuiesc) băştinaşii lipsiţi de elementare drepturi? Ei bine, "colegii" noştri dragi, scriitorii români

din Israel, pot foarte bine trăi, liniştit dormi - şi crea-creaţii-nemuritoare, între două cumetrii anuale la Neptun - cu o *nesimţire criminală*, alături de indigenii palestinieni supuşi rasismului evreiesc, apartheid-ului israelian!

Cum este posibil una ca asta acum, la finele secolului al XX-lea, la începutul mileniului al doilea? Riscînd să-l plagiez pe Wiesel, adresez foştilor sau actualilor scriitori evrei de limbă română:

«Cum puteţi voi dormi liniştiţi, ştiind că congeneri de-ai voştri, evrei, le fac palestinienilor ce v-au făcut naziştii vouă? Dormiţi liniştiţi, ştiind că *Israelul este un stat terorist şi sclavagist, practicînd cu seninătate apartheidul*? Adevărul pe care pretindeţi că îl apăraţi merge numai până la descoperirea (sic) de "legionari-fascişti-antisemiţi" - cu atât mai fioroşi cu cât sunt morţi - dar nu şi la faptele inumane, inadmisibile, criminale ale Statului Israel faţă de palestinieni?»

Întrebarea se adresează atât lui Norman Manea, cât şi lui S. Damian. Lui L. Volovici şi lui Codrescu, marele poet româno-american. Dar şi slujnicarilor lor: G. Andreescu, Dan Pavel, O. Pecican, Laszlo A., M.D. Gheorghiu, Pippidi, Carmen Muşat, Maria Mailat, altfelzişii: prosemiţi după fericita formulă a Fericitei Marta Petreu. Nu lui Oişteanu, nu lui R. Ioanid - indivizi fără minte, fără suflet.

În al doilea rând: pentru că am văzut în Edward W. Said - păstrînd proporţiile - propriu-mi… drum. Chiar nu sunt observabile similitudinile? Nici mijloacele folosite împotriva fiecăruia, pentru a ne închide gura? Nici "motivaţiile" campaniilor împotriva noastră?

Iată, Said este (era, din păcate) declarat extrem de periculos, nu pentru că ar fi fost… terorist "ca tot palestinianul", după cum "tot românul este hoţ", ci - aşa cum a încercat să arate el în mai multe rânduri; tocmai, pentru că el era partizanul demersului paşnic, nonviolent. Or "sionismul" cu care s-a războit Said, mai pe înţelesul tuturor: israelianismul are o spaimă panică de… nonviolenţă, de pacifism - pentru că a instituit şi asupra acestor termeni monopol (cum confiscase *genocidul*, prezentîndu-l ca unic şi botezîndu-l - după F. Mauriac: "Holocaust") : lumea întreagă trebuie să admită postulatul: evreul este paşnic (n-ar da o palmă), evreul nu este terorist - el sufere de pe urma terorismului antiisraelian! Or vine acest Said, "un arab împuţit - mai grav: un animal palestinian", cum sunt învăţati copiii israelienilor să spună, să creadă, întâi acasă, în familie, apoi la şcoală, apoi la armată… - care pretinde că el este pentru dialog cu evreii, nu pentru înfruntare (dar aprobă Intifada El Aqsa!); se prezintă ca ne-terorist - dar l-a văzut o lume cum dădea cu pietre în paşnicul Israel!

Cu mine lucrurile se prezintă întristător de asemănător: eu sunt extrem de periculos pentru holocaustologii de toată mâna… nu pentru că aş nega Holocaustul în general - nu, nu… Sunt mult mai pervers: nu neg

masacrarea evreilor după 22 iunie 1941 în România şi în Transnistria, însă… schimb vorba, susţin că evreii nu fuseseră doar victime inocente, ci şi călăi (neinocenţi) în Basarabia şi Bucovina între 28 iunie 1940 şi iulie 1941; mai grav: că primele crime ale românilor după 22 iunie 1941, pe pământurile Basarabiei şi al Bucovinei de Nord liberate fuseseră acte de răzbunare - nu de… "antisemitism". Or şi această teză este insuportabilă holocaustologilor. Ei decretaseră, prin gura lui Wiesel: «Românii au ucis, au ucis, au ucis!!!» - şi nu "unii români", ci român*ii* - iar acest încurcă-lume ne calomniază, pretinzînd că şi noi am fi ucis!, - noi n-am ucis, noi am fost totdeauna doar ucişi!

Iată pentru-de-ce solidaritatea mea cu palestinienii, localnici fără loc, căseni fără casă, ţărani (de la ţărână, de la teren - şi de la ţară) rămaşi fără de ţară, în urma actiunii "antiteroriste" - altfel barbare, rasiste, sclavagiste, a fraţilor noştri, evreii.

Miercuri 26 octombrie 2005

Mi-a trimis Flori Stănescu protestul său - fulminant:

"Bucuresti, 25 octombrie 2005
"Scrisoare deschisa adresata Domnului Nicolae Manolescu
"Domnule Nicolae Manolescu,

"Dincolo de orice introducere, care n-ar fi decât fals-politicoasa, fals-diplomatica, intru direct în continut, cu un timbru plin de revolta. Ca sa nu existe dubii. Si ca sa nu se mai spuna ca jumatate dintre români asteapta pensia iar cealalta jumatate îsi vede de interesele-i meschine...

"Ca orice scriitor, inginer, medic, inspector, critic si, de ce nu, redactor din aceasta tara am si eu dreptul sa semnez proteste, când e vorba de aparat principii ? cum ar fi libertatea de expresie ?, atunci când acest drept este încalcat dictatorial. Este inadmisibil ca la mai bine de 15 ani de la prabusirea oficiala si sângeroasa a regimului comunist sa mai stea cineva în vârful dealului si sa ne împarta în mod discretionar ? dreptatea?, sa ne spuna cine e bun sa intre în galeria monstrilor sacrii, cine exista si cine nu.

"Si, daca înca mai am acest drept, câstigat prin lupta dreapta la demonstratiile si mitingurile din pietele Bucurestilor; în timpul examenelor date sub bombardamentele lui "IMGB face ordine!" si fetelor înfierbântate de la APACA (poate fi întrebat profesorul Lucian Boia); si sub umilinta si revolta traite sub bastoanele scutierilor; sub umilinta si revolta caldarâmului strazii Edgar Quinet patat cu sângele studentilor de la Arhitectura; a codrului de pâine gasit pe catedra amfiteatrului "Nicoale Iorga"; si a agramatului blestem scris pe tabla aceluiasi amfiteatru, în zilele negre din iunie 1990: "AICI AU FOST MINIRI!"...; prin redactarea unui manual de istorie amenintat cu arderea în piata publica, de catre unii trepadusi ai istoriei, pentru care am luptat ca-ntr-o

cetate asediata de fosilele si sechelele bolsevismului românesc si am câstigat, alaturi de toti cei implicati (autorii bravi, colaboratorii nostri, colegii etc.), sprijiniti public de nume sonore, adevarate institutii ale apararii drepturilor românilor în anii grei ai comunismului, precum Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, Paul Goma si multi, multi altii...

"Daca mai am acest drept si sunt nevoita sa-mi amintesc imaginile colegilor si prietenilor batuti, scalpati, închisi, sa traiesc doar cu amintirea prietenilor nostri care au parasit România, ajunsi la capatul rabdarii, cu stigmatul unei tinereti sacrificate fara ca binele individual si comunitar sa fi izbândit si în România altfel decât accidental, atunci am dreptul si sa ma simt lezata de cuvintele pe care ni le-ati adresat noua, semnatarilor Protestului Stoiciu-Goma.

"Însa, unii dintre noi, din cei ramasi si din cei plecati , multi fosti "tineri", dorim sa traim într-o tara în care indivizii bine plasati, în speta Nicolae Manolescu, sa nu ne mai spuna ca suntem dubiosi, legionari sau mai stiu eu cum. Daca nu stiati, domnule Manolescu, libertatea de expresie este un drept elementar al indivizilor, asadar este un principiu universal valabil. De a carui lipsa noi, românii am suferit multe decenii si înca mai suferim.

"În calitate de redactor (sunt dezolata ca saraca limba româna nu suporta femininul termenului redactor) sunt în aceeasi tabara cu domnul Liviu-Ioan Stoiciu. (Ati comis un act de mare curaj încercând sa lasati pe drumuri un om de finetea si corectitudinea si profesionalismul domnului Stoiciu!) În calitate de istoric sunt în aceeasi tabara cu domnul Paul Goma, deoarece, în plus fata de scriitura sa excelenta, are si marele merit de a fi un îndreptar viu pentru orice locuitor al României care doreste sa devina un bun român, cu o atitudine civica sanatoasa si cu o identitate intelectuala bine marcata. De altfel, componenta civica este obligatorie în orice arie curriculara, noi doi o stim foarte bine. În ultimul manual de limba si literatura româna coordonat de domnia voastra am încercat sa subliniez mai mult acest lucru.

"Apoi, cum va permiteti sa afirmati ca Liviu-Ioan Stoiciu a strâns semnaturi? Aveti impresia ca suntem babe pe buza santului si ne dam cu parerea despre... OZN-uri? De la înaltimea pozitiei în care ati fost situat asa s-o fi vazând lumea, dar aveti o perspectiva falsa. Schimba-ti-o, cereti-va scuze celor pe care i-ati jignit, calomniindu-i. Nu aveti dreptul si nici voie sa puneti etichete, recurgând la expresii "clasice" din glorioasa epoca a comunismului românesc, cum ar fi acuzele de "legionarism" si bazându-va pe efectul produs de celebritatea pe care o detineti. Stiti foarte bine, la fel ca orice om care are o cât-de-câta cultura generala a comunismului (nu mai vorbim de memoria de familie, cu doi parinti fosti detinuti politici) ca generalul Nicolae Radescu, ultimul premier democrat al României aflate în plin proces de comunizare: 6 dec. 1944-5 martie 1945 , Iuliu Maniu, Dinu Bratianu si multi altii au fost acuzati de catre noii cotropitori comunisti de fascism. Ultimii doi au putrezit în morminte necunoscute, în "inima" universului concentrationar românesc. Asadar, nu aveti cum sa ne "asanati" moral folosind tehnici lingvistice comuniste, uzând la nesfârsit

de limba de lemn. Noi nu suntem legionari si pierde-vara, fara valoare, chiar daca marea majoritate nu suntem persoane publice. Dar suntem ziaristi, profesori, medici, scriitori, matematicieni, ingineri, istorici, economisti, pictori, sculptori, filosofi, filologi, informaticieni, fosti detinuti politici, juristi, arhitecti, sociologi, psihologi, preoti, muzicieni, inspectori, studenti, si chiar elevi de liceu. Si, din câte cunosc eu, legionarii (care, o stim cu totii, au stat la guvernare din septembrie pâna-n ianuarie!) urau democratia. Defectul meu este ca ma tot repet, (de)formatie profesionala!, sunt prea didactica, dar tot degeaba, asadar legionarii, la care faceti apel cu disperarea omului lipsit de argumente, n-ar fi avut cum sa semneze un asemenea protest.

"Sa fim seriosi, orice taran (adica proprietar de teren agricol) din România are dreptul legal sa strânga câte semnaturi poate pe un protest împotriva oricui ar încerca sa-l dea afara pe vecinul lui de pe tarlaua mostenita de la parintii sai, care a mai si fost tratat, eventual, de "pasunist".

"Este aproape singurul-mare drept pe care ni l-am câstigat, slava Domnului!, dupa 1990 încoace.

"În concluzie, va rog sa va cereti scuze pentru ca m-ati bagat într-un sos lingvistic si ideologic de neconceput în vremurile noastre, la raspântia geo-politica, strategica si istorica în care ne aflam, fara sa va sinchisiti ca produceti în mod vadit si deliberat, uzând de o atitudine dictatoriala, confuzii care genereaza prejudicii unor oameni care au uzat de un drept legal.

"Flori Stanescu, redactor

I-am scris - nu felicitări, pentru aşa ceva nu se felicită, ci "m-am felicitat", vorba franţuzului, că nu eu sunt cel vizat: m-aş fi simţit nimicit de Uraganul Flori.

Luni 31 octombrie 2005

Din nefericire am pierdut însemnările din ultimele zile. O manevră neatentă, greşită - gata.

Pot doar să copiez aici ultimul text:

21/29 octombrie 2005

A fi basarabean...

La începutul acestui an, la un post de televiziune bucureşteană a avut loc încă o dezbatere despre Holocaust cu participarea lui R. Ioanid, L. Benjamin, J. Ancel şi un istoric de la Chişinău, ne-evreu, al cărui nume, din păcate, nu l-am reţinut. Tonul era cel consacrat, faptele şi ele: "românii fascişti ai lui Antonescu au organizat Holocaustul în România". Cifrele victimelor erau, cu neînsemnate variaţiuni, cele consemnate la Coral: "în jur de 400.000".

Ajungîndu-se la situația de după 28 iunie 1940, la întrebarea nevinovată: «Cam câți evrei ne-basarabeni trecuseră după această dată noua frontieră de pe Prut, în teritoriile cedate URSS?», cei trei specialiști au aruncat în silă, agasați, cifre între câteva sute și câteva mii, apoi s-au pregătit să treacă la alt subiect...

Istoricul de la Chișinău a arătat niște hârtii și a spus că, după documentele NKVD, în jur de 150.000 evrei trecuseră Prutul imediat după Cedare...

Stupoare printre "specialiști". Însă niciunul nu a contestat cifra - de ce oare: pentru că era (aproape) adevărată?; pentru că venea din sursă NKVD?

Adevărat: evreii-normali, majoritatea, sunt ținuți să tacă "în interesul comunității", în numele lor (sic) exprimîndu-se (re-sic) agitații-agitatori holocaustologi colonizatori ai meselor rotunde, ai tribunelor, ai presei (cei de mai sus la care se adaugă inevitabilul Oișteanu, istericul Al. Florian, umoristul Shafir); evreii-normali nu se pot face auziți în asemenea împrejurări (și nu doar în România); deasemeni din jenă intelectualo-morală, de rușine că sunt congeneri cu acești ignoranți, nerespectuoși ai *cititului* și ai *citatului*, insolenți, mincinoși cu program...

M-am întrebat, mă întreb: unde erau istoricii români (măcar tot atât de istorici cât un R. Ioanid, un J. Ancel)? Nu-și aveau și ei locul pe platou? Sau fiindcă primiseră de la Wiesel cinstea-de-onoare de a figura în comitetul pentru Studierea Holocaustului, li se impusese clauza de rezervă, citește: interdicția de participare la dezbateri fără aprobare de sus de tot, de la Washington, de la Tel Aviv? Ce făcea, ce dregea, cu ce se ocupa - în chiar acel moment - un Pippidi, de pildă? Cu - tot de pildă - semnarea cu numele său a unor lucrări trudite de alții, editate la Politromul Lupesc, spunîndu-și că el, român autentic, de dincoace de Prut, poate dormi pe toate trei urechile, atâta vreme cât există dincolo de Prut români-neautentici, "românofoni", cum ne-a zis istoricul-istoric Zoe Petre - , ca alde Mihai Vakulovski, ca "istoricul de la Chișinău" - n-au decât să susțină ei "dialogul cu evreii"...

Însă chiar așa: tolerată, pusă într-un colț al mesei ocupate de abonații holocaustologiei pretutindenale, modesta contribuție a "istoricului de la Chișinău" a re-trezit speranța în posibilitatea unui dialog româno-evreu pe care de mult îl visăm. Fiindcă în lumea noastră murdară, însângerată, batjocorită evreii nu au fost totdeauna victime, martiri, nedreptățiți; și ne-evreii, în raport cu evreii au fost victime inocente, mai cu seamă în secolul trecut în Imperiul Răului, cum pe drept numea Reagan Blocul Comunist - și continuă a fi în Palestina. Iar dacă și ei, evreii doresc stabilirea adevărului (să rămânem modești: stabilirea unei medii a ceea ce credem cu toții că ar fi adevărul), atunci să părăsească nesuferita atitudine arogantă, totalitară, a eternei victime cerînd scoteală (și compensații materiale) interlocutorului tratat de la bun început ca vinovat-de-serviciu («Antisemitule! Fașistule!») și cu care nu discută, căruia îi dictează condițiile capitulării.

Să se așeze la masa-rotundă a dialogului onest, la care să participe, nu ca dușman al celuilat, ci ca partener de discuții - despre viață, despre moarte, despre victimă, despre călău, despre neuitare la ei, la evrei, despre iertare la noi, creștinii. Singura condiție: să accepte postulatul:

Crima începe de la unu: un evreu este egal în moarte cu un român, cu un țigan, cu un rus, cu un armean;

Vinovăția începe tot de la unu: o victimă evreu are aceeași valoare (sic) ca o victimă român, țigan, armean, rus. Vinovăția nu poate fi cântărită diferențiat, nu beneficiază de circumstanțe-atenuante în funcție de ideologie, religie, rasă : un criminal german nazist nu poate fi deculpabilizat pentru că ucisese pentru "binele Germaniei", după cum un criminal bolșevic, evreu sau nu, rămâne un criminal, nu un "revoluționar internaționalist".

Din fericire dezbaterea de atunci nu a fost un accident - însă doar în comunitatea românilor de pe Bâc, peste o jumătate de veac dublu-martirizați de comunism și de rusism - și nu în rândurile "directorilor de conștiință" de pe Dâmbovița. Cu explicabilă satisfacție mi-am adus aminte:

- în 1988, când la Chișinău V. Mândâcanu publica articolul "Ecologia spiritului", iar la meetingurile cenaclurilor "A. Mateevici" intelectualii cereau demisia înalților demnitari de stat și de partid, în cenaclurile de la București conduse de N. Manolescu, Crohmălniceanu, M. Martin, I.B. Lefter, se dezbătea de zor chestiunea sexului rezistentului prin cultură;

- când în 1989 la Chișinău modeștii intelectuali basarabeni se luptau cu sovietizatorii pentru limba română, cu grafie latină, impunînd Sovietului Suprem al RSSM o lege - rafinații scriitori de la București, printre ei N. Manolescu, îi ironizau pe bieții-basarabeți "rămași la Bolintineanu", pierzînd timpul cu, ce tristețe, domnilor: "limba română", în loc să treacă urgent la Roland Barthes!;

- în același an 1989, an de revoluție autentică la Chișinău, ce ce text epocal redactau intelectualii români din dreapta Prutului? O petiție prin care cereau anularea... licențierii de la *România literară* a lui Mircea Dinescu - o jalnică jalbă în-genunchi, dar chiar așa, marii-profitori de "după Revoluție", hoitarii Manolescu, Liiceanu, Eugen Simion, Adameșteanu, Blandiana, Buzura, Sorescu nu o semnaseră.

Nu voi afirma că în privința normalității civice basarabenii sunt mai responsabili, mai curajoși, mai drepți pe picioarele lor , douădecât frații de peste Prut, voi spune ce am spus: în timp ce intelectualii din stânga Prutului se aflau de multă vreme la unison cu europenii polonezi, cehi, unguri, cei din dreapta Prutului nici nu existau (doar explicase Blandiana în *Convorbiri literare* că... în timpul dictaturii solidaritatea nu era posibilă, însă după "revoluție" a devenit... - dacă Nicolae Dictatorescu nu-i dăduse bilet de voie prin Gogu Rădulescu...).

În chestiunea extrem de importantă: relațiile româno-evreiești, în timp ce pe malul drept al Prutului sunt lăsați să zburde nestingheriți, nepuși la locul lor istericii propagandiști ai "Holocaustului românesc" (în care până deunăzi, la

diktatul lui Wiesel, erau incluse şi victimele ungurilor ocupanţi ai Ardealului de Nord), la Chişinău, "bieţii basarabeni", înfruntînd o mie de obstacole, reuşesc - din când în când - să-şi facă auzit glasul.

Voi da largi extrase dintr-un articol apărut pe site-ul http://www.moldovanoastra.md/historical. sub semnătura lui Gh. Marinescu :

Sublinierile mele vor fi semnalate, iar îndreptările puse între paranteze drepte : [ ]

"Afacerea "Holocaustul evreiesc în Moldova".

"Toate episoadele iunie 16 2005 - 12:20

"Moldova Noastră, Centrul de Monitorizare şi Analiză Strategică)

"Despre afaceri în istorie nu se prea discută. Acestea mereu sînt înconjurate de mister, iar deznodămîntul oferă senzaţia parcurgerii unui roman poliţist. De la obţinerea independenţei pînă în prezent, orice scandal public cu implicarea cozilor de topor guvernamentale poate fi catalogat ca o afacere. Sensul acestui termen ar fi următorul: "înţelegere orală sau scrisă între două sau mai multe părţi în scopul obţinerii unui profit din efectuarea unei activităţi". (...) *A scrie astăzi despre holocaustul evreiesc este foarte riscant. Aceasta pentru că dezvăluirea unor noi informaţii cu privire la evrei ar putea fi catalogată ca antisemitism, iar autorul asociat cu Hitler.* (subl. mea, P. G.) (...)

"Episodul I

"Holocaustul evreilor este deja o chestiune (...) aş zice terfelită. Şi asta *datorită intervenţiilor anumitor indivizi care au dorit să profite pe seama evreilor morţi în timpul celui de-al doilea război mondial* (s.m.). Chestiunea în discuţie mai este influenţată (...) în primul rînd, pentru că tratarea holocaustului ţine de domeniul *istoriei, ştiinţă care deseori suferă de o insuficienţă de sinceritate din cauza includerii intereselor politice sau de altă natură* (s.m). În al doilea rînd, pentru că amintirile despre evenimentele tragice cu privire la masacrarea evreilor în Transnistria în anii celui de-al doilea război mondial mai sînt vii. Astfel, *aceste amintiri îi determină pe posesorii lor de a dramatiza şi extrapola soarta evreilor, ca una specială, din întregul calvar al vieţii şi morţii din perioada anilor 1939-1945* (s.m.). În pofida trăsăturilor pe care le-am enumerat, unii s-au încumetat să scrie şi chiar să publice diverse materiale pretins istorice ori analitice despre problema dată.

"Autorul unei asemenea lucrări este **Sergiu Nazaria,** cunoscut mai mult ca autor al cursului integrat de istorie a Moldovei. Monografia sa, intitulată "**Holocost v Moldove**" (Holocaustul în Moldova) a fost editată în primăvara acestui an la iniţiativa Asociaţiei evreilor foşti deţinuţi în lagărele de concentrare şi ghetourile fasciste cu sprijinul Institutului de Stat de Relaţii Internaţionale din Moldova. *În cadrul acestui institut, cartea şi autorul ei au avut parte de o prezentare grandioasă cu participarea unor reprezentanţi ai misiunilor diplomatice.*

"Vom remarca şi faptul, deloc de ignorat, că la momentul prezentării cărţii, autorul deja distribuise întreg lotul prin bibliotecile ţării (s.m.). La ce atîta grabă? (...) "ce aduce nou această carte ?"

"Din ceea ce a urmat după apariţia acestui volum am înţeles că, de fapt, lucrarea respectivă *nu aduce nimic nou, decît atacuri directe la persoană, xenofobie, falsuri istorice, contestări,* (s.m.). (...) a stîrnit mare zarvă printre istoricii autohtoni. Asociaţia Istoricilor din Moldova a manifestat o atitudine negativă faţă de maniera individuală de a scrie a lui Sergiu Nazaria şi faţă de conţinutul cărţii, catalogînd-o ca *o poveste îmbibată cu truncheli de documente şi falsuri istorice.* (s.m.)

"Cartea învinuieşte administraţia română a lui Ion Antonescu ca fiind culpabilă de omorîrea a zeci de mii de evrei în Transnistria, astfel încît *"Hitler a rămas mulţumit de faptul că Antonescu a început primul prigoana şi uciderea evreilor" (sic!). Ideea principală a cărţii este că în Transnistria a avut loc un veritabil holocaust al evreilor comis de către românii fascisti. (...) Dar (...) nu numai românii sînt vinovaţi de tragedia evreilor din Transnistria, ci şi unii istorici de la Chişinău care, chipurile, ştiu ce s-a întîmplat acolo, dar din anumite motive tăinuiesc acest lucru (sic!).* (sublinierile mele).

"Culmea acestor atacuri la adresa membrilor Asociaţiei Istoricilor din Moldova a fost *asocierea* [compararea, punerea alături a] *istoricului* **Ion Varta,** *autor a mai multor colecţii de documente istorice, cu liderul Germaniei naziste - Hitler (...). (...) apariţia pe copertă a numelui lui* **Alexandru Moraru** *fără acordul acestuia. (...) Alexandru Moraru a declarat că nu recunoaşte veridicitatea informaţiei incluse în volumul apărut cu numele său şi că ceea ce s-a întîmplat a fost (...) o şarlatanie fără măsură, iar Sergiu Nazaria nu a consultat nici o arhivă (...), utilizînd şi fabricînd documentele prezentate de el (subl. mele).*

"(...) Informaţia conţinută în cartea respectivă a fost aspru criticată de către Asociaţia Istoricilor din Moldova, istoricii exprimîndu-şi regretul pentru faptul că *o astfel de monografie a fost repartizată cu cea mai mare rapiditate bibliotecilor şcolare şi publice, astfel promovînd în continuare neadevăruri istorice menite să turmenteze cititorul simplu, iar celor mai tineri, cum ar fi elevii şi studenţii, să le formeze o atitudine eronată faţă de evenimentele demult trecute.* (s.m.)

"Episodul II

"În situaţia creată Asociaţia Istoricilor din Moldova a hotărît să organizeze un simpozion care să pună în discuţie problema evreilor în istoria românilor din timpul celui de-al doilea război mondial şi reflectarea acesteia în manualele şcolare.

"La acest simpozion, care a avut loc pe data de 3 iunie curent [2005] în incinta bibliotecii publice "Onisifor Ghibu" din Chişinău, au participat istorici şi personalităţi publice de etnie evreiască din Republica Moldova, repre-

zentanţi ai presei, precum şi alte persoane interesate de problema dată.

"Marii absenţi (...) au fost **Mark Tkaciuk** – consilier preziden-ţial, **Victor Tvircun** ministrul Educaţiei şi Sportului, Mircea Surdu – (...) şi chiar autorul cărţii cu pricina – **Sergiu Nazaria**. Absenţa acestora, însă, a fost suplinită de prezenţa lui Ion Coja de la Bucureşti, a lui Teodor Magder, Şvabs Roif, rabinul şef Zalman Apelski, Ion Varta – istoric, Alexandru Moraru – „autorul buclucaş" al cărţii lui S. Nazaria, Boris Vizer – istoric, Alexandru Memei – istoric din Transnistria, Vlad Pîslaru – istoric, Viorel Cibotaru – reprezentant al societăţii civile.

"Discuţiile incandescente din cadrul simpozionului s-au axat pe întrebarea «a fost sau nu holocaust în Transnistria ?».

"Amintirile celor care au supravieţuit evenimentelor din Transnistria din timpul războiului au transformat discuţia într-o adevărată mascarada stropită cu intervenţii de prost gust şi contre dure la adresa participanţilor. În urma unor replici de ambele părţi, de cea a evreilor şi de cea a istoricilor autohtoni, a ieşit la iveală adevărul despre buclucaşa carte a lui Nazaria sau, mai bine zis, despre deznodămîntul afacerii. **Alexandru Moraru**, care de ceva vreme scutură [cercetează] arhivele în căutarea documentelor ce ar descrie soarta evreilor în Transnistria, a elaborat un material nepărtinitor cu privire la acest subiect pentru a fi publicat. Astfel, *Asociaţia evreilor foşti deţinuţi în lagărele de concentrare şi ghetourile fasciste, în frunte cu Şvabs Roif, aflînd despre aceasta, i-a şi propus un ajutor financiar pentru editarea unei cărţi. În acelaşi timp, Asociaţia a mai conlucrat şi cu Sergiu Nazaria, care în baza materialelor adunate de Alexandru Moraru şi prezentate lui Şvabs Roif, prin trucare de documente a elaborat un cu totul alt conţinut care a apărut în cartea buclucaşă* (s.m.).

"În cadrul simpozionului Şvabs Roif a declarat într-un discurs contradictoriu şi emoţionat, îmbibat cu amintiri din timpurile prigoanei evreilor în Transnistria, că nu are nimic contra românilor şi că, a fost salvat de la moarte chiar de către un căpitan român. El a mai declarat că, de fapt, nu popoarele sînt vinovate de genociduri, ci anumiţi indivizi care nu au naţionalitate. În final, însă, a ţinut să precizeze că în Transnistria, totuşi, a fost holocaust. Totodată, el nu a explicat cum au ajuns materialele lui Moraru la Nazaria şi de ce a avut mai multă încredere în ultimul istoric şi nu în primul. *Deducţiile ies singure la iveală dacă luăm în considerare faima lui Nazaria cu calităţile lui deosebite de fabricant al istoriei.* (s.m.)

"Fiind de acord cu părerile istoricilor că Antonescu a fost o figură istorică contradictorie şi a avut o abordare diferită faţă de evrei, spre deosebire de cea a naziştilor germani, şi că, *în acest sens, pe seama evreilor din Transnistria au avut de cîştigat averi enorme anume evreii din Bucureşti,* ***Şvabs Roif*** *a ţinut-o morţiş că în Transnistria a fost holocaust pentru că „**l-am văzut cu ochii mei**". Poziţia acestuia a fost susţinută de încă cîţiva evrei din preajmă, intervenţiile cărora erau determinate mai mult de impresiile şi*

trăirile personale fixate în perioada sovietică. (s.m.)

"Epilog

"Deşi afacerea „Holocaustul evreilor în Moldova" pare să fi fost deconspirată în cadrul simpozionului, consecinţele acesteia nu fac decît să alimenteze patologia tranziţiei moldoveneşti. Nu cred că Şvabs Roif şi-ar fi dorit ca în Transnistria să fi fost un holocaust al evreilor, căci adevărul istoric nu poate fi măsluit pur şi simplu prin impresii personale. *Noi ne solidarizăm cu evreii care au suferit în anii celui de-al doilea război mondial pentru că am avut aceeaşi soartă. De fapt, ei au suferit ceea ce am suferit şi noi după venirea bolşevicilor în Basarabia.*) În acest sens apare chiar un paradox dacă încercăm a calcula care era proporţia etnicilor evrei în aparatul represiv şi de conducere al RSSM* (s.m.).

"*Chestiunea evreilor în Transnistria este una foarte sensibilă. Nimeni nu neagă prigoana evreilor în timpul celui de-al doilea război mondial la est de Nistru, dar aceste represii nu pot fi nicidecum numite* **holocaust** *(...) Acesta presupune o politică rasială a statului nazist de identificare a evreilor în baza elementul rasist (mărimea craniului, culoarea pielii) şi nimicirea lor în masă prin camere de gazare sau ardere. Nici în Italia sau Spania fascistă şi în fine în România antionesciană nu a fost dusă o astfel de politică. Din contra. Anume prin aceste ţări evreii reuşeau să scape cu viaţă prin fugă – prin porturile de la Lisabona, Palermo şi ... Constanţa.* (s.m.)

"Acest lucru este recunoscut nu doar de istoricii cu renume, dar şi de comunitatea evreiască. Bunul simţ şi mintea lucidă nu ne permite, pur şi simplu, să generalizăm şi să extindem asupra Basarabiei amploarea acestui – fenomen: holocaust. *Faptul că Şvabs Roif a supravieţuit alături de alţi camarazi evrei cu ajutorul unor soldaţi români (fie din compasiune, bani sau alte cauze) este un argument în plus că nu a fost holocaust în sensul clasic al cuvîntului în dreapta Nistrului. Nici un evreu nu a fost ars în Basarabia, iar represaliile care au avut loc s-au datorat nu politicii rasiste, ci mai degrabă a fost o răfuială socio-politică, deoarece se cunoaşte la fel de bine care era situaţia socio-economică a evreilor şi relaţiile lor de colaborare cu forţele bolşevice (încleierea [lipirea] foilor volante antiromâneşti şi probolşevice pe teritoriul Basarabiei. Care trebuia să fie atitudinea autorităţilor române pe timp de război în acest caz ?).(s. mele).*

"*Indiferent care ar fi interesele lui Şvabs Roif de a face publice unele informaţii despre soarta evreilor decedaţi în Transnistria, această dramă nu*

---

*) Corect ar fi fost, în loc de: "*ei au suferit ceea ce am suferit şi noi după venirea bolşevicilor în Basarabia.*" :

"*Ei au suferit, începînd din iulie 1941, ceea ce noi suferisem din 28 iunie 1940 din partea bolşevicilor dar mai ales din a evreilor, colaboratorii zeloşi ai lor. Iar după martie 1944...*"

poate prevala, în manualele de istorie, asupra cruntei tragedii a românilor de la est de Prut după cel de-al doilea război mondial. (s.m.) Şi să vezi că acest lucru nu se prea găseşte în lucrările lui Sergiu Nazaria sau ale tovarăşului său de condei Vasile Stati, oricît de lipsiţi de naţionalitate ar părea.

"Şi asta este păcat!

"Gh. Marinescu"

Cum "al doilea război mondial" a început la 1 septembrie 1939, se poate include în el şi Prima Ocupaţie a Basarabiei şi a Bucovinei de Nord (28 iunie 1940-22 iunie 1941).

Credem însă că este vorba de sechelele pricinuite de teroarea bolşevism-rusismului în memoria basarabenilor ("mancurtizarea"?) - fie ca şabloane de tipul "Marele Război de Apărare a Patriei", fie ca omisiuni ale unor evenimente de mare însemnătate - pentru adevăr.

Pe când un colocviu pe aceeaşi temă organizat pe malul drept al Prutului?

Sau aşteaptă ai noştri ca brazii să devină şi ei... basarabeni ?

Mai curând au să intre în Uniunea Europeană - aşa cum au intrat (cu lăutarii cu ochi albaştri după ei) în NATO, traşi-împinşi de americani şi de israelieni, cărora le este nu doar indiferentă, ci chiar... benefică ne-desfiinţarea Securităţii. Mai au de aşteptat dâmboviţenii până să se ridice pe două picioare.

Paul Goma

P.S. (29 octombrie 2005)

De la articol la articol (cu şchiopătările inerente) Teşu Solomovici face progrese: dovadă că dacă vrea, este în stare să susţină un *dialog,* ceea ce, pe timpurile acestea constituie o raritate.

Primele impresii despre el: proaste. L-am cunoscut - indirect - prin prestaţia de acum câţiva ani când I. Coja anunţase că va scoate el volumul **Situaţia evreilor din România 1939-1941** - cel pe care A. Buzura, în 1994, după ce îl tipărise, îl distrusese la presiunile Comunităţii evreieşti. Consultat, Teşu Solomovici spusese - citez din memorie:

'Comunitatea nu are legătură cu distrugerea volumului, oricum, documentele acelea sunt însuportabil de antisemite'. Aşa deci: *documentele* sunt insuportabil de antisemite, nu, Doamne fereşte şi *faptele evreilor,* insuportabil de antiromâneşti!;

Al doilea moment: când a apărut **Săptămâna Roşie** la Vremea. Pe la stand a trecut şi Teşu Solomovici. A citit textul de pe coperta a IV-a şi a spus, în direcţia editorilor:

«Grijă mare! Grijă mare! Ordonanţa, ordonanţa!»

Să fi fost îngrijorare pentru soarta autorului şi a editurii - din cauza "Ordonanţei"?; ameninţare: cu Ordonanţa...? Mister.

Spuneam că Teşu Solomovici a făcut progrese considerabile în dialogul

angajat. De pildă când a admis, la începutul articolului că, în Săptămâna Roşie din iunie-iulie 1940 evreii atacaseră coloanele de refugiaţi - astfel: "comportamentul *neonorabil* (s.m.) al evreilor faţă de soldaţii români"...

Nu-l lasă inima să accepte întregul adevăr al documentelor: relativizează, edulcorează faptele, fiindcă nu "neonorabil" fusese comportamentul, ci *criminal.* Pe de altă parte "toaletează", reducînd conflictul româno-evreiesc din 1940 la *soldaţii români* şi la *evreii locali.* Or eu, prin documentele produse vorbesc în primul rând despre *agresiunile evreilor asupra civililor:* adulţi, adolescenţi, *copii,* până ieri colegi de şcoală şi prieteni cu evreii, azi bătuţi, scuipaţi, pişaţi de cei de vârsta lor, acuzaţi de "fa*ş*izm", de "regalism", de "legionarizm".

I-i nespus de greu să admită că etnia evreiască din Basarabia şi din Bucovina de Nord, *în majoritatea ei* a colaborat cu duşmanul neamului nostru, rusul, astfel trădîndu-şi patria, România. Ne cere şi el să nu folosim "evrei*i*", ci "unii evrei", însă ei înşişi, pe urmele lui Wiesel nu spun: "unii români (au ucis)", ci urlă isteric, cu stropi: «Români*i* au ucis!».

Teşu Solomovici pune şi el la îndoială *memoria* mea. Tertipul cu "memoria lui Goma" este răs-folosit de holocaustologi, ei nu-mi recunosc dreptul şi *capacitatea de a fi purtătorul memoriei părinţilor, a bunicilor, a strămoşilor* ; dacă momentul cutare, prin vârstă, nu-l puteam memoriza, mai apoi, auzindu-l povestit, mi l-am făcut al meu.

Ca răspuns şi la relativizarea: "unii evrei": în cătunul nostru, Mana, Orhei, la 13 ianuarie 1941, echipa enkavediştilor veniţi să-l aresteze pe tata, era, nu condusă, ci ghidată (ca ştiutor de româneşte) de un evreu; înainte de a-l ridica, l-a silit pe tata, învăţător basarabean din generaţia Haret, să scoată în curte cărţile "burgheze, scrise cu litere regaliste" (latine) şi să le dea foc; la Orhei, tata a fost anchetat de enkavedişti evrei - ei cunoşteau limba română; comandant era G. Goldenberg; în locul tatei, director al şcolii a fost numit evreul Samson - contabil... Dar la scara întregei Basarabii şi la a Bucovinei de Nord? Colabora-ţionişti s-au găsit destui şi dintre români, ucraineni, bulgari, ruşi, însă aceia erau socotiţi puţin capabili, apoi o făceau din oportunism, din frică, din interes material - spre deosebire de evrei: ei credeau în comunism - doar ei îl inventaseră.

Oricâte progrese a făcut Teşu Solomovici pe calea adevărului istoric, nu a putut accepta adevărul documentelor: nu doar "comportamentul neonorabil" al evreilor în timpul Retragerii ("Săptămâna Roşie") a făcut să se adune, să se coacă în sufletul refugiaţilor - de la uimirea faţă de "ingratitudinea" evreilor, faţă de străinismul lor, faţă de ura-de-român, faţă de inimaginabila agresivitate a lor, mergînd până la crimă - gânduri, chiar juruinţe de *răzbunare.* Ci mai ales *comportamentul lor din perioada Primei Ocupaţii (28 iunie 1940-22 iunie 1941),* un an întreg în care "evrei*i*" au activat nemijlocit, cu zel, cu fanatism în toate sectoarele: administraţie, învăţământ, economie, cultură, în lupta împotriva misticismului - şi, vai : în NKVD.

Este inutil ca T. S. să obiecteze : în România ocupată, nu evreii erau în vârful piramidei - adevărat, dar ce adevăr-adevărat poartă această argutie de avocat de Buhuşi? Că Gheorghiu-Dej era şeful, nu Ana Pauker? Ei şi? Dej era şeful României Ocupate - nu "omul lui Stalin", supraveghetorul şi al ţării cu tot cu şef; că Bodnăraş fusese paraşutat înaintea aceleiaşi? Ei şi? Prin "Tovarăşa Ana" şi nu prin Bodnăraş decidea Stalin soarta României; că ministru de interne era Teohari (ziceam că nu era evreu) - ei, şi?, Teroarea era condusă de emisarii lui Stalin: Bodnarenko, Nikolski *i drughie*...

Tot aşa în Basarabia-Bucovina ocupate: în posturile importante erau numiţi ruşi - însă în cele *determinante*: evrei. Ce importanţă că NKVD-ul de la Chişinău avea un frunte un rus (sau un ucrainean)? Anchetatorii care ştiau româneşte, deci făceau dosarele fruntaşilor basarabeni arestaţi - cu "dovezi" din presă, cu citate din volume publicate - erau evrei: Ştain, Şteineman, Levin, Şaţkih, Israilov...

Teşu Solomovici mai are progrese de făcut : îi propun să umple el golul (istoric!) al perioadei Primei Ocupaţii, 1940-1941, ca unul cu acces la arhivele NKVD. Îl rog să ne furnizeze numele evreilor (ilustraţi mai apoi, în Teritoriile Ocupate, după 23 august 44 în România ocupată) a celor care, după 28 iunie 1940 au alergat peste Prut şi s-au pus în slujba bolşevicilor. Să ne explice el cu ce se ocupau, la Chişinău, Perahim, Sorin Toma, Mişa Oigenstein şi Bela Iosovici, viitorii părinţi ai fraţilor Oişteanu. Şi - şi mai-cine? Şi mai-câţi din cei 150.000?

Îi mai propun: să stabilească el adevărul-istoric în privinţa evreilor avînd mâinile pline de sânge ca rezultat al "devotamentului lor faţă de Uniunea Sovietică şi faţă de Stalin": să fi rămas ei pe loc, după 1 iulie 1941, la retragerea sovieticilor? Pe ei să-i fi masacrat românii? Fireşte, nu. Oricât de mare fusese graba retragerii, preţioasele "cadre" nu fuseseră abandonate - ci *evacuate*, în relativă ordine. Chiar şi dinamitorii - cei din echipele care distruseseră poduri, tunele, uzine electrice, biserici, şcoli - ba chiar şi clădiri ale băncilor! - fuseseră evacuaţi fără pierderi. Abandonaţi au fost evreii care nu colaboraseră într-atât cu bolşevicii - sau deloc - pentru a merita protecţie, ei au fost de regulă victime ale românilor, *dacă fuseseră prinşi cu arma în mână.*

Iar românii, chiar militari executînd un ordin militar au fost arestaţi începînd din 1945, judecaţi, condamnaţi, mulţi executaţi - *acum o jumătate de secol.*

Până deunăzi "holocaustologii" (îl radiez pe T.S. din rândurile lor) nici nu voiau să audă despre o "Săptămână Roşie", cu atât mai puţin de Anul Negru: 1940-1941, an de ocupaţie feroce, ucigaşă. După modelul Sorin Toma săreau cu "amintirile" de la Galaţi, iunie 1940, drept în vara 1941, la Zaporojie! Spre deosebire de ei Teşu Solomovici a făcut câţiva paşi în direcţia adevărului;

- Vorbind despre securiştii evrei, T.S. argumentează: în 1977 când eram hărţuit de Securitate nu mai existau evrei în Aparat... Ba da, existau, însă nu despre *asta* era vorba, ci despre amănuntul: "hărţuit de securitate" fusesem nu doar în 1977, ci de la înfiinţarea ei, în 1947, când existau cu sutele, cu miile - şi el, care pretinde a-mi fi citit cărţile, ignoră ce scrisesem...;

- Vorbind despre campania de exmatriculări consecutivă Revoluţiei Maghiare (nu-i spune pe nume, ci: "treburi ungareşti"), în "Echipa de demolatori" - noi îi ziceam: "Echipa Morţii" - îi numeşte pe Petre Gheorghe, pe Ştefan Cruceru, *însă evită să-i pomenească pe Trofin şi pe Ion Iliescu* - oare de ce?, doar Iliescu nu mai este "preşedintele ţării"! ; îl arată cu degetul pe "profesorul denunţător Ion Coteanu", dar nu spune că acela (basarabean de-al meu, din Orhei, ticălosul!) după război fusese expulzat din Franţa, ca spion sovietic, dimpreună cu Mariana şi Mihai Şora, cu doctorul Herskowitz, tatăl lui Alain Paruit, cu "Muşat", cel care va fi executat în procesul "Jafului de la Giuleşti"; nu aminteşte nici de principalii "profesori denunţători" (ba chiar acuzatori în "procesul" meu din iunie 1956, Iorgu Iordan, Al. Graur, L. Tismăneanu, Radu Florian - ei îmi cereau capul - noroc că mi-l apăra... Mişa Novicov!);

- În finalul (acestui episod) o întrebare: După modelul "Drepţi între popoare" (ne-evrei onoraţi pentru că apăraseră, ascunseseră, favorizaseră trecerea din Ungaria în România, uneori cu preţul vieţii, a unor evrei prigoniţi) vor fi existînd şi evrei care îi apăraseră pe români, în Săptămâna Roşie?, în Anul Roşu (1940-1941)?, în Deceniile Roşii (1944-1965)? Care este numele lor şi pentru care fapte-bune sunt cinstiţi?

P.P.S. Să fie asigurat Teşu Solomovici: nu sunt sadic: nu-l arunc în "cuşca cu lei" a Comunităţii evreieşti. Cât despre "violenţa verbului polemic", da, sunt vehement, însă el, ca frecventator al facultăţii de filologie, ştie: *polemikos* = dispută aspră, război. Mă războiesc prin cuvinte - pe care mă străduiesc a le păstra în limita adevărului, chiar dacă uneori tonul... nu face muzica. P.G."

NOIEMBRIE

Marţi 1 noiembrie 2005

Sper ca în luna asta să nu mai pierd nimic din jurnal.
Încep Ziua Morţilor cu acest reportaj din *Jurnalul Naţional*:

Goniţi de acasa - Zeci de moldoveni ucişi la Moscova
de Nicoleta Butnaru

REPORTAJ

"Numai in luna octombrie, cateva zeci de cetateni din Republica Moldova au murit in conditii suspecte in capitala Rusiei. Tinerii basarabeni, plecati la munca la Moscova, s-au intors acasa in sicriu, iar trupurile lor poarta urme clare de violenta.

"Sambata trecuta, satenii din localitatea Vasieni, din raionul Telenesti, au condus pe ultimul drum pe unul dintre tinerii morti la Moscova. "*Pe al nostru, pe Alexei, de 29 de ani, l-au palit in tampla, l-au ucis in tren.*(sublinierile îmi aparţin, P.G.) Nici nu mi-am inchipuit ca sunt oameni asa de cainosi. Nu mai pot de durere. Mai am la Moscova un fecior si o fata. Le-am scris sa vina acasa. Dar... saracia ne mana in Rusia", ne-au povestit Lidia si Alexei Ciobanu, parintii barbatului ucis. Un alt localnic ne-a povestit ca, "de ani in sir, moldovenii sunt trimisi morti acasa de la rusi, dar nu ia nimeni nici o masura. Multi de-ai nostri mor rapusi acolo. *Mai an, cinci de-ai nostri care i-au cerut banii patronului rus au fost urcati intr-un vagon si arsi de vii acolo.* Acum, baiatul meu merge de trei ani la Moscova, a venit acu' acasa si mi-a povestit grozaviile de pe acolo. *Mor moldovenii nostri ucisi pe capete. Le dau in cap, le iau banii si-i arunca in padurile din jurul Moscovei.* In fiecare primavara, politistii lor aduna mortii nostri de acolo. Noi ce sa facem? Baiatului meu ii e si frica sa mai plece. *Murim pentru 500-600 de dolari pe luna.* Numai saptamana asta au fost trimisi morti acasa doi din Verejeni, doi din Izvoras, unul din Leuseni, unul din Vasieni si doi din Mandreiti, toti din acelasi raion, Telenesti."

"UCIS DE ZIUA LUI DE NASTERE.

"La 25 septembrie, chiar de ziua lui, tot la Moscova a fost ucis si *Sergiu Novokosenov, de 25 de ani. "A fost gasit pe linia ferata. Avea multe gauri in cap si in spate, n-avea un picior si nici o mana.* Fusese mutilat. Parintii lui, din Telenesti, l-au inmormantat nu demult, cand l-au trimis rusii in sicriu", ne-a declarat Olga Gherman, primar al unuia dintre satele din raionul Telenesti. Un alt localnic din Verejeni, Ion Gorea, 43 de ani, a fost aruncat din tren dupa ce a fost jefuit. Alti doi tineri moldoveni au murit intr-un accident rutier ciudat. Cica trupurile lor ar fi stat cinci ore pe o sosea din Moscova. Doar familiile lor au incercat sa afle ce s-a intamplat.

"Surse autorizate ne-au declarat ca, tot *in ultima luna, 17 basarabeni din Orhei ar fi fost trimisi acasa, in sicrie, de la Moscova.* Primele informatii despre aceste cazuri ne-au fost furnizate de Victor Cotlau, membru al Uniunii Participantilor la Conflictul Militar (1991-1992) din Republica Moldova.

"MISTERE DE NEDEZLEGAT.

"Curios lucru este ca actele medico-legale care insotesc mortii basarabeni "livrati" de Rusia consemneaza faptul ca *moldovenii au murit in mod violent, insa nu si imprejurarile deceselor ori numele autorilor asasinatelor.* Autoritatile din Republica Moldova n-au luat pana acum atitudine fata de aceasta situatie. Timid, joi, 27 octombrie, deputatul basarabean Gheorghe Susarenco, a avut o interpelare pe aceasta tema in Parlamentul Moldovei, solicitand Ministerului Afacerilor Interne o ancheta amanuntita.

"NUNTA IN CER

"*Zeci de tineri plecati la munca in Rusia sunt "livrati" morti familiilor, fara explicatii, desi trupurile basarabenilor poarta urme clare de violenta, cum ar fi gauri in cap, maini sau picioare rupte, lovituri in tampla.* Moldovenii sustin ca exista precedente, ca nu-i pentru prima data cand basarabenii se intorc intre patru scanduri de pe teritoriul Rusiei si jefuiti, si mutilati. *Astfel, in ultimele zile, opt familii din raionul Telenesti si-au ingropat baietii "livrati" de Moscova intre patru scanduri.* Miercuri, 26 octombrie, reporterii s-au deplasat in localitatea Leuseni, acolo unde intreaga suflare a satului astepta sosirea microbuzului de la Moscova cu sicriul lui Igor Negrescu (foto), 24 de ani, fost politist basarabean, plecat in urma cu trei luni in capitala Rusiei pentru a castiga ceva mai multi bani: 500-600 de dolari. Era paznic acolo, muncea "la negru", iar vineri, pe 28, avea sa se intoarca acasa, asa cum atesta biletul pe care deja si-l cumparase. La 21 octombrie insa, Igor a murit. *Parintilor li s-a spus ca ar fi baut prea multa cafea si a facut infarct.* "Am vorbit saptamana trecuta cu el la telefon si l-am intrebat cand vine acasa. Avea ganduri de insuratoare. I-am promis ca o sa inchiriem un colt de gradina de la un vecin si o sa facem cort de nunta. Dar acum... cu banii astia il ingrop. Acum, o sora de-a mea mi-o spus ca a murit de inima. Dar eu nu cred. Nu cred, fiindca e plin raionul de morti tineri, toti ucisi la Moscova", ne-a relatat, plangand, Galina Negrescu, mama lui Igor. Nici tatal acestuia, Victor, nu credea ca baiatul a murit de moarte buna: *"Eu cred ca pana nu s-o ogoi Transnistria, asa au sa ne omoare copiii, unul cate unul".*

"FRATII" DIN FOSTA URSS NU SUNT DORITI LA MOSCOVA

Tineri militanti rusi din miscarea nationalista Patria au manifestat saptamana trecuta, la Moscova, fata de numarul mare de imigranti din fostele republici sovietice intrati ilegal in Rusia, pe primele locuri situandu-se cei din Republica Moldova, Ucraina, Georgia si Tadjikistan. "Imigranti ilegali care ocupati locurile de munca, afara!", "Moscova pentru moscoviti!" au scandat manifestantii, cu varste cuprinse intre 14 si 17 ani, reuniti in Piata Maiakovski. Doi manifestanti deghizati in imigranti ilegali, care ii reprezentau pe cetatenii din Asia Centrala, propuneau trecatorilor benzina diluata cu "urina de magar",

precum si pateuri caucaziene cu carne in care erau viermi din plastic. Cei doi au fost indepartati din zona de organizatori.

"Imigrantii ilegali aduc la Moscova criminalitate si trafic de droguri si ocupa locurile de munca destinate moscovitilor", a declarat Aleksandr Bossih, unul dintre organizatorii manifestatiei. "Trebuie introduse cote pentru recrutarea de straini si trebuie impuse reglementari mai dure pentru sanctionarea celor care recruteaza imigranti ilegali si le inchiriaza locuinte. Fiecarui strain care intra in Rusia trebuie sa i se inregistreze amprentele digitale", a declarat un deputat al Adunarii parlamentare din Moscova. "La Moscova sunt prea multi muncitori straini, in timp ce 40.000 de locuitori ai Moscovei sunt someri. Deoarece sunt dispusi sa munceasca pentru 200 de dolari pe luna, imigrantii determina scaderea generala a salariilor in capitala", a declarat deputatul Viktor Volkov, reprezentant al partidului nationalist de stanga.

"In Federatia Rusa au murit 265 de moldoveni. In acest an insa, numai in luna octombrie, intr-un raion din Chisinau si in orasul Orhei au fost inregistrate cateva zeci de asemenea cazuri."

Cum altfel poţi reacţiona decât printr-o înjurătură de mamă?

Nu la adresa rusului - ce să pretinzi de la el: barbar a fost, rus are să moară - ci la unui "român" de pe forum - care iată ce scrie, trogloditul carpato-balcanic, sub pseudonimul "mds":

"Mama Rusia !!! Nume: mds, [*ce pretenţie avem: să-şi spună numele adevărat?, dar cine suntem noi: "de-la-miliţie"? - nici "Securitate" n-ar rosti, curajosul! - nota mea, P.G.*] Data: 31-10-2005 Mesaj:

"Fratii" nostri din Basarabia ce se considera moldoveni si nu romani au preferat Moscova si nu Bucurestiul. *Acuma au exact ce au dorit ! Ma doare ca trebue sa fiu cinic, dar daca in 91-92 "fratii" ar fi simtit romaneste, acuma ar fi cules capsuni in Spania si nu ar fi ingrasat cu trupurile lor glia natala dintre Prut si Nistru. Dar din pacate, de mai bine de 200 de ani, ei se simt atrasi de Mama Rusia si nu de tara de unde a izvorit sangele lor...*

Acest porc de câine, analfabet şi idiot profund, vânzător de frate! "Au preferat", scrie vita încălţată despre nefericiţii de noi. În continuare îşi etalează ne-cunoştinţele de istorie imediată : "dacă în 91-92 «fraţii» ar fi simţit româneşte, acuma ar fi cules căpşuni în Spania..." Bine, idiotule, dar - lăsînd de-o parte căpşunile din capul tău cel căpşunicol - *în ultimele zile ale lui decembrie 1989* când o delegaţie de basarabeni şi de bucovineni de Nord au alergat la Bucureşti propunînd fraţilor lor unirea cu România lui Coposu (ai auzit de el?, îi spui "Seniorul"?, vacă îmbălegată - altfel anonimă!), "Tatăl Naţiei" (tatăl mă-tii, javră împuţită!) le-a răspuns că românii (cei care "simt româneşte" ca tine, ca Diaconescu, ca Quintus şi alti simţitori-de-româneşte) nu au nevoie de încă 4 milioane de

minoritari! De Podul de Flori ai auzit, boule? Ei, cine fusese iniţiatorul şi care semnificaţia lui? Nici nu merită luată în seamă "alternativa" oferită de un beznicol ca tine: "acum ar fi cules căpşuni în Spania". Eşti ce-ai fost şi ce vei fi: un prostalău care, întâmplător, gângăveşti în limba română, altfel faci parte din haita rusească 'Rodina', cu nimic mai brează decât 'România Mare' a altui erou al tău: V.C. Tudor, eternul securist - şi el "simţitor româneşte".

Nu-mi cer iertare pentru "ieşire". Adevărat, idiotul nu mă poate auzi, necum admite că a luat-o razna - dar cum să-mi arăt (iară şi iară şi iară) dubla-durere, pricinuită de duşmanul rus şi de românul, vânzătorul-de-frate? Am cunoscut-o, din 1940, de după Ocupaţia Primă, când ne-au călcat duşmanii: ruşii; din primăvara anului 1944, în refugiu în Ardeal. Şi dacă sunt obligat să fac o deosebire între cele două, apoi, sigur, cea pricinuită de "fratele" român a fost şi a rămas cea mai atroce. Mai de nevindecat.

Mă opresc aici, ca să nu-mi explodeze capul. În loc să mă ocup de re-tragedia basarabenilor în Rusia, îmi pierd timpul cu această lepădătură care "simte româneşte"... Auzi: îl doare că trebuie să fie cinic - inginerul! Traktoristul!

Dan Petrescu îmi trimite acest text din *Argeş*, numărul pe octombrie acest an:

"Dumitru Ungureanu - Paul Goma - 70

"Când amnezia (sau ruşinea?) cuprinde o comunitate, un popor, în asemenea măsură că nici oamenii de rând, nici fruntaşii, nici preoţii nu mai consideră păcat ce este păcat şi minciună ce este minciună, salvarea acelui popor, salvarea comunităţii respective, vine – s-ar zice - prin gura unuia care se sacrifică pe sine pentru a trezi, a redeschide ochii, urechile şi gura consângenilor săi. Un astfel de om – căruia i se mai spune Profet, Prooroc, Înţelept - este urât de foarte mulţi, încă de când începe să-şi facă auzit glasul ce proclamă adevărul. El nu proclamă un adevăr viitor, nu predică un ideal greu de atins, ci rosteşte acel trist adevăr ce descrie starea actuală, depravată, a seminţiei. Iar un popor care trăieşte în ruşine şi minciună, şi care se mai şi lasă împilat de năimiţii vreunui tiran, nu va ridica nicicând capul să primească şi să privească drept realitatea jalnică la care a decăzut, ci va huli şi va batjocori pe acela care adevăr grăieşte. Şi e o tristă evidenţă: nu gloata umilă, (pre)destinată să tragă la jug, calomniază, ci vechilii, lichelele, pungaşii, delatorii şi trădătorii, urcaţi în slujbe de control şi împilare, dedaţi plăcerilor lumeşti, desfrânaţi, vicioşi, plini de boli - între care boli invidia, ura, lăcomia nu sunt cele de pe urmă.

Omul acela – să-l categorisim de stirpe rară - e alcătuit altfel decât semenii săi: poartă barbă, când toţi se rad, şi se rade când toţi sunt bărboşi, are ochi albaştri, când majoritatea are ochi negri, are ochelari şi nas bombat, e mai înalt, i se lipesc mânjii de coapse, apoi dau cu copita în el! Dar mai ales, el nu

uită ce se vorbeşte într-o adunare, într-o carte, într-o întâlnire de taină - căci a uita e suprema vină. Felul său de a fi dă pretext vătafilor să-l ponegrească necontenit ca pe-o sămânţă stricată. Iar poporul ajunge să-l creadă vândut străinilor, printr-un deloc savant efect al propagandei: ştiindu-te om de nimic, lesne ţi-nchipui că un semen al tău, mai curajos şi mai corect, e orice altceva decât curajos şi corect! Nu căutaţi în alţii sursa nimicniciei voastre, spunea Solon din Athena, ci căutaţi-o în voi, căci voi i-aţi acceptat şi suportat pe tirani!

"Ca să-şi asume povara spunerii adevărului, Profetul este împins, în ultimă instanţă, de însuşi Domnul Dumnezeu, instanţa supremă la care se raportează poporul. Relaţia dintre acel popor şi instanţa sa supremă va fi ajuns însă pe-o treaptă degradantă şi mercantilă, încît pare că Dumnezeu este (imaginat ca) scuză şi scut pentru toate păca-tele, viciile şi pungăşiile celor dedaţi la (r)ele. Când credinţa imorală şi falsă este impusă de-un tiran străin, prin unelte băştinaşe, atunci se poate înţelege – dar nu şi ierta! - starea de ruşine în care a căzut naţia. Nabucodonosor a dus în robie poporul lui Dumnezeu, fiindcă Dumnezeu – supărat de josnicia la care coborâse poporul său - i-a dat armate puhoi. Când vătafii numiţi de rege s-au purtat ca tiranii şi s-au închinat idolilor, Dumnezeu a trimis pe Profeţi. Ei nu numai că n-au fost primiţi bine, dar li s-a umplut cârca de fapte neadevărate, de parcă veneau să uzurpe locul regilor şi-al slugilor. Un – cum s-ar zice azi – aparat de represiune şi dezinformare s-a stârnit împotriva fiecărui Profet, folosind tertipuri ca minciuna, mita, ameninţarea, falsele acuzaăii: că e de neam păgân, că deformează credinţa străbună, că huleşte, că unelteşte, că e vândut străinului, că fură de la gura copiilor, că face jocul duşmanului, că e depăşit de evenimente, că nu mai e la modă, că nu e momentul pentru ce susţine el, că dă ocazia străinilor să ne vorbească de rău, că are o fixaţie, că e mitoman şi, pe deasupra, n-are talent literar... Şi pentru că nu pot să astupe ceea ce Dumnezeu vrea sa fie deschis – izvorul adevărului – caralii regimului bagă la închisoare pe Profeţi, îi bat, îi înfometează, le dau oţet în loc de apă şi pietre în loc de pâine, le trimit în celulă trădători, ca să smulgă prin linguşeli mărturii ce vor fi folosite în vreun proces de regicid, par(t)i(d)cid sau poate chiar în procesul ce i l-au înscenat lui Iisus. Există şi-un exemplu de prostie sau prostire supremă: Proorocul Ieremia a dictat – iar Baruh a scris cu cerneală pe sul de hârtie – toate cuvintele Domnului, că poate aşa se vor auzi în casa lui Iuda, unde era rege Ioiachim. Ei bine, regele, auzind cele scrise, a tăiat hârtia cu cuţitul şi a azvârlit-o în foc! De parcă ar fi putut sa distrugă cuvintele rostite de Domnul!

"Uneori, isteţii serviciilor speciale, văzând că nu pot opri profeţiile şi adevărul, pun pe altul să joace rol de Profet. Acel om rosteşte cuvinte mincinoase, pe care "aparatul" le vrea însuşite de împilaţi, căci mai lesne de dus e jugul, când boului i se spune că datoria lui e să ducă jugul, răsplata fiind ieslea cu fân. Nicidecum nu i se va spune boului că a fost cândva taur şi că păştea liber pe fîneaţa neîngrădită. I se va inocula rumegătorului că fericirea constă în a mânca mult, libertatea e atunci când vrea stăpânul să-l lase liber, soarele răsare

fiindcă vrea jupânul, iar lumina vine de la răsărit – sau de la apus, după interesele de moment. Şi tot aşa înainte, o întreagă polilogbie pe care o ştiţi...

"Ce legătură au toate astea cu Paul Goma şi vârsta sa de 70 de ani? N-am scris pentru cititori cu jugul pe ceafă, să le explic eu ce!..."

Ce pot pentru ca să spun? Că textul este o bună proză - mai ales că îl bănuiesc pe autor a fi acelaşi Dumitru Ungureanu care dăduse o extra-ordinară: Maria (nu sunt sigur de prenume, doar de nume:) Mora.

Mi-a fost balsam (în secretul jurnalului meu public!) această scriere.

Dau din întâmplare peste acest text în *România liberă:*

"Un autentic disident anticomunist Vineri 07 Octombrie 2005

"Paul Goma a implinit 70 de ani, un nimerit prilej pentru reamintirea deosebitului impact avut in opinia publica internationala de pozitia curajoasa a scriitorului in anii '70, intr-o Romanie ceausista in care intelectualitatea se ofilea cloroformizata de cultul desantat al personalitatii scornicestene.

"Pentru a facilita intelegerea "cazului Goma" in contextul international al anilor '70 din Europa post-Praga (1968) as dori sa relatez momentul cand, in 1977, ambasada SUA din Bucuresti cerea MAE, prin Nota Verbala, acceptarea vizitei oficiale la Bucuresti, in cadrul Programului guvernamental de schimburi culturale romano-americane, a editorialistului Malcolm Browne de la celebrul cotidian american The New York Times. Venirea cunoscutului ziarist american la Bucuresti a creat, de la inceput, o stare de tensiune deoarece se banuia scopul vizitei. In biroul lui Dumitru Tranca, directorul relatiilor culturale si de presa din MAE, a fost convocat seful serviciului de ziaristi straini (oaspeti guvernamentali), la intalnire participand un individ plin de propria importanta, recomandat, ca deobicei, ca fiind de la "Consiliul de Ministri", un fel de a spune pentru Securitate. Acesta a informat pe interlocutori ca, potrivit ambasadei noastre din Washington, Browne vine in Romania cu unicul scop de a-l contacta pe Paul Goma, actiune care "trebuie dejucata cu tact, dar fermitate". In acest scop, securistul a cerut intocmirea unui program de vizita interesant, variat, dar suficient de incarcat pentru a nu permite ziaristului american initiative "inacceptabile". Desi fondurile MAE pentru asemenea vizite erau strict cuantificate, importantul personaj a cerut diplomatului care urma sa-l insoteasca pe Browne sa organizeze mese bogate in principalele restaurante bucurestene, fara limitari bugetare, pentru dejucarea intentiilor sale "rauvoitoare". Ziaristul american a venit la MAE insotit de consilierul ambasadei americane, fapt neobisnuit in schimburile de ziaristi, a citit cu atentie programul vizitei intocmite de MAE si a spus apoi, vadit amuzat: "Programul propus de dvs este mai mult decat perfect, incarcat, dar vreau sa va precizez un lucru: in pofida lui, eu tot il voi vedea pe dl. Goma, pentru care de fapt am fost trimis aici de redactorul sef al ziarului meu". A fost un moment de stupefactie explicabil, mai ales ca a doua zi, Browne anunta

triumfator pe diplomatul insotitor ca in seara precedenta l-a vizitat acasa pe Paul Goma, insotit de consilierul ambasadei americane, luand un interviu substantial disidentului roman. Cei din MAE nu-si puteau explica cum a fost posibila vizita la Paul Goma, mai ales ca Securitatea era prevenita de intentiile lui Browne, iar casa disidentului era pazita ca o fortareata.

"Foarte deschis, Browne a explicat ulterior la MAE ca pozitia lui Goma a avut un rasunet notabil in cercurile politice si de presa din SUA, unde Ceausescu era creditat de o falsa faima de antisovietic, prin grija propagandei securiste. Din aceste considerente, potrivit ziaristului, Congresul american a dorit sa fie informat exact, in afara canalelor diplomatice ale ambasadei americane din Bucuresti, asupra "cazului" Goma in contextul situatiei politice din Romania. In aceasta abordare se poate aprecia impactul publicarii integrale a interviului cu Paul Goma de marele cotidian newyorkez in opinia publica si cercu-rile politice americane. Mania neputincioasa a lui Ceausescu a lovit apoi cu sanctiuni MAE si ambasada din Washington pentru "grave greseli si incompetenta".

"La frumoasa aniversare a scriitorului Paul Goma, sa ne reamintim pozitia sa anticomunista curajoasa si exceptional oportuna, intr-un moment cand vecinii nostri polonezi, cehi, unguri aveau deja nuclee de rezistenta cunoscute in societatea civila. Excluderea sa ulterioara din Uniunea Scriitorilor - sa nu uitam acest rusinos episod - intr-un moment cand se impunea o solidarizare de breasla, chiar tacita, presupune o revedere critica a acelor ani tristi, cand cei mai multi intelectuali romani se cufundau in atemporalitate, exil interior si estetism. "Era momentul cel mai potrivit pentru a scrie capodopere", afirma senin, relativ recent, maestrul Nicolae Breban!

"Un articol de George Baltac"

Am scris despre acest moment: M.C. Browne venea la mine pentru a doua ori a treia oară. La 19 februarie 1977 (vezi **Culoarea curcubeului**...), la orele 15 notam telegrafic: "M.C. Browne cu soţia".

I-a fost o bună cămaşă-de-zale (totodată o mască de gaze...), soţia: în toiul asediului din jurul blocului, la poartă, la uşă, cu telefonul mereu întrerupt sau tăcut perioade lungi, el a pătruns. Soţia - sau persoana care îl însoţea era vietnameză, nu "chineză", cum ziceau după arestarea mea, secii. Nu mai era tânără - de acea l-am crezut când a prezentat-o ca soţie - ştiam din vizitele anterioare că fusese corespondent de război în Vietnam, acolo o va fi cunoscut. El: o figură de jurnalist-de-război american, extrem de simpatic, de ins cu care ai pleca la drum, oriunde, oricând, fără şovăială. Înţelesesem că era nu doar un puitor pe hârtie a unor informaţii, ci el punea şi inima (caută vietnameza!). L-am reîntâlnit la Washington în 1978. Am pus de-un dialog împreună, m-a invitat la el acasă, din păcate nu a fost posibil să mă duc, programul făcut de Brutus Coste era la-minut. L-am revăzut la Paris: aveam întâlnire la barul

"Crillon" cu superbiana-rubensiana jurnalistă canadiană Denise Bombardier (vorba ei: "nepoata Bombardierului", firma specializată în construcţia de maşini de mare... gabarit, am impresia că şi de avioane Canadair, "bombardierele de apă", sigur de vagoane de cale ferată pentru linia sub-Mânecii), când a apărut M.C. Browne: s-au îmbrăţişat evropeneşte... M-am simţit atât de bine în cele câteva ore între aceşti jurnalişti de mare-gabarit; el cam 1,90 m, ea peste suta de kilogrămele...

Miercuri 2 noiembrie 2005

Am re-scris D-nei Crângariu şi lui Mircea Stănescu să revină pe pământul procesului.

Pierderea unei (bune) părţi din jurnal mă aruncă în ape stranii, cu multe straturi. Pe de o parte durerea pierderii - din pricina mea, a neatenţiei, a boismului meu - atroce, aproape de moartea unei fiinţe dragi: părinţi, soţie, copii. Da, fiindcă la ordinator, când pierzi ceva (ca mine), pierzi pentru totdeauna, rareori mai poţi recupera.

Însă acest "strat", deşi atât de grav, nu ştiu prin ce mecanism rămâne "în afară"; mai degrabă "lipit" de următorul, deci diminuat... Nu e bine spus aşa, altfel:

Îmi va fi intrat în sânge obişnuinţa de a primi catastrofele care s-au abătut asupra mea - mai mari, mai late... - printr-un fel de saltea pneumatică, un atenuator, un "moderator", un arc suspensor alcătuit taman din amintirea că nu era primul necaz (nici ultimul) şi că, în cele din urmă, îl voi traversa şi pe acesta.

Din fericire-nefericire acestea două nu se exclud - convieţuiesc; mai mult sau mai puţin armonios.

Pierderi de manuscrise... Cunosc gustul până la saţiu, până la vomă. Nu am pierdut - eu cu mâna mea - ci... mi-au fost pierdute, adică furate de securitate, ori... rătăcite (tot din pricina umblărilor Securităţii prin hârtiile mele) ca acel "Roman al romanului", dactilografiat prin 1975-76 pe hârtie de format neobişnuit, de o culoare neobişnuită (îmi dăruise socrul meu un sul, în fine, o parte dintr-un întreg, la rândul-i primită de la un fel de unchi al său, fost papetar sau chiar editor - de hârtie bleu, din care tăiasem cu foarfeca "pagini", indiferent cât de înalte, însă late cât să intre în maşinuţa de scris, Consul). Era o cronică a... romanului **Ostinato,** care mi-ar fi fost de mare trebuinţă, fiindcă acolo erau şi informaţii generale despre cenzori, despre "obiecţiile Cenzurii supreme", despre reacţiile colegilor, ale prietenilor - majoritatea lor fiind pe calapodul: «Lasă, bă, că scrii altă carte...», de parcă faptul că, într-un viitor nesigur aş fi scris o "altă carte" ar fi şters cu buretele păcatul de

moarte al Cenzurii (consolări venite, ca un făcut, mai ales dinspre dragele de ele colege, chiar prietene: Dana Dumitriu, G. Adameşteanu, Geta Dimisianu...

Era un fel de jurnal de pe timpul în care nu ţineam jurnal. Acest text - dealtfel neterminat, fiind în curs de scriere (ca un jurnal!) este singurul de care îmi pare rău că nu-l mai am. Alte două: romanul **7-1** şi eseul (fără titlu, cel pe care îl scriam pentru Gallimard în anii 1974-76) - pierdute au fost, pierdute să fie, mai ales că, trecînd atâta timp de la "despărţirea" de ele, nu mai există vreo şansă de continuare.(...)

Vineri 4 noiembrie 2005

Mi-a apărut "A fi basarabean" în *Aldine*. L-am salutat pe Mihai Creangă. Voi trimite azi **Săptămâna Roşie** - print - şi un exemplar din **Basarabia** (Flux) lui Marco Cugno. Deasemeni primul capitol din **S.R.** lui M. Stănescu, pentru dosar. Poşta are să mă scuture sever de bănuţi.

Lia, nu Maria (Mora), mă corectează Dan Petrescu.

I-am scris Ioanei Cistelecan:

"NU V-AS FI SCRIS, DACÀ NU AS FI PRIMIT ACEASTÀ VESTE - ASTEPT SÀ FIE DEZMINTITÀ:

Date : 4 novembre 2005 05:39:42 HNEC (...)

"(...) De aceea am retineri sa dau ochii cu "colegii" din Consiliul USR, ei imi arunca o eticheta (pentru care ma demit) si eu trebuie sa dau socoteala ca nu e asa... De ce sa le dau socoteala? Ce valoare morala au ei sa ma judece? Daca stau in fata lor, inseamna ca le accept regulile unui joc murdar... Sa le fie lor rusine pentru ce mi-au facut? Sa fim sobri, toti se cred alesi ai sortii. Imi scrieti de posibilitatea anularii abuzului demiterii - este exclus, e deja la mijloc autoritatea lui N. Manolescu, a presedintelui USR, a noii politici corecte impuse prin noua conducere in USR, nu se poate sa inving eu, un muritor de rand, sa nu fim naivi. Nu uitati ca intre cei care m-au executat public, din Comitetul Director al USR fac parte si critici pe care i-am pretuit amandoi, de genul lui Al. Cistelecan, de la "Vatra" (care a sustinut la sedinta la care eu nu m-am dus, dar s-au dus "colegii" de la Viata Romaneasca, imperativ, ca Jurnalul Domnului Paul Goma este antisemit si ca eu trebuie sa fiu pedepsit ca l-am publicat! Sincer, afland ca si Al. Cistelecan m-a/ne-a condamnat, mi-am pierdut orice speranta). Dumneavoastra ati uitat cum functioneaza spiritul de haita la scriitorul roman care da de gustul puterii (crezandu-se cel mai mare si mai tare din literaura romana macar), nu s-a schimbat nimic dupa Revolutie - abia asteapta sa te sfasie. Acum sunt fericiti ca am fost transformat in victima publica sigura, neajutorata, asa n-a mai ramas decat sa duca pana la capat marsavia, fara scrupule."

(Fragment din scrisoarea lui Liviu Ioan Stoiciu.)

Repet: aştept de la Al. Cistelecan o dezminţire. O voi crede - fără probe - aşa cum am crezut scrisoarea lui LIS.

Dar dacă, Doamne-fereste, este adevărată informaţia? Anume că Al. Cistelecan ar fi spus ceea ce se zice că ar fi spus?

Nedumerit, întristat de moarte,
Paul Goma

Sâmbătă 5 noiembrie 2005

Am primit de la Antoniu Poienaru această scrisoare pescuită pe internet:

"Scrisoarea lui Leonard Oprea catre NM

"SCRISOARE DESCHISA catre PROFESORUL NICOLAE MANOLESCU

"Leonard OPREA

"Stimate Domnule Profesor Nicolae Manolescu,

"Domnul fie mereu cu dumneavoastra si familia dumneavoastra intru sanatate si pace, liniste si bucurii senine.

"Nu stiu in ce masura va conta pentru dv. asta epistola, dar eu, Leonard Oprea nu pot fi altul decit cel care am fost, sunt si voi fi ca om si scriitor, atit prin faptele mele, cit si prin cartile mele, prin eseurile si articolele mele. Ori toate acestea sunt bine cunoscute si de dv., dar in buna masura si de un public destul de numeros. Astfel, trebuia sa infaptuiesc epistola aceasta.

"Prin urmare, cu respect si pretuire, simpatie si solidaritate, va felicit pentru modul in care stiti sa - cum zic americanii - 'strike back', ma refer la atitudinea dv.si la replicile dv. fata de si date penibilei campanii 'anti-Manolescu' desfasurata atit in presa scrisa, in publicatiile din tara, dar si in cele ale diasporei romane din SUA, precum si pe Internet.

"Cred ca nu mai este nevoie sa ii amintesc acum, aici, pe membrii fondatori si leaderi ai, repet, penibilei campanii impotriva dv., precum la fel, numele publicatiilor respective. Sunt nume si publicatii bine cunoscute... Iar in acest caz, datorita Internetului -"vedetele zilei"...

"Asa cum le-am mai scris vechilor mei prieteni Vladimir Tismaneanu si Mircea Mihaies, dar si lui Liviu Antonesei si Sorin Antohi (care au trecut si ei prin incercari similare cu a dv.), asa cum le-am mai explicat si altor prieteni si cunoscuti din SUA si Romania (despre acest tip de agresiuni, penibile, dar totusi atit de vatamatoare sanatatii culturii romane, oriunde in lume), personal, consider si aceasta campanie, mai sus numita, nimic altceva decit inca una dintre manifestarile vehemente ale iacobinismului-de-mahala (despre care, dupa cum bine stiti, am scris si publicat in presa din tara si din SUA).

"Iacobinismul-de-mahala este astazi in Romania arma preferata a mediocritatii. Caci, sub toate formele ei, si cu atit mai mult aurea mediocritas, salieri-ana ori altfel, dar dintotdeauna astfel ca si acum, mediocritatea are ten-

dinta asimptotica sa creeze teorii cu iz nihilist si parfum de dogma, prin care isi justifica ratiunea de a fi ceea ce este - mediocritate. Fara trecut, fara viitor. Pina la urma - fara prezent. Si, devenita Putere, mediocritatea neaga inevitabil liberalismul.

"Asadar, domnule Profesor, atacul lor asupra dv. devenise doar o chestiune de timp, fiindca nu reusisera - pina acum - a afla, in viziunea lor mediocra, oportunitatea cit de cit plauzibila, pentru ei si publicul lor, de a biziibelicos...

"Iar pe de de alta parte, domnule Profesor, in ceea ce ii priveste pe acesti critici inaripati, plonjind zgomotos si cu veselie asupra dumneavoastra ca om si scriitor, totusi, va rog, nu uitati: pentru musca diferenta dintre miere si rahat e nula. Atractia e la fel de irezistibila si intr-un caz si in celalalt. Atit doar: nu rareori mierea incleiaza letal musca.

"Acestea fiind spuse si ne-ascunse, va doresc sanatate si toate cele bune.

"Cu prietenie si Doamne ajuta-ne,

"Leonard Oprea.

"Boston, Octombrie 27, 2005"

Unde am mai citit un astfel de text oloinic - vreau să spun: lunecos, târîtor, duhnind a căldăruşă cu busuioc şi a tămâie (din păcate: arsenalul odorifer al amintirilor mele de, totuşi, ortodox) însă pentru că "traseul" fusese dat în prealabil cu ulei de candelă... - de sub peana unui alt iezuit ortodox? (Şi dacă nu-i ortodox? Bine, nu-i dar care-ar fi importanţa? Aici nu este vorba de ordinul Companiei lui Isus, ci de o "caracterizare": ipocrit, făţarnic - ca Balotă, ca Sorin Mărculescu - şi, de acum încolo: ca Leonard Oprea).

Numele său mi-a devenit cunoscut din anul 2000, din Apelul pentru votarea lui Iliescu. L-am şi pus pe lista partizanilor ilieşti - reprodusă în unul din textele mele, cred că "Să învăţăm de la evrei". Nu mai ţin minte cine dintre şefii unor publicaţii din America: Cristian Ioanide de la *Romanian Times*? Culian de la *New York Magazine* ? s-a mirat foarte: «Cum, Leonard Oprea, colaboratorul nostru?» Da, frate, colaboratorul vostru - mai ales că "tonul" autorului vostru se afla la locul său într-o publicaţie confesională ca *Romanian Times* de la Portland.

Şi acum ce fac eu? Eu... mă abţin (cu o uşurinţă nemaipomenită) de la comentariul unei astfel de scrisorici de închinăciune - creştină, cum altfel...

Duminică 6 noiembrie 2005

Zi goală. Şi proastă. Pe toată linia.

L-am prins pe Al. Florian cu o falsificare - prin inversare ! - a citatului. Dau nu doar fraza în chestiune, ci şi cea dinainte, pentru o mai bună situare (am introdus ticăloşia holocaustologului în varianta ultimă, de ieri, a **Săptămânii Roşii**):

"Dezbatere ori doar enunţare considerată de eternii Paznici de Noapte de la Poarta Templului Istoriei Mistificate: "trădare" (din partea evreilor *normali)*, iar din a *goi*-lor: "răbufnire fascistă", "antisemită", "trivial negaţionistă"... Cum altfel, dacă analfabetizatorii de ei nu ţin seama, pentru început, de falsitatea, de idioţenia termenului "antisemit", când semiţi (de la Sem) sunt şi maltezii şi berberii şi arabii şi, cine ar crede, azi, în Israel: palestinienii, dragi tovarăşi de alte naţionalităţi!"

" Această frază a fost **traficată prin inversare** de Al. Florian în Raportul despre antisemitism astfel: "**Paul Goma nu ia în seamă** *(în loc de "ei [evreii] nu ţin seama" - nota mea, P.G.)* de falsitatea, idioţenia termenului «antisemit»..." - şi instalată pe internet ca atare, vezi: www.romanjewish.org.ro/index_fcer2_01.html-42"

Iată cum aranjează holocaustologii citatele. Antoine Spire, pe care îl citam în urmă cu ani ca neruşinat traficant («Eu am falsificat citate?» se întreba el, râzînd-rânjind, după ce scrisese o carte întreagă despre "antisemitismul" lui Renaud Camus, «Le-am ajustat puţin...»).

"Prietenul" meu Jean Daniel... Iar o ia razna. În acest moment - "moment" care ţine de vreo doi ani, ca sărăcia cumplită în care se scufundă francezii; în acest moment - care ţine de zile şi zile, ca gherila (sub)urbană - ce găseşte *Le Nouvel Observateur* că trebuie de urgenţă remediat(ă)? Viaţa carcerală!

Nu voi spune că aceasta nu merită o ameliorare substanţială. Nu voi face nici discriminarea: "ei" sunt de drept comun, eu cunoscusem închisoarea politică. Ci vorbesc de *întâietate*. Să aibă întâietate - acum, în Franţa - ameliorarea "vorbitoarelor familiale", unde să se poată acupla comod şi discret deţinuţii cu vizitatoarele - pentru a mobiliza opinia publică prin "Apelul celor 200 personalităţi?" - când vorba ceea: ţara arde, la propriu?

Eu am perceput-o ca pe o grosolană diversiune. Cu atât mai vârtos cu cât şi aici s-a băgat filosoful Finkielkraut, orezarul Kouchner, ecoloaga Voynet, poştaşul-trotskist Besancenot, regina gafelor Roselyne Bachelot, "cumnatul" [lui Mitterrand] Roger Hanin şi alţi... tovarăşi dârji. Asta să fie urgenţa naţională? Pe Badinter îl înţeleg şi accept, el a fost de totdeauna pentru umanizarea detenţiei, dealtfel el l-a determinat pe Mitterrand să suprime pedeapsa cu moartea. Dar François Hollande? Dar Fabius? Dar Mathieu Kassowitz? Ce au ei cu... prefectura? A, da: fiecare are de lansat, care o carte (scrisă de alţii), care un disc, care un film, care un scaun de deputat...

Luni 7 noiembrie 2005

Noapte grea, agitată, bântuită de coşmare. Vorbesc de noaptea mea, nu de a Francezilor - a unsprezecea după socoteala ziariştilor.

Îi compătimesc pe sărmanii sionişti: să nu se mai vorbească de crâncenele persecuţii antisemite din cea mai antisemită ţară, Franţa, atâta amar de vreme? Adevărat: mai profită în Cisiordania, ca să mă omoare doi-trei pui de palestinieni - dar acolo sunt treburi interne, israeliene! Or noi vorbim de persecuţiile ale căror victime sunt evreii în Europa antisemită, nu de "greutăţile trecătoare" din Orientul Apropiat, de când lui Bush îi fuge pământul de sub picioare - lui şi oamenilor lui, mai ales că este ameninţat Grove, Cheney şi toată banda lor de pioşi-criminali, de religioşi închinători la Dollar.

Acum jumătate de an scriam despre tulburările din Franţa pe care jurnaliştii nu le puteau descifra, despre care sioniştii le descifraseră înainte de a se manifesta: cum altfel, decât antisemite! Vai, vai, vai: acum jurnaliştii par a înţelege ceva-ceva din motivele revoltei tinerilor maghrebini. Dar sioniştii, ba: ei îi dau înainte cu "Apelul celor 200" prin care vor o radicală reformă penitenciară. Bine-bine, acea reformă este absolut necesară, dar vorba Monicăi Lovinescu: «Nu este momentul...», fiindcă momentul este pentru ceva şi mai urgent decât ameliorarea regimului penitenciar: sărăcia care creşte, se răspândeşte - în Franţa, cum ar veni: în inima Europei (şi în Germania, însă nemţii, băieţi pudici nu o recunosc) şi, în interiorul, ca să spun aşa, sărăcirii generale ("indiferent de rasă..."), Problema cu P mare a tinerilor din banlieuri, exprimînd cu violenţă ceea ce nu îndrăzniseră să exprime părinţii lor, foşti colonizaţi în vatra lor, africană, apoi aduşi în Europa, pentru a edifica prosperitatea Franţei; bunicii lor, sclavi în Africa natală, prefăcuţi în bravi, legendari soldaţi francezi în cele două mari conflicte mondiale din secolul trecut, XX. Asta este boala - nu mortală, dar extrem de gravă - a Franţei şi care pândeşte şi Germania şi Italia şi Anglia: *mizerizarea*. Fenomen accentuat de lărgirea "Europei", de cheltuielile enorme care sunt necesare pentru ajutoare - dar bineînţeles că polonezii, ungurii, cehii, balticii au şi ei nevoie de ajutoare au şi ei dreptul la "despăgubiri pentru vinderea de la Ialta", însă românii şi bulgarii văd cum li se îndepărtează norocul de a intra şi ei, de a beneficia şi ei, de a fi şi ei despăgubiţi... Sunt cu inima alături de români, de bulgari... Cu inima, nu cu mintea. Tare mă tem că aceste două ţări nu vor mai apuca trenul Europa, iar vinovatul este: **securitatea** *pe care nu au distrus-o imediat după 1989, nu au zmuls-o din rădăcini.* O gravă confuzie au semănat şi boy-ii de americani, grăbindu-se să coopteze în NATO ţări cu securităţile intacte (Voiculescu şef de partid? Pleşiţă liber? Priboi ne-priboizat? Merce: dipotat? Achim, ne-

apucat de urechi şi dat cu botul în latrina securistă?), de unde concluzia: «Las-că se poate şi aşa...» Ei bine, se pare că nu se mai poate şi aşa: America înregistrează eşec după/peste eşec, pretudindeni pe glob, în toate problemele şi domeniile (iar Rusia pândeşte - şi aşteaptă...), visul ei de unic jandarm al lumii: mondializarea apărînd din ce în ce mai limpede ca o "întâlnire - neprietenească, ba chiar lăsătoare de cucuie - cu un zid" (nu al Berlinului, ci al doctrinei americano-israeliene de a amenaja un Imperiu al Democraţiei în lumea arabă).

Ezitarea extrem de lungă a lui Chirac (zece zile de la izbucnirea tulburărilor) dovedeşte fără tăgadă că situaţiunea este extrem de gravă: chiar dacă mâine-poimâine poliţia, CRS, armata (încă nu a intrat în acţiune - şi bine a făcut) va restabili "ordinea republicană" - cauzele vor rămâne aceleaşi, şi vor continua a fi nerezolvate - fiindcă nu pot fi rezolvate de politicienii mărginiţi de la afaceri (dar să-i vezi pe cei din opoziţie: handicapaţi!) ai unei ţări sărace!

În conflictul de astă primăvară - cel pe care sioniştii îl şi taxaseră de "antisemit" şi organizaseră strângeri de semnături pe un Apel (nu strică să reamintesc cine a semnat: Finkielkraut, Kouchner, Taguieff - idoli, nu doar a iubitorilor de umanioare, filosofie din România, dar statui la care se închină mai ales indivizi de teapa lui Al. Florian, escrocul citatelor incriminatoare, A. Cornea), existau toate semnele furtunii (ce spun eu: ale uraganului) care va veni. Dacă era adevărat că evreii minţeau când pretindeau că tinerii vandali-de-tip-nou rosteau lozinci... anti-albe *şi* antisemite (mor, mamiţule, mă dau în vânt după *şi*-urile introduse de evrei aiurea gramaticalo-logic pentru *goi*, dar suprafavorizatoare a evreilor - ca de pildă în: "rasism *şi* antisemitism"...), minţeau şi gata, pe ei nu-i interesa soarta Franţei ("antisemite - ca şi cum "antisemitismul" nu ar face parte din rasism), deci refuzau să vadă că **ura** tinerilor mânioşi era mai puţin de natură rasială, ci socială: ei distrugeau - nu îşi însuşeau - bunuri materiale pe care nu putea să le aibă...

În cele din urmă banlieurile au să fie... pacificate. Dar focul are să re-izbucnească peste şase luni, peste un an. Fiindcă şi în Franţa există idioţi profunzi care pun întrebarea: "Ce mai vor? Locuiesc la-bloc (am folosit expresia românească), sunt bine îmbrăcaţi, nu rabdă de foame... - ce mai vor?" Exact aşa eram întrebaţi noi, studenţii ungarişti din 1956 de securişti: «Aveaţi bursă, aveaţi cămin, aveaţi toate condiţiile - ce-aţi mai vrut?» Ei, bine, noi "am mai vrut" oleacă de libertate. Tinerii din banlieuri vor "oleacă de demnitate".

Au nădragi, nu mor de foame, au unde dormi - dar vorba cântecului-din-popor: 'Şi ce fac cu nădragii?' Dacă nu i-aş sincer compătimi, le-aş spune ce... Fiindcă ei se află de când se ştiu în-gheto - şi material, prin cartierele-de-blocuri, şi psihologic, şi social. Chiar dacă unul dintre ei dă din coate, să răzbată la suprafaţa... societăţii franceze, chiar dacă

are o familie care se sacrifică lucrînd de cade în brânci, pentru ca odrasla să...- nu să meargă mai-departe, ci mai-sus - după studii strălucite, cu patalamaua în mână se prezintă pentru a obține o slujbă - pe care o merită, judecînd după notație... Și nu este angajat - fiind el "prea bronet", cum se zice, eufemistic în România. Sau, vorba ardeleanului: Prea îl cam cheamă Mahomed. Ei, da: există discriminare rasială care provoacă o cruntă discriminare socială. Tinerii aceia visează să fie "considerați", adică judecați după merite, nu după culoarea pielei ori/și după nume.

După "starea republicii" nu se întrevede vreun viitor pentru ei. Și degeaba stânga (socialiștii, comuniștii, ecologiștii) îi critică pe cei de la guvernare, explicînd ce ar trebui să *se* facă... S-a văzut când erau ei la putere și nu *s-a* făcut nimic!

Un biet român, acolo în România, visează: «Ehei, dacă ajung eu în Occident...» Oricâte desiluzii ar încerca, odată ajuns în Occidentul visat, el măcar își va spune: «Am încercat; nu a ieșit cum aș fi vrut, dar am încercat». Pe când un maghrebin din banlieuri nu se poate consola cu: «Ehei, dacă ajung eu în Europa...» - fiindcă el, nu numai că se află, acum, în Europa, dar s-a născut în Franța. Și? Și - nimic. Un român desiluzionat se poate întoarce în România lui: trist, dezamăgit. Un arab, un negru unde să se întoarcă? În Africa? Ce să facă acolo? Nu cunoaște pe nimeni, nu are casă, nu are familie - și chiar dacă are, familia îi cere bani (din Franța, doar în Franța curge Sena plină de franci - în fine, de euro), nu îi dă, de la ei, indigenii.

Va putea face Chirac ceva? Nu. Hotărît, nu. Nu știe ce să facă, nu are mijloace - și nici chef. De Villepin? Un incapabil. Sarkozy? "Sarko" are un singur gând în capul lui de teckel: să devină președinte al Franței. Altceva - nimic. E prea mărginit, prea politicianizat, prea obnubilat de obsesia de a deveni președinte, ca să aibă lărgimea (și adâncime de vederi) măcar să-și propună o rezolvare. O nație - în momentul de față - nu mai presus de nația noastră, tot tricoloră, dar carpatină.

Ce jale, ce jale pe lumea asta, domnilor...

Marți 8 noiembrie 2005

Au continuat incendiile, în ciuda "discursurilor" lui Chirac (alaltăieri), al lui de Villepin, aseară. Am aflat că jurnaliștii străini veniseră "la foc" cu mic cu mare, mai ales americanii (Ghici Irakul unde-i?!). Printre cei mai setoși de evenimente-la alții: chinezii, ei vorbesc de incendii, incendii, însă... cenzura lor interzicîndu-le imaginile cu incendii (n-o să mă ostenesc să aflu pentrucădeceul), se consolează cu momentele de stingere a lor: alea sunt permise! Fiind pozitive. Rușii...- se putea să nu vorbească Ruskaia Tilivizia despre "Cecenia de pe malul Senei?" Cât despre americani... Niște caraghioși (altfel: imbecili)

comentatorii din America ai evenimentelor din Franța: cu gura până la urechi, veselia lor sare din cadru (ce, cadru : din cutia televizorului), răzbunarea-arma-prostului fiind - una dintre ele: "Francezii s-au bucurat când ne-a lovit Katrina, acum ei cunosc o Katrina socială!". Ceea ce este o minciună... continentală, cum numai un american o poate rosti! Din contra: Francezii au suferit - adevărat, și din pricina francofoniei New Orleans-ului, dar dintre ne-americani ei au fost primii care și-au oferit ajutorul (aflat alături, la bazele militare franceze din Caraibe)... Însă americanii au tot amânat autorizația de aterizare a avioanelor cu materiale de prim ajutor și cu echipe de salvatori (din care USA nu avea deloc, deloc...), iar când - după mult timp au zis: «OK»..., francezii nu mai aveau ce face, americanii răseseră cu buldozerele cartierele unde se presupunea că ar fi existat supraviețuitori.

Pe de altă parte, americanii, răniți pentru reproșurile europenilor fiindcă nici acum nu au recunoscut lichidarea indienilor, folosirea negrilor ca sclavi (negație în care sunt susținuți de evrei - oare pentru-de-ce?), acum, că le-a venit ocazia, râd (ei, da: râd!) de francezi: «Asta-i integrarea [rasială] cu care v-ați lăudat?». Ca supliment, americanii recomandă turiștilor - americani, se înțelege - să evite Franța. Îmi aduc aminte de această recomandare curat-americană dată și acum vreo 20 ani, când Parisul era însângerat de atentatele islamiștilor în metrouri, în trenuri. Însoțită atunci de comentarii de genul: "Poliția franceză este incapabilă să prevină astfel de acțiuni care perturbă excursiile culturale ale cetățenilor noștri [americani] în muzee". Evident, americanii, cu polițiile lor cu tot, au... prevenit astfelele acțiuni islamiste la 11 septembrie. Necazul fiind că americanii nu învață nimic din propriile erori - darmite din ale altora. Fiindcă - să-mi fie gura blestemată! - azi mâine va izbucni... "Intifada Americană", vorba alfabetizaților noștri consângeni...

Englezii - părinții americanilor, cum altfel! - nu se lasă nici ei mai prejos, lăudîndu-se cu integrarea ne-albilor la ei, în Insulă - dar uitînd că mai deunăzi au fost adevărate războaie... inter-etnice în Birmingham între pakistanezi și negri din Caraibe.

Spaniolii, nemții, olandezii, belgienii - desigur, vorbesc de presa lor - sunt rezonabili și rezervați. Ba chiar italienii se tem că și la ei vor izbucni în curând astfel de tulburări.

Iată-i și pe luminații noștri românași: "Ziua" titrează: "Intifada [în Franța]". Roșcastăneștii sunt ce-au fost: nu doar ignoranți politic - și lingvistic - dar de-a dreptul executanți ai șoaptelor rodicilor telaviviote de toate sexele.

Termenul "intifada" acopere realitatea palestiniană și desemnează aruncarea cu pietre, de obicei în(spre) tancurile israeliene. Este echivalentul termenului francez: "caillasage" (de la caillou, piatră pe care o poți arunca). În nici un caz "intifada" (ca și "caillasage") nu poate

fi echivalat cu..."lapidare" - lapidate sunt ființele vii, mai cu seamă femeile păcătoase, ucise cu pietre. Termenul a fost tradus de ortodocșii noștri dragi prin "a lovi /bate/ cu pietre". Eu am fost, în martie 1977 amenințat: *"îl vom scuipa și-l vom lovi cu pietre"* - vezi Scrisoarea preoților din Reghin (Gheorghe Pop, Mihai Ciobanu, protopop, Nicolae Dinu (Dima?) din Breaza, care mă avertizau că voi fi pedepsit pentru "păcatul" de a fi denigrat patria... - vezi **Culoarea curcubeului**... pagina 146, pe larg la pag. 440). Zic așa, pentru că am citit în "presa-noastră-zilnică" ceva în genul: «Palestinienii au prostul obicei de a lapida tancurile israeliene...» - când nu doar acesta este prostul-obicei al palestinienilor, ci și acela de a... atenta la viața israelienilor pașnici, "prin acțiuni lașe de tipul kamikadze" (curat, lașe!) - asta a fost rostită de eternul tovarăș Pazner de la Tel Aviv (nu mai este chiar atât de etern, vorba lui Bulă, dacă a dispărut din cabinetul lui Sharon), în englezeasca lui, nu în româneasca ziariștilor carpatini - o explicația ca oricare alta.

S-au amestecat și turcii - să spună ei tâmpenia încă ne-spusă de americani, de chinezi, de ruși, de români. Am uitat care. Oricum, era turcalează de tot ! Și cu fesul pe-o sprinceană!

Discuție cu Ana, apoi, prin e-mail, cu Dan Culcer. Cum se traduce în românește franțuzescul "couvre-feu"? Și Anei și mie ne trecuse pe la buze "stingere", dar nu-l reținusem, părându-ni-se și prea slab și prea civil (de internat, dar și de pușcărie, unde "stingerea" nu era deloc însoțită și de stingerea luminii electrice care ne chinuia și ea cum putea). Am apelat la Dan Culcer; el ne-a răspuns... "stingere". Așa că, de voie, de ne-voie, îl vom folosi și noi - dar până una-alta, îi zicem pe franțuzește: couvre-feu, chiar dacă, în traducere băbească însemenează: acoperirea-focului (cu cenușă, nu cu... vreascuri), deci; prin extindere: ne-vederea lui, a focului. Ar mai fi un termen de aplicat evenimentelor de acum: "stare de asediu" - dar nici el nu e întru totul bun. "Atacul" asediatorilor nu amenință din afară, ci dinăuntru. "Stare de urgență" - asta aduce aminte de Ordonanța lui... nu mai zic: "a lui Teșu", ci "a lui Oișteanu. Iar Starea de Urgență este o... stare largă în care intră, zi-i pe nume, "stingerea". Am fost luminos de explicit, nu? Cum altfel?

Care stare-de-urgență a și fost anunțată că va intra în vigoare începînd din această noapte.

Seara. O veste cumplită: în noiembrie 2004 americanii au bombardat orașul Falludja cu fosfor alb - considerat armă chimică. Au anchetat italienii. Au fost interogați și doi militari americani - în concediu?, demobilizați? - în America. Au spus că da, știau că dau cu fosfor alb (whiskey-nu-mai-știu-cum, în argoul lor). Bineînțeles oficialii neagă cu indignațiune.

Ce se întâmplă cu americanii, Doamne-Dumnezeule? La o adică

Bush va pretinde că el nu știa nimic din ce făceau Rumsfeld și cu Wolfowitz (aflat încă la afaceri), iar Cap-de-Morții mai sus numiți vor rânji și vor ridica din umeri.

Îmi amintesc: eram în România când, prin revistele ilustrate franceze, americane, italiene vedeam fotografii cu efectele bombardamentelor cu napalm. Ziceam și eu, ce ziceau toți din jurul meu: «Propagandă rusească! Minciună! Americanii nu pot face una ca asta...» - deși, în chiar momentul în care negam cu indignare, ne aminteam imaginile Hiroshimei... Dar și pe aceea o bănuiam a fi trucată, ca să-i defăimeze pe americani... Și uite-i. Nu numai în Japonia, nu doar în Vietnam - ci și în primul război din Irak, din 1991; apoi în Serbia, în Kosovo în 1999, cu uraniu-sărac. Iar acum...

Ce vor fi gândind românii noștri, aflând ce află? «Lasssă, dom'le, să dea cu ce-or da - în alții - nouă să ne deie niște dolari, căci noi avem mare nevoie...» Ceea ce înseamnă - căci - «Du-i, Doamne, la Ploiești!» nu era doar o vorbă, acolo, ci "opinie sinceră".

Miercuri 9 noiembrie 2005

Couvre-feu. (Tot nu am găsit un echivalent în românește). Mare victorie-mare: se anunță diminuarea numărului automobilelor incendiate, ca pe o victorie (de ce îmi vine în minte: Verdun-ul?)! Astă noapte "numai...", față de ieri noapte când, ehe... Barometrul: mașinile în flăcări. Franțujii iștea; sunt și ei niște români care se deosebesc de românii-români doar prin accentul francez (graseiat) cu care vorbesc franceza - asta am auzit-o de la un inginer, altfel savant, însă ar fi putut să fie și un umaniorist. Barometrul "numai..." «Ce fericire, ce fericire: azi am căpătat de la dom' sergent numai douășcinci la cur - față de ieri, când mi-a ars sufletul cu v'o trei'șpa'ș'cinci...»

Cu ce m-am uns pe la inimă: președintele Chinei (zi-i pe nume...) este primit cu fast regal în Anglia. În ciuda refugiaților opozanți, în ciuda tibetanilor (bine că i-a lăsat să se manifeste!), Tovarășul Chinez a fost și el găzduit la Buckingham Palace, plimbat cu caleașca regală - ai fi zis: nechinezul Ceaușescu! Cât sânge rău ne făcuse Anglia primindu-l regește pe Tovarășul scornicez! Câte blesteme, câte înjurături la adresa... Coroanei Britanice! Coroanei i se rupea în paișpe, ca să ne exprimăm: deunăzi îl primise - așa - pe Bush, azi pe Chinez - tot așa. Ca să armonizez acest paragraf cu precedentul, zic și eu, ca omul necăjit: «De ce ne-am plânge noi, românii, că monarha Albioancă l-a primblat în caleașca-i pe chinuitorul nostru, Ceaușescu? - taman așa îl primește și pe chinuitorul Pe-Kinez, iar poimâine, dacă cerințele-vor-cere, vorba lui Săraru, îl va primi și pe Saddam - în fine, pe unul ca el, cu o singură condiție: să știe la ce folosește batista...»

Bârfe scriitoriceşti: îmi scrie - şi mie - LIS:

(...) "P.S. Amabil, Domnul Sorin Marculescu mi-a telefonat aseara si mi-a dat o explicatie la lasitatea scriitorului roman data de gol in fata Cazului VR-Goma-antisemitism-LIS-USR. Întrebandu-l domnia sa pe Constantin Abaluta (intalnit pe strada) de ce nu reactioneaza si el public, i-a raspuns: nu-ti dai seama, daca ma solidarizez cu "antisemitii" Goma-Stoiciu, se poate interpreta si as putea fi interzis sa mai public in Romania... Doamne fereste!"

Nu mă miră - nici cât o boabă de muştar - Alăbuţă, cum îi zicea Florenţa Albu. Aşa a traversat el anii, deceniile, secolele. Mergînd târîş numai pe mijlocul uliţei, neriscînd să se apropie de şanţuri - ca să nu cază în dânsele, vorba unui bucovinean (a, nu, nu vorbesc de Abăluţă), altfel-zis, cum altfelzice Dimisianu, alt... mijlocaş, să nu care cumva *să se* interpreteze; şi să nu mai publice - el, Abăluţă - în România, ne dăm noi seama ce catastrofă ar fi? Dacă mă miră ceva-cineva în această ches-tiune: Sorin Mărculescu. El ştie bine că noi, cei puşi la zid, comunicăm, că ne pasăm mesajele primite - şi totuşi, denunţă, oameni buni!, creştinul Sorin Mărculescu îl toarnă pe "prudentul" 'Lăbuţă! Să fie semn că el însuşi s-a... creştinat? Cam târziu, la 70 ani, fiind el de vârsta mea. Nu este şi aceasta o "metoadă" de a se păstra tot pe mijlocul drumului, vorba Clasicului: mereu imparţial? Las întrebarea să-şi dezvolte ecoul.

Dacă mă preocupă ceva - şi nu de azi, de ieri, ci de... să tot fie 7-8 ani: Al. Cistelecan. Nu mi-a plăcut - dar deloc! - tratamentul de favoare pe care îl aplicase Jelălăitei, cu odiosul ei capitol despre Caraion în cartea despre Ecaterina Bălăcioiu, mama Monicăi Lovinescu - şi am scris... neplăcerea. Din acel moment el nu mi-a mai răspuns la scrisori, ceea ce nu l-a împiedecat să publice în *Vatra,* în două numere, eseul **Săptămâna Roşie,** în prima lui versiune (cea atacată de R. Ioanid - considerat: "articol"). Am aflat, pe căi lăturalnice de "atenţionările" - ah, atenţionarea la români! - din partea Conducerii: cine va fi fost atunci în vârful movilei de gunoi: Uricaru? Sau chiar "pozitivul" Ulici? Am citit "luările de poziţie" ale argaţilor de la Curtea Manolescului Literar: Al. Ştefănescu, Ţoiu, Dimisianu pecumcăci revista de la Târgu Mureş ar trebui dată în judecată pentru că îl publicase pe Goma (pe atunci ne aflam în preistorie, încă nu eram "antisemit", nici chiar Paşa de la Washington, R. Ioanid nu mă scuipase astfel).

De atunci au trecut câţiva anişori, iar relaţiile cu *Vatra* nu au înce-tat a se deteriora: Nicoleta Sălcudean cu care schimbam semestrial scri-sori, iar de când a avut internet, ne emailam lunar, a încetat de a răspunde. Cum nu am obiceiul să insist, după al doilea mesaj fără răspuns, am tăcut şi eu. Acum câteva luni am aflat din presă că Nicoleta Sălcudean se află

la Paris la un colocviu organizat de Ţepeneag: speram măcar la un telefon: «Salut, salut, regret că nu pot veni pe la noi - ca data trecută - dar să fie pentru data viitoare». Am dedus (şi s-ar prea putea să mă înşel) că ea, scriind favorabil despre Buzura, va fi crezut că mă voi supăra... Dacă se adevereşte că acesta este motivul, abia atunci am să mă supăr: cineva care mi-a citit o bună parte din cărţi, care a scris despre mine ca ea ar fi trebuit să ştie că eu mă pot supăra din alte motive - uneori chiar fără - în nici un caz pentru că scrisese favorabil despre cineva despre care eu scrisesem defavorabil.

Între timp s-a mai întâmplat ceva neplăcut: Virgil Podoabă, cu care fusesem în foarte bune relaţii (îl cunoscusem, pe el şi pe întrega-i familie, când venise la Paris) s-a simţit ofensat de o scrisoare a mea în care îl apăram pe Laszlo. Am aflat foarte târziu, de la Luca Piţu, că scosese un volum în care scria şi despre mine, iar când prin iunie-iulie Mariana Sipoş se pregătea să vină încoace, pentru o emisiune TV, am rugat-o să-mi aducă şi volumul lui V. Podoabă. Am fost impresionat şi i-am scris la redactie. Nici un răspuns. Am încercat e-mailul *Vatra*: mi-a fost respins (deşi copiasem exact adresa web de pe coperta interioară a revistei). Când Ioana Cistelecan m-a contactat, după ce m-am asigurat că este... neam cu Al. Cistelecan, am rugat-o să transmită tatălui salutările mele - deasemeni, lui Virgil Podoabă, dimpreună cu rugămintea de a-mi indica o modalitate de comunicare. La o re-întrebare a mea, Ioana Cistelecan mi-a oferit o explicaţie care nu explica nimic: "Virgil nu se descurcă cu ordinatorul..." - ceea ce eu am tradus ca un îndemn la... ne-insistare.

În urmă cu vreo săptămână i-am scris Ioanei Cistelecan, rugînd-o să obţină de la tatăl său, Al. Cistelecan o confirmare, o mai degrabă infir-mare a "zvonului" că el, ca membru al Consiliului US, a rostit în plină reuniune că da, Goma a publicat în *Viaţa românească* un text antisemit.

Dacă ar fi existat un răspuns-de-răspuns, ar fi venit până acum de zece ori. Dar nu. Nimic. În schimb este confirmarea răspunsului dedus: Al. Cistelecan chiar a spus că Goma a publicat un text antisemit.

Iar eu ce fac acum? Pun semnul întrebării, ca în spaniolă, şi la începutul întrebării? De acord:

¿Ce se întâmplă cu scriitorii ardeleni - hai să n-o iau de la Buzura, nici de la Beniuc, nici de la Ivasiuc, nici de la Titus Popovici, nici măcar de la Marta Petreu - ci de la Al. Cistelecan...

¿Si de la Nicoleta Sălcudean?

¿Si de la Virgil Podoabă?

¿Si de la Anca Haţiegan?

Bine-bine, din partea mea nu se vor mai semnala insistenţe, nici întrebări, nici rugăminţi de a da explicaţii - îi las în seama Domnului. Dar ei - ca ei, ca scriitori, ca oameni până mai adineauri - în seama cui rămân?

în seama şi la cheremul unui amoral, a unui nesimţit etic: ardeleanul Manolescu?

Mai mult şi mai adânc m-a rănit Cistelecan. Fiindcă este limpede ca lumina zilei: *nu aceasta este convingerea lui* (că aş fi scris un text antisemit). Dar a rostit asta, neconvingerea, deci minciuna. Şi, la noi - la scriitori, vorba se scrie pe hârtie (chiar dacă trece prin ordinator). Si atunci am dreptul să mă întreb:

Cu ce a fost şantajat Cistelecan? Cu ce a fost ameninţat? Cu ce a fost cumpărat? Să se fi dăruit el, de capul lui, de amorul literaturii, de a ajuns - la vârsta lui, care nu mai este atât de indepărtată de a mea - să facă ce a făcut, mai ales: să rostească ce a rostit? Îl miros pe N. Manolescu - (alt ardelean nu aţi găsit, măi fraţilor?, chiar pe lingătorul gumarilor lui Iliescu?). Ce i-a promis Manolescu lui Cistelecan - dacă zice ce a şi zis despre Goma? Că îi încredinţează lui sucursala "Cartea Românească" din Trustul Poli*t*romului lupesco-moscovicesc? Nu, aia e încredinţată lui Mihăieş, reportofonul Banatului, legendarul autor al capodoperei **Totul despre Manolescu.** Sau l-a asigurat de o suspendare a pedepsei pentru mai vechea greşeală de a-l fi publicat pe Goma în *Vatra*? Îl va fi ameninţat că suspendă finanţarea revistei ? - după câte îl cunosc, Manolescu este perfect capabil de o asemenea murdărie, însă din câte îl cunoşteam pe Cistelecan, el nu era capabil de o asemenea înclinare în faţa unui şantaj, de oricare natură ar fi acela. Se vede că a devenit - capabil. Ce nu face omul când îmbătrâneşte prost, mizerabil...

Vai, vai, ce-o ajuns Ardialu' sfânt şî sânjeros... Şi când te gândeşti că mai există oameni care se laudă că ei sunt ardeleni; îmi vine să... Să, ce?

ONU a votat o rezoluţie condamnînd embargoul - de peste 40 ani asupra Cubei. Se vede că americanii au puţine idei - dar fixe: Embargoul fusese stabilit atunci când Cuba reprezenta o primejdie mortală pentru USA, din pricina URSS şi a rachetelor sale. Dar Kennedy l-a silit pe Hruşciov să-şi retragă jucăriile. Embargoul a rămas în vigoare şi după ce URSS s-a dezangajat din Cuba (provocînd o catastrofă economică) şi după ce a implodat. De un deceniu şi ceva regimul castrez din Cuba nu mai prezintă pericol decât pentru bieţii cubanezi. Însă americanii au ranchiuna tenace: nu uită umilinţa din Golful Porcilor. Moştenitori ai doctrinei engleze a: «Bate-voi păstorul şi turma se va risipi", aplicată şi nemţilor şi românilor în ultimul război mondial, prin bombardamente sălbatice, nediferenţiate - americanii îşi imaginează că dacă vor păstra embargoul - doar economic şi nu pentru import, fiindcă cubanezii nu au bani să cumpere, de-o pildă carne, ci doresc să exporte zahăr şi tabac - vor... obliga puterea teroristă a lui Castro de a face concesii... poporului.

Bineînţeles, această concepţie despre lume şi embargou este total

cretină. Dar ţin de ea cu dinţii. Rezoluţia ONU - de condamnare a embargoului ("crud, inuman") a fost votată în majoritate zdrobitoare - am spus: majoritate, fiindcă minoritatea şi-a exprimat şi ea opinia de blocaj. Cine a votat împotriva rezoluţiei (deci pentru menţinerea embargoului total - asupra unei populaţii care suferă nu doar de tirania dementului Fidel - ci şi de mânia cerului care i-a trimis, doar în toamna aceasta, cinci uragane devastatoare)?

Bineînţeles, USA. Şi mai cine, care ţară? Barbade - ştie cineva unde se află această ţară foaaarte cunoscută şi ce face dânsa? Şi încă mai cine? Insula/ insulele Pallau... A patra votatoare ba-chiar-din-contra fiind... Israelul!

Ce i-ar fi costat pe israelieni dacă, în cel mai rău caz, se abţineau? Nu s-au abţinut - au votat pentru menţinerea embargoului, umaniştii! Să vă trăiască!

Într-o scrisoare adresată de H. Gârbea lui Dan Culcer poate fi citite următoarele (eu am marcat şi am subliniat):

"Sa va spun banalitati? Ca nu orice se trimite unei reviste trebuie publicat, ca rolul redactiei este de a selecta si valoarea unei reviste consta in rigoarea acestei selectii? Ca nu a existat nici o cenzura si nici nu exista din partea CD al USR? Evident ca nu a existat nici o cenzura daca textul a aparut. Nu e un text literar, e o infamie. Care a jignit grav colegii nostri evrei care sint si ei membri ai USR si chiar ai Consiliului, ba si pe unii dintre noi, români si crestini, care credem in intelegere interetnica. Daca nu reactionam se putea generaliza, extinde asupra noastra banuiala de anti-evreitate.

"Atacurile lui Goma la evrei sint o realitate. **In textul integral al jurnalului postat pe internet cuvintul "evrei" apare de 126 de ori. [!]** *E mai mult decit o obsesie. Daca numiti asta literatura, avem viziuni diferite despre acest concept. Dar nu asta conteaza. Noi nu cu Goma avem treaba, nici cu Stoiciu, ci numai cu Viata Românească. Ea nu corespunde valoric, grafic, managerial nivelului asteptat si, cum nu poate fi desfiintata, trebuie inlocuita redactia. Sau, daca MAE român vrea sa bage bani in ea, sa bage singur. Acesta e punctul meu de vedere personal, care nu angajeaza USR. Si pe care l-am sustinut in comitet inainte de "cazul Goma". Il sustin si in cazul inexistentei reviste Contrapunct careia i s-a retras finatarea de catre USR."*

Ca să vezi, crimă! H. Gârbea a numărat - în textul integral al jurnalului aflat pe internet ! - de 126 ori cuvântul "evrei"! Acest Hârbea a numărat el, pe degetele lui personale? A pus pe un subaltern să o facă? Sau a primit cifra de la ambasada Israelului (de ce nu de la cea americană?) "Textul integral" al Jurnalului pe 2005 ţine de când până când? Pentru că tot nu este vorba de asta: Directorul imaginii a numărat şi cuvântul "antisemit"? De câte ori?

Doamne, Doamne: cu scriitori ca H. Gârbea vrei Tu să fiu coleg-de-breaslă? Şi dacă Te asigur că nu vreu cu nici un chip să fiu coleg cu o asemenea creatură - mă laşi nepedepsit?

(...)

Joi 10 noiembrie 2005

Zi urâtă. Ploioasă. Pâcloasă.

Ieri Radu Motoc mi-a trimis 8 grupuri de fotografii din Basarabia. Mi-a gâdilat nostalgia.

Seara. LIS ne transmite primele impresii:

"Ascultati si judecati singuri - inregistrari (sunt atasate) facute la Consiliul de conducere al USR din 10.11.2005 (imi veti recunoaste vocea indignata, mai puternica). La Spy 0024 e in principal N. Manolescu cel care vorbeste, la Spy 0027 e Vasile Andru, care a incercat timid sa reia discutia despre Cazul VR-Goma etc., dar a fost pana la urma oprit (vocile din fundal sunt ale celor din Comitetul Director al USR, care m-a executat, de la Mircea Mihaies la Marta Petreu sau Gabriel Dimisianu). Dupa aceste doua interventii n-a mai scos nimeni o vorba legata de Cazul VR-Goma etc., pur si simplu N. Manolescu (el a condus sedinta) refuzand orice gen de abordare. Degeaba l-am acuzat ca se poarta dictatorial. A anuntat, totodata, ca nu-i va da nici un raspuns Domnului Dan Culcer si Scrisorii sale Deschise adesate Consiliului, ca "nu-l intereseaza". Nici macar unul dintre cei prezenti (in afara colegului de redactie Vasile Andru, inregistrat) n-a indraznit sa ia atitudine, nici macar la "Diverse" in legatura cu situatia creata de scandalul VR-Goma etc. Am fost doar invitat de Doina Cetea sa-mi dau demisia din USR... Pozitia restului scriitorilor, membri ai Consiliului - nula, aceeasi lasitate si tactica a capului la cutie, nici o delimitare de impunerea pumnului in gura la USR, de necrezut pentru mine.

"Marturisesc, nu stiu mai multe decat am stiut despre situatia mea. Am avut discutii de un minut, doua, in pauza (sedinta Consiliului a durat de la ora 11 la 16, cred, nu m-am uitat la ceas), in particular cu *Marta Petreu si Mircea Mihaies, excedati de felul de a fi al Domnului Paul Goma, cica: ei o tin pe a lor, ca-mi merit soarta daca-i iau atata apararea si ca, in defintiv, ce vreau - functia inapoi? Nu mi se va da, fiindca trebuie sa invat sa cenzurez ceea ce e de... cenzurat, "macar atata lucru trebuia sa fi invatat de cand esti in functie"* (subl.mea, P.G.). Traiesc in plin paranormal. Ce va urma in legatura cu locul meu de munca, nu stiu - nu mi s-a spus nimic. Cu omagii,

"LIS"

Terifiant. A fost o adunare a scriitorilor. În noiembrie 2005?

Tot nu mai aveam nimic cu breasla de... de când? Iată, nu pot spune o zi, o lună, un an - o întâmplare - de când am divorţat de Uniunea

Scriitorilor, fiindcă de la început - corect ar fi: "înainte de început" căsnicia noastră nu a mers. Dealtfel, primirea mea în Uniune, dacă pot să o situez în timp: august 1968, nu mi-a rămas ca... întâmplare. Un lucru ştiam: că şi în această treabă mi se făcuse o nedreptate. Bine, nu o nedreptate, însă nu mi se acordase derogarea potrivit căreia puteai deveni membru, chiar dacă nu-ţi apăruse un volum. Ştiam că înaintea mea - în timp - şi alături, în spaţiu, mulţi fuseseră primiţi, deşi la "dosar" se aflau două-trei schiţe publicate în reviste, două-trei cronici sau note de lectură. Ca Ţepeneag - care se chiar lăuda cu această "favoare". Eu, nu: mi s-a spus (mi *s-a* Fănuş Neagu, parcă şi Pop Simion) să aduc şi să le pun lor pe birou volumul - după aceea mai stăm de vorbă. Aşa am făcut - sub mormăielile batjocoritoare ale lui Ţepeneag: ce să-mi facă el mie, dacă cei din conducere nu mă "credeau pe cuvânt" - ca pe el - şi îmi cereau probe...

S-au şters, s-au încâlcit amintirile în legătură cu primirea în U.S. din cauza evenimentelor, altele: invadarea Cehoslovaciei, isteria războinică a noastră, şedinţa de primire în partid..., acestea au făcut să se aburească cele în legătură cu membria U.S.

Vineri 11 noiembrie 2005

Ieri am scris o primă variantă a textului "A fi 'antisemit".

Diseară, la un canal TV necunoscut mie a fost invitat LIS ; şi eu - prin telefon.

Seara: am ascultat (!) fragmente din înregistrările făcute la sedinţa de ieri a Consiliului. LIS încolţit, hărţuit, îndemnat s-o lase mai moale, să tacă (nu am auzit-o pe Doinea Cetea sugerîndu-i să demisioneze din U.S., în schimb am auzit-o pe Marta Petreu zicînd ceva atât de neplăcut, atât de vulgar (ca emisiune sonoră), încât LIS a ridicat tonul şi a invitat-o să înceteze cu "isteriile-i cunoscute..." - ca să vezi, domnule: atât de tânără - doar 50 de primăveri - şi deja isterică? sau poate tocmai de aceea?).

Proiectul de text al meu dat prietenilor nu a întrunit sufragiile. Mai aştept puţin, îl mai dreg pe ici, pe colo...

Sâmbătă 12 noiembrie 2005

Aseară am participat telefoneşte la emisiunea anunţată. Nu cred că am avut o prestaţie bună, mai degrabă din contra. Prin vehemenţa, prin încăpăţânarea de a vorbi numai despre ce cred eu că este important i-am făcut rău lui LIS - chiar dacă el a dezminţit încă o dată, chiar pe platou. A participat şi I. Buduca.

Probabil cea mai "bombă" dintre informaţii a fost (re)lansată de LIS (o făcuse prima oară la sedinţa Consiliului) şi încuviinţată sonor (şi vehement) de mine), anume: Nu există faimoasa Ordonanţă de

urgenţă! A fost propusă, a fost amânată, dar nu votată. Atât Manoleştii de unic'sexe, la Consiliu, cât şi Doru Braia, animatorul şi I. Buduca, participantul - şi unul dintre agresorii mei, antisemitizatori - nu puteau crede! Cum să nu existe "această lege", când toată lumea vorbea despre ea? Da, lumea românească vorbeşte despre ceea ce nu ştie, după chipul şi asemănarea scriitorului la român, cel care vorbeşte-scrie despre ce nu ştie, nu a citit.

I. Buduca a părut surprins (opinia mea de martor... auditiv) când, replicînd la articolul în care mă socotea antisemit, fiindcă... foloseam "evrei*i*", şi nu "unii evrei", am spus că l-am luat exemplu pe Elie Wiesel cel care afirmase: «Român*ii* au ucis...», pe de o parte încălcînd el însuşi legea nescrisă (dar cerută mie) a negeneralizării, pe de alta minţind, falsificînd istoria atunci când a lansat calomnia că el, cu întreaga lui familie fusese trimisă la Auschwitz de jandarmii români, în cadrul minciunii-mari anume că România îi extreminase pe evrei în proporţie de 80%, pe când Ungaria de "doar" 40%.

Ajuns aici, înfierbântat, vrînd să vorbesc de intervenţia lui Ionesco... - am suferit un accident amnezial: nu mai ştiam care-i prenumele său, îmi venea să-i spun "George", am ezitat mult, apoi am bălmăjit: «Ionescu, marele nostru clasic" (sic). Până acum nu mi s-a mai întâmplat - în public şi în direct - să înregistrez (sic) asemenea pată-albă pe care o cunosc bine actorii. Mi-a fost foarte ruşine de mine, de bătrâneţea mea.

Mă întorc la Buduca: se vede că a fost (neplăcut) surprins atunci când am repetat, pe urmele lui LIS, hotărîrea de a-i chema la judecată pe calomniatorii mei: din acel moment toate intervenţiile sale, fie acordate de moderator, fie cerute de el au fost... în legătură cu procesul: Chiar am de gând să fac proces? Unde? Dar sunt eu cetăţean român - aaa, dacă nu sunt cetăţean român, nu voi putea da în judecată cetăţeni români...etc etc - impresia mea fiind că I. Buduca devenise întâi plictisit, apoi neliniştit, apoi începuse a tremura la perspectiva de a fi măcar citat (din punct de vedere juridic) şi citat... ca autor de afirmaţii scrise şi publicate...

Nu cred că voi afla mai multe despre "atmosfera" de pe platou" - de la cine: LIS era şi el obosit, sătul de hărţuială (deşi lucid şi... băţos), iar telespectatorii la care mereu făcea apel Braia... dacă vor fi fost 20-30 şi aceia căzuţi întâmplător pe acest post necunoscut...

Am dat, pe internet, peste acest text - surprinzător: C. M. Spiridon permite, mă rog frumos publicarea în *Convorbiri literare* a unui text ne-în-intregime-critic?

"Critică - eseu *Convorbiri literare*
"CAZUL PAUL GOMA
Bogdan CRETU

"Una dintre cele mai frecvente sintagme invocate de cincisprezece ani încoace, folosita ca paravan al unei lasitati generale în anii comunismului, este asa-numita rezistenta prin cultura. Multi dintre intelectuali ar fi fost întru totul împotriva puterii, dar, neavînd vocatie de martir, au preferat sa adopte o forma de autism politic, nesprijinind în nici un fel propagarea ideologiei comuniste. Si-au scris cartile, au imaginat lumi fictionale alternative, au mai împanat uneori paginile cu „sopîrle" absolut permise, s-au revoltat în cornet, fiecare pe la el pe acasa sau în stricta intimitate, ce mai, au fost subversivi (dar si inofensivi), iar acest lucru este apt sa faca pace între ei si propria constiinta. N-au pus, e drept, umarul la propasirea regimului, n-au primit comenzi de sus, dar nici nu au riscat sa dea nastere unor litigii cu organele comuniste de represiune a puseurilor de personalitate accentuata ori de gîndire necaptiva. Unii dintre ei îsi justifica atitudinea defetista prin faptul ca, într-o epoca în care istoria însasi aduce a compromis, micile lasitati individuale nu au cum sa fie blamate. Numai ca, asa cum se întîmpla de obicei, este de ajuns o singura exceptie pentru ca toti ceilalti sa simta fiorii unei vinovatii a consimtirii tacite. Pentru ca, nu are rost sa ne ascundem dupa deget, a nu reactiona contra unei stari care te nemultumeste înseamna, de fapt, a o accepta, mai mult chiar, înseamna a o sustine. Nu cred ca exagerez ducîndu-mi rationamentul pîna la capat si afirmînd ca majoritatea scriitorilor români din timpul comunismului au pus umarul, prin tacerea lor, la reusita absurdului institutionalizat care purta numele înselatoarei utopii a comunismului. Mi se va raspunde, banuiesc, ca nu am dreptul, date fiind vîrsta si experienta mea ca si absenta în astfel de cazuri, sa judec eu o lume prin care am avut norocul sa nu trec. Totusi, sa se tina cont de faptul ca nu încerc sa acuz pe nimeni, ci numai sa constat ceea ce oricine ar putea observa daca ar avea suficienta luciditate si curajul de a fi onest pîna la capat, cu riscul inconfortului psihologic.

"Cei putini, foarte putini disidenti autentici pe care breasla scriitoriceasca i-a numarat reprezinta, prin simpla prezenta, un repros adus celor multi si cuminti. Conform pagubosului obicei national, dupa 1989, cînd toate s-au întrecut sa mearga anapoda, acestia au fost pusi la zid, acuzati de orgoliu excesiv si tot asa. Nu li se putea ierta foarte usor îndrazneala de a se fi manifestat în mod deschis, de a-si fi facut auzita vocea. Nici nu mai este cazul sa o spun: Paul Goma este cel mai cunoscut, dar si cel mai decis dintre oponentii fostului regim, a carui voce a contat în instaurarea eclipsei pe care fascinatia comunismului a suferit-o în credulul Occident. Intransigenta sa de atunci, din 1977, nu s-a diluat nicicum între timp, numai ca astazi îsi cauta tinte mai la îndemîna: scriitorii despre care vorbeam la început, cei multi si obedienti. Aproape ca nu exista intelectual contemporan care sa fi scapat de condeiul încrîncenat al lui Goma. Nu mai departe de o luna în urma scriitorul traitor la Paris a provocat,

dupa cîte se stie, o noua controversa, careia am impresia ca i s-a dat o amploare umflata. În ultimii 15 ani autorul Patimilor dupa Pitesti din scandal traieste si, la urma urmelor, un nou conflict cu el înseamna o reclama în plus. Fiind incomod si spunînd în gura mare lucruri care de obicei se susotesc în cercuri restrînse, e limpede ca Paul Goma nu este un scriitor iubit. Ca uneori exagereaza, ca de nu putine ori pamfletul sau încalca buna cuviinta, ca în paginile sale destainuirile, demascarile curajoase stau alaturi de bîrfa marunta, tateasca, ca limbajul devine uneori cam prea colorat ca sa nu lezeze nationala pudibonderie – sînt, toate, lucruri care la o lectura neinteresata a jurnalului sau (ajuns, anul trecut, gratie editurii Criterion Publishing, la cel de al optulea, masiv, tom) nu au cum sa nu iasa la iveala. Numai ca cine mai poate sa citeasca dezinteresat însemnarile diaristice ale ciufutului autor? Cînd, în 1977, Goma îsi publica la editura Nemira primele trei parti ale jurnalului, el îsi dadea, cu buna stiinta, foc la valiza. Critica, în coplesitoare majoritate, i-a devenit ostila atunci cînd nu a putut sa îl ignore (ceea ce, sa recunoastem, este cam greu). Numai sustinatorii sai temerari (Laszlo Alexandru, bunaoara) au mai reusit dupa aceea sa scrie de bine despre Paul Goma. Lucrurile au evoluat (e un mod de a spune) pîna la un conflict deschis cu Uniunea Scriitorilor, semnatura sa fiind mai mult decît indezirabila în revistele ce stau sub directa obladuire (financiara mai ales) a acesteia din urma. Caz paradoxal, interzis de comunisti pentru impertinenta de a fi spus unele lucruri raspicat, Goma este interzis si în plina democratie, cînd libertatea de exprimare nu mai este un simplu deziderat, ci o sarcina de care fiecare scriitor trebuie sa stie cum sa se achite. Ca sa-mi duc gîndul pîna la capat, nu cred ca este antisemitism propriu-zis în fragmentul din jurnal publicat acum o luna si mai bine în „Viata Româneasca", ci numai de anumite umori tipice autorului Gherlei, care nu împotriva unei întregi etnii se revolta, ci împotriva unor anumiti indivizi, care, ce coincidenta!, sînt evrei. Este un subiect spinos acesta, înca ezit daca trebuie comentat sau nu, dar, la urma urmelor, cred ca lucrurile trebuie rostite cu oprice pret, daca tinem la minima onestitate. Nu înteleg de ce a stîrnit atîta rumoare textul lui Goma, cîta vreme fragmente similare erau de gasit, pentru cel care ar fi stat sa le caute, în Jurnalul din 2001.

"Cîteva consideratii de ordin general, mai întîi, privitoare la natura acestor note care, conventional cel putin, se pretind a sta sub semnul unei scriituri a intimitatii. Paul Goma este un temperament coleric, gata oricînd sa se ia la harta cu oricine, cu toate ca anumite accente de nostalgie, ba chiar de sentimentalism îl mai viziteaza din cînd în cînd. Pare greu de crezut, dar autorul este si el, totusi, un om ca toti oamenii, cu hachitele si carentele sale, dar si cu meritele corespondente. Cine le vede numai pe cele dintîi, uitîndu-le pe celelalte, pacatuieste prin miopie interesata. Problema este alta, însa: în timpul comunismului cartile lui Goma au crescut din curajul acestuia de a da în vileag o crunta realitate istorica, iar numele sau a devenit cunoscut în primul rînd datorita disidentei sale si numai secundar gratie talentului, cît este el, de romancier. Nu încerc sa dau verdicte acum, ma limitez sa constat un lucru pe care, de buna seama, nici scriitorul însusi nu l-ar putea nega (sau cine poate sti?). Ei bine, istoria intrînd pe fagasul normal (si aici mi-l imaginez pe cîrcotasul din Paris comentînd, tepos si îndîrjit, natura acestei „normalitati" autohtone, si pe buna dreptate, cred) protestatarul de ieri îsi îndreapta reflexele asupra maladiilor contemporane, asupra confratilor mai putin curajosi pe vremuri, pe care îi încondeiaza aspru cu orice ocazie. Paradoxal, jurnalul devine arma sa cea mai eficienta, suplinind rolul de supapa pe care o rubrica permanenta la gazeta l-ar fi avut pentru îndîrjitul scriitor. Goma se plînge ca este un autor nepublicat, dar sa inventarieze cine are disponibilitatea necesara cîte mii de pagini i s-au publicat în ultimii ani si se va vedea ca nici vorba nu poate fi de asa ceva. Numai însemnarile sale diaristice depasesc, ca volum, opera întreaga a unor colegi de breasla. Dar sa revin la jurnal, care ar suporta perfect eticheta de „extim", ca opus lui „intim", folosita de Michel Tournier pentru propriul op. Goma are ochi doar pentru paiul din ochiul vecinului, împacîndu-se foarte bine cu propriile tare. Devenit procuror plin de zel al imediatei realitati (literare, dar nu numai), care, savonarolic, cu aplomb inhizitorial acuza în dreapta si, mai ales, în stînga, scriitorul risca sa treaca drept un mizantrop pur sînge, neiertînd pe nimeni, ba chiar exagerînd în nu putine cazuri. Ce-i drept, îi cam lipseste simtul masurii, dar se citeste în duhoarea pamfletara o dezamagire autentica si îndreptatita într-o oarecare masura, caci nu putine sînt vinovatiile scriitorilor actuali. Dar de aici pîna la a împrosca pe toata lumea cu grave si neelegante epitete se casca o fanta explicabila numai printr-un complex al orgoliului ranit. Dublat fericit, atunci cînd autorul îsi struneste temperamentul, de o cumpanita evaluare a faptelor. Nu stau acum sa contabilizez care sînt „personajele" ultimelor obeze bucoavne gomiste, caci acrobatiile stilistice, nu arareori reusite, nu reusesc sa compenseze tot timpul încrîncenarea din spatele lor. De altfel, ca s-o spun pe sleau, jurnalul lui Goma aduce cu o condica de reclamatii, de nu chiar de delatiuni, iar pamfletul devine redundant, înfundîndu-se într-un manierism previzibil. Ca si în cazul lui Luca Pitu, repetitia o fi mama învatarii, dar e si sora legitima a plictisirii lectorului, care se satura sa tot cada în plasa excesului de virtuozitate stilistica sau sa fie martorul obsesiilor univoce ale autorului. Asa stînd lucrurile, un plus de nuanta îl confera Jurnalului lui Goma faptul ca, refuzînd sa se contemple exclusiv pe sine, el gazduieste publicistica autorului, mai mereu vie si musai polemica.

"Sa revin, însa, la arzatoare chestiune a pretinsului antisemitism al scriitorului, promisa cava mai sus. Iata-l în anul de gratie 2001, exprimîndu-si deschis opiniile în asta privinta, într-un text (Business...) care, de vreme ce i se refuza raspîndirea revuistica, coloreaza paginile diaristice: „Este tratat de «antisemit», nu doar cel care rosteste, scrie despre evrei, în general, lucruri neadevarate si insultante – dar si cineva care a spus/scris despre X – ca este un sinistru dobitoc, un escroc notoriu, un ticalos dovedit – adeseori nestiind ca acela este evreu"; este taxat drept „negationist", adicatelea tot antisemit, adauga Goma, „si acela care, rezemîndu-se pe fapte istorice, pe informatii verificate-verificabile,

are insolenta sa afirme ca nu doar evreii fusesera victime ale genocidului ci, doar în secolul 20, cronologic înaintea lor: armenii, iar dupa ei: tatarii, «moldo-venii» din teritoriile rapite de rusi: Basarabia si Bucovina de Nord, balticii, tibetanii, cambodgienii, ruandezii, afganii, cecenii...” Dincolo de condimen-tarea stilistica a textului, specifica autorului, sa recunoastem ca numai lipsit de dreptate nu este Paul Goma în aceste consideratii impartiale, la urma urmelor (pentru ca faptul de a observa o anumita realitate nu cred ca poate trece drept gest subiectiv). Atunci cînd institutiile apara interesele atît de vitregitei etnii, excesele nu lipsesc, obicei fiind sa se absolutizeze, într-un nefericit puseu de autovictimizare, suferintele nomadice ale evreilor, obnubilîndu-se cele ale altor popoare, poate la fel de încercate. Este oare o atitudine antisemita sa observi acest spirit de casta, putin exclusivist al unor cercuri demne, altfel, de tot respectul? Goma sustine, pe buna dreptate, ca nu Holocaustul a fost singura tragedie de asemenea proportii din trecutul secol, ci si comunismul a însîngerat în macar egala masura istoria. Ca si restul umanitatii a avut parte de suferinte similare, care merita acelasi efort comemorativ. Discutia este sensibila si nu-mi propun sa o epuizez aici (ar fi, de altfel, destul de dificil), dar cred ca lucrurile trebuie contemplate cu luciditate si fara partinire; nu am cum sa nu observ ca, adoptînd cutumele occidentale, tindem sa transformam, uneori, acuza de antise-mitism în santaj intelectual, asa cum, masluite, devin si alte concepte politically correct, cum ar fi feminismul, apartenenta religioasa si altele. Sînt, evident, întru totul de acord ca anumite valori democratice trebuie aparate cu orice pret, chiar ca, în unele cazuri, cenzura este necesara si justificata, dar totul în urma unei cinstite examinari a situatiei si dupa o cît mai precisa definire a termenilor. Ceea ce, în cazul recentului „scandal Goma”, am impresia ca nu s-a facut cu maxima seriozitate. Lucrurile se cer cercetate temeinic, cu echilibru sau, daca sînt mai complicate, supuse chestionarii publice; altfel, cîteva proteste izolate nu fac decît sa lase impresia unui duios quijotism.

“Nu cred ca Paul Goma este un antisemit veritabil, asa cum nu cred ca o persoana inteligenta în genere are cum sa fie din principiu împotriva unei comunitati cu o imensa traditie culturala, cum este cea evreiasca. Pacatul disidentului exilat la Paris („Procopius din Lutetia”, îl numea Florin Faifer într-o memorabila cronica) este ca e spurcat la gura si uneori se lasa furat de fluxul scuipator al propriilor afirmatii, pe care nu reuseste întotdeauna sa le controleze. Dar si asta tot dintr-o prea mare singuratate i se trage. Paul Goma este un izolat pentru care jurnalul reprezinta singura legatura cu lumea spre care îsi îndreapta, ca în fotografia de pe coperta a IV-a a ultimului op diaristic, degetul acuzator. Pierzîndu-si uneori echilibrul, devenind nedrept, dar asumîndu-si, în acelasi timp, curajul de a rosti unele adevaruri tabuizate, Goma risca sa ramîna din ce în ce mai singur, devenind un „caz” aparte al literaturii noastre postdecembriste, care nu îsi mai poate ascunde dezamagirea si care spurca, la nimereala, pe cine i se iveste în cale. Uneori o face cu talent si s-ar putea ca tocmai aceste pagini ale jurnalului sau sa intereseze peste un numar de

ani, iar nu amanuntele din culisele (sau subsolurile) vietii literare, alogene sau din exil. Deocamdata este dificil sa-l citim relaxat, caci încruntarea sa permanenta e contagioasa. Personal am încredere doar în cei care nu au devenit tinte ale jetului de imprecatii gomiste. Ceea ce nu e nicidecum o pledoarie pentru obiectivitatea prezentelor sumare consideratii.”

Nu ştiu cine este autorul, însă judecînd după textul de mai sus este - a, nu “imparţial ca românul”, ci de o luciditate... subiectivă (?) - deci îi prevăd zile şi ani şi decenii de cinste *şi* de pagubă: cine oare poate rezista Tăvălugului Nivelator al Capetelor Gânditoare la Români? Nu se va fi observat până acum că atâţia dintre scriitori - chiar şi Manolescu! - au rezistat mai bine (de acord: mai puţin foarte-rău) terorii comuniste-cinstite de până în decembrie 1989, însă după acea dată, rămaşi orfani de Tătuc (reducînd la scara României: orfani de Nene), dezorientaţi, dezamăgiţi, s-au azvârlit în colaboraţionism furios care, dacă nu se mai cheamă comunist, nu este mai puţin terorist: Teroarea Maselor Largi de Intelectuali Dezintelectualizaţi asupra câte unui ins căzut din cuib (ca LIS, azi, ca mine, acum 30-40 ani), Dictatura Majorităţii Analfabete, Imbecile (altfel alcătuind elita literelor române). Spectacolul, nu doar decepţionant, ci de-a dreptul subrealist, chiar ascuns de ochii lumii, tot a fost întrevăzut de oamenii de pe margine în aceste peste două luni de “scandal antisemit” (am evitat numele meu doar din modestie, nu din altă pricină...).

În cele două frânturi de înregistrare audio de la Sedinţa Consiliului de Marius Ianuş, în afară de lălăiala gâfâită şi încăpăţînată manolească (nu de tipul ardelenesc, ci de cel, general... bătrânesc - să fiu crezut eu, care constat la mine ravagiile îmbătrânirii), de intervenţiile de ţaţă ajunsă responsabilă cu adunarea cotizaţiilor, deci, crede ea, în drept să posede şi “opinii” - desigur, vorbesc de poeta creierală Petreu - se vedeau (cu auzul) colegii, vecinii de scaun, prietenii din sală ai lui Stoiciu, nu invitîndu-l să-şi dea demisia din “Uniunea nòst'ă”, ca Doina Cetea - şi ea poetă şi încă ardeleancă adevărată - aceştia îl sfătuiau pe LIS - cu dragoste, cu grijă faţă de soarta lui viitoare: dacă rămâne fără pâine, “doar” pentru că nu a consimţit să fie de acord cu Preşedintele-ales?: «Liviu, las-o mai moale, o să-ţi explic eu, în pauză...»; «Ce mai vrei, dragă: aşa s-a decis, aşa rămâne...» ; «Nu mai prelungi şi tu şedinţa, că de-abia aştept să beau ceva...» - dacă cineva îşi imaginează că s-a schimbat ceva-cumva în “breaslă”, din anii mei: între 1968 şi 1971, cu breslaşii-geniali, se înşeală: doar interpreţii sunt alţii - personajele, textul, mentalitatea lor au rămas aceleaşi. Căci România... Eternă este ea...

Duminică 13 noiembrie 2005

LIS scrie că, într-adevăr, Buduca a fost surprins când am vorbit de proces.

Am lucrat la "A fi 'antisemit'". Sper să-l fi adus la o formă aproape-definitivă. Iată-l:

A FI 'ANTISEMIT'

(dosarul - incomplet - al procesului pentru calomnie)

Paris, 11 noiembrie 2005

Am anunţat că voi da în judecată persoane, grupuri, asociaţii pentru *calomnie* şi pentru *denunţ calomnios,* vinovate de a-mi fi adus acuzaţia de "antisemitism".

Cunoscuţi, prieteni, neprieteni se întreabă, mă întreabă: întru cât termenul "antisemit" ar fi injurios?

Răspund: "antisemit" a devenit *injurios* în momentul în care, dintr-un termen inexact, fals, mincinos s-a transformat în stea-galbenă lipită cu scuipat pe fruntea unor evrei normali - ca muzicianul Daniel Barenboim, ca istoricul Esther Benbassa - de către anormalii lor consângeni; a devenit *infamant* de când, în gura, anormalilor evrei, a început a semnifica: *anti-om.*

I.

- Termenul "anti-semitism" presupune dispreţ, ură, ostilitate *faţă de semiţi* - nu faţă de iudei, de evrei, altfel ar suna: *antiiudaism, antievreism.* În eseul **Săptămâna Roşie 28 iunie - 3 iulie 1940 sau Basarabia şi Evreii,** pag. 20, Ed. Vremea, 2004 scriam:

"(...) analfabetizatorii de ei [ei fiind bravii "vânători de antisemiţi"] nu ţin seama, pentru început, de falsitatea, de idioţenia termenului «antisemit», când semiţi (de la Sem) sunt şi maltezii şi berberii şi arabii şi, cine ar crede, azi, în Israel: palestinienii, dragi tovarăşi de alte naţionalităţi!"

În continuare (la pag. 262), repetam ceea ce ştie toată lumea: termenul *Antisemitismus* fusese inventat în 1879 de germanul Wilhelm Marr, pentru a înlocui "antiiudasim". Evreii l-au socotit mult mai cuprinzător (sute de milioane în loc de câteva milioane) şi prin repetare l-au impus - deşi este fals, fiindcă:

- nu toţi semiţii sunt evrei;
- nu toţi evreii sunt semiţi - după Koestler, cei din Rusia, din Galiţia, apoi din România de nord şi de est (coborîţi în secolul al XIX-lea din Rusia), ar fi de neam türk.

Însă chiar aşa textul meu a fost contrafăcut-falsificat prin... inversare de °AL. FLORIAN în "Raportul despre antisemitism" astfel: "Paul Goma nu ia în seamă (în loc de "*ei*" [evreii, "vânători de antisemiţi"] nu iau în seamă" - nota mea, P.G.) falsitatea, idioţenia termenului «antisemit»..." şi instalată pe

internet ca atare, vezi: www.romanjewish.org.ro/index_fcer2_01.html-42.

II.

Termenul "antisemit" nu este unul indiferent - ci cu atât mai nociv, mai prejudiciabil cu cât, am mai spus: este *neadevărat.*

Mă simt atacat-ameninţat (nu ofensat: nu mă poate ofensa o expectoraţie de tipul: «Tuberculosule!» - murdărit, da):

- pentru că acest termen a ajuns să fie, nu doar un calificativ depreciativ ca hoţ, mincinos, necinstit, laş, criminal etc..., ci unul *infamant* şi *ameninţător* - dealtfel este îngemănat în discursul anti-antisemiţilor cu: "Ordonanţa de Urgenţă cutare...";

- pentru că a ajuns să se statorniceească această inadmisibilă, mizerabilă obişnuinţă: acuzatorii nu se simt obligaţi să dovedească acuzaţia de "antisemitism", epitetul fiind bun-la-toate şi pentru tot. Începînd de la 23 august 1944, dacă cineva îi spunea unui mincinos că este mincinos, unui necinstit că este necinstit, dacă mincinosul-necinstitul era evreu sau ungur, imprudentul ne-ungur, ne-evreu era condamnat pentru "ură de rasă" şi băgat în închisoare; anchetatorii-procurorii fabricau dosare din care "reieşea" că "banditul" rostise: "boanghenă", "jidane". Şi degeaba protesta nefericitul, jurîndu-se că zisese doar: "hoţule!" sau "mincinosule!", securistul fusese instructat de tovarăşii sovietici să aplice "doctrina posibilitaţionistă": «N-ai zis, dar ai fi putut zice, noi luăm măsuri preventive...» (ca "războiul nuclear preventiv" imaginat de Rumsfeld-Wolfowitz).

În virtutea acestui *supradrept-autodecernat* oricine poate face rău oricui (pentru orice: un conflict de serviciu, unul sentimental, de concurenţă, de incompatibilitate de caracter, de simplă invidie), nu pe cale normală, civilizată, prin dialog, prin discuţie în contradictoriu - nu: ci prin aruncarea anatemei: «*Antisemitule*!» Or după linşaj, după execuţie sumară, fără judecată, în spaţiul carpato-danubian este necunoscută contestaţia, cererea ca acuzatorul să probeze afirmaţia - nu doar calomnioasă, ci am mai spus: *infamantă* şi de-a dreptul criminală - de "antisemitism".

Fiindcă cei arătaţi de mine drept calomniatori sunt oameni de condei, dovezile: *scrisul* însuşi. De ani de zile sunt acuzat că scrierile mele sunt "antisemite" (de către ° ED. REICHMAN, ° I. PETRAN, ° A. PARUIT, °A. MIRODAN,° I. CHIVA) însă niciodată acuzatorii nu au produs *citate netrunchiate, nefalsificate* din care să reiasă ostilitatea, dispreţul, ura autorului faţă de evrei. De pildă:

° R. IOANID (*Observator cultural* 15-21 iulie 2003): rezumă (sic) ceea ce vrea să prezinte ca... autentic în scrierile mele: "Problema lui Goma începe cînd încearca sa explice cauzele Holocaustului din Romania ca fiind generate de victi-mele evreieşti ale acestuia. (...) principalele ţinte ale lui Goma (...) sînt evreii ca părtaşi la crimele comuniştilor în timpul verii lui 1940. Dacă cineva vrea să înţeleagă cauzele Holocaustului din România, trebuie, după părerea lui

Goma, să înceapă cu crimele comise de evrei in Basarabia si Bucovina de Nord, cînd România a pierdut cele doua regiuni în fața [corect: ocupate de...] Uniunii Sovietice (...). Goma este un caz clasic a ceea ce Michael Shafir numește «negationism deviant» (deflective negationism), *un caz în care se deturneaza vina de la faptasi la victime". Şi: "Goma se luptă din greu cu o dilemă comună antisemiților români". Şi încă: "...teoria lui Goma reprezintă exact pretextul folosit de Ion Antonescu și de propaganda regimului său pentru începerea Holocaustului din România,* si anume ca zeci de mii de evrei au fost executati si peste o suta de mii deportati pentru ca erau așa-ziși bolșevici in masa care au primit cu bratele deschise trupele sovietice din 1941» [aici, cu bună știință, R.I. falsifică adevărul istoric, scriind: "1941" - în loc de "1940"]. Şi: Paul Goma îl disprețuieste cu deosebita fervoare pe *Elie Wiesel pentru ca ar fi declarat la televiziunea franceză,* în anii '80, ca a fost deportat din Sighet în aprilie 1944 de jandarmii români (deportarile de la Sighet la Auschwitz au fost executate de jandarmi unguri sub jurisdicție ungara). L-am întrebat recent pe Elie Wiesel daca un asemenea lucru s-a întimplat (...). *Mi-a raspuns ca bineînțeles ca nu, ca a descris exact episodul în romanul sau, Noaptea.»* [s. mea și observațiile: a) nu "ar fi declarat" ci: **a declarat**; b) nu era vorba de vreo ficțiune, ci de prestația la televiziunea franceză - în urma căreia Eugène Ionesco, prietenul său i-a reproșat falsificarea istoriei-geografiei]. Şi: "Paul Goma este încă o dovada vie că *antisemitismul din cultura română contemporană" (...) "Goma aparține curentului dominant antisemit al intelectualității române* [subl. mea. P.G.] care nu neaga Holocaustul, dar scoate în evidenta, în schimb, vina colectiva a evreilor". Şi: "Dupa cum a scris recent Alexandru Florian, Goma nu numai ca reia sloganurile negaționiștilor realizînd o noua apropiere de mesajul lui Vadim [Tudor], ci ajunge sa preia și teme ale antisemitismului actual, *cel al fundamentalismului islamic* [de ce nu al nazismului? - întrebarea mea, P.G.], incriminindu-i pe israelieni drept criminalii palestinienilor". Şi: "E foarte grăitor ca același guvern român care, în sfîrșit, în eforturile sale de a se integra în NATO și în UE, a încercat sa se opuna tendințelor de a-l reabilita pe Antonescu și guvernul său, a sprijinit financiar (cu sau fara permisiunea autorului) publicarea *cărții antisemite a lui Paul Goma* (s.m. P.G.) care le invinuiește pe victime pentru soarta lor tragica. (...) De fapt, Paul Goma *și-a asumat doar o parte a trecutului, pe care a distorsionat-o grav, imprăștiind astfel ura*" (sublinierile îmi aparțin, P.G.). A întâlnit cineva un citat din textele mele, sub pana rezumatorului abuziv R. Ioanid? Monologul său acuzator, fără probe, a devenit referință, Evanghelie, scutind pe alții de a citi.

Printre necititorii-de-profesie - dar acuzatori-de-profesie:

°MICHAEL SHAFIR (în volumul "Intre negare și trivializare... 2002, Polirom): "Cum lucrarea mi-a parvenit foarte recent si mult după ce acest studiu fusese încheiat [cel din care citez, n. m.], nu voi intra în polemică cu Paul Goma. Dar și o parcurgere superficială a lucrării sale arată că Goma nu cunoaște sau nu vrea să ia cunoștință de unele documente care i-ar arăta că *cea mai mare parte a demonstratiilor sale se bazează pe falsificări ale comandanților armatei române în retragere."* (subl. mea, P.G.) Totodată, M. SHAFIR, în calitate de coautor al "Raportului Iliescu-Wiesel" (împreună cu R. IOANID, AL. FLORIAN, M.D. GHEORGHIU), scrie, după lecturile tovarășilor săi: "Influențele exilului: În scrierile a trei figuri importante ale exilului românesc se găsesc formule care intră în tipologia comparațiilor trivializante. Este vorba de PAUL GOMA (s. m.), Monica Lovinescu si Dorin Tudoran. Paul Goma, (...) a scris în ultimii ani mai multe texte în care reclamă recunoașterea Holocaustului roșu împotriva poporului român, comis și cu contribuția evreilor. Ideea de bază a ultimei sale cărți, Săptămâna rosie, reeditată și foarte mediatizată în România [de către R. Ioanid, Shafir, Oișteanu, M.D. Gheorghiu... - nota mea, P.G.], este următoarea: Holocaustul roșu pus la cale și de ei [de evrei] a început pentru noi, românii, cu un an mai devreme decât al lor: la 28 iunie 1940 și nu s-a încheiat nici azi. Goma susține că, după cedarea Basarabiei si [a] Bucovinei de Nord Uniunii Sovietice, evreii, adulți dar și copii, au comis, cu ordin de la sovietici, dar și din ură de rasă, ură de român, nenumărate acte de agresiune și umilire împotriva Armatei române. Astfel de acte au venit dinspre aproape toți evreii aflați în Basarabia și în Bucovina de Nord în acea Săptămâna Roșie, înspre toți românii (p. 171). Goma recunoaste, explicit și repetat, responsabilitatea României și culpa comunității pentru abominabilul pogrom de la Iași, pentru deportările în Transnistria (p. 20, 240, 248, 319), dar afirmă că atrocitățile au fost exclusiv rezultatul răzbunării, în condiții de război, pentru crimele comise de evrei (p. 18, 21, 190). Aceasta ar fi explicația, adevărul interzis vreme de o jumătate de secol (p. 256) pentru reacția violentă a românilor, și nu politica regimului Antonescu, despre care Goma nu pomenește, sau antisemitismul din România, a cărui existență o neagă [cum o neagă: prin ne-po-menire? - nota mea, P.G.]. Exilatul român cere veșnică recunoștință pentru Antonescu, Mareșalul dezrobitor (p. 244). Aproape la fiecare pagină, Goma glosează pe tema culpei evreilor, care ar fi adus comunismul (mai multe pagini sunt umplute cu liste de evrei comuniști), ar fi monopolizat suferința, făcând din contabilitatea cadavrelor o afacere (p. 10, 115, 183-199) si ar fi comis crime care au întunecat-însângerat întreg secolul al 20-lea. Scriitorul român cere condamnarea evreilor, acesti călăi nepedepsiți (p. 186-187), prin organizarea unui Nürnberg II (p. 95, 170, 217, 274). Așa cum se poate observa, *cartea lui Goma ilustrează toate formele de trivializare prin comparație (accentul căzînd pe comparația deflectivă). Pe ansamblu însă aceasta este mai mult decât atât: constituie o veritabilă sinteză a negaționismului și antisemitismului, cum rar se poate găsi în literatura de limba română* (s. m. P.G.). Pe de altă parte, trebuie spus că Paul Goma se remarcă prin radicalitate, nu prin originalitate. În dife-rite combinații, idei similare au circulat și înainte în mediile de dreapta din România și exil."

°VASILE GÂRNEȚ: (*Contrafort,* 7-8 2003). Semnînd "Vasgar", poetul de la Chișinău este reprezentativ pentru căprarii culturali pentru care ordinele unui sergent (R. IOANID) se execută, nu se discută: "Cartea lui Goma n-a

fost aproape deloc recenzată la Chişinău, unde nici nu prea este de găsit. Din comentariul găzduit acum de Observator cultural [semnat de °R. IOANID, n.m. P.G.] cartea lui Goma iese destul de prost: fisurată, deficientă grav la capitolul documentare, *purtătoare de stereotipuri antisemite, vulgar-violentă la adresa multor personalităţi ale culturii române contemporane"* (subl. mea şi observaţia: o carte pe care nu ai citit-o - dacă "nu se prea găseşte" - este... aşa cum a ordonat tovarăş' leitinant, cel care a citit pentru noi...- P.G.);

°A. OIŞTEANU (*22*, din 28 ian.-14 febr. 2005) (...)"*Un caz insolit este cartea lui Paul Goma,* **Săptămâna roşie sau Basarabia şi evreii** *(Editura Vremea XXI, Bucureşti, 2004), care iese practic din orice tipologie. Goma nu se mulţumeşte să fie, ca alţii, negaţionist.El admite Holocaustul din România, dar îl motivează, îl justifică. O teorie atât de aberantă încât nici măcar nu este pedepsită de lege"*. (sublinierea îmi aparţine, P.G.);

°DAN PAVEL (în *Ziua*, unde este editorialist): "(...) în: «Să invatam de la evrei?», (...) Goma ataca la gramadă şi pe nedrept o serie de persoane, inclusiv pe mine. (...) Peste simbolul luptatorului anticomunist si apărătorului drepturilor omului din trecut se suprapunea imaginea lui Goma din prezent, *în campania sa violentă împotriva evreilor şi în monstruoasele sale interpretări ale Americii, a celor care şi-au mărturisit convingerile cu privire la Holocaust sau care şi-au manifestat convingerea că în atacarea SUA de către terorişti dreptatea nu poate sta de partea atacatorilor criminali"* (subl. m. - apăsată, vezi citatul următor, P.G.). *Şi: (tot în Ziua): "Goma are însa un merit, atacîndu-mă m-a silit să-l citesc. Are dreptate să mă includă între "necititorii" săi, ştie ca dacă studiez cu atenţie ceea ce a scris voi spune adevărul"* (subliniere şi întrebare: dacă nu citise textele mele până în acel moment, cu ce drept le atacase? Răspuns: cu dreptul românului-neci-titor de a ataca ce nu cunoaşte - P.G.);

°GABRIEL ANDREESCU: (*Timpul* nr. 3 2005 (...) "Goma redevenise 'un caz' o dată cu apariţia *celor două texte* 'Săptămâna Roşie 28 iunie-3 iulie 1940' ***şi*** (sublinierea îmi aparţine) 'Basarabia şi Evreii' *în care teoretizează într-o manieră foarte personală evenimentele din Transnistria* (re-subl. mea şi trimiterea la "Transnistria" lui Laszlo) în timpul celui de al doilea război mondial".(...) "*cărţile* lui Goma: "Săptămâna Roşie" *şi* (subl. mea, P.G.) "Basarabia şi evreii". Încă o dată: este vorba de o singură carte, "şi" a înlocuit "sau" - deci nu numai că nu a citit... cărţile, dar nu (le-)a văzut nici coperta...;

°LASZLO A.: (E Leonardo 2,3,4) "Da, Goma într-adevăr se pronunţă frecvent despre Transnistria [Laszlo crede că "Transnistria" este... Basarabia, văzută dinspre Ucraina], dar *pasa antisemită în care a eşuat (...) S-a găsit el, de la Paris, să-l elogieze, acum, pe Antonescu la unison cu Vadimică! Ruşine să-i fie!* (subl. mele, P.G.); "Dar în ultimii ani *partizanatul antisemit al lui P.G.* a prins contur tot mai consistent". (...) "Cea mai scandaloasă minciună (...) *preluarea logicii globaliste şi a limbii de lemn din propaganda antonesciană (...) Paul Goma ne readuce sub priviri toată nemernicia criminală a fascismului românesc* [...] atât prin stilul cât şi prin ideile antisemite violente pe care le profesează (...) Paul Goma pare a fi clona lui C.V. Tudor". (subl. mele, P. G) "Eu, ca scriitor, aleg să mă transpun în pielea evreilor persecutaţi de Antonescu decât în pielea basarabenilor..." "Singura posibilitate de a descrie onest o circumstanţă istorică [este] din perspectiva victimei"...;

°PECICAN O. (E Leonardo, 4, 5): "Concluzia cu privire la *antisemitismul lui Goma* provine dinspre generalizările operate de autor în pagină" "La o privire atentă, deci, «antisemitismul» lui Paul Goma se dovedeşte mai curând o pripeală logică". "Va trebui, deci, să ne obisnuim cu imaginea unui Goma luptător pentru drepturile omului, însă în acelasi timp antisemit? (...) Dacă va trebui să ne obişnuim cu acest fel de Goma (sic!), fără îndoială că o vom face" "(...) *pasajele cu zăngănit antisemit* din romanul Basarabia sunt mărturia unei inabilităţi scriitoriceşti sau a unui crez antisemit propriu-zis" (subl. îmi aparţin - P.G.).

°TOTOK W.: "Cel mai concludent exemplu este fostul disident anticomunist Paul Goma, care, într-un exces de zel polemic, s-a alăturat revizioniştilor, devenind astfel, probabil fără să fi vrut, obiectul de adoraţie al *extremiştilor nationalişti*"; "La Goma, motorul ideologic al contestării Raportului este anti-comunismul visceral *combinat cu resentimente antievreieşti şi frustrări personale.*" (subl. mele, P.G) (Receptarea Raportului final al Comisiei Wiesel în presa română si germană, în "Timpul", nr. iulie-august 2005, pp. 12-14.)

Printre acuzatorii orbi - care nu au citit textele mele şi nu se sinchisesc de legea nescrisă, dar capitală a *citatului :*

°NICOLAE MANOLESCU: *"Textul cu pricina are pasaje cu caracter antisemit (...)* Problema noastra era că în revista Uniunii a aparut *un text pe care noi l-am considerat antisemit si, din pacate, nu e discutabil, chiar asa este"* (s.m. P.G.);

°H. GÂRBEA : «Daca ei [membrii Comunitătii Evreilor] s-au sesizat, inseamna ca afirmaţiile sunt grave»:

°AL. FLORIAN: "Caracterizările negative, profund triviale la adresa evreilor, adevărate şarje de antisemitism interbelic, abundă în *cele 2 articole* ["cele două articole": eseul Săptămâna Roşie a fost publicat în două numere...] din revista de la Tîrgu-Mureş. Paul Goma nu numai că reia sloganurile negaţioniştilor, realizînd o nouă apropiere de mesajul lui Vadim, dar ajunge să preia şi *teme din antisemitismul actual, cel al fundamentalismului islamic, incriminînd pe israelieni drept criminalii palestinienilor.(...) Textul lui Paul Goma aparţine, prin mesaj şi expresie, antisemitismului radical"*.

În "Antisemitism si politică", publicat în 2003 pe site-ul Federatiei Comunitătilor Evreiesti, la adresa: http://www.romanianjewish.org/ro/index_fcer2_01.html, acelaşi °Al. FLORIAN° scrie : "Antisemitismul dur pe care îl reprezinta în politica PRM si C.V.Tudor, aveam sa îl regasesc în *antisemitismul cultural al lui Paul Goma*

(subl. m., P.G.). (...) publică în două numere din revista Vatra un text de un antisemitism tot atât de feroce, plin de ură ca şi discursurile vadimiste" (s.m. P.G.). Ca demn fiu al nedemnului politruk de la Universitatea Bucureşti Radu Florian, Al. FLORIAN a învăţat în familie să atace, nu doar "duşmanul" (aici: autorul de texte), ci şi pe "favorizatori" (conducători de reviste, de edituri): "Desigur, s-ar putea face comentarii privind patronii revistei. Ea este o revista de cultura, editata de Uniunea Scriitorilor, dar si de Consiliul judetean Mures cu sprijinul Ministerului Culturii si Cultelor. Cu alte cuvinte, institutii ale statului si o asociatie profesionala gireaza, fie si de la distanta, mesaje ce contravin flagrant Ordonantei de urgenta privind combaterea antisemitismului, a negarii Holocaustului sau promovarea cultului persoanelor condamnate pentru crime împotriva umanitatii. Probabil ca raspunsul cel mai la îndemana ar fi, în aceasta situatie, ca numai autorul este raspunzator de ideile, opiniile sau mesajele comunicate. În fapt, însa, un text nu vede lumina tiparului fara asentimentul conducerii oricarei edituri sau publicatii. (...) *Vatra a publicat un text puternic antisemit* (...) Mesajele lui Goma din acest articol fluviu se regasesc si în romanul sau Basarabia, publicat în acest an la Bucuresti de Editura Jurnalul literar. *Fragmente (...) inclusiv cele cu conotaţii antisemite* (subl. m. P.G.) au fost preluate în suplimentul Aldine (...) din 5 octombrie 2002. (...) nu pot să nu remarc *maniera asemănătoare la Vadim şi la Goma în care relatează despre Elie Wiesel.*(...) autorul (...) *afla cauza pogromurilor împotriva evreilor, la care s-a dedat regimul Antonescu, în asa zisele crime ale evreilor din Basarabia împotriva armatei române, o data cu retragerea administratiei românesti în iunie 1940.* (subl. mele, P.G.).

Altfel, *necitirea textelor condamnate* a devenit lege a holocaustologilor:

- în cazul unor instituţii, asociaţii: Uniunea Scriitorilor, Comunitatea Evreilor, ele dau verdicte ("antisemitism"), crezîndu-se scutite de obligaţia de a le argumenta; prima se descarcă prin "numeroasele plângeri" din partea ambasadelor Israelului şi a USA, a doua se spală pe mâini, divulgînd numele informatorului °HENRY ZALIS:

- "Realitatea evreiasca", Nr. 236 (1036), 1-15 septembrie 2005, sub titlul "Luări de poziţie legate de manifestări antisemite în Romania"; "Deşi exista o legislaţie (Ordonanţa de urgenţă nr. 31 din 28 martie 2002 si o hotarare a C.N.A.) care condamna manifestarile fasciste, rasiste si xenofobe si popularizarea lor, din pacate, ele isi gasesc locul in continuare in presa, audiovizual sau in brosuri care se vand pe tarabe. (...) In ultimul numar (6-7) al «Vietii Romanesti»,(...) *asupra caruia ne-a atras atentia criticul literar HENRY ZALIS* (subl. m., P.G.), a fost publicata prima parte a "Jurnalului" scriitorului Paul Goma (1-16 ianuarie 2005). *Textul cuprinde atacuri vehemente impotriva intelectualilor evrei si membrilor Comisiei «Wiesel» care au redactat Raportul despre Holocaustul din Romania, impotriva faptelor si argumentelor care sustin existenta Holocaustului romanesc cuprinse in acest document, negandu-se veridicitatea lor, critici impotriva Israelului si a politicii duse de statul evreu."*

(subl. mea, P.G.)

Aceeaşi publicaţie, Nr. 238-239 / 1-31 octombrie 2005, sub semnătura: Boris Marian scrie: "Observatorul cultural, din 15-21 sept., oferă un editorial semnat de Carmen Muşat, în care *opiniile lui Paul Goma din Jurnalul publicat fragmentar în "Viaţa Românească" sunt judicios evaluate drept antisemite şi negaţioniste* (subl. mea - P.G.) (...) Regretabilă este şi "solidaritatea" de care s-a bucurat fostul redactor-şef adjunct de la "Viata Românească", o revistă de mare tradiţie culturală, la care au colaborat numeroşi scriitori evrei. Despre Mihail Sebastian scrie Cristian Cercel. *Ce ar fi spus Sebastian, "evreul de la Dunăre", citind acuzaţiile lansate de Paul Goma? Se pare că unele vicii renasc periodic în contexte diferite.* (subl. m. P.G.)

- Comunicatul Uniunii Scriitorilor) din 31 august a.c.; "/în/ Viaţa românească nr. 6-7 (...) a fost permisă de către *redacţie apariţia unui text cu conţinut antisemit. Este vorba despre fragmente din Jurnalul 2005 al lui Paul Goma*" (sublinierea mea, P.G);

- Comunicatul din 6 septembrie a.c. : "apariţia (...) unui *text cu caracter antisemit"* (...) "care a generat vii proteste";

- "În sedinţa din 8 septembrie 2005, Comitetul Director (...) a luat în discutie numeroase aspecte curente ale activităţii acestei organizatii. Printre ele s-a aflat şi situaţia creată de apariţia în revista Viata româneasca, nr. 6-7 din 2005 a *unui text cu caracter antisemit* (subl. mea, P.G.)";

În ce constă "antisemitismul" textului? Răspunsul îl deţine °N. MANOLESCU (şi ai săi: °H. GÂRBEA, °M. MIHĂIEŞ, °MARTA PETREU, °G. DIMISIANU, °AL. CISTELECAN, °R.F. ALEXANDRU, °G. BĂLĂIŢĂ, °DOINA CETEA). Dar nu-l divulgă.

- "probele de antisemitism" aduse de acuzatori sunt penibile, nedemne de a fi luate în seamă, nici măcar umoristice (°I. BUDUCA le găseşte în faptul că Goma scrie: "evre*ii*" articulat, în loc să scrie: "unii evrei" - uitînd că Elie Wiesel rostise: «Român*ii* au ucis!», atunci când a vorbit despre... evreii din Transilvania de Nord, ocupată de unguri; o altă lumină a lumii - tot scriitor!, altfel director imaginist-şef, şi el - numără... "cuvântul «evreu»" în textul... integral al Jurnalului meu aflat pe internet, găseşte 126, de unde concluzia: *autorul este antisemit*!);

- probele nu sunt considerate necesare, din moment ce se foloseşte impersonalul *se* - numit şi: "zvonisticul" iată:

°MIHAI DINU GHEORGHIU (*Observator cultural,* Nr. 183 26 aug.-1 sept. 2003): (...)"Paul Goma a publicat în mai multe rinduri si in mai multe locuri, de exemplu in Vatra, revista macar in principiu onorabila, *texte autobiografice cu caracter antisemit si negationist, care in alte tari (intre ele, cea in care este el insusi rezident) intra sub incidenta legii"*; "Rinocerizarea lui Paul Goma priveste istoria dizidentei romanesti si ea s-a produs sub influenta emigratiei nationaliste, care i-a stimulat resentimentele. *Goma, cindva denuntat ca*

evreu si rus ("Efremovici"), si-a descoperit o vocatie de antisemit prin care se aliniaza cu fostii sai persecutori, care-l asteapta acum nerabdatori sa revina in patrie" (s. m., P.G.);

°I. B. LEFTER în "Inventatorul de cuvinte" (*Ziua*, 27 iulie 2005): "De cativa ani incoace, odata cu cartile despre Basarabia si al doilea razboi mondial, *Goma produce un discurs limpede antisemit.*" (subl. mea, P.G.);

°CARMEN MUŞAT în Observator cultural din 22 sept. 2005 " (...) tipul de discurs pe care Paul Goma îl livreaza de cincisprezece ani incoace – violent pamfletar, *cu rabufniri antisemite* (subl. mea, P.G.) si cu ignobile atacuri la persoana (...)"

Lista antisemitizatorilor mei rămâne deschisă.

III.

A spune adevărul este un act "antisemit"?

Adevărul poate fi pro- sau anti-semit? (a fi consultată Marta Petreu, fostă profesoară de marxism).

IV.

A critica Israelul, stat terorist, rasist, aplicînd o politică de ură contra ne-evreilor, în special a plestinienilor băştinaşi, de apartheid, de autoghetoizare prin Zidul Ruşinii Ierusalimului - în timp ce, în afară, evreii sunt cei mai ardenţi propagandişti ai mondializării - constituie un act de antisemitism?;

Dar a critica România şi Români*i* ? România şi politica ei de la 1812 până în 1944 (şi după 1965!) şi a o criminaliza - ce semnifică, atunci când cei care o fac sunt evrei de origine română ca R. Ioanid, J. Ancel, M. Shafir, A. Oişteanu şi de origine maghiară, ca Braham, Elie Wiesel, traficantul de istorie? Că este o critică-justă-constructivă? Sau răuvoitoare, de-a dreptul calomnioasă? Că reprezintă un act de *antiromânism*? Da sau ba?

A reproduce lista componenţilor Comisiei pentru Cercetarea Holocaustului constituie "antisemitism" simplu? Sau "antisemitism vehement"? De ce: au oare membrii Comisiei cu pricina fac parte dintr-o organizaţie ilegală, conspirativă, de-spionaj, criminală, iar deconspirarea lor - începînd cu adevăratul lor nume - le-ar pricinui mari neplăceri - ba chiar pierderi materiale?

Paul Goma

Marţi 15 noiembrie 2005

Zi de noiembrie - urâtă.

Vesti proaste: LIS mă anunţă că Mihai Creangă a plecat de la "Aldine", tracasat de intervenţiile cenzuratoare ale lui Ficeac. Crede că în locul său: Dan Stanca. I-am scris acestuia, rugîndu-l să-mi comunice care va fi soarta textului trimis, "A fi 'antisemit'"? Aştept răspunsul. Iată-l:

"Stimate domnule Paul Goma,

"Conform cerintelor redactorului sef, Bogdan Ficeac, pentru luna noiembrie sumarul suplimentului Aldine este deja stabilit. Daca e un loc unde puteti publica mai repede articolul, publicati-l. Orientarea actuala a suplimentului merge mai mult in directia documentarelor istorice, sociale, economice.

"Cu respect,

"Dan Stanca"

O să râzi, dar nu-mi vine să plâng. Mă aşteptam la altceva de la Dan Stanca? Sincer-sincer? Da, mă aşteptam. Însă cum deziluzia este meseria mea (după cum meseria lui N. Manolescu este cultura)...

Miercuri 16 noiembrie 2005

LIS pare mai speriat de soarta mea de ne-publicat decât mine. Va trebui să-l liniştesc-consolez eu.

Joi 17 noiembrie 2005

Şi Gabriel Pleşea pare a fi în alarmă. Se află în Bucureşti, "în miezul unui ev aprins" şi aşa percepe el furtuna din lighean. Vom vedea dacă este aşa, în astă seară, când este programată emisiunea Marianei Sipoş (adevărat, de la 23,30 în sus...).

«Ţie ce-ţi pasă!», ar zice (a şi zis) Turcea, Dumnezeu să-l odihnească. «Tu şi-aşa ai pierdut totul - dar noi?»

Dar-noi-ul face toate paralele.

Este (cam) adevărat că eu am (cam) pierdut totul; nu mai (prea) am ce pierde... Oare? Un scriitor nepublicat va avea totdeauna ce pierde. Necazul, acum - şi nu ciudăţenia; nimic nu e ciudat în România eternă, doar... plictisitor: sub teroarea comunistă "cinstită", unii ca mine erau denunţati la sindicat, la partid, turnaţi la securitate - că vorbeai de rău URSS, că te exprimaseşi duşmănos de tovarăşii minoritari, că-l înjuraseşi pe Ceauşescu. Ei bine, acum, *sub* Manolescu - atrag atenţia asupra *sub*-ului - nici măcar nu eşti denunţat de X, de Y, că ai scris o chestie "antisemită", se însărcinează cu tragerea-concluziilor (cele fără de premise)

scriitorii: Gârbea, Cistelecan, Petreu, Prelipceanu - să nu fie uitată Doina Cetea! (nu ştiu cine-i, însă mi-o imaginez...). Iar pe margine îşi freacă mâinile, chicotind în gând (să nu fie auziţi) Liiceanu, Pleşu, Iorgulescu, Gelu Ionescu - ba chiar şi cuplulul de impenitenţi dialoghişti Ion Vianu-Matei Călinescu: ce bine, ce bine că alţii au acceptat rolul de gâde, întru decapitarea monstrului Goma!

Nu mă pot stăpâni de a face comparaţii cu 1977. În ciuda celor peste 28 ani trecuţi de-atunci, deşi mulţi dintre protagonişti (cei din umbră, dar activi) au dispărut: Ivasiuc - până la Cutremur, Bogza, Titus Popovici, Deşliu, E. Barbu, "specificul naţional" nu a pierit, continuă (şi se umflă, până la monstruos) prin arătaţii cu degetul de mine, ca "rezistenţi prin agricultură": Manolescu, Blandiana, Adameşteanu, Buzura, Uricaru, Bălăiţă, Ţoiu, D.R. Popescu şi ceilalţi, nu cu totul inactivi. Singura noutate: "atunci" fiecare din cei care ne scuipaseră la gazetă, în şedinţe, punînd la zid "duşmănozitatea" noastră, după 1989 au explicat că nu aveau încotro, fuseseră şantajaţi de securitate; acum... se şantajează singuri, în faţa oglinzii sau/şi dinaintea nevestei: ce puteau ei face "de-unii-singuri" (sic), când "toată lumea" făcea ce a şi făcut?

Degeaba astfel de sacrificii: renunţînd la atitudinea cât de cât etică (măcar prin neconsimţirea la minciună), genialii noştri scriitori nu vor câştiga nici cât bobul de muştar la "capitolul estetică".

Mariana Sipoş îmi trimite :

Miercuri, 16 noiembrie 2005 - ora 13:41

Film dedicat scriitorului Paul Goma, la TVR 1

Bucureşti, 16 nov /Rompres/ - Televiziunea Română a programat pentru joi, 17 noiembrie, ora 23,45, pe postul TVR 1, un film intitulat "Strict secret", dedicat scriitorului Paul Goma care a împlinit recent 70 de ani.

Realizatoarea filmului, Mariana Sipoş, susţine că este vorba de un documentar bazat pe documente din arhivele Securităţii care confirmă "mărturiile din cărţile scriitorului şi dovedesc cât se poate de clar că generalul Pleşiţă, în recentele sale apariţii publice, nu face altceva decât să repună în circulaţie vechile acţiuni de calomniere, denigrare şi compromitere a scriitorului, aprobate în 1977 chiar de şeful Securităţii, nimeni altul decât generalul Pleşiţă însuşi".

Mariana Sipoş afirmă că dosarele (peste 40 de volume) din arhiva CNSAS, prezentate în acest film, au fost întocmite de-a lungul anilor de Securitate împotriva lui Paul Goma, arestat, anchetat, bătut, torturat, intoxicat, urmărit continuu ca "obiectiv" cu numele de cod Bărbosul sau Gom sau Grama, iar fiecare din "miile şi miile de file din aceste dosare poartă menţiunea STRICT SECRET".

În film au fost introduse şi fragmente din convorbirea cu Paul Goma realizată de Mariana Sipoş în iulie 2005, la Paris. Alte fragmente ale convorbirii au stat la baza celor două episoade ale emisiunii "Honoris Causa" dedicate lui Paul Goma şi difuzate în iulie şi august 2005, la TVR Cultural.

Filmul "Strict secret" va fi reluat pe postul TVR Cultural sâmbătă, 19 noiembrie, ora 19,00, şi duminică, 20 noiembrie (când se împlinesc 28 de ani de la plecarea în exil a lui Paul Goma), la ora 11,00.

De notat că împlinirea a 70 de ani ai lui Paul Goma a fost marcată la Bucureşti pe data de 2 octombrie, prin lansarea romanului "Sabina" apărut la Editura Universal Dalsi.

Paul Goma, născut în 1935, în satul Mana din Basarabia, se refugiază, în martie 1944, cu familia în Transilvania. Opt ani mai târziu, elev în clasa a X-a la Liceul "Gheorghe Lazăr", este "convocat" la Securitatea din Sibiu şi "reţinut" opt zile pentru că vorbise în clasă despre partizanii anticomunişti din munţi. Este exmatriculat din toate şcolile din ţară. Reuşeşte abia la mijlocul lui octombrie 1952 să se înscrie la Liceul "Radu Negru" din Făgăraş, pe care îl absolvă în iunie 1953.

Peste un an sustine simultan examene de admitere la Facultatea de Filologie a Universităţii Bucureşti şi la Institutul de literatură şi critică literară "Mihai Eminescu". Reuşeşte la amândouă, alegând institutul. Prin desfiinţarea institutului în vara lui 1954, Paul Goma şi colegii săi sunt transferaţi la Universitatea Bucureşti. În noiembrie 1956 este arestat, fiind acuzat de tentativă de organizare de "manifestaţie ostilă" regimului comunist. În martie anul următor este condamnat la doi ani de închisoare corecţională. Urmează închisorile Jilava şi Gherla. În noiembrie 1958 este "liberat" şi trimis (sub escortă) "pentru 36 de luni domiciliu obligatoriu" în satul Lăteşti din Bărăgan.

La expirarea termenului i se prelungeşte "domiciliul obligatoriu" cu încă 24 de luni. În perioada 1963-1965 lucrează ca muncitor necalificat la Buhuşi, Rupea, Făgăraş, Braşov. Neputându-se reînmatricula în anul III pentru a-şi continua studiile întrerupte prin arestare, în vara lui 1965 dă din nou examen de admitere şi reuşeşte la Facultatea de Filologie a Universităţii Bucureşti.

În 1966, debutează în revista "Luceafărul" cu povestirea "Când tace toba" (titlu dat de redacţie). În august 1968 publică volumul de debut "Camera de alături" (povestiri). Romanul "Ostinato", scris pe baza experienţei scriitorului din închisorile comuniste, este respins de cenzură. La fel se întâmplă şi cu cel de-al doilea roman al său - "Uşa". Neputând publica în ţară, autorul trimite clandestin în Occident manuscrisele cărţilor sale. În octombrie 1971 apare simultan în Germania şi Franţa, la prestigioasele edituri Suhrkamp şi, respectiv, Gallimard, romanul "Ostinato". La aceeaşi editură vest-germană, în 1972, apare romanul "Uşa", publicat în 1974 şi în limba franceză, la Editura Gallimard.

Prin aceste cărţi (cărora li se adaugă în 1976 "Gherla", publicată tot la Gallimard), Paul Goma intră în circuitul european, deşi în România era total interzis. După modelul scriitorilor bulgari şi maghiari care aderaseră la Charta '77 a scriitorilor din Cehoslovacia, Paul Goma iniţiază mişcarea pentru drepturile omului din România, numită apoi "Mişcarea Goma", fapt care avea să acutizeze conflictele scriitorului cu autorităţile comuniste de la Bucureşti, culmi-

nând cu arestarea, iar ulterior cu "expulzarea" sa, a soției și a fiului lor în vîrstă de doi ani. La 20 noiembrie 1977 Paul Goma ajunge cu familia la Paris, unde locuiește și astăzi.

Paul Goma este astăzi autorul român cu cele mai multe titluri traduse și publicate în Occident. Abia după evenimentele din decembrie 1989 opera lui ajunge și la cititorii români.

În străinătate i-au apărut volumele: "Ostinato" (în limbile germană și franceză - 1971, olandeză - 1974), "Ușa noastră cea de toate zilele" (germană - 1972, franceză - 1972), "Gherla" (franceză - 1976, suedeză - 1978), "În cerc" (franceză - 1977), "Gardă inversă" (franceză - 1979), "Culoarea curcubeului" (franceză - 1979, olandeză - 1980), "Patimile după Pitești" (franceză - 1981, germană - 1984, olandeză - 1985), "Soldatul câinelui" (franceză - 1983), "Bonifacia" (franceză - 1986), "Din calidor" (franceză - 1987, engleză - 1990), "Arta refugii" (franceză - 1990), "Profil bas" (franceză - 2000). ROMPRES msm/ /sș/c-31/

Vineri 18 noiembrie 2005

Emisiunea Marianei Sipoș a avut loc (!). Nu am ecouri decât de la Luca Pițu și de la LIS. După spusele lor, n-ar fi fost rea.

Bănuitor cum sunt, fac o legătură (abuzivă!, răuvoitoare - antisemită!!) între - momentana - nereușită a interzicătorilor de a interzice și emisiunea de TV și comunicatul alarmat (de parcă au și dat turcii!) al Federației Evreilor:

EXTERNE - Vineri, 18 noiembrie 2005

FCER vrea masuri pentru eradicarea antisemitismului

Federatia Comunitatilor Evreiesti din Romania a adresat ieri un "Comunicat de Presa, semnat de deputatul Aurel Vainer, presedintele FCER, institutiilor abilitate ale statului prin care solicita luarea de masuri concrete care sa duca la eradicarea antisemitismuluii si xenofobiei. Se subliniaza "cu mahnire si indignare", ca *in presa scrisa si audiovizuala continua sa apara materiale care contravin convietuirii civilizate intre diferite etnii, consolidarii democratiei, procesului de integrare a Romaniei in structurile euro-atlantice. Continua de asemenea sa fie propagate opinii si idei cu caracter antisemit, de negare a Holocaustului, acuzatii denigratoare la adresa Israelului si despre asa zisa "invazie" evreiasca in Romania.* (subl. mea)FCER este indignata de faptul ca s-au inregistrat noi cazuri de profanare a cimitirelor evreiesti si de insciptii antisemite, iar in librarii si in comertul stradal sunt vandute publicatii si carti cu caracter fascist, antisemit si de elogiere a miscarii legionare. Unele televiziuni permit in talk-show-uri sau emisiuni culturale vehicularea de idei si insulte antisemite, in contradictie cu directivele Consiliului National al Audiovizualului. Sesizarile si plangerile adresate autoritatilor nu au fost urmate de luarea unor masuri concrete, iar

Politia nu a reusit sa-i gaseasca pe faptasii actelor de profanare a cimitirelor si a unor lacase de cult evreiesti. Comunicatul atrage atentia ca nu sunt suficiente vorbele frumoase, rostite de catre reprezentanti ai institutiilor de stat, sunt necesare fapte concrete. In finalul Comunicatului se arata: "FCER solicita statului si societatii romanesti sa se opuna cu responsabilitate si in mod hotarat la tot ce atenteaza la o viata in normalitate pentru toti cetatenii tarii". (T.S)

Am subliniat pasajele întâlnite și în comunicatele Uniunii Scriitorilor Români și în declarațiile Lui N. Manolescu și ale lui H. Gîrbea. Ai zice că scriitorii români de azi - nu doar Manolescu, Feldman, Gârbea, Doinea Cetea și alte Marte - nu mai folosesc (ca pe vremuri...) limba sovietistă (cel de lemn), prin care se apărau cuceririle URSS (și teritoriale, se înțelege), întru interesele bolșevice rusești; ai zice - ba ai băga mâna în foc - că scriitorii de azi folosesc limba de beton armat a sioniștilor pretutindenari, care își ascund doctrina sub amenințări abia voalate sub forma unor... aluzii - iată: *continua sa apara materiale care contravin convietuirii civilizate intre diferite etnii, consolidarii democratiei, procesului de integrare a Romaniei in structurile euro-atlantice.*

Tic verbal bolșevic - ei, de unde: din activitățile anterioare! - "continuă să apară" - citește: cu toate că noi, Partidul Unic am mai atras atenția - tăvălit în sos contemporanizat : [care]"contravin conviețuirii civilizate dintre etnii" a înlocuit "și alte naționalități" care desemna - în secret "etnia evreiască" (după cum, aceeași pudoare revoluționară îi desemna pe țigani ca pe : "niște tovarăși"). După un popas scurt pe platforma de respirație: "consolidarea democrației" - ca și cum acesta ar fi visul membrilor Comunităților Evreiești din România, și nu supra-drepturile minorității evreiești de a face-aplica legea stăpânului în România, promițind-amenințînd cu "integrarea" în structurile euroaltlantice. Nici o deosebire între tonul acestui Comunicat și Comunicarea făcută de trimisul Knesset-ului primului-ministru Vasile de acum câtiva ani pentru a-l determina să zică «Da» impunerii impozitului pe Holocaust, faimoasele "recuperări". Aceeași insolență în amenințare: «Dacă nu ești cuminte, te reclam la americani!" (înainte, aceiași nici nu se osteneau să te avertizeze - ce progrese am făcut "pe calea democrației"!- te denunțau la "tovarășii sovietici, la Partid, la Organ"); și aceeași panică a turmei de... miorițe, ciocnirea călcâielor (pardon: a copitelor) și: «Să trăiți, am înțeles!» al scriitorului la român.

Este adevărat: cade cum nu se poate mai bine acest "ajutor frățesc evreiesc" pentru manevrele fostului antisemit, actualului prosemit (ca să nu rămână Marta Petreu necitată) N. Manolescu. Nefiind analfabet decât la capitolul morală, nu și la capitolul limbă-literară, Zvârcolicescu-Manolescu va fi lăsat cât mai la vedere "contaminarea" verbală: pe de o

parte, ca să dea mai multă (o, mult mai multă!) greutate amenințărilor purtînd semnătura secretarului-general al Comunităților, Vainer; pe de alta, pentru ca la o adică (o discuție-sinceră-la-closet-unde-nu-sunt-microfoane), Manolescu să pretindă că el nu este respon-sabil, că lui i s-a impus, că lui i-a fost transmis Comunicatul U. S. ca atare - atât că trebuia schimbat antetul și semnătura.

Comunicatul: aceeași măgărie cu... "acuzațiile denigratoarea la adresa Israelului..." Deci, în România, românul nu are voie să spună ce crede el despre caracterul terorist, rasist, discriminator al Statului Israel; nimeni, în România "vinovată de Holocaust" nu are dreptul să vorbească despre suferințele palestinienilor (dacă vorbește, este un antisemit fioros!) alungați din pe propriul pământ, din propria lor țară, cei tolerați ținuți în sârme! Fiindcă Israelul este Patria Sfântă, nu doar a israeliților, ci și a tuturor *goi*-lor care se dovedesc a fi demni de cinstea-de-onoare de a plăti cotizație pe Holocaust.

Sâmbătă 19 noiembrie 2005

În 1977 tot într-o sâmbătă cădea 19 noiembrie, ajunul plecării definitive.

Era, ca de obicei în noiembrie, la București (știam bine cum este noiembrie-în-București: din 1956, când fusesem arestat, din 1975, când se născuse Filip...), rece, mohorît, ceață. În acea sâmbătă (19 noiembrie 1977) a fost hotărîtă soarta noastră, pentru o bună bucată de vreme. Fiindcă totul a depins de decizia lui Ceaușescu, a lui Coman, a lui Pleșiță (în fine, de "Sacou" a depins... execuția deciziei). De *ei* - nu de *noi*. Admit că hotărîrea noastră, a celor patru: Ana, Petre, Luiza și cu mine *ar fi fost decisivă dacă...* dacă în seara zilei de 19 noiembrie Pleșiță mi-ar fi cerut vamă; dacă ar fi condiționat plecarea noastră de "ceva la mână" din partea mea (că nu voi face - ceea ce îmi spun *ei* să nu fac; ba chiar voi face ceea ce îmi vor spune *ei* să fac).

M-am gândit de multe ori cu mereu aceeași strângere de inimă la acel moment, ultima întrevedere cu Organul: generalul Pleșiță. Să fi decurs (avut-loc, desfășurat, fost...) așa cum fusese planificat - de *ei*, desigur, doar nu de noi? Adică, în rezumatul lor: «Să plece, dă-l în mă-sa, ca să potolească javrele de jurnaliști de dincolo - ne ocupăm noi de el, ceva mai târziu, acolo...»?

Sau ar mai fi fost "o mică cerère", cum accentuează ei, care însă nu a mai fost formulată de Pleșiță, din pricina timpului care lipsea... Dar ce-ar fi fost pentru ei dacă în sâmbăta aceea mi-ar fi spus să mai aștept nițăl, o zi-două, o săptămână (că n-au intrat zilele-n sac, nu dau turci), fiindcă «noi doi mai avem ceva de convorbit»? Nimic, doar nu era plecarea lor: ne-ar mai fi ținut "nițăl", de "convorbit" am fi, ori ba, nu

dialogul nostru conta ci mereu, mereu, tocarea nervilor noștri: să mai așteptăm nițăl, să mai stăm la murat... Această... posibilitate ar fi fost posibilă, ba chiar doribilă din partea lor: să scape banditul atât de ieftin, după câte ne-a făcut, nouă, Organ, nouă Stat?

O lungesc, trag de timp, ca în "Gherla". Fiindcă ar fi fost un "dacă" - dacă... Ba chiar două:

1. dacă în dupăamiaza acelei zile (de sâmbătă 19 noiembrie 1977) nu ar fi avut loc atacul palestinienilor asupra (se poate zice așa?) ambasadei Egiptului din București (ca semn de protest împotriva - și așa se zice - proiectatei vizite a lui Saddat la Ierusalimul lui Beghin). Întrebare neliniștită (chiar și acum, după 28 ani): nu cumva dacă Pleșiță nu ar fi fost ocupat, enervat, înfuriat pe "äia", nu ar fi uitat să-mi ceară "vama"?

Jumătate de răspuns ar fi acesta: Pleșiță - chiar așa, enervat cum era pe "äia", nu uitase deloc să-mi ceară "vama": eu însumi luasem taurul de coarne (sic) și îi spusesem - probabil în replică la ceva ieșit pe gura lui - că dacă are de gând să-mi ceară vreun angajament, vreo promisiune... - iar în acel moment (mă ridicasem în picioare) îi întinsesem cu o mână pașapoartele (pașapoartele!!!), cu cealaltă foaia de hârtie pe care scrisesem "Declarația".

Îmi aduc perfect aminte: la pașapoarte nici nu a zăbovit cu privirea - le pusesem pe masă; îl interesa însă "hârtia" - și a întrebat cu "vocabularul" lui Brucan, *ce-conține...* I-am spus - mai degrabă am început să-i spun: că dacă plecarea noastră este condiționată de vreun angajament, renunțăm la pașapoarte.

Cu asta trec la a doua posibilitațiune - care pe loc a devenit certitudine:

2. când am început a spune ce am aveam de spus, Pleșiță m-a întrerupt cu un gest care voia să dea de înțeles că... nici vorbă de așa ceva (adăugînd, întru întărire și un «Paulică» silabisit).

Ce să fi însemnat aceasta:

a. că el, Organul nici nu avea de gând să-mi ceară așa ceva (vorbesc, în continuare, de un angajament că nu voi face - că voi face...)? Această posibilitate nu este posibilă, fiindcă ar contrazice natura Organului. Doar acesta fusese creat, la ruși, "dăruit" mărinimos nouă, ocupaților - nu în scopul eventualei neutralizări a unuii dușman-extern (care vrea răul nației noastre, vorba jurnalistului beat care credea că Eugène Ionesco murise cu 50 ani în urmă și ofensat de corectarea mea, îmi aruncase patriotismul în obraz) - ci pentru a-i distruge pe cetățenii țării, nu neapărat vinovați cu ceva, dar ca să nu fie nici în viitor tentați de a-și manifesta... reacționaritatea. Deci (cu asta închei fraza kilometrică): este exclus ca ei să fi renunțat la una din arma lor de căpătâi: șantajul.

b. că el, Organul ascultase ce se vorbea în noul apartament "din spatele lui Mazilescu" (am aflat de la Mariana Sipoș că strada se

chema Lunca Ialomiţei) şi era la curent cu... neacceptarea şantajului cu paşapoartele. Aşadar Organul ştia că "noi, Gomii" - în frunte cu Ana Maria - eram hotărîţi să nu cedăm şantajului, ba chiar cred că Ana îmi sugerase ce-cum să refuz "propunerea, ceva în genul: 'Le arunci în obraz paşapoartele lor împuţite!'

Că Aparatul Terorii nu se temea de nişte furnici ca alde noi? Nu, nu se temea - o şi dovedise! În acelaşi timp (corect: "după un timp"); nu că s-ar fi temut, dar ar fi fost... plictisitor dacă "scandalul Goma" s-ar mai fi prelungit pe solul Patriei Socialiste.

Înclin spre această "posibilitate": Securitatea era informată de hotărîrea noastră de a nu ne lăsa şantajaţi cu o eventuală declaraţie-angajament. Apoi Securitatea mai era informată şi de faptul că până şi "Năvodarii", înfricoşaţi-disciplinaţi membri de partid, aşa, tremurînd de frică, folosind limbajul lor, nu se vor lăsa... disciplinaţi de "cerinţele partidului" - socrul meu o dovedise în faimoasa scenă a "predării mărfii" (cum ar veni: eu, gata drogat) din 6 mai (1977), când, în felul său, moale, aparent conciliant (şi disciplinat), nu se lăsase, nu-i lăsase nici lui Coman nici lui Pleşiţă nici lui Gheorghe Vasile nici un centimetru de "încuviinţare".

Acestea sunt ipoteze. Până la adevăr ne mănâncă sfinţii.

Duminică 20 noiembrie 2005

Şi s-a făcut şi duminică, 20 noiembrie (1977)...

Vom fi dormit în acea noapte, ultima noapte de Românie? Filip: cu certitudine. Ana - va fi aţipit şi ea, răpusă de oboseala de preste zi, de preste lună, de preste an. Eu? Nu-mi aduc aminte. Nu mai ştiu dacă am dormit sau ba şi cum nu am luat în seamă, atunci, nici mai târziu nu m-am întors cu gândul. Fără să fi vorbit de "asta", cu siguranţă Petre şi Lulu nu au dormit.

Era încă întuneric afară când au venit cu un taxi. Am pus bagajele, l-am pus pe Filip, femeile au plecat cu maşina la sediul Tarom, noi cu troleibuzul. Autobuzul pentru Otopeni era supraglomerat, doar Ana cu copilul în braţe a găsit un loc, noi am rămas pe interval, în picioare. Nu am putut schimba nici un cuvânt cu Petre, cu Lulu, doar zâmbete. Prin semne ne promiteam că vom avea tot timpul de cuvinte - la aeroport. Numai că, ajunşi la răspântia de unde se făcea la dreapta din şosea, autobuzul a oprit; a urcat un militar cu cască anunţînd că însoţitorii trebuie să coboare, mai departe merg numai călătorii. Aflat în imediata apropiere a lui Petre, am reuşit să ne atingem mâinile, dar nu şi cu Lulu, aflată mai departe, spre uşă. Bunicii nu au putut să-şi ia rămas bun nici de la nepot, nici de la fiica lor, au coborît, murmurînd, întru consolare:

«Nu-i nimic, nu-i nimic. E bine aşa, e bine aşa...»

Ana reuşise să se ridice de pe scaun, cu Filip în braţe, dar era prea târziu. Autobuzul ne-a dus la aeroport - atunci am văzut câteva blindate înconjurînd clădirea (atentatul din ajun...).

Mie îmi era rău, nu am putut fi de ajutor la bagaje, le-a cărat de colo-colo Ana. Până la îmbarcare am plutit în vată, iar în avion mi-a fost de-a-binelea rău. Rău. Pentru întâia oară - şi pentru ultima. Însă de acea dată voi fi avut un motiv "special", nu?

Deci emisiunea Marianei Sipoş a fost difuzată joi 17 nov., pe TVR la 23,30, ieri, 19 pe Radio Cultural la orele 19 şi azi, 20, în reluare, la orele 11 (Radio Cultural).

Luni 21 noiembrie 2005

Iar azi s-or face... (număr pe degete deceniile...) 47 de ani de la liberarea din Gherla. Voi fi numărat bine? Am scris, cu masochism, în cartea **Lăteşti** ce-cum mi-a fost data de 21 noiembrie 1958 - şi următoarele... - până m-am oprit, gâfâind şi nu am dus mai departe Povestea Lăteştiului Iubit...

A. Bădin îmi trimite articolul din "Evenimentul Zilei" de azi, 21 noiembrie:

"Radu Paraschivescu, Luni, 21 Noiembrie 2005

"Obiectiv „Barbosul"

"Pentru cei care au uitat, pentru cei care n-au apucat sa afle, pentru nostalgicii de tip „ce bine era cand era rau", pentru toti cei care au inlocuit dosarul de carton cu fisierul electronic si salamul Victoria cu jambonul Serrano, TVR 1 a programat saptamana trecuta emisiunea „Strict secret: Paul Goma". In saizeci de minute tulburatoare, Mariana Sipos a redeschis un caz pe care se asternuse prea mult praf si a stat de vorba cu un om vertical, care nu si-a traficat constiinta. Inceputa in satul Mana, judetul Orhei, unde s-a nascut scriitorul, si pana la Parisul unde locuieste azi, povestea lui Paul Goma este aventura unui picaro contemporan, a unui creator strain de minciuna si de compromis. A unui ins aflat in lupta cu morile de vant ale Romaniei ceausiste si cu moara de vorbe a Securitatii.

"Frondeur pana in varful unghiilor, capos cu privirea fixa si maxilarele inclestate, Goma e uneori greu de digerat si usor de antipatizat. Isi face lesne dusmani si nu practica arta menajarii. Are o coltosenie care te invita sa pastrezi distanta si nu e euforic. De multe ori judeca pripit si nedrept. Dar cine insista asupra acestor lucruri si ocoleste restul e fie orb, fie rau-intentionat. Caci Paul Goma este unul dintre castigurile morale decisive ale ultimelor decenii. Solidar

cu protestatarii praghezi, semnatar al Cartei ,77 fara niciun conational alaturi, gata sa-si riste postul pentru o idee si sanatatea pentru un gest, Goma merita mai mult decat o emisiune ascunsa langa miezul noptii. Initiativa Marianei Sipos s-ar cuveni sa fie doar un episod al unei reevaluari atente.

"S-a spus despre Goma ca e un scriitor cu o opera de grosimea unei lame de ras, dar pe masa lui de lucru pariziana am observat zeci de carti cu numele sau pe cotor. S-a mai spus ca a fost pregatit de Securitate pentru misiuni in lumea scriitoriceasca, numai ca intre timp lumea a aflat adevarul. Acum l-am vazut la Paris - coliliu, meditativ si celebru. Pe vremuri insa, rebelul anarhic de care confratii se fereau prudent a fost impins in aresturi, prigonit, amenintat si dat afara ca „element dusmanos". A fost filat ca un spion si tratat ca un infractor. A avut parte de sicane, timorari si dezamagiri. Faptul ca a trecut demn prin toate e un minim semn de confort pentru cei care mai cred in sansa noastra ca neam."

Am ieşit în târg. Ştiam că astă-noapte temperatura (s)căzuse sub zero grade - îngheţase apa din vasul pentru păsărele - dar nu credeam că minigeruleţul poate adia atât de plăcut. Ei bine, da! Şi m-a apucat un dor de-acasă... Însă numai de mirosul gerului, nu şi de parfumul obielelor scriitorului la român.

Marţi 22 noiembrie 2005

Luat cu vorba (?), era să scriu: 1956. Atunci am fost arestat - au trecut - iar număr pe degete deceniile - cinci fără un an, cum ar veni: acum 49 ani. Şi ce zi urâtă - zi de noiembrie, în Bucureşti - era, la 22 noiembrie 1956, "când m-or luat şî m-or dus..."

Dan Culcer îmi trimite un articol calificat de el pe bună dreptate de "tâmpit". Îl reproduc aici, tot în intenţia de a arăta cât de tâmpiţi sunt unii israelieni (aşa se prezintă autorul). Site-ul se numeşte:

Arouts 7:"Intifada à la mode française" - David Shapira - 8 Novembre 2005

Am să-l folosesc mai încolo, într-un text mai lărguţ. Până atunci arăt cu degetul înspre gazetarnicii români: se vede cât de puternică - şi nefastă - este influenţa israeliană asupra lor, dacă au vorbit şi ei de... "intifada franceză"!

Miercuri 23 noiembrie 2005

Dan Culcer îmi atrage atenţia asupra unui text din *România Mare.*

Informaţiile conţinute îmi sunt cunoscute de multă vreme - să zicem de prin anul 2000, când am început să le "colecţionez" strop cu strop. Cu abia simulată mândrie, afirm: le-am cules (informaţiile) din textele disparate, din cărţile apărute la Chişinău. Rezultat al scotocirii, copierii, imprimării muncii basarabenilor, nu cu toţii istorici, nu cu toţii stăpânind limba română - mai cu seamă cei de vârsta mea, crescuţi-educaţi-formaţi în ruseşte, nu doar ca limbă ci şi ca gândire. Cu unii dintre ei/ele am corespondat pe hârtie, deci le-am văzut scrisul de mână şi am înţeles la ce eforturi consimţeau, pentru "a scrie ca la Bucureşti"... Ceea ce nu se mai vede la textele tipărite: *caligrafia* - reprezintă un document de suflet, o probă de... opintire întru liberare. Rămân însă, ca tatuaje indelebile, sintaxa rusească - oricum: nu românească! - şi ticurile sovietice (sau absenţele din bibliografia capului fiecăruia a adevărului istoric). Da, dar basarabenii s-au străduit, au asudat, au suferit, mulţi au reuşit nu doar "să scrie ca la Bucureşti" (sub ochii mei cititori de scrisori scrise de mână, în perioada 1990-1991 nepoata mea, Angela Goma tânără profesoară de istorie la Orhei a înregistrat progrese considerabile, nu doar de... caligrafie - ei, da, caligrafia românească este... altfelă decât cea rusească, chiar dacă caligraful caligrafiază caractere latine, nu ruseşti), ba aş zice, exagerînd numai puţin... că, în literatură s-au aşezat alături de "cei de la Bucureşti", ba chiar oleacă mai în faţă - cât despre coloana vertebrală...

Dar să mă întorc la România Mare: dacă gruparea a fost, dintru început bucătărită de Petre Roman, Brucan, Iliescu, Caraman ca o unitate militară securistă (în civil), condusă de bătrâna canalie jandarmo-securistă Eugen Barbu, avîndu-l purtător de servietă pe junele C.V.Tudor, destinată a sabota opoziţia câtă mai rămăsese după deceniile de trecere prin Maşina de Tocat Carne de Reacţionar - de mirare a fost reacţia "membrilor din Opoziţie" (vorbesc de "opoziţia de după ianuarie 1990", când tot membrul de partid, activist harnic, informator devotat al Securităţii a devenit, fulgerător partizan al democraţiei "din familie", "de la patusopt"): fiindcă îi am în vedere numai pe scriitori care descoperiseră chiar şi gazetăria, voi vorbi numai despre ei, numindu-i: N. Manolescu, G. Dimisianu, Alex Ştefănescu, Liiceanu, Pleşu, Pruteanu, D.C. Mihăilescu, Gabriela Adameşteanu, Groşan, Buduca, Uricaru, Borbély - aceştia şi alţii încă, numeroşi, de fiecare dată când dădeau de vreun text al meu care îi "demasca" şi pe ei, căpătau un reflex verbal-scriptural de o imensă... bogăţie (ce să mai vorbesc de valoare de adevăr).

«Goma scrie ca la *România Mare* a lui C.V. Tudor!» - şi cu asta, gata, îşi pocneau, desprăfuitor, palmele, în semn că mă lichidaseră.

Desigur, mă lichidaseră - în ochii cititorilor imbecilizaţi de ei, imbecilizatorii naţiei, autonumiţi "directori de conştiinţă".

Numai că eu ţineam minte: "înainte de 1989", chiar "înainte de 1977", când plecasem din ţară, vajnicii lichidatori îşi lichidau "duşmanul" - în fapt: interlocutorul, însă scriitorul la român nu cunoaşte nici termenul, nici realitatea, cea care presupune discuţie, dezbatere, nu sictireală plictisită, nu pizdeală fără apel - şi stiam; pe atunci semnul "lichidării" duşmanului era:

«Scrii ca la *Săptămîna* lui Barbu!»

Involuăm, involuăm: de la acuzaţia (idioată, cretină, troglodită) de a scrie-ca-la... Săptămîna-România Mare, drept în trimiterea-la-zid: "Antisemitule!»

Ah, de câte ori mi-a venit să le-o întorc - lui Manolescu, lui Dimisianu, lui Ştefănescu, lui Teodorescu, lui Şuşară (ei, da, căci şi el îşi bagă nasul în "publicistica literară", semnătoristul Apelului pentru re-alegerea lui Iliescu, în 2000):

«Scrieţi ca la *România literară* a lui Ivaşcu-Manolescu!»

Din textul apărut în România Mare (semnat: Petre Ţurlea), interes pentru mine prezintă doar... o frăzulică (în fapt, un termen), care dovedeşte, dacă mai era necesar (este, cum să nu fie necesar!) să se observe progresul colosal al holocaustologilor în privinţa **adevărului istoric** pentru care tot ei m-au acuzat şi mă acuză în continuare, considerîndu-l "antisemitism". Repet: informaţiile din epocalul articol (din *România Mare,* nu din *România... literară...*) au fost demult trecute în două cărţi ale mele: **Basarabia**, şi **Săptămâna Roşie**, în numeroasele ei variante, însă îl voi copia aici pentru adevărurile care merită a fi repetate, repetate, repetate:

http://www.romare.ro/revro/curent/vulcan.htm

"Evrei si români în vara lui 1940

"Un excesiv partizanat, de neadmis într-o prezentare stiintifică, tinde să creeze o imagine falsă asupra unui moment dramatic din Istoria românilor – invazia sovietică în Basarabia si Bucovina de Nord în 1940. Principala problemă căreia i se vrea o concluzie deformatoare a adevărului este raportul români-evrei în timpul aplicării ultimatumului URSS-ului. Pentru a se atinge acest tel, se recurge numai la amintirile (după 60 de ani!) ale evreilor trăitori în acel moment. Dar, sursa esentială ce trebuie folosită o reprezintă documentele de arhivă. O să prezint faptele redate într-un fond de documente, în mare parte inedit, acela al Frontului Renasterii Nationale. Partidul lui Carol al II-lea avea o structură proprie paramilitară, Gărzile Nationale, cu unităti în fiecare judet si localitate. Toate aceste unităti au transmis la Bucuresti rapoarte amănuntite

despre tot ce s-a întîmplat în timpul retragerii. Materialul de fată este un fragment dintr-o carte a mea în curs de aparitie: „Partidul unui rege, Frontul Renasterii Nationale".

Rapoartele comandantilor Gărzilor Nationale prezentau situatia în momentul retragerii din Basarabia si Bucovina de Nord, pe baza a mii de declaratii ale unor participanti la evenimente si ale unor refugiati. O primă sinteză a acestor declaratii se făcea, la Centru, la sfîrsitul lui iulie 1940. Printre altele, se mentiona:

"În judetul Fălciu, la Husi, la 2 iulie sosiseră 200 de ofiteri, fără trupă, cu gradele rupte si în parte dezbrăcati, *„povestind că au fost batjocoriti de populatia evreiască"* (subl. mea, P.G.). În judetul Tutova, soldatii veniti în conditii foarte vitrege din Basarabia, unde *fuseseră atacati si jefuiti de unităti paramilitare formate din evrei,* ca să se răzbune, „aruncau pe evrei din tren, rănindu-i si omorîndu-i. În spitalul din Bîrlad, au fost internati 40 de evrei, bătuti de către soldati". Ostasii veniti de pe Prut, foarte indisciplinati si furiosi, prădau magazinele evreiesti. Comandantul Gărzilor Nationale Galati anunta: însisi ofiterii rusi s-au mirat de dezordinea din Armata Română. *„Armata rusă s-a purtat corect, dar populatia evreiască din satele basarabene a batjocorit Armata Română, dezarmînd, dezbrăcînd si insultînd soldatii români"*. *La Reni au fost capturati 17 soldati români, care au dispărut.* [subl. mea., P.G. şi adaosul: tata a întâlnit, în Siberia "români prizonieri de război" la sovietici din războiul care nu exista] *La Ungheni, 200 de evrei si comunisti au oprit, lovit si insultat pe ostasii români care se retrăgeau.* Colonelul R. Miculescu, comandantul unui regiment de cavalerie, a declarat că unele unităti românesti „au fost înconjurate de trupe blindate rusesti, iar populatia civilă deshăma caii de la trăsurile regimentare românesti, sub motiv că animalele erau din Basarabia". La 1 iulie, subunităti izolate din Regimentele 3 Grăniceri si 17 Artilerie, *„provocate fiind de populatia evreiască din periferia orasului Dorohoi, au ripostat prin focuri, omorînd circa 50 de femei, bărbati si copii.* Aceste elemente izolate au fost linistite de unitătile din Garnizoană". La 28 iunie, ora 16.30, Armata rusă a dat drumul să plece *unui tren cu refugiati, „care fusese oprit de evrei si comunisti" la Cernăuti.* [subl.m. P.G] Un alt martor declara: *„Evreii si Armata Rosie au dezarmat ostasii români la Storojinet, i-au urcat în camioane si i-au expediat într-o destinatie necunoscută"*(re-subl. mea, P.G]. Evreii, parte dintre ruteni si Armata Rosie au pus stăpînire pe bagajele si vehiculele cu care plecaseră refugiatii din nordul Bucovinei si din Hotin. *În Cernăuti, evreii comunisti, pe 28 iunie, au amenintat cu grenade pe directorul Penitenciarului si au dat drumul celor arestati.* Un locotenent de jandarmi a ordonat plutonului său să tragă în comunisti; au fost morti si răniti. După retragerea jandarmilor, însă, toti detinutii au fost eliberati; ajunsi în Piata Ghica Vodă, au împuscat cîtiva gardieni din oras; unii dintre puscăriasi, avînd încă lanturile la picioare, dar cu pistoale în mîini, trăgeau în jandarmi; acestia au răspuns, rănind si cîtiva civili. Mai multi germani din localitate au venit în ajutorul jandarmilor. În Gara Crasna, un evreu

a tras cu arma într-un soldat român; evreul a fost linsat de populatie. *Evreii din Noua Sulită au distrus podul de peste Prut si, din această cauză, populatia, care voia să se refugieze, nu a mai putut să o facă; a fost ajunsă de Armata Rosie si i s-au luat toate bunurile cu care plecase.* În multe localităti, evreii au arborat steaguri rosii pe clădirile oficiale, înaintea venirii rusilor. Dar, în Hotin, si un român, chiar fost politist, a făcut acelasi lucru. În calitatea respectivă, Organizatia comunistă – condusă de 2 evrei si 2 români – s-a dovedit foarte activă. *La Soroca s-au constituit, la 28 iunie, „bande de teroristi evrei, în oras evreii fiind majoritari: 14.000 din cei 20.000 de locuitori". Au împuscat pe avocatul Stănescu. Maiorul Rodacovici, fost primar la Bolgrad, a fost sfîsiat de viu. La Ismail, „O evreică din oras, fostă condamnată la închisoare, a îmbrăcat o bluză rosie si, în fruntea mai multor comunisti, a plantat drapelul rosu pe mai multe clădiri oficiale"; la 28 iunie, ora 12, a încercat să se urce pe un slep cu refugiati români si a fost împuscată.* În tot sudul Basarabiei protagonistii batjocoririi si atacării ostasilor români, pe lîngă evrei, au fost si găgăuzii si bulgarii. Din toată Basarabia se anuntau agresiuni individuale, avîndu-i ca autori pe comunistii evrei. Căpitanul Pasăre relata că la trecerea Prutului fuseseră multe incidente; la Reni a fost o adevărată „revolutie", cu 2.000-3.000 de participanti, „printre care multi comunisti din Galati". Din unele rapoarte rezultă că desi se plasaseră în tabăra rusă, chiar si multi evrei au avut de suferit de pe urma noilor stăpînitori. *În Herta, tancurile sovietice intraseră dirijate de evreii Brandes si Zechei; după intrarea rusilor, evreii s-au dedat la acte de violentă împotriva românilor; au întîmpinat cu mare însufletire pe rusi, „strigînd ura si spunînd că au venit ai nostri"; apoi, au dat un mare banchet pentru rusi.* Cu toate acestea, Armata Rosie „a luat, atît de la evrei, cît si de la români, tot avutul lor si l-a dus în Rusia". Documentele FRN indică foarte multe dezordini în teritoriile rămase României, pe lîngă noile granite de la Est; autorii erau, de obicei, soldati refugiati si rătăciti de unitătile lor. Jandarmii au intervenit, restabilind ordinea, la cererea autoritătilor locale. Analizînd rapoartele comandantilor Gărzilor Nationale din teritoriile ocupate, se poate constata, ca numitor comun principal, consemnarea situării evreilor de partea ocupantului sovietic. *Opinia publică românească a receptat imediat acest fapt si, pe fondul unor animozităti mai vechi, s-au întărit sentimentele antisemite.* Si ziaristii străini acreditati în România constatau acest lucru. *La 1 iulie 1940, Radio Roma prezenta pe larg „ura evreilor fată de români în orasele ocupate de trupele sovietice", dar si ostilitatea românilor.* „Messagero" scria, tot pe 1 iulie, că *la Chisinău „evreii iesiti pe străzi si-au descărcat ura împotriva românilor" si, datorită acestui lucru, s-a creat o atmosferă foarte ostilă evreilor. În această atmosferă, vina pactizării cu inamicul a fost aruncată asupra întregii populatii evreiesti si s-au găsit indivizi izolati sau grupuri răzlete de soldati, care s-au considerat îndreptătiti să-i pedepsească pe toti minoritarii respectivi. Dintre toate aceste acte de răzbunare, cel mai dramatic s-a petrecut la Dorohoi. Din rapoartele Gărzilor rezultă si faptul că, peste tot, autoritătile Statului român au intervenit*

pentru a stopa actiunile antievreiesti. Din documentele mentionate se desprind două concluzii: mai întîi, faptul că doar o parte din evrei au fost ostili românilor si au actionat împotriva acestora, ca urmare, generalizarea nu este conformă cu adevărul; apoi, faptul că actele de represiune împotriva evreilor nu au fost comandate de la Bucuresti, ci au fost initiative singulare sau de grup, peste tot reprezentantii autoritătilor intervenind pentru a lichida conflictele.

"În mai multe cazuri, la aceleasi concluzii a ajuns si istoricul evreu Jean Ancel, care scria: „Trebuie notat că nu toate informatiile erau false si că ***au fost evrei care au ofensat,*** *într-adevăr, militari ai Armatei Române"* (subl. m. P.G.).

[Ca şi Teşu Solomovici care explica în *Ziua* :"comportamentul *neonorabil* (s.m.) al evreilor faţă de soldaţii români", Jean Ancel minorizează şi el agresiunile, crimele: "au fost evrei care *au ofensat*..." - însă amândoi - cum altfel, dacă au mai lăsat din preţ ("comportament neonorabil", "au ofensat..."), după ce au fost instructaţi la Centrala lor - însă ca un făcut, ambii vorbesc doar de victimele dintre militari, nu şi de civili - şi doamne fereşte de copii români, în curs de a se refugia ori nu, umiliţi, bătuţi, de copiii evrei - nota mea, P.G.]

"Este, evident, o recunoastere minimă, sub semnul subiectivismului, asa cum, sub acelasi semn, pot fi plasate si relatările românilor. Coroborate, documentele mai multor institutii, emise independent unele de altele, duc la concluzia unor fapte mult mai grave decît simple „ofense". Chiar în epoca respectivă, reprezentanti de frunte ai comunitătii evreiesti din România au recunoscut si condamnat actiunile antiromânesti. Achile Saraga, fost ajutor de primar general al Bucurestilor (nepotul librarilor Saraga din Iasi), precum si avocatul Cohen, au predat un memoriu lui Al. Vaida-Voevod, consilier regal, în care deplîngeau soarta tării si, totodată, exprimau „protestul împotriva actelor de teroare săvîrsite de coreligionarii nostri în Basarabia si Bucovina".

Asadar, Istoria acelor momente este mult mai complexă decît se încearcă astăzi a se prezenta. Partizanatul, fie proevreiesc, fie proromânesc, nu este de admis, pentru că imaginea epocii, oferită astăzi opiniei publice din România, trebuie să se apropie cît mai mult de adevăr. Istoricul are datoria de a trage concluzii numai în conformitate cu litera documentelor vremii, iar pentru rezultatul muncii lui nu este normal a fi acuzat nici de antisemitism, nici de antiromânism. Normal este să fie lăsat să lucreze în liniste, fără presiuni, fără legi care să-i impună să creadă un anumit lucru stabilit de guvernanti.

Prof. univ. dr. Petre Turlea"

Cum "să fie lăsat istoricul să lucreze fără presiuni, fără legi care să-i impună să creadă un anume lucru stabilit de guvernanţi" - când guvernanţii (Iliescu, Năstase, Vasile, Constantinescu, Băsescu) au hotărît înfiinţarea Institutul Wiesel?

Vineri 25 noiembrie 2005

Ieri m-am ocupat de Jurnale - Filip le-a preparat și le-a trimis lui Niculiță. Om vedea.

Mă tot străduiesc să mă adun de pe drumuri și să scriu textul despre "Intifada franceză".

Extrem de obosit.

Abia acum observ: îmi lipsește jurnalul pe aprilie 2005! Cam multe lipsuri în ultima vreme. O fi timpul să merg la culcare, nu?

Sâmbătă 26 noiembrie 2005

De două zile mă atacă iar amețelile. Și nu mai am vlagă - oi fi și răcit. Azi am reușit performanța de a scrie o pagină întregă din textul cu pricina. Ei, da.

Copiez un mesaj primit de D. Culcer de la un prieten al său din România (nu-i dă numele, știe că eu l-aș pune pe dată în jurnalul meu...):

"Am primit materiale cu atitudinea ta apropo de LIS: sunt si eu de parere ca Manolescu a facut o greseala, dar vezi tu, pe lista protestatarilor nu se afla in afara de tine nici un nume mai rasunator si mai toti sunt din strainatate. Stii foarte bine cum functioneaza gastile in Romania, iar cea care conduce acum US e foarte dura si nimeni nu vrea sa se puna rau cu ea. E lasitate, desigur, dar vorba tampitului proverb romanesc: capul plecat..."

Dan Culcer îl acompaniază de un comentariu acid - la adresa cui? A cuiva care nu are nume? Cât despre argument - poate lașul să fie laș dacă nu găsește el argumente ale lașității (în loc să spună cinstit: «Mi-e frică...»)?, îl cunosc din 1977 din direcția lui Bogza: «Aș fi semnat și eu hârtia aceea, dacă ar fi fost inițiată de cineva cu un nume cunoscut. Cine-i Goma ăsta? Un agent al rușilor!»

Mai bine că nu mi-a dat numele "prietenului". Fiindcă acela, vorba Adameșteancăi: *reprezintă!* El (anonimul pentru mine) este scriitorul român.

Încep a-mi da seama că Blandiana, miorlăind pe mormântul solidarității care nu se putea realiza pe timpul tiraniei (!) era, firește, ridicolă din punctul de vedere al unei "vederi" normale, însă perfectă în universul scriitorului român, cel-cu-frică - nu de Dumnezeu, ci mort-de-frica de... oricine, de orice, căci nu se știe ora și ceasul, vorba ardeleanului de serviciu, să zicem: Manolescu; să zicem Buzura, să zicem Blandiana; să zicem Breban - tot unul și unul, ficiori faini și fete mândre, ca pe la noi: Doina Cetea, Marta Petreu...

Duminică, 27 noiembrie 2005

Azi am mai scris jumătate de pagină.

Sunt și răcit. Colac peste răcit: nu mai avem căldură - se va fi stricat instalația caldoriferică. Ne-am pregătit cu pături peste pături. Vom supraviețui. Când mă gândesc la cât frig am îndurat noi, cei din familia noastră (ca dealtfel toți refugiații din Basarabia și Bucovina de Nord), dar tata a luat-o devreme: din ianuarie-februarie 1941, în Rusia. Cu toate că părinții cheltuiau o bună parte din salarii pe lemne de foc, din pricina sobelor ardelenești care nu păstrau căldura, sufereau de frig. Mi-a aduc aminte pe mama care se plângea că dimineața se trezea cu capul înghețat. Ea bănuia că ardelenii sunt mai rezistenți la frig decât noi. Așa va fi fost. Acum merg să mă bag în așternut.

Luni 28 noiembrie 2005

Iată-mă, am apucat dimineața.

LIS este remontat după lansarea volumului său antologie. I-am re-scris, re-felicitîndu-l. I-am cerut permisiunea să reproduc din scrisoarea lui următorul pasaj:

"Altfel, la Targul de carte Gaudeamus l-am intalnit de N. Breban (retras la vila sa de la Bran) - care m-a asigurat ca nu pateam ce am patit (demitere) daca ma delimitam de Domnul Paul Goma in... doua etape: intai, sa fi publicat in dreptul paginilor de Jurnal 2005 din Viata Romaneasca o delimitare oficiala fata de ceea ce scrie; apoi, sa ma fi delimitat de Domnul Paul Goma in fata membrilor Comitetului Director, recunoscand spasit ca am gresit, ca ei au dreptate ca am publicat un text... atisemit. Desigur, N. Breban sustine ca sunt pagini de Jurnal al Domnului Paul Goma antisemite, degeaba l-am contrazis cu ton ridicat. In lipsa de argumente, N. Breban mi-a strecurat printre dinti - "oricum, trebuie sa spunem ca ei, nu ca noi, vrem, nu vrem, evreii conduc lumea"! Sa fiu iertat ca am pronuntat cuvantul evrei, dar l-am citat... Am relatat aceasta intamplare, sa aveti idee cum se mai comenteaza Cazul VR-Goma etc."

Aștept răspunsul. Dacă spune să nu-l nemuresc pe Nicolae II, o să șterg pasajul. Dacă nu - nu. Voi găsi până la urmă un artificiu ca să-l scot din cauză pe LIS.

Marți 29 noiembrie 2005

Dar LIS: tot LIS. Mi-a răspuns:

"Nu am nimic de ascuns. In mesajele mele nu redau decat adevarul, care oricum nu poate fi ascuns. Aveti toata libertatea sa reproduceti ce doriti..."

Ei, dacă aşa stau lucrurile... Să-i dăm drumul:

Aşadar Breban, prin ceea ce i-a reproşat lui LIS, rămâne acelaşi, egalul cu sine şi cu compromisurile sale din negura biografiei: perfectul soldat-disciplinat şi şi-mai-perfectul responsabil cu câte ceva, pe-acolo, pe coridorul care duce la Şeful cel Mare.

..."m-a asigurat ca nu pateam ce am patit (demitere) daca ma delimitam de Domnul Paul Goma in... doua etape"...

...dar etape!, intervin eu:

"... intai, sa fi publicat in dreptul paginilor de Jurnal 2005 din Viata Romaneasca o delimitare oficiala fata de ceea ce scrie;"

- foarte frumos, dar Breban care cunoaşte mecanismul Aparatului explică mai departe novicelui:

"apoi, sa ma fi delimitat de Domnul Paul Goma in fata membrilor Comitetului Director, recunoscand spasit ca am gresit, ca ei au dreptate ca am publicat un text... atisemit".

Acesta fiind primul... punct: "delimitarea". Altfelnumită : *lepădarea de aproape*. Pe vremea mea - era cât pe-aici să spun: "şi pe-a lui Breban, doar suntem din aceeaşi generaţie" - mă opresc la timp: chiar dacă între noi diferenţa de vârstă este de un an, diferenţa de concepţie-despre lume şi vârstă a fiecăruia dintre noi este nemăsurabilă. El a urmărit *cariera* cu orice preţ - şi a avut-o (membru al C.C. al PCR!); eu am urmărit... - ce Dumnezeu voi fi urmărit eu - cu orice preţ? - fiindcă termenul *carieră* nici nu făcea parte din fondul principal de cuvinte al meu. Inutil să încerc o comparaţie - suntem... incomparabili!

Reiau: pe vremea noastră, exemplul-monumentul-sfântul lepădării-de-părinţi era Pavlik Morozov, turnătorul, nu... delimitatorul. Când va fi intrat termenul în uzul limbii de lemn?

Pe scurt: Breban şi-a făcut *cariera prin delimitări* - i-a reuşit şi, generos, dă reţeta şi altora - aici lui L.I. Stoiciu.

Dar el nu se opreşte aici:

"...N. Breban sustine ca sunt pagini de Jurnal al Domnului Paul Goma antisemite, degeaba l-am contrazis cu ton ridicat".

Până aici nimic original. Nu este el singurul susţinător al antisemitismului textelor necitite. Însă el nu merge mai departe, ci cade în şanţ:

"In lipsa de argumente, N. Breban mi-a strecurat printre dinti - *"oricum, trebuie sa spunem ca ei, nu ca noi, vrem, nu vrem, evreii conduc lumea"*!" (sublinierea îmi aparţine).

Eram departe de adevăr când credeam că Breban se sprijină pe *delimitări* şi doar atât. Fiindcă, iată-l pe "amicul evreilor", Breban, pe organizatorul de colocvii, de mese rotunde, de numere speciale dedicate "antisemitismului", Breban (şi nu de azi, de ieri), că... se demască singur, ca un prost (ce este, ce a fost totdeauna: un prostalău, un bolovan de prostie).

Raţionez astfel: dacă ai oarecari impulsuri antiiudee, însă eşti fidel tacticei delimitărilor, te..., ăsta, delimitezi de cei acuzaţi de "antisemitism" - cum a făcut el în prima parte şi îl condamni pe "antisemit" - chiar dacă nu ai citit textul înfierat; însă, atenţie: te stăpâneşti, nu laşi să-ţi iasă pe gură porumbei, vrăbii - chiar curcani: ca să nu-ţi compromiţi... cariera, nu?

Sunt convins: la o adică Janina şi Ion Ianoşi, H. Zalis, S. Damian, Ed. Reichman vor sări în apărarea lui "Nicolae", susţinînd că el glumise - cum să conducă evreii lumea? - să privească la ei: conduc ei lumea?...

A apărut *Tiuk!* nr. 10. Mi-a făcut o imensă plăcere toate contribuţiunile - chiar şi cele semnate de mine. Am reţinut perla:

"Dan Perjovschi

"Mama lor de dizidenti

"La un moment dat o tara intreaga de barbati vajnici si voinici statea in genunchi si pupa din rasputeri curul dictatorului. O singura intimplare ne-a salvat de la umilinta totala: o femeie. O femeie in virsta din Cluj si profesoara de franceza. I-am multumit frumos pret de cinci minute dar numai atunci cind am fost liberi sa ne dam mari cu ce curajosi am fost si ce generosi sintem si repede repede am uitat-o. Nu stim daca mai traieste unde traieste si mai ales daca are din ce trai. Nu mai stim nici cum se numeste.

"Parca Goma."

E o şarjă... grafică: scurtă-şi-cuprinzătoare; amară şi feroce. Dacă nu ar fi amestecat şi numele meu în ea, aş pune-o ca motto la Jurnalul 2005.

Miercuri 30 noiembrie 2005

În continuare, trohnit. Febră.

Sâmbătă, 3 decembrie, la orele 18, ora Bucureştiului, pe TVR 1 se va repeta emisiunea D-nei Sipoş.

Nu am mai putut lucra nimic. Abia dacă răspund la mesaje.

DECEMBRIE

Joi 1 decembrie 2005

Înainte de a copia citatele din declaraţiile bunului meu prieten Ion Vianu, voi aşterne aici - ca pe un meritat preş - intervenţia lui Dinu Zamfirescu, conducătorul dezbaterii despre "Disidenţă şi Exil" raportată în "Caietele INMER An II, nr. 4":

"Vasile Paraschiv: (...) Dar cu procesul comunismului cum rămâne, domnule ministru Adrian Năstase? Cu crimele, cu nelegiuirile Partidului Comunist Român...? Cum rămâne domnule preşedinte Ion Iliescu sau domnule Adrian Năstase? De ce dumneavoastră aţi spus în 2000, când eraţi în campanie electorală că discutaţi prezentul şi viitorul, dar nu discutaţi trecutul? De ce? Întâlnirea noastră de astăzi îmi dă prilejul să am satisfacţia că ne-am întâlnit, ne-am văzut şi am discutat, dar eu consider că nu este de-ajuns atâta..."

"Dinu Zamfirescu: Domnule Paraschiv, *ne scuzaţi, noi nu facem politică actuală. Discutăm doar despre relaţia dintre exil şi disidenţă sau dintre disidenţă şi exil* (subl. mea, P.G.)".

S-a observat "delimitarea" lui Dinu Zamfirescu? Este ea a unui om cu două picioare?, a unui pom dezrădăcinat şi uitat lângă drum (ca Mărul lui Beniuc - tot fără gard)?...- pentru a nu ne îndepărta de Turcu-şi-Pistolul, de Cain-şi-Abel, de Ciobanii din Mioriţa - şi desigur, de filosofia lui Breban? Am spus tot răul despre viermele veninos, cel care în 1988 (?) a distrus Liga pentru apărarea drepturile omului în România de la Paris, numai pentru a o vârî (prin băgare, ca să mă exprim trivial, după chipul şi înfăţoşarea damei), nu doar în comitetul Ligii, ci şi ca... vicepreşedinte! Vorbesc de fata Doinei Cornea, care nu fusese o singură dată, de formă, la reuniunile noastre, în schimb (!) ca militantă pe tărâm, mă rog frumos, "apărătoare a drepturilor omului", Ariadna Combes se agitase pentru cauza mamei sale - şi numai pentru aceea, ca orice-fiică-a-unei-singure-mame, vorba procurorilor socialişti. Limbricul Zamfirescu fusese atunci sprijinit de Mihnea Berindei, rivalul său la mâna - ca să zicem aşa - coborîtei cu hârzobul din cer şi unsa vicepreşedinte. Or, după 1989, în alegeri, Berindeiul manevrier se împiedecase în propriile combinaţii căcăcioase şi căzuse cu vuiet mare,/ de se auzise la Salvare, vorba lui Vintilă Ivănceanu. După care se tot mira ca proasta (cam ca americanii de când cu Irakul: «De ce, oare, nu suntem iubiţi?»). Nu doar eu, dintre prietenii săi, votasem contra, întru pedepsirea Turcologului care până mai an avusese un comportament normal, dedicat

cauzei (nu cauzei-cauzelor, ca să fac o glumă proastă), ci și Marie-France Ionesco; și Ion Vianu - care, absent, îi trimisese Mariei-France opinia sa (contra), scrisă, întru lectură în plină reuniune. Atunci se indignarisise cel-mai-tânăr-filosof-la-român Liiceanu: cum de-l trimisesem la plimbare tocmai pe Mihnea, cel care făcuse atâta bine pentru români, la GDS?; și tot atunci liicheanul Liicean îi tratase pe Rodica și pe Eugène Ionesco, părinții Mariei-France de "inconștienți", de "iresponsabili", fiindcă și ei votaseră - prin procură - alungarea Berindeiului cu tot cu fata Cornii și cu Zamfirescul aferent.

Acum trec la contribuțiile lui Ion Vianu (din "Caietele INMER"):

- În "Dezbatere", luînd cuvântul, declară:

pag. 21: "Al doilea lucru este că nu erau oameni de mare suprafață și asta era marea amărăciune a lui *Goma, care în momentul acela era o persoană integral pozitivă*" (subl. mea, P.G.)

- În Interviul luat de Delia Botcă:

pag. 20: "Personalitatea lui este complexă si în bună parte tragică pentru că de la elevul școlii de literatură trecînd prin disidentul numărul unu al României și sfârșind cu *antisemitul basarabean care a devenit astazi* (subl. m. P.G.) e o lungă și foarte contradictorie și complexa evoluție";

pag. 36: " [Goma] a fost foarte mulțumit de apariția mea și mi-a bătut imediat la mașină scrisoarea. A doua zi s-a anunțat la Europa Liberă decizia mea, pentru că Goma avea legături constante cu ziariștii prin intermediul unor diplomați occidentali".

pag. 44; "... s-a certat cu toată lumea, a continuat un drum solitar și foarte puțin profitabil. *Acum a ajuns antisemit.* (s. mea. P.G.) Dar ăsta-i alt subiect".

"Alt subiect"... Pe care el, fiul marelui Tudor Vianu refuză să-l amănunțească, să-l numească, să-l argumenteze, prin citate din antisemitismele antisemitului de mine. Voi reveni la alt-subiectul ionvianesc, deocamdată: o ciudățenie din interviul său:

"Ah, să vă spun ceva cu Goma! Eu, în scrisoarea mea cu [corect: către] Goma spuneam așa: «*Destul am suferit în ultimii 30 și ceva de ani...*», dar Goma s-a uitat și a spus: «*Nu 30 și ceva de ani, că înseamnă că te referi și la perioada dinainte de 23 august*». Și eu am spus: «*Păi da, chiar asta și vreau!*» «*Păi nu-i bine - mi-a replicat Goma - noi acum ne ocupăm numai de regimul comunist!*». Deci în scrisoarea mea manuscrisă era: «*30 și ceva de ani*», dar în dactilograma lui a rămas «*30 de ani*». Fiind interogat la Securitatea, am constata că pe biroul colonelului era scrisoarea mea și m-am întrebat de unde și-au procurat-o. La un moment dat colonelul a ieșit din birou și am luat foaia și am văzut că scria «*30 și ceva de ani*» și mi-am dat seama că textul de care dispunea el nu era textul care se spusese la 'Europa Liberă', ci era rezultatul ascultării directe a conversației mele cu Goma. Si i-am spus după aceea și colonelului, la care el s-a supărat și mi-a spus: «*Asta nu-i treaba dumitale!*»

Goma avea o supraveghere continuă?

M-am dus la el cu o zi înainte de a fi arestat și el știa că tot ce se discută in casă era înregistrat Dar nu era înregistrat din casă, ci de undeva de afară, cu o aparatură foarte sofisticată. Așa că Goma mi-a scris pe o hârtie: «*Dă un telefon la numărul (...), este un diplomat sudamerican și spune-i că voi fi arestat mâine*». Si eu am învățat numărul ăla pe dinafară, m-am dus la o cabină telefonică și am telefonat."

M-am tot întrebat: de unde până unde, pentru Ion Vianu devenisem antisemit - ba chiar: "antisemitul basarabean"? Toate supozițiile mele (în legătură cu *motivele* pentru care mă tratează de antisemit) au rămas fără un răspuns demn de luat în seamă. De aceea presupun (în continuare): în opțiunea sa întru iudaitate, Ion Vianu, ca orice proaspăt convertit are reflexe, pe de o parte de fanatic, ce crede-și-nu-cercetează, pe de altă parte de patruped - de oaie care se ia după boul de berbece (cel care gândește pentru întreaga urmă alcătuită din ceilalți, urmașii-următorii). Altfel cum se explică consimțirea șederii la aceeași tribună (a GDS, a *22*-ului, a numeroaselor colocvii și comiții) alături de un individ ca Oișteanu? Și ca R. Ioanid? Ca Shafir? - altfel decât ca fruct al solidarității etnice de cea mai proastă justificație (întru acuzație fără argumentație)?

Am ajuns la episodul scrisorii sale. Ion Vianu venit la noi condus de I. Negoițescu joi 10 martie [1977] la orele 12 (vezi **Culoarea curcubeului,** Polirom, pag. 129). Adevărat că mă bucurasem de prezența sa; adevărat că dactilografiasem și textul lui.

Nu-mi aduc aminte, nu doar să-i fi cerut, ci impus (!) să suprime "ceva" după cum pretinde el - reiau citatul:

«*Destul am suferit în ultimii 30 și ceva de ani...*», dar Goma s-a uitat și a spus: «*Nu 30 și ceva de ani, că înseamnă că te referi și la perioada dinainte de 23 august*». Și eu am spus: «*Păi da, chiar asta și vreau!*» «*Păi nu-i bine - mi-a replicat Goma - noi acum ne ocupăm numai de regimul comunist!*».

Episodul este inventat cu nesfârșită nerușinare (dacă inconștientă?). Nici lui Negoițescu nici lui Vianu, dactilografiindu-le textele (sau: re-dactilografiind, la Negoițescu) nu intervenisem, modificînd, impunîndu-mi un punct de vedere pe care... niciodată nu-l avusesem.

I. Vianu, deci, minte. În stilul său, neglijent, leneș, plictisit-

adormit, expeditiv: aşa cum mă taxase de "antisemit" - fără a se osteni să argumenteze - tot aşa fabrică acum o istorie cretină pe care nici măcar nu se străduieşte să o facă credibilă. Dacă l-aş lua în serios pe I. Vianu, i-aş atrage atenţia:

a. între noi nu fusese nici măcar o intenţie de "discuţie" despre... "înainte de 23 august" şi despre "după 23 august" : când să fi avut loc?, doar atunci (în 10 martie 1977) fiecare jumătate de minut ne era măsurat(ă), în vânzoleala primăverii 1977?; şi mai ales: întrucât această "precizare" idioată ar fi avut vreo legătură cu urgenţa hotărîrii sale de a obţine *astfel* paşaportul în vederea emigrării : prin aderarea la Apelul nostru?

b. de unde până unde introduce - acum - I. Vianu justificarea pusă în gura mea, anume că "acum ne ocupăm numai de regimul comunist"? În ceaţa în care - cam de prin 1989 - evoluează Ion Vianu, vrea să dea de înţeles că eu nu devenisem doar de alaltăieri "antisemit", ci hăt, de pe când încercam să nu ne ocupăm de ce fusese "înainte de 23 august" - pentru a nu vorbi şi de persecuţiile la care fuseseră supuşi evreii între 1941-1944... Dar el nu ştie nici istorie elementară, potrivit căreia mie, "basarabeanului antisemit", mi-ar fi convenit nespus să se vorbească despre "înainte de 23 august", ba chiar despre "înainte de iulie 1941", fiindcă s-ar fi amintit şi de crâncenele persecuţii la care fuseseră supuşi basarabenii şi bucovinenii, începînd din 28 iunie 1940, din partea, mai ales a auxiliarilor evrei ai NKVD-ului;

c. I. Vianu nu ştie nici să numere (ce nevoie: pentru el şi în numele lui "numără" Wiesel, R. Ioanid, Oişteanu, el doar deschide gura cât să orăcăie: «Antisemitule!»): fiind în 1977, de la "23 august" (1944) trecuseră, nu "30 şi ceva de ani" - ci... 33 ani, şi chiar dacă la "şi ceva" pot intra cei 3 ani: care poate fi... greutatea lor? Niciuna.

Mă opresc aici. Îndurerat. Fiindcă la întrebarea:

«Poate cineva inteligent, instruit, echilibrat să devină dintr-o dată ne-inteligent, ne-instruit, ne-echilibrat?»

Răspunsul:

«Poate. Cu condiţia ca el să nu-şi deie seama...»

Sâmbătă 3 decembrie 2005

Ieri m-am apucat de "toaletarea" **În Cerc**-ului, cules de Loredana Mitruţ, în vederea instalării pe internet.

Azi merg la dr. Schaan. Să mă plâng de toate durerile trupului, mai cu seamă de ultima: cea din degetele mari ale picioarelor. Se spune că e semn de diabet înaintat şi că, dacă nu fac nuştiuce - sau: dacă fac nuştiuce - gangrenează. Şi cad (degetele)!

Diseară se va repeta emisiunea Marianei Sipoş. Negrescu-Soutzo

s-a oferit să o înregistreze, ca să o văd - în sfârşit ! - şi eu, ca, mă rog frumos, subiect vorbitor. Tot Mariana Sipoş a stabilit cu un club al studenţilor de la Arhitectură o serată cu proiectarea filmului şi cu lecturi din cărţile mele. Am primit ieri două anunţuri, din partea a două Cluburi, însă cum nu ştiu modul lor de organizare, nu am răspuns celui de al doilea...

Am terminat aranjarea **În Cerc**-ului.

Duminică 4 decembrie 2005

Tot trohnit, tot marmelasă în loc de creier.

Şi când mă gândesc că trebuie să merg la laborator, pentru analiza sângelui, la farmacie, pentru medicamente..., îmi vine să mă culc la loc, în cuib. Noroc că azi nu e deschis nici la farmacie nici la laborator.

Luni 5 decembrie 2005

Azi a fost deschis şi colo şi colo. Acum sunt în căutarea unui opftalmo'-, cum îi zice aici, cu terminaţia: *-logiste*, nu *-log*, ca pe la noi. Pentru un fund de ochi. Care-mi va ucide o zi întreagă: va trebui să-mi dilate pupila, iar după 'fundarea ochiului va fi nevoie de măcar 12 ore ca să-şi revină.

Din filmul Marianei Sipoş (înregistrat de Filip), impresii:

Drumul Taberii, după aproape 30 ani, se arată fi, dacă nu o pădure, atunci un parc, în care arborii ajung până la etajul IV. Aleile mi s-au părut curate, măturate. Ce va fi în interiorul clădirilor... Nu am văzut decât palierul nostru de la Z 21 de pe Aleea Compozitorilor. Uşile lifturilor, uşa de intrare păreau a fi... aceleaşi... Mă întreb dacă tocul uşii rupt în dreptul clanţei datează din martie 1977, de când cu vizita lui Stumpf, ori de mai târziu, de la noul locatar. Bine: nu mă mai întreb.

În schimb intrarea Facultăţii de Filologie, cea cunoscută, de pe Quinet arăta mizerabil. Găurile din blocurile de piatră buciardată din dreapta, din stânga uşii: cârpite cu... gips (alb). Neschimbate: fetele-de-la-filologie: toate drăguţe, să le iei în căuşul palmelor şi să le priveşte de aproape...

Scriitorii... Am fost atent, să nu atribui altui timp imaginile. Aşadar, le-am înregistat pe cele de la Congresul din 1965, din 1971... Pe atunci Ceauşescu avea părul negru, Ceauşeasca încă nu se hidoşise, erau de văzut Zaharia Stancu, Eugen Barbu, Marin Preda, Ivasiuc, Titus Popovici la prezidiu (dar vorba mea: muuult mai tineri - doar Beniucul-ca-pizdiucul, tot aşa: piticos, băbos). În 1977, Congresul istoric, cel la care Ceau' a zis că la noi nu există cenzură, de aceea, s-a hotărît să o desfiinţeze şi să o încredinţeze... autorilor înşişi - acolo, la prezidiu! - i-am văzut pe: Nichita Stănescu, Jebeleanu, Boureanu, Fănuş Neagu, Geo

Dumitrescu, Hobană, Bogza - aceştia doi din urmă, “ca urmare a unui banc a Coducerii superioare de partid” (s-a înţeles: rostit de Ceauşescu) au aplaudat cu foc şi au râs cu gura până la urechi. Aflat în sală, Şerban Cioculescu s-a ridicat de pe scaun, ca să aplaude bancul băşinos... I-am zărit - în sală pe A.D. Munteanu, pe M.H. Simionescu pe Alex George, pe Ileana Mălăncioiu, pe (parcă) Sorin Titel - sigur pe M. Iorgulescu, Ion Horea - şi alţi vajnici.

Marţi 6 decembrie 2005

Ieri am primit de la Luca Piţu ultima-i comitere: “Insemm(i)nările Magistrului din Cajvana”. Excelent, ca totdeauna. Apropos de fiul lui Petre Andrei şi Marino, îmi răspunde la răspuns, nu totdeauna la obiect, dar tare m-aş fi întins la oleacă de palabră cu el, însă păcătoasa de poştă electronică a înlocuit draga de scrisoare pe hârtie - deci nu mă poci deda. Deci renunţ.

Despre emisiunea Marianei Sipoş: ciudat cum în atâtea minute (aproape 58?) nu a găsit treizeci de secunde ca să dea numele câtorva scriitori-informatori (dealtfel existînd, negru pe alb, în “Bărbosul”); ciudat cum nu a găsit zece secunde în care să spună că, interzis în aprilie 1970 - din cauza scandalului de la Cartea românească, în care a fost implicat şi Marin Preda - timp de 7 ani şi ceva, până la plecare în exil nu am putut publica nici măcar o recenzie - nesemnată; ciudat cum nu răzbate nici măcar o frântură de aluzie la actuala campanie de interdicţie, pentru “antisemitism”... Bine-bine, explicaţii există (câtă frunză, câtă iarbă), însă acestea ar “explica”, la o adică, românilor (care nu au habar despre ce ar putea fi vorba) şi nu mie - care mai ştiu câte ceva. Însă cum eu tot nu contez...

Mi-am aţintit atenţia (şi intenţia...) asupra jurnalelor care lipsesc de pe site-ul mei interneţial : IV - **Alte jurnale**, V - **Jurnal de apocrif** (1996), VI - **Jurnalul unui jurnal** (1997). Acestea sunt culese de mine (IV), scrise direct pe ordinator, însă nu au fost scoase de pe discul dur vechi, nici de pe dischetele-casetele pe care le înregistrasem. Sper ca Filip să mă ajute şi de astă dată să le scot la suprafaţa internetului.

Cu boala... Era să scriu: “o duc bine” (mai ales că rimează cu “şcoala”. Adică aşa-şi-aşa: ne-restabilit. Iar cu bolile...

Începusem încă din 27 noiembrie “Piromanii pompieri”, însă, răpus (“răpus” - ce mândru sună acest cuvânt, oameni!) de boală, am întrerupt după abia o pagină. Va trebui să o iau de la cap, fiindcă între timp lucrurile au in/evoluat cu Finkielkraut: în ultimul număr din *N.O.* declară ca parcă da, el spusese ce spusese, dar (parcă) nu sunt gândurile sale... Ei, da. Mi-ar părea bine pentru el dacă şi-ar recunoaşte onest rătăcirea - nu doar asta, ci şi cea cu “demografia”? Atunci l-aş stima din nou.

Joi 8 decembrie 2005

Azi va avea loc întâlnirea de la clubul studenţesc.

Alaltăieri şi ieri am lucrat la **Jurnalul unui Jurnal** - l-am terminat, urmează a fi instalat. **Jurnalul de Apocrif** este recuperat numai pe jumătate, să văd dacă Filip îl poate extrage în totalitate.

Chiar dacă ocupat până peste cap, am tras cu ochiul: am văzut în ce capcană proprie au căzut americanii în chestiunea “închisorilor” din alte ţări, dar am văzut-o pe Condoleezza Rice: după semnarea acordului pentru instalarea a 4 baze (în total?, sau altele noi-nouţe?), îmbrăţişindu-l pe Ungureanu - *la iniţiativa ei, gestuală*! Dacă, urmare a acestui semn (am devenit şi eu un biet român, privind la cer, aşteptînd să-i vie americanii!), USA va apăsa pe balanţă în chestiunea Basarabiei, jur că o voi iubi pe Găinuşa Neagră în vecii vecilor! Amin.

Am terminat de corectat Jurnal de apocrif prima parte.

(...)

Sâmbătă 10 decembrie 2005

Nu pentru că m-aş simţi mai bine, ci pentru că mă simt ceva mai puţin foarte-rău şi am constatat că au trecut două săptămâni de când am întrerupt “Pompierii piromani”, m-am trezit azi la orele 3 dimineaţa, hotărît să încerc o continuare.

Duminică 11 decembrie 2005

Sper că azi, în sfârşit, voi termina “Pompierii...”

Seara: abia am scris o pagină. Nu merge, sunt fără vlagă, înot în ceaţă. Nu ştiu dacă voi apuca să termin acest text.

Luni 12 decembrie 2005

Am terminat textul - însă textul tot nu e gata...

Marţi 13 decembrie 2005

Am terminat “Pompierii...” Două săptămâni şi jumătate, 17 zile. A durat mult scrisul, m-am chinuit cu textul - dar a ieşit... un fleac, un fâs la cub, un/o nimica. Poate că nu ar fi mare pagubă că repet ce am mai spus - aşa sunt eu: repeţitor. Dar repet prost, nevariaţionabil. Pe scurt: am înregistrat un eşec răsunător (pe care îl fac public, prin jurnal). Trebuia să-mi ascult instinctul care şoptea, bâzâia: nu mai lungi boala (sic)! Dacă

durează atât de mult (elaborarea), e semn că elaboratul produs nu merită a fi produs.

Da, domnule: nu merită. Însă acum, că l-am terminat, terminat să fie: îl pun bine, nu-l scot în lume.

Și mă simt bine, așa, autor de text prost.

Pe site-ul Agonia o conversațiune:
Tristorii cu Paul Goma la Club A
Dialog Diana Iepure- Florin Hălălău
- -
de Diana Iepure [Veverita]2005-12-11

D. Din câte știu, discuția despre Paul Goma, care a avut loc la 8 decembrie în cadrul Poeticilor Cotidianului de la Club A, este una dintre puținele dezbateri în public pe această temă. A răspuns invitației lui Răzvan Țupa, Mariana Sipoș, cea care s-a întâlnit cu Goma la Paris și a realizat pentru TVR documentarul "Strict secret: Paul Goma." Tu când ai auzit prima oară de Paul Goma?
F. Prin anii '80, la Europa Liberă, când ascultam actualitatea românească, seara la șapte, cu Neculai Constantin Munteanu. Acordurile Rapsodiei a doua a lui Enescu ne adunau în fața aparatului de radio pentru a afla adevăratele știri. Numele lui era adesea invocat, atât în emisiunea lui N.C. Munteanu, cât și în "Teze și antiteze la Paris" a Monicăi Lovinescu.
D. Eu pe la începutul anilor '90, citind un interviu luat de Leo Butnaru în revista Basarabia. Nu știu dacă există un personaj mai controversat în viața literară românească. Am impresia că ani lumină despart Parisul de București și împiedică întoarcerea scriitorului în țară.
F. Cu siguranță, mulți se bucură că Paul Goma nu s-a întors. Prezența lui aici ar fi o perpetuă aducere aminte a lașității de care a dat dovadă majoritatea intelectualilor români în anii dictaturii ceaușiste.
D. Documentarul "Strict secret. Paul Goma" al Marianei Sipoș încearcă să rupă tăcerea și să ne prezinte istoria vieții scriitorului, o temă tabu în revistele literare și în emisiunile de la radio sau televiziune. M-am convins că întâmplările lui Goma pot fi și subiectul unui film artistic, atât de vii, cinematografice sunt scenele descrise cu amară ironie de protagonist.
F. Explicația faptului că numele lui Paul Goma e ocolit în saloanele literaturii române contemporane este caracterul său intransigent care l-a făcut să se certe atât cu cine trebuia, cât și cu cine nu trebuia.
D. În documentar, am descoperit însă în Goma un interlocutor deschis, pașnic, deloc agresiv sau dificil. Eu așteptam să-l văd încruntat și supărat pe toată lumea.
F. Avea toate motivele din lume să fie așa. Securitatea nu numai că l-a hărțuit, l-a chinuit și l-a izgonit, în cele din urmă, din țară, dar a și alimentat falsa idee că este un scriitor mediocru pe care editorii occidentali l-au publicat exclusiv

pentru opoziția sa la regimul comunist.
D. Avea și are în continuare toate motivele. Observ la unii tineri scriitori o repulsie față de tema Goma. Afirmă că nu-i privește.
F. Oare câți dintre aceștia, în cazul în care s-ar trezi peste noapte prizonierii unui sistem totalitar, ar avea curajul lui Goma și tenacitatea lui de a lupta pentru libertate.
D. Uneori îmi vine să cred că planul diabolic al securității de a-l discredita și îndepărta total de lumea românească a avut succes. Scriitorul parcă nici nu ar exista. În momentul când apare, este imediat etichetat, iar cei care au îndrăznit să-l publice sau să-l susțină – apostrofați.
F. Iată că și în anul de grație 2005, Paul Goma continuă să iște controverse și scrierilor sale să li se pună căluș la gură. În Jurnal rememorează niște fapte reale despre evrei, fără resentimente sau ură de rasă, încercând să spună unor lucruri pe nume. Liviu Ioan Stoiciu a găsit de cuviință să-i găzduiască aceste opinii în revista "Viața Românească", crezând că trăim niște vremuri în care cenzura nu mai există. Demiterea abuzivă a acestuia din funcția de redactor-șef adjunct al revistei ne demonstrează contrariul. Corectitudinea politică înțeleasă prost bagă pumnul în gură unui scriitor și om de cultură remarcabil, ca o atenționare pentru cei care gândesc la fel și au de gând să o spună public.
D. E absurdă învinuirea de antisemitism, atâta timp cât oamenii care l-au susținut cel mai mult, l-au ajutat și l-au sfătuit în toate, au fost soția lui, Ana și socrii lui, evrei.
F. Da, în 1977, când a încercat să solidarizeze intelectualitatea românească împotriva regimului comunist (ceea ce au reușit să facă cehii cu Charta '77), Paul Goma s-a trezit singur împotriva unui sistem criminal, care l-a obligat doar la exil, întrucât uciderea lui ar fi însemnat un prea mare scandal internațional, dată fiind amploarea cazului.
D. Până și aberația că Paul Goma nu ar fi un scriitor valoros a prins rădăcini.
F. Oricât de mult s-a străduit Ceaușescu să demonstreze ruptura politicii sale de modelul sovietic, modul în care Goma a fost urmărit de securitate și toată mașinăria pusă în mișcare pentru a-l distruge copiază literă cu literă manualul KGB. Faptul că un torționar ca generalul Pleșiță declară cu seninătate că l-a anchetat și bătut pe Paul Goma și nimeni din justiție nu se autosesizează reprezintă o sfidare nemaiîntâlnită.
D. Propunerea ca Paul Goma să candideze la Premiul Nobel pentru literatură ne poate reabilita în propriii noștri ochi.
F. Câteva dintre cărțile lui Goma pot oricând rivaliza cu romanele aflate în canon și doar adversitatea pentru omul Goma le împiedică să ajungă unde le este locul. "Arta refugii", de pildă, ar trebui să intre în manuale. Dar până la Premiul Nobel e o cale foarte lungă și nu știu dacă ar găsi susținerea necesară.
D. Mă întreb, dacă s-ar fi întors, ar fi putut schimba ceva în societate? Ori ar fi rămas decepționat și s-ar fi retras cum a făcut-o Mario Vargas Llosa? Poate lipsa din vârful politicii românești actuale a personalităților de rangul lui Constantin Stere sau

Paul Goma face imposibilă repetarea unui eveniment similar celui din 1918.
Şi mă mai întreb de ce n-avem noi, românii, bunul simţ să-i recunoaştem unui scriitor meritul de a-şi fi păstrat demnitatea în timpurile în care foarte puţini se pot lăuda că ar fi făcut la fel?

N-avem că n-avem, cum ar fi spus mama lui Paul Goma.

Miercuri 14 decembrie 2005

Ce uşurare constatarea că "Pompierii... " este un product ratat! Nu se poate să nu am eu vreun strămoş (dar dacă o strămoaşă?) martir, de aici masochismu-mi? De acord: am renunţat la difuzarea lui, n-am să-l încredinţez nici măcar prietenilor - mai am vreo cinci - dar aici, în jurnalul meu-propriu-şi-personal - tot îl pun:

POMPIERII PIROMANI...

...le spun evreii normali evreilor a-normali, "néo-conservatori", "isterici", "rasişti", "fascişti" (ei, da!), "néo-réac", (citeşte: "noii reacţionari", deci tot în oala marxisto-bolşevică fierb ei) - primul dintre ei fiind Alain Finkielkraut "filosoful" (ghilimelele aparţin evreilor excedaţi de tristele, de îngrijorătoarele şi gălăgioasele prestaţii ale unor foşti colegi, prieteni ai lor, de vreo cinci ani de nerecunoscut), alăturîndu-i-se, fireşte Kouchner, Taguieff, Alexandre Adler (?), André Glucksman (??). Se vede că sionismul pretutindenează, altfel zis este prezent *über alles*: când cauza lui se află în pericol de a nu fi pomenit de câte două ori în fiecare zi lăsată de la Dumnezeu, personalităţi intelectuale atât de diferite, se adună disciplinate sub acelaşi drapel şi pornesc la "stingerea" oricărui incendiu, de oriunde - cu benzina israeliană. Din aceeaşi (sub)categorie fac parte şi piromanii de pe Dâmboviţa, directori-de-conştiinţe strâmbe prin organa *22*: Andrei Cornea, A. Oişteanu, Al. Florian, R. Ioanid, M. Shafir...

Întorcîndu-ne la Alain Finkielkraut, cel mai agitat, mai vehement, mai brutal, mai categoric în etichetări pur-rasiste ("naţionala franceză de fotbal este multicoloră: black-black-black" - inspirată, cert, de atitudinea preşedintelui Israelului Katzav - vezi mai departe), dar şi cel mai uşor dezechilibrabil: de cum declaraţiile sale năuce, calomnioase apărute în cotidianul telaviviot *Haaretz* au fost traduse în franceză şi publicate de *Le Monde*, vânjosul macabeu s-a prăbuşit în sine ca un... ca o îngheţată dezîngheţată şi a scheunat, în panică: «Je suis foutu". Brusc, filosoful s-a gîndit că va pierde catedra de la Politehnică (pâinea), emisiunea de la France Culture (tribuna), cum ceruse chiar comunitatea evreiască franceză. Tremurînd, s-a aşternut pe ieremiade, a pornit la autocritica tovărăşească astfel: «Je ne me reconnais pas dans ce personage...» - cum ar veni: nu el spusese ce spusese, ci altul, un străin, un *goi* afurisit - întru compromitere, evident, cu intenţie antisemită... Însă avînd el un alt statut decât

muritorul de rând francez, de supradrepturi "în Franţa antisemită" (nu ca, Renaud Camus căruia nu i se permisese a arăta că "citatele antisemite" atribuite lui erau în integralitatea lor opera acuzatorului: tovarăşul A. Spire, fost jurnalist la *L'Humanité,* care, rânjind, explica: «Nu am fabricat citate, doar le-am ajustat puţin...»), i-au sărit în ajutor consângeni ca Elisabeth Badinter, ca J.-P. Elkabbach, *Le Monde* i-a pus la dispoziţie coloanele... Reînvigorat, "Finki", în loc să-şi ceară scuze, a prins curajul fricosului asigurat că e curajos şi a trântit-o: "Răsculaţii din banlieu *îşi trimit tinerii în prima linie - ca în Israel*" (subl. mea. P.G.), după ce în fraza precedentă respingea cu indignare expresia: "Intifada banlieurilor"...

L-am cunoscut pe A. Finkielkraut cu decenii în urmă, ca pe unul dintre cei mai sensibili, mai fini, mai toleranţi (o toleranţă specială, ironică: luînd apărarea lui Renaud Camus, à propos de o afirmaţie a acestuia în legătură cu numărul copleşitor al evreilor în redacţia postului de radio France Culture, el, mărinimos nevoie-mare, argumenta: 'Există şi ne-evrei în redacţie, doar şi ei au dreptul de a lucra aici'...). I-am fost invitat pe France Culture cu **Din Calidor** (după acuzaţiile de "antisemitism" ale lui Ed. Reichman). Şi ne-am înţeles perfect. Însă în cei din urmă patru-cinci ani - de la ultima Intifada - s-a observat şi la el acea pâclă care se lasă pe retina persoanelor cuprinse de accese isterice de intoleranţă, de mânie excomunicatoare, de *ură sionistă* - la adresa palestinienilor în primul rând, în al doilea împotriva tuturor *goi*-lor. Declaraţiile sale "demografice" au stârnit ilaritate acum doi-trei ani («Nu vom permite întoarcerea în Israel a palestinienilor aflaţi în afara graniţelor» - ne-permisie vizînd milioanele de palestinieni alungaţi de israelieni din Palestina lor natală, din 1948, de atunci supravieţuind în lagăre de refugiaţi din Liban, Siria, Iordania, Egipt - «ca să evităm o tragedie demografică - ştiut fiind că ei fac foarte mulţi copii!». Dacă primul termen al discursului era o neruşinare, al doilea o adevărată... minciună: palestiniencele nasc în medie 5-6-7 copii, însă din cauza subalimentaţiei, a bolilor, a gloanţelor, a obuzelor israeliene supravieţuiesc 2-3, pe când israeliencele fac "doar" 4-5-6 copii, toţi rămânînd în viaţă), însă au făcut şcoală - sionistă, se înţelege.

În primăvara acestui an, la Paris, în timpul unei manifestaţii a liceenilor a avut loc un fenomen inedit: în locul obişnuiţilor "casseurs" - derbedei parazitînd coloanele de manifestanţi-pentru-orice (ca la Paris), profitind de ocazie pentru a sparge vitrine şi a fura tot ce găseau - s-au năpustit asupra liceenilor tot tineri din banlieuri, atât că de astă dată agresorii nu au spart vitrinele şi nu i-au jefuit pe manifestanţi de telefoane portabile, bluze, poşete, "adidaşi", ci au distrus, sub ochii victimelor, prada, unii strigînd "lozinci" de genul: «Noi n-avem, să nu aveţi nici voi!». Atacurile au fost de o extremă violenţă, s-au înregistrat răniţi - şi plângeri contra X - iar victimele cât şi jurnaliştii au vorbit/scris despre "o nouă formă de contestaţie: "*vandalizarea*"...

A doua zi Radio Shalom, post comunitar evreiesc şi organizaţiile tine-rilor sionişti din Franţa au lansat un Apel în care se cerea "mobilizarea generală împotriva manifestărilor rasiste *şi* (sic) antisemite"; "şi anti-albe", adăugaseră iniţiatorii, la o cotitură de frază. Primii semnatari: intelectualii evrei prezenţi la toate alarmele "rasiste *şi* (re-sic) antisemite": Kouchner, Taguieff, Finkielkraut... Lista s-a umflat văzînd cu ochii, primii trei au dat sumedenie de interviuri în care, pe lângă acuzaţia: "Franţa - cea mai antisemită ţară din lume!", repetau îndemnul lui Sharon către evreii francezi "ameninţaţi de o nouă noapte de cristal" de a se refugia grabnic în Israel... Coincidenţă sau nu, atunci a avut loc la Tel Aviv meciul de fotbal Israel-Franţa. De la primele măsuri ale Marsiliezei, toţi, dar toţi cei 60 000 spectatori au început a fluiera şi a huidui - iar preşedintele Israelului Katzav, a fost văzut de telespectatorii din lumea întreagă discutînd liniştit cu soţia, deloc intrigat-ruşinat că imnul ţării oaspete era astfel batjocorit ; a luat poziţie respectuoasă abia când a fost intonat Imnul israelian (nu pierd prilejul de a re-aminti: pe melodia populară basarabeană, "Cucuruz cu frunza-n sus"!).

Ca totdeauna când avanscena era ocupată de alte evenimente decât Holocaustul, sioniştii au pus în mişcare caterinca sonorizînd aria "Antisemitis-mul". Contrariaţi, frustraţi, nedreptăţiţi că pentru câteva zile Shoah nu mai făcea pagina întâia, fiind comentate "alte nesemnificative evenimente" - astfel numeau ei două tragedii planetare, până de curând ocultate: *sclavajul* şi *colonia-lismul* (ca "supliment" recentele manifestări ale *vandalismului social*), Agitpropul sionist au început a fabrica şi difuza, nu doar "informaţii" destinate a contracara, copleşi, înlocui dezbaterea iniţială, ci... "mărturii culese din gura arabilor şi a negrilor din banlieuri, strigînd: «Dă portabilul, *alb împuţit*!», «A venit timpul nostru, al sclavilor voştri!»".

În textul "Necititorii mei, holocaustologii" publicat în aprilie acest an , în *Ziua,* am dat seamă de această neruşinată tentativă de intoxicare a opiniei publice de către sionişti, precum şi de... ruşinarea ce o au păţit (, boieri dum-neavoastră), în urma numeroasele contra-mărturii şi chiar a judecării pe un platou de televiziune a "jurnalistului" de la *Le Monde* (L. Broner) care confecţionase articolul mincinos "la cererea unor prieteni". Atunci crezusem că fusese dezumflat balonul "rasismul antisemit *şi* anti-alb" (sic - ah, adausurile în acuzaţii nu strică niciodată, chiar de sunt pleonastice *şi* false); că fusese scos la lumina zilei... curajul dezertorilor capete de afiş al Apelului cu pricina: Kouchner, Taguieff, Finkielkraut, manifestîndu-se prin o răsunătoare tăcere la apelurile telefonice ale jurnaliştilor, doritori de explicaţii, de, eventual: recunoaştere a erorilor...

A fost o iluzie să se creadă că asemenea înfrângere prin ridiculizare este suficientă pentru a-i descuraja pe militanţii (sau: militarizaţii) sionişti. Ei nicio-dată nu s-au dat bătuţi - pentru că niciodată nu au recunoscut că s-au înşelat, că au înşelat, minţind fără să clipească; până şi atacurile lor brutale, nejustificate şi

le-au justificat prin... metoda *acţiunii-preventive* (cea strălucit ilustrată de "războiul nuclear preventiv" preconizat de tripleta morţii: Wolfowitz-Rumsfeld-Kagan).

De cum au izbucnit tulburările care au zguduit Franţa în luna noiembrie acest an, 2005, deşi majoritatea observatorilor vedea o revoltă furioasă, o răzvrătire disperată a acelor tineri fără viitor *şi mai ales fără cuvinte* (incapa-bili să se exprime altfel decât prin incendierea automobilelor), *o explozie de vandalism cu motivaţii sociale şi rasiale* (pentru starea de mizerie materială şi discriminare după "facies", culoarea feţei, a obrazului, a pielei) - frustraţii sionişti, nepăsîndu-le că se mai înşelaseră grav (şi încercaseră să înşele, nu doar opinia publică franceză, ci mondială, pretinzînd că ei, evreii din Franţa sunt - iarăşi - ţinta... "antisemitismului", au pus vechea placă, ştiind ei, de la Stalin (el de la duşmanul său: Trotski) că repetarea unei minciuni se poate preface în "credibil"). Iată, spre exemplu fragmente din acest articol (între paranteze drepte mirările mele), difuzat pe:

Editoriaux http://www.a7fr.com/article.php?id=4508

"Intifada à la mode française - David Shapira - 8 Novembre 2005

"Deşi ne aflăm la începutul unui val de violenţă care nu nu e mai prejos de cel din mai 1968 [!] şi e greu de stabilit un bilanţ, să ne fie îngăduit să tragem primele învăţăminte:

"1. Evreii din Franţa sunt şi ei, de cinci ani, victime ale violenţelor fizice şi ale atacurilor verbale antisemite generate, printre altele de criticele neîncetate ale presei asupra comportamentului «inuman» al Israelului faţă de palestinieni. Or, cum l-a subliniat un militant pro-palestinian în Franţa [?], evreii din comunitate nu s-au năpustit asupra moscheelor nici asupra responsabililor comunităţii musulmane cu coctailuri molotov şi bâte de basebal. Din contra [!], numeroase au fost eforturile conducătorilor comunităţii pentru lărgirea dialogu-lui interconfesional între evrei şi musulmani (iniţiativa rabinului Serfati). (...)

"2) istoria modernă ne-a învăţat [sic] că marile conflicte sociale, rasiale sau chiar naţionale nu au fost niciodată rezolvate prin forţă [?] sau soluţiile au fost efemere. Martin Luter [corect: Luther - n.m.] King sau Nelson Mandela nu au obţinut drepturi civice datorită buteliilor incendiare sau a tirului de proiectile neidentificate [altfelzisele: pietre - n.m.]. Si dacă palestinienii nu iau exemplul lui Gandhi (şi al Indiei) şi dacă *arabo-africanii din banlieuri* [subl. mea, apăsată, P.G.]. nu se inspiră din personajele pre-citate, nu vor putea, din pricina violenţei destructoare şi nihilistă [?], pretinde nimic, pentru a obţine oarecare îmbunătăţire a situaţiei lor.

"3) Franţa, deşi suferă şi ea de sentimente rasiste şi *uneori* [se observă bemolul "uneori"-ului - n.m. P.G.] antisemite, rămâne una din ţările unde egalitatea de şanse este una din valorile cele mai respectate pe planeta noastră. Posibilitatea de a accede la functii demne de interes ori de importante respon-sabilităţi nu se poate face fără o voinţă încrâncenată de a se instrui, cu preţul

unor mari sacrificii. Ce anume diferenţiază un croitor de un medic, după o glumă evreiască? O generaţie - iată răspunsul. Fiindcă *nici în Polonia sau în România, nici în Yemen sau în Libia evreii nu ar fi putut deveni chirurgi sau politicieni iluştri* (subl. mea - tot apăsată, P.G.]. Căci gratuitatea studiilor, diverse burse permit fiecărui francez, negru sau alb, evreu, musulman sau creştin de a se integra în sistemul universitar pentru a facilita o varitabilă carieră profesională. Ceea ce este spre onoarea Franţei.

"4) Adevărat: să te numeşti Mahmud sau Mahomed diminuează şansele de a fi acceptat într-o intreprindere sau de a închiria un apartament în centrul capitalei [?]. Au existat perioade în Franţa (şi nu mă refer aici la Vichy sau la ocupaţia germană] [zice el, referindu-se la ceea ce pretinde că nu se referă - n.m. P.G.] când nu era uşor să te numeşti Dreyfus, Reinach, Rotschild, Blum sau Mendes-France. Franţa a devenit, de la sfârşitul celui de al doilea război mondial, până în zilele noastre o ţară de integrare şi de fuziune. Acest *proces de insertie a persoanelor deplasate* [subl. mea. P.G.] pentru tot felul de motive nu s-a făcut fără convulsii, conflicte sociale, rasiale sau chiar economice. Însă voinţa acestor «străini» şi hotărîrea lor de a se bate [persevera] le-a permis de a deveni «piese» indispensabile magnificului patrimoniu francez.

"*Chiar dacă Franţa este o ţară veche, se poate inspira din exemplul tânărului Israel* [subl. mea. P.G.]

Israelul nu a cedat niciodată ameninţării violenţei şi a şantajului. A acceptat să negocieze cu condiţia ca actiunile teroriste să înceteze imediat. Totodată această ţară mică, cu enorme nevoi de apărare a consacrat de la creaţia sa *un buget important destinat integrării populaţiilor mult diferite mental şi cultural de fondatorii veniţi din Europa de Est* ["integrarea", în Israel a fost şi rămâne *integrarea evreilor* din diferite colţuri ale lumii - chiar şi a incaşilor nesemiţi, dar trecuţi recent la mozaism - *şi numai a evreilor* - subl. şi comentariuul meu, P.G.].

"Adevărat, acest tânăr stat a comis şi erori pe care le plăteşte astăzi [o autocritică bolşevicească nu strică niciodată, mai ales când «bilanţul» este pozitiv - nota mea, P.G.]

Noi israelienii recomandăm Franţei, în justa [sic] voinţă de a nu ceda violenţei şi în hotărîrea de a restabili ordinea publică deschiderea [înfiinţarea] unui 'minister de integrare francez" care se va preocupa în sfârşit de adevăratele probleme care minează [atacă din interior, subminează] societatea" [franceză].

Aşa, mincinos, incoerent, analfabet, acest text constituie "programul": pe de o parte copiază directiva-centrală, pe de alta textul devine evanghelie de copiat şi de răspândit. Acest sub-produs de gândire şi de limbă sintetizează gândirea şi limba intelectualilor evrei militanţi sionişti, atât din Franţa, cât şi din România. Deosebirea de nuanţă fiind: cei care scriu în România, în româneşte, pentru români, se inspiră din foştii "gânditori" francezi (în fruntea lor A. Finkielkraut), dar numai pentru a apăra "valorile" americane - fireşte, cele...

abject-politice, care, la rândul lor apără-justifică-impun doctrina sionistă, nu doar în Israel.

Viţeii noştri tricolori comiţători de... jurnalistică maimuţăresc nu doar ce exista mai rău, stricător de limbă, mai imoral în presa occidentală - o comunitate are nevoie de măcar un secol de exersare neîntreruptă a libertăţii, pentru a-şi îngădui "derapări" - ci mai grav: scriu pe maculator şi lipesc cu pap la gazeta de perete autohtonă, nu doar ce li se dictează de la catedra de neomarxism-stalinism, ci, neliniştitor pentru starea generală a purtătorilor de condei din spaţiul carpato-danubian: *ceea ce presupun ei că li se va cere, ca unor perfect reeducaţi fără Reeducare, ca unor desăvârşiţi piteştizaţi fără Piteşti.* «Scrieţi, tovarăşi, numai scrieţi - just, pe linie!» Iar tovarăşii - cei mai mulţi intraţi în maturitate în jurul anului 1989, scriu de zor, nu contează că nu mai este "justeţea pe linia" bolşevică slujită cu abnegaţie vreme de decenii de părinţii lor (ai lui A. Cornea, ai lui A. Oişteanu, ai lui R. Ioanid, ai lui Al. Florian şi a celorlalţi pui de bolşevici, supraoameni trăitori - în comunism - pe spinarea noastră, a suboamenilor în societatea "egalitarismului" comunist sovietizator), ci "justeţea" contemporană, "pe linia" americană... Riscînd să-i irit pe puţinii cititori ai mei, re-aduc aminte: tata, învăţător de ţară într-un cătun basarabean, îi descria pe americani (în momentul în care *boy*-ii bombardau vitejeşte, în 4 aprilie 1944, Bucureştiul, mai ales Gara de Nord unde se aflau în jur de 20 000 de civili, refugiaţi din Basarabia şi din Bucovina de Nord, aşteptînd "dispersarea" în vestul ţării - au fost dispersaţi pe loc, nu se cunosc supravieţuitori), ca pe "**nişte ruşi cu mai multe stele pe drapel**".

Ce rezultă din extemporalele jurnaliştilor băştinetici analizînd "s'tuatia 'ternatională"? Incapacitatea de a gândi (cu capul lor), impotenţa de a vedea realitatea-reală, nu ceea ce li se şopteşte să scrie: irealitatea cea abject-corectă.

Şi, nu în ultimul rând: batjocorirea limbii române.

Cine are îndoieli, să-şi arunce ochii (dar să nu zăbovească: ticăloşia, ca şi analfabetismul "se iau", sunt contaminante) ultimele numere din *22*, publicaţie-far a inteligheţiei dâmboviţeline, începînd cu nr. 819, unde semnează A. Cornea, A. Mungiu, S. Antohi, Petre Iancu. Vor lua cunoştinţă cu: "Revolta mahalalelor", "emigranţi"; "musulmani fundamentalişti, "negri şi arabi"- şi alte imbecilităţi *şi dezinformaţii.* Singura intervenţie rezonabilă din revista *22* vine din partea unor "necunoscuţi" ai prea-cunoscutei Rodicăi Palade - numele lor merită a fi scris măcar aici: Gabriela Coman, Université de Montréal; Raluca Lali Gheorlan, Institut d'Etudes Européennes, Université Paris 8, Saint Denis; Iulia Hasdeu, Université de Genève; Adina Ionescu-Muscel, Cooperation par l'Education et la Culture, Bruxelles; Eniko Magyri-Vincze, Universitatea "Babes-Bolyai", Cluj-Napoca; Dan Semenescu, Universite Paris 1, Sorbonne; Alina Silian, Central European University, Budapesta; Sabina Elena Stan, Université de Montréal. Textul lor ridiculizează prin ţinută: normală, în-cunoştinţă-de-cauză - ţâfna analistei Alina Mungiu, atotştiitorismul ignar al lui Sorin Antohi, ca să nu mai vorbim de insolenţa

neadevărurilor vehiculate de A. Cornea şi P. Iancu.

Până una-alta Franţa este singura fostă putere colonială care, prin preşedintele său a cerut iertare pentru suferinţele pricinuite de Statul francez prin *sclavaj*, prin *colonizare*. (**Dar România: când va cere iertare ţiganilor pentru *robire*?**) Nu va fi mare lucru, în acest secol al XXI-lea, însă iată: o astfel de recunoaştere a păcatului de moarte de a fi privat de libertate oameni, de a-i fi cumpărat-vândut, degradat, umilit, torturat, desconsiderat - nu a făcut-o Anglia, Spania, Portugalia, Belgia (Germania a avut "norocul" de a fi fost înfrântă şi deposedată de colonii după Primul Război Mondial...). Ca să nu mai vorbim de Statele Unite ale Americii, care încă nu şi-a făcut *mea culpa* pentru folosirea ca animale de povară şi unelte de lucru a sclavilor africani, pentru nimicirea indigenilor, supravieţuitorii fiind parcaţi în "rezervaţii" - iată, nu doar americanii învaţă de la evrei, ci şi israelienii preiau metodele americane în tratarea băştinaşilor palestinieni ca pe nişte indieni - sălbatici, cum altfel? Franţa mai are *datorii morale şi materiale de plătit* "negrilor şi arabilor" (după expresia albului orbitor A. Cornea), care ca ostaşi francezi au luptat şi şi-au vărsat sângele în toate războaiele din secolul trecut.

De aceea este semn incontestabil de, fie analfabetism, fie rea-intenţie de a vorbi despre... *"islamismul"* populaţiei revoltate în noiembrie acest an. Nu există nici o probă - doar afirmaţiile mincinoase, iresponsabile din textele pompierilor piromani ca A. Finkielkraut şi A. Cornea: aceştia dau buzna la tribune, pun mâna pe microfon, îşi recită poezeaua cu "antisemitismul permanent", anatemizează tot ce nu este pro-semit, pro-israelian, pro-american, agită pericolul "terorismului palestinian", însă păstrează o tăcere asurzitoare asupra **caracterului terorist al statului Israel, asupra caracterului terorist al USA**, de la 11 septembrie - ambele terorisme refuzînd cu înverşunare să trateze adevărul-adevărat: *terorismul internaţional este alimentat de neacceptarea celor două state de a reglementa, în sfârşit, problema palestiniană*;

Tot semn de analfabetism constituie folosirea termenului: *"emigraţie* (în "mahalale din Franţa", după expresia Alinei Mungiu, analistă-la-oglindă). Tinerii care s-au revoltat în luna noiembrie 2005 în Franţa sunt, în parte fii, nepoţi de cetăţeni francezi ca locuitori ai actualelor şi fostelor Teritorii Franceze: Guadelupa, Martinica, Guyana, Madagascar, Réunion, Noua Caledonie..., în parte urmaşi ai "invitaţilor" în Franţa, ca muncitori în perioada expansiunii economice de după al doilea război mondial (algerieni, marocani, tunisieni, apoi senegalezi, congolezi, ivoarieni). Şi nu "fii de emigranţi". În orice limbă europeană *emigrant* desemnează persoana care pleacă din ţara de origine stabilindu-se în alta, de adopţie (din motive politice, religioase, economice). Cronologic, *emigranţi* în Franţa au fost evreii, alungaţi din Spania, fugiţi din Imperiul Rus de groaza pogromurilor şi nu "negrii şi arabii", foşti sclavi, foşti colonizaţi deveniţi prin forţa împrejurărilor cetăţeni francezi; *emigranţi* în Franţa au fost italienii, polonezii, ruşii, spaniolii, portughezii - iar după al Doilea Război Mondial şi noi, românii, căutînd aici adăpost şi libertate.

"Mahalalele" despre care vorbesc luminătorii poporului român de la *22* (şi de la *Dilema* şi de la *Timpul*) sunt fie cartiere-de-blocuri, ca Drumul Taberii, în care am locuit şi eu, fie noi-localităţi. Că aceste "dormitoare urbane" s-au degradat cu timpul - adevărat; că ele adăpostesc o populaţie săracă, iar din motive diverse (descolarizare, deculturalizare, culoare a pielei) este lovită de şomaj în proporţie de până la 40%, adevărat, însă un trist adevăr: un cetăţean francez "colorat", posesor a trei diplome, are mai puţine şanse de a fi angajat decât un mediocru alb, ne-calificat... Că există un puternic resentiment - faţă de societate, faţă de Franţa, faţă de populaţia albă - şi asta este adevărat, însă nu cum pretind pompierii piromani că ar fi vorba de resentiment "anti-alb" cu atât mai puţin "antisemit" (sinagogile, cimitirele evreieşti incendiate, pângărite în timpul răzmeriţei au existat numai în folclorul propagandistic sionist - după cum *nu au fost înregistrate proteste ale comunităţii evreieşti faţă de incendierea - adevărată - a unor moschei şi biserici*).

Ceea ce au cerut în repetate rânduri răzvrătiţii din noiembrie, a fost - şi a rămas: **consideraţia** - socială, naţională, umană. În ciuda propagandei mincinoase a piromanilor pompieri, nu s-a auzit - în focul... incendiilor - nici o declaraţie de alegenţă la islamism (necum la fundamentalism), nu s-a auzit nici o lozincă "rasistă *şi* antisemită". Tinerii aceştia fără viitor au cerut ceva mult mai puţin costisitor şi în acelaşi timp foarte-foarte greu de realizat: **consideraţia**. Se vor succeda generaţii până când Franţa va ajunge la o soluţionare onorabilă (nu totală) a acestei uriaşe probleme de natură nematerială, în cadrul celei enunţate expeditiv: **integrare**. Din motive care nu ţin nici de bunăvoinţa statului, nici de dorinţa fierbinte a cetăţeanului (repet: francez). Ci, vai, de "facies": pe străzile Franţei un cu adevărat *emigra(n)t* ca polonezul, italianul, evreul, românul, nu sare în ochi, pentru că este de rasă albă; un cetăţean francez de câteva generaţii, însă avînd el "altă culoare": da.

Faţă cu evenimentele din Franţa, dintre vecinii europeni avînd probleme asemănătoare doar italienii şi olandezii au dovedit reţinere şi civilitate: se vor fi gândit că azi-mâine vor cunoaşte şi ei astfel de tulburări. Ciudat: germanii s-a dovedit opaci, incapabili de a-i deosebi pe... turcii lor - aceia *emigranţi!* - de "maghrebini". Cât despre englezi... Ei au văzut paiul din ochiul francezului, dar nu şi bârna războaielor interetnice insulare; aplică tactica struţului, ca să alunge de la faţa lor perspectiva unei gherile pakistaneze (nu neapărat islamice), pe pământul Majestăţii Sale.

Cât despre americani... Şi-au dovedit şi cu acest prilej obtuzitatea, bădărănia, incultura: s-au bucurat, scoţînd răgete de satisfacţie, pretinzînd că francezii fusese... pedepsiţi "prin intifada de pe Sena" - (sunt culţi, descultţii, l-au citit pe Finkielkraut!), fiindcă se opuseseră Războiului Petrolului Irakian; au minţit şi în legătură cu uraganul ce a devastat Golful Mexic, mai cu seamă New Orleans, afirmînd că Francezii refuzaseră să dea ajutor - când adevărul era contrariul: Franţa fusese prima care îşi oferise echipele specializate în căutarea supravieţuitorilor, în purificarea apei, însă guvernul american a interzis ateriza-

rea avioanelor franceze, iar când li s-a permis, era prea târziu: expeditivii americani râseseră cu buldozerele cartierele sinistrate... Bine-bine, americanii sunt niște ruși, zicea tata. Eu, fiul său, adaug că americanii sunt și români din cei care se bucură ca tâmpiții de crăparea caprei vecinului.

Actualii francezi de origine română, la prima, la a treia generație de *emigranți*, ar face bine să-și măsoare lungul nasului:faptul că ei sunt albi nu reprezintă un merit câștigat - ci un dar (adeseori ne-meritat).

Știu despre ce vorbesc: în urmă cu 20 ani, când Frontul Național al lui Le Pen acceptase de la Securitate o jumătate de milion de dolari furați de la gura românilor înfometați, ca să facă dintr-un amărît exilat ardelean: Gustav Pordea ditamai "deputatul european" (în aplauzele din *Săptămîna* lui E. Barbu ale lui C.V. Tudor) o mulțime pe "patrioți" strigaseră pe străzile Parisului lozinca lepenistă: «Străinii - afară!» Când încercasem să aduc aminte prietenilor Boutmy, Doru Novacovici și altor Mițe Bastoance, altfel "doamne ortodoxe" - că și noi, cei din România suntem *străini* în ciuda cetățeniei franceze obținută de unii, că abia copiii noștri vor fi... ne-străini, ei îmi replicaseră:

«Noi nu putem fi străini în Franța - fiindcă suntem albi!»

Ba bine că nu: în 1944 noi, basarabenii și bucovinenii - români, refugiați tot printre români, în România Micîtă - se vede că nu eram suficient de albi pentru a fi acceptați ca "de-ai noștri". Se va fi văzut cu ochiul liber, încă de pe atunci, că eram "minoritari", după spusele lui C. Coposu, ba chiar "românofoni", după Zoe Petre.

Ce-ar fi dacă românii verzi ar reflecta două secunde înainte de a se trezi vorbind vorbe?; dacă s-ar privi în oglindă, să verifice cât de albi sunt ei?

Ar evita, măcar din an în paște, de a vorbi-scrie aiurea.

Joi 15 decembrie 2005

Culcer a reactivat o idee mai veche: alcătuirea unei "Bănci a memoriei" prin colectare de fotografii (câte vor mai fi rămas) în legătură cu Basarabia - iar din 1940 și Bucovina de Nord. urmează să redactăm Apelul - Filip s-a oferit să colaboreze activ.

Îmi diminuează văzînd cu ochii (așa!) vederea. Probabil-sigur tot diabetul, mânca-l-ar câinafetul!

Un interviu al lui LIS:

„Demiterea mea este abuziv-dictatorială""Cafeneaua literară"
Nr. 9-10/29-30 • Septembrie-Octombrie 2005 • Anul III
Scriitori invitați la Cafenea Liviu Ioan Stoicìu
Curajul propriilor opinii

- Demiterea din funcția de redactor-șef adjunct al Vieții Românești (...)

(...)Motivația demiterii mele se datorează exclusiv faptului că l-am publicat pe Paul Goma cu câteva pagini de Jurnal, acuzate că au "accente antisemite". În lipsa oricărui cod deontologic al USR și a unei legi a antisemitismului în România, care să arate gradul de determinare în acest sens, nu pot în continuare decât să mă întreb cum de a fost posibil să aibă loc o asemenea judecată, cu condamnare de tip inchizitorial, a Comitetului Director al USR, după ureche, la adresa mea. Libertatea de expresie pentru conducerea USR este o vorbă în vânt, condiăionată de hachițele și excesele corectitudinii politice ale celor ce interpretează fiecare text publicat în revistele literare, în mod absurd. Nicolae Manolescu tot repetă acum că n-a așteptat să reacționeze... Ambasada Israelului în România sau comunitățile de evrei din România pentru paginile de Jurnal pretins antisemite ale lui Paul Goma, ci a luat măsuri, că eu ispășesc o greșeală, aceea de a nu-l fi cenzurat pe celebrul scriitor-disident Paul Goma și că trebuie să plătesc inclusiv cu funcăia de adjunct. (...)

- Ai fost „penalizat" în temeiul unor „vii proteste", după cum spune comunicatul USR. Ale cui sunt ele?

- Nu au existat proteste oficiale împotriva mea de nicăieri, nici la redacția Viața Românească, nici la USR. Doar amatorismul, reaua-credință și excesul de zel ale conducerii operative a USR, sesizată de delațiunea unui fost critic al revistei "Săptămâna" (în spatele căreia a stat Securitatea), Henri Zalis, conform publicației "Realitatea evreiască", a făcut prăpăd. De altfel, așa cum subliniam, N. Manolescu a schimbat teoria "protestelor vii", comunicată inițial, și a insistat pe faptul că a luat măsuri... preventive, deci înainte de a avea loc vreo reacție din partea comunităăilor evreiești etc. E clar că s-a făcut de râs conducerea USR. De când a venit în frunte N. Manolescu, la USR se face politică, regretabil, politică dovedită a fi nu numai obedientă faăă de o ideologie sau alta, la modă, ci și nedemnă.

- Cei din Consiliul Director care au luat decizia (...) sunt prieteni...

- Comitetul Director al USR, format din 11 membri, are în componență șase optzeciști "prieteni": Gabriel Chifu, Cassian Maria Spiridon, Mircea Mihăieș, Marta Petreu, Al. Cistelecan, Varujan Vosganian (...). N-am să înțeleg niciodată conformismul lor total și acceptarea execuției mele publice, cu aruncarea dinainte a etichetei de antisemit (sic!) sau de propovăduitor de antisemitism (care poate să ucidă). N-am auzit ca măcar unul dintre ei să se delimiteze, să se opună dictatului N. Manolescu-Horia Gârbea, comunicatelor lor iresponsabile, în perfectă limbă nouă de lemn. Îți dai seama, de rușinea lor, nu mai pot să dau ochii cu niciunul, prietenii mei dovedindu-se complici la un abuz incali-

ficabil. Fiindcă la mijloc nu e demiterea mea (funcţia în sine, de adjunct, a fost mereu egală cu zero; de trei ori mi-am dat demisia din aceasta "funcţie", în redacăie fiecare redactor fiind coordonator de număr), ci respectarea unor principii: ce facem, îl interzicem pe intransigentul Paul Goma de aici înainte? Reintroducem cenzura oficial în revistele patronate de USR? Libertatea de expresie s-a transformat într-un delict de opinie? Nu le voi da satisfacţia să mă judece acestor colegi de breaslă, nu le mai recunosc nici o autoritate morală. De altfel, sunt păţit, ciclic eu trebuie să fiu judecat de scriitori, fiindcă nu mă aliniez oportunismului cotidian... Stilul autoritar impus de N. Manolescu la conducerea USR e deja compromiţător, avem de a face doar cu politruci şi ideologi rataţi.(...)

- Cauza, poziţia ta a fost îmbrăţişată de o seamă de scriitori şi oameni de cultură. Ce semnificaţii are această susţinere?

- Slavă cerului, le mulţumesc şi pe această cale celor ce s-au solidarizat cu poziţia mea, scriitori şi oameni de cultură; ei îşi respectă condiţia, semnând Protestul pro-Paul Goma, care-mi ia şi mie apărarea, iniţiat de scriitorul Dan Culcer, publicistul Valerian Stan şi istoricul Mircea Stănescu, şi semnând articole de atitudine în care condamnă măsurile represive luate de conducerea USR. Consternat, Nicolae Manolescu, intrat în tranşee de gherilă, declară pe toate drumurile că eu am adunat cele peste 200 de semnături pe acest Protest remarcabil de demnitate publică (demnitate rar întâlnită la români, mai ales la cei din elită). Trebuie să fii şi ridicol de prost intenţionat şi mincinos să susţii aşa ceva. Eu n-am adunat nici măcar o semnătură, am retransmis iniţiatorilor acestui Protest pe e-mail doar rugăminţile celor ce doreau să-l semneze, în copie; iniţiatorii lui verificând veridicitatea lor. Până şi soţia mea, prozatoarea Doina Popa, a insistat să semneze acest Protest şi eu am refuzat să o ajut, i-am repetat că nu e treaba mea, am rugat-o să apeleze singură la iniţiatori, să intre pe Internet (neavând acces, plecată fiind la Focşani, până la urmă a renunţat). De altfel, o limită a acestui Protest a fost faptul că nu l-au putut semna decât cei ce au avut acces la Internet, dar el a rămas un exemplu-reper de solidaritate pentru respectarea unui principiu fundamental, cel al libertăţii cuvântului, şi pentru blamarea nedreptăţii flagrante făcute Domnului Paul Goma (şi, în secundar, mie). Faptul că USR minimalizează acest Protest, că îl ignoră şi se face că plouă, arată care e de fapt starea caracterului la scriitorul român trezit cu funcăie la USR. Mai trist e că N. Manolescu a depăşit orice imaginaţie a imoralităăii şi a acuzat (într-o emisiune pe TVR Cultural, patronată de Eugen Negrici, retransmisă de curând pe TVR Internaăional) că semnatarii acestui Protest au... simpatii legionare, îndeosebi cei din Exilul românesc! Adică, de la etichetarea de antisemiţi, care a provocat, natural, Protestul public pomenit, a trecut la etichetarea de legionari a semnatarilor lui! Mentalitatea securisto-comunistă de etichetare compromiţătoare e în floare la USR, iată... Urmarea: A apărut o scrisoare deschisă prin care se cere demisia preşedintelui USR, Nicolae Manolescu; el e de nerecunoscut, puterea l-a corupt... Dar conducerea USR ţine totul sub capac, nu mai ştie cum să oprească tot acest scandal şi mai rău se afundă în marasm.

- Cum apreciezi poziăia revistelor literare, vizavi de cazul tău? Există acea „solidaritate de breaslă"?

- Revistele literare care apar sub egida USR sunt îngenuncheate. Nu există nici o solidaritate de breaslă, din contră. S-au publicat comunicatele Comitetului Director al USR şi nu s-a comentat (cel puţin până azi). Doar România literară, din subordinea lui N. Manolescu, a aruncat o nouă găleată de lături asupra lui Paul Goma. Solidaritatea de breaslă nu funcţionează nici la bază (cu atât mai puăin la vârf), ea rămâne o chestiune de conştiinţă individuală, doar cei cu coloană vertebrală şi-au dat mâna, prea puţini. Au îndrăznit să aibă atitudini câteva reviste literare independente, într-un fel sau altul, cu nuanăe care să asculte ambele părăi (Observator cultural, Timpul, Cafeneaua literară, Litere, sau Ardealul literar), dar şi ele cu ezitări şi temeri de cai verzi pe pereţi. Scriitorul român nu s-a trezit din amorţeala în care s-a complăcut până în decembrie 1989, pentru el n-a avut loc nici o Revoluţie, laşitatea e caracteristica lui esenţială ("că nu mă bag", "dacă a judecat conducerea USR şi Manolescu, aşa e, Goma îi înjură pe toţi, trebuie oprit"; uitându-se că scriitorii români l-au trădat pe Paul Goma şi că el are tot dreptul să-i amendeze polemic; aştept ziua în care USR îl va premia pe Paul Goma pentru ceea ce este, un mare scriitor, azi ignorat). În plus, a intrat în funcţiune ura iraţională la adresa lui Paul Goma şi a mea, antipatia. Se trăieşte cu senzaţia că de aia s-a întins scandalul, fiindcă era nevoie de publicitate – cine avea această nevoie de publicitate? USR, cu mâna ei, care a instrumentat toată această mizerie. Numai publicitate negativă, din păcate...(...)

- Ce tehnici se foloseau în trecut şi ce tehnici se folosesc astăzi de către unii scriitori pentru a ajunge în vârful piramidei literareă

- Spiritul gregar, de clan, are tehnicile lui. Membrii găştii literare se promovează reciproc – de la a-şi da premii şi până la a-şi scrie cronici laudative. Prietenul de pahar (ba chiar şi cel de pat) are tehnica lui de a te ridica în slăvi. Pentru a ajunge în vârful piramidei literare, dacă nu eşti ajutat de cărţi de valoare, trebuie să cumperi bunăvoinţa critică şi administrativă (îndeosebi a celor din conducerea revistelor literare, a filialelor USR sau a USR), linguşindu-i sau plătind serviciul făcut. La modă acum e să faci parte din conducerea unei redacţii în provincie, a unei direcţii judeţene de cultură sau a unei filiale a USR, să dai premii criticilor importanţi şi să te trezeşti peste noapte mare scriitor, cu cronici laudative din partea celor cumpăraţi cu un premiu. E un troc josnic, deja nu mai există limită în a ridica pe soclu mediocrităţi patente ale literaturii române. Mai grav, la "marii" critici, punerea la dispoziţie a scriitorului oarecare emigrant sau a celui din ţară care are relaţii în străinătate (care-i pune la dispoziţie casă, masă, drum gratuit, bani de cheltuială) face ravagii, peste noapte acest scriitor devine o somitate...

- Cum este critica de poezie de astăzi faţă de cea de ieri? Este ea profesionistă, obiectivă sau coruptă? Este credibilă? Ce consecinţe asupra literaturii române are o critică neprofesionistă sau coruptă?

- Nu mai avem critică de autoritate. Ai dreptate, avem o critică neprofesionistă şi coruptă. Criticii profită de faptul că s-a relativizat criteriul estetic şi pot jongla după bunul plac şi propriul interes critica literară. Criticii de poezie scriu prefeţe contra cost la cărţi şi la autori de toată mâna, proaste, la ce te mai poţi aştepta? Dacă pe un poet îl înţeleg să fie sentimental, să-şi laude şi confraţele submediocru, din slăbiciune, pentru un critic e compromiţător să se preteze la evaziune critică. Nu mai e nimic de făcut în acest sens. (...)

(Virgil Diaconu)

Vineri 16 decembrie 5005

În astă-dimineaţă am făcut 4 episoade (autofilm). Mijloacele sunt extrem de modeste, însă îndestule mie. (...)

Duminică 18 decembrie 2005

Ieri am făcut 3 (sau 4?) episoade autofilmate.

Să văd dacă azi mai am ceva de spus. Am, am: ceea ce am uitat că spusesem ieri.

Am lansat - printre basarabeni - Apelul pentru Neuitare. Am şi primit câteva confirmări.

Luni 19 decembrie 2005

Am mai lansat o serie de Apel-uri.

Aseară am privit câteva din inregistrările de ieri. Nu mi s-au părut chiar proaste-proaste.

Marţi, 20 decembrie 2005

Am primit veşti de la avocat prin Mircea Stănescu. Cum mă temeam: Procura nu e bună, nu e completă... Nu are "apostila", a mai uitat chiar ea câte ceva - de trimis, în formularea actului. E târziu pentru anul acesta - îmi mut gândul la 2006, când, cu forţe noi, sporite, voiu porni la cucerirea metroului, a Primăriei 20, întru gloria noastră a tutulor.

După întâiele semne Apelul a găsit ascultare. Rămâne de văzut dacă "ascultarea" va rămâne în accepţia românească, adică pasivă (ca şi "rezistenţa", echivalată cu "îndurarea") sau va produce câteva expedieri de imagini. A fost o excelentă idee pentru care Culcer merită salve de "Salve!" Că eu am redactat textul, adevărat, dar câte alte texte am redactat eu, sub... altă semnătură...

Motiv pentru care îl şi trec aici, în forma în care a fost dirijat spre destinatari:

Paris, 19 decembrie 2005

Paul Goma va salutà, va urează Cràciun fericit, si la Multi Ani pentru 2006.

Totodata va roagà sa difuzati Apelul de mai jos printre prietenii, cunostintele Dvs, rugîndu-i, ca la rândul lor sa dea sfoară în tzară, cu acest Apel pentru Neuitare.

Va multumesc si din partea lui Dan Culcer - el va primi si va administra ceea ce veti trimite.

«Sà tinem legàtura!» - a fost cuvântul de ordine al nostru refugiatii din Basarabia si din Bucovina în ce mai ràmàsese din România.

Paul Goma

Paul Goma và propune prin adresa de mai jos o serie de inregistràri video (monologuri) pe diverse teme - chiar si anateme. P.G.

Video Blog Webistic http://pgwebcast.blogspot.com/2005/12/video-podcast-16-decembrie-2005.html#links

Dan Culcer, Paul Goma

fac un

APEL PENTRU NEUITARE

Bolsevicii, rusii (cu auxiliarii lor) nu vor fi izbutit sà distrugà chiar toate **documentele fotografice** ale vietii noastre dinainte de nàvàlirea lor în Europa (începînd de la Primul Ràzboi Mondial), sà nimicească dovezile - **fotografice** - despre cruzimea, cu care s-au stràduit sà ne facà fericiti - prin alungàri de la vetrele noastre, prin arestàri, deportàri, înfometàri, torturi, moarte.

Vor mai fi ràmas, dupà atâtea si atât de cumplite pierderi, prin funduri de sertare, de cufere, de cutii de carton, de boccele fotografii, carti postale, timbre, afise, coperti de carti sau pagini de revista, de ziar.

Ne-am propus sà le colectàm, sistematizàm, reproducem - pe hârtie, prin internet - ceea ce s-a mai salvat din memoria noastrà în imagini vorbind despre calvarului românilor din Ràsàritul tàrii : basarabeni, bucovineni, herteni, transnistrieni - deportati în Siberia, refugiati în restul României, dar hàituiti în vederea "repatrierii în URSS", deportati în Bàràgan - din 1914 pânà în ziua de astàzi.

Cei care vor lua cunostintà de acest Apel sunt invitati sà trimità, fie prin postà fotografii pe hârtie (còpii, nu originale), fie electronic, prin e-mail - la adresele indicate mai jos. Este necesar ca imaginile sà fie însotite de câte o notà explicativà, separatà, în care sà fie indicate:

Data, locul, împrejurarea în care a fost fàcutà fotografia, numele celui/celor din imagine, numele detinàtorului (sà se precizeze dacà acesta doreste sau nu sà i se comunice numele la reproducere). Rugàm sà nu se facà

"semne" pe hârtie ("x"-uri, cifre); pentru recunoasterea personajelor sà se explice în Notà - de pildà: "al doilea din stânga este...Cutare", "primul din rândul al doilea este..."

Totodatà este necesar ca detinàtorul fotografiei sà autorizeze, în scris, reproducerea ei/lor în revista electronicà Asymetria (http://www.asymetria.org), al càrui editor este ziaristul Dan Culcer..

Prin orice mijloc vor fi trimise imaginile, adresa expeditorului sà fie clarà, completà, pentru a i se putea confirma primirea lor si multumi.

Paris, 15 decembrie 2005

Adresa postalà: Dan Culcer, 16 Résidence Nouveaux Horizons
78990 ELANCOURT, FRANCE
Tel 33 (0)1 30431677
Adrese electronice:
[danculcer@numericable.fr] [dculcer@asymetria.org]
[dan.culcer@gmail.com] [asymetria@gmail.com]

Tot 20 decembrie 2005

Recitind, pe internet, fragmentul de jurnal publicat în *Viața românească* și care a provocat alungarea lui Liviu Ioan Stoiciu, mă întreb dacă în afară de "listele" (a holocaustologilor din "Comisia Internațională a Holocaustului", a susținătorilor lui Iliescu pentru un al doilea mandat - 2000?) - pe care mi le reproșează, cine?: taman listașii, bolșevicii de nevindecat, profesioniștii listelor de denunț, de deportare, de punere la zid, de condamnare (de ce nu: la moarte), ar fi și următorul pasaj:

"Marti 11 ianuarie 2005

"Ieri am mai adăugat ceva la jurnalul pe 2004. O informație peste care nu dădusem la timp:

"Din 1998 justiția poloneză, prin procurorul Eva Kok, a cerut Israelului extrădarea criminalului de război Solomon Morel. Acesta, supraviețuitor al Auschwitzului (unde pieriseră cei din familia sa), după ce Polonia fusese ocupată de Sovietici, devenise comandant de lagăr de prizonieri germani și „asimilați". Potrivit mărturiei lui John Sack – și el evreu, și el supraviețuitor al lagărelor naziste, și el „funcționar penitenciar al lagărelor de de-nazificare" (volumul: **An Eye for An Eye: The Untold Story of Jewish Revenge Against Germans in 1945**), Solomon Morel a fost comandant al lagărului de la Swietochlowice, în sudul Poloniei. fii acolo – nu doar acolo (este de cercetat: oare cine va fi fost „comandant al lagarului de la Bălți, unde au fost lichidați între 50 și 60.000 prizonieri de război, majoritatea români, dar și germani și italieni și unguri și slovaci?") „denazificarea" s-a făcut prin torturi inimaginabile – sfârșite cu moartea – explică John Sack : „Bărbații erau închiși în cuști de

câine și bătuți cumplit – dacă nu lătrau. Femeile erau violate după program. Și bărbații și femeile erau torturați/torturate de gardieni apoi obligate/obligați să se bată între ei (E-he, Piteștiul nu era o invenție a diabolicului – dar *goi*-ului – Țurcanu...), până la moarte. Câinii erau dresați să muște numai de părțile genitale..."

Procurorul Eva Kok l-a acuzat pe Solomon Morel (fugit în 1994 din Polonia și ascuns în Tel Aviv) de „uciderea a peste 1.500 deținuti, dintre care mulți în circumstanțe barbare". O cerere din 1998 a fost respinsă de Israel, pentru că... „infracțiunea se prescrisese..." Cine o prescrisese? Guvernul israelian, el face legea universală! La acestea procurorul Eva Kok a re-explicat: „acuzațiile contra lui Solomon Morel (care și-a schimbat numele – cu consimțământul autorităților de la Tel Aviv) nu pot fi prescrise". Și:

„Israelienii sunt foarte eficienți când urmăresc ei pe cei acuzați de asemenea crime – să accepte că și alte state au dreptul să facă acest lucru" (s.m.).

Cum să nu accepte – însă, deocamdată... Ministrul de justiție (al Israelului) a declarat că cererea de extrădare este în curs de examinare... Mai cunoaștem și alte „cereri" – mai ales de anchete pentru ucidere de civili, de copii palestinieni, în care s-a tras cu tunul. Iar după ce criminalul va muri de moarte bună, ministrul de justiție va anunța decesul lui Solomon Morel..."

Ei? Care dintre *fapte*, dintre **adevăruri** i-a supărat pe holocaustologi? Vorba ardeleanului: "Cam tòte":

- **adevărul** că o victimă supraviețuitoare a Auschwitz-ului a devenit călău și **s-a răzbunat** pe nemți (când ei mă atacă fiindcă susțin că în 1941 românii **se răzbunaseră** pe evrei, pentru 1940) - dealtfel titlul cărții despre asta vorbește: "**Ochi pentru ochi...**";
- **adevărul** potrivit căruia și evreii sunt capabili de acte de barbarie (eu îl citasem doar pe Alecu Beldiman, cu "Jalnica Tragodie"...);
- **adevărul** potrivit căruia evreii și-au luat dreptul să-i vâneze pe naziști - dar *goi*-ii nu au dreptul măcar să-i numească pe numele adevărat(e) pe bolșevici evrei din polițiile puite de Ceka, de NKVD;
- **adevărul** potrivit căruia Israelul acordă adăpost și imunitate criminalilor - fie de drept comun, fie politici (ca tovarășul Solomon Morel) - cu o singură condiție: să fie evrei, pretextînd - în epoca justiției internaționale - că pe evrei îi judecă numai evreii.

Nu sunt destule motive ca să se simtă... demascați? Dar, Doamne-ferește, nu ar repeta acuzațiile *goi*-lor pentru nimic în lume - fiindcă toate sunt **adevărate**.

Joi 22 decembrie 2005

Mai bine mai târziu... Ieri s-a anunţa că se va face un Institut pentru cercetarea crimelor comuniste. Bucurie mare, dar ca toate bucuriile în România, după ce vine inadmisibil de târziu, cu certitudine va provoca mari tulburări în chiar sânul anticomuniştilor. Basarabenii mei seamănă cu palestinienii în privinţa alungării de-acasă, însă toţi românii sunt un fel de palestinieni (de ce nu: chiar greci?) când este vorba de o armonizare într-o dreaptă acţiune. Bine bine, până la urmă (în cele din urmă) fiecare postulant la un... post important va primi un os de ros, însă vor fi încăierări homerice pentru "cel-mai".

Contează însă lucrarea Institutului cu pricina. Face el treabă sau ba? Ce mai contează cine a avut - primul - ideea lui (nu se poate ca Sorin Ilieşiu să nu deie el din coate şi mai ales din buza de jos, aia legendara, ca să răzbată în faţă, să clameze prioritatea-i de... propunător), contează că, şontâc, şontâc, cu profitori, cu "revoluţionari" certificati - sau: diplomaţi, oricum, remuneraţi - ca în 1989, cu indivizi care nu au investit nimic în acţiunea de demascare a "fostei securităţi" (expresia comunicatului tăricean), vor conduce Institutul pe cele mai înalte culmi. Ale. Se vorbeşte de Marius Oprea - cică el a avut, primul, ideea; de Doina Cornea, de Filipescu, de Ticu Dumitrescu, de Stejărel Olaru... Foarte bine, însă dacă ar fi implicaţi în acţiune şi Paraschiv şi M. Stănescu şi G. Catalan - ar fi chiar binişor.

Mă tem însă că vor apărea hoitari de tipul Blandiana, Buzura (ce, n-ar merita Gusti "o mică compensaţie"?), "Ambasadorul CaCaius" şi alţii asemenea.

Până una-alta, să-mi ţin gura, să nu menesc, mai grav: cobesc. Vorba celuia: «Bine-ar fi să fie bine!» Bine-ar fi.

Am pregătit Jurnalul 2005 - deocamdată pentru internet. Cuprinde şi luna decembrie până (inclusiv) ieri, 21 ale lunii. Dacă Filip va pleca în vacanţie în 24, 25, va instala ce şi cât a fost consemnat până atunci - urmînd ca într-un viitor fericit să fie completat. "2005" va avea în jur de 777 pagini. Un jurnal corpolent, substanţial, greu, aproape supraponderal. Dar vorba mea: e jurnalul meu, îl fac cât-cum îmi iese mie. În privinţa asta, tocmai fiindcă nu sunt publicat, am deplina libertate de a (mi-)-l dulgheri cum doresc, fără a ţine seama de alţii. Iată avantagiul de a nu mai avea nimic de pierdut (te salut de *dincoace*, dragă Daniel Turcea, cu zisul tău de înţelept danubian): ai în faţă numai de-câştigat!

Sâmbătă 25 decembrie 2005

Mare vânzoleală-mare. Prada fiind enormă va ajunge pentru fiecare - dar câte-prea-puţin. Pentru moment - moment care va dura

săptămâni - stau pe margine şi privesc. Nu-mi dau seama cât este jale în privirea mea şi cât greaţă. Oricum, discutînd cu Ana, am găsit că, oricât de agitaţi, zvârcolicioşi, violenţi, gălăgioşi ar fi evreii, în chestiunea Institutului "Wiesel" s-au prezent în... front unit(ar) - disciplinaţi, înţelepţi. Ei, da, ei au avut timp să cearnă, să cântărească, să hotărască componenţa Institutului - şi totul în secret. Pe când *goi*-ii noştri, traiandecebalinii... Nu mai gălăgioşi, mai isterici, mai lacomi decât evreii - dar infinit mai... nedisciplinaţi. Şi dacă pe evrei îi federează (ca şi pe unguri) interesul etnic, romănachii noştri sublimi nu cunosc decât interesul-personal (şi propriu, ca să nu rămână Dinescu ne-citat). Mi-a fost gura spurcată când am zis că este peste poate să nu întindă mâna ei cea dalbă şi Blandiana: şi împins în faţă Alianţa Civică cu Zub, Cesereanu, Secaşiu...

Dorinţa mea - fierbinte: să nu piardă timpul cu împărţeala scaunelor, să pornească, în sfârşit - după 16 ani! - la treabă...

Că tot suntem la sfârşitul anului, un bilanţ - nu unul cinstit, consemnînd "realizările" ca şi "micile lipsuri trecătoare", ci eternul vis al meu: editarea cărţilor ce le am scris.

Ieri am încercat să fac o ordonare după cantitate; în cadrul unei categorii, adunarea cărţilor în volume după numărul de pagini. Nu e cel mai bun criteriu. Încerc altul - unul vechi:

Vol. I

1. Ostinato
2. Uşa noastră cea de toate zilele
3. În Cerc
4. Gherla- Lăteşti
5. Gardă inversă - cca 1 500 pagini convenţionale

Vol. II

6. Patimile după Piteşti
7. Bonifacia
8. Adameva (Sus, în vârful raiului)
9. Justa
10. Altina
11. Profil
12. Infarct
13. Ela
14. Bătrânul şi Fata cam tot de 1 500 pagini

Vol. III

15. Culoarea curcubeului & Bărbosul
16. Soldatul câinelui
17. Basarabia

18. Săptămâna Roşie 1 400 pagini

Vol. IV
19. Din Calidor
20. Arta Refugii
21. Astra
22. Sabina
23. Roman Intim 1 200 pagini

Vol. V
24. Alfabecedar 500 pagini

Vol. VI
25. Jurnal pe Sărite
27. Jurnal de Căldură Mare
28. Jurnal de Noapte Lungă 1 200 pagini

Vol. VII
29. Alte jurnale
30. Jurnalul unui Jurnal
31. Jurnal de Apocrif 1 000 pagini

Vol VIII
32. Jurnal 1999
33. Jurnal 2000
34. Jurnal 2001
35. Jurnal 2002 1 200 pagini

Vol. IX
37. Jurnal 2004
38. Jurnal 2005 1 200 pagini

Vol. X
39. Butelii... vol I
1 000 pagini

Vol. XI
40. Butelii... vol II 1 000 pagini.
Totalul general ar fi de cca 13 000 pagini.

Luni 26 decembrie 2005

Azi ar fi a doua zi după ieri.

Marţi 27 decembrie 2005

Bolesc pe picioare. Răceala care nu a trecut (ori s-a întors?), rana de la picior (o zgaibă oarecare, în timpuri de pace - dar nu mai suntem în pace) şi încă alte dezgremente s-au adunat şi nu mă lasă să răsuflu.

O prietenă epistolarială îmi scrie: am făcut imprudenţa de a mărturisi în jurnale că mă pândeşte Alzheimerul, iar din asta Manolescu (şi ai săi) a făcut motiv de batjocură a mea şi de bucurie a lor...

Nu am posibilitatea verificării informaţiei. Însă dacă Manolescu în declaraţii oficiale în chestiunea "antisemitismului" pomenise vârsta mea "are 70 ani" - el avînd cu 4 mai puţin... - admit: ar fi (fost) în stare să o facă şi pe asta. Da, oameni buni: ca român verde, "prost" ar fi fost de nu ar fi folosit-o; de parcă am fi în concurenţă feroce pentru preşedinţia Uniunii Scriitorilor şi încearcă să câştige puncte... Iar masele largi de autori de cărţi ce fac ele? Ce să facă: cu gurile până la urechi, râd, masili-turmoasili, ba chiar şi aplaudă vorba de duh a lui Manolescu exact aşa cum aplaudase, cu gura până la urechi, vorba de duh a lui Ceauşescu la congresul cutare al scriitorilor.

Da, soro. Doar eu, prost bătrân, credeam că... Credeam! Ei bine, într-un foarte-târziu, înţeleg că eu mă înşelam, eu greşeam, înţepînd-o pe Blandiana în legătură cu "solidaritatea" dânşii. Abia acum, la - vorba lui Manolescu - la vârsta de 70 de ani şi după o largă experienţă de viaţă realizez că şi în 1977 "colegii lui Negoiţescu şi ai mei, scriitorii" - de la prietenul meu bun Mazilescu la Manolescu, de la Fănuş Neagu la Sorin Mărculescu (de-o pildă) - avuseseră un comportament straniu, ruşinos, găseam eu, nesolidarizîndu-se cu o idee, nu cu un ins antipatic (unde mai pui: cu barbă); că m-au exclus din "breasla autorilor de cărţi confecţionate pe măsură" când eu eram închis, fără tresărire - chiar aşa: ce mai căutam eu printre ei, confecţionatornicii? ; şi în 2005 când "colegii lui L.I. Stoiciu şi ai mei, scriitorii", nu numai că nu apăraseră adevărul, ba repetaseră în cor - pe o singură voce - Minciuna-de-Sus.

Mă aşteptam la altceva? Sincer-sincer? Da, mă aşteptam. Eu, acela rău, veninos, resentimentar, înjurător, aruncător cu pietroaie şi cu zoaie în literatura noastră cea mereu de-sărbătoare. Mă aşteptam - ca un bou - la altceva. Şi nu a fost decât acelaşi noroi. Aceeaşi mlaştină în care vibrionează mormolocii confecţionatori de cărţi. În pace şi(-n) onor.

Miercuri 28 decembrie 2005

Mi-a scanat Culcer aproape tot volumul (mai lipsesc 43 pagini) din **Alte jurnale.** Voi avea de lucru cel puţin o săptămână.

Merge nespus de greu. E mult de corectat, de completat (lipsesc cuvinte, pasaje, rânduri).

Joi 29 decembrie 2005

Am făcut abia 45 pagini (**Jurnalul american**). Ce-o mai fi - om (mai) vedea.

La orele 10 (dimineaţa mi-au venit trei exemplare din cartea Marianei Sipos. Foarte bună.

Vineri 31 decembrie 2005

Foarte bună cartea Marianei Sipos.

Aici se încheie jurnalul pe 2005. Să ne fie mai bun 2006.

